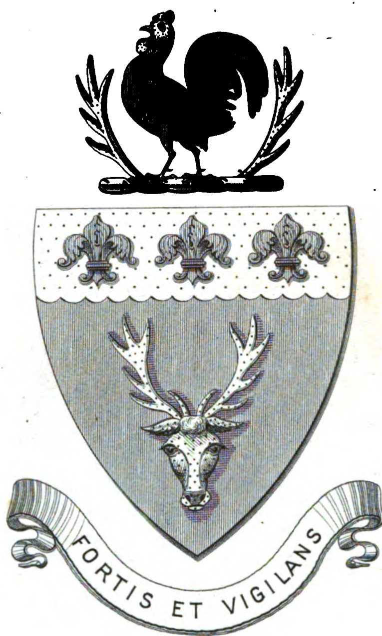

FORTIS ET VIGILANS

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΚΩΜΩΔΙΑΙ

VOL. IV

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A.M.

[RED LION COURT, FLEET STREET.]

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΚΩΜΩΔΙΑΙ

ARISTOPHANIS COMŒDIÆ

CUM SCHOLIIS

ET VARIETATE LECTIONIS

RECENSUIT

IMMANUEL BEKKERUS

PROFESSOR BEROLINENSIS

ACCEDUNT

VERSIO LATINA

DEPERDITARUM COMŒDIARUM FRAGMENTA

INDEX LOCUPLETISSIMUS

NOTÆQUE

BRUNCKII, REISIGII, BECKII, DINDORFII, SCHUTZII, BENTLEII
DOBREII, PORSONI, ELMSLEII, HERMANNI, FISCHERI
HEMSTERHUSII, KUINOELII, HOPFNERI
CONZII, WOLFII, &c. &c.

VOL. IV

LONDINI

SUMTIBUS WHITTAKER, TREACHER, ET ARNOT

R. PRIESTLEY

J. ET J. J. DEIGHTON, CANTABRIGIÆ

MDCCCXXIX

NOTÆ

IN

ARISTOPHANEM.

ΕΙΡΗΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ARGUM. p. 241. l. 1. κεκμηκότας ed. Kust. ut Ald. DIND.

— 3. post ἰδὼν et χρόνος cola perperam ponuntur; verba ἐκ.—χρ. sunt in parenthesi posita, et ἰδὼν συνέγραψε cohærent. Ibid. recte legitur in Ald. etc. K. διϊππεύκει (quasi, perequitaverat h. e. elapsum erat). DIND.

— 5. Ald. K. τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλονεικίαν. Debebat certe in Lips. scribi, τ. πρὸς αὐτὰς φ. DIND.

— 6. Ald. K. τῆς προτέρας ἔχθρας, perpetua mutatione. DIND.

— 7. Post γεωργὸν in Ald. K. recte additur τινα. Tum in iisdem verissime, μάλιστα τῆς εἰρήνης ἀντιποιούμενον (h. e. maxime appetentem pacem, pacis studiosum). Aut librarius aut qui codicem contulit, ἀντὶ propter scripturæ modum non recte legit. DIND.

— 11. Sine sensu legitur ἐκτρέχει (ut in Ald.) Restituendum e K. ἐκτρύχει (cur res Græcorum adeo affligeret). Post πράγματα comma est ponendum. Recte autem ποιήσας e cod. editum pro vulg. ποιήσαντα. Nam non cum Δία sed cum ἐκτρύχει cohæret hoc partic. DIND.

— 13. ποιήσοι Ald. K. Sed recte ποιήσει nunc legitur. DIND.

P. 242. l. 3. Præmittitur in K. Ἄλλως. Post διδασκαλίαις ita pergit ed. K. cum Ald. ὅτι καὶ ἑτέραν δεδίχαχεν ὁμοίως Ἀριστοφάνης Εἰρήνην. ἄδηλον etc. nec ἑτέραν abesse potest. DIND.

— 5. Recte A. K. ἀνεδίδαξεν (iterum edidit). Nihili est ἀνεδείδαξεν. Post ἀνεδ. comma ponendum et deinde ἥτις cum K. scribendum. DIND.

— 7. K. δύο εἶπε ὀρ. Melius est οἶδεν. DIND.

— K. ἐπὶ τοῖς Ἀχ. Tum post Βαβυλ. comma reponendum et Εἰρήνη (majuscula litera) scribendum, post hoc vocabulum autem plene est interpungendum. Nam sequentia novam continent sententiam, occurrere passim versus quosdam e Pace Arist. laudatos, qui in ea, quæ nunc legitur, fabula non reperiantur, unde eam bis editam et diversimode esse colligitur. DIND.

Collata fuit hæc fabula ad Mss. codices duos, quorum præmissus syllabus notis in Vespas. Argumentum in neutro exstat. BRUNCK. Duos inducit famulos vel potius vernas, quorum alter scarabæo præbet, alter præparat τὰς ὀνίδας pro cibo: proprius enim huic animalculo cibus stercus est asininum, et inde nomen indeptum est, παρὰ τὸν κάνθωνα, qui asinus, et ὀρὸν vel θορὸν, quod est σπέρμα, unde θορίζειν seminare vel generare, quod Æschylus Amymone dixit θρώσκειν. Nam et nascitur et vivit e stercore, ut merito κοπριῶνα vocaverit Hippocrates. Est au-

tem insecti genus non grandius tipulla, quam τίφην vel σίλφην faciunt. Dixi αἴρειν pro προσφέρειν, ut et inferius. Nam alias contrarium habet sensum et est ἀφαιρεῖσθαι. Cæterum qui versum hunc inter proverbia recensuerunt, næ illi proverbiorum nomine verba omnia et sententias comprehendunt. Pinsere solent farinas, quod μάττειν et φυρᾶσαι vocant, unde μάζα, quæ proprie offa est vel cibus ex lacte et frugibus, ut offa illa, quæ apud Maronem [Æn. vi. 420.] Cerbero paratur. Hesychius farinam vult esse mixtam et subactam aqua et oleo. Galenus in de Alimentis [lib. i. c. 19. p. 311. t. iv. Basil.] postponit μᾶζαν pani hordeaceo eamque multum habere πιτυρῶδες et κοπρῶδες significat et ab Athenn. dictam esse τριπτήν, quomodo vocavit Praxagoras, Philotimi præceptor. *Turundam* vertendum putavi, quæ a terendo dicta, et qua ratione olim *merendam* et *præbendam* dicebant, quod ita etiam visum esse magno Scaligero in not. ad Varr. de re rust. [iii, 9. 20.] magnopere gaudeo. Sed quod apud Varronem Turnebus *rutundam* legebat, hic locum fortassis habeat, quia rutundæ istæ turundæ. Abusive autem vocat μᾶζαν τὸ ἀποπάτημα. Pinsi enim stercus credibile non est. Fl. Chr. αἶρ', αἶρε μᾶζαν Orion Theb. Etymol. c. 21. 20. Dind. Afferunt Suidas v. μᾶζα t. ii. p. 480. Bekkeri Anecd. i. p. 358, 6. Zonaras t. i. c. 93. Eustathius ad Homer. p. 1734, 11. Id. Suidas vv. αἶρε et αἴρειν p. 657. Pors.

2. Lege ET. OI. ἰδού. OIK. δὸς αὐτήν. Bent.

3. Jussus alter ab altero vernula stercus adferre scarabæo, quod ille μᾶζαν facete appellat, officium istud hic exsecratus priori ait: *utinam tu nunquam suaviorem hac mazam comedas.* Perierat lepos omnis prava scriptura φάγοι pro φάγοις. Frequentissimus hic librariorum error est, maxime in versuum fine. Brunck. Itaque φάγοις recepit Brunck. Sed codd. non addicunt. Quare recte φάγοι restituit Inv. Respondet comice κάκιστ' ἀπολουμένῳ. Dind. μᾶζαν edidit Brunck. Id.

4. Proprie μᾶζα est offa ex farina et oleo vel etiam lacte, et dicitur a μάττειν, unde etiam conjunctim dicitur μᾶζαν μάττειν, ut in Eqq. 55. ἐμοῦ μᾶζαν μεμαχότος, et 1100. μαζίσκας διαμεμαγμένας, 1163. μαζίσκην ἐξ ὅλων μεμαγμένην. Hic autem improprie et ridiculi causa μᾶζα accipitur pro turunda stercorea. Quemadmodum etiam verbum μάττειν improprie de pinsendo stercore usurpat Plut. 304. ἔπεισεν —μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς. Berg. Suidas: ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα. Brunck.

5. ἣν νῦν δ' ἤφερες. Attico interrogandi more νῦν dixit pro ἀρτίως. Καταφαγεῖν autem est, heluonum more devorare (unde καταφαγᾶς, *heluo*), non simpliciter ἐσθίειν, sed ἀθρόως et confertim: ut indicet, voracissimum esse animalculum. Sed quod sequitur ἐνεκάψε videtur esse, ita avide vorare, ut sorbere videaris. Usus est Alexis Comicus in Lebete: ὁ δ' ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον. Sane κάπτειν antiquis est edere, et κάπη dictum præsepe, quia inde cibum sumant jumenta. Hinc βουκάπαι, boum præsepia et καπετὰ, κτηνῶν τροφή: ne putemus κάπηλον dictum a vino, sed a cibo. Teleclides etiam dixit, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, κάπτε τῶν θυλημάτων. Quid si inde *capere* nostrum? Inde vero compositum ἐγκάπτειν, i. e. exedere, ut dictum de moreto, 'tute hoc intristi, tibi est exedendum.' Ab ea mente ἔγκαφος est ἐλάχιστον ψωμίον, quasi quod plene edendo non sufficiat. Fortassis autem κάπτειν dictum per contractionem τοῦ καταφαγεῖν: Sed miror, quod Suidas ἐνέκαμψα [ἐνέκαψα] exponit ἐνέπτυσα nisi legis ἐξέπνευσα. Nam Hesychium τὸ ἐγκάπτειν scribentem esse ἐκπνεῖν potius audio, cum κάπος sit eodem auctore πνεῦμα, et in sorbendo flatu opus sit. Videndum etiam apud Athenæum lib. ix. doctorum convivarum, cum Porphyrionem ait σκάπτοντα πίνειν, num κάπτοντα potius legendum. [κάπτων δὲ πίνει legitur in ed. Schweigh. iii. p. 433. et jam in ed. Casaub. p. 388. D. Dind.] Nam Plinius scripsit, solum eum morsu bibere: neque enim audio Gesnerum, qui legit δάκνοντα. Fl. Chr. ἣν νῦν γ' ἤφερες. Sic A. Vulgo νῦν δ'—Est autem ἤφερες pro ἔφερες, ut ἤμελλον, ἠδυνάμην, aliaque similia. Berglero scribendum videbatur, νῦν δὴ 'φερες, quod æque bonum sit, ni melius. Brunck. Lectio νῦν γ' ἤφερες est mendosissima: quod ut illam approbarem dixi, ἄῤῥητον ἄμεινον. Unice vera est Bergleri emendatio, quam recipere debebam. Eodem librarii errore scriptum fuit δ' ἤφερες, ac toties apud alios poëtas et apud Nostrum etiam, Vesp. 665. δ' ἤπειτα pro δὴ 'πειτα. Ad eum modum hic scribi debuit δὴ 'φερες, ut Acharn. 137. μὴ 'φερες. Vesp. 86. εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι. Similia exempla passim obvia, quorum nullius mihi tum in mentem venisse nunc miror. Valet autem νῦν δὴ, quod modo monui ad Nub. 786., idem quod ἀρτίως. Suidas: νῦν δὴ, ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Vide Grævium ad Lucian. Solœc. p. 123. Id. νῦν δὴ 'φερες codex Rav. Bergl., Reisk., Brunck. in notis. νῦν δ'

ἦφερες edd. ante Brunckium. νῦν γ' ἦφερες A., Brunck. in textu. Dind. Lege δὴ 'φερες; Pors.

6. κατέφαγε edd. ante Kust.—OIK. B. ἢ κατέφαγεν; OIK. A. μὰ τὸν — — πύκνάς. Bentl. Dind.

7. Lege περικυλίσας. vid. Thesm. 658. et 774. Bent. ἐνέκαψα in Vesp. 797. et ἐπέγκαψον in Eqq. 490. ἀνακάψαι Avv. 580. Ibid. simplex κάπτω v. 246. et in Eccles. 683. ubi κάπτειν ἄλφιτα. Hinc πανσικάπη, de qua mox ad v. 14. Berg. περικυλίσας. Sic scribi debuit. In B. περικυκλίσας, in A. περικυκλίσσας. Vulgo περικυκλήσας. Brunck. περικυκλίσας edd. ante Port. περικυκλήσας Port., Kust. Dind.

8. Dele OI. Bent.

9. κοπρολόγοι. Videtur, inquit glossographus Græcus, hæc oratio respicere rhetores, quos ut sordidos et spurcidicos notat, aut cooperarios conservos advocare in auxilium. Nam cum manu altera nares premat, altera intritum illud non alliatum faciat, quærit eos, qui stercoribus consueti sunt olfaciendis. Fl. Chr.

10. εἰ μή με βούλεσθ' κ. τ. λ. V. Eccl. 370. Ibid. 1045. ibid. 1063. Idem significat περιορᾶν. Vid. Vesp. 437. In futuro autem utuntur verbo περιόψεσθαι. Acharn. 55. Thesm. 705. Nubb. 124. et alibi. Berg. De περιϊδεῖν cf. Dawes. M. Cr. p. 235. Dind.

11. Ut Latine *alter* de duobus, sic ἕτερος Græcis vulgo dicitur. Hic tamen de pluribus Attico more, neque observata communi differentia. Quod autem ait ἡταιρηκότος, [v. g. Ganymedis; infra 724. Berg. Subint. μᾶζαν scil. excrementorum pueri cinædi. φησὶν ἐπιθυμεῖν scil. scarabæus; significat se appetere. Dind.] non est consulendus Apollo Pythius super vocis hujus interpretatione, quæ ἐπὶ πορνείας fere semper usurpatur, unde ἑταῖραι. Latini vero consuetos vel flagitatos vocant τὰ παιδικά. Sic postea Ganymedis oletum vocat *ambrosiam*. Videtur autem poëta noster insimulare Athenienses hujus nefandæ libidinis, quam soleant et patrare et pati. Imo arbitror rusticatim hic tangi quemdam (Cleonem puta) quem scarabæi similem faciat Aristophanes, et qui stercoris triti consuetudine fructum, ut ait ille, fullonium incitet. Nam canthari pedibus convolventes τὰς ὀνίδας ἀποσπερματίζουσι. Fl. Chr.

14. Solebant enim servi inter pinsendum vorare. v. Scholia. Hinc iis collare quoddam ligneum latum circumponebatur collo ne manus ori admovere possent, quod dicebatur πανσικάπη, a παύειν *prohibere*, et κάπτειν *vorare* dictum; de quo Jul. Pollux vii, 20. τό γε μὲν τοῖς οἰκέταις τοῖς ἔνδον ἐργαζομένοις ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπτειν τῶν ἀλφίτων περιτιθέμενον πανσικάπη ὀνομάζεται, τροχοειδὲς μηχάνημα ὄν, τῷ τραχήλῳ περιαρμοζόμενον, ὡς ἀδυνατεῖν τῷ στόματι τὰς χεῖρας προσάγειν. Berg.

15. χ' ἀτέραν. Post ἄλλην dixit καὶ ἑτέραν pro καὶ ἄλλην, quod, ut diximus, Atticum est. Notandum est autem, antiquos tres tantum numeros præcipuos habuisse, ἕν, δύο, τρία, postea dixisse χ' ἅτερον pro καὶ ἕτερον, unde Latinum quatuor, et quinque, καὶ ἓν κε. Hæc ego jam dudum didici a magno dictatore, Julio Cæsare [Scaligero] ex ejus libris 'de caussis linguæ Latinæ,' et mihi visus est dixisse nobilissimus senex: 'I puer atque tuo citus hæc subscribe libello.' Sed et hoc addam, vocem Latinam *cætera* detortam videri a Græco καὶ ἕτερα. Fl. Chr.

16. Legebatur καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε. Cod. Rav. et Venet. recte omittunt γε. Addidi ἔθ'.—Brunck. tacite μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μὲν οὐκ. Dind.

17. Ferre, inquit nequeo odorem; translatione a navigiis pondere aquarum gementibus sumta et eorum sentina, quæ dici *haustrum* potest. Sic enim vas illud vocat, in quo terit pinsitque τὸ ἀποπάτημα. Sunt autem graveolentes ἀντλίαι, vel ex Pisida, ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυσώδεις ἀντλίας, citante Suida. Fl. Chr. Anthiam nunc vocat mactram illam, in qua pinsebat stercus, propter tetrum odorem, per metaphoram ab antliis navium, quibus sentina exhauritur, quarum odor est teterrimus; nam aqua diu consistens in fundo navium pessime olet. Schol. ad Eqq. 432. ἰστέον δὲ, ὅτι ἱστάμενον καὶ χρονίζον τὸ ὕδωρ κάκιστον ὀδώδει, unde antlias etiam δυσώδεις dicit Pisides apud Schol.: ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυσώδεις ἀντλίας. Est autem proprie, οὐχ οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, i. e. vincor labore. Sed servus iste apud Aristoph. metaphorice loquitur et vult dicere, se odorem mactræ ferre non posse, unde Scholia: ὑπερέχειν· ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τῆς ὀσμῆς. Scholiastes Eurip. Hipp. 767. ubi χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα συμφορᾷ, fere Comici nostri verbis utitur, cum ἀπὸ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν νηῒ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων. Berg. Ista sic interpretatur Hemsterh. ad Lucian. i. p. 109. 'Ego enim tantum offarum subigendo non valeo, quantum ad istum scarabæum implendum sit satis;' ratus scilicet nomine ἀντλίαν ipsum scarabæum significari. Sed quis unquam laboravit, ut sentinam impleret? solent navigantes eam exhaurire. Non ista mihi videtur metaphoræ ratio: melius, meo ju-

dicio, Scholiastes, οὐ δύναμαι ἀντέχειν etc. — καὶ ἀντλίαν τὸ ἀγγεῖον λέγει, ἐν ᾧ ἐφύρα. Brunck. εἰμὶ περιανέχειν Suid. v. ἀντλία. ὑπερέχειν in v. Pors.

18. Vulgo legitur, αὐτὴν ἄρ' οἴσω. In B. αὐτὴν γὰρ οἴσω, unde dedi αὐτήν γ' ἄρ' — Nunc vero legendum esse video, αὐτόν γ' ἄρ' hoc sensu: *ipsum itaque scarabæum una cum sentina abreptum intro feram.* Nam composito προσλαβὼν indicat duas res intro ferendas se sumturum, tametsi unicæ in vulgata lectione mentio. αὐτὴν librarius scripsit pro αὐτὸν, quia ad ἀντλίαν referri pronomen credidit. Istud autem αὐτὸν ostendit, cur poëta γ' ἄρ', non ἄρ', scripserit. Hæc dicens famulus scarabæum et vas stercore asinino plenum e scena domum infert, postea reversus cum conservo fabulatur. Brunck. Si lectio προσλαβὼν retinetur, sane necessarium est, ut αὐτὸν rescribatur. Et postea in domo est scarabæus 30, 49. Sed utrum antea in scena fuerit nutritus, dubitare licet; et improbabile est. Nam, si jam antea in scena fuisset visus scarabæus, non potuisset servus 73. s. de eo, tanquam re nova, dicere, et censendus esset servus mox intrasse et rediisse et rursus vidisse quid scarabæus ageret, nec οἴσω per se est, intro feram, sed, *auferam*. Præferendum igitur συλλαβὼν e Rav. et αὐτὴν retinendum puto, hoc sensu: ipsam igitur sentinam s. mactram (cum alimentis jam paratis scarabæo) correptam auferam. Dind. αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβὼν cod. Rav. et Venet. Id. συλλαβὼν Suid. v. ἀντλία. Pors.

19. Suid. ἐς κόρακας. ubi Ms. σαυτόν γε. τε ed. Med. Pors.

20. τετρημένην perforatas nares scil. ne fœtore offendantur. Brunck. ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κ. Dind.

24. ὅς περ divisim scribendum puto, *quando* quidem. Dind.

25. Quod Latini *misere*, i. e. *valde*, φαύλως dixerunt, Schol. Græcus exponit συντόμως. Sed si vehementiam vox illa indicat, συντόνως potius legerem apud illum Schol. Nam et sic puto Euripidem de Polyphemo Cyclope dixisse [Cycl. 397.] φαγεῖν ῥυθμῷ τινι. Neque Suidas id negare videtur, qui ait ἐρείδειν apud Atticos dici, cum aliquid magno nisu et vehementia fit. Alias φαῦλον ap. Græcos multa significat. Nam et rude et impolitum sæpe et μοχθηρὸν et magnum, ut Sophocles in Captivis, Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω. Quin contra pro *parvo, vili* et *abjecto*. Demosth. contra Cononem, φαύλας πληγὰς dixit. Est etiam ῥᾴδιον, εὔκολον et εὐχερὲς, qua notione hic accipi potest: ut et idem Comicus dixit Eqq. 404. εἴθε φαύλως ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν. Id est, facile, et sine nisu aut labore. Est igitur hic φαύλως ἐρείδει, quod aliter dixerimus ἁπλῶς καὶ περιέργως μασᾶται. Est autem metaphora a remigantibus, qui remis innituntur. Itaque sive συντόμως sive συντόνως exponas τὸ φαύλως, nihil interest. Nam vel statim et facile erit, vel σφόδρα et πάνυ. Hesychius emendandus: Ἔρειδε, συντόμως ἐσθεὶς· lege ἔσθιε. Neque dubito, quin respexerit ille Grammaticus ad ea quæ sequuntur 31., ἔρειδε, μὴ παύσαιο. Sed et Suidas ipsum ἐρέσσειν dicit esse συντόνως ἐσθίειν. [Sed Kuster. i. p. 852. Ἐρείδειν conjicit. Ἐρέσσειν tamen et Photius p. 16. Dind.] Suspicor ergo alludere Aristophanem per verbum ἐρείδειν, quod etiam est συνουσιάζειν ad nefandam libidinem et notari incestos mores Cleonis; de quo inferius plura. Fl. Chr. Photius p. 16. Ἐρείδειν, τὸ ἐσθίειν σφοδρῶς ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόνως. Dind. *Il l' avale sans façons.* φαύλως significat *facile*, ut Lys. 566. Thesm. 711. et alibi ap. Comicum sæpe. φαύλως φέρειν, *leviter ferre, parvi facere.* φαῦλον πρᾶγμα, *levis momenti negotium, res nihili*, Lys. 14. Mimnermus ap. Stob. p. 423. Floril. Grotii: ὁποῖοι δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν | τὰ φαῦλα μείζω, καὶ τὰ δείν' ὑπέρφοβα, | πυργοῦντες αὐτούς. ἐρείδειν autem, ut παίειν Acharn. 835. valet συντόνως ἐσθίειν. Porro φαύλως ἐρείδοντι opponitur scarabæus βρενθυόμενος i. e. θρυπτόμενος, *delicias faciens, male tangens dente superbo.* Brunck. Pro τοῦτο legendum putabam οὗτος ὑπὸ, ut ad scarabæum referatur. Quod autem ait βρενθύεται, intolerandam superbiam et arrogantiam Cleonis notat: quem præterea scarabæum facit et παιδεραστήν. Sic in Nubb. 362. hoc verbi usurpat de Socrate: βρενθύεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς: quod citatur etiam a Laërtio. Fl. Chr. Nihil mutandum: τοῦτο cum indignatione ponitur: istud sc. monstrum. δ' abesse nequit. Dind. Suidas v. φαύλως t. iii. p. 587.— τοῦτο (sic) γ' ὑπὸ Vet. in Scaligeri Excerptis. Id.

26. In Lys. 889. δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται. Berg. Redditur, *fastidit*, fait le dedeigneux, Francog. Dind.

28. γογγύλην μεμ. Mulieres enim, ne videantur edaciores, turundas rotundas faciunt instar raparum, quæ quia rotundæ, γογγύλαι et στρογγύλαι dicuntur, unde γογγυλίδες Theophrasto, et verbum γογγυλίζειν, quod est μεταστρέφειν, ut in Thesmoph. 67. γογγυλίσας καὶ συστρέψας τουτὶ τὸ πέος. Apud Hesychium, in multis optimum Grammaticum, usurpatur pro γογγρύζειν. et γρυλίζειν, i. e. *grunnire*, nisi codices sunt mendosi. Nam putem legendum γογγρυλίζειν pro γογγυλίζειν.

Quorsum enim rotunditas ad grunnitum? Fl. Chr. Apparet mulieres esitare solitas offas rotundas, ut etiam Schol. dicit. Berg. ὥσπερ ἐν γυναιξὶ γογγύλας μεμιγμένας sine Aristophanis nomine Athen. Vulgata scriptura utitur Suidas v. γογγύλιον. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 103. et Not. ad Hesych. p. 845. Dind. Suid. γογγύλιον. Pors.

30. παροίξας τῆς θύρας. Modice aperire januam, ut sit semiadaperta. Euripides aliter Iph. Aul. 857. τίς ὁ καλῶν πύλας παροίξας; Berg.

31. s. μὴ παύσαιο — ἐσθίων — λάθῃς. Phœnicides Comicus ap. Athen. x. p. 415. —οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει, Μέχρις ἂν διδῷ τις, ἢ λάθῃ διαῤῥαγείς. Ibid. p. 416. Anaxilaus Comicus: Διαῤῥαγήτω ἅτερος δειπνῶν τις εὖ, μὴ Κτησίας μόνος. Berg. ἕως [omisso τέως] σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς. Vulgo fœda cum scabie: τέως, ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς. Nusquam apud Comicum occurrit ἕως cum subjunctivo sine ἄν. Parum me movet Priscianus, apud quem in ed. H. Putsch. p. 1206. leguntur ista: "Attici τέως, ἕως, quomodo et nostri *interea dum*. Aristophanes Εἰρήνῃ: μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων | τέως ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς. Virgilius in iii. Georg. 'Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus, Singula dum capti circumvectamur amore.'" Quid enim inde colligas, nisi mendam inveteratam esse et jam ante Priscianum natam? Tum libri suspecta est fides: namque in Aldina edit. fol. 241. recto elumbis ille versus non legitur, immo ne mentio quidem ulla est particularum τέως ἕως. Brunck. V. Dawes. Miscell. Crit. p. 274., ubi hæc ejus sunt verba: "Utrumque τέως et ἕως nusquam alias apud poëtas Atticos in eadem sententia legitur: sed neque ἕως cum forma subjunctiva absque ἂν conjungitur.—Repono eliminato τέως, revocato jamdudum exule ἂν: ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς δ. Fecerat opinor librariorum incuria, ut vocula ἂν post cognatam syllabam desideraretur. Deinde autem imperitus nescio quis corrector lectionem hodie obtinentem commentus est." Dind. Fœdius corrupit Inv., qui e Rav. recepit, τέως, ἕως αὐτὸν ἂν λάθῃς δ., nec vidit ἕως tum in unam syllabam coalescere et senarium perdere, ne quid de pron. αὐτὸν dicam. Idem antea pro μήποτ' reposuit μηδέποτ', quod hic locum non habet. Id. μηδέποτ' Suid. v. ἐρείδειν. Pors.

32. Dawes citat vulgatum ut exemplum τέως ἕως conjunctorum Priscianus xviii. p. 1206. Sed locum omittit Priscianus Aldi f. 241. a. Pors. Schol. Platonis Ruhnken. p. 85. [τέως] ἐν τῇ Εἰρήνῃ εὕρηται ἀντὶ τοῦ ἕως. λέγει δὲ ὁ ἱπποκομῶν τὸν κάνθαρον, Ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων, Τέως ἕως αὐτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς. Unde liquet confusas esse duas lectiones, τέως σεαυτὸν, et ἕως σεαυτόν. Dobr. αὐτὸν scholiastes Platonis: σαυτὸν apud Siebenkeesium: — λάθοις Reisig. λάθῃς libri omnes et scholiastes Platonis. ΔΙΑΛΑΘΕΙϹ ΔΙΑΡΡΑΥΗϹ Prisciani codex Monacensis. Brunck. recepit infelicem Dawesii conjecturam. Dind.

33. Hæc dicit, dum introspicit conversus ad alterum servum. Dind. Suidas v. εἶον t. ii. p. 670. Id.

34. παραβαλὼν τοὺς γομφίους, *laxans anteriores dentes.* Non vulgare est in hoc significatu hoc verbum. Sed ex vett. Grammaticis docemur, παραβάλλεσθαι esse παύσασθαι, translatumque esse a remis. Ait enim Suidas παραβαλεῖν esse remum laxare. Paulo post, ne discederet a metaphora, dixit συμβάλλοντες et προσβολή, ubi συμβάλλειν est connectere et qui funes illos nectebant, dicti sunt σχοινιοσύμβολοι. Omnino innuit corporis incurvationem, quam pandiculationem possumus vocare. Sic συμβαλεῖν ἔπη κακὰ dixit Sophocles Aj. 1332. pro λοιδορεῖν, quia verba conseruntur, imo disseruntur et mutantur. At vero προσβολὴν 39. dixit pro pœna vel dira dearum ira et vere ζημίᾳ. Nam et antiquum proverbium habemus (puta ὀνειροκριτικὸν), quod sic habet: Κόπρῳ καθεσθεὶς ζημίας ἕξεις τρόπους. Sane mihi videtur respexisse ad illud παλαιστὴς παραβαλών. Est enim προσβολὴ athletarum junctura et cohæsio. Fl. Chr. ὡς παλαιστὴς Suidas v. παραβαλὼν in edd. Med. et Ald. Dind.

36. s. Citat Schol. Eurip. Orest. 322. Sunt autem isti σχοινιοσυμβολεῖς *restiones.* Berg. Sensus: ita caput et manus (pro pedibus, quibus pilulas stercoreas voluit) manducando scarabæus circumagit, ut, qui crassos funes in usum navium onerariarum contorquent. χρῆμα mox scarabæus iste dicitur, ut Lat. res. Dind.

38. καὶ ante κάκοσμον om. Suid. βορόν. Pors. βορὸν χρῆμα ex h. l. Bekker. Anecd. i. p. 30, 12. Dind.

39. Duplex inest his sensus; primo, cujus dei attributum est hæc avis? sive, cui deorum est propria? quia singulis diis aliquæ aves attribuuntur, ut Junoni pavo, Minervæ noctua, etc. Deinde, 'cujus pestis et ira Deum?' ut loquitur Virgilius. Vox enim προσβολὴ etiam *pœnam* significat. Vid. Schol. Synesius epist. 57. εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι' Ἀνδρονίκου (si illa, quæ per Andronicum fiunt, afflictiones sunt a dæmonibus proficiscentes). Antipho Tetralogia ii. Orat.

8. [Ἐκκατηγ. φόνου p. 674. t. vii. Orr. Gr. Reisk. τὰς θείας προσβολάς. Dind.] Berg. Male hæc distincta sunt. Illud enim οὐκ οἶδα, quod sequitur, distinguendum ὑποστιγμῇ et ad priora referendum, ut dicat: *neque scio, quis deorum nobis hoc monstrum invexerit; neque enim Veneris est aut Gratiarum.* Itaque verba hæc adhuc sunt alterius famuli, quæ continuanda etiam videntur ad illa usque: ἐγὼ δὲ τὸν λόγον 50. Fl. Chr.

40. Distinctæ personæ ad fidem codd. Vulgo, posito interrogandi signo in fine præced. versus hic et seqq. duo alteri famulo continuantur. Notum est singulis deis singula animalia a veteribus attributa fuisse, quæ eorum ἀγάλματα vocabantur. Hoc designare videtur vernula nomine προσβολή, quia animal deo προσβάλλεται, vel, ut est in Avv. 563. προσνέμεται· προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως Τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον. Scarabæum autem dicit Jovis Fulguratoris esse ἄγαλμα s. προσβολήν, quia, ut fulmine nihil nocentius, ita hoc animali, cui spurcissimum pabulum præbere cogitur, nihil novit intolerabilius. Aliter hunc locum interpretatur P. Burmannus in Dissert. de Jove Fulguratore c. vi. Brunck. Non videtur Veneris attributum esse, ἐπεὶ αὕτη μὲν μύροις χαίρει, ὁ δὲ δυσώδης ἐστί, ut inquit Scholiastes. Berg. P. Burman. ita reddit: *tale mirum ni sit monstrum expiandum Jovis Katæbatæ.* Tum addit: Quibus verbis egregie poëta insignem et immanem hujus animalculi voracitatem exprimit, quod esset τέρας Διὸς Καταιβάτου, i. e. quod esset *fulmen*: nam, ut Jovis fulmen solet omnia consumere et devorare, in quæ incidit, ita hoc animal omnia objecta avide ingurgitabat et plura semper expetebat.—τέρας Διὸς proprie *fulmen*; deinde fulmen s. κεραυνὸς metaphor. præsertim a Comicis pro voracissimo homine. Non autem simplicem voracitatem, sed et impetum notat, quo celerrime omnia conficeret.—Schol. et Christiani explicationem repudiat. Dind.

41. Lege OI. τοῦ γάρ ἐστ'. ET. οὐκ. Bent. Ita Br. e Mss. Dind. Οὐ μὴν Χαρίτων. Quia non est animal χάριεν nec ἀστεῖον. Berg. τοῦ γὰρ ἐστὶ est interrogatio τοῦ ἑτέρου, secundi servi; sequentia sunt rursus τοῦ οἰκέτου, primi servi. Reisk. Vid. Reisig. Comment. in Vespas, p. 484. χὤτου πότ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή, οὐκ οἶδα Suidas v. προσβολή. Dind.

42. Jupiter καταιβάτης et descensor indigitabatur, sive quia fulmina de cælo in terram mittat, sive quia descendat in amores mulierum. Fuit autem ara dicata Jovi καταιβάτῃ, teste Pausania in Eliacis prior. Romulus Amazæus *Elicium* vertit. Sane ludit poëta in voce Καταιβάτου, propter scarabæum, qui infimis ficis et spurcis oletis vescitur. Fl. Chr. Quasi dicat, *Jovis in fulminé descendentis;* ut Virgil. de pluvia, 'Jupiter et læto descendit plurimus imbri.' Julius Pollux ix, 41. καὶ κατελθεῖν ἔλεγον τὸ βέλος καὶ τὸν Δία τὸν ἐπ' αὐτῷ Καταιβάτην. Latine dici posse videtur viris doctis *Jupiter Elicius.* Etiam ipsum fulmen ita dicitur ap. Æsch. Prom. 359. ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος Καταιβάτης κεραυνὸς (fulmen caducum) ἐκπνέων φλόγα. Berg. Fo. οὐκ ἔστι τὸ τέρας τοῦ Διός: vid. Thesm. 411. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ, et 854. οὐκ ἔσθ' ὅπως Οὐ. Bent. τὸ τέρας τοῦ Διὸς codex Venet., Scaligeri Excerpta. Dind. Καταιπάτου Pauw. ad Theophrast. Charact. p. 82. Pors.

43. Hic habes Protasin. Nam accingit se ad narrationem, sed interim notat Athenienses tanquam avaros, litigiosos et derisores, et occurrit objectioni, quam fingit fieri a spectatoribus, inter quos juvenes insimulat arrogantiæ et δοκησισοφίας. Eo tamen properat semper, ut Cleonem, quem Attico melle (quod est λοιδορεῖν) perlinit, non a se sed a quibusvis potius ostendat vituperari. Profecto mira est hujus Comici in fabulis suis œconomia. Fl. Chr. εἴδη. Scribendum omnino ἤδη, ut habet editio Farrei. Berg. Frob. εἴδη. Ald. ἤδη. Bent. In textis ed. Paris. legitur ἤδη, sed in marg. γρ. εἴδη. Dind. Aut εἰς δὴ aut ἤδη, ut in ed. Brubach. Reisk. Pro ἤδη in Kust. edit. excusum fuit εἴδη, operarum errore. Brunck. Imo error ex ed. Genev. 1607. repetitus est. Dind. 43—49. Οἰκέτῃ A.: 50—59. 61. 64—81. Οἰκέτῃ B. tacite tribuit Brunck. Id.

44. τόδε πρᾶγμα τί; *quid hoc rei est?* Perperam vulgo τὸ δὲ—Brunck. δοκησίσοφος dicitur, qui sibi videtur sapere. Dind. Suid. δοκησίσοφος. Pors. Brunck. verba τόδε πρᾶγμα τί; ita construit, ut πρᾶγμα ad τόδε referat, quod ad τί pertinet. Reisig.

46. Ionicum dixit non pro Græco solum, sed Atheniensi, qualis erat Cleon. Sic apud Thucydidem (principem historicum in orationis structura, qui bellum hoc Peloponnesiacum vere, ut puto, depinxit, demegorias fortassis finxit) lib. 5. ait Brasidas, Græcorum ille alter pistillus, ad Lacedæmonios: καὶ ὅτι Δωριεῖς μέλλετε Ἴωσι μάχεσθαι i. e. Ἀθηναίοις. Fl. Chr. [Sed h. l. Ἰωνικὸς proprie est accipiendum, ut vel sequentia verba, Ionica dialecto pronunciata, docent. Dind.] Ex h. l. inducor ut credam, Dionysiis τοῖς κατ'

ἄστυ vernis prodiisse hanc fabulam. Nam Lenæis Liberalibus aderant soli Athenienses eo, quod hieme celebrabantur, quod dixit Aristoph. in Acharn. 507. Οὐ γὰρ— οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών. Id est, *Non enim me nunc calumniabitur Cleon, quod Extraneis præsentibus de urbe male loquor; Soli enim sumus et in Lenæo fit certamen.* Cum igitur hic dicat, Ionem quendam adstare, verisimile est, Liberalibus vernis eam fabulam actam fuisse, quando jam mari aperto navigabant Iones Athenas. Nam, ut ait Schol. ad fabulam Aves: τῷ ἔαρι ἐν ἄστει τελοῦσι τὰ Διονύσια, i. e. *vere in urbe celebrabant Liberalia.* Palmer.

47. δοκέω. Hoc Ionicum est pro δοκῶ fingit autem, Ionicum hominem hæc dicere, et est Mimesis. ἐς Κλέωνα. Qui erat coriarius. Male autem olent coria non minus ac scarabæus iste aut ejus esca. Hinc ad Cleonem in Eqq. 887. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ βύρσης κάκιστον ὄζων; Berg. ὡς Κλέωνα Suid. αἰνίττεται. ὡς Suid. ed. Pors.

48. τὴν σπατίλην ἐσθίει. Putat Scholiastes ἐσθίει dictum pro ἤσθιεν, quia tunc, cum hæc scriberet Aristophanes, mortuus erat Cleon, ut apparet ex sequentibus. Neque sane nova est hæc temporis mutatio apud poëtas, præsertim quum sæpe, ut et apud Æschylum, videas ἀναχρονισμούς, quæ non sunt errata memoriæ, sed præcepta œconomiæ. At σπατίλην dixit, quia Cleon βυρσοδέψης et σκατοφάγος. Nam coria et pelles apparabantur non sine humano stercore, estque σπατίλη id ipsum, σπέλεθος vel βόλιτος, sordes et ablecta coriorum, dicta ἀπὸ τοῦ σπᾶσθαι, quia trahantur et eradantur. Hesych. recte exponit σπάθος *corium,* δέρμα et σκῦτος, ut ab eadem mente σπαθητὰς ἐσθῆτας *paveratas vestes* dictas existimem idemque etymon. Interim emendandum puto Scholiasten Græcum, qui σπατίλην ait esse τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μικρὸν, ὃ ἐκβάλλεται. Etiam apud Suid. pro μικρὰ δέρματα reponendum fortean μιαρά: etsi scio posse excusari lectionem τῶν μικρῶν. Dico tamen, quod sentio, neque me adhuc sententiæ pœnitet. Fl. Chr. Hæc de Cleone, qui mortuus erat, quando exhibita fuit hæc fabula, Ionicus homo dicere non potest. Legendum videtur ἤσθιεν. Suidas: σπατίλη· ἡ τῶν ἀνθρώπων κόπρος· καὶ τὰ μικρὰ δέρματα, τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτέων. σπατίλη γὰρ τὸ δέρμα, παρὰ τὸ σπᾶσθαι. σκατοφάγος δὲ ὁ Κλέων, ἐπεὶ βυρσοδέψης ἦν καὶ μετὰ κόπρου τὰς βύρσας εἰργάζοντο. Brunck. Scribe ἔσθιεν, augmento Ionice sublato. Ionem enim introducit hæc dicentem; præsens tempus autem, ἐσθίει, non convenit, Cleone pridem mortuo, ut ex pluribus fabulæ locis colligitur. Palmer. Restituas Ionicam formam ἀναιδέως ex Rav. Cæt. pro vulg. ἐσθίει neque ἤσθιεν reponere cum Brunck. neque ἔσθιεν cum Palmer. sustinuerim. Fefellit bonos viros, quod hæc de Cleone intelligerent, cum de scarabæo sint accipienda. Cleonem dicens perspicuitatis causa non κεῖνος, sed usurpasset οὗτος Comicus. Hotib. ἀναιδῶς: Lege ἀνέδην. Bent. ἀναιδέως cod. Rav. et Venet. Reliqui libri ἀναιδῶς, præter Juntinam ii., quæ αἰναιδῶς. Elmsl. ad Acharn. p. 72. ed. Lips. conjicit, ὡς κεῖνος ἡδέως σπατίλην ἐσθίει. Quod articulum ejiciendum esse censet, non improbabilis conjectura est. Dind.

51. ἀνδράσιν. Dind.

52. καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φρ. Sic optime A. Vulgo ὑπὲρ τούτοισιν ἀ. Ad loquendi normam oportuisset ὑπὲρ τούτους. In ἀνδράσι ultima brevis sequente tenui cum liquida numeros innumeros reddit. Brunck. Rav. ὑπὲρ τούτοισιν. Dind. καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδρ. cod. manuscr. biblioth. R. M. apud Florentem in Addendis p. 88. Id.

53. ὑπερηνορέουσιν pro ὑπερακμάζουσι dictum puto, i. e. ætate provectioribus: alias valet superbis et supra hominem sapientibus. Fl. Chr.

55. οὐχ ὅνπερ ἡμεῖς. Legerem ὑμεῖς, et notat Athenienses, tanquam litigiosos fori tricones et qui judicandi insania laborant, ut ille in Vespis Philocleon. Fl. Chr.

56. δι' ἡμέρας. Supra v. 27. δι' ὅλης ἡμέρας. Vide ad Ran. 261. In Avv. 265. καίτοι κέχηνά γ' ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων. Berg. δι' ἡμέρας μὲν cod. Rav. Dind.

57. κεχηνος (sic) Juntina ii. Dind.

59. τὸ κόρημα. Translatio ab everriculis vel scopis, quibus vestimentorum vel ædium sordes purgantur. Scribendum autem puto μὴ 'κκόρει, geminato κ, ut sit pro μὴ ἐκκόρει, et sic videtur legisse Suidas. Nam si simpliciter κόρει dixisset, ambigua esset significatio, quia κορεῖν etiam est ἐπιμελεῖσθαι, unde κόροι et κόραι, pueri et puellæ, quod magna cura et studio indigent: et νεωκόροι dicti non, qui templa vel ædes verrunt et purgant, sed, qui tuentur et custodiunt, fortassis ἀπὸ τῆς ὥρας, i. e. cura, interposito κ. Quamquam non me latet, κόρην derivari secundum Grammaticos vel ἀπὸ τοῦ καθαίρειν, et pupillam sic vocari quasi χόρην, ut per quam fluat facultas videndi. Sed h. l. ἐκκορεῖν dixit pro, vacuefacere et desolare vel funditus perdere, ut dixit Menander ἐκκορηθείης i. e. ἄρδην ἀπολεσθείης. Aliquando est abigere, ut in illo: ἐκκόρει κόρη κορώνην, quod in nuptiis olim accini solitum testa-

tur Orus Apollo. Videtur aliud esse *κόρημα*, aliud *σάρον*, etsi a Grammaticis confunduntur sæpe. Nam illud *verriculum* est, quod nos vocamus *Balay*, hoc autem (*σάρον* puta) scopæ, i. e. virgulæ purgatoriæ; Byzantii vocabant *κάλλυντρον*. Apud Hesych. nescio quid sit *ἀκίσαρον*, et redeo ad imperitorum querelam: *corruptus est locus*. Ait enim Hesych., Ionem Argivis dixisse, *ὡς παλαιὸν ἀκίσαρον·* fortasse scripserat *ὡς παλαιὸν ἄκικυς σάρον*, i. e. infirmus ut veteres et dissolutæ scopæ, scilicet senium debile significans. Fl. Chr. *κόρει*. Sic quidem libri nostri, sed mendose. Scriptum oportuit *μὴ 'κκόρει*. Vide Eustath. locum quem protulimus ad Nub. 44. Brunck. Hoc recipi debuerat e Rav. Dind. *μὴ 'κκόρει* ex Suida v. *κόρημα* Kust. ad Suid. ii. p. 349. recte, et ita Eustath. in Homer. Iliad. N. p. 951, l. 42. ed. Rom. =929, 41. Bas. *κόρει* Suid. Ms. Pors.

60. *ἔα, ἔα*. Hæc separatim legenda, neque versum adjuvant; parepigraphe vocatur, ut apud Ausonium *Hui* et sæpe apud Tragicos. Nos plura ad Æschyli Prometheum. Fl. Chr. Has voces, quæ vulgo famulo continuantur, Trygæo tribuo. Brunck.

62. Incipit loqui Trygæus, vinitori conveniens nomen. Est enim *τρυγητὸς*, *vindemia*; *βουλεύει* autem Attice pro *βουλεύῃ*, ut in Rann. 469. *ἔχει μέσος* pro *ἔχῃ*, et *μάχει* pro *μάχῃ*. Et alibi sic sæpe. Fl. Chr. Sophocl. in Aj. 586. *ὦ δέσποτ' Αἴας; τί ποτε δρασείεις φρενί*; ubi Scholia, *ἐπιθυμεῖς δρᾶσαι*. Sic *ἐργασείεις*, *quid facere paras?* ap. eumd. in Philoct. 1239. Sic *πολεμησείειν, παραδωσείειν, ἀπαλλαξείεις*, omnia ap. Thucydidem: et in glossis *δειπνησείω*, *cœnaturio*. Berg. Dawes. M. Crit. p. 260. Dind. *ποθῶν* pro *ποθ' ἡμῶν* Suid. *δρασείεις*. Pors.

63. Lege *σεαυτὸν* ut Suid. in *λήσεις*: at *σεαυτῷ* in 'Εκκοκκίσας. Bent. *ἐκκοκκίσας* pro *ἐρημώσας* dictum, translatumque a granis mali Punici: *exacinare* dicerem vel potius *exciccare*: nam *κόκκος ciccus*, mutato *o* parvo in *i*. Nos Franci proprie, *egrainer*. Fl. Chr. *λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκ.* Sic bene duo Codd. Solius B. in margine adscripta impressorum mendosa lectio *σεαυτοῦ*. Supra 32. *ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς*. Nub. 242. *πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος*; Notissima phrasis nec aliud quid magis obvium, ut mirer editores mendam non deprehendisse. *σεαυτοῦ* cum *πόλεις* conjunxit Berg.: *evertes imprudens urbes tuas*. Brunck. Vid. Lysist. 364. Berg. *ὦ Ζεῦ λήσεις σεαυτοῦ τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας* grammaticus Ms. in catalogo codicum Nanianorum p. 493. Dind.

64. Pro vitioso *ἐττι* in textis *ἔστι* reponendum. Pleonasmus qui inesse videbatur in verbis *τοῦτ' ἐστὶ τουτὶ τὸ κ. αὖθ'* efficere potuit ut substitueretur *τ. ἐ. δῆτα τὸ κ. α.* Dind. *τοῦτ' ἔστι τοῦτο τὸ κακὸν* Reisig. *τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν* cod. Rav. *τοῦτ' ἔστι δῆτα τὸ κακὸν* reliqui libri. Id.

65. *τῶν μανιῶν*. Pro singulari, *τῆς μανίας*, sed sæpe plurali numero utuntur Attici. Mox ubi legitur *πρὸς αὐτὸν*, malim *αὑτὸν*, spiritu denso. Fl. Chr.

66. *ἡ χολή*. Hinc *χολᾶν insanire* Nub. 833. Berg. *τὰ δ' εἶπε* cod. Rav. Dind.

67. *πρὸς αὐτόν*. Sic bene A. Vulgo *πρὸς αὑτόν*. Brunck. *αὑτὸν* recte Ald. Pors.

69. Monstrose Suidas v. *ἀναῤῥιχᾶσθαι* pro *κλιμάκια* exhibet *καὶ μακρά*. Similiter corruptus idem v. *βαδξ. μαλακός*. Lege *βλάξ, μαλακὸς*, ut recte in sua serie infra legitur. Georg. Lecapen. *ἐπιμερισίαις* Mss. fol. 35. b. *τὸ δὲ ὄνομα ὁ βλὰξ δηλοῖ τὸν ἀβέλτερον καὶ ἀνόητον, ὡς ἀπὸ τοῦ μαλάσσω μαλάξω, μάλαξ. καὶ ἀπὸ τούτου βλάξ*. Vide Ruhnken. ad Timæi Lexicon p. 44. Pors.

70. Pedibus et manibus reptare per parietes vocat *ἀναῤῥιχᾶσθαι* vel ab araneis quasi *ἀραχνιᾶν*: nam *ἀραχνιῶ* per *ὑπερβιβασμὸν* aut literarum transpositionem *ἀναῤῥιχῶ*, vel translatum a genere illo cophinorum, qui *ἄῤῥιχοι* dicuntur, quique funibus trahi et duci solent: sunt autem vasa viminea. Fl. Chr. Plures verbi derivationes persequuntur Etym. h. v. Zonar. i. 206. et Eustath. ad Il. p. 1533.—Thomas Mag. i. 61. *ἀναριχᾶται, 'Αττικόν. δηλοῖ δὲ τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν. γράφεται δὲ δι' ἑνὸς ρ'.* Add. Mœris p. 63. s. ibique Sallier. et Piers., ubi per duplex *ρ* scribitur explicaturque, *προβαίνειν ἀνέρπων*. Dind. *ἀναῤῥιχᾶτ'* Etymolog. M. c. 99, 29. *ἂν ἀναῤῥιχᾶται εἰς οὐρανὸν* Etymolog. Gudianum c. 50, 54. *πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶται ἂν πρὸς τὸν οὐρανὸν* Philemon Lexic. Technol. p. 149. *ἀναριχᾶσθαι* scribi jubent grammatici. Dind. Suid. *ἀνεῤῥιχῶντο*. Pors.

71. *ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς*. Etiam Atticam phrasin accipiunt genitivum sic positum, et sic Suid. sed non male jungatur cum *καταῤῥυείς*. Fl. Chr. Berglerus vertit: donec confregit capitis partem delapsus. Brunck.: donec præcipiti casu cervices defregit sibi. Dind.

72. Abire cum infortunio est *ἐκφθαρῆναι*, et, ut ait Callimachus, *ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέεσθαι*, vel *ἔῤῥειν*, ut dictum in Ranis 1216. de Œdipo; ait enim illic Schol. esse, *μετὰ φθορᾶς ἐλθεῖν*. Contra *εἰσφθαρῆναι* est intrare dierecta, ut loquitur Plautus. Sic videtur Æschylus in Septem

Theb. 254. dixisse: Οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσῃ τάδε; Hic simpliciter est *egredi:* tamen videtur id verbi dixisse, quia in capite vulnus acceperat. Fl. Chr.

73. Ætna mons celsissimus. Itaque aut Ætnæum pro grandi intelligit, vel cantharos *Ætnæos* maximos fuisse verum est, proinde ut equos Ætnæos, quos ad cursum pernices fuisse aiunt. Sic asinos Antronios magnos interpretor, Hesychium obiter emendans: Ἀντρώνιος ὄγκος, lege ὄνος. Nam vicem equi utitur scarabæo Trygæus. Sane Sophocles πῶλον Αἰτναίαν dixit, i. e. ὑπερμεγέθη. Apud Oppian. habes i. de pisc. 512. inter pisces Cantharos et Ætnæos. Nescio an illic præstet pro magnis accipere; nam, si pisces sunt Ætnæi, fortassis ἐτναίους scribendum esset. Quid sit ἔτνος, non obscurum est, ut docet Hesychius, qui ἕψημα θηρῶδες vocat, ubi lego ἀθηρῶδες; nam ἀθὴρ vel ἀθάρα genus pultis. Ego in re ignorata assensionem cohibeo. Sed illi canthari pisces et ab hoc magno cantharo sic dicti sunt et colore eodem sunt ad castaneum accedente ingratoque, ut ait Ovidius, sunt succo. Fl. Chr. Prægrandem vult dicere; nam Αἰτναῖος per se *magnum* significat. Sophocles Œd. Col. 304. γυναῖχ' ὁρῶ στείχουσαν ἆσσον ἡμῶν, Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν, ubi Scholia ἀντὶ τῆς μεγάλης. A monte Ætna. Plautus Mil. Glor. iv. 2. 73. 'Ætna non æque est alta.' Berg. Αἰτναῖον. Schol. ὑπερμεγέθη. μέγιστον γὰρ ὄρος ἡ Αἴτνη. Brunck.

74. ἱπποκομεῖν quod proprie est equum curare, equisonem esse, h. l. est curare simpliciter, sed usus est poëta eo verbo, quia cantharus equi loco futurus erat. Dind.

75. Blanda manus attrectatione aliquem mulcere et velut adulari vocabant καταψᾶν et καταψῆσαι. Usus est Polybius in pueris, quorum caput blande expansa et aperta manu percurrimus, cum indolem laudamus aut indicium amoris facimus et benevolentiæ. Philostratus de equis dixit καταψῆσαι ὦτα καὶ χαίτην. Sic Virgilius: 'Et plausæ sonitum cervicis amare.' Quamquam καταψᾶν non est ille plausus, sed potius χειρῶν ὁμιλίαις, quam plausus sequitur. Inde ψήκτρα strigilis. Venuste autem et facete Comicus Trygæum invehentem facit scarabæo ceu equo, quem ὑποκοριστικῶς et pullum et Pegasillum vocat, πωλίον et Πηγάσιον. Notus cum Pegaso suo Bellerophontes cœli adfectator; tum sine Pegasi alis non lustrat cœlum et terram Aurora. Videtur autem imitatus hoc versu Euripidis ex Belleroph. versum: ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν. Nam fabulam eo titulo docuit Euripides. Et sane ad hujus Tragici versus sæpius alludit Aristophanes quam cæterorum. Fl. Chr.

76. Cod. Venet. et Rav. omittunt μοι. —Codex Venet. πτερωτόν. Dind.

77. Ordo: ὅπως λαβών με πετήσει εὐθὺ τοῦ Διός. Deest autem ὅρα, vide, aut simile, ut in Nubb. 1467. νῦν οὖν, ὅπως, ὦ φίλτατε, τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν καὶ Σωκράτη ἀπολεῖς μετ' ἐμοῦ. — εὐθὺ τοῦ Διός. V. infra 785. Aliter eadem sententia infra 161. Berg. Suid. v. εὐθύ. Dind. Deest ὅρα vel quid simile: et Attica est ejusmodi ἔλλειψις etiam in pedestri oratione. Fl. Chr.

78. Vertit Brunck.: Sed quid agat, spectabo, sic per clathros exserens caput. At τῃδὶ est hic, hoc loco, et δεικτικῶς ponitur, dum incipit capite inclinato introspicere. Trygæus enim nondum prodierat. Dum autem videt eum in altum tolli atque ita in scenam produci sublimem exclamat: οἴμοι—. Dind.

79. ἴτε δεῦρ' ὦ γείτονες Juntina ii. Dind.

81. ἠρεμα ἱππηδόν. Æschylus in Suppl. 438. Berg. ἱππηδὸς ἐς τὸν ἀ. Rav. Dind.

82. Systema sequitur anapæsticis constans decem et novem, quod clauditur catalectico, quæ Coronis est anapæstica et ἀπόθεσις παράγραφος. Est autem Systema in choris comicis, quod Epodos in lyricis. Hæc aliaque similia qui certius et clarius intelligere volet, Hephæstionem, eruditissimum Grammaticum, legat, vel potius Julii Cæsaris Scaligeri libros de Poëtica. Sane enim maximi illius herois ingenium vetustatem æquat, posteritatem et novitatem omnem superat: sed, quod miserum est, pauci sunt adhuc, qui ejus scripta aut legant aut intelligant. Eum ego quotidie miror et miror magis, imo erit ille mihi semper deus. Quidni enim hoc autumem de clarissimo viro? cum philosophus ille σκοτεινὸς de humili et obscuro loco dixerit, *etiam hic sunt dii.* Fl. Chr. κάνθων. Scholia: 'Proprie κάνθων est *asinus;* nunc autem in forma deminutiva κάνθιον pro κάνθαρε.' Derivatur autem vox κάνθαρος a κάνθων, *asinus,* quia scarabæus in fimo asinino generatur eoque delectatur; hinc etiam supra v. 4. ὀνίδας dabat comedendas scarabæo. Berg. Exstat in h. l. copiosa et subtilis disputatio Jacobi Hasæi in fratris ejus Theod. Hasæi Museo Histor. Philol. Theol. vol. i. p. ii. p. 266—281., in qua leporem totius loci et facetias octo, quas in eo sibi deprehendisse visus est, inprimis in voc. κάνθων et paronomasia vocum κάνθων et κάνθαρος exponit, et de Pegaso quoque agit. σοβαρῶς paulo post

est, *ferociter, audacter.* Cf. Photius Lex. v. Σοβαρός. Dind. κάνθων. Sic scarabæum appellat, nomine, quod proprie *asinum* significat, unde deductum κάνθαρος, quia scarabæum ex asinino stercore nasci, naturæ rerum imperitum vulgus credebat. Brunck.

83. λίαν omittit Suidas v. ἰδίης. Dind.

84. ῥώμῃ πίσυνος. Thucydides l. ii. c. 89. τῇ δυνάμει τὸ πλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Idem valet πεποιθότες. Noster Plut. 449. ποίοισιν ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες. Berg.

85. ἰδίης. Ran. 237. χὼ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι. Berg. ἴδος et ἱδρὼς eadem; inde ἰδίειν. Noli, inquit, statim te addere in spatia, sed pedetentim incede. Tribuit scarabæo virtutes generosi equi, qui gloriose mollia crura reponit, ut ait Maro, quique post sudorem et laborem incitatur ad cursum. Præcipue vero timet sibi ab anhelitu. Nam odor in auras diditus vehementior est et graveolentior. Hoc autem ait propter σκατοφαγίαν, ut inde fortassis hodieque in Græcia vulgus cantharum appellet σκαταρὸ, corrupta quidem voce, sed olidi animalculi et σκατοφάγου moribus convenienter. Fl. Chr. πρὶν ἂν ἰδίῃς. L. ἰδίσῃς. Vide ad Eccl. 625. Vulgatum citat Ruhnk. ad Timæum p. 107. Pors. ἰδίσῃς scribendum videtur Elmsl. ad Medeam p. 119. Dind.

87. Alloquitur podicem suum. Reisk. πνεῖ κακὸν est, malum odorem ede. Dind.

88. εἰ δὲ ποιήσοις. ποιήσεις edd. Ald. Kuster. Pors.

89. Virgil. Ecl. vii. 55. Plato Phædro ab Hoogevenio ad Viger. p. 198. ed. Herman. citati. Soph. Aj. 660. El. 438. Platonis locus est t. iii. p. 236. B. HSt. 198, 49. Bas. 2. Pors.

90. Deorum titulus videtur fuisse ἄναξ, sed quo servi etiam heros quandoque insignirent. Euripides Hipp. 88. ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. Forte ἄνακτα vocat eum, quia sublimis volat propior diis: ita putat Scholiastes. Berg. Angustiori appellatione herum suum jam sublimem et volantem afficit famulus (ait Schol.) vocans ἄνακτα, quasi diis jam sit proximus. Sed ἄναξ dominus recte dicitur, ut Horatius 'terrarum dominos,' i. reges, et Virgilius cum ait dominam ditis thalamo deducere etc. reginam notat. Quin recentior antiquitas Latinum Græce dixit δόμνα i. *regina.* Fl. Chr. παραπαίεις. In Plut. 508. ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Berg. Vid. omnino Clem. Biagi diss. de voc. ἄναξ. in ejus Monumentis Græcis e Museo Nanio p. 159. ss. Dind.

92. μετεωροκοπεῖς. Translatio a remis sumta, qui mare frustra et suspensa manu secant. Sic secatur aër alarum remigio. Fl. Chr.

94. παλαμᾶσθαι interprete Photio in Lex. est i. q. τεχνάζεσθαι. Sensus: audax facinus et insolitum machinatus. Dind.

95. τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις. Sophocl. Ajac. 622. νοσῶν μάταν. ubi Hermannus, "μάτην νοσεῖν est *temere morbo corripi,* i. e. *delirare.* Aristoph. Pac. 95. τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις; quem locum male intellexit Brunckius." Interpunctionis correctionem periclitatus erat Zeunius annotatione ad Vigerum p. 453. notatus ab Hermanno ibid. p. 796. Dind.

96. φλαῦρον est i. q. κακὸν, infaustum, malum; et consulto utitur v. γρύζειν (mutire, hiscere, v. Ran. 910.), quia vel una voce vel tenui poterat sinistrum edi omen. Dind.

97. ὀλολύζειν est jubilare et cum acclamatione precari. Hoc solent feminæ fana celebrantes. Recte autem jungit cum εὐφημεῖν, hoc enim ipsum est. Et Æschylus Agamemn. 28. dixit δόμοις ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν, i. e. *vitulante tecta repleat fuventia.* Etiam pro eodem dicebant παιανίζειν, quamquam scio differre. Nam bellatrici Minervæ ὀλολύζουσι, cæteris diis παιανίζουσι, quod est proprie, vocem intendere et remittere. Fl. Chr. V. Æs. Agam. 604. Berg.

98. Frob. σοῖς. fo. τοῖς et sic Ald. Bent.

99. Angusti secessus ad sordes ablegandas et retrimenta egerenda vocantur λαῦραι, quasi δι' ὧν λαοὶ ῥέουσι. Vult ergo Trygæus λαύρας claudi et muniri, ne odor difflatus cantharum eliciat. Sed sic tangit civium suorum mores sordidos et urbem fœdam, de qua dici possit quod de Corcyra: ἐλευθέρα Κέρκυρα, χέζ' ὅπου θέλεις, i. *in civitate liber es, caca ubi voles.* Fl. Chr.

100. ἀνοικοδομεῖν est, *obstruere ædificando,* verbaven. Reisk. Hanc significationem velim idoneis exemplis demonstratam esse. Imo sensus est: recentibus lateribus instaurare cloacas (ne fœtore nares lædant). Dind. γρ. ἀποικοδ. margo ed. Flor. Id.

101. V. infra 151. Berg.

102. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. Ita et in Plut. v. 18. Euripides Hipp. 604. οὐκ ἔστ', ἀκούσας δείν' ὅπως σιγήσομαι. Berg.

106. V. supra 58. Berg.

107. Deest σοι in edd. pristinis. Illo versus juvatur. Berg. Γράψομαι κ. τ. λ. Minatur inscripturum dicam ipsi Jovi, quod Græciam Medis prodiderit. [Notantur Athenienses, ut φιλόδικοι, si nec Jupiter est securus. Berg.] Quod ideo dicit, quia bello Peloponnesiaco Persæ in auxilium Lacedæmoniis venerant. [Ad hæc

sic Scholiastes: 'Hoc dicit eo quod Persæ auxiliabantur Lacedæmoniis in bello Pelop.' Nescio quid dicat hic Scholiastes πονηροῦ κόμματος. Nam anno tantum vigesimo ejus belli prima fœdera icta sunt inter regem et Lacedæmonios, ut narrat Thucydides lib. viii. Palmer.] Interim et Athenienses notat, ut φιλοδίκους, quique vel Jovis securi sunt, et Græcos in genere admonet, qui (quod de Atheniensibus olim dictum est) sciunt, quæ recta sunt, sed facere nolunt; admonet, inquam, ut caveant sibi ab illis barbaris, qui, dum auxiliantur partibus, speculatores agunt et insidiantur libertati publicæ Græcorum. Profecto hodie universam Galliam, ut olim Græciam, Nemesis punit et facit ludos. Nam et nos Gallo-Franci omnem his temporibus movemus lapidem, ut externum et barbarum ferrum in intestina nostra condamus. Adeo nobis mens læva est, nisi potius φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Bella quærimus non necessaria, dum Gallici nominis hostes aut æmulos arcessimus ad perdendos cives. O dira tempora et fatis obnoxia! Ecquis erit nunc civicarum coronarum usus, si civem perdere vincere est? Sed urgent nos fata et sane appetit tempus, quum luenda sunt majorum delicta; neque immerito: nam templa destruximus, quæ triduano spatio refici nequeunt. Itaque πάξ. Fl. Chr. ἐὰν δὲ μή σοι Flor. Kust. Bent. Brunck. σοι omittunt edd. ante Kust. Dind.

108. Μήδοισι—προδιδόναι. Infra 398. dicit Solem et Lunam id facere. Berg. Suid. γράψομαι. Pors.

110. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. In Nubb. 698. idem. Berg. ἰοὺ ter scribi jussit Florens in Addendis p. 88. Dind.

112. ἡμᾶς ἐρήμους. Puto melius legi ὑμᾶς, ut ad puellulas referatur; neque vero te turbet generis enallage. Nam Attica est. Sic Pindarus Ol. i. 10. ἐρήμας αἰθέρος. Tamen si quis pertendat ἡμᾶς retinendum, non habebit me ἀντιτείνοντα. Fl. Chr.

114. Alterum systema dissimilium partium, divisum in duas periodos: prior quinque versibus constat, quatuor tetrametris dactylicis et uno epico, quæ est ἔκθεσις; altera quinque similibus epicis. Hæc vero vocantur παραχωρήματα. Nam puellæ istæ inducuntur hoc tantum loco patremque vocant, postea in tota fabula non parent. Primo versu legitur ἔτυμός γε ἄρ', sed legendum censui (si censendi mihi jus est) ἄρ' ἐτυμός γε, ut dactylicus sit tetrameter cum tribus sequentibus. Fl. Chr. ἔτυμος—φάτις. Euripides Iphig. Aul. 795. εἰ δὴ φάτις ἔτυμος (si modo vera est fama). Idem in Electr. 818. δεῖξόν τε φήμην ἔτυμον ἀμφὶ Θεσσαλῶν. Virg. vi. Æn. 450. Berg. Bentl. olim voluit ἐτυμός γ' ἄρ' ἐπὶ sed "melius Fl. Chr. ἄρ' ἐτυμός γε." Bent. Versus sunt dactylici. Brunck. Præmissum his in edd. Σύστημα ἕτερον ἀνομοιομερές. Dind. ΚΟΡΗ hic et in sequentibus Brunck. ΠΑΙ. edd. ante Brunck. "Ante hunc versum, atque ita in posterum collocatæ sunt in libro nostro filiæ Trygæi, quas alloquitur pater." Inverniz. Id.

114. 115. In ed. Aldina et Juntina ii. legitur: ὦ πάτερ, ὦ πέ'ρ, ἔτυμός γε ἄρ' | δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει, in Juntina i. et Veneto: ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἔτυμός γ' ἄρ | δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει. in Brubachiana, ex interpolatione correctoris: ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἄρ' ἔτυμός γε | δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει. Hanc scripturam, Florenti probatam, ἔτυμος in ἐτυμός mutato, tacite in textum intulerunt Kusterus, Brunckius, Invernizius, utiturque ea Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 329. qui olim in libro de metris vernaculo sermone scripto p. 120. conjecerat: ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἄρ' ἔτυμος γὰρ | δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει. Dind.

115. δώμασιν—φάτις ἥκει. Æsch. Agam. 876. ὡς πρὸς οἶκον ᾠχετεύετο φάτις. Berg. ἡμετέροισι ed. Paris. 1528., Juntina iii. Dind.

117. ἐς κόρακας. Atqui servus clamabat, εἰς τὸν οὐρανόν. Sed eodem res redit; qui enim in aëre volitat, ille jam in avium regione est. Per corvos enim hic synecdochice intelliguntur quævis genera avium, ut Avv. 26. ille qui ad upupam et reliquas aves tendebat: οὐ δεινὸν δῆτ' ἐστιν ἡμᾶς δεομένους ἐς κόρακας ἐλθεῖν etc. Berg. μεταμώνιος. Num μεταμώλιος a μολεῖν, ω pro ο posito? Reisk. Scilicet utraque forma vocabuli (quod id. est quod μάταιος) usitata fuit, antiquior tamen scriptura μεταμώνιος. v. Heyn. ad Hom. Il. iv. 363. Tittmann. ad Zon. ii. 1349. Hic ἐς κόρακας comice dixit, quia hoc est, in malam rem.

118. εἴ τι φιλεῖς με. Sic optime in B., ut legendum esse monuerat Dawes. [Misc. Crit. p. 275. qui hanc loquendi formam multis exemplis illustrat, et εἴτις atque ὅς τις sæpe permutata esse docet. εἴ τι φ. etiam Reisk. conjecerat. Dind.] Vulgo ὅττι φ. μ. sine sensu. Brunck. [Nec ὅ τι melius fore docet idem Dawes. Dind.] εἴ τι φιλεῖς με. Certissimam lectionem, codicis fide nixam, Dawesius multis exemplis confirmavit. Hinc adstrui possit ejusdem acutissimi viri emendatio in Eqq. 1275. quam, ut minus necessariam, admittendam non duxi. Sed e memoria citasse videtur versum in Thesm. 936. quem

ad eumdem modum corrigit, non habita ratione eorum, quæ sequuntur, quorumque sensus ab illo versu pendet: ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς | κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἥν τις διδῷ, | χάρισαι βραχύ τί μοι. Ineptum esset ibi legere εἴπερ φιλεῖς, qua ratione tota corrumperetur sententia. Ceterum ὅστις et εἴτις, ὅ τι et εἴ τι, sæpe ab imperitis librariis commutata fuere, In Lysiæ Or. c. Eratosth. p. 398. ubi mendose legitur, ἀνάβηθι οὖν μοι καὶ ἀπόκριναι, εἴ τι ἄν σε ἐρωτῶ· videt quicunque Græci sermonis usum habet, oratorem scripsisse, ὅ τι ἄν σε ἐρωτῶ. Brunck.

119. ἡμῖν. Potius legerem ὑμεῖς, distinguerem que post ἄχθομαι. Sensus est: non absque ratione suspicamini de discessu ad Jovem meo. Revera enim tristitia vehementi angor, quoties petitis a me patre vestro panem et nulla interim est argenti gutta domi nostræ. Quodsi rebus bene gestis revertero, habebitis in tempore panem quoque grandem et insuper colaphum pro opsonio. Ludit autem ad vulgarium dictum: εἰ δ' οἶνον αἰτεῖ, κόνδυλον αὐτῷ δὸς, scilicet, ut ne assuescant pueri superfluis petendis. Sic miserias, quas bellum invehit, satis ostendit. Quid enim miserius, quam carere pane et argento? ψακὰς vel ψαικὰς vel ψεκὰς stilla est e gutta, ῥανὶς et σταγών. Fl. Chr. δοξάσ' ἔξεστι Juntina i. iii. Dind. Pro ἄχθομαι ὑμῖν, οὐκ ἔχω εἰπεῖν Suid. v. δοξάσαι. οὐκ ἔχω εἰπεῖν Suid. Ms. ed. Pors.

120. πάππαν. Sic duo Codd. Male vulgo πάπαν. Eadem menda erat in Conc. 645. et alibi, si bene memini. Brunck. Vid. Eccles. 641. Dind. ἂν abest a Rav. Id.

121. Scal. ψέκας: mox lege ἢ. Bent. ἀργυρίου μηδὲ ψακάς. *Argenti ne ramenta quidem, ne pulvisculus quidem.* ψεκὰς minutissimum quodvis significat. Incertus auctor Epigr. (Anal. t. iii. p. 158.): ἴσον ἐπὶ ψαφαρὴν ἀντλεῖν ἅλα κἀπὸ Λιβύσσης | ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψεκάδα, | ἴσον καὶ παίδων στέργειν πόθον. Brunck. Quod ex Suida dedi ἢ, habet cod. Rav. Dind. ψεκὰς Scaligeri Excerpta. Id. δ' et δὲ om. Suid. in ψακάς. deinde ψεκὰς ἢ Ms. et ψεκάζει licet ordo alterum postulet. Pors.

122. ἐνωρᾷ Etymolog. M. c. 345, 8. Dind.

123. κολλύραν. Plautus in Persa Act. i. sc. 3. v. 12. Berg. Collyra genus panis est, quod pueris præbebatur. Apud Athenæum habes hunc versum: καὶ κολύραν μεγάλην, unico λ. Ex hac fabula etiam Aristophanem citat in Ὁλκάσι [Fragm. 2. Brunck.] qui κολλύρας meminit. Sed non dissimulabo legi etiam ap. eumdem Athen. καὶ κάνδυλον, non autem κόνδυλον. Est autem κάνδυλος cibus ex lacte et melle, quibus addunt quidam oleum et caseum: velut ἀβυρτάκη quod est intritum barbaricum e porro, nasturtio, et Punici granis, ut Theopompus Theseo et Menander Κεκρυφάλῳ meminere; corrigendusque Suid. v. Ἀκρόδρυα et Σκοτιαῖος. Ait enim: ἐπέῤῥιπτον δὲ αὐτοῖς οἱ μὲν κάνδυν, οἱ δὲ ἀκρόδρυα· lege κάνδυλον meo periculo. Tum in ipsa voce Κάνδυλος habes apud eumdem grammaticum: ὡς ἀβυρτάκη ἐρύκων βρῶμα. Putavi pro ἐρύκων legendum βαρβαρικὸν, nisi melius ἐρεικτῶν, i. e. leguminibus fresis. Sed βαρβαρικὸν malo. Miror autem, etiam a Dalechampio varietatem lectionis non notari, cum in vulgaribus edd. Athen. habeamus κονδύλον, quæ lectio videtur alteri præferenda, vel ex Eustathio qui versum hunc laudat [ad Iliad. Ψ, p. 1444. ed. Bas.] δὸς ἄρτον πτωχῷ [ap. Eust. τυχὸν] καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ. Quæ observationes leves sunt, sed faciunt tamen caput integrum in variis lectionibus disertissimi Mureti, cujus scrinia non compilo; haberem enim acerrimum reposconem. Fl. Chr. Sunt tamen grammatici qui κόνδυλον (pugnum) et κάνδυλον idem esse putent. v. Etym. M. p. 528. Zon. ii. 1231. s. Dind. κολλύραν Aldina, Juntina i. V. Arcadium περὶ τόνων p. 194, 16.—"κάνδυλον alii." Scaligeri Excerpta. κόνδιλον Juntina i. ii. Id. De hoc loco vide Kuster. ad Suid. ii. p. 237. v. κάνδυλος. Pors.

124. Citat Harpocration v. Πόριος. Pors. Suidas v. πόρος t. iii. p. 156. Dind.

126. ναυσθλοῦν pro ναυστολεῖν dicebatur.

128. ὦ παππία. Hæc vox ὑποκόρισμα est φιλοφρονητικῶν, qua etiam usus est Philippus Comicus in Philyra: παπία, βούλει δραμὼν εἰς τὴν ἀγορὰν καταγοράσαι μοι; φράζε τί; [Athen. viii. p. 358. s. ed. Cas.] Antea dixit πάπα, quæ vox omnium fere gentium infantibus familiaris et proprie nativa est, ut quæ constet elementis labialibus sine dentium adminiculo prolatu facilibus. Ἄππα inversum est, quo utitur ap. Callimachum Diana infantula patrem Jovem compellans: postea ἄββα, et nunc *abbas.* Fl. Chr. In Vespis 128. Berg. παππία. Dind. ζεύξαντ' ἐλαύνειν. Verbum *jungendi* non hic est, quod putant Virgilii interpretes, qui jungere vulpes exponunt, ad aratrum cogere. Est enim hic tantum sternere et invehere. Sane apud poëtam nihil vetat, quo minus hoc significatu accipiamus. Judicent eruditi.

Sic postea 135. Πηγάσου ζεῦξαι πτερόν. Fl. Chr.

129. In Vesp. 1431. Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτε φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ· ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς ὡς ὁ κάνθαρος—ubi vid. Not. Berg. ἐξευρέθη Rav. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 140. Dind.

131. ἄπιστον εἶπας μῦθον. Euripides Iph. Taur. 1293. eadem iisdem literis. Æschylus Suppl. 285. ἄπιστα μυθεῖσθ', ὦ ξένοι, κλύειν ἐμοί, Ὅπως τόδ' ὑμῖν ἐστιν Ἀργεῖον γένος. Berg.

132. κατ' ἔχθραν αἰετοῦ. De hoc apologo satis multa Erasmus in *Scarabæus aquilam quærit*. Berg. ἀετοῦ Atticum. Vulgo αἰετοῦ. Brunck. αἰετοῦ tacite revocavit Inverniz. Dind.

134. ὠὰ 'κκυλίνδων. Vulgo ὦ' ἐκκυλίνδων. Brunck. κυλίνδειν verbum proprium erat de scarabæis. V. Lucian. Pseudolog. 3. ibique Gesner. iii. p. 164. V. Schol. ad Lysist. 695. Dind. Mire Brunckius ὠὰ 'κκυλίνδων. Libri omnes ὦ' ἐκκυλίνδων (ὠί' ἐκ. cod. Venet. ὦ' ἐκκ. Juntina ii.). Hac elisione utuntur Antiphanes Athenæi t. i. p. 217., ubi Ruhnkenius ad Timæum p. 189. corrigit οὖ', et Alexis ibid. p. 245. Id.

136. ὅπως ἐφαίνου. Attica et Aristophanica temporis enallage, pro ὡς ἂν φανείης. Quod autem ait τραγικώτερος, facit suo more, ut verbum quod non exspectant spectatores, usurpet pro altero, ut hic pro ἀξιοπιστότερος. Tamen rei veritatem secutus est. Quid enim est τραγικώτερον, quam equitare in alite? Hoc est, ut ait Horatius, 'Humano capiti,' etc. Fl. Chr. Tragœdiis enim materia fuit Pegasus, quo vecti sunt Perseus, de quo Euripides in Andromeda dixerat, et Bellerophontes, de quo in cognomini dramate, quo hic præcipue respicit. Berg. Cæt. ubicumque in his (inde ab 114.) præfixum est nomen Κόρη, olim legebatur Παῖδες. v. Herman. ad Viger. p. 791. Dind. Pro τραγικώτερος; leg. τραγικώτερος, aut v. 135. scrib. οὔκουν. Id. τοῖς omittit Suidas. Id. εὐφραίνου Suid. Ms. τραγικώτερος. Pors.

137. Lege μελέα: vid. 113. et postea pluralis semper. Bent. Vulgo legitur, ἀλλ', ὦ μελέα, μοι σιτίων διπλῶν ἔδει. Vertit Berglerus: *at, o misellæ, duplici cibo mihi opus fuisset*. Bene quidem ex vi sententiæ. Sed non ita sonant Græca: in illis est, *duplici cibo mihi opus erat*. Quis, nisi κολοκύνταις λημῶν, non videt particulam ἂν hic requiri, quam utique reposuissem, etiamsi nullus adstipulatus fuisset codex? Sed medicina mea non indiget Comicus. In utroque Regio liquido scriptum, ὦ μέλε' ἄν μοι —unde edidi, ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει. Scribi debuit ὦ μέλε. Vid. not. ad Lys. 56. et Bentlei. ad Menandri Fragm. p. 59. Unam e filiabus, eam quæ cum eo sermonem miscet, adloquitur Trygæus. Brunck. Confirmat Rav. Dind. μέλ' ἐάν Cod. Venet. Id.

139. τούτοισι — Nam scarabæus est σκατοφάγος. Berg. Pollux vi. 43. Dind.

140. ὑγρὸν πόντιον βάθος. Hæc haud dubie e Tragico petita sunt. E Bellerophonte sumtum putat Porson. ad Eurip. Hec. 1018. ubi formulam πεσεῖν εἰς, pro ἐμπεσεῖν illustrat. Dind. V. Reisig. i. 102. r. Id.

141. πῶς ἐξολισθεῖν — *quomodo enare poterunt* [poterit]? Hoc inquit, quia magna pars avium si in aquas ceciderit, nare nequeunt. Tangit autem, quæ de Icari fabula a Tragicis dici solent. Fl. Chr. ex Scholiis, ut addidit Bergl. Dind.

142. πηδάλιον. Schol. τὸ αἰδοῖον δείκνυσι παίζων. Brunck.

143. Lege τὸ δὲ πλοῖον ἔσται. Bent. Ναξιουργής. Perstat in metaphora. Nam et naves Naxi fabricatæ *canthari* vocantur, ut et σίλφαι dicebantur naviculæ. Sic et Cnidiæ et Pariæ et Corcyrææ, estque genus navigii *cantharus*. Cratinus auctor est, aliquando Naxios maris dominos usos esse his cantharis, estque lembus Ναξιουργής. Hic pro servaculo et clavo, quo se usurum dixit, non dubium est, quin innuat κέντρον illud, quod ὠθεῖται εἰς τρυμαλιάν, ut dicebat Sotades. Athenæus lib. ii. Dipnosoph. hunc Comici versum laudat. Notandum autem est, etiam cantharum vasis potorii genus esse, quin racemum sic vocari, ut merito vinitor Trygæus invehat animali ὁμωνύμῳ. Fl. Chr. Jocus in ambiguitate significationis. Schol. πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα, τῇ νήσῳ. Athenæus p. 473. κάνθαρος. ὅτι μὲν πλοῖον ὄνομα κοινόν. ὅτι δὲ καὶ ποτήριόν τι οὕτω καλεῖται. Post plurima alia harum significationum exempla versus e Menandri Nauclero profert in hunc modum a Bentleio emendatos: ἥκει λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος | Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων. ὡς ἐς καλὸν | τὸν υἱὸν εὐτυχοῦντα, καὶ σεσωσμένον | πρῶτος λέγω σοι, τόν τε χρυσοῦν κάνθαρον. | Στρ. ποῖον; Οἱ. τὸ πλοῖον. οὐδέ γ' οἶσθας, ἄθλιε; | Στρ. τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; Οἱ. ἔγωγε μὴν | τὴν ναῦν ἐκείνην, ἣν ἐποίησ' ὁ Καλλικλῆς | καλούμενος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος. Turpi vitio laborabat hic versus, quod miror a nemine correctum fuisse; adeo proclive erat reponere, τὸ δὲ πλοῖον ἔσται,-

pro τὸ πλοῖον δ' ἔσται. Brunck. Rescribe ex Suida v. πηδάλια et Athenæo xi. 11. p. 488. metro flagitante τὸ δὲ πλοῖον. τὸ πλοῖον ἔσται Kusterus citat ad Suid. ii. p. 596. τὸ δὲ π. ἔ. ναξιουργὲς Suid. Ms. πηδάλιον. Vide Adverss. p. 129. Pors.

145. In Piræeo tres sunt portus insignes, vel teste Pausania, quorum unus *Cantharus* dictus, ab heroë Cantharo. Ibi navale est Venerisque templum et quinque circum porticus. Apud Plutarchum in vita Phocion. videndum, num pro καθαρὸς λιμὴν rectius legatur Κάνθαρος. Quid est enim καθαρὸς λιμὴν nisi portus sine navibus? ergo non portus, ne statio quidem, ut καθαρὸς λειμὼν ap. Theocr. pratum est sine arboribus. Fl. Chr. V. Meursii Piræeum c. 3. Brunck. Reisk. et Hutten. retinuerunt scripturam ἐν καθαρῷ λιμένι, etsi conjecturam probant. Dind. ἐν Πειραιεῖ δήπουστι κανθάρλιμον scholiastes Luciani t. ii. p. 684. ed. Reitz., ex cod. Vatic. emendatus a Bastio in epistola critica p. 97. Hinc vulgatum Πειραεῖ in Πειραιεῖ mutavi. Vid. Valckenar. ad Callimachi fragmenta p. 24. Porson's Tracts and Miscell. Criticisms p. 228. Infra 165, ubi vulgo Πειραεῖ, Brunck. ex A. dedit Πειραιεῖ. Conf. Jacobs. ad Antholog. Palat. t. iii. p. 731. Lobeck. ad Phrynich. p. 41. Dind. Secunda in Πειραεῖ corripitur. εἰς Δῆλον ἐλθεῖν ἠθέλησ' ἐκ Πειραιῶς Criton apud Athen. iv. 22. p. 173. c. Alexis ibid. p. 562. Ceterum forma πειραεῖ, quam habent editiones, certe tres primæ cum Kust., Brunck., et Invernizio, recentiorum Græcorum esse videtur. Eam Hesychio v. Ζέα e Msto restituendam censet Porson. De Πειραιεὺς vide Gaisford. ad Hephæst. p. 216. et adde Philisci versum apud Holsten. ad Steph. Byz. Salmas. ad Solin. p. 425. 1. c. ὁ Πειραιεὺς κάρυον μέγ' ἔστι καὶ κενόν. Pors.

147. Sæpe Comicus ridet Euripidem, quod claudos introduxerit multos; hinc etiam χωλοποιὸν eum vocat Ran. 864. Sed hic ad ejus Bellerophontem respicit, qui de Pegaso cadens factus est claudus. De illo et in Acharn. 425. ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα, ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί; Berg. V. not. ad Acharn. 411. Brunck.

148. λόγον παράσχῃς. Et fabula fias, ut ait Flaccus. λόγος hic est ὑπόθεσις aut certe oratio est, et voluit fortassis innuere, Euripideum characterem oratoribus et foro magis proprium esse, quod videtur sensisse Fabius Quinctilianus. Quod vero claudum ait, pertinet hoc ad ipsum Euripidem, qui in Bellerophonte fabula ipsum induxit claudicantem, quod lapsus sit de Pegaso. Fl. Chr.

149. His dictis dimittit pater filias, quæ e scena abeunt. Tum Trygæus ad spectatores se convertit, eosque jubet, non linguis, sed alia corporis parte favere. Dind.

150. μὴ βδεῖτε. Propter scarabæum hoc dicit, ne stercoris odor eum ex alto eliciat. βδεῖν aliud est quam πέρδειν. Est enim hoc *pedere*, illud *visire* vel *vissire*, unde Gallicum nostrum *vessir* (honor sit auribus nec odor in naribus). Inde vesicam dictam credibile est ex analogia; βδόλον et βδέσμα Græci dicunt. Vetus glossarium *vissium* et *visionem* interpretatur. Neque aliorsum accipiendum Cacæphaton illud, quod est in erudita Ciceronis ad Pætum epistola, ubi cum ait, Intercapedo et Divisio habere aliquid obscenum, non dubito, quin sit propter finales syllabas *pedo* et *visio*, quibus significatur πορδὴ et βδέσμα. Quæ etiam animadversa a magni dictatoris magno filio, Scaligerum dico. Fl. Chr. v. 100. Berg.

153. κατωκάρα βουκολήσεται. Prono præcipitem agi decursu, ut ait Catullus. Attici κατωκάρα dicebant. βουκολεῖν autem est decipere cum aliqua decipientis voluptate, ut dixit Horat. 'dulci laborem decipitur sono.' Itaque βουκόλημα est *alicium* et θέλγητρον. Citat Schol. exemplum, nec auctorem nominat, quem ego suspicor esse Babrium vel Babriam, qui duos libros Choliambων vel Mimiambων scripsit ex Æsopicis apologis. Sunt enim duo versus choliambici quos emendatiores dabo: χ' ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, | Ἀνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. Apud Suid. [cf. Tyrwhitt. diss. de Babr. p. 50. Dind.] voce Αἰώρα similes habes versus, quos etiam Babrii puto, inter quos iste: παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην. Cæterum hic sequuntur anapæsti. Nam nota illa, quæ vocatur διπλῆ νενευκυῖα, est εἴσθεσις anapæstica vel ἔκθεσις iambica, quæ cum gemina est, coronis dicitur et catalecticum versum arguit. Fl. Chr. κατωκάρα δὲ ῥίψας με βουκολήσεται Suidas v. κατωκάρα in edd. Mediolan. et Ald. Dind.

154. χρυσοχάλινον. Malim χρυσοχαλίνων. Sed cum ait φαιδροῖς, puto verba Scholiastæ non carere mendo. Ait enim πραέσι, μὴ ὀρθοῖς· mutarem ὀρθοῖς, μὴ πραέσι. Nam arrigunt aures equi, cum ad currendum incitantur. Fl. Chr. Mallem cum Florente χρυσοχαλίνων. Berg. Sed vulgatum magis poeticum est. Dind. χρυσοχαλινῶν Ms. Suid. in ψαλλίοις. ψαλίων. sic bis Ms. λ simpl. scil. Pors.

158. Post μυκτῆρας collocandum signum

interrogationis. Reisk.

159. Articulus τῆς perperam ante γῆς additus est e Rav. Anapæsticum enim versum corrumpit. Dind.

161. ὀρθὸς cod. Venet.—Διὸς ἐς αὐλὰς Inverniz. tacite. Dind.

162. Antiqui κάκκην vocabant stercus omne et olidam immunditiam; inde Latinum *cacare.* Quin perdices dicuntur *cacabare*, quia πέρδουσι, et inde perdices dictæ. Fl. Chr. τὴν omittit Suidas v κάκκη t. ii. p. 226. Dind. τὸν ἀπόπατον κάκκην καλοῦσι Phot. Lex. p. 94. Id.

163. An σκατίων a σκῶρ, σκατὸς, σκάτιον? Bent. Perperam libri, jugulato metro, σιτίων. Pejus adhuc in B. σιτίων ἁπάντων. Brunck. ἀπὸ δ' ἡμερινῶν cod. Venet. Dind. L. ob metrum σίτων. Huc vero respicit Suidas v. ἡμερινῶν. Sic apud Suid. v. λασίοις ubi citatur Sophocl. Philoct. 185. θηρίων legitur pro θηρῶν. σιτίων Suid. ed. Ms. ἡμερινῶν. Pors.

165. ἐν Πειραιεῖ. Sic recte A. Vulgo Πειραεῖ. Brunck. παρὰ ταῖς πόρναις. Nam in Piræeo fornix erat propter emporium et portus celebritatem, et frequentes erant cum nautis meretrices. Sic et apud Horatium in Satyris [i. 5. 3.] forum Appii differtum erat nautis cauponibusque, ubi et plures amicæ vel ἑταῖραι. Fl. Chr. Abruptius alloquitur Trygæus aliquem, quem fingit id facere, quod antea significaverat non faciendum esse 151. ne scarabæus stercoris odore deduceretur. Vid. 145. Dind.

166. ἀπολεῖς. Puto geminandum verbum ἀπολεῖς, ut sit dimeter anapæsticus. Fl. Chr. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς· οὐ κατορύξεις. Sic bini codd. At edd. omnes antiquæ habent οὐ κατορύξεις· semel tantum posito verbo, quod geminandum esse vidit Florens. Ab eo monitus Kusterus feliciter hunc locum restituit. Brunck. ἀπολεῖς. ἀπολεῖς μ' ἀπολεῖς ed. Kuster. ἀπολεῖς ἀπολεῖς cod. Vat. Pal. Pors. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς Sophocl. Trach. 1008. Dind.

167. κἀπιφορήσεις. V. infra 225. τῆς γῆς πολλήν. Sic τῆς μαρίλης συχνὴν Acharn. 349. Berg.

168. Ἕρπυλλον. Serpyllum duplex est, hortense et sylvestre. Illud repit tantum; hoc vero tollitur in stipitem. A serpendo dictum, quia, si qua ejus particula terram attigerit, inibi radices agit, florem autem edit suave olentem estque sampsucho simillimum, quem vocamus Mariolanam; crescit maxime secundum aquas. Fl. Chr. Ut stercoris odor opprimatur ab hujus herbæ odore. Virgil. 'Allia serpyllumque, herbas contundit olentes.' Berg. Lege ἕρπυλλον. Bent.

169. ἦν — πάθω. Per euphemismum, *si delapsus hinc, moriar.* Sic in isto Alexidis ap. Athen. vi. p. 244. ubi cum parasito suo quidam colloquitur: Στράτιε, φιλεῖς δήπου με; alter: μᾶλλον τοῦ πατρός· ὁ μὲν γὰρ οὐ τρέφει με, σὺ δὲ λαμπρῶς τρέφεις· Prior: εὔχῃ τ' ἀεί με ζῆν ἅπασι τοῖς θεοῖς; Alter: ἂν γὰρ πάθῃς τι, πῶς ἐγὼ βιώσομαι; Berg.

171. Notat Chios et culi laxitatem iis objicit, tanquam semper paratis ad alvum egerendam vel aliud quod dicere nolo. Obiter etiam Atheniensium mores tangit calumniantium et castigantium alias civitates ac velut proverbium tollentium, Chius est qui cacat. De Chiorum autem spurca licentia notum illud, quod a Plutarcho refertur in Laconicis dictis: τοῖς Χίοις ἐφιᾶσιν ἀσελγαίνειν. Fortassis etiam per nomen Chium alludit ad χέζοντας, quod Gallico idiomati pronum est et facile. Fl. Chr. ἡ πόλις ἡ Χίων. Schol. dicit proverbium quoddam esse, Χῖος ἦν ὁ ἀποπατῶν. Vide Erasmum. Ad hoc ergo proverbium alludit, et per Χίους significantur οἱ χέζοντες, ad quam vocem simul videtur allusisse, ut etiam Florenti placet. Berg. Allusio ad proverbium Χῖος ἀποπατῶν, cujus originem et vim explicant parœmiographi. Κωμῳδεῖ δὲ Χίους, ὡς εὐρυπρώκτους ὄντας καὶ ἑτοίμους πρὸς τὸ ἀποπατεῖν. Brunck.

174. Machinis utebantur antiqui in scenis, et hoc genus κράδη vocabatur. Cum vero introducebatur numen, locus erat extraordinarius sublimis, quem vocabant θεολογεῖον. Fl. Chr. μηχανοποιέ. Nempe scarabæus ille, super quo vehebatur, erat machina scenica cujus directorem nunc alloquitur. Berg. Nempe vere metuit, ne cum machina delabatur. Mox ὡς ἐμὲ Attice est πρὸς ἐμὲ, ut sæpe ὡς cum accus. personæ legitur. V. Viger. p. 566. Dind.

175. ἤδη στροφεῖ — Antiphanes apud Athen. iii. p. 123. ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρα ἢ τὸν ὀμφαλόν (si vero tormina mihi fecerit circa ventrem et umbilicum). Vult autem dicere Trygæus, se ita timere ne cadat, ut luctantibus in ventre flatibus pedere incipiat, ut illa in Plut. 693. ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα, et mox sit cacaturus: solent enim, si venter turbetur, talia subsequi. Hoc sibi volunt hæc Damoxeni Comici verba [Athen. iii. p. 102. d. ed. Cas.] Στρόφοι καὶ πνευμάτια γινόμενα τὸν κεκλημένον Ἀσχημονεῖν ποιοῦσι; et apud Nostrum Thesm. 491. στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦνερ, κὠδύνη· ἐς τὸν κοπρῶν' οὖν ἔρχομαι. Simul autem, quia de loco sublimi despicit, vertigine corripitur; quod etiam ex metu fieri solet et ἰλιγγιᾷν dicitur Græcis. Noster Acharn.

581. ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ, ubi Schol. ὅταν περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἴλιγγον. Hinc etiam conjungit ἰλίγγους et στρόφους Diogenes Epist. 29. ὑπερπιόντες καὶ ὑπερμεθυσθέντες, ὑπ' ἰλίγγων καὶ στρόφων συνεχόμενοι. Berg.

176. Leg. φυλάξει in medio. Reisk. At non sibi machinarum faber, sed Trygæo prospicere et cavere debuit. Recte igitur se φυλάξεις habet. Dind. χορτάσω τὸν κάνθ. Id est, *cacabo;* per metonymiam consequentis pro antecedente; scarabæus enim vescitur stercore. Supra 138. Similiter ille, cui podex ardebat, in Thesm. 248. οἴμοι τάλας, ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες, πρὶν ἀντιλαβέσθαι πρωκτὸν τῆς φλογός. Berg.

177. Pessumdat metrum lectio cod. Rav. recepta: ἀτὰρ ἐγγὺς—restituendum vetus ἀλλ' ἐγγὺς—. Dind. ἀλλ' Brunck. tacite hic et Vesp. 652. Similiter alibi librarii, ut Av. 69. Id.

179. Euripides Phœn. 1074. ὠή· τίς ἐν πύλαισιν δωμάτων κυρεῖ; ἀνοίγετε. Idem Bacch. 170. τίς ἐν πύλαισι; Κάδμον ἐκκάλει δόμων. Ita enim malo ibi scribere et distinguere. Berg.

180. πόθεν βροτοῦ. Subaudiendum, vox vel odor, et est Attica ἔλλειψις. Putem vero potius ὀσμὴν subintelligi. Nam et idem Mercurius in persona Sosiæ apud Plautum 'olet homo quidam.' Non mirum si deorum apud homines nuntius et interpres et animarum in inferos ductor, tam facile hominem odoretur. Fl. Chr. Subauditur ὀσμὴ vel φωνή. Brunck. Cf. Schæfer. ad L. Bos. de Ell. p. 361. s. qui facilius τι subintelligi monet. Cod. Rav. et Venet. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλεν. Fortasse με pronomen delendum est. Dind.

181. ἱπποκάνθαρος. Alludit ad Ἱπποκένταυρος. Sic κυκνοκάνθαρος de nave, Nicostratus Comicus ap. Athen. xi. p. 474. Berg. Vid. Reisig. i. p. 49. r. Dind.

182. Quia μιαρὲ in sequente versu repetitur, quam jejunam tautologiam dicit Piorillo ad Herod. Att. Rel. p. 18. conjicit legendum, ὦ βδελυρὲ—, sed ea tautologia Nostro non est inusitata. Dind. ὦ βδελυρὲ pro ὦ μιαρὲ ex Suida v. μιαρόν. reponi jubet Porsonus in censura Aristophanis Brunckiani p. 576. ed. Schæfer., ut in Ranis est v. 465. 466. ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σὺ | καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε, ubi cod. Barocc. (vid. the Classical Journal xxiii. p. 107.) ὦ βδελυρὲ καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σὺ, κ. τ. λ. Nihilominus ὦ μιαρὲ retinendum est, utimurque eam in rem auctore eodem Suida v. τολμῆσαι. Dind. μιαρέ. Suid. Ms. Pors. Vide Porson. Opusc. p. 25. Dobr.

185. τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς; Μιαρώτατος. Iambicus septenarius. Rav. τί σοί ποτ' ἐστὶν ὄνομ'; Ocius repone τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς. Τ. Μιαρώτατος. Hotib. τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ', οὐκ ἐρεῖς; liber Ms. ap. Flor. p. 88. codex Venet. et ex Suida l. l. Porson. l. l. Bent. delebat σοι. Ahlwardtus in Diariis Jenensibus a. 1810. fol. 124. malebat τί σοί ποτε τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς; Dind.

186. π. γένος τίς φ. et μιαρώτατος Ms. Pors. Recte cod. Rav. ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ; Dind.

187. ἐμοί; μιαρώτατος. Sic bene distinctum est in utroque cod., posito post ἐμοὶ interrogationis signo. Brunck. Nempe augetur ita vis loci comica; animus Trygæi perplexus et consilii inops ita magis declaratur, quem jam repetitum μιαρώτατος prodebat. Dind. ἐστ' Bentl. Male. Vid. Reisig. in commentar. in Vespas, p. 484. Hic versus abest a lib. Rav. Id.

188. Vulgo legitur, οὔτοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσεσθ' ὡς οὐκ ἀποθανεῖ. 'Poëtis Atticis verbo ne ἔσεται quidem, nedum ἔσσεται uti permissum est.' Verba sunt Dawesii, optime reponentis ἔσθ' ὅπως, ut supra 102. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ'. Infra 306. Pl. 18. 51. 139. 871. Nub. 802. 1181. et passim. Brunck. Dawes. et aliam hanc conjecturam proponit: οὔτοι, μ. τ. γ. ἔστ' ἔθ' ὡς οὐκ ἀπ. (h. e. οὐκ ἐστὶ,) non ἔσται, ἔτι, ut Soph. Ant. 761. οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. Sed altera emendatio, a Brunck. recepta, confirmatur cod. Rav. auctoritate. Dind. Graphice admodum notat rusticorum contumacem improbitatem, qui sine malo, ut ait Terentianus Phædria, nunquam ad petita respondebunt. Itaque paucis rem expedit et tam interrogata illa, τί σοι ποτ' ἐστὶ τοὔνομα, quam ad illa ποδαπὸς τὸ γένος, respondet Τρυγαῖος Ἀθμονεύς, brevi et simplici responso, neque hoc solum, sed se bonum vinitorem profitetur, et (quod in Athenienses torquet) neque sycophantam se neque πολυπράγμονα. Trygæi nomen vinitori proprium est a fæcibus vini; Athmonensis vero ab Athmone, qui δῆμος vel (ut cum A. Gellio loquar) populus est Cecropidos tribus. Suidas Ἀθμωνιὰν dixit per ω magnum, mendose. Amasæus apud Pausaniam in Atticis δημότην Ἀθμονέα vertit *curialem Athmonensem;* malim, *popularem.* Nam δῆμοι *populi* interprete eodem Gellio, optimo linguæ Latinæ auctore et sine adfectatione aut περιεργίᾳ antiquario. Notan-

dum autem illud δεξιὸν, quia opponitur τῷ συκοφάντῃ. Legitur enim in Suid. collectaneis et indigesta illa farragine, δεξιοὺς vocari functos militia viros et laude dignos, fugaces autem et desertores esse φιλοδίκους et συκοφάντας. Fl. Chr. ἐσθ' ὅπως cod. Rav. et Suidas l. l. Dind.

189. ἐστί σοι μιαρώτατε [Suid.] Ms. Pors.

190. ἀθμονεὺς Suid. Ms. Pors. Suidas v. Τρυγαῖος. Dind.

192. ἥκεις — κατὰ τί; In Nub. 238. ἦλθες δὲ κατὰ τί; ubi vid. Not. τὰ κρέα ταυτί σοι φ. Infra 374. ad eumdem idem ista: καὶ πρὸς τῶν κρεῶν ἃ 'γὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην. Nempe quia scit, Mercurium esse gulosum, scit se placaturum ejus ferociam oblatione carnium, Mercurius in Pluto tanquam gulosus introducitur, ubi is cibi causa cœlum relinquit et apud homines vult servire, circa finem fabulæ. Berg. σοι, quod agnoscit Suidas v. μιαροὶ, omittunt Ald., Bernard. Junta, et alii nonnulli, qui κρέα pro iambo habuerunt. Dind. σο pro σοι Ms. Pors. Vid. Elmsl. ad Acharn. 1049. Dobr.

193. ὦ δειλακρίων. Blanda miserentis compellatio. v. ad Av. 143. Brunck. Scholiastes a carnibus compositum verbum putat. Quod si ita est, non mirum si apud Suidam Mercurius lurco et rapo vocatur δειλακρίων. Tamen melius censeo accipi pro misero et infelice, quasi sit ἄκρως δειλὸς vel ἄθλιος, quemadmodum et in Avv. 143. usus est et in Pluto anum δειλάκραν 973. dixit. Fl. Chr. δειλακρίων Suid. Ms. i. e. δειλακρονίων. Pors. δειλακρείων Etymol. Gudian. δειλακρίων Etymol. M. Dind. ὦ γλίσχρων. Male vulgo hæc verba Mercurio continuantur, quæ tum sententiæ jussu, tum ex auctoritate Suidæ in Trygæi partes transtuli. Sic ille: Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ· ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος· ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμητά· παρὰ τὸ γλίχεσθαι. Brunck.

195. ἰὴ acclamationem ait esse idem Scholiastes, cum risu et contemtu, qua longam deorum distantiam significat. Sed fortassis allusum est ad exclamationem illam, qua pæanes olim constituti. Cum enim Apollo, parvulus infans, Pythonem serpentem ferire vellet, acclamatum est a matre vel spectantibus, ἵει, ἵει, ἵει, i. e. mitte vel feri, unde postea ἰὴ παιὰν. Quia autem erat ἑκηβόλος deus, fortassis illud ἵει non erat simpliciter mittere, sed longe mittere. Sic h. l. fortassis hoc innuit: *quantumvis longe mittas, numquam deos attingas, qui propter vos longe secesserunt.* Fl. Chr. Repone ex Suida v. μιαροὶ, probante ibi Kustero, ob metrum, ἔστ' ὄνομ'. Pors.

196. ὅτι οὐδέ. Perperam vulgo ὅτ' οὐδὲ et εἶναι pro ἰέναι. Brunck. ἰέναι etiam Inv. recepit, sed multo magis ὅτι reponendum erat, quum hæc particula elisionem non admittat. Reisk. legi jussit, ὅπου δὲ — *ubi vero poteris vicinus esse Jovi?* ἐξοικίζεσθαι se domo exire jubere, est, emigrare. Dind.

197. ἐχθὲς εἴσω codices Ravennas et Venetus, εἴσω ἐχθὲς reliqui libri. Dind.

198. ἰδοὺ γῆς. Reprehendit eum, qui dixerat γῆς, cum esset in cœlo. Sic Nub. 873. cum unus dixisset κρέμαιο, alter reprehendens eum repetit eamdem vocem: ἰδοὺ κρέμαιό γ' ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο. Berg. ἀλλὰ ποῦ haud dubie e Rav. dedit Inv., quod h. l., quia ποῖ præcesserat, displicet. Nunc enim oportebat eum ποῖ simpliciter, omisso voc. γῆς, dicere. Dind.

199. κύτταρος proprie est *nucamentum*. Plinius *panniculam* vocat. Sed hic pro cœli penetralibus accipitur, translative, ut et Thesm. 516. et recte. Cum enim κύτταροι sint σφηκῶν καὶ κηρίων καταστήσεις et βαλάνων πυελίδες vel πώματα (male apud Suid. πόματα), id est, opercula, eleganter cœli alteram partem et intimam vocat κύτταρον. Miror autem, quod Hesychius (cujus glossas neque integras habemus neque semper fide dignas) ait κυττάρους non solum esse ἀγγεῖα τῶν βαλάνων, sed etiam τῶν αἰδοίων τὰς βαλάνους. Fl. Chr. Metaphora ab apibus, quæ in alvearia et foramina subeunt. Berg. Scilicet dicuntur ita cellæ in intimo alveari, quas intrant apes; etiam σφηκίαι vesparum nidi. H. l. abditissimus cœli recessus. Dind. τοὐρανοῦ in notabili Comici loco apud Dion. Chrysost. lxiv. p. 596. de quo egregia dat Porson. Opusc. pp. 228-31. Pors.

202. κἀμφορείδια. Perperam vulgo κἀμφορίδια. In vulgatis etiam libris ἀμφορείδια recte excusum legitur Conc. 1119. V. Dawes. Misc. Crit. p. 214. Brunck. κἀμφορείδια Dawesius p. 204. Libri omnes et Suidas v. ἀμφορεὺς κἀμφορίδια. In Ecclesiaz. 1119. ubi ἀμφορείδια consentientibus libris legitur, Pollux x. 72. et Suidas l. l. ἀμφορίδια habent. Dind.

205. τὸν Πόλεμον. Tanquam dæmonem aliquem introducit Bellum. In Acharn. 976. describitur Bellum tanquam miles insolens. Berg. Ad παραδόντες subint. αὐτῷ concesserunt ei, vos pro arbitrio suo tractare. ἀνοικίζεσθαι est in superiorem locum abire habitatum. Dind.

210. οὕνεχ'. Perperam vulgo εἵνεχ'.

Vide not. ad Plut. 329. BRUNCK. εἶνεχ'. Rav. et Venet. DIND.

211. ὅτιὴ hic et in Pluto 949. recte Bentl. Lysistr. 11. Nub. 757. Vesp. 786. Et alibi, ὅτιὴ legitur. DIND.

214. ναὶ τὼ σιώ. Lacedæmoniorum dii Dioscuri sunt; nam σιοὺς vocabant deos, unde Sibyllæ nomen. Dii vero Atheniensium Ceres, Persephone, Minerva. Lego autem distincte αὖ τι et refero ad ἀγαθόν, ne quis αὖθις legat. FL. CHR. Dorice pro νὴ τὼ θεώ· intelliguntur autem Castor et Pollux. Et ita jurant apud Lacedæmonios et viri et feminæ; exemplum feminæ jurantis in Lysistr. 81. et 90.; viri ibid. 1110. Apud Athenn. autem non nisi feminæ solent jurare νὴ aut μὰ τὼ θεώ. Vid. ad Acharn. 976. BERG. Ne tirones quidem monendi videntur, jurandi particula ναὶ Dorienses uti eadem potestate, qua ceteris Græcis est νή. Nec quia versu abhinc quinto Mercurius ait Athenienses dixisse νὴ τὴν 'Αθηνᾶν, ideo Lacones dicere debuerunt νὴ τὼ σιώ. Audivi Germanum quendam literatum, Henrici Hoogeveeni opus de particulis, vilioribus commissum chartis, popularibus suis nuper propinasse. Si sapuit, totum paragraphum 9. sect. 1. c. 31. omiserit. Non enim hic νὼ τὼ σιὼ legendum, non magis quam Vesp. 1438. νὴ τὰν κόραν, aut Acharn. 730. νὴ τὸν φίλιον et 742. νὴ τὸν 'Ερμᾶν, ne alia memorem exempla, quæ suppeditabit index; multoque minus, quia id plane contra usum loquendi et particulæ potestatem esset, μὰ τὼ σιώ. BRUNCK.

215. In Plut. 341. χρηστόν τι πράττων. BERG. αὖ τι etiam Kust. et Bergl. ediderunt. DIND. 'Αττικωνικοί. Scholia: " sic per contemtum vocabant Atticos; aut alludit ad antecedens Λακωνικοί." Recte autem et analogice dicitur Λακωνικὸς, utpote a Λάκων. Hinc etiam occurrit Eccles. 357. et Lysistr. 631. Sed 'Αττικωνικὸς non item; nec enim est ὁ 'Αττίκων. Recte autem dicitur 'Αττικίων, forma scilicet deminutivi, ut μαλακίων, ut bene Bisetus. BERG.

216. εἰρήνης πέρι scil. acturi. V. Porson. ad Eurip. t. i. p. 102. s. ed. sec. Lips. — Ex his verbis colligitur, hoc drama prodiisse post legationem Lacedæmoniorum super captivorum liberatione ab Athenn. refutatam. PALMER.

219. Pylus insula juxta Peloponnesum et regio Laconicæ, olim etiam dicta Coryphasium et Sphacteria ab occisione illa Lacedæmoniorum in arce pugnantium, duce temerario Brasida, cum trecentos propugnatores accepisset; capta tandem fuit cum trecentis illis a Cleone, qui præclari facinoris gloriam eripere voluit Demostheni et Niciæ, fortissimis ducibus, qui fortiter pugnando eam ad incitas redegerant. Itaque cum cepissent Pylon Athenienses, statim Lacedæmonii legatos de pace miserunt. Hic Atheniensium tangit superbiam et ferociam in rebus prosperis. Mox legerem ὑμεδαπὸς non ἡμεδαπός. FL. CHR. Vide ad 664. de Pylo videri possunt, quæ dixi ad Eqq. initio Notarum. BERG. *Si Pylum retineamus*; i. e. iterum atque iterum venient, quamdiu Pylum retinebimus. Contra manifestum verborum sensum verterat Berglerus, *etiam si Pylum habeamus*. BRUNCK. τὴν πόλιν Cod. Rav. DIND.

220. ἡμεδαπός. Legendum potius ὑμεδαπὸς, ut habet editio Farrei. Et ita volebat Florens etiam. BERG. Est [hic versus] Trygæi et sequens Mercurii. REISK. Hic versus insulse vulgo Mercurio continuatur, qui dicere debuisset ὑμεδαπὸς, ut Florenti legendum videbatur, qui non animadvertit, sic jam excusum esse in Venetis edd. sed sine auctoritate et ex mera Zanetti conjectura. Bene se habet codd. scriptura, modo reponatur persona, quæ male omissa fuerat. BRUNCK. Ad γοῦν in marg. ed. Fl. Chr. adscriptum γρ. γάρ. DIND. ὁ γοῦν edd. 1525. 1547. ὁ γὰρ ed. Ald. Junt. 1515. γοῦν Suid. ed. Ms. ἡμεδ. PORS. 220. IR. 221. ER. BENT.

225. Me nolente et imprudente ἐνεφόρησε excusum fuit. Repone veram scripturam, quæ est in libris omnibus ἐπεφόρησε. BRUNCK. ἐπεφόρησε libri omnes, etiam Rav. et Suidas v. ἐπεφόρησε t. i. p. 796., Zonaras t. i. c. 831. DIND.

226. μηκέτ' Elms. ad Acharn. p. 61. DIND.

227. παρασκευάζετε Aldina, Juntina I., II. DIND.

231. καὶ τρίβειν Suid. v. θυεία, post θύελλα sc. et Schol. ad Vesp. 929. unde sumsit Suidas. PORS.

232. γνώμην ἐμήν. Ellipsis præposit. κατά· occurrit etiam Eccl. 349. Aliis verbis eadem sententia apud Eurip. Bacch. 638. ὡς δέ μοι δοκεῖ (ψοφεῖ γοῦν ἀρβύλη δόμων ἔσω) εἰς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει· In Ion. 515. ὡς ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν δοῦπον. BERG. Sed contra docet Hermann. ad Vig. p. 883. ed. sec. κατὰ γνώμην ἐμὴν fore *ex animi mei sententia*; itaque aposiopesin potius admittit: *sententiam meam si dicere licet*. DIND.

233. ἔνδοθεν cod. Rav. et Juntina II. DIND.

235. In Acharn. 571. πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας; BERG. Mortarium dicit bellicum, quoniam in eo bellum gerentes

urbes vult contundere. Dind. θύτας Elmsl. ad Acharn. p. 76. Vide Lobeckium ad Phrynichum p. 165. Id.

236. Prodit in scenam Πόλεμος bellico habitu, ingens mortarium adportans. Ter repetitur βροτοὶ cum magna vi. τὰς γνάθ. ἀλγήσετε, scil. in mortario contusi. Dind.

239. ὅσον κακὸν καί. Delendum illud καί, ut numeris suis constet senarius, quamquam libentius egerem: ὅσον κακὸν πολέμου τε καὶ etc. Est autem ἓν διὰ δὶς ut illud: 'pateris libamus et auro,' Virg. Nam nihil aliud ait, quam visu triste esse bellum, quod alioqui non videntibus et inexpertis dulce videtur. Fl. Chr. In marg. edit. ejus ad καὶ τοῦ βλ. additur, ἴσ. καὶ βλ. Dind. Dele alterum καί. Scal. ut Fl. Chr. Bent. Vulgo legitur, ὅσον κακὸν καὶ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ βλέμματος. Redundat syllaba. In A. posterius καὶ omissum, et sic constant numeri, sed sententia nulla est. Lego, ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος. Brunck. Mira audacia intulit Inverniz. textis conjecturam suam, ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Π. τὸ βλέμμα πως, in qua καὶ et πως frigere videntur. Dind. Rav. ut A. Id. καὶ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ βλέμματος. Dele posterius τοῦ ob metrum. Pors.

241. ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος — Hæc epitheta tribuit etiam militi Lamacho in Acharn. 963. Berg. Majorem sibi ex visu fidem facit. Itaque tribus epithetis magnitudinem mali depingit; δεινὸν vocat merito: nam τὰ δεινὰ etiam ap. Thucyd. bellum est et ταλαυρινὸν quia stataria pugna patiens est et sustinens. Sed quid est illud ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν? ingenue fateor, me nescire, nisi κατὰξ legas, i. e. κατεαγώς· nam etiam Latine catax dicitur claudus. Neque hoc repugnat ταλαυρινῷ. Nam claudi sunt ὑπομονητικώτεροι in pugna, vel teste Tyrtæo. Tamen ambigo et in ejusmodi rebus nihil perpetuo jure decido, arbitrario tantum jure statuo. Fl. Chr. ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. Supplendum videtur ἑστὼς, βεβηκὼς, vel simile quid. Brunck. Scilicet ἱέμενος, qui ad affligenda, confringenda crura tendit. Reisk. v. Hom. Il. v. 289. Dind.

242. Prasiæ oppidulum est in ora Laconiæ maritima, quod ab Athenn. captum fuit, vastatum et dirutum, ἔτεμον τῆς γῆς, ait Thucyd., καὶ πόλισμα εἷλον καὶ ἐπόρθησαν. Hic vero alludit ad πράσον quod porrum est, quodque interea injicit terendum in mortario. Πρασιαὶ olim etiam horti dicebantur [propr. areolæ hortorum, v. intpp. Marci Ev. vi. 46.] et inde pratorum ἔτυμον esse suspicor cum Jos. Scaligero. Fl. Chr. Dicebat paulo ante Mercurius, Bellum sive Martem velle contundere urbes in mortario. Ejus rei nunc initium fit, sed ridicule; nam materiam ad parandum moretum injicit in mortarium. Ejus materiæ partes dicit esse urbes illas, propter aliquam relationem. Primo itaque porrum injicit, quod Græce πράσον dicitur; hoc πράσον ait esse urbem, Πρασιαὶ dictam, in Laconica, ut ipse indicat mox. Berg. Πόλεμος hic moretum confecturus inducitur: ideo mortarium in scenam effert, quo simulans se aliquid injicere, urbes et regiones nominat. Brunck. Ad πεντάκις et πολλοδεκ. repetendum ex antecedd. ἄθλιαι. Dind. πολλαδεκάκις Maltby ad Morelli Lexicon prosod. p. 772. Fallitur. Vide Lobeckium ad Phrynichum p. 663. καὶ πολλῷ δεκάκις, ἀπολεῖσθε τήμερον Suidas v. ἰὼ et v. Πρασιαὶ in edd. Mediolan. et Aldina. Altero loco σήμερον habet. Dind.

244. οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμα πω. Tamen, teste Stephano, πρασιαὶ erant etiam Athenis populus ex tribu Pandionide. Fl. Chr.

246. Allia injiciens in mortarium Megara vocat: ea enim regio alliorum ferax, ut ex Acharnn. liquet. Deinde Megarenses Lacedæmoniorum in hoc bello fuerunt socii et commilitones, imo ἀρχέκακοι. Nam propter eos Pericles illud populi scitum rogationemque scripsit, ut inferius dicemus. Fl. Chr. Vid. Acharn. 761. Berg. Cod. Rav. ὦ Μέγαρα. Dind. Dubitabatur olim de numeris hujus versus. Vide Hermanni Elem. doctr. metr. p. 138. Reisig. i. p. 13. Bentl. conjiciebat ὦ Μέγαρα, Μέγαρ' ὡς ἐπιτριβήσεσθ' αὐτίκα. Editor adnotationum Bentleii conferri jubet quæ ab Elmsleio dicta sint in Edinburgh Review xxxvii. p. 68. Id.

247. Frob. καταμεμυττωμένα. Ald. — μεμοττ — lege — μεμυττωτευμένα. Bent. καταμεμυττωμένα. Ut iambicus impleatur, legerem καὶ καταμ. etc. Simile videtur deesse. Sed placet lectio illa, quam e scripto codice repræsentavit amicus noster Feder. Morellus, pereruditus juvenis, qui professionem typographiamque regiam una diligentia complexus est. Est autem καταμεμυττωτευμένα. Quod verbi formavit Comicus φιλοπολυσυλλαβὸς a moreto, qui μυττωτὸς vel μυσωτὸς, et dictum pro κατατετριμμένα. Fl. Chr. V. Vesp. 63. Eqq. 767. κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ. Berg. Adverss. p. 242. Pors. Memini Porsonum probare e Schol. ὦ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς. Neque ἐπιτρίψομαι neque ἐπιτετρίψομαι se legisse recordabatur; dubitanter proponebat ἐπιτριβήσεσθ'. Aliquando cogitabam, ἐπιτέτριφθ' εἰς αὐτίκα, ut 365—8. Dobr.

248. Babæ admirantis est secundum

Sosipatrum. Hic est σχετλιαστικὸν pro φεῦ, ut videatur Charisius *Babæ* et *Papæ* idem fecisse. Sed lacrymas posuit pro alliis, quia flere faciunt allia, ut dicitur de sinapi. Hoc facit δριμύτης et acrimonia, quam Virgilius in Moreto vocat famum 109. Fl. Chr.

249. Scholia: pro alliis dixit *fletus* (κλαύματα), quoniam comedentibus lacrymæ suboriuntur propter acrimoniam. Sic ceparum odorem causam fletus sibi esse aliquis dicit in Ran. 661. Cum enim interrogaretur, τί δῆτα κλαίεις; respondet κρομμύων ὀσφραίνομαι. Berg. Vid. Reisig. i. p. 24. Dind.

250. Sicilia πολύῤῥηνος est, lactis et casei abundans, unde ille ex Theocrito [Virg.] 'Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ.' Pars autem erat Siciliæ quædam Atheniensibus inimica stabatque a factione Lacedæmoniorum, ubi et magnam illi cladem acceperunt in transitu Assinari fluminis [multo tamen serius a. xix. belli Pelop.]. Nam et aqua, ut ait Thucydides [vii. 84.], statim corrupta fuit, ea nihilominus potabatur luto quamvis et sanguine inquinata. Deinde magnus fuit numerus occisione occisorum Atheniensium, majorque fuisset clades, nisi procul ab Athenis periisset exercitus ille magis ex auxiliaribus copiis conscriptus, quam ex domesticis, ut ait Arrianus lib. i. 'Αναβασ. [c. 9. §. 2.]. Proprio autem et signatissimo verbo usus est διακναισθήσεται. Nam κναίειν et κνήθειν de caseo proprie dicitur, unde κνῆστις scalpellum. Usus est Homerus [Il. xi. 638.] αἴγειον κνῆ τυρὸν, et alias [ib. 639.] κνήστις χαλκείῃ. Hinc et ῥάχις vocatur ἄκνηστις, quia non facile scalpatur. Fl. Chr. Caseum injiciens meminit Siciliæ, quia caseus Siculus est in pretio. Vid. ad Vesp. 892. Berg. Hæc intelligi debent de Leontinorum civitate, quæ a Syracusanis male affecta est, ad quam miserunt copias auxiliares Athenienses anno v. ejusdem belli, quod ait Thucyd. lib. iii. [c. 86.], ne quis poëtam loqui putet de clade ad Syracusas accepta multis postea annis. Palmer.

251. Siciliam vocat πόλιν, cum sit insula multas habens πόλεις. Sic tamen et Euripides Eubœam insulam, in qua etiam plures sunt πόλεις, vocat πόλιν in Ion. 294. Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις, ὅροις ὑγροῖσιν, ὥς λέγουσ', ὡρισμένη. Berg. διακναισθήσεται. Harpocratio hunc versum citans in Κεῖοι, sive eum memoria fefellerit, sive pravum codicem secutus fuerit, habet διαλυμαίνεται. Brunck. οἷ' ἡ πόλις Blomfield. ad Æschyli Agamemn. p. 158. Sic ego dudum correxeram ex Harpocratione v. Κεῖοι, ubi οἷα πόλις legitur. Libri omnes οἷα πόλις.—Pro διακναισθήσεται apud Harpocrationem l. l. scriptum est διαλυμαίνεται, memoriæ errore, ut videtur. Scr. οἷα πόλις. Dind.

252. τἀττικόν. Quasi ad remedium alienarum miseriarum præsto sint Athenienses, hæc ait illis gratificans. Nam quanto præstantius est mel alliis et porris, tanto Atticum solum reliquis terris. Placentas autem antiqui melle saporabant, quod ex Archestrato etiam patet, cujus versus luculentos lege ap. Athen. lib. iii. Philosoph. in conviviis. Fl. Chr.

253. In binis codd. sic scriptus est versus: οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ. Redundat syllaba. In impressis pronomen σοι abest. At locum hic habere non potest θατέρῳ, *altero*, tanquam si de duobus definitis sermo esset: oportet ἑτέρῳ, absolute, *alio*. Scribendum itaque, οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι 'τέρῳ. Brunck. Hinc χρηστἀτέρῳ v. χρῆσται 'τέρῳ sumsit Wolfius Anal. ii. p. 456. Brunckii conjecturam, haud dubie contra cod. Rav. auctoritatem, retinuit Invernizius. Conf. Elmslei. ad Acharn. p. 127. ed. Lips. Dind.

254. τετρώβολον. Scholia, πολυτίμητον. Berg. Suidas v. τετρώβολον sine Aristophanis nomine. Dind.

255. Arcessit servum (fortassis nunc demum in scenam progredientem) qui vocatur Κυδοιμὸς i. e. θόρυβος, τάραχος, quia is bellum comitari solet. Dind.

256. Frob. σοὶ γάρ. dele γάρ. Bent. οὑτοσί σοι γὰρ κόνδυλος. Delerem illud σοι· neque enim agnoscere videtur Scholiastes, quamquam non nimis otiosum, et fortassis hanc geminationem amavit, ut postea οἴμοι, μοι. Fl. Chr. Paruit Kust. et σοι delevit. Dind. Cydœmi sunt οὑτοσὶ γὰρ κόνδυλος. Tum interrogat Polemus: μῶν δριμύς; *eratne acer?* Ni hoc admittatur, omnia ab οὑτοσὶ γὰρ sunt Cydœmo attribuenda. Reisk. De voc. κόνδυλος v. Eqq. 412. οὑτοσί σοι κ. cod. Venet., οὑτοσί σοι γὰρ κ. Juntina ii. In lib. Rav. σοὶ κόνδυλος scriptum esse adnotavit Inverniz. οὑτοσὶ γὰρ κ. reliqui libri. Dind.

257. ΚΥ. ὡς δριμύς· οἴμοι. Bent. Et sic Rav. Dind.

258. τῶν σκορόδων. Quæ sunt acria. Percussus hoc dicit. Berg. In moretum allia immisceri solebant. Pugno percussus famulus herum facete percontatur, num moreto destinata allia in pugnum indiderit. Brunck. κάνδυλον Vet. in Scaligeri Excerptis. Conf. not. ad 123. Dind.

259. ἀλετρίβανον. Vox est Asiatica: Attici δοίδυκα vocant, quæ etiam ἀλότριψ dicitur, ut in epigrammate, καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλότριβα. Qui aspirant, etymon

arcessunt a sale terendo. Alioquin est a molendo sive pinsendo, quod est ἀλεῖν. Inde etiam *pistillus*. Nam ap. Callim. molitrix dicitur ἀλετρὶς h. in Del. [242.] Ait enim: δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, etsi non sum nescius, quosdam ibi legere ἀλεκτρίδες, i. e. ὁμόλεκτροι, *thori consortes;* qua ratione dicitur ἄκοιτις. Fl. Chr. ἀλετρίβανος ex Pace citant Bekker. Anecd. i. p. 79, 14. 379, 24. Dind. Hesych. ἄκμονα. ἀλετρίβανον. Κύπριοι. Pors.

261. Putat Schol., hinc laudari et magnificari Athenienses, quasi αὐτόχθονας, apud quos antiqua omnia reperiantur, neque sint alienæ opis indigi. Ego contra censeo, eos rusticatim tangi, tanquam apud eos belli causa facile inveniatur, vel propter Cleonem semper paratum ad perdendam Græciam. Fl. Chr. οὔκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταθρ. τ.; Pronomen σὺ, quod in libris omnibus excidit, metri ratio prorsus flagitat. In B. scriptum παρ' Ἀθηναίων. Brunck. οὔκουν παρ' Ἀθηναίων μεταθρέξει ταχύ; cod. Rav., Venet., Juntina II. Addidi γε particulam. Dind. παρ' Ἀθηναίων. Ἀθηναίους edd. Ald. Kuster. Pors.

262. κεκλαύσομαι Raperus apud Kidd. ad Dawes. p. 607. Dind.

263. Hæc pro se, vel ad spectatores conversus, dicit Trygæus. Dind.

264-267. Κυδοιμῷ tribunt edd. ante Portum. Dind.

265. γε, 269. ὁρᾷς, et 282. κακὸς auctore Rav. ejicit, et 269. 282. legit ' ἀλετ. Porson. apud E. Maltby Thes. Pros. p. 52. Atque ita Herman. apud Seidler. de Dochmiacis p. 394. Pors.

267. ἀλλ' ὦ Διόνυσ'. Bene Bacchum invocat tanquam Atticæ peculiarem deum et vero præsidem in theatris et ludis, qui in pace dari solent. Fl. Chr.

268. τὸ δεῖνα γὰρ scil. ἐστὶν εἰπεῖν, nempe οἴμοι, *væ mihi*. cf. v. 280. Reisk. Imo τὸ δεῖνα cum seqq. ἀλετρίβ. ὁ βυρσοπ. jungendum; istud enim, pistillum nempe, scilicet coriarius, Atheniensibus periit. Ita τὸ δεῖνα indefinite sæpe ponitur. Dind.

269. Cleonem inquit, cui a strigmentis et pellium spurcitia invidiam parat, quique prima et præcipua istius belli fax fuit. βυρσοδέψης etiam dicitur; neque enim tantum pelles vendebat, ipsas etiam, apparabat et subigebat et molliebat, quod proprie est δεψεῖν, unde *depsere* Latinum, translatum ad obscœna, usurpatum Catullo: ' patria perdepsuit ipsam Uxorem;' ut vero reposuit princeps Criticus. Imo huic rei tam proprium est verbum, ut βύρσα sit etiam dicta δέψα apud Grammaticos. Fl. Chr. Cleo intelligitur, ut Schol. indicat; sæpe autem Comicus eum sic vocat, maxime in Eqq. Hunc Cleonem hic allegorice dicit pistillum, quo urbes contunduntur. Similiter de eodem in Eqq. 976. εἰ μὴ γένοιτ' οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἥστην σκεύη δύο χρησίμω, δοῖδυξ οὐδὲ τορύνη. Hic in Pac. 687. eum vocat κύνηθρον καὶ τάρακτρον. Dum autem dicit periisse Atheniensibus pistillum illud et instrumentum belli, significat Cleonem jam mortuum fuisse, quod infra in loco jam adducto clarius dicitur. Perierunt autem eodem tempore Cleo dux Atheniensis et Brasidas dux Lacedæmonius. Berg. Versus gratia leges Ἀθηναίοισιν, siquidem secunda syllaba vocis ἀλετρίβανος solet corripi, vid. 282. nam quod ibi Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος præbet Rav. liber, mendosum id est existimandum. Hotib. ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος. Secutus sum Seidler. et Porson. Dind.

271. Lege ὦ πότνια δέσποινα. Bent. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν. Sic recte collocatæ voces in A., quæ absque codicis ope facile in ordinem reponi poterant. Vulgo fœdissima cum metri labe, εὖ γ' ὦ δέσποινα πότνι' Ἀ. Brunck. In Plut. 864. νὴ Δία, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται. In Eccl. 798. cum unus dixisset, ἣν διαρραγῶ δὲ, τί; alter inquit, καλῶς ποιήσεις. Berg. Ut Bacchus proprius Atheniensium deus cum quibusdam aliis, sic etiam Minerva, quam *dominam* vocabant et *heram*, i. e. δέσποιναν. Sic apud Maronem Charon Proserpinam vocat dominam, ut superius dicebamus. Nam feminas et ἀστὰς et δεσποίνας vocari testis est Hesychius, apud quem mendosum et male distinctum locum emendabo, qua potero. Ait ille Grammaticus δεσποίνας γυναῖκας Θεσσαλοί· innuit enim feminas *dominas* vocari apud Thessalos. Quæ sequuntur, sic corrigo apud eumdem Grammaticum: δεσπότην κεκαρμένος, et δεσπότην majuscula littera scribo, ut sit principium vocis exponendæ. Deinde pro glossa lege, ἔνιοι μὲν etc. Nam explicat dictum illud alicujus poëtæ, Δεσπότην κεκαρμένοι. Mox ubi habes βελήντιον, lege βέλτιον δέ. Ait melius esse explicare πενθοῦντες, quia dominis mortuis tondebantur equi ad luctum significandum. Sic apud Suidam habet δεσπότου κεκαρμένου i. πενθοῦντος, et ap. Eur. Orest. 452. κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος. Fl. Chr. Rav. ὦ δέσποινα πότνι'. Dind. ποιῶν Suid. Ms. ἐν δέοντι. Pors.

272. ἐν δέοντι. Eurip. Orest. 212. ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε (opportuno tempore). Sic εἰς δέον. Soph. Œd. Tyr. 1415. ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων. Vide in Avv. ad 1687. Brunck.

273. Versum spurium, ut opinor, ex

interpretamento præcedentium verborum κἂν δέοντι τῇ πόλει ortum, uncinis inclusi, commate post πόλει in punctum mutato. Scholiasten, qui hæc sic interpretatur, εὖ γε ποιῶν ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, εἴπερ πρὸ τοῦ ἀπολέσαι ἡμῶν τὰ πράγματα ἀπώλετο, in libro suo εἰ πρίν γε—legisse videri posse, monuit me Seidlerus. Et hoc ipsum repositum video ab viro docto in margine exemplaris ed. Paris. 1528., quo ego utor. Vulgatam scripturam agnoscit Suidas v. ἐν δέοντι t. i. p. 736. DIND.

274. οὔκουν ἕτερόν γ' αὖτ' Reisig. οὔκουν ἕτερόν γ' ἔτ' cod. Rav. οὔκουν ἕτερον δῆτ' reliqui libri. DIND. Vulg. οὐκοῦν sine interrog. signo. μέτει est arcesses, comma post hoc verbum delendum et ἀνύσας per adverbium reddendum est. Ad ταῦτ' intelligitur ποιήσω aut tale quid. DIND.

275. ἧκε νῦν. In Lysistr. 925. ἧκε νῦν ταχέως πάνυ. BERG. Cod. Rav. ex interpretamento χωρῶ ταῦτ' ὦ δέσποτα. DIND.

277. ἐν Σαμοθρᾴκῃ μεμυημένος. Vetus religio fuit, ut qui versarentur in periculis et essent, ut ait poëta bucolicus [xxii. 6.] ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, Samothracios deos incalarent et cum Hecate Corybantes, unde celebre illud antrum Cerynthium, ubi festos illi deæ honores celebrabant libertatemque obtinebant. De quibus plura ap. Tacitum, et Diogenem Laërtium, nec non de antro illo apud Suidam. Erant autem illa mysteria Cabirorum, quibus initiati censebantur justi et boni, et si quem periculorum cursum decurrerent, salvi et victores evadere solebant, ut recte scripserit Varro : 'et religiones et castus id possunt, ut ex periculo eripiant nos.' Quo loco castus sunt ἁγνεῖαι. Nam in castro Cereris esse, est ἁγνεύειν. Quod quia notatum est a divino Conjectore [Scaligero] in libris quos doctissimus Romanorum [Varro] scripsit *de lingua Latina*, supersedeo plura notare. FL. CHR. Herodotus in Euterpe [ii. 51.] ὅστις δὲ τὰ Καβείρων ὄργια μεμύηται, τὰ Σαμοθρήϊκες ἐπιτελέουσι. BERG. ὑμῶν Ald. Suid. in Σαμοθρᾴκη. et Schol. in Apoll. Rhod. 1. 917. ἡμῶν Suid. in Ἀλλ' εἴ τις. BENT.

278. νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλόν. Schol. Apoll. Rhod. ad i. 918. λέγονται γὰρ οἱ αὐτόθι μυηθέντες ἐπακούεσθαι εἰς ὃ ἂν εὔξωνται, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν· ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλόν. δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σῴζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες. Vid. Th. Gutberlethi diss. de mysteriis deorum Cabirorum cap. 10. BRUNCK. ἐστὶν omittit scholiastes Paris. Apollonii Rhodii p. 73. DIND.

279. ἀποστραφῆναι. Ait Schol. Græcus dictum pro διαστραφῆναι, i. e. *disrumpi*, quo loco videtur post κλασθῆναι supplendum τοὺς πόδας. Ego in ejus glossographi sententiam pedibus non eo, qui, etsi persuasit mihi, ut interpretarer *rumpi*, tamen animi mei sententia δευτέρα et ἀμείνων censet ἀποστρέφειν Latine et κατὰ πόδα esse *avertere*. Nam ἀπὸ esse nostrum *ab* et *a*, non est cur anxie probemus. Esset autem διαστρέφειν *divortere* et *distorquere*, cujus passivum non tam it ἐς κόρακας, quam *avertere*. Itaque veniam peto pudentem, si Scholiastem non sequor. Mox pro κατ' οἴμαι mallem κάρτ' οἴμοι, ut dicat, κάρτα μάλα, *nimis valde*, quod Comicum est. FL. CHR. Μετιέναι est ire ad aliquid ferendum, arcessere. Sic μετελθεῖν Eurip. Med. 5. οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας Πελίᾳ μετῆλθον (allatum iverunt) et μεταστείχειν idem Hec. 509. ἥκω μεταστείχων σε· πέμπουσι δέ με Δισσοί τ' Ἀτρεῖδαι καὶ λεὼς Ἀχαϊκός· ubi altera persona : οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους μετῆλθες ἡμᾶς; BERG. Cæt. hæc Trygæus, cum abiisset Cydœmus, pro se loquutus est; sequentia hic reversus re infecta. DIND.

281. Brasidam innuit, qui periit ad Amphipolin in eodem prælio quo Cleon occisus fuit ann. 3. Olymp. lxxxix. qui erat belli decimus. V. Thucyd. lib. v. c. 10. BRUNCK.

282. Sic Seidler. et Porson. locis ad v. 265. indicatis. Legebatur καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος. Codices Rav. et Venet. καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος, omisso κακός. De prosodia v. ἀλετρίβανος recte judicasse videtur Bentl., qui legebat καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις κακὸς ἀλετρίβανος. DIND.

283. Historiam hanc habes ampliter et luculenter ex professo conscriptam apud Thucyd. ξυγγραφῆν ε', qui graphice Brasidæ et Cleonis mores depingit. Ait enim eos pacem aversari solitos, illum quia ex bello felicitatem et gloriam reportabat, hunc vero (Cleonem puta), quia pacis tempore patere sua scelera sentiebat et calumnias suas minus fidem facere. Sed præstat Græca, quia elegantissima sunt et prudenti structura composita, apponere [v. 16.]: οἵπερ ἀμφοτέρωθεν ἠναντιοῦντο τῇ εἰρήνῃ, ὁ μὲν διὰ τὸ εὐτυχεῖν τε καὶ τιμᾶσθαι ἐκ τοῦ πολεμεῖν, ὁ δὲ γενομένης ἡσυχίας καταφανέστερος νομίζων ἂν εἶναι κακουργῶν καὶ ἀπιστότερος διαβάλλων. Plutarchus in Nicia [c. 9.] eadem fere elogia de utroque dedit. Mirum ni nostra Francia Brasidas suos et Cleonas hodieque habeat, patriæ, ut ait Æschylus, ἀναστατῆρας καὶ ταράκτορας, quantumvis pio se prætextu tuentes. Vel hi recentes motus, quo spectant? Dicam libere cum

Ennio: 'Omnis cura viris, uter hic siet induperator.' Sed opere deus orandus est maximo, ut regem nostrum Henricum iii., insignem pietate et prudentia principem quam diutissime vivum et videntem incolumemque nobis conservet, et ex *assiduo* tandem *proletarium* faciat. Στύλοι γὰρ οἴκων παῖδές εἰσιν ἄῤῥενες. Fl. Chr. ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία missa esse ab Lacedd. auxilia etiam Thucyd. v. 12. narrat. χρῆσαι commodare h. l. est: mittere ducem ad opem ferendam. Dind. Ad hæc ita Scholiastes: μονομαχήσαντες ὁ Κλέων καὶ Βρασίδας ἀλλήλους ἀνεῖλον. Non tam honorifice de Cleone Thucydides: nam secundum eum periit Cleon fugiens peltastæ cujusdam Myrcinii manu; sed iste Scholiastes multam ignorantiam prodit. Palmer.

286. Nec h. l. ἴσως habet dubitandi, sed affirmandi vim: profecto bene hoc evenerit; quapropter bono estote animo, vos mortales. Dind.

287. Fl. Chr. ἀπόφερε. Bent. ἀπόφερε τὰ σκεύη. Mendose in libris ἀπόφυρε, quod quid sit vel significare possit, ego cum ignorantissimis scio. Simplicis φύρω nulla significatio hic locum habere possit. Vertit Berglerus, *ablue hæc vasa.* Quod imprudens retinui. Nihil erat, quod ablui necesse esset. Moretum, quod miscuerat Πόλεμος, quodque jam conterendum erat, sane projici nolebat. Mortarium itaque non poterat ablui. Iste domum intro ferri jubet et servari, donec pistillum fecerit. Verti debuit, *cape rursus hæc vasa eaque intro aufer.* Sic Simo initio Andriæ, *Vos isthæc intro auferte.* Brunck. Emendationem confirmavit cod. Rav. His dictis scena Polemos et Cydœmos exierunt, Trygæus cum choro solus remansit. Dind.

289. Dictum vulgarium Datidis Persarum ducis sub Dario cantionem vocat et Athenienses id usurpare false taciteque indicat, i. e. spurca facere. Nam illud δεφόμενος unde nostrum *depsere,* notat fœditatem, quam patrare solebat satrapes ille, cum diem diffinderet somno insititio. Tunc enim jacebat satur et supinus, *pertundens,* ut ait Catullus, *tunicamque palliumque;* quod etiam de Cyclope Euripides dixit. Fl. Chr.

291. καὶ χαίρομαι. Quia barbarus et Paphlagon fuit Cleon et Brasidas, ut Lacedæmonium decet, teste Æliano [V. H. xii. 50. præeunte Thuc. iv. 84.] imperitus [dicendi], propterea huc barbarismum induxit. Non mirum est autem, Persam in Græco sermone hospitem esse; itaque Datis Persa et barbarus sperabat, sese mirifice esse locutum, cum ad instar verborum ἥδομαι et τέρπομαι addidit χαίρομαι. Metuebat scilicet, ne peccaret, si tria illa verba non essent ὁμοιόπτωτα. Nam χαίρω, verbum quod per se est αὐτοπαθὲς, non satis videbatur facere ad rhythmum. Fortassis autem de industria Aristophanes Trygæum induxit βαρβαρίζοντα, ut agrestem virum. Quo modo Theocritus in Dioscuris Amycum loqui facit barbarismum in illo, ποῖοι οἷοι ὁρᾷς, nisi illic legendum οἷον, de qua lectione ambigo. Sed credibilius est, imitari voluisse Datidem, i. e. Datismum fecisse. Nam ex illis barbarismum vocarunt postea Datismum. In Sudæ [Suid.] collectaneis versus hic Aristoph. sic legitur: ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι. Quæ mihi lectio non videtur esse Aristophanis, nam et in Pluto habes [288.] ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι, ut h. l. Fl. Chr. καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι a Rav. recepit Inv., recte, opinor. Dind. Ridet peregrini hominis barbariem, ut recte notat Dawes. Misc. Crit. p. 250. Quod Joan. Burtonum, utcunque hebetem, mireris fugisse ad Sophocl. Œd. Col. 1006. τέρπομαι. εὐφραίνομαι Suid. ed. Ms. νῦν τοῦτ'. Pors.

292. Νῦν ἐστιν — καλόν. Supra 277. Berg. Tropice verba significant: jam decet, remotis istis turbatoribus civitatum inire pacem, priusquam alius quis turbare eam rursus conetur. πράγματα negotia bellica et molestiæ nunc dicuntur, et ἐξελκύσαι scil. ex antro. Dind. Cod. Rav. ὑμῖν. Id.

295. πρὶν ἕτερον. Alcibiadem haud proculdubio intelligit, qui anno 13. belli Peloponnes. vere ineunte Argos profectus est, et inde assumtis sociis ad Patras usque pervenit, et Patrensibus persuasit, ut muros usque ad mare extenderent, et alia præparabat ad bellum contra Lacedæmonios. Thucyd. lib. v. Palmer.

299. Nunc senariis succedunt trochaici catalectici 40. usque ad illud καὶ βοᾶτε, quæ est ἔκθεσις dimetrorum catalecticorum. Scholiastes 38. tantum notat, sed incipit ab illis, δεῦρο πᾶς, et hos duos versus pro εἰσθέσει videtur accepisse. Fl. Chr. ἄμας, *ligones.* Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 337. Brunck.

300. ἀγαθοῦ δαίμονος. Videtur alludere ad eum morem veterum, quem notat Scholiastes. Ait enim in conviviorum principiis solitos ἐπιῤῥοφεῖν ἀγαθοῦ δαίμονος, et libare bonæ fortunæ; in fine vero et abitione πίνειν Διὸς σωτῆρος. Sic bonam Fortunam præire jubebant, Jovem liberatorem exire. Hunc sensum elicio ex verbis Schol., in quis libenter legerem δειπνήσοντες, non δειπνήσαντες, ut principium intelligat convivii. Ad eum igitur morem cum alludat (corrige, sodes, iterum verba

Schol. et pro ὥσεὶ ἔλεγον lege me auctore et distingue, ὡς εἰ ἔλεγεν) videtur sic loqui: nunc enim libare et bibere licet nobis bonæ Deæ potionem. ἀρπάσαι per parodiam dixit pro ῥοφῆσαι vel σπεῖσαι; nam Pacem ut haberent raptam oportuit. Notandum autem libationem illam, quam antiquitus faciebant, ἀγαθοῦ δαίμονος, fuisse levem degustationem et ὀλιγοποσίαν. Quod satis intellexit Hesychius, qui ἀγαθοδαιμονιστὰς interpretatur ὀλιγοποτοῦντας. Itaque miror, quod ἐπιῤῥόφησιν addat Scholiastes. Nam Dido ap. Maronem libabat ἀγαθοῖς δαίμοσι, Baccho et bonæ Junoni. Sic enim dea illa etiam teste Macrobio [Saturn. iii. 4.] χρηστῆς nomine indigitabatur: 'Et laticum honorem summo tenus attigit ore' [Virg.]. At vero Bitias ἐπεῤῥόφησεν καὶ ἔπινεν cum hausit pateram et pleno se proluit auro. Sed de his legendus Rhodiginus lib. 28. Lectionum Antiquarum c. 6. Sane apud Platonem in Symp. non videntur novi interpretes locum intellexisse: ἀγαθῇ τύχῃ Φαῖδρος καταρχέτω. Verterim, *cum bonis avibus exordiatur Phædrus;* cum potius diceret, *bonæ fortunæ princeps libet Phædrus.* Alludit enim ad Ἀγαθοδαιμονιστὰς et ludit in verbo κατάρχειν. Fl. Chr. πάρεστιν ἀρπάσαι Scholiastes ad Vespas 523. Dind.

302. εἴπερ πώποτε. Eurip. Androm. 553. ἀλλ' ἀντηβητηρίαν ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν εἴπερ πώποτε. Deest autem καὶ νῦν, quod etiam exprimitur in Demosth. Olynth. 1. φημὶ δεῖν ἐθελῆσαι καὶ παροξυνθῆναι καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν. Berg.

303. φοινικικῶν. Mala belli in quo multum sanguinis funditur. Berg. Ergo pro φοινίων s. φονικῶν dictum putatur. Dind. Suidas v. φοινικικῶν. Id.

304. μισολάμαχος. Lamachus dux fuit Atheniensium rei bellicæ peritissimus, vir bonus et pauper. Talem enim cum Socrate et Aristide describit Ælianus lib. ii. Var. Hist. floruitque temporibus Æschyli et Aristophanis, qui in Ranarum fabula heroa eum vocavit [1039.]. Tamen in Acharn. 270. 566. etc. et in hac fabula contumeliose accipit et Attico melle perfundit (κακῶς λέγειν Ἀττικόν ἐστι μέλι dixit quidam). Quin Lamachum quasi βουλόμαχον dictum autumat, sive quia λῆς apud Doras est θέλεις, sive quia τὸ λα est ἐπιτατικὸν, ut τὸ βου. A pugna autem, quæ est μάχη, nomen habet. Itaque pro bello nomen hoc usurpat. Fl. Chr. Lamachum sæpe notat tanquam belli cupidum, et infra 472. dicit eum obstare, quo minus pax fiat, et inferius introducit ejus filium non nisi prælia canentem in convivio, unde ipse pater male audit v. 1261. Maxime autem in Acharn. perstringitur. Berg. ἡ pro ἥδε Suidas v. μισολάμαχος in edd. Mediolan. et Aldina. Dind.

305. εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε κἀρχιτεκτόνει. Metaphorice, ut 421. Sic ap. Eurip. Cycl. 475. σιγᾶτε νῦν· δόλον γὰρ ἐξεπίστασθε· χὤταν κελεύω, τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι (architectis hujus doli) πείθεσθε. Berg.

306. ἀπειπεῖν, *animum despondere,* victum difficultate. In Lysistr. 781. μὴ νῦν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι. Sic ἀπειρηκέναι. Eurip. Or. 91. οὕτως ἔχει τάδ', ὡς ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς. Berg.

310. ἐκζωπυρήσετε, refocillabitis et excitabitis mortuum et extinctum bellum. Sane enim recte dixit divinus poëta [Virg.]: 'Martemque accendere cantu:' et merito βοῆς nomine pugna intellecta, unde Menelaus βοὴν ἀγαθός. Ἐκζωπυρῆσαι est, ex pusilli ignis fomite magnam flammam suscitare. Fl. Chr. *Ne quasi ignem sopitum suscitetis Bellum.* Solon in Elegia ap. Demosth. de f. Legat. Πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει. Berg. ἐκζωπυρήσετ' ed. Kuster. Schol. Pors.

312. οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Belli tempore, quum expeditio subitanea suscipitur, sæpe edictiones publicantur, ut milites victum tot vel tot dierum, plerumque trium, sibi præparent. Vult itaque dicere: Istud edictum (quod incipit ὦ γεωργοὶ v. 204.) non ad Bellum spectabat, sed ad Pacem; propterea lætemur. Similiter in Acharn. 196. ille, qui unguentum quoddam suave, quod ibi fingitur esse Pax, naribus admovet, dicit Pacem olere edicta de non asservando victu trium dierum: αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Illuc alludit tantum in Vesp. 242. χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν ἔχ. κ. τ. λ. Berg. Citat Suidas v. ἔχοντας. Pors.

313. Fl. Ch. ἐκεῖνο καὶ τὸν Κέρβερον δεδίττετε: lege ἐκεινονὶ τὸν Κέρβερον καὶ δείδιτε. Bent. Belli personam ita describit, ut alias Cleonem: hunc enim Cerberum vocat in Eqq. 1026. φράζευ Ἐρεχθείδη κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν. Berg. Imo et h. l. Cleon intelligendus est, qui, quoniam jam erat mortuus, ὁ κάτωθεν Κέρβερος appellatur. Dind. Vulgo sic legitur hic versus; Εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε. Quidvis est hoc potius, quam tetrameter trochaicus. In B. scriptum est, imperfecto versu, εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον. Excidit vox, quæ facile e glossemate vulgatæ lectionis eruitur. En molliter fluentem versum ipsamque Comici manum: Εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον.

Frustra hunc locum tentaverat Florens, cui reponi posse videbatur, εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο, καὶ τὸν Κέρβερον δεδίττετε. Exemplis quidem defendi potest δεδίττετε, sed non ex Atticis scriptoribus, quibus δεδίττεσθαι vel δεδίσκεσθαι, *terrere, timorem injicere*, non vero *timere* significat. Noster in Lys. 563. ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ —ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν — Mœris: δεδιττόμενος, Ἀττικῶς· ἐκφοβῶν, Ἑλληνικῶς. Ad quem locum Piersonus hujus versus meminit, et proposita etiam sua conjectura, Florentis illa paulo meliore, nec tamen vera, malle se ait a melioribus libris medicinam exspectare. Sic autem elegantissimo viro venerat in mentem: εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο νῦν, τὸν Κέρβερόν τε δείδετε. In illis emendationibus pronomen ἐκεῖνο quorsum spectet, nescio. Florens refert ad τὸ κήρυγμα, quod minime procedit. εὐλαβεῖσθαι verbum est neutrum, significans *cavere*. Sicubi apud Atticos cum accus. constructum occurrit, nomen est rei malæ et damnosæ, contra quam adhibenda cautio. Sic Lys. 1215. εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα. At supra dicebat chorus in versu, unde istud τὸ κήρυγμα repetunt: ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος. Non ergo Trygæus illi dixerit, εὐλαβεῖσθε ἐκεῖνο τὸ κήρυγμα. Hic vere neutralis obtinet significatio εὐλαβεῖσθε, *prenez garde à vous*, φυλάττεσθε. Mœris: εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Ἀττικῶς· εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς. BRUNCK. Recte Rav., εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον. PORS.

314. De eodem Cleone in Eqq. 136. βυρσοπώλης Παφλαγὼν ἅρπαξ κεκράκτης. BERG.

315. Suidas v. ἐμποδών. DIND.

316. Vi caret sua τὸ, καὶ νῦν. Legam equidem, οὔτι 'κείνων ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται: nemo istorum (τῶν κάτωθεν, qualis Cleon) nobis eam eripiet. HOTIB. Eurip. in Heracl. 976. τοῦτον δ', ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμὰς, Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται. Idem in Alcest. 846. Κἄν περ λοχήσας αὐτὸν (observans illum) ἐξ ἕδρας συθεὶς Μάρψω, κύκλῳ δὲ περιβαλῶ χεροῖν ἐμαῖν, Οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται. BERG.

317. Voces ἰοὺ, ἰοὺ, quæ vulgo choro continuantur, Trygæo contributæ sunt in binis codd. BRUNCK. Interjectiones illæ tam sunt dolentium et indignantium, quam exultantium. Haud itaque mirer, eas librarios alios Trygæo tribuisse, alios autem choro. Postremum hoc verum esse nunc comperio e v. 345. Proinde eas choro reddi velim. Ad istas enim chori exclamationes, quibus lætitiam suam significat, respiciunt Trygæi verba infra: ἔξεσται τόθ' ὑμῖν ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι. ID. οὔτοι. οὔτι edd. Ald. Kuster. PORS. Conf. ad 345. et Platon. de republ. iv. p. 189. ed. Bekker. DIND.

318. βολῆς Aldina, Juntina i. ii. et aliæ quædam. Emendatum in ed. Basil. 1547. DIND.

319. ξυνταράξει. Vulgo συνταράξει. BRUNCK.

323. Primus Æschylus σχηματισμοὺς introduxit in choros tragicos, de quibus et de saltatione, quæ ὄρχησις est, operæ pretium est adire Julii Scaligeri Poëtices opus perfectissimum. FL. CHR. διαφθείρητε. Sic bini codd. et primariæ edd. Menda edit. Fracini, in Frobenianam recepta, διαφθείρετε, per alias deinceps propagata fuit, nemine reclamante. In Farreana διαφθείρητε vidit Berglerus, nec animadvertit, alterum in sermonis et metri legem offendere. *Atque hæc perinde sunt, ut illius animus, qui ea possidet.* Vide ad Acharn. 879. BRUNCK. Chorus incepit tripudiare præ gaudio: sunt enim σχήματα motus et gestus saltantium. Eurip. in Cycl. 220. πηδῶντες ἀπολέσαιτ' ἂν ὑπὸ τῶν σχημάτων (gesticulationibus vestris). Herodotus in Eratone [vi. 129.] πρῶτα μὲν ἐπ' αὐτῆς ὠρχήσατο Λακωνικὰ σχημάτια, μετὰ δὲ ἄλλα Ἀττικά. BERG. διαφθείρετε. L. ex ed. Ald. διαφθείρητε. PORS.

327. ἣν ἰδού. Vide ad Eq. 26. Sic in A. scriptum est. In B. ἥν ἰδού. BRUNCK. ἠνίδ' οὖν, καὶ δὴ π. legi voluit Reisk. DIND.

328. ἑλκύσαι pro *saltare* dixit, ut Terentius Adelph. 'tu inter eas restim ductans saltabis.' Id autem est, quod Græci et Aristophanes in Nebulis dixit ἕλκειν κόρδακα. FL. CHR. Verbum saltationis proprium. Nub. 540. οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν, *nec cordacem saltavit*. BRUNCK.

331. τουτογὶ, νὴ—In B. τοῦτο γὲ νὴ — quod e nostra lectione depravatum est. In A. τοῦτο νὴ — Vulgo τουτοδὶ, νὴ —. BRUNCK. τουτογὶ Juntina ii. DIND.

332. In Vesp. 1326. ῥίπτε σκέλος οὐράνιον etiam de saltantibus. BERG.

333. Non male legeretur, ὥστε μὴ λυπεῖν μ' ἔτι. BRUNCK. λυπεῖν σέ τι Reisk. v. Schol. DIND.

334. καί τ' ἀριστερόν τι μ' ἔστ' ἀν. ἔχον. Ordo et plena oratio est: ἀναγκαίως ἔστιν ἔχον, ῥίπτειν τί με καὶ τὸ ἀριστερὸν σκέλος. BERG. καὶ τἄριστ. τι μοί 'στ' ἀν. ἔ. Vulgo μ' ἔστ'. In B. pro τι est τοι. Ordo est: ἀλλά μοι ἐστιν ἀν. ἔχον καὶ ῥίψαι τι τὸ ἀρ. σκ. BRUNCK. ἔστ' ἀναγκ. ἔχον. Æschylus Choëph. 237. προσαυδᾷν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον. Antiphanes ap. Stob.

Serm. 123. ἣν (ὁδὸν) πᾶσιν ἐλθεῖν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον (necesse est). Berg. ἔχον f. ἑλῶν; *tollere* Reisk. Dind. Ex Rav. quoque Inv. dedit, τοι μ' ἔστ' ἂν. Et sane τι non hic recte ponitur. Quidni igitur sic struamus: ἀλλά τοι καὶ τὸ ἀριστερὸν ῥίπτειν με σκέλος ἄν. ἔχει. Id. In margine ed. 1532. συβαρίσαι videtur Suidas in v. legisse. Pors.

335. πέπορδα translative ab asinis, qui lætabundi pedere solent. Etiam in contemtum hoc fiebat, ut in Plut. 618. καταπαρδεῖν τῆς Πενίας. Sic fortassis hic oppedit bello. Fl. Chr. Scholia: ἡ μεταφορὰ κ. τ. λ. *metaphora ab asinis: hi enim lætabundi pedunt.* Comicus in Vesp. 1296. ἐνήλλετ', ἐσκίρτα, πεπόρδει· κατεγέλα ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον. Berg. Dind. πεπόρδακα cod. Rav. Affert hæc Suidas v. πέπορδα t. iii. p. 78. Id.

336. τὸ γῆρας ἐκδύς. Et hæc translatio est a serpentibus, qui senium ponunt. Videtur autem senium pro bello dixisse, quia nihil æque pacis amantes contristat et marcescere facit atque bellum; unde postea ait, ἁπαλόν γ' ἄν μ' ἴδοις καὶ πολὺ νεώτερον. Loquitur enim chorus senum. At cum ait ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα, dupliciter alludit in homonymia ἀσπίδος et ad serpentem et ad clypeum. Fl. Chr. Vid. Schol. in Ran. 343. Berg.

337. Inv. edi voluit et Rav. μήτι καὶ νυνί γε χ. sed vulgatum in textis relictum est. Sed καὶ friget, et omnis hæc lectio e v. 326. repetita male videtur. Dind.

339. Post εἴσθεσιν trochaicam sequitur ἔκθεσις septem versuum dimetrorum trochaicorum acatalecticorum. In secundo lego ἤδη ἐξέσται, non ἤδη δ'. Ex ultimo versu duos facio. Nam συβαρίζειν existimo esse παρατέλευτον, sequens ἰοὺ, ἰοὺ, iambicum ἐφθημιμερές. Ita enim videtur digessisse ipse Scholiastes. Fl. Chr. Hic et sequens versiculus, ut eos exhibui, ita digesti et scripti sunt in B. Vulgo partic. γὰρ omissa. Brunck. Fl. Ch. ἤδη ἐξ—fo. νὴ Δί' ἐξ. Bent.

341. Non dubito quin τὸ κινεῖν verbum sit nequitiæ, secundum versum Lysistr. 227. κακῶς παρέξω κοὐχὶ προσκινήσομαι, i. e. nec admovebor et maligne illud dabo. Fl. Chr. Vt infra 1104. τὴν Θρᾷτταν κινῶν. Conjungit κινεῖν et καθεύδειν etiam infra 867. Berg.

343. Cottabus lusus erat in conviviis frequens apud Athenienses. Is quantum ex Grammaticorum glossis didici, ejusmodi fere erat. Fixa erat in terram virga grandis, altera super eam transversa pendebat, mobilis utrimque tanquam in statera, duasque habebat lances pendulas, et sub ipsis duos crateras aquæ plenos; sub aqua statua ærea inaurata, quæ vocabatur *Manes:* nam Sophocles Salmoneo sic vocat χάλκεον illud κάρα: versus ex illa fabula luculentos habes ap. Athen. lib. xi. [Brunck. Fragm. Soph. Salm. 1. p. 443.] Jam qui lusitare volebant, phialam habebant meri plenam et longius stantes certabant, quod vini ex epota phiala restabat, in lancem mittere, ut repleta ea gravis fieret inclinaretque et caput allideret statuæ illius sub aqua latentis sicque sonum ederet, ita ut, qui feliciter sine casu jaceret et majorem ex jactu sonum efficeret, victor esset, hocque indicio speraret se ab amica reclamari. Ad cujus consuetudinis rationem Theocritus dixit τὸ τηλέφιλον ἐπλατάγησεν [Id. iii. 29.]. Est autem lusus ille cottaborum inventum Siculum, ut testatur Critias in Elegis: κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστὶ χθόνος ἐκπρεπὲς ἔργον, et Dicæarchus Messenius, vel potius cum Athenæo Milesius, Aristotelis discipulus, qui Siculam vocem existimat æreas illas phialas, quæ λατάγαι vel λάταγες dicebantur. Quanquam infra Scholiastes dicat λατάγην esse, quod ex poculo epoto reliquum fiebat (male ap. Suidam λῆμα ποτηρίου legendum enim λεῖμμα, quod est λείψανον et τὸ λειπόμενον, ut ait Hesych.) quodque recurvata sursum manu jaciebant lusores in Cottabum. Cui sententiæ subscribit Cratinus in Nemesi [Athen. xv. p. 666. D. Casaub.] qui ait, Cottabum appellatum non solum præmium victori propositum, sed etiam vas ipsum, in quod mittebant latagas. Imo et Euripides Plisthene teste Athenæo, cottabum et λάταγα idem facit, lusumque Atticorum ex inventione Sicula scribit. Æreum vero vas illud fuisse testatur Eupolis Baptis. Meminit et Plato (Comicus puta) in fabula Διὸς κακουμένου (male apud hunc Schol. καλουμένου). Porro missionem cottabi ἀγκύλην vocabant, quia dextram manum anculabant, i. e. curvabant in mittendo; hinc κότταβοι ἀγκυλητοὶ (male Aristophanis glossæ ἀγκυληγοὺς) dicti a figura manu mittentis. Præmium autem, quod κοττάβιον vocabatur, erat, ut puto, placenta πυραμοῦς et σησαμοειδής. Nam et Aristoteles lib. i. Rhetor. κοττάβια missa Geloni ait ab Ænesidemo, quas placentas fuisse arbitratur, ad formam lancium illarum vel κοττάβων factas, Cœlius Rhodiginus: quamvis potior est sententia eorum, qui κοττάβια oppidum faciunt apud Aristot. Sane κότταβοι proprie est sonus, qui ex residuo in phiala vino redditur et quo pavimentum elidebatur. Nam id etiam fuisse Romanis, non solus Horatius testatur, qui ait 'mero tinguet pavimentum superbo,' sed et Plinius lib. 14. ubi ait de iis, qui ἀμυστὶ

et ἀπνευστὶ bibebant et totum calicem uno hauriebant potu, 'nihilque ad elidendum in pavimentis sonum ex vino reliquisse.' Ubi quidam *summum* legunt, quorum sententiæ non accedo. Sane ab illo sono existimo Plautum dixisse in pretiosa fabula Trinummo 'bubulos cottabos,' quasi flagra ad infligendas plagas, etsi Alciatus *collabos* mavult, qui sunt bubuli nervi. Ego *cottabos* malim. Nam si collabi buculæ nerviæ, quorsum *bubulos* addidit? Cæterum in illo cottaborum lusu semper amicarum mentionem injectam constat ex Achæo et Callimacho his versibus: Πολλοὶ δὲ [imo καὶ] φιλέοντες ἀκόντιον [Ἀκόντιον] ἧκαν ἔραζε | Οἰνοπότησι κενὰς ἐκ κυλίκων λάταγας. ubi legendum οἰνοπόται Σικελὰς ausim affirmare et corrigendas glossas hujus fabulæ sub finem. Nam patet vel ex seqq. Scholiastæ verbis; ait enim, Σικελὰς αὐτὰς οὐκ ἀπεικότως ὠνόμασεν. vide de Cottabis plura ap. Athen. lib. 15. ubi et Critiæ versus de Anacreonte huc pertinentes, habes item Æschyli alios versus de Cottabo qui ἀγκυλητός. Plura præterea de his congerere piget et tædet, præsertim cum Rhodigini et Parrhasii habeamus assiduas rupto lectore columnas vel paginas potius: deinde cum nuper cottabum nobis repræsentarit in Athenæo suo Dalechampius, quem honorifice appello. Sed hoc mihi excidebat, quod ap. Hesych. voce κοτταμία legendum putem κοτάβια: ait enim esse ἔπαθλον ἄριστα κοτταβίσαντι i. qui altiorem ex jactu sonum ediderat, quique μεθυσοκότταβος dicebatur. Sed error ille ap. Hesych. manavit ex antiqua τοῦ β figura, de qua nos alibi. Fl. Chr.

345. ἰοῦ ἰοῦ Herman. Elem. doctr. metr. p. 79. Conf. ad 317. Dind.

346. Lege εἴθε μοι γένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην ποτέ. Bent. Hic Coronis est et εἴσθεσις chori monostrophica constans 15. versibus, quorum primus trochaicus est tetrameter catalecticus instar præcedentium, secundus ἐφθημιμερής, tertius pæonicus tetram. acatal. ex pæonibus et creticis, decimus et tertius decimus similes primo, sextus et octavus secundo; septimus cum nono et decimo quarto pæonicus δίῤῥυθμος, undecimus dimeter trochaicus, ultimus pæonicus τρίῤῥυθμος; deinde Coronis. Fl. Chr. Εἴ cum accentu, ut habet Aldina, scripsi; est enim hic idem quod εἴθε, *utinam*. Ceterum similis locus est ap. Eurip. in Cyclope 436. ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τήνδ' ἴδοιμεν ἡμέραν Κύκλωπος ἐκφυγόντες ἀνόσιον κάρα. Et ap. eumdem in Rhes. 464. εἰ γὰρ ἐγὼ τόδ' ἦμαρ εἰσίδοιμ', ἄναξ, ὅπως πολυφόνου χειρὸς ἀπονέσαιο λόγχᾳ (ut multorum cædibus imbutæ manus tuæ fructum feras per hastam). In quibus locis recte vertitur *utinam* in nova Tragici editione, sed etiam scribendum fuerat cum accentu. Apud Æsch. autem in Prometh. 152. et sine accentu male scribitur et per *quod si* male vertitur: ad illum locum Scholia εἰ γὰρ exponunt εἴθε. Berg. Hic versus tetrameter trochaicus esse debet et suis nunc incedit pedibus. Vulgo soluti sunt numeri, quum sic legatur: Εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ. In B. εἰ γὰρ γένοιτ' ἰδεῖν με ταύτην—. Brunck. Laboranti versui duriorem medicinam adhibuit Brunckius. Reponam: Εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ἔμ' ἡμέραν ταύτην ποτέ. [At non cum vi quadam ἐμὲ hic dici potuit]. Sequuntur pæonici tetrameter et dimeter, quos sic digerendum: Πολλὰ γὰρ—στιβάδας, | Ἃς ἔλαχε Φορμίων. Hotib. At sine accentu εἰ, εἰ γὰρ, ita ponitur. V. Matthiæ Gr. Gr. p. 719. et Hermann. ad Viger. p. 757. Dind. εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ. τὴν ἡμέραν ταύτην ob metrum, ut et εἴθε pro εἰ γάρ. Vide Opusc. p. xcii. 346—56 et 381—391. adjeci, quomodo olim dictabat Porson.: (Στροφή.) εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην ποτε. | πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην | πράγματά τε καὶ στιβάδας ἃς ἔλαχε Φορμίων. | κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν οὐδὲ δύσκολον, | οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν ὥσπερ καὶ προτοῦ· (5.) | ἀλλ' ἴδοις νεώτερον | ἂν πολὺ, χάπαλόν μ', ἀπ- | αλλαγέντα πραγμάτων. | καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀπ- | ωλλύμεθα καὶ κατετε- (10.) | τρίμμεθα, πλανώμενοι | ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι. | ἀλλ' ὅ,τι μάλιστα χαρι- | ούμεθα ποοῦντες, ἄγε | φράζε, σὲ γὰρ αὐτοκράτορ' (15.) | εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη. | 1. εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰ. ταύτην τὴν ἡ. π. Ald. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰ. ταύτην με τὴν ἡ. π. Rav. 2. ἠνεσχόμην Ald. 3-5. Ita Ald. Nescio qui Porsonus. 6-8. ἀλλ' ἁπαλόν γ' ἄν μ' ἴ. καὶ πολὺ νεώτερον, ἀπ. Ald. 10. ἀπωλλύμεθα, ut hic, tres primæ. Tacite, sed recte, ut opinor, ἀπολλ. Kusterus et Brunckius. κατατετρίμμεθα omnes. (κατετριμ. Rav. quod vel ex κατατ. vel κατετ. depravari potuit.) Ut dedi, Porsonus; incogitantia fortasse mera. 12. σὺν δ. σὺν ἀσπίδι τε Ald. sed τε om. Rav. Vide Vesp. 1076. 14. ποιοῦντες Ald. Dobr.

347. Versus est dimeter pæonicus, ut sunt quinque alii in hoc chori cantico, nempe 351. 2. 4. 7. 9. quod qui percepit, statim animadvertit vitium vulgatæ scripturæ πολλὰ γὰρ ἠνεσχόμην. Brunck. Cod. Rav. et Venet. ἠνεσχόμην. Dind.

348. στιβάδας. Sub dio et humi jacere militaris mos erat; toros στιβάδας a calcando dixerunt. Ipse Hector sic dure et

moleste in militia sese habuit, ut coleret χαμεύνας φυλλοστρώτους, ut est apud Rhesum, quem non Euripidi doctiores sed Sophocli tribuunt et olere videtur characterem Sophocleum. De hoc Phormione duræ etiam et præfractæ vitæ, qui dux olim navali prælio bis vicit Lacedæmonios, meminit Pausanias in Atticis et Asopichi cujusdam filium facit. Fl. Chr. Phormio celebris dux. Dicit autem huic στιβάδας sortito obtigisse, quia cubili uteretur, quali solent milites, duro et vili. Forte etiam alludit ad nomen, dum Phormioni tribuit στιβάδα, quæ ex eadem fiebat quandoque materia, ex qua et φορμός. In Plut. 541. ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα σχοίνων. Jul. Pollux x. 169. ἐν δὲ τῷ Γηρυτάδῃ ὁ Ἀριστοφάνης λέγει φορμῷ σχοινίνῳ. Huic Neptunum dicit esse φίλτατον in Eqq. 558. Eumdem in Lysistr. dicit esse asperum erga hostes v. 805. Berg.

351. Male inserta particula γε metrum itidem pessumdat. Eam non agnoscit cod. B. in quo scriptum, ut edidimus, ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις. Pessime in A. ἁπαλόν γ' ἄν μ' ἴδῃς. Brunck. Hermannus in Lib. de Metr. p. 362. ubi observat, trimetrum pæonicum rarius occurrere, nec nisi dimetris clausulæ loco adjunctum, totum h. l. ita legit: ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις | καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ- | παλλαγέντα πραγμάτων. | καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ- | πολλύμεθα καὶ κατατε- | τρίμμεθα, πλανώμενοι | ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι. Dind.

354. Scholia: τὸ Λύκειον etc. Lyceum erat gymnasium Athenis, ubi, antequam irent in bellum, exercebantur. Berg. Cod. Rav.: ἐς Λύκειον, κἀκ Λυκείου, σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι. quam scripturam veram esse, δορὶ in δόρει mutato, viderunt Herman. apud Erfurdtium ad Sophoclis Ajac. p. 628. et Buttman. Gr. Gr. t. i. p. 230. Vid. Etymol. M. c. 284. 38. et Zonaram t. i. c. 564. coll. Vesp. v. 1081. — Λυκεῖον Brunck. et Inverniz. tacite, eodem errore quo in Geographo Tzschuckius. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 369. et not. ad Etymol. M. t. ii. c. 954. Dind. ἀσπίδι sine τε Suid. ed. Ms. σὺν δορί. Pors.

355. Eurip. Hipp. 1261. τί χρὴ τὸν ἄθλιον δράσαντας ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί, φρόντιζε. Berg. Perperam in ed. Lips. ὅτι expressum. Reponendum ὅ τι. Dind.

359. Historia hæc de Cilliconte recitatur a Suida et Hesychio, qui ait eum vocatum prius Achæum. Hæc fere est: Prienensibus (vel ut ait idem Hesych., regiis ducibus) Miletum insulam prodidit Cillicon, cumque ex eo quærerent, quidnam facturus esset, respondit πάντα τἀγαθὰ, aut potius οὐδὲν πονηρόν. Paulo post hanc insulæ traditionem Theagenes quidam (quem σύρινον cur vocet Scholiastes, non scio; nisi mendum est in trajectione litterarum et Σύρνιον potius legendum; nam Syrna urbs etiam Cariæ, unde Syrnius) divertit Samum ibique carnes cœpit vendere. Ab eo empturus Cillicon cum indicaret, qua scindi sibi vellet, manum extendit, quam ille sublato cultro abscidit addiditque, numquam tu manu ista aliam urbem trades. Hinc vulgo proditores Cillicontas vocabant, ut Democlidas hospites mœchos, Eurybatas scelestos, Timarchos flagitiosos et consuetos. Apud Ciceronem l. vii. epp. famil. ep. 24. 'Habes et istius Salaconis.' Et epist. 18. l. 16. 'Salaco (vel heluo) nequissimus.' Quid si utrobique legas Cillico? Tamen idem Suidas in v. Πονηρὸν non Cillicontem, sed Calliphontem vocat, et Callimachi testimonium laudat: Μὴ σύ γε Θειόγενις κόψαις χεῖρα Καλλιφῶντος. Lege, χέρα Καλλιφόωντος et Θειογενές. Fl. Chr. Id est, πάντ' ἀγαθά. Ad historiam alludit, quam refert Schol. et ex eo Suidas: ἐπὶ πονηρίᾳ ἐτεθρύλλητο ὁ Κιλλικών, ὃς προὔδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι· πυνθανομένων δέ τινων πολλάκις αὐτοῦ, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε πάντα τἀγαθά· καὶ ἔστι παροιμία· πάντ' ἀγαθὰ, ὡς ἔφη Κιλλικών. Vid. Hesych. in Κιλλικὼν et in Δημοκλείδαι. In A. ut ap. Hesych., scriptum Κιλλικὼν, melius notato accentu, quam vulgo. Brunck. καλλικῶν Suid. Ms. πονηροῖς. et sic (ὁ καλλιφῶν om.) quater. In Callim. θειόγενε—καλλιφόωντος. Pors.

360. οὐκοῦν — Scholia: "si quando plures Athenis essent condemnati ad mortem, non omnes uno die interficiebantur, sed sortitionem subibant singulis diebus, et quem sors tetigisset, mors sequebatur; itaque uno die unus moriebatur. Quandoque etiam pœnitentia ducti reliquos servabant. Cum autem Mercurio tribuantur sortes, joco ad eum hoc dicit." Nempe Mercurium directorem sortis efficere posse, ut Trygæum, tanquam condemnatum cum aliis pluribus, primum aut inter primos tangat sors, secundum quam ei moriendum sit, et non relinquatur inter postremos, qui sperare possunt adhuc salutem. Berg.

361. οἶδ' ὅ τι. Male vulgo conjunctim ὅτι. Quum sortibus ducendis sis præses, scio quid facturus sis: id est, spero propitium te mihi futurum esse. Schol. παίζει πρὸς τὸν Ἑρμῆν. ἐπειδὴ, ὅταν πολλοὺς κατεδίκαζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθημέραν καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπῄει. καθημέραν οὖν εἷς μόνος ἐτελεύτα. ἔστι γὰρ ὅτε μετεμελοῦντο

καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κλῆροι Ἑρμοῦ, παίζων τοῦτο λέγει. Brunck. Usitatissimæ in sententiis extremis formulæ οἶδ' ὅτι, εὖ οἶδ' ὅτι, ut est Lys. 154. Vid. F. A. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 147. Dormitavit Brunckius, cum legendum censuit divisim ὅ τι. Nam ut nihil dicam de verbis transpositis, adversis hæc frontibus concurrunt, simul et sperare Trygæum et desperare. Inest autem spei significatio in istis: οὐκοῦν, ἢν λάχω, *siquidem sors id jusserit*, ut bene vertit Flor. Christianus; nam male ibidem Brunck. *siquidem sortitio fiat;* contra hæc Ἑρμῆς γὰρ ἂν—οἶδ' ὅ τι plane contrarium denuntiant, siquidem sortes directæ ex libidine Mercurii, Trygæo irati, nihil huic boni sunt allaturæ. Quin sortiendi præses Mercurius sortibus et hic usurus dicitur, κλήρῳ ποιήσειν τὸ πρᾶγμα, respiciturque simul ad morem Athenn., qui, ut ait Schol., ubi multos condemnaverant, non omnes uno die statim necabant, sed singulos singulis diebus, ut veniæ locus esset. Hinc Trygæus, ingeminante suum ἀπόλωλας Mercurio, quærit, ἐς τίν' ἡμέραν; *in quem diem?* Nihil igitur sollicitanda est lectio vulgata. Hotib. Vid. Schæfer ad Bosii Ellip. p. 799. Dind. I will venture an amendment: Ἑρμῆς γὰρ ἂν με περιποιήσειε οἶδ' ὅτι. κλήρῳ seems to be a gloss which has crept into the text. John Seager.

362. Tangit Athenn. vetustum morem, qui cum multos condemnassent, non omnes uno die statim necabant, sed unus diem quisque suum sortiebatur. Sæpe enim condemnantes judices pœnitentia tangebat et sic reliqui servabantur salvique tandem rebus prolatis evadebant. Erant autem sortes proprie Mercurii, et, cui primum sors contigerat, eum solebant *Mercurium* vocare: nam propterea virgam soporiferam habebat. Apud Romanos in capiendis Vestalibus ducebantur sortes, et apud Maronem est, 'Laocoon ductus sorte sacerdos.' Erat enim mortis mundanæ imago sacerdotalis Vestalium vita, et *ducere* apud bonos auctores dicebant pro eo, quod est ad supplicium trahere. Recte autem ait ἠμπόληκα; est enim Hermes ἐμπολαῖος et κερδῷος, i. e. Mercurius et Lucrinus. Fl. Chr.

363. ἀλλ' οὐδὲν — Quasi unus tantum modus sit pereundi, aut certissimus, in bellum ire, dicit, se nec viaticum adhuc parasse ad proficiscendum eo, nedum ut ibi perierit. Berg. Jocus in militiam, tanquam si ea esset certissimus pereundi modus. Milites et nautæ in expeditionem profecturi viatica sibi comparabant: quem morem equos etiam observasse, facete narrat chorus Eqq. 599. Brunck.

364. πυρὸν Suid. in Ἐμπολή. Bent. ἄλφιτον Suid. v. ἐμπολή. ἄλφιτ' Ms. Pors.

365. ἐπιτέτριψαι. Schol. Græcus hanc vocem putat accipiendam ἐπὶ κατάρᾳ, quem ego sequutus *diris devotum* dixi et *perditum:* nam Grammatici ἐπίτριψιν illam ἀπώλειαν exponunt. Sed miror quod ille glossographus ait, hoc verbi interdum ἐπὶ ὑπερηφανίᾳ τάττεσθαι. Mihi enim hoc non sit verisimile, legebamque ἐμπειρίᾳ, non ὑπερηφ. Nam θρύπτεσθαι est σεμνύνεσθαι. Tamen suspendo arbitrium, et quia apud Suidam invenio θρύψομαι pro συντριβήσομαι, jam desino mirari et unam utriusque verbi originem esse puto, præsertim cum sciam, hæc verba modo per ι modo per υ scribi solere. Fl. Chr. Sed erat ad litteras τ, θ, quoque respiciendum. τρίβω est a τέρω, θρύπτω a θρύω, unde θραύω ductum. V. Lennep. Etym. p. 748. et 262. ed. sec. Dind.

366. ἀγαθὸν τοσ. λ. Quasi optimum sit temporibus duris, qualia tunc erant, periisse; qui enim periit, liberatus est semel a malis. Sic in Acharnn. 755. cum quidam dixisset, ἄνδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει, ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα, alter inquit, αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων. Berg. Jocus est in ambiguitate verbi ἐπιτέτριψαι, *contritus es*, quo Mercurius significat eum jam periisse, at obsceno sensu id accipiens Trygæus, respondet, *ego vero, quem subigi et pædicari ais, quomodo non sensi me tanto bono affici?* Brunck.

367. προειπεῖν verbum proprium est de civitatibus, ducibus, magistratibus, qui publice edicunt. V. Thuc. iv. 26. et εὑρεθῆναι de iis, qui in facinore quodam deprehenduntur. Dind.

369. ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν. Sic bene scriptum in B. Vulgo, ἀνάγκη γ' ἀποθανεῖν. Eadem observatur scripturæ varietas in formulis πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή 'στ' ἀνάγκη, de quibus vid. quæ notavi ad Eurip. Med. 1012. Brunck.

370. Qui sacris initiabantur, necesse erat, ut porcillo rem divinam facerent. Hujus ritus causam arcessendam suspicor a Præsiis Cretensibus populis, apud quos sacris initiati suem immolabant, ut videre est apud Athen. in Convivis philosophis. Fabulantur enim suem olim mammam præbuisse Jovi et grunnitu suo fecisse, ne infantis vagitus audiretur. Propterea magna suem veneratione coluerunt Cretenses et in sue operati sunt arcanum sacrificium, imo suis carnes non esitant.

Vide Dipnosophistam illum lib. ix. quem obiter illic emendandum puto cum ait καὶ οὖς τῶν κρεῶν δαίσαντο· legi enim, καὶ ὗὸς κρεῶν οὐ δαίσαντο. [Editum nunc est, καὶ οὔ, φησί, τῶν κρεῶν δαίσαιντο. Dind.] Nam οὖς transposita littera ὗός. Sane prima ex suibus data est hostia; aptum enim et idoneum ad sacra illud animal vel ipsum etymon arguit. *Sus* quasi *thus*, ut testantur Athenæus et Clemens Alex. in Strom. ὗν quasi θῦν. Nam θύω, *macto* et *sacrifico*, quia ad θυσίας accommodum, ut dixi. Quod etiam doctissimo Varroni visum est in libris de Re Rustica, cum ait, pecoris immolandi initium sumtum a suillo. Fl. Chr. In mysteriis sive sacris initiorum Cereris porcum mactabant initiandi; hinc in Acharnn. 747. χοιρία μυστηρικά, ubi vid. Not. Dicit autem ante mortem oportere se initiari, quia initiatorum melior est conditio post mortem. Chorus mysticus in Ran. 457. μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν ὅσοι μεμυήμεθ'. Berg. ἐς χ. εἰς Suid. δραχμή. Pors.

371. δεῖ γὰρ μυηθ. Credebant enim melius post mortem sibi futurum, si in vita Cereris mysteriis initiati fuissent: quod diserte ait chorus initiatorum in Ran. 454. μόνοις κ. τ. λ. Brunck.

374. πρὸς τῶν κρεῶν. Jlocaliter et convenienter risui excitando: cum enim modo dixerit πρὸς τῶν θεῶν, neque quicquam hac obsecratione profecisset, addidit majorem cum allusione πρὸς τῶν κρεῶν, ut nidore carnium munerumque oblatione delectari Mercurium speremus potius quam obtestatione deorum. Fl. Chr. Supra 192. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων. Berg.

376. Lege μέλ' ὑπὸ τοῦ Διὸς, vel ὑπὸ Διός γ'. Bent. ὦ μέλε'. Ita edd. Aldina, Junt. et Brub. cum apostropho. Berg. ἀμαλδυνθήσομαι. Cum affectatione verbum hoc usurpat, ut duo sequentia τετορήσω et λακήσομαι, vere Tragicum spirantia majorisque audaciæ quam spiritus. Videtur autem inde Æschylum ridere, qui hos verborum scopulos diligit et poëta est vere στομφάζων, quique duobus verbis idem significantibus ad fastidium usque sæpe utitur: quo nomine reprehenditur ab Euripide in Ranarum [Arist.] fabula. Fl. Chr. Lectionem cod. Rav. ὑπὸ τοῦ Διὸς laudat Herman. Dind. Articulum omiserunt librarii, quia scriptum erat ὦ μέλε vel ὦ μέλε'. Id. ὑπὸ τοῦ δ. Suid. Ms. τετορ. Sic ed. Med. τοῦ om. Kust. Vide Append. ad Toup. p. 497. Pors. Actum agit, tum in hoc loco, tum in Menandro Suidæ v. ὦ μέλεε, Augustus Meineke, Cur. Crit. p. 16. quod et alibi sæpe ei contigisse ostendit Vir Doctus, *Classical Journal*, N. xxxiv. p. 306-310. Addo locum ex ejus Quæstionibus Menandreis, p. 10. "Alia ex aliis scriptoribus petita tetigi Cur. Crit. p. 33. quibus Plutarchum addas licet, vol. i. p. 156. Cor. ubi integrum habes Solonis senarium, ab interpr. non animadversum, ideoque a Brunckio cum aliis quibusdam neglectum. Neque desunt contrarii erroris exempla, cujus generis latent adhuc multa apud Athenæum, velut lib. i. p. 8. et vi. p. 230. ubi *gaudebo si qui in eadem nobis cogitandi vestigia inciderint.*" Etsi nimis iniquum, aut potius ineptum est, sicubi duo critici in eandem cogitationem inciderint, statim in altero furtum suspicari, *Nescio quid peccati portat hæc purgatio.* De p. 8. obscurior res est. Vix ignorare potuit Meinekius, a Porsono Adv. pp. 45—6. Amphidi restitutum esse versum, ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε. In Eubuli loco prætermissa esse a Grotio Exc. p. 659. ista, ὅν φασι ποι κληθέντα etc. monet Schweighæuserus. Mihi oborta est tenuis quædam suspicio, Machoni tribuenda esse. Sed illuc redeo; forsan dicet Meinekius se de tertio loco agere, nempe de his, ἀγαθοὶ ἂν πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας, etc. quæ sane si quis Cratino ademta ipsi Athenæo assignet, non valde repugnabo. Sed in p. 230. omnia, quantum video, apud Schweighæuserum rectissime distributa. An hoc vult vir doctus, verba οἶδα δὲ κἀγὼ etc. in antiquis editionibus Alexidi male continuari? Atqui id suspicatus est ipse Casaubonus, plane docuit Porsonus Adv. p. 78. Quare exspecto quid rei sit; et *gaudebo*, si causam ostenderit Meinekius, quominus Schutziis et Fiorillis accenseatur. Dobr.

377. Scal. τορήσω: sed Etymol. p. 268. τετορήσω. Bent.

378. ὦ 'ρμίδιον. Per ὑποκορισμὸν pro ὦ Ἑρμίδιον. Sed quod ait, εἰπέ μοι, malim μή, pro μὴ εἰπέ, vel ut cogat eum negare, se Jovi indicaturum, *dic tantum non.* Alludit autem post in finalibus syllabis, cum ait Ἑρμῆ μηδαμῶς μὴ μηδαμῶς, omnino ad movendum risum. Tamen ferri potest τὸ μοι, ut alloquatur chorum. Teleclides autem, ut initio diximus, dixit, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ κάπτε τῶν θυλημάτων. Fl. Chr. Observes Ἑρμίδιον antepenultima longa, ut et infra 890. A Σωκράτης fit Σωκρατίδιον antepenultima brevi. Quanam analogia Ἑρμίδιον ab Ἑρμῆς ejusdem syllabæ quantitatem variat, vellem declarasset Dawesius, ubi de deminutivorum forma in ιδιον agit. Brunck. Vid. ejus Miscell. Crit. p. 213. Dind. Brunck. edidit εἰπ', ἐμοί, sine idonea causa, neque enim se h.

l. aliis opponit aut cum vi quadam nominat. Conjectura autem Flor. Christ. vana est. Id.

379. In Avv. 366. εἰπέ μοι τί μέλλετε. Berg. ὦ 'νδρες. Sic in A. Vulgo ἄνδρες. Brunck. Alloquitur choricos, qui velut perculsi stabant, et ne hiscere quidem, nedum rogare Mercurium audebant, ne rem proderet. Dind. Qui sequuntur versus 17. sunt de genere ἑτεροστρόφων: tres priores trochaici sunt tetrametri acatalectici, quartus pæonicus dimeter catalect., quintus pæonicus tetrameter acatalect. Hi faciunt primam stropham. Altera stropha constat ex tribus tetrametris trochaicis acatal. Cæteri sunt pæonici δίρρυθμοι. Nos versus versibus reddidimus et numeris numeros, elegantiam tantum abdidimus. Fl. Chr. πάσχοντ' Scaligeri Excerpta. Dind.

380. Hic τὸ πονηρὸν est ἐπίμοχθον, ærumnosum. Castigat autem ipsos rusticos vel spectatores potius, qui tacebant, quo tempore loquendum. Fl. Chr. λακήσεται. Ita reponere non dubitavi. Omnes edd. λακήσετε, male. Berg. Medium pro act. adhibuit metri causa. Reisk. λακήσεται scil. ὁ Ἑρμῆς, qui paulo ante 377. dixerat λακήσομαι. Hic etiam active significat. Male vertentem Berglerum imprudens secutus sum. Verti debuit: 'O perditi, ne parcite precibus; sin minus, consilium nostrum clamore denuntiabit ille.' Seq. v. cum μηδαμῶς, μή, μηδ. supplendum etiam λακήσῃς. Brunck. λακήσεται dedit Bentl. Dind.

381. ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μή, μηδαμῶς, μηδαμῶς, cod. Rav. Codex Venet. μή omittit. In Acharn. 334. μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς. ubi Elmsl. mavult μηδαμῶς, μή, μηδαμῶς. Si qua alterius loci ex altero mutandi necessitas est, facilius equidem crediderim nostrum locum ex illo corrigendum esse. Dind. (Ἀντιστροφή.) Χο. μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μή, μηδαμῶς, | εἴτι κεχαρισμένον | χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκώς, | τοῦτο μὴ φαῦλον νόμιζ' ἐν τουτῳὶ τῷ πράγματι. | ΤΡ. οὐκ ἀκούεις οἷα θωπεύουσί σ' ὦ 'ναξ δέσποτα; (5.) | Χο. μὴ γένῃ παλίγκοτος | ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν, | ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν, | ἀλλὰ χάρισαι, φιλαν- | θρωπότατε καὶ μεγαλο- (10.) | δωρότατε δαιμόνων, | εἴτι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς | καί σε θυσίαισιν ἱε- | ραῖσι προσόδοις τε μεγά- | λαισι διαπαντὸς ὦ (15.) | δέσποτ' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. 1. 2. 3. 5. supplevi ex Aldo. 4. νομίζων ἐν τῷδε τῷ π. Ald. νομίζον (sic) Junt. 1515. Ut posui, Porsonus, partim ad Brunckii mentem. 6. παλίγκοτός τις, et 7. ἡμῖν γε. Ald. Utramque voculam om. Rav. et Ms. Brunckii. 8. τόδε Ald. Junt. 1515. τήνδε 1525. 9. χάρισ' ὦ φ. Ald. 12. εἰ πεισ. Ald. Junt. 1515. εἴτι 1525. schol. et Ms. apud Victorium. 16. ἡμεῖς om. tres primæ, non Rav. Vide Porson. ad Toup. p. 496. Utrum e Vaticano enotaverit Kust., nescio. Sed etiam tacentibus ejus notis Mss. crederem eum, ut alibi, secutum esse Msti auctoritatem. Dobr.

382. Herodotus in Clione [i. 87.] ἐνθαῦτα λέγεται ὑπὸ Λυδῶν—Κροῖσον ἐπιβώσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεόμενον, εἴ τι οἱ κεχαρισμένον ἐξ αὐτοῦ ἐδωρήθη, παραστῆναι, καὶ ῥύσασθαί μιν ἐκ τοῦ παρεόντος κακοῦ. Scholiastes Comici hic meminit Homerici versiculi, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεξα, qui exstat Il. A. 39. ubi Chryses loquitur. Berg.

383. Nescio quomodo Inv. scribere potuerit vulgo deesse part. γε. Legitur certe in omnibus edd. Dind.

384. Versum hunc oportet esse primo hujus strophæ similem, i. e. trochaicum tetrametrum integrum, sed claudicat tamen. Ut fulciatur, legerem, ἔν γε τῷδε πράγματι. Sic et versu proximum sequente legerem, ἀντιβολοῦσ' ἡμῖν γε. Fl. Chr. Non differunt ab impressis codices in hujus versus scriptura, quæ mendosa est, ut e corruptis numeris liquet. Versus est, seu potius esse debet, tetrameter trochaicus, quem vides in quinto pede claudicare. Legi possit, τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωὶ τῷ πράγματι, suppressa scilicet præposit. ἐν, quæ pro glossa adscripta mendæ originem dedisse videtur, sed mallem, κεῖνο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωὶ τῷ πράγματι. Brunck. V. Scholia. Berg. τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων τῷδέ γ' ἐν τῷ πράγματι John Seager. τοῦτο μὴ φαῦλον νόμιζ' ἐν τῷδε τῷ νῦν πράγματι Bent. νόμισον Reisk. Alii aliter: fortasse ἐν τοιούτῳ πράγματι. Dind.

386. ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε. Olim voluit Bent. ἄμμι γε: mox ἀντιβολῶ σ' Ἑρμῆ φίλε, collatis 408. et 202. at postea monuit Suid. in Παλίγκοτος delere γε. Bent. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœdissime corruptis: μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε. In B. voculæ τις et γε non comparent, quas a mala manu infertas fuisse, nemo non statim videt. Invenustus fuit homo, qui talem scabiem Comico affricuit. Compellatio ὦ 'ναξ a choro repetita quia jam erat in præcedenti versu, imprudens omisit librarius: eam si reponas inque suum ordinem voces, elegantissimum habebis octonarium: ἡμῖν ἀντιβολοῦσιν, ὦ 'ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος. Brunck. Præstat divisio versus auctoritate cod. Rav. facta. Sed Hermann. de Metr. p. 362. præterea emendat: μὴ 'πίκοτος ἀντιβολε- | ουσιν

ἡμῖν γένῃ | ὥστε— Recte in 'πίωστος mutatum esse videtur. Sed aliud restat inveteratum vitium, quod sic tollo, non dissentiente Hermanno; μη 'πίωστος ἀντί σε βολεῦσιν ἡμῖν γένῃ. Novam tmesin quodammodo mihi tueri videor his, quæ Etymol. M. p. 112, 48-54. de augmento adnotavit, et quibusdam insolentiorum etiam tmesium exemplis. Dind. Rav. omittit γε. Id. τις et γε om. Suid. ed. Ms. παλίγκ. Pors.

387. τῶνδε codex Vat. Pal. Dobr. Ald. τόδε. Bent. ὥστε τόδε Juntina i. Emendatum in Juntina ii. Dind.

388. χάρισαι φιλανθρωπότατε. In B. χάρισαι, ὦ φιλ.—Vulgo, χάρισ' ὦ φιλ. Inutilis interjectio glossema est et ejici debuit. Brunck. Χάρισ', ὦ φιλ — Cod. Rav. et Venet. Dind.

389. Πεισάνδρου. Per ironiam, ut putat Schol., hujus tanquam bellicosi meminit, quia tanquam timidus notetur a plerisque. Sane et a Nostro Avv. 1555. ἔνθα Πείσανδρος ἦλθεν δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν. Berg. τι omittunt codex Venetus, Aldina et Juntina i.: agnoscit Suidas v. εἴ τι. et v. Πεισάνδρου et cod. Victorianus in Actis Monac. i. 3. p. 403. Dind.

390. In Avv. 854. προσόδια μεγάλα, σεμνὰ προσιέναι θεῶν. Berg. Suid. in Ἀγῆλαι sic habet: καὶ σὲ θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγάλ-αις ἰδίᾳ πάντες ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Rectissime. ἡμεῖς agnoscit Schol. Θυσίαις publice, προσόδοις privatim, ἰδίᾳ. Nota. Singulari numero utitur παρ' ἐμοῦ γε in 383. Bent. ἀγαλοῦμεν. Videtur Schol. legisse superius ἀγλαοῦμεν. Sed ἀγάλλειν melius. Est enim *ornare* et *mactare laudibus*: quanquam una utrique originatio: sed trajiciuntur sæpe litteræ. Usus autem est tautologia, cum ait ἀεί: dixerat enim διὰ παντός. Sed voluit fortassis ostendere beneficium memorabile neque intermoriturum. Fl. Chr. [Hunc pleonasmum, qui apud Atticos non infrequens est, in voc. ἀεὶ illustrat Porson. ad Eurip. Phœn. 1422. Dind.] Scholiastes Eurip. Med. 1027. citat hunc, ut videtur, Comici locum. Verba ejus sunt: Φρύνιχος ἀγῆλαι ἀντὶ τοῦ εὔξασθαι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει Διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. Καὶ Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι· φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω. Male autem legitur in isto loco ἀγηλοῦμεν pro ἀγαλοῦμεν. Qui error inde est ortus, quia et ap. Eurip. est ἀγῆλαι et in loco Hermippi ἀγήλω, nempe in aor. primo infin. et conjunct. Putavit enim librarius similiter ἀγηλοῦμεν scribendum esse: male autem, quia verba in —αλλω tantum in aor. 1. act. et med. vocis mutant α in η. Male etiam ibi legitur δέσποινα, ut quilibet videt; si iste est locus, quem citat. Berg. δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί. Sic recte A. ut edd. omnes vett. In B. ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Nescio unde istud ἡμεῖς in Kust. edit. venerit, anne e Vat. cod. an ex Eurip. Schol. ad Med. 1024. Undecunque sit, est a mala manu. Pæonicus hic versiculus dimeter est, ut reliqui omnes in hoc cantico pæonici. Brunck. δέσποιν', ἀγηλοῦμεν Schol. ad Euripid. Med. 1028. satis mendose. Hæc et præcedentia quasi ex Nubibus citat Etymologus M. v. ἀγῆλαι, ubi Ms. Dorvill. teste Porsono omittit Νεφέλαις, et dat προσόδοις. Paulo ante in Eupolide idem προσαγήλομ' ἐπελθόντες. Vide Append. ad Toup. p. 496. Opusc. p. 187. l. 15. et Addenda p. 372. Pors. καί — ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεὶ cod. Rav. καί σε θ. ἱ. πρ. τε μεγάλαισι διὰ παντὸς ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεὶ grammaticus in Bekkeri Anecdot. t. i. p. 328. (ut Bekkerus edidit: nam in codice scriptum esse καί σε θ. ἱ. πρ. τε μεγάλαισι ἰδίᾳ πάντες, ὦ πότνια, ἀ. ἡ. ἀεὶ novimus ex Ruhnkenii nota ad Timæum p. 5.) Dind.

394. Tangit omnino mores Athenn., rapto et furto gaudentium, quique sciunt, quæ bona sunt, sed facere nolunt. Fl. Chr. Fures venerari deum furum par est. Berg.

397. παίσαις με Juntina ii. Dind.

399. Optimus et doctissimus vir, Nicol. Faber, Parisiensis, qui Senecæ vetustate laborantis et ruentis audit jamdudum refector et tibicen, persuasit mihi aliquando, ut mutarem τὸ ὑμῖν in ἡμῖν. Quam ego lectionem hominis causa judicio multum valentis et me longe superantis lubenter amplector. Etsi defendi potest altera, quod dixerit paulo ante indicaturum se facinus magni momenti, quod concipitur adversus deos omnes. Fl. Chr. Imo unice necessaria est lectio ὑμῖν tum ob v. 396. tum ob v. 402. Dind. ἡμῖν Nicolaus Faber in Scaligeri Excerptis.— ἐπιβουλεύοντε Bent., ἐπιβουλεύονται cod. Victorianus in Actis Monac. i. 3. p. 403. ἐπιβουλεύοντες cod. Rav. ἐπιβουλεύουσι reliqui libri. Dind. In adversariis, ἐπιβουλεύω cum infin. Plato Hipparch. p. 818, 27. Ald. Demosth. Mid. p. 118, 12. scil. ed. Taylor. Pors. Vide Porsonum ad Hecub. 1161. p. 77. ed. 1808. ἐπιβουλεύονται Ms. apud Victorium, in Thierschii mei Act. Monacens. Fasc. iii. p. 403. Dobr.

401. Lege ἵνα δή τι. Bent. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρ. Sic bene scriptum in A. ut Aldus edidit. In B. ἵνα τι δή, quam mendosam lectionem imperite invexit Ant.

Fracinus. In Bern. Juntæ edit., salvo quidem metro, sed prava vocum collocatione, ἵνα δὲ τί τοῦτο —. Brunck. Scriptura cod. Rav. ὁτιὴ νὴ Δία, recte ab Inv. vulgatæ ὅτι νὴ τὸν Δ. est prælata. ἵνα δὴ τοῦτο Scaligeri Excerpta. Dind. Reisk. conjecerat ante Brunck. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρ. De ipsa structura form. ἵνα τί, quæ elliptice ponitur, v. Hermann. ad Vig. p. 849. In v. anteced. ne copula desit, (quum antea ἐπιβουλεύουσι vulgo legatur) Porson. ad Eurip. i. p. 106. ed. Lips. monet conjici posse τ. βαρβάροις τε vel προδιδόναι quod ab ἐπιβουλεύουσι pendeat, sed quia Rav. v. 409. exhibet ἐπιβουλεύοντες, (quod recepit Inv.) mavult ibi ἐπιβουλεύοντε scribi. Dind.

402. Barbari Solem et Lunam maximopere colunt. Propterea Delo et Epheso pepercerunt, cum Græciam vastarent. Sol enim Apollo, Diana Luna. Tamen apud Curtium lib. iv. Sol est Græcorum, Luna Persarum. Hic vero bonus civis Aristophanes tacite innuit, crescere barbaros ex intestina Græcorum discordia, et hos in perniciem ruere, illos in floris cacumen surgere. Nihil enim est, quod magis regni aut populi res infirmet, ac seditio civilis aut popularis, ut præclare maximus philosophus censuerit in Politicis hanc sententiam, ἀσθενὲς τὸ στασιάζον. Hac profecto imagine compelli debuit nostra Gallia, ad quam vere referre possumus, quod sapientissimus heros, divus Julius Cæsar Scaliger, de Italia cecinit hoc versiculo: ‘Hæc ut sibi ne serviat, exterisne servit?’ Fl. Chr.

404. Lege ἡμᾶς: vid. Schol. ἡμᾶς quoque Tyrwhittus. Bent.

405. τελετὴ est proprie θυσία μυστηριώδης, Phot. Lex. p. 422. add. Suid. h. v. Etym. M. p. 757. Zonar. ii. p. 1718. sed h. l. τελεταὶ videntur omnino sacra, sacrificia, esse, ut v. 411. omnino sunt solemnia, festa sacra.

406. παρεκλεπτέτην, in tertia duali, ut sensus flagitat. Inepte vulgo παρεκλέπτετον. In utroque cod. verbum est in tertia plurali, syllaba deficiente, παρέκλεπτον. Brunck. Alludit ad eclipses et signa, quæ tempore belli Peloponnes. notata sunt, sed ludit cum de rebus, quæ necessario et secundum naturam fiunt, κλέπτειν usurpat. Sic cum ait ἁρματωλίας, delicta et furta Athenn. intelligit, et voluit ἁμαρτωλίας, quas per Lunæ currum cursumque innuit. Fl. Chr. Rav. παρακλέπτετον. Dind.

407. παρέτραγον Suid. in ipsa voce et Ἁρματωλία. Lego ὑφ' ἁμαρτωλίας. Hesych. Ἁμαρτωλὸν, πανοῦργον μοχθηρὸν αἰμύλον. sic Thesm. 1122. Bent. ὑφ' ἁρματωλίας. Paronomasia pro ὑφ' ἁμαρτωλίας. Schol. δέον εἰπεῖν, ὑπὸ ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, εἶπεν ὑφ' ἁρματωλίας, ἀντὶ τοῦ, φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν. Ἄλλως· τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας. Confer finem parabasis Nubium. Brunck. Nempe miscet voces ἅρμα et ἁμαρτωλία, ut significet *vitiosam aurigationem*. Sic in Avv. 1562. voce λαῖμα comprehendit αἷμα et λαιμόν, ut significet sanguinem e gutture fluentem. Berg. Eadem permutatio accidit in Anaxandrid. apud Athen. i. 23. p. 34. ubi lege ἐντράγητε. Repone itidem ἐντραγεῖν pro ἐντρώγειν in Antiphan. apud Athen. ii. 15. p. 56. et exsurgent duo senarii. Ubi ex emendatione Ruhnkenii ad Timæum p. 136. pro δ' legendum est οὔ, i. e. οὔα, *sorba*. παρέτραγον om. Suid. Ms. Pors.

410. Inter omnimoda commoda, quæ Pax invehere solet, etiam sunt ludi et spectacula, quæ exhibet. Talem Pacem describit Homerus Il. O, per priorem urbem, quam sculpsisse Vulcanum ait in Achillis clypeo. Hic autem Græcus Scholiastes censet, magnas illas Quinquatrias (agebatur enim quinto quoque anno, et frustra est Charisius, qui *quinquare* pro lustrare accipit) sic [μεγάλα] vocari ad gratiæ amplificationem, non ad differentiam minorum. In quo fugit eum ratio, nam et *magna* dicebantur et *parva*: μικρῶν Παναθηναίων meminit Menander Hypobolimæo, citante Suid. Sic magna et parva erant Thesmophoria ex Thesei instituto, de quibus legendi Plutarchus et Arnobius. Fl. Chr.

411. τὰς τῶν θεῶν. Ad Cererem et Proserpinam, quæ Κόρη dicitur, referunt Græca Scholia: sed ego putem generaliter ad omnes deos. Fl. Chr.

412. Μυστῆρι' Ἑρμῇ. Sic codd. et vett. edd. non interposita distinctione. Ἑρμῇ est in tertio casu: nec mirum, si, quod subscribi debuit ι, non est in primariis edd., quum perpetuo in codd. omittatur. Brunck. Διιπόλει'. Ut Minervæ præcipuum honorem et cultum Athenienses tribuebant, sic magnum Jovi, quem inter alia cognomina venerabantur Πολιέα s. Πολιοῦχον, et Minerva etiam hac laude indigitabatur. Hinc dies ei solennes Pandia, Diasia, Diipolia, quæ peragebantur 14. die Scirrophorionis mensis. Ac Diipolia ista erant imitamenta, ut ait Schol., vel, ut ait Hesych., monumenta τοῦ πελάνου καὶ τοῦ βοός. Hoc quale sit, diserte describitur a Pausania in Atticis. Ait enim in Poliei Jovis ara hordeum tritico permistum (πέλανος ejus generis erat) appositum bovemque ad sacra comparatum accedere ad aram et fruges illas attingere.

Fl. Chr. Lege Διπόλει. Lexicon Sangerman. Ms. Bekker. Anecdot. p. 91. Διισωτήριον: καλοῦσιν Ἀθήνησιν ἀντὶ τοῦ τὸν ναὸν σωτῆρος Διός. ἔστι δ' Ἀττικὸν τὸ σχῆμα· Διπολιεῖα [Διπόλια Bekker.] γοῦν καλεῖται ἑορτή. καὶ Διπολιώδη φησὶν Ἀριστοφάνης. Θουκυδίδης δὲ Διάσια καλεῖ τὴν ἑορτήν. In Nub. 980. recte διπολιώδη e Mss. Brunckius. E marg. ed. 1532. Pors.

414. Alias Apollo et Hercules dicuntur ἀλεξίκακοι. Berg.

416. Porrigit Mercurio, dum hæc dicit, auream phialam. Dind. σπένδων Ald. Pors.

417. Muneribus placari etiam deos, testatur illud, δῶρα θεοὺς πείθει. Hic præter exspectationem dixit ἐλεήμων τῶν χρυσίδων pro ἥττων. *Semper*, inquit, *vincunt me aurea munera.* Sed exspectabatur aliud, nempe, *miseret me semper urbium aut hominum.* Ut autem argenteæ phialæ ἀργυρίδες, sic aureæ χρυσίδες vocatæ antiquitus: vel per ὑποκορισμὸν dixit pro auro, ut in Babyloniis idem Comicus χρυσιδάριον usurpavit ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ. Solent enim, quod suavissimum est, ὑποκορίζεσθαι. Unde apud Tranquillum in vita fatui imperatoris: 'Rogo, inquit, quid dulcius offula?' Tamen altero sensu χρυσίδας usurparunt Pherecrates et Cratinus, sed tamen suspicor allusum ad meretrices. Nam Chrysis nomen puellare Comicum satis notum, et Venus ipsa χρυσῆ dicitur; imo, si credimus Hesychio, indigitabatur in Cypro et Chalcedone Venus ἐλεήμων. Notat Suid. h. l. τὸ ἐλεήμων esse trisyllabum et contrahi ε cum η. Quod notasse supervacuum est; neque enim tam religiose numeris se adstringit liberrimus Comicus, ut anapæstis curet parcere in hac sede, quibus frequentius utitur, quam ipsis iambis. Sed observatio Græculi cujusdam est scholastici, syllabarum captatoris, aut quem dicemus esse ipsum Sudam? Nam mihi nomen Sudæ vel Suidæ barbarum videtur, neque scio, an hac appellatione aut Lexicon aut viri nomen intelligatur. Fecisset saltem, quod his temporibus bibliothecarum consarcinatores facere amant, ut ipse vitam suam patriamque suo de claris viris catalogo alphabetico recensuisset. Sane enim notorem non habet, quod sciam. Fl. Chr. Suidas v. χρυσὶς, et Harpocrat. v. χρυσίς. Dind.

418. Sequuntur quinque trochaici tetrametri catalectici, quorum ἔκθεσιν sequuntur iambici duo; mox versiculi duo, alter ex duobus spondeis, alter ex binis trochæis; post redit ad iambicos. Legerem autem potius, ὑμέτερον δ' ἐντεῦθεν vel ὑμὸν ἐντεῦθεν. Fecit autem Aristophanes Mercurium statim consilium prius mutantem et contra quod pertendebat de Pacis extractione sollicitum, ut ostendat eum victum a patera aurea. Fl. Chr. Non opus est part. δ'. Sermo nunc a Trygæo convertitur ad chorum. Dind.

421. φράζε δημιουργικῶς. Idem quod supra 305. φράζε κἀρχιτεκτόνει. Scholia ad Eqq. 647. κοινῶς κ. τ. λ. "Vulgariter δημιουργοὶ vocabantur, qui publica munia obirent; aliquando etiam architecti, ut in Pace δημιουργικῶς pro τεκτονικῶς." Glossæ: δημιουργὸς, moderator. Berg. Suid. v. δημιουργοί. Dind.

423. In Acharn. 1062. ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι. Berg. Nempe infundere vult, quod litetur; itaque eum subtus exhibere jubet phialam. Dind.

424. φιαλοῦμεν. Verbum hoc videtur quibusdam ab Aristoph. novatum; sed non ita est: nam antiqui usurparunt pro ἐπιβαλεῖν τῷ ἔργῳ, cum accingunt se ad opus. Hom. αὐτὸς γὰρ ἐφίηλεν τάδε ἔργα. Idem Comicus noster in Vesp. οὐδὲ φιαλεῖς οἶδ' ὅτι, etsi illic intelligitur Cacephaton. Grammatici φιάλην dictam putant quasi πιάλην, quasi liceat inde πιεῖν ἅλις. Ego putem φιαλεῖν primum dictum de libatione phialæ, inde traductum ad opus quodlibet, quod qui incipit videtur delibare. Fl. Chr. Suid. Φιαλοῦμεν: tamen cum Eustathio 'Οδ. Α. p. 1403=36. lege ἔργῳ 'φιαλοῦμεν ab ἐφιάλλω. Bent. Scribe cum Eustath. ἔργῳ 'φιαλοῦμεν. V. not. ad Vesp. 1348. Brunck. τοῖσιν θεοῖς. Sic bene A. quod absque codice etiam reponi poterat. Vulgo, claudicante versu, τοῖσι θεοῖς. Id.

426. εὐφημεῖτ' εὐφημεῖτε Juntina 1. Dind.

427. τὴν νῦν ἡμέραν. Verisimile est, respexisse Comicum ad Melesippi comminationem, qui sub initium belli Peloponnesiaci, cum legatus esset missus Athenas a Lacedæmoniis, neque persuasisset Atheniensibus, discessionem fecit, dixitque in finibus terræ Atticæ [Thuc. ii. 12.]: 'Hæc dies multas et maximas clades invehet omnibus Græcis.' Nunc orationem illam mutat in melius Aristophanes, et tantum boni emersurum sperat ex Pacis conciliatione, quantum antea mali ominatus erat ex bello Melesippus. Fl. Chr.

428. Perperam in A. πᾶσι καλῶν κἀγαθῶν. V. ad Thesm. 351. Brunck.

429. Ald. χῶτις. Bent. Hic ξυλλαβεῖν non est *adjuvare*, ut antea, sed *comprehendere*, Nam apud antiquos duplicem habebat significationem, ut notat Suid. Fl. Chr. χὤστις πρ. ξυλλάβῃ. Sic

bini codd. Vulgo: χ' ὅστις πρ. ξυλλάβοι. Per Atticam crasin καὶ ὅστις coalescit in χὤστις, ut καὶ ὁ in χὠ, καὶ ὅπως in χὤπως, aliaque hujus generis multa. Male infra 655. divisim excusum fuit χὤς τις, quod leve vitium e prioribus remansit. Sic καὶ ὅσον coalescit in χὤσον, quod reponendum in Thesm. 747. σχεδὸν τοσοῦτο, χὤσον ἐκ Διονυσίων. Eadem, qua hic menda Kusterus ediderat χ' ὅσον. Ego vero male e vett. libris καὶ ὅσον. Brunck. ξυλλάβοι, quod Rav. tuetur, est, prehenderit, attigerit. Dind.

431. Cod. Rav. omittit με. Scribe διάξειν τὸν βίον. Dind.

432. σκαλεύοντ' ἄνθρακας, *ventilantem carbones*, ut solent, qui in agris sunt. Nam dum glandes torrent, movent carbones. Fortassis autem per ἄνθρακας innuit τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Nam et *glans* vocatur τὸ τοῦ ἀνδρὸς, et huic nequitiæ proprium verbum est τὸ σκαλεύειν, ut et *fodere* Latinum, quod a Grammaticis exponitur ἀκολασταίνειν. Sic etiam σκαλαθύρειν pro συνουσιάσαι, et usus est poëta noster in Concionatricibus. Sane non abest, quin sub utraque voce lateat obscœnus sensus, ut et mox, cum ait κριθάς. Fl. Chr. In Acharn. 1013. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε. Sed aliquid obscœni videtur latere sub σκαλ. ἄνθρ., ut Schol. putat: ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἄνθρακας λέγει. Sane et σκαλαθῦραι, quod ejusdem est cum σκαλεύειν originis, obscœnum est in Eccl. 611. quem locum citat Florens. Berg. Infin. διάγειν ab εὐχώμεθα pendet, et μὰ Δί' ἀλλὰ est, *imo*. Dind. Negligenter hæc citat Suidas v. σκαλεύειν. A cod. Venet. abest με. Fort. διάγειν γε. Id.

433. Chorus et Trygæus, amœbææ personæ, non bellicosos sed belli causas insectantur satyrice. Fl. Chr. δὲ om. Suid. Ms. ὠλέκρανον. βούλεται εἶναι Suid. Ms. Pors.

434. μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν ὦ Διόνυσ' ἄναξ. Sic ad literam Ms. sed in loco priori παύσοιτο. Pors.

435. Telorum spicula ἀκίδες. Sed quorsum his diris belli faces dividit, cum Lacedæmonii non sint τοξόται, sed stataria magis pugna gaudeant? fortassis quemvis *mucronem* intelligit. 'Ολέκρανα autem vocat flexuram brachii in acumen desinentem, quam *cubitum* vocamus, quia hac parte cubamus. Dicta sunt quasi τῶν ὠλένων κρανία, *ulnarum capita*. A flexura illa etiam dicti ἀγκῶνες. Corrigendus ea voce Hesychius, apud quem legitur ὠλέκρανα, ἀγών. Tu repone ἀγκών. Fl. Chr. Hesychius: ὀλέκρανα, οἱ πήχεις, τὰ ἐπὶ τῶν ἀγκώνων ὀστᾶ. καὶ ὀλέκρανες, τὰ αὐτά. Brunck. Lege partim ex Suida v. ὠλέκρανον cum Kustero, παύσαιτ' αὐτὸς —— ἐξαιρούμενος. Sed nunc video vulgatam lectionem omnino servandam. Vide ad Acharn. 250. Pors. ὠλεκ. Ms. ἐξαιρούμενον Ms. loco secundo. Id.

437. Legebatur ὦ πότνιά γ', ἐν ταῖς μάχαις. Cod. Rav. et Venet. ὦ πότνι', ἐν ταῖς μάχαις. Dind.

438. Cleonymum hanc ῥιψασπίδα non hoc solum loco, sed inferius etiam naso suspendit adunco, etiam exagitatum in fabulis Vespp. et Nubb. Fl. Chr. οἷά περ Κλεώνυμος, id est, fiat ῥίψασπις. In Nubb. 352. Κλεώνυμον τὸν ῥίψασπιν. Hic in Pac. 677. de isto: εἰ γάρ ποτε ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο. Brunck.

439. Suidas Δορυξόος: vid. 541. immo δορυξοῦς: [sed] δορυξέ in 1226. Bent. δορυξόος. Sic in edit. Bern. Juntæ et apud Suidam est, qui hunc versum citat in Δορυξόος. Vulgo δορυξὸς, quæ forma rarior occurrit v. 1213. sed ex metri necessitate, ut minus mirer damnatam eam fuisse auctori Etymol. M. p. 283. δορυξόος, ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω· οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος. καὶ κατὰ συγκοπὴν, δόρυξος· ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα. Brunck. κάπηλος ἀσπίδων. De cocionibus intelligit, quos μεταβολεῖς, i. e. *permutatores* vocant (olim enim *permutare* erat *vendere*), neque accipiendum de clypeorum artificibus, sed de iis, qui ab illis accipiunt, ut pluris vendant. Fl. Chr. Quod scripsi, *rariorem formam* δορυξὸς *occurrere* v. 1213. *ex metri necessitate*, falsum est. Nam quod illic legitur δορυξοῦ, id ipsum est e recto δορυξόος, contracto nimirum pro δορυξόου. Brunck. εἴ τις codices Rav. et Venet.— δορυξὸς tuentur codices Rav. et Venet. Vid. Buttmanni Gr. Gr. t. i. p. 156., Schæfer. præfat. ad schol. Apollonii p. xv. Dind. δορυξόος Suid. in v. et mox ἦν ἐμπολῶν. δορυξός. Sic bis Suid. Ms. in v. et mox ἵν' ἐν πολλῷ. Pors.

440. ἵν' ἐμπολῇ. Sic scriptum in A. et fuerit a themate ἐμπολέω, quod agnoscit quidem Henr. Stephanus in Thesauro: sed illud vereor ut sit sincerum. ἐμπολάω est ap. Comicum Thesm. 452. Vesp. 444. Sophoclem Antig. 1037. κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σαρδέων ἤλεκτρον. Trachin. 93. κέρδος ἐμπολᾷ. Formam quam imprudens hic recepi, nescio an in poëtis Atticis occurrat. Reponenda itaque cod. B. et impressorum lectio, ἵν' ἐμπολᾷ. Brunck. Sinceram hanc lectionem, quam temere mutaveram, adstruunt Piersono observata ad Mœridis glossam: ἐμπολήσαν-

σεν, Ἀττικῶς· ὠνησάμενοι, Ἑλληνικῶς. Id. Vulg. ibi, ὠνήσαντες, sed ita corrigendum esse docuerunt edd. Dind. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 584. Id.

441. Vid. not. ad Nub. 7. Brunck.

442. κἤν τις—ξυλλάβῃ. Soloece vulgo, κεἴ τις μ. ξυλλάβῃ. Brunck. [Nam apud Atticos εἰ non construitur cum conjunct. ne in ἀνθυποτάκτοις quidem. v. Hermann. ad Vig. p. 831. Dind.] στρατηγεῖν βουλόμενος. Hoc tam in Cleonem, qui Thracicam expeditionem ambivit, quam in Alcibiadem dictum est. Maximus Tyrius: ἐπιθυμεῖ Κλέων Σφακτηρίας, Θράσυλλος Ἰωνίας, Ἀλκιβιάδης Σικελίας. Sed præcipue in Alcibiadem, qui juvenis admodum ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει, ut ait Thucydides sexta συγγραφῇ [c. 15.], bellum Siculum movit, tempore belli Peloponnesiaci, ut videre est apud Justinum. Quin ut imperator crearetur in classica illa expeditione persuasit facile belluæ illi multorum capitum, quamvis renitente Nicia collega, cui cum Lamacho post Alcibiadis transfugium commissa postea fuit summa totius belli. Sane ipse Alcibiades in ea demegoria, quam habuit ad Athenienses, scriptore et auctore principe illo historico, et qua Niciæ orationi, qua se punctum et læsum agnoscit, respondet, in ipso statim principio sibi deberi præturam imperiumque audacter pronunciat his verbis, quæ, ne corrupta legas cum scholiis Græcis, apponam [Thuc. vi. 16.]: καὶ προσήκει μοι μᾶλλον ἑτέρων, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄρχειν, (ἀνάγκη γὰρ ἐντεῦθεν ἄρξασθαι, ἐπειδή μου Νικίας καθήψατο), καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω. Quæ vero Nicias in Alcibiadem dixerat confusa et inemendata apud eundem Schol. sic lege [Thuc. vi. 12.]: εἴτε τις ἄρχειν ἄσμενος αἱρεθεὶς παραινεῖ ἐκπλεῖν ὑμῖν τὸ ἑαυτοῦ μόνον σκοπῶν ἄλλως τε καὶ νεώτερος ὢν ἔτι εἰς τὸ ἄρχειν, ὅπως θαυμασθῇ μὲν ἀπὸ τῆς ἱπποτροφίας, διὰ δὲ πολυτέλειαν καὶ ὠφεληθῇ τι ἐκ τῆς ἀρχῆς, μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ ἐλλαμπρύνεσθαι. Qui Suidam voce Σίφνιοι consulet, quædam ex hac historia temere illuc inferta deprehendet et magnam verborum confusionem. Fl. Chr. Hæc in Alcibiadem tendere putat Schol., qui Athenienses impulit ad expeditionem in Siciliam suscipiendam citatque locum Thuc. ex l. vi. apud quem Nicias hæc in Alcibiadem dicit: εἴ τε τις ἄρχειν κ. τ. λ. De talibus, qui gloriam sibi aut emolumentum quærentes bella movent, Euripides in Suppl. 232. οἵτινες τιμώμενοι Χαίρουσι, πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης, Φθείροντες ἀστούς, ὁ μὲν ὅπως στρατηλατῇ, Ὁ δ' ὡς ὑβρίζῃ δύναμιν εἰς χεῖρας λαβών, Ἄλλος δὲ κέρδους οὕνεκ', οὐκ ἀποσκοπῶν Τὸ πλῆθος εἴ τι βλάπτεται πάσχον τάδε. Berg. κεἴ τις libri omnes, etiam Rav. et Venet. εἴ τις Suidas v. τροχός. Dind.

443. δοῦλος αὐτομολεῖν. Thucydides l. v. [c. 14.] dixit αὐτομολούντων τῶν Εἱλώτων, i. e. transeuntibus ad hostes; sunt enim αὐτόμολοι transfugæ, et qui ad barbaros fugiunt, ut recte Sophocles in Phædra dixit: αὐτομόλως, i. e. proditorie. [V. Brunck. Lex. Soph. v. Αὐτομόλως. Dind.] Pherecrates fabulam docuit hoc titulo. Talis vero videtur fuisse Alcibiades, qui ἑκὼν ἔφυγεν, i. e. ηὐτομόλησεν, quemque hic servum vocat vel propter fugam vel propter Cœsyram, quæ Megaclem filium habuit, quæque serva existimata fuit: nam propterea servum vocari Alcibiadem autumat Scholiastes Græcus. Et tamen reperio Cœsyram fuisse nobilem et usque adeo superbam, ut Eretriensibus locum dederit dicto proverbiali κοισυρεῖσθαι, quod est μέγα φρονεῖν. Sane Suidas (nescio quibus auctoribus, non enim laudat) scribit, eam fuisse Megaclis et Lamachi matrem et Alcmæonis uxorem, unde Alcmæonidæ, gens Athenis nobilissima, quamvis Schol. in Ranis [imo Nub. 48. cf. ibi Not.] Pisistrati faciat uxorem. Ne multa; variant nimirum quantum boni auctores in hujus prosapiæ veritate indaganda, neque ullus veterum, qui de Alcibiade scripserunt, verbum ullum de Cœsyra; quamvis feratur matrem habuisse, quæ ancilla vel peregrina fuit, quod nomen postea astute expunxit, ut putem τὸ δοῦλος positum pro ὡς δοῦλος: servile enim est fugere, et fugitivus pro servo. Horatius: 'Utque sacerdotis fugitivus liba recuso.' Bis autem fugere accidit Alcibiadi Aristophanis temporibus. De secundæ fugæ tempore digladiati sunt historici, atque inter eos Andron et Xenophon. Sed hic de prima discessione agi, facile adducor, ut credam vel ex optimo auctore Probo [Corn. Nepote] qui ejus vitam castissime condidit. Nam eodem tempore cum ad Lacedæmonios transisset, auctor fuit iis Deceleæ muniendæ, quod munimentum res Atheniensium ita inclinavit viresque fregit, ut tanquam obsessi viderentur. Fl. Chr. Super his verbis sic hariolatur Schol.: πάλιν πρὸς Ἀλκιβιάδην, ἐπεὶ πρὸς Λακεδαιμονίους φυγὼν αἴτιος ἐγένετο τοῦ Δεκελείαν αὐτοὺς ἐπιτειχίσαι. Nullam habet rationem temporis hic Scholiastes. Nam hæc multo post evenerunt. Sequitur hunc errorem etiam Christianus. Sed fugæ servorum evenerant et Helotarum ad Pylum, ut testatur Thucyd. lib. v. (αὐτομολούντων τε τῶν Εἱλώτων); et proculdubio etiam A-

thonis, dum Peloponnesii ad Acharnas et alios Atticæ pagos castra habebant. Quæcunque ad h. l. notavit Christianus, nullius sunt momenti, et dum putat servum ηὐτομοληκότα vocare, nugas agit; nec melior Schol., qui falso scribit Aristophanem in Nubb. dixisse, Cœsuram esse servam, et, ut uno verbo dicam, futilis omnino et nullius pretii est ille Scholiastes, quem proculdubio rejecisset Marcus Musurus, si huic editioni præfuisset. Suspicor quendam neotericum Græculum tanquam antiqua scholia sua deliramenta nobis obtrusisse. Nam Marcus ille Musurus, vir doctus, in septem primas Comœdias tantum Scholia antiqua compilavit, numerando scilicet eodem ordine, quo editæ sunt, ut ad finem Scholiorum ad Ὄρνιθας scriptum est. Palmer.

444. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. Qui fugerunt servi, aut furtum fecerant (hæc enim duo vitia quasi conjuncta et propria servorum esse probra docuit in Paratitlis in Codicum opere arduo et perfecto non solum juris Romani primarius interpres, sed in omni scientiarum genere familiam ducens Cujacius), flagrorum verberibus cædebantur ad rotam vincti; unde verberones et mastigiæ. Hoc voluit Horatius in Satyra: 'Non furtum feci, nec fugi, si mihi dicat Servus, habes pretium, loris non ureris, aio;' ubi pretium est pro mercede et benefactorum compensatione, etsi vox illa in bonam et malam partem accipiatur et sit τῶν διττολογουμένων, ut ὠνεῖν apud Græcos. Catullus dixit [lxvii. 2.] 'magno cum pretio atque malo,' quod Callimachus [Lav. Pall. 102.] μισθῷ μεγάλῳ, ubi Politianus, *mercede ingenti* dixit; mallem, cum pretio ingenti. Sed hæc obiter dicta. Cæterum fugitivis servis ad barbaros (quod fecit Alcibiades) cavit Imperator Constantius amputati pedis debilitatione et ad metallum datione, ut videre est lib. vi. Cod. Tit. 1. l. 3. Manus amputationem etiam adhibebant secundum criminis qualitatem, sed furtum aut fugam non mors, non membri amputatio sequebatur; pœnæ hæ graviores graviora crimina persequebantur, quamvis manus amputatio furtum, pedum amputatio fugam merito punitura sit. Fl. Chr. Vid. Plut. 877. Berg.

445. ἰὴ Παιών, ἰή. Hoc fuit ἐφύμνιον solenne, quo Apollinem laudabant. Originem ejus acclamationis a Latona usque petendam censent doctiores, quæ cum imprudens propius accessisset antrum Pythonis serpentis, ne opprimeretur cum Diana et Apolline, puello jam sagittis armato, animos fertur puello addidisse, ἵε παῖ, ἵε παῖ; monens ut tela in bestiam mitteret. Hinc obtinuit mos (qui nunquam veterascens minuitur, sed sæpe cum Assyrio flumine σύρφετον ἕλκει), ut ἰὲ παιὰν dixerint. Sane inde *iamborum* origo ἀπὸ τοῦ ἵειν καὶ ἀναβαίνειν (ut recte censet vir incomparabilis et literati mundi Sol unicus, Julius Cæsar Scaliger), quia in mittendis telis insurgere solent τοξόται. Aristophanes voluit ludere in verbis Παιὰν et παίειν, quia παίειν *cædere* est et bello magis proprium; unde *pavire* Latinum; ἵειν vero levius; nam et pace mittuntur tela et sagittandi ars exercetur: sed in Pæonibus acclamabant ἰὴ vel ἰώ. Fl. Chr. τὸ παιὼν Elmsleius ad Acharn. p. 88. Dind.

446. ἄφελε τὸ παίειν. Propter malum omen. Nam in bello cædunt et feriunt, a quo isti abhorrent maxime. Berg.

447. ἰὴ τοίνυν, ἰή. Sic B. omissa quæ vulgo inseritur particula. Brunck. Scil. vulg. est, ἰή, ἰὴ τοίνυν γ', ἰὴ μ. λ. Corrupit metrum Inv. recipienda aberratione librarii Rav.: ἰὴ τοίνυν, ἰή, ἰὴ μ. λ. Sed γ' tamen delendum inde quoque patet. Dind. ἰὴ τοίνυν γ', ἰὴ ἰὴ μόνον λέγω ed. Brubachiana. ἰή, ἰὴ τοίνυν γ', ἰὴ μόνον λέγω Kust. Id. ἰὴ bis cod. Vat. Pal. (ante τοίνυν scil.) Pors.

448. Mercurium merito primum facit, quia auctor est et dux retrahendæ Pacis fugitivæ. Sed non abs re meminit sequentium numinum: sunt enim conjuncta Paci et convenientia, ut Ὧραι, quæ sunt anni tempora quibus in bello nemo frui potest, neque mollibus (ut ait Maro) neque tempestivis. Fl. Chr. Ἑρμῇ, Χάρισι. Conjunguntur etiam Thesm. 308. εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν, — καὶ τῷ Ἑρμῇ καὶ Χάρισιν. Subauditur autem hic in Pace εὔχεσθε aut εὐχόμεθα. Berg. Χάρ. Ὧρ. Ἀφροδ. Etiam ista conjunguntur ap. Athen. i. p. 36. Πανύασις δ' ὁ Ἐποποιὸς τὴν μὲν πρώτην πόσιν ἀπονέμει (primam potionem tribuit) Χάρισιν, Ὥραις καὶ Διονύσῳ, τὴν δὲ δευτέραν Ἀφροδίτῃ καὶ πάλιν Διονύσῳ, Ὕβρει δὲ καὶ Ἄτῃ τὴν τρίτην. Id. Ὥραις Cod. Rav. Dind.

449. Ἄρει δὲ μή Chori sunt, Trygæi μὴ unicum. Reisk. Nemo assensus est, et recte. Dind. Lege Ἄρει δὲ μή; ΤΡ. μή. Bent. Ἐνυαλίῳ. Distinguere videtur Martem ab Enyalio etiam Sophocl. in Aj. 179. ἢ χαλκοθώραξ ἤ τιν' Ἐνυάλιος μομφὰν ἔχων. Scholia ibi: διαστέλλει τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ· καὶ δῆλον ἐκ τῶν συνδέσμων. δηλοῦται γὰρ ὁ Ἄρης ἐκ τοῦ Χαλκοθώραξ. Apud Comici Scholiastam hic notatur, secundum quosdam, Enyalium esse Saturni et Rheæ s. Opis filium, secundum quosdam Martis et Enyus; videri potest Hesych. in Ἐνυάλιος et ibi Schre-

velii nota. Berg. Sane Alcman hæc [Ursin. Fragm. Lyr. p. 71.] duo nomina interdum eadem, interdum diversa facit. Fl. Chr.

450. τοῖς κάλῳς Suid. in Ὀγκύλλεσθαι. Bent. Apud Suid. κάλοις legitur: utrovis modo legas, nihil interest; idem semper sensus elicitur. Fl. Chr. Perperam in A. ὑπότεινε δὲ δὴ πᾶς. — τοῖσιν κάλῳς. Sic bene primariæ edd. Nescio cur Kustero placuerit κάλοις. Et hoc quidem in binis codd., sed præferri debuit Attica forma. In Ran. 121. ἀπὸ κάλω, non κάλου. Eq. 756. πάντα κάλων ἐξιέναι. Brunck. τοῖσιν κάλοις, Rav. Venet. Victorianus in Actis Monac. i. 3. p. 403., Kusterus. τοῖσιν κάλῳς reliqui libri. Dind. κάλοις ed. Kuster. κάλως ed. Ald. Schol. supra 418. hic i. e. in 1547. et in Ald. κάταγε τοῖσιν κάλως. κάταγε τοῖς Suid. Ms. scil. in ὀγκύλλεσθαι, ubi κάταγε τοῖς κάλοις edd. Med. Kust. Pors.

451. Sequitur stropha versuum xiv. cui similem post xiii. iambicos habes antistropham. Primus et tertius versus sunt palimbacchii, secundus pæon primus, quartus dactylicus duplex vel trochaicus πενθημιμερὴς vel ἡμιόλιος ex pæone quamvis in antistropha sit creticus; quintus duplex palimbacchius; sextus et septimus dimetri anapæstici; octavus ἑφθημιμερὴς ὅμοιος; nonus et decimus pæonici ex creticis; undecimus, xii. et xiii. anapæstici dimetri mixtis iambis, imo et dactylis in antistropha; decimus quartus octavo similis. Hæc etsi observatu digna sunt, tamen neque facilia neque vulgo placent. Pauci enim sunt, qui in numerato habeant veterem in metiendo et percutiendo rationem, sive quia difficultate terrentur, sive quia veteris Musicæ, et per multa jam sæcula, obliteratus usus. Mihi semper erunt καλὰ τὰ χαλεπά. Fl. Chr.

452. μάλ' εἶα ad illud Petronii μάλ' εἶα (p. 339.) solennis erat hæc formula excitandi, stimulandi aliquem. μάλα notat *rursus, magis, amplius, ultra, ulterius*. Medio quoque ævo eam usurpabant, *ultreja* dicentes. Landulphus Junior Hist. Mediol. p. 473. ed. Murat. 'Permovit juventutem Mediolanensem cruces suscipere et cantilenas de Ultreja, Ultreja cantare.' Et paulo post: 'Eamdem cantilenam de Ultreja, Ultreja, cantaverunt.' Reisk.

454. Non recte εἶα ante ἔτ. deletum est, quum ad v. 452. respiciatur. Dind. ἔτι μάλα, omisso εἶα, codices Rav. et Venet. Dind.

457. Si versus hic anapæsticus est dimeter, τὸ οὐχὶ [vulg. οὐχὶ οὐ ξυλλ.] supervacat, nocetque metiendo versui neque ad sensum proficit; sufficit enim τὸ οὐ. Sic autem distinguo: οὐ ξυλλήψεσθ', οἵ' ὀγκύλλεσθ', οἰμώξεσθ' etc. Niti frustra Bœotos ait vel potius nisum simulare per superbiam quam ὄγκον vocat. Belli cupidos ita innuit vel fœdifragos, cum eos velut pacis malignos extractores insimulat. Fl. Chr. οὐ ξυλλήψεσθ'; οἵ' ὀγκύλλεσθ'. Sic optime B. Dimeter est anapæsticus. Male in A. ut in primariis edd. οὐχὶ ξυλλήψεσθ'; In recentioribus vero pessime, οὐχὶ οὐ ξυλλ. Suidas: ὀγκύλλεσθαι; ὑψαυχενεῖν καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι. οἵ' ὀγκύλλεσθε, ἀντὶ τοῦ, οἷα ἐπερείδεσθε μὲν τῷ σχοινίῳ, προσποιούμενοι ἕλκειν, οὐχ ἕλκετε δέ. ἤ, τὸν ὄγκον περιβάλλεσθε καὶ ἀλαζονεύεσθε καὶ ὑπερηφανεύεσθε. Brunck. οὐ delet Ald. et mox [habet] ὀγκύλεσθ'. Bent. οὐ ξυλλήψεσθ' Rav. In Juntina ii. est οὐχὶ οὐ ξυλλήψεθ': sed in corrigendis monitum, γράφε οὐ ξυλλήψησθ'. — ὀγκύλεσθ' edd. veterrimæ. Vid. Bast. append. ad epist. crit. p. 18. Dind.

458. Ol. post ὀγκύλλεσθ' nota interr. posita, tum editum οἰμώξεσθ' οἱ Βοιωτοί. Tacite emendavit Brunck. Dind.

461. Hermann. de Metr. p. 290. ob antistrophicum ὡς κακόνοι etc. legi jubet, ἀλλ' ἄγετόν γε, ξυνέλκετε καὶ σφώ. Neque enim iambo in syzygia anapæstica locus est. Dind. Libri omnes ἄγετον ξυνέλκετον καὶ σφώ. Aristophanem tale quid scripsisse credam: ἀλλ' ἄγεθ' ἕλκετον ὦ 'γαθὲ καὶ σφώ. Aliam conjecturam per litteras mecum communicavit doctissimus vir Ahlwardtus: ἀλλ' ἄγετ', ἀλλὰ συνέλκετε καὶ σφώ. Id.

462. ἐξαρτῶμαι est: Me ex fune, quo extrahenda erat Pax, suspendo: ἐπεμπίπτειν autem Latt. verbo *incumbere* respondet. Dind.

463. κἀμπίπτω Suid. ἐξαρτήσας. κἀπεμπίπτω Ms. Pors.

465. Versus hi vulgo videntur choro esse tributi, propter δεόμεθ'. Rectius conveniunt Trygæo, cui ex Rav. sunt adscripti. Dind. Λάμαχε. Et hic, ut diximus, dux fuit cum Nicia et Alcibiade in Siciliensi bello, ubi fortiter se gessit occisusque est in prælio. Fl. Chr. ἐμποδὼν καθήμενος. Ex Pherecrate sumpsit, qui in Transfugis dixit de Argivis istis, quos hic notat, ἐπαμφοτερίζουσιν ἐμποδὼν καθήμενοι. Sic enim versum illum in Schol. emendo, et lego ἐπαμφοτερίζουσ'. Id. Supra 304. ἡμέρα—μισολάμαχος. Berg.

466. μορμόνος. Habuit pro insigni Lamachus Gorgonem, quam et *Mormonem* vocat, qua voce *terriculamenta infantium* designantur: et μορμολύκεια vocabantur tragicæ vel comicæ deformes personæ, vel

teste ipso Aristophane, qui in Amphiarao dixit, ἀφ' οὗ κωμῳδικὸν μορμολύκειον ἔγνων. Sic ap. Theocr. [xv. 40.] mater quædam terrorem incutere conatur filiolo, cum ait, μορμὼ, δάκνει ἵππος. Et, si bene memini, Callimachus [Dian. 70. Del. 297.] dixit μορμύσσεσθαι pro ἐκφοβεῖν. Latini Manias et Manducos vocabant, ut patet ex Festo. Sane Varro Cuninam et Ruminam lactentium deas inter Manias recenset. Fl. Chr. In Acharn. 582. ad eumdem istum, ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μου τὴν Μορμόνα. Alludit autem ad Gorgonem, signum in clypeo illius. In Acharn. 1094. ad eumdem: καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου Γοργόνα. Berg.

467. Οὐδ'. Ita recte edd. Farr. et Brub. Aldina autem et Juntina et nupera εὖ οἶδε —. Berg. Argivi, quos a Laconibus Thyrea disterminat, cæterorum Græcorum rebus opimis tanquam invidi macrescebant et adversis crescebant. Itaque nunc Atheniensium fœderati erant, nunc Lacedæmoniorum, qui Argivam fidem semper suspectam habebant. Et merito. Nam Corinthiis auctoribus post ictum fœdus commune Atheniensium et Lacedæmoniorum rebus novis studuerant et vero Peloponnesi imperium adfectaverunt. Itaque non mirum si ad pacis conciliationem segnes olim fuerint. Illud πάλαι videtur arguere, proclives postea fuisse ad pacis studia amplectenda. Fl. Chr. Apposite hæc dicuntur ad annum didascaliæ a nobis assignatum. Nam anno 13. belli Pelop. pacem turbabant Argivi illato Epidauriis bello cum mille Atheniensibus auxiliariis. Thucyd. lib. v. 61. Palmer. Frob. οὐδ' Ald. εὖ. Bent. Comma post πάλαι sustulit Heindorfius ad Platonis Protagor. p. 622. Dind. εὖ οἶδε ed. Ald. Kuster. probante Toupio Cur. Posterior. in Theocrit. xiii. 15. Pors. εὖ οἶδε cod. Vat. Pal. Dobr.

469. διχόθεν μισθοφοροῦντες. Demosth. c. Timocr. ἐάν τις ἢ διχόθεν μισθοφορῇ ἢ ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἐκκλησιάζῃ ἢ δικάζῃ κ. τ. λ. Cæterum Argivi potuerunt et apud Lacedæmonios et apud Athenienses stipendia mereri, quia utrisque ex æquo fuerunt amici. Thucyd. lib. ii. [c. 9.] Λακεδαιμονίων μὲν οἵδε ξύμμαχοι· Πελοποννήσιοι μὲν οἱ ἐντὸς τοῦ ἰσθμοῦ πάντες, πλὴν Ἀργείων καὶ Ἀχαιῶν· τούτοις δ' ἐς ἀμφοτέρους φιλία ἦν. Et lib. v. [28.] οἵ τε Ἀργεῖοι ἄριστα ἔσχον τοῖς πᾶσιν, οὐ ξυναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου, ἀμφοτέροις δὲ μᾶλλον ἔνσπονδοι ὄντες, ἐκκαρπωσάμενοι. Berg.

470. Lacedæmonii (ut ait princeps historicus Olorinus) animum ad pacis amorem verterunt non sponte sua, neque quod erant bello fessi, sed propter suos qui captivi erant ad Sphacteriam. Miror ergo, quod tantopere Aristophanes hostes laudat, ut ἀνδρικῶς Paci attrahendæ studere dicat. Sane suspicor legendum ἀλλ' οὐ, non autem οἱ: nam sequentia arguunt, et cum ait solos vinctos id sedulo adfectare et cum ait οὐδ' οἱ Μεγαρεῖς. Fl. Chr.

471. In carcere lignum erat vel cippus, quo pedes captivorum tenebantur, dicebaturque ξύλον vel ξυλοπέδη vel ποδοκάκκη (puto quasi ποδοκατοχὴ) vel etiam ποδοστράβη. Attici simpliciter nervum vocabant κᾶλον i. e. lignum: inde ἐγκαλοσκελεῖς qui ex lege nexi erant. Hesychius ait, sic vocari eos, qui quod debitum non solverent, ἐν κάλοις ἐδεσμεύοντο τοὺς πόδας, pedes in nervo habebant. Cæterum cum ait χαλκεὺς, puto Cleonem αἰνίττεσθαι, qui trecentos illos Lacedæmonios captivos in Pylo et Sphacteria liberavit; nam eo spectat, quod de eodem Cleone dicitur in Eqq. 469. fabula ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται. Fl. Chr. Hic rursus delirat Schol., qui ἔχονται τοῦ ξύλου intelligit de iis, qui e Pylo fuerunt adducti, captivis, et ad hæc, ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ ita commentatur: ὅτι ἐδέδεντο καὶ περιέκειντο αὐτοῖς πέδαι· Flor. Christianus vero ἔχονται τοῦ ξύλου interpretatur de cippis ligneis captivorum, et χαλκεὺς Cleonem putat significare, longissime a vero aberrantes. Nam Cleon pridem mortuus erat, ut ex ipsius dramatis verbis colligi demonstrabimus. Ergo simpliciter per eos, qui ἔχονται τοῦ ξύλου, intelligit ξυλουργοὺς, qui aratra, ligones, rastros, et alia pacis et arationis instrumenta faciebant, et ideo pacem expetebant, quod eorum artes in pace magis expetitæ et lucrosæ. At χαλκεὺς, cujus ars arma fabricabat, pacem impedire volebat, ne suum lucrum cessaret, et ea expositio firmatur ex iis, quæ satis facete de Atheniensium fabris et artificibus ait hac eadem fabula [548. ss.]: ἐκεινονὶ γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς | τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δὲ καὶ τὰς σμινύας ποιῶν | πέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί. i. e. "Illum enim cristarum factorem non vides Se ipsum vellicantem: ille vero, qui ligones facit, Pepedit nuper in hunc ensium fabrum." Sensus planus est. Posset etiam quis non inepte interpretari οἱ ἔχονται τοῦ ξύλου magistratus, qui manum admovent gubernaculo reipublicæ: nam et eodem loquendi genere utitur infra in Lysistr. 313.: τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν, i. e. *quis manum admovebit gubernaculo?* vel, *quis negotia capesset?* Sed prior interpretatio est simplicior et magis

obvia, et, ut reor, is fuit sensus poëtæ. Facessat ergo ea de captivis e Pylo adductis interpretatio, qui statim post fœdus initum anni undecimi initio liberati fuerunt, ut patet ex Thuc. lib. v. [c. 18.], qui sola fax in iis negotiis. Quod si nesciunt vocem mediam ἔχομαι transire sæpe in activam significationem, et ἔχεσθαι τινὸς significare *tenere aliquid*, vel, *adhærere alicui*, ne illi ignorantes Hellenismi censeri debent. PALMER. Optime hunc locum interpretatus est Palmerius, per eos qui ἔχονται τοῦ ξύλου intelligens ξυλουργοὺς, qui aratra, ligones, rastros, et alia pacis et arationis instrumenta faciebant et ideo pacem expetebant, quia eorum artes in pace magis expetitæ et lucrosæ. At χαλκεὺς, qui arma fabricabat, pacem impedire volebat, ne suum lucrum cessaret: et ea expositio firmatur ex iis, quæ satis facete ipsi artifices et fabri Athenienses in extrema fabula loquuntur. BRUNCK. Rectius hæc verba, vulgo Mercurio tributa, choro adscripsit Inv. auctoritate Rav. cod. et 473. loco chori præfixit Mercurii personam. DIND.

473. Perperam in B. Μεγαρεῖς hic et infra 492. BRUNCK. Quia fœdifragi erant: tamen nihilominus pacem cupiebant, quia multa passi erant et bello et fame. Scholiastes notat, hæc non a Mercurio sed a Trygæo quosdam existimare pronunciari. Id ego quoque existimo, sed ut sequentia illa ἕλκουσι δ' ὅμως etc. putem a Mercurio dici. Exspecto quid censeant potiori judicio et doctrina præditi. FL. CHR. Suid. γλισχρόν. PORS. Lege EP. ἕλκουσιν. BENT.

474. γλισχρότατα σαρκάζοντες. Athenienses odio plusquam Vatiniano Megarenses (qui belli causa erant) prosecuti sunt, ac eo usque odiis tetenderunt, ut decretum fecerint, quod Pericles ratum esse postea censuit obtinuitque, ut Thucydides in suæ fine ξυγγραφῆς α' testatur: 'Quicunque Megaris Athenas venisset, capitale crimen id ei futurum.' Quo tempore Euclides habitu muliebri Athenas nihilominus ad Socratem ventitabat et sapientiæ fructum mortis periculo pacisci non dubitabat vir egregius: raro exemplo, neque ad hoc nostrum sæculum pertinente; ut videre est apud Gellium c. 10. lib. vi. Aristophanes, ut gratiam ineat a suis civibus, invehitur in ipsos Megarenses, qui, etsi pacem cupiebant vitandæ egestati, tamen propter Athenienses differebant. Recte autem ait ἕλκουσι, quia comparat eos *catulis*, i. κυνιδίοις, qui rictum diducentes et ore adulantes omnia adpetunt carnesque adrodunt. Hoc enim est σαρκάζειν, quod ap. Hippocratem Erotianus [p. 340.] exponit τὴν ἄνω γνάθον περιτείνειν. [Galen. in Explan. voc. Hipp. p. 556. Franz. σαρκάζειν κυρίως μὲν τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν· ὁ δ' Ἱπποκράτης καὶ τὸ ἄκροις τοῖς χείλεσι συναγομένοις ἀποτίλλειν τι. DIND.] Propterea putarim notari in Vespis risum Megaricum 57. qui fortassis inde σαρκασμός: nam qui misere macentes sunt, nequeunt liberum cachinnum tollere, sed misere renident et risum (ut proverbium fert Gallicum) edunt in ipsis gutturis faucibus moriturum. Sane Eupolis Προσπαλτίοις dixit: *Nimis Megaricum pulidum dicterium est.* Quanquam alia interpretatio est quamque ego secutus verti *macentes*, quia σαρκάζειν etiam est ἐξισχνοῦσθαι et ἀτονεῖν extenuari et infirmari, secundum quod dixit Hipponax σαρκοκόων λιμὸς, quod de carnositate intelligendum non puto; non enim fames vel esuritio carnem generat, sed corpus potius attenuat et carnis obesum pondus degravat. Megarensium esuritio satis nota, qui propterea liberorum suorum erant ἀνδραποδισταὶ, ut apparet ex Acharnensibus, lepida et satyrica Comici hujus fabula, ubi et improbitatem eorum perfricat et Megarensem idiotismum imitatur, non sine gratia et sale. Solebant enim Megarenses ex Attica victum petere tum propter vicinum solum, tum quia exiguus neque pascere firmus erat ipsis ager, quem colerent: sed non licebat ex Attica commoditates, quas vellent, educere, obstante bello et infestis civibus. Fortassis etiam famem innuit, ad quam redacti sunt ab Atheniensibus, qui portum eorum Nisæam muniverant. Quod autem hic Schol. γλισχρὸν intelligit *miserum*, melius putem *avidum* et λαίμαργον et συντόνως ἐπιθυμοῦντα: vel potius *lentum*. Nam sic Theophrastus lib. ii. Histor. [Plantar.] dixit γλίσχρους, ut Demosthenes in orat. c. Aristocr. de ædificiis parvis, quæ lenta opera absolvuntur, dixit μικρὰ καὶ γλισχρά. Ad hunc vero sensum accommodandum est dictum de Tiberio imperatore [Suet. Tib. 21.], 'miserandum esse populum, qui sub tam lentis maxillis esset.' Sane Latinum *gliscere* inde originem mihi trahere videtur. FL. CHR. Citat Suid. in γλίσχρον. BENT.

475. ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ. Causa famis, quia foro Attico carendum erat ipsis durante bello, etiam antequam bellum inciperet, cum ex edicto Periclis arcerentur foro et portubus Atticis, statim penuria laborabant; hinc aliorum opem implorantes efficere volebant, ut illud edictum tolleretur; quæ etiam præcipua causa belli fuit. In Acharn. 534. ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς ὅτε δὴ

'κείνων βάθρων Λακεδαιμονίων ἐβόοντο τὸ ψήφισμ' ὅπως μεταστραφείη. In eadem fab. 729. cum Megarensis longo post tempore Athenas ad mercatum venisset, dicit, 'Αγορὰ 'ν 'Αθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσι φίλα· ἐπόθουν τυ, ναὶ τὸν Φίλιον, ἅπερ ματέρα. Paulo post 751. cum ex eo quæreret Atticus, πῶς ἔχετε, ille respondet, διαπεινᾶμες ποττὸ πῦρ. Berg.

476. ὦ 'νδρες. Sic A. Vulgo ἄνδρες. Berg. ἄνδρες Cod. Venet. Dind.

482. Fo. κινοῦμέν γ'. Bent. μικρὸν κινοῦμέν γ'. Τρ. οὐ δεινὸν—dimeter est anapæsticus, ut strophicus v. 454. Hinc liquido patet, mendosam esse vulgatam scripturam μικρόν γε κινοῦμεν. Brunck. Invernis. ex libro Rav. edidit: ΧΟΡ. μικρόν γε κινοῦμεν. ΤΡΥ. οὐ δεινὸν τοὺς μὲν τείνειν, | τοὺς δ' ἀντισπᾶν; | πληγὰς λήψεσθ', ὦ 'ργεῖοι. Ego verba μικρόν γε κινοῦμεν Mercurio tribui, οὔκουν δεινὸν scripsi ex cod. Venet. et deinde lacunæ signa posui, quod recte factum esse docet versuum dispositio, quæ est in libro Rav. Aristophanes fortasse scripserat: οὔκουν δεινὸν δῆτα τόδ' ἐστιν, | τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν; Compara similia loca Equit. 810. 820. 875. 878. Av. 27. Dind. [Cod. Rav. οὔκουν δεινὸν habet, ut monet Seidler.—collatione Cod. Rav. in hujus fabulæ usum facta. F.] Prima in κινεῖν longa est. V. Lysistr. 68. Dind.

486. Choro perperam vulgo continuatur. Brunck.

488. Ad Argivos videtur referendum, de quibus antea. Fl. Chr. Lege κακόνοι a κακόνους: vid. Schol. [ἐχθροὶ καὶ κακὸν νοῦν ἔχοντες] et v. 670. agnoscit et Suid. Κακόνοι, ἐχθροί. 'Αριστοφάνης mox Ald. ὑμῖν. Bent. Sic in impressis legitur hic versus absque ullo sensu, ὡς κακὸν, εἴ τινες εἰσὶν ἐν ἡμῖν. In B. scriptum est, ὡς κακὸν οἵ τινες εἰσὶν ἐν ὑμῖν. Quod quid sibi vellet, diu quæsivi. Latentem in ea scriptura veram lectionem tandem deprehendi. Voces male divisit librarius, quum scribere debuisset ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν. In A. etiam, ut in primariis edd. est ὑμῖν, sed male. Verum est ἡμῖν, quod ex Fracini ed. in novissimas manavit: at ille mendosissime dederat, ὡς κακὸν εἴτινες ἐν εἰσὶν ἡμῖν. Emendationem meam postea confirmatam reperi Suidæ testimonio, qui sic etiam apud Comicum legebat et hunc versum protulit in κακόνοι. Integram notam apponam: κακόνοι· ἐχθροὶ καὶ κακὸν νοῦν ἔχοντες πρὸς τὸ πρᾶγμα. 'Αριστοφάνης· ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν. καὶ αὖθις· κακόνουν φωραθέντα σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις τούτοις ἐλαθῆναι. Exempli illius apud Comicum sedes Kusterum latuit, qui postea Suidæ loco non usus est ad Comici emendationem. Singularis κακόνος ap. Hesych. prostat. Ap. Lysiam plus semel occurrit κακόνοι. Pæne gemellus est locus p. 682. ed. Reisk. εἰ δέ τινες κακόνοι ἐγένοντο εἰς τὰ ὑμέτερα πράγματα. P. 603. ubi legebatur olim, ὡς κακοὶ ὄντες τῷ πλήθει· vere et eleganter emendavit Marklandus ὡς κακόνοι ὄντες, quod sincerum esse ostendit oppositum in eadem periodo, εὖνοι ὄντες τῷ πλήθει. Ceterum hic versus bene vulgo tribuitur choro, cui continuari non debebant duo sequentes. Brunck. ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν cod. Rav. Aldina, Juntina i. ὡς κακὸν εἴτινες ἐν εἰσὶν ἡμῖν Juntina ii. Dind. Opusc. pp. xcii. 24. Pors.

489. κιττῶντες. Pro ἐπιθυμοῦντες. Est enim κίττα, ἐπιθυμία et morbus mulierum prægnantium, quasique insolens appetentia, quam ab alite quidam arcessunt, quæ vorax supra modum est, ut et illa pars in mulieribus, quæ honeste nominari non potest. Sic Polemo περιηγητὴς dixit in sua Samothracia Latonam, cum uterum gereret, κιττῆσαι τῆς γηθυλλίδος, quod est porrum capitatum et cujus radices naturam habent alliatam, ut ait Comicus noster in secundo Æolosicone, laudante Athenæo. [L. ix. p. 372. A. Casaub. v. Fragm. 3. Brunck. Dind.] Fl. Chr. Lege μέν γ' οὖν. Bent. Scribendum esse ὑμεῖς μέντ' οὖν οἱ κ. ut versus sit dimeter anapæst., respondens v. 462. docuit Hermann. de Metr. p. 290. Dind.

490. τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως. Dimeter anapæsticus, ut strophicus versus 462. Hinc liquet, mendosissimam esse vulgatam lectionem σπᾶτ' ἀνδρικῶς. Nihil in metris intelligebant librarii, nec illis peritiores multo fuere, quos ad hunc diem nactus fuerat Comicus noster editores. Promiscue adhibentur ἀνδρικῶς et ἀνδρείως. Nihil referre arbitratus librarius, alterumne pro altero poneretur, quod sibi in calamum venit, scripsit, ut 481. μικρόν γε κινοῦμεν, pro, μικρὸν κινοῦμέν γ', quæ ad sensum perinde sunt, sed, metrorum si spectes rationem, toto cœlo differunt. ἀνδρείως occurrit infra 716. Ran. 372. Thesm. 656. et alibi compluries. In Vespis roganti filio, σαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς | ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον; pater respondet v. 1200. ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γ' ἐμῶν. Vides ἀνδρικώτατον et ἀνδρειότατον promiscue sumi: sed ea sedes permutare aut alterutrum bis adhiberi non pateretur metri lex. Brunck. Bent. ut Brunck. Dind.

492. ἐς κόρακας. Diximus ante v. 71. Callimachum περιφραστικῶς dixisse, ἴν' ὁ φθόρος. Id Catullus xxxiii. 3. 'in malas oras.' Idiotismus Italicus inde fortassis dixit, va

in mal' hora; et labente tempore aspiratione ascita aliud etymon prætenditur. *Abire Morboniam* dixit Tranquillus; [Flav. Vesp. c. 14. ubi tamen *Morboviam* codd. habent. V. Oudend. DIND.] quod Dion in epitoma [Xiphil. p. 750.] **ἐς κόρακας** etiam dixit. Sane quod malo imprecatur Megaris, efficax habuisse puto votum: nam fractus est postea popularis eorum status victusque est **δι' ἀταξίαν καὶ ἀναρχίαν**, ut ait Aristoteles in Politicis. FL. CHR. **οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε** sine auctoris nomine Suidas v. **φλᾶν** t. iii. p. 618. DIND. **Μεγαρεῖς** B. apud Brunckium in nota ad 473. ID.

494. **σκορόδοις ἠλείψατε.** Scholia: 'quasi alliorum acrimonia unxistis Pacem (i. e. exacerbastis nos, ut Pax turbaretur.). Sunt autem multa apud ipsos allia (v. supra 246.). Et videntur Megarenses belli inceptores fuisse, propter raptum meretricularum Aspasiæ, et inde ortam iram Periclis et ejus contra ipsos edictum.' V. in Acharn. 525. Præterea loquitur de Pace, tanquam de puella delicata, odorem allii aversante. BERG. Alliorum et bulborum feracissima est Megarensis regio, vel teste Columella in lib. x. ad Maronianam divinitatem accedente [v. 106.] 'Megaris genitalia semina bulbi.' Sed proculdubio miseriam et egestatem Megarensium exagitat, eosque velut pauperes et olidos, quique pacem miseria sua facile aspellerent. Sic ap. Athen. l. vii. Apollodorus Carystius exagitat sordes et inopiam eorum, quæ præcipue ex alliorum frequenti esitatione arguitur. Ipsi Athenienses cum fame aliquando premerentur, alliis vescebantur. Unde in Pluto contra felicitas et bonorum copia innuitur, cum ait [817.] **σκοροδίοις οὐ λίθοις ἀποψώμεθα**, ut intelligatur, cibum eum, qui palato antea gratissimus erat, nunc quum divitiæ abundant, utilem tantum esse ad usum sellæ familiaris. Hic autem **ἀλείφειν** est **διεγεῖραι**, quasi dormientem Pacem excitaverit odore alliorum, quibus misere tanquam in bello victitabant. Vel dixit **ἀλείφειν** de alliis, ut Horat. 'perungere,' et, 'dona allio delibuta.' Quo genere loquendi et nos olim usi sumus in poëmatio, quod meris iambis lusimus in Allium, [Quæ sequuntur, omisit Kust. DIND.] quod hic apponere non pigebit, lectorem fortassis otiosum et male feriatum tantisper moraturus. In Allium iambi puri. Meum dolore febris utitur caput, Tremore membra palpitant reciproco: Nec ulla causa quam sciam est hujus mali, Nisi alliati amatus esus anseris. Juvabat anser, ac nocebat allium, Nocens sapore me fefellit illice. In ægrimoniam ivit acrimonia, Et inde sole torrido pilæ vacans, Mea ipse tecta semilanguidus petens, Diem sopore diffidi insititio, Horatianus abdicator allii Et exsecrator: attamen putaveram, Quod artis ille Pergamenus autumat Magister, esse verum, et allio boni Inesse vim potentiamque pharmaci. Sed artis hujus est inanis exitus, Et arguetur omnis Æsculapius. Satis docebit istud usus unicus, Nec ista verba, qui facit periculum, Refellet ullus; et cruore viperæ Nocentiora non negabit allia. Venena tetra, toxica efficacia, Potest comesse, quisquis allium potest. Necesse Psyllus atque Marsus ut fuat. Cui illa cordi amare amara: Vasconum Nimis nimisque dura sunt et ilia Et ora, quisque pœna, credo, vivere est. Satam Creonte pellicem Cytaïca Nurus liquore muneravit allii, Ducemque pellis aureæ ante mancupem Amore perdita unguine hoc perunxerat. Pice alliatus aut picatus allio Charontis est faselus: allio viret Stygisque ripa, Ditis et suburbium. Seni cicuta dira sorpta Socrati Jubente judice allio fuit lita. Merum vel allium, quod orbi Erinnydes Dedere virus ut nefas foret bonæ Deûm parentis ingredi sacram domum, Foretque crimen allii esus impium; Quod expiare nulla ruta possiet, Licet juvare fama viperas ferat. FL. CHR.

495. Comma post **λέγω** delendum. Nam pendent verba **ἐντ. ἐχομ.** quod ad constructionem attinet a vv. **λέγω τ. Ἀθην.** sed dictum est pro **παύσασθαι ἐχομένους**, h. e. **παυσ. ἐντ. ἔχεσθαι**, *adhærere ei loco*, unde trahitis. DIND.

497. **διικάζετε.** Aliud voluit, nempe **ἐμποδίζετε** vel quid simile. Sane Athenienses notat, ut litigium qui emant, ut ait ille, et ament forum; quos propterea in Vesparum fabula **φιλοδίκους** et **φιληλιαστὰς** ab Heliæa, foro, nominat. FL. CHR. V. Avv. 40. BERG.

499. **ὑποχωρήσατε.** Erant enim Megarenses **πάραλοι**. Sed hic innuit de navali prælio, quod contra Persas habuerunt. Magna enim tunc temporis in mari fuit eorum potentia. Vult autem solos colonos et agricolas Pacem extrahere, quasi loca maritima infesta habeant itinera propter piratas. Contra fit in campis terrestribus, qui lætas segetes educere nequeunt nisi in alta pace et rebus quietis. Propterea **Δημήτηρ**, quæ eadem terra est, legifera antiquis dicta a legibus, quæ inter arma silent. FL. CHR. Hoc vult dicere, quod olim Demosthenes semper suadebat: **ὅτι ἀνθεκτέα τῆς θαλάττης**. BERG. Ingeniosum est hujus loci acumen, quo submonet Athenienses, ut maritimarum opum studio se applicent, quod identidem eis suadere solebat Themistocles. BRUNCK.

500. λαβώμεθ'. Sic recte in B. Perperam in impressis, metro reclamante, λαβώμεσθ'. Brunck. Lege λαβώμεθ'. Bent. L. λαβώμεθ' ob metrum. Pors.

501. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρ. Sic bene in A. ut est in primariis edd. In B. χωρεῖ γε τὸ— syllaba deficiente. Quod vulgo legitur, χωρεῖ γέ τοι τὸ— ex Ant. Fracini edit. manavit. Brunck. γε δὴ Ald. et Junt. I. τοι 2. Pors. γέ τοι cod. Rav. et Junt. III. Dind. Videtur τοι e v. 503. ductum esse. Id.

503. Οἱ γεωργοὶ edd. Aldina, Junt. et Farrei; nupera Νῦν οἱ γεωργοὶ, addita νῦν propter versum, ut puto, qui in Brubach. sibi constat, ubi, Οἱ μὲν γεωργοὶ— Berg. οἵ τοι γεωργοί. Sic B. in A. τὸ' οἱ γεωργοί. Vulgo νῦν οἱ γεωργοὶ, quod ex editoris nescio cujus conjectura est: nam primariæ tres editt. habent, metro vacillante, οἱ γεωργοί. Brunck. Pro οἱ lege μόνοι. Bent. νῦν οἱ ed. Kuster. ex interpolatione Porti. οἵ τοι Br. e Ms. cui accedit Rav. Pors.

504. Hæc chori ingressio monostrophica octo habere cola dicitur a Schol. Hoc si ita est, hic versus dividendus, ut prior sit ἄγε νῦν ἄγε πᾶς, basis scilicet anapæstica. Secundus dimeter ὅμοιος; tertius, quartus et sextus iambici dimetri; quintus dimeter ἐφθημιμερὴς, similis Anacreontico; sextus pæonicus trimeter hypercatalecticus ex palimbachiis et creticis; octavus dimeter hypercatal. similis. Sed in secundo versu, ubi habes ὁμοῦ ἤδ' ἐγγὺς, quia videtur Comicus usurpasse ἓν διὰ δυοῖν (nam ὁμοῦ et ἐγγὺς eadem esse vel ex Menandro certum est, qui dixit, ὁμοῦ δὲ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη, i. e.: Jamque appetente virgo partitudine Aderat: audebam aliquando reponere, ἧδε γῆς ut de Pace loquatur et sic esset iambicus dimeter aliis tribus similis. Sed hanc emendationem non ausim præstare, imo vereor, ne medicina vulnus faciat. Legendum autem ἐπεντείνωμεν per ω magnum. Mox ἤδη 'στὶ, non autem ἤδ' ἠστί. Fl. Chr.

505. Quidam ἧδε γῆς [teste Scal.] Bent. καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Scilicet ἡ Εἰρήνη, quam e fovea extrahebant. Sic optime scriptum est in B. Vulgo, καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἤδ' ἐγγύς. Acute vidit doctiss. Toupius Cur. nov. in Suid. p. 110. depravatam esse lectionem, in qua vox ἐγγὺς nihil aliud est, quam interpretamentum alterius ὁμοῦ, quod e margine vel interlineari glossa in textum se intrusit. Emendabat itaque ad nostram lectionem quam proxime, καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἧδε. Brunck. Hemsterhusii meminisse debebam, qui diu ante Toupium, Lucian. t. i. p. 443. hunc locum emendaverat accuratiusque tractaverat, prolata etiam e Vat. cod. nostra lectione. Id. καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἧδε Scholiastes ad Eq. 245. indicante et probante Ti. Hemsterhusio ad Lucian. Dialog. Mortuor. xxvii. p. 443. ἤδη ex Ms. commemorat itidem Hemsterhusius. Vide Appendic. ad Toup. p. 504. 'στιν ἤδη (sine ἐγγὺς) codex Vat. Pal. Pors. ὁμοῦ 'στιν ἤδη Rav. ὁμοῦ pro ἐγγὺς positum illustravit jam L. Bos. Obss. Critt. p. 14. Dind. Hunc versum Mercurio tribui jubet Reisk. Id.

506. ἐπεντείνομεν. ἐπεντείνωμεν ed. Ald. Kuster. Pors.

509. Educta et visa Pace hoc inquiunt: his autem verbis quasi celeusmate solebant magistri navium impetum inhibere trahentium. Fl. Chr.

510. Hic versus et sequens dimetri sunt iambici, ut is, qui præcessit: horum in vulgata lectione metrum non agnoscas. Brunck. Sic libri Rav. et Venet., nisi quod initio v. 510. in Rav. ὢ εἶ' scriptum est. Reliqui libri: ὢ εἶα, ὢ εἶα, εἶα, εἶα. | ὢ εἶα, ὢ εἶα πᾶς. Brunck.: ὢ εἶα εἶ', ὢ εἶα εἶ', | ὢ εἶα εἶ', ὢ εἶα πᾶς. Dind.

512. Verba ὦ πότνια βοτρυόδωρε hinc sumsit Philostratus Imag. i. 31. Citant hæc Suidas v. βοτρυόδωρος t. i. p. 443. et Stobæus serm. xliii. τί abest a codice Rav. Dind.

513. ῥῆμα μυριάμφορον. Propter illud βοτρυόδωρε, ut innuat vinearum fertilitatem: sed interim poëtis imminet, qui *projiciunt ampullas*. Fl. Chr. Verbum quo satis exprimam, quantus vini proventus tempore pacis esse soleat; vocabat enim pacem βοτρυόδωρον. Berg. Paullo mendosius exstant sub Menandri nomine apud Stobæum 53. Gesner. ubi π. λάβοιμ' ἂν ῥ. Trincav. Gesn. Grot. cetera ut vulgo. ἀναλάβοιμι Suid. Ms. μυρ. Pors. Apud Stobæum scriptum est πόθεν λάβοιμ' ἂν, quod præfert Brunck. Dind.

514. οἴκοθεν. Propter mala præterita, quæ ne verborum quidem lautam supellectilem reliquerunt colonis. In Schol. mendum est: τῶν τοιούτων ἐστέρηται χρημάτων, lege ῥημάτων. Fl. Chr.

515. Oporam et Theoriam, quæ ab aspectu et forma nomen habent, præterea pace tantum vigent et regnant, inducit tanquam meretrices. Sane enim in theatris et ludis scenicis earum visus et usus frequens fuit ut postea parebit. Fl. Chr. Scholia: ὡς etc. tanquam et istæ cum pace ascenderint; fingit autem eas esse meretrices. Berg. Opora et Theoria cum Pace ex antro educebantur. Mulierculæ autem erant meretricum more ornatæ. Brunck.

518. ἀστρατείας. Pacem a contrario sic vocat et unguento delibutam facit propter

amicas illas Oporam et Theoriam, Venerem ignavam et vere Marciam sic significans, ut recte dixerit ingeniosus et mollis poëta [Ovid. Her. xvii. 254.] 'Bella gerant fortes; tu, Pari, semper ama.' Fl. Chr. Rem odoris expertem conjungit cum odorata, ut Nubb. 1006. μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης, et mox hic. Berg. κατὰ τῆς καρδίας in præced. versu redditur, *intimo pectore*. Dind.

519. Hunc versum (vulgo Trygæo adscriptum) jam Cod. Rav. et Reisk. ostendit Mercurio esse tribuendum. Seqq. autem versus ante Brunck. Mercurio fuerunt adsignati. Reisk. v. 520. Trygæi esse voluit. Dind. γυλίου. Cophinus vel fiscina militaris erat, ubi reponebant milites, quos portabant cibos et alimenta, puta caseum, olivas, et cepe. Erat autem istud πλέγμα ὁδοιπορικὸν oblongum et angusti aditus (unde postea macros et oblongo collo præditos vocat γυλιαύχενας,) ne composita corrumperentur, vocabaturque ὀψοθήκη στρατιωτική. Ap. Hesych. per duplex λ scribitur et indifferenter γύλλιος vel γύλιον. Hoc nomine aiunt grammatici vocari animalculum, χοιρογρύλλιον, qui echinus est. Hoc si ita est, puto potius ab animalculo inditum cophino nomen. Et fortassis Latini *gulam* inde dixerunt: ut non mirer, quod Hercules dictus fuerit γύλιος, quia gulosus fuit et βουθοίνας. Fl. Chr.

520. ἀπέπτυσ'. Soph. Antig. 664. ἀλλὰ πτύσας (despuens) ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες τὴν παῖδ' ἐν ᾅδου τήνδε νυμφεύειν τινί. Æschyl. Prometh. 1068. κοὐκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον. Eurip. Iph. Aul. 509. ἀπέπτυσα (abominor) τοιάνδε συγγένειαν ἀλλήλων πικράν. Ibid. 874. πῶς; ἀπέπτυσ', ὦ γεραιέ, μῦθον· οὐ γὰρ εὖ φρονεῖς. Aliquando sine casu obliquo, ut in Hippol. 614. ἀπέπτυσ'· οὐδεὶς ἄδικός ἐστί μοι φίλος. In Hecub. 1276. ἀπέπτυσ' (abominor)· αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν. Berg. πλέκος. Nove pro πλέγμα, qua ratione Æschylus ῥέος dixit: ὁδοιπορῷ διψῶντι πηγαῖον ῥέος. Fl. Chr. Agam. 910. v. Abresch. Anim. ad Æsch. i. p. 354. et Suid. v. Πλέκος. Dind. 520—524. usque ad v. Εὐριπίδου Mercurio: v. 524—532. usque ad v. κἀγαθῶν Trygæo tribuunt edd. ante Brunckium. Dind.

521. κρομμυοξυρεγμίας. Composita dictio ex cepis, acrimonio et vomitione. Voluit autem notari ἀπεψίαν, quæ necessario stomachum lædit et usum sequitur talium ciborum. Semper autem militiæ allia et cepe resignat, ut antea miseris et bellorum cupientibus Megarensibus. Fl. Chr. κρομμ. ἀντὶ τοῦ ἀπεψίας. δριμεῖα γὰρ καὶ ἀηδὴς ἡ τοιαύτη ἐρυγή. ἀπὸ τῶν κρομμύων οὖν καὶ τῆς ὀξύτητος καὶ τῆς ἐρυγῆς συντέθεικε τὴν λέξιν. ταῦτα γὰρ εἰώθασι κομίζειν εἰς τὸν πόλεμον. διὸ καὶ ὁ γύλιος ἐκ τούτου δυσώδης. ἢ καὶ ὅτι ἐπιπολὺ ἐγκαλυπτόμενος ὁ γύλιος ἐκ διαφόρων ὄψων τε καὶ ζωμῶν ὀξίδος σύμμικτόν τινα ὀσμὴν ὄδωδε. Hæc Suidas e vett. in Comicum Scholiis. A sententia alienum est participium ἐγκαλυπτόμενος: aliud quid auctor scripserit. Brunck. Plenum sermonem fore τοῦ μὲν στόμα ὄζει ὀσμὴν κρομμ. ταύτης δ' ὀπ. στόμα ὄζ. ὀσμὴν ὀπ. monet Bos. de Ellips. p. 445. sed simpliciorem esse rationem docet Schæfer., si, verbo ὄζει impersonaliter intellecto ad priorem genit. intelligas ἀπὸ, si quid subaudiendum sit. Ad posteriorem enim nihil subintelligendum. Construitur ὄζειν cum genit. Dind. κρομμυοξερυγμίας. Ita lege, quamvis -υρεγμ. servet Phrynichus Bekkeri p. 56. 19. Dobr.

522. Hæc et sequentia ἐναλλὰξ dicunt Trygæus et Mercurius in hunc modum: Merc. ὑποδοχῆς. Tr. Διονυσίων. Merc. αὐλῶν. Tr. τραγῳδῶν. Merc. Σοφοκλέους μελῶν. Tr. κιχλῶν. M. Ἐπυλλίων Εὐριπίδου. Tr. κλαύσαι ἄρα et sic vicissim sequentia quoque: Merc. κιττοῦ. Tr. τρυγοίπου. Prorsus ut in Pluto Carion et Chremylus. Reisk. Διονυσίων. Quia festo Dionysiorum inprimis jucunde vivitur. Sic ille in Acharn. 194. cum olfaceret pacem tricennalem, exclamat, ὦ Διονύσια· αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος. V. Suidam. Berg.

523. ΤΡ. κιχλῶν, ἐπυλλίων Εὐριπίδου. ΕΡΜ. κλαῦσ'—καταψ. 525. ΤΡ. οὐ γὰρ—δικαν. 527. ΕΡΜ. — 528. ΤΡ.—εἰσ. Bent. τραγῳδῶν. Hic forte melius legeretur τρυγῳδῶν. Mirum enim, ni artis suæ mentionem tam opportuno loco fecisset poëta; nec opus erat tragœdorum meminisse, quum postea nominentur præstantissimi illius temporis duo. Brunck. Post cæsuram penthemimeram prima intenta est. Reisig.

524. ἐπυλλίων. Sophoclis industriam et tragicam διδασκαλίαν (etsi ejus mores postea exagitat) extollit, ut et in Ranis. Contra Euripidem ubique fere deprimit et vituperat ad ejusque versus fere semper alludit jocose παρῳδήσας, præcipue in Thesmoph. et ipsis Ranis. Itaque hic de Sophocle dixit μελῶν, de Euripide ἐπυλλίων, vocatque eum ποιητὴν ῥηματίων δικανικῶν, quia in fabulis Euripideis multum est litigii criminumque objectorum et dilutorum, crebræque inducuntur reorum ἀντιλογίαι. Propterea forum amantibus utilem esse Euripidem merito existimavit Quintilianus. [Vid. ad Ran. 985. Berg.] Sane in Acharnn. Euripides etiam exagitatur ἀπὸ τῶν ῥηματίων. Paulo post legendum εἰς ἐπνόν. Putem autem Trygæum

apud populum illa omnia locutum, neque Mercurio audiente usque ad versum 527. κιττοῦ, ubi Mercurius loquitur et orationem continuat, quæ semper pendet ab illis τοῦ μὲν γὰρ ὄζει, usque ad illa, καὶ τῶνδε τοίνυν, ubi loquitur Trygæus. Ubi vero habes τρυγοίπου, in editione illa Germanica legitur τρυγητοῦ, quam lectionem ego secutus sum in interpretatione. Nam verti *vindemiam;* est enim τρυγητὸς vindemia, sed τρύγητος προπαροξύτονον est tempus vindemiarum. Tamen lectionem τρυγοίπου præfero alteri. Est autem τρύγοιπος colum vel saccus vinarius, quo vina saccantur, ut ait Martialis. Grammatici σάκκινον ἠλιστῆρα vocant, Moschopulus σακελιστήριον: nam σακέλλιον sacculus, sed dicerem potius σακχυλιστήριον. Si Hesychii codices non sunt mendosi, τρυγητὸς idem erit, sed vereor ut illic non τρυγητὸς sed τρυγοιπὸς legendum. Fl. Chr. Vulg. κλαῦσ' ἄρα σὺ perperam Inv. mutavit in κλαῦσ' ἄρα σ. Ita versus pessumdatur. Scripsit, non monito lectore, sed recte, Br. κλαῦσαι 'ρα σὺ — v. Plut. 1067. Dind. Non mihi persuadeo, litteræ α ab αι diphthongo prioris vocabuli absorbendæ eandem atque ε similitudinem fuisse: ut περιόψομαι 'πελθόντα posset pro π. ἀπελθόντα dici. Hanc viam in Pace, v. 524. importune tentavit Brunckius, et nihil adeo nos commonens invexit κλαῦσαι 'ρα σύ. Antiquissimi libri ferunt κλαῦσ' ἄρα σύ, etiam Rav. Jam in hanc partem contentis inter se verbis de Pluti versu 876. οἴμωζ' ἄρα σύ, Nubium 217. οἰμώζεσθ' ἄρα, Lysistratæ 505. κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον, auctorem conjicio ad exquisitam verba synizesin aptasse, κλαύσει ἄρα σύ. Reisig. κλαῦσ' ἄρα σὺ cod. Venet. Dind.

527. κιττοῦ. Repetendum ἀπὸ κοινοῦ verbum ὄζει ex v. 521. Berg. κιττοῦ, τρυγήτου Scaligeri Excerpta. Dind.

528. κτύπου pro κόλπου legi jubet Reisk. εἰς ἰπνόν. Impressorum omnium menda ἐς ἰπνὸν codd. non flagitabat opem. Hi autem longe diversam lectionem exhibent εἰς ἀγρὸν, quod huc retractum videtur e v. 544. Brunck. Recepit εἰς ἀγρὸν e Rav. Inv. et videtur antiquitus jam duplex fuisse scriptura. Certe illud huc non ex inferioribus retrahi potuit. Fortassis ab ipso poëta aut aliquo διασκευαστῇ fabulæ obscurius εἰς ἰπνὸν (ad furnos) mutatum est in clarius εἰς ἀγρούς. Vid. Schol. Dind. κόλπου γυναικὸς scholiastæ adnotationi præfixum in edd. Aldina, Juntina ii., Basil. 1547. Id. ἐς ἰπνόν. L. εἰς ἰπνόν. Pors.

529. χοὼς Elmsl. χοῶς agnoscunt Philemon Lexic. Technol. p. 122., Eustathius ad Homerum p. 1835, 10. Dind. χοὸς Suid. in v. Pors.

533. ὑπωπιασμένα. Contusæ et detritæ per diuturnum bellum. Sumta translatio a tumicibus, qui sub oculos contingunt, ὑπώπια vocant, dixerim *subcilia:* nam inde *subgillare,* quasi *subcillare,* quod notat vox ipsa, quæ dicta teste Galeno quasi ὑποφθάλμιον. [V. Intpp. ad Luc. Ev. xviii. 5. Dind.] Sunt autem tumores lividi (corrige ap. Hesych. πελιδνώματα) qui cotularum pressu detumescunt et extinguuntur. Cotulæ autem illæ κύαθοι dicebantur, usurpavitque Plato Comicus pro vasculo illo et haustro, quod ἀντλητὴρ vocatur. Nos Galli *ventouses,* quæ sunt χάλκεα ὀξύβαφα. Meminit Athenæus lib. x. laudatque præterea Archippum et Aristoph. hunc locum. Tubercula vero illa oculorum κορδύλαι dicuntur, fortassis quia δηλοῦσι τὰς κόρας. In Acharn. versus 580.: τίς γόργον' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος, ubi Suidas legit ἀσπίδος, et γοργόνα ὑπώπιον facit me non probante. [In ed. Suid. Kust. iii. p. 274. est σάγματος. Dind.] Videndum autem, num mendosus sit idem Suidas alio loco, quo κονδύλους vocari scribit. Sane enim κόνδυλος facile κορδύλην faciet, at non contra. Itaque emendarim κορδύλας, quamvis inter œdemata et exanthemata sciam a medicis recenseri τὰ κονδυλώματα. Ap. Theocr. Id. i. 38. senes κυλοιδιόωντες aliud est; nam tumor ille non est ex plaga nisi amoris. Fl. Chr. δαιμονίως est vehementer, ὑπερφυῶς, Zen. i. p. 474. Dind.

534. κυάθοις. Cyathos calida impletos (cucurbitulæ solent vocari) admovebant ejusmodi tumoribus, ut detumescerent. Eo respicit in Lysistr. 445. ubi Lysistrata plagas minatur cuidam, et dicit, κύαθον αἰτήσεις τάχα ubi v. Scholia a Kust. nuper edita. Berg. Vid. ad Lys. 444. Brunck. Cod. Ven. κυάθους. Dind. κυάθους Suid. Ms. ὑπωπιάζω. ubi mox 'Απολλόδωρος φησίν. -θους ed. M. Pors.

537. γοῦν cod. Venet. γοῦν Rav. Legebatur γάρ. Dind.

538. τίλλουσ' ἑαυτόν. Quia ars ejus exolescit tempore pacis; infra dicit ad Trygæum, ἀπόλεσά μου τὸν βίον καὶ τὴν τέχνην. Berg.

539. πέπαρδεν. In Plut. 618. τῆς πενίας καταπαρδεῖν. Sosipater Comicus ap. Athen. ix. p. 378. τρεῖς ἡμεῖς ἐσμὲν ἔτι λοιποί, Βοΐδιων καὶ Χαριάδης ἐγώ τε· τοῖς λοιποῖς δὲ προσπέρδου. Berg. πέπαρδεν [vulg.]. Satin' verum est, quod paulo infra chorus ait? πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει. Putida in hoc versu menda nimis diu me latuit. Nam præterquam quod illum sic excudi passus sum, ex eo etiam in nota ad Vesp. 712.

πέπαρδεν laudavi, simplex adhibitum pro composito. Atqui πέπαρδε vox Græca non est. Thema est πέρδομαι: nam activa forma præsentis apud Comicum non occurrit: præteritum medium πέπορδα, quod occurrit supra 335. et Nub. 392. plusquamperf. ἐπεπόρδειν Vesp. 1305. aor. 2. ἔπαρδον, fut. 2. med. παρδήσομαι. Composita sunt καταπέπορδα et κατέπαρδον. Barbarum est πέπαρδα. Dura provincia est, codices plures conferre, maxime si quis, ut mihi invito contigit, laborem hunc solus, nullo adjuvante, subeat. Prava lectio, in impressis omnibus recepta, si forte in codice reperiatur, quem primum adhibeas, nec tibi de corruptela suspicio oborta fuerit, alium codicem vel inspicere negligas, vel, si quid diversi in eo fuerit, vix eo animum advertas. Ita mihi evenit locum hunc tractanti. Impressorum omnium lectio est πέπαρδεν, et sic liquido scriptum in A. In mentem mihi non venit, vocem illam ad grammaticos canones exigere, nec memini, quid tum senserim de alterius codicis lectione, eamne animadverterim an pro mera habuerim scripturæ menda. Postquam vero notæ meæ in hanc fabulam jamdudum impressæ erant, quum eam forte relegerem, ut mihi monstrum illud verbi in oculos incurrit, atque obstupui veritusque fui, ne culpam in me admisissem, continuo codices rursum adii et in B. hanc scripturam reperi: καταπέπαρδεν ἄρτι. Est illud καταπέπαρδεν eodem nomine, quo simplex, vitiosum, et præterea duabus supervacuis syllabis versum onerat: sed ex eo sponte sua enascitur genuina et sincera lectio, quæ omnino reponenda est: κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξ. κεινουτ. Sic Vesp. 618. βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. Item in Plut. 618. καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν. Brunck. ξιφουργοῦ κεινουτ. Sic in binis codd. et in primariis edd. Nescio qua libidine in novitiis excusum fuerit ἐκεινουτ elisa prima. Brunck. 'κεινουτ editum est, quia κεῖνος Ionicum habebatur. Dind. κατέπαρδεν cod. Rav., et Heindorfius ad Horatii Satiras p. 200. 'κεινουτ Kust. Reliquæ edd. κεινουτ. Id.

540. ὁ δὲ δρεπανουργὸς—Quia jam non *falces rigidum conflantur in ensem*, sed contra: et quia jam pluris vendet falces, quam antea: ὡς πρὸ τοῦ οὐδ' εἷς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου, inquit infra 1165. Berg.

541. ἐσκιμάλισεν. Avium curatoribus vox propria, qui digitum, parvum puta, immittunt in avium culum, ut olim solebant Deliaci gallos castraturi aut gallinarum partiones exploraturi. Hic est καταδακτυλίζειν et ἐφυβρίζειν, i. contumeliose irridere et in contemtum digitum, ut ait, medium ostendere, qui infamis vulgo existimatur. Id Gallico idiotismo dicitur, *faire la figue*. Quamquam in obscœniorem sensum id verbi olim detorserunt; nam id etiam erat σιφνιάζειν: propterea quod gens illa puerorum amoribus dedita, διὰ δακτυλίου ἐσκιμάλιζεν et digito femora contrectabat, ut λεσβιάζειν, os præbere πρὸς τὴν μόλυνσιν. Apud Schol. pro μέσῳ δακτύλῳ legebam μικρῷ, ut in fabula Acharn. 444. ubi dixit de Euripide, ῥηματίοις σκιμαλίσω· quamquam medium, ut diximus, digitum intendebant, quoties aliquem subsannantes contemnebant. Fl. Chr. ἐσκιμάλισε, ἐφύβρισε, ἢ κατεδακτύλισε. σκιμαλίσαι γάρ ἐστι κυρίως τὸ, τὸν δάκτυλον εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνέου βαλεῖν· οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἀλλὰ καὶ ὅταν, βουλόμενοί ἐφυβρίσαι τινά, τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείνοντες δείξωσιν αὐτῷ. Vide ad Acharn. 444. Brunck. Lege δορυξοῦν: vid. 1179. Bent. δορυξὸν Suid. Ms. V. ἐσκιμ. ubi δοριξὸν ed. Med. Pors. δορυξὸν Cod. Venet. Rav. et Ald. conf. v. 439. Dind.

543. ἀκούετε λεῴ. Sic etiam edicta, quæ præco publicabat, incipiebant, et in sacris usurpabant, et extemplo λαοῖς ἄφεσις, unde missionis vel missæ nomen, ne necesse habeamus, a vetustiore lingua longius et curiosius arcessere. Fl. Chr. In Avv. 449. ἀκούετε λεῴ, τοὺς ὁπλίτας—ἀπιέναι. Berg. Etiam ἀνειπεῖν est proprium præconibus aliquid proclamantibus. V. Demosth. de cor. p. 244. t. i. Reisk.

544. εἰς ἀγρόν. Sic A. Vulgo mendose ἐς ἀγρὸν, ut supra 528. ἐς ἰπνόν. In B. præpositio plane omissa. Brunck. Lege εἰς. Bent. ἐς ἀγρόν. L. εἰς ἀγρόν. Pors. εἰς ἀγρὸν, Scaligeri Excerpta. Dind.

546. Proprie σαπρὸν dicitur, quod temporis diuturnitate putredinem quæsivit: hic pro *vetusto* et *antiquo* dixit, in quo notat belli diuturnitatem, vel quum paullo post ait, se jam senem revisurum ficus, quas juvenis plantaverat: παιωνίζειν autem est gratiarum erga deos actio: est enim παιὰν hymnus εὐχαριστήριος. Fl. Chr.

549. ἀσμενός σ' ἰδών. Sic optime A. In B. pronomen exhausit præcedens litera ἄσμενος ἰδὼν, claudicante versu, cui ineptum fulcrum suppositum in impressis ἄσμενός γ' ἰδών. Brunck. Lege ἄσμενός σ' ἰδών. Vide infra 583. Eur. Ion. 1458. Sic membr. et forsan Rav. Pors.

551. ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν γὰρ ἐπὶ πολλοστῷ χρόνῳ. πολλοστῷ χρόνῳ Menand. Misogyn. apud Priscian. xviii. p. 1194. quod non debuit a R. Bentleio (Emendat. in Menand. p. 52.) solicitari.

In margine edit. Basil. 1532. scribit, ἔστι pro γὰρ ἐπὶ ed. Kust. πολλοστῷ χρόνῳ Menander Prisciani xviii. p. 1193, 30. πολλοστῷ ἔτει Cratinus Junior Athenæi xi. p. 460. F. πολλοστῷ μηνὶ Aristides iii. p. 270.=ii. p. 163, 13. Jebb. Alibi addit Demosthenem c. Timocr. p. 761, 21. c. Eubulid. p. 1304, 9.=478, n. 309. 708. n. 24. ed. Paris. De Menandri loco vide Opusc. p. 250. Ceterum γὰρ ἐπὶ tres primæ; ἔστι tacite Brunck. Invern. Pors.

553. τοὺς λόφους. Cristas in galeis, quarum usus in bello, ut et clypeorum γοργονώτων. Berg. τὰς Γοργόνας. Bellicum omnem apparatum intelligit, vel quia dixit λόφους, est ἐνδύασις, ut ad clypeum referatur, et ut Lamachum, quem in Acharnn. γοργολόφαν vocat 548. obiter notet, ubi versum supra citatum habes: τίς γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος. Sed Suidas ἐκ τῆς ἀσπίδος legit et γοργόνα interpretatur κορδύλην. Puto tamen simpliciter de clypei terriculosa imagine tantum intellexisse Aristophanem. Sententiam meam adjuvat Hesychius, qui voce γοργόνα videtur respexisse ad illum ex Acharnn. locum, cum ait, γοργόνα ἣν ἐπ' αὐτῆς (puta ἀσπίδος, ne σάγματος potius legas et Suidam sequaris) εἶχεν ὁ Λάμαχος, ἵνα τὸν Λαμάχον εἴπῃ: nempe quia terriculamentis Gorgonum gaudebat Lamachus, propterea illa dixit in Acharnn. et hæc h. l. Itaque antea dixit, οὐδὲν δεόμεθα τῆς σῆς μορμόνος. Est autem Lamachus nomen pugnax et ἀκαταγώνιστον. Fl. Chr. Indicat enim eum qui cupidus est (λῇ) pugnæ. Dind.

554. Pro *velociter currere* τὸ λιπαργίζειν novavit, quia λίαν ἀργὸν i. e. ταχύ. Hesych. τροχάζειν exponit. Alii sunt λιτοῦργοι stipatores principum. Sed profecto cursores et a pedibus pueri recte dicerentur λιπαργοί. Fl. Chr. εἰς Suidas v. λιπαργιοῦμεν. Scribebatur ἐς. Dind. χωρία sunt prædia, villæ. Id.

555. ἐμπολήσαντες. Male ap. Athen. lib. iii. legitur, ἀγόρασόν τι. Nam horum trochaicorum catalecticorum moduli illam lectionem non recipiunt, etsi hic ut antea ἐμπολᾶν sit ἀγοράζειν. Fl. Chr. In marg. ed. 1532. ἀγορασείοντες f. v. Schol. ad Ran. 1100. Nempe ἀγόρασόν τι (sic) citat Athen. iii. p. 119. D. Pors. V. Kidd. ad Dawes p. 624. Dind. Vide Schol. ad v. 435. et Pierson. ad Mœridem, p. 156. Id.

556. ὡς καλὸν, ὦ Πόσειδον, τὸ στῖφος αὐτῶν, καὶ πυκνὸν, κ. τ. λ. Suidas v. ὡς καλόν. Dind.

557. Hic τὸ γοργὸν interpretantur ταχὺ καὶ ἀκίνητον· alias est λιπαρὸν καὶ εὐτραφές. Vertitur a Berg. *alacris*, sed a Br. *compacta*. Fl. Chr. reddit: quam cita crebra, pilata instar offæ et symbolaris cœnulæ. Per ταχὺς etiam explicatur a Zon. i. 447. Neque tamen video, quidni caterva, multitudo (στῖφος) agricolarum dici vulgari significatu γοργὸν possit, nam seqq. ὥσπερ μᾶζα — ad omnem imaginem pertinent, non tantum ad γοργόν. Dind.] Ac τὸ πυκνὸν quidem recte comparat farinæ propter crebritatem. Sed τὸ γοργὸν nihil ad πανδαισίαν, quod est velut adjiciale vel symbolare convivium, nisi ἀντὶ τοῦ εὐτραφοῦς accipiatur, quod non puto: nam bellico labore exhaustos agricolas habiliores esse credibile non est. Sane nisi Scholiastem de celeritate interpretatum scirem, dubitarem num legendum pro καὶ γοργὸν, γεωργῶν, ut ad αὐτῶν referatur; nam prius καὶ propter τὸ καλὸν dixit. Judicent doctiores et me dubitatione vacillantem firmitudine felicioris ingenii sistant. Fl. Chr. De voc. πανδαισία (h. e. τράπεζα πολυτελής, εὐωχία) vidd. Phot. p. 274. Harpocr. et Zon. ii. 1507. Add. Suid. v. πανδαισία. Dind.

558. νὴ τὸν Δί'. Versus iste est octonarius iambicus (quadratum puto vocari); miror tamen inter trochaicos solum esse; fortassis legendum νὴ Δί', ut sit trochaicus tetrameter catalecticus cum cæteris. Fl. Chr. σφύρα. Chorus iste agricolarum Athmonensium (populus hic erat e Cecropide tribu, quem Ἄθμονον vocat, qui Ἐθνικὰ scripsit,) [Stephanus Byz. p. 29. diserte monet οὐδετέρως dici. Dind.] inducitur hic cum malleis, vannis, cæterisque instrumentis ferreis, quibus coloni βωλοκοποῦσι. Sed quem hic vocat malleum, nescio, nisi sit *ligo*, quia postea ait τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ. Mallei enim vel malleoli in re rustica sunt novellæ stirpes vitium, quæ et viviradices (etsi differunt aliquatenus), ad quas videtur alludere. Sane enim h. l. sunt tudites et martelli, quibus ridicas et pedamenta in terram demittentes et inspicantes tundunt et σφυρηλάτους faciunt. Fl. Chr. νὴ τὸν Δί' ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη. Omittit τὸν ed. Ald. Francofurt. Lege ergo νὴ Δί' ἡ σφῦρα γε λαμπρὸν, vel ἡ σφῦρα γὰρ ἦν ἂν λαμπρὸν ἐξωπλισμένη, i. e. λαμπρῶς ἐξωπλισμένη. [Vid. quæ ego ad h. l. dixi. In Hesiodi O. et D. 427. σφῦράν κε τάμοιο primus recte edidit Spohnius. Dind. Om. τὸν Junt. 1515. non 1525. Tum ἂν Ald. Junt. 1515. ἄρ' 1525. Pors. νὴ τὸν Δί' cod. Rav. Junt. II. — ἡ γὰρ σφύρα libri omnes. ἡ γὰρ σφῦρα Bent., Jacobsius ad Anthologiam Palat. t. iii. p. xl., Reisig. in Syntagmate critico p. 20., Buttman. in Gr. Gr. t. i. p. 142. Arcadius περὶ τόνων p. 96, 26. τὰ εἰς ρα δισύλλαβα συνεσταλμέ-

γων ἔχοντα τὸ α βαρύνεται, σφαῖρα, μοῖρα, πεῖρα, σφύρα (scr. σφῦρα). Conf. Gaisford. ad Hephæstion. p. 17.18.—ἦν ἄρ' codices Rav. et Venet., Junt. II. III. ἦν ἂν reliqui libri. Dind. Hunc versum sic emendo: νὴ Δί', ἡ σφύρα γε λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξεπλισμένη. Particulas γὰρ ἄρα librarii non studio posuerunt doctrinæ, cuicuimodo est, ostendendæ, sed mero errore γε et γάρ confuderunt. Reisig.

559. θρίνακες. Vannos, i. e. τὰ πτύα intelligit Schol. nempe instrumenta quibus discernunt spernuntque paleas a granis, ut sic purgetur triticum, vel, ut dicebant veteres, evannetur. Tamen nominis etymon rimanti et grammaticos audienti, qui ἐργαλεῖον ὀδοντικὸν exponunt et τρίαιναν, videtur mihi aliud fuisse θρίναξ a vanni cribro et dictus quasi τρίναξ, qua ratione Sicilia θρινακία et τρινακρία dicta, vel propter tria promontoria vel quia tridenti similis. Quo magis credam, facit verbum διαστίλβουσι: nam ferrum attritum præsertim splendescit ad solem. Quodsi quis argutetur, ferramentum illud jam diu deses et situ longo depositum rubiginem potius quam splendorem contraxisse, respondebo, Trygæum hæc loqui quasi per ἀναχρονισμὸν et eruta Pace; cum bona spe sic eventurum, imo videri jam præsens. Fl. Chr. Inepte verterat Berglerus, *et ventilabra refulgent ad solem.* Quis fando audivit aut vidit unquam fulgentia ventilabra? Tum quis ventilabri usus ad vitium et ficuum conserendorum ordines? θρίνακες sunt τρίαιναι, tridentes rastri, s. ligones, idem fere quod δίκελλαι. Mox τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ. V. Hesych. in Θρίναξ. τριαινοῦν est *terram vertere*, τὸ ἄνω κάτω ποιεῖν. Pro *diruere, evertere,* utitur Eurip. in Bacch. 344. θάκους τοὺσδ' —μοχλοῖς τριαίνου κἀνατρέψον ἔμπαλιν, ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ. Brunck.

560. Nisi passive accipimus τὸ ἀπαλλάξειεν et absolute, ut apud Latinos sæpe *mutare* et *turbare*, existimarem mutandum αὐτῶν in ἄν τις, nempe me movet τὸ ἂν repetitum. Tamen nihil pronuntio nisi dubitanter, neque quicquid ejusmodi a nobis observatur notaturve accipi velim tanquam κυρίας δόξας. Non ita vaticinor sed esse tantum cupio irritamentum alieni judicii. Est autem μετόρχιον spatium et intervallum, quod est inter vites ordinarias, quod vocatur a Columella [de R. Rust. iii. 13. 3.] *interordinium*, quo modo Vitruvius dixit [iii. 1. etc.] *intercolumnium.* Neque solum de vitibus intelligitur, sed oleis etiam aliisque arboribus, inter quas sementem faciebant. Nam ὄρχοι ordines sunt in quincuncem digesti, etiam ὄρχατοι dicti, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτῶν τὰς τάξεις τῶν φυτῶν. Fortassis etiam alludit πρὸς τοὺς ὄρχεις, ut in Acharan. Fl. Chr. Versus hic est Mercurii, sequens versus rursus Trygæi. Sensus istius versus est, *Sane bene patientur ab ipsis sata;* bene curabunt segetem, bene agrum excolent. Reisk. ἢ καλῶς αὐτῶν. πῶς καλῶς αὐτὸν Suid. v. ἀπαλλάξειεν. πῶς καλῶς αὐτῶν Ms. Pors. ἢ καλῶς Junt. II. Dind.

562. τριαινοῦν. *Sensim fodere* et *occatas glebas attrahere*, ut semina operiantur, vocat τριαινοῦν. Id in segetibus fit, cum jacto semine tertio aratur et tunc *lirare* dicitur; fit enim e sulco porca. Hoc Græci vocabant ὑπαροτριᾷν, et sic usus videtur Theophrastus lib. viii. Histor. Plant. c. 11. quo loco amplector correctionem, ut pro ὑπατοροῦντες legamus ὑπαροτριῶντες. Hic ego putem de hortorum areis accipiendum, ubi post sementem jactam tridente instrumento spargitur et demittitur semen et mox inverso æquatur ipsa area, præsertim quum usus sit hypocoristico; dixit enim γῄδιον, i. *agellum* vel *prædiolum.* Ap. Hesych. arantes dicuntur τριαινατῆρες. Sed paulo post legendum ὦ 'νδρες, non ὦ ἄνδρες. Cæterum habemus hic undecim trochaicos dimetros acatalecticos præter octavum 570. qui est monometer, et coronidem quæ est ἑφθημιμερής. Sed notandum, in quarto dimetro vel dactylum esse vel potius duas in unam syllabas coalescere in παλλασίων, vel ut Suidas, παλλαθίων. Sunt autem παλάθαι vel παλλάθαι cum duplici λ *ficus siccæ*, quæ ἰσχάδες, vel *massa ficuum*, ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις, inquiunt grammatici, ut, nisi coalescant hæ duæ syllabæ, legendum putem παλλαθῶν. Fl. Chr. διὰ χρόνου. In Plut. 1051. βούλει διὰ χρόνου—πάσασι. Ib. 1045. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Berg. δικέλλῃ Cod. Rav. Dind.

565. ὑμῖν. Sic A. Vulgo ἡμῖν. Brunck. Recte ἡμῖν revocavit Inv. et Cod. Rav. et Venet. Dind.

566. τῶν τε παλασίων ἐκείνων. Sic bini codd. recte. Ita ap. Hesych. e literarum serie excudi debuit, ubi nunc legitur: πλασία (scr. παλάσια) τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ' πλάθεα (scr. παλάθεα) καὶ παλάθη. Photius ad hanc glossam citatus, παλάσια, τὰ συγκεκομμένα σῦκα, παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα. εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. Male in impressis παλλασίων. Brunck. Lege παλασίων. Bent. παλασίων Suid. Ms. in παλάθαι. Pors. Scholiastes affert aliam lectionem, παλαθῶν, quod in παλαθίων mutandum esse censet Bent. "παλλαθίων Suidas [v. παλάθαι t. iii. p. 5. ubi παλαθίων legitur]. παλλαθῶν

Fl. Chr. παλαθῶν Biset. παλάθων alii." Scaligeri Excerpta. Dind.

568. Non solum τρὺξ est fæx vini et subsistentia (Græci ὑποστάθμην vel ὑπόστασιν vocant), sed etiam novum mustum, ἀπὸ ληνοῦ ἀδιήθητον, inquit Hesych., ut h. l. Recte autem cum vino jungit ficus; nam ficuum tanta fuit apud veteres commendatio, ut secundum a vite locum obtinuerit, et merito Hipponax dixerit συκῆν μέλαιναν ἀμπέλου κασιγνήτην, i. ficum nigrantem vineæque germanam. Ratio cum historia fabulosa affertur e Pherenico ἐποποιῷ apud Athen. Itaque Theophrastus in libris de hist. plant. tractationi de vinea ficus adjicit contemplationem. De cujus variis generibus adfatim scripsit et scripta ab aliis recensuit idem Athenæus lib. iii. Dipnos. Quin apud Philostratum majorem lib. i. Imaginum titulo ξένια ad coacervandas asservandasque ficus, quæ pro apophoretis essent, vitis folia usui esse dicit. Fl. Chr. τῆς γλυκείας τρυγὸς Philostratus Imagg. ii. 26. p. 852., quod ex hoc loco petitum videtur Dobræo ad Nubes 1001. p. 40. Add. Suidam t. iii. p. 512. Dind.

569. Locum vel pratum violis refertum ἰωνιὰν vocant, qua ratione rosetum vel rosarium ῥοδωνιὰ et liliarium κρινωνιά. Sic in lib. i. de hist. plant. Theophrastus dixit ἰωνιὰ et ῥοδωνιά; nam accentum in ultimam puto rejiciendum. Doctissimus alioqui Gaza non satis explevit hæc verba, dum vertit *rosas* et *violas*, sed neque, si dixisset *violacea*. Ego cum Marone *violaria* et *rosaria* dicerem; et sane divinus ille vir dixit, 'irriguumque bibant violaria fontem.' Expressum ex his Aristoph. τ. ἰωνιᾶς τῆς πρὸς τῷ φρέατι. Nam τὸ φρέαρ *fontem* esse facile credo cum grammaticis. Ap. Theophr. l. vi. de hist. plant. Gaza vertit *juxta fontes*, quod Græce erat ἐν τοῖς κροτητοῖς, quamvis aliud sit κροτητὸν, semita scilicet plausu pedum trita et paverata a commeantibus. Quo loco existimavit divini viri discipulus eximius et, magistro ipso teste, melioris notæ, lilia pluribus variari coloribus quam violas: quod veritati rerum consentaneum non videtur; nam violæ præter omnes colores, quos habent lilia (purpureum eximo) etiam luteæ sunt, etiam variæ ex puniceo et candido. Fl. Chr.

570. Hic versus et sequentes male vulgo digesti sunt. Brunck. Ita dispositi sunt in edd. ante Brunckium: τῷ φρέατι, | τῶν τ' ἐλαῶν, ὧν ποθοῦμεν, | ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ | τὴν θεὸν προσείπατε. Brunck.: τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν, | ὧν ποθοῦμεν, ἀντὶ τούτων | τήνδε νυνὶ | τὴν θεὸν προσείπατε. Invenimus ex cod. Rav.: τῷ φρέατι | τῶν τ' ἐλαῶν, ὧν ποθοῦμεν, | ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ τὴν θεὸν προσείπατε. Dind.

572. Vide an hæc revocari ad formam strophicorum hoc modo possint: στροφὴ α'. Χαῖρε, χαῖρ' ὡς ἀσμένοισιν ἦλθες, φιλτάτη· | Σοὶ γὰρ ἐδάμην πόθῳ εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι. | ἀντιστρ. α'. Ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη, | Πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργὸν βίον ἐτρίβομεν. | στροφὴ β'. Μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις. | Πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα | Κἀδάπανα καὶ φίλια. | ἀντιστρ. β'. Ἦσθα γὰρ ἀγροίκοισιν χίδρα, | Ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια καὶ τὰ νέα συκίδια | Τἄλλα θ', ὅσα γ' ἐστὶ φυτὰ, | Ἐπῳδός. Προσγελάσεται λαβόντ' ἀσμέναν. Primo versuum horum perperam legi solet, Χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ' ὡς etc. cum feminam, Pacem, alloquatur chorus; secundo, Σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ, δαίμονα βουλόμενοι εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι, inconcinna quidem et frigida oratione hac: nam tui desiderio tenebar, cupiens deam (te) agros revisere. Jam vertendum: nam tecum agros revisere nimis cupiebam. Tertio minus eleganter libri τὸ μέγιστον etc. Quarto itidem inconcinne minusque exquisite γεωργικόν. Ultimo strophæ alterius φίλια maxime metri causa erat reponendum pro vulg. φίλα. Sequente versu vulgo legitur, Τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα χίδρα καὶ σωτηρία, obscurata metri forma iambici [trochaici voluit auctor scribere. Dind.] itidemque ineleganter intruso articulo (τοῖς), quo libenter in metricis caremus. Nam ab interprete esse ista καὶ σωτηρία, vix est, ut moneam. Laxe, pro more Scholiastarum vulgarium explicuit iste, quisquis fuit, jocosum poëtæ verbum ἦσθα χίδρα. Extremo versu, sublato, quod repetitur inutiliter pronomine σὲ post προσγελάσεται, apparuit metrum pæonicum, quo et conscripti versus 2, 4, 6, 7, 9, 10. Dedi quoque ἀσμέναν, tum quia sententiæ aliquid accrescit, ubi benevolæ benevolam excepturæ dicuntur arbores ac plantæ, tum vero maxime, quia juxta προσγελάσεται friget ἄσμενα, nec nisi rarius ancipites esse solent pæonicorum syllabæ extremæ. Sæpius quidem pro clausula ejusmodi versuum usurpatur pæonicus trimeter, velut et infra 361, 401. Quod reposuit Brunckius προσγελάσονται, et solœcum est in neutris ἀμπέλια, συκίδια, φυτὰ, et evertit versum. Quod autem hoc solo versu continetur epodus, sicut stropha Nub. 1200. si verum ibi vidimus, et Acharn. 943. 1221. sqq.; similiter in Æschyli Persis extremis, qui locus haud dubie strophicus est, unum versiculum Πέμψω σε δυσθρόοις γόοις, pro clausula

regi accinit chorus: neque non finitæ in extrema stropha sententiæ unicum hoc exemplum: cf. Ran. 213. Acharn. 993. Eccl. 518. 601. Pindarum et Lyricos passim. Ceterum, ne quis quærat, strophæ prioris prior versus trochaicus tetrameter catal., posterioris primus est iambicus dimeter, quibus respondent οἱ ἀντίστοιχοι. Hotib. Lege φιλτάτη. v. 644. et ἡμῖν. Bent. ἡμὶν ultima brevi, sic flagitante metro trochaico. Perperam vulgo ἡμῖν. V. præc. legi mallem, χαῖρε, χαῖρ' ὦ φιλτάτη γ', ὡς. Nec aliter credo Comicum scripsisse: nam ultima nominis φιλτάτη elidi non potest. Brunck. Sophocl. Trach. 18. χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς. Berg. Formulam ἀσμένοις ἡμῖν ἦλθες illustrant Wyttenbach. Epist. Crit. p. 27. s. p. 247. Dind. Hinc et ex Sophocl. Trachin. 18. optime ἀσμένοις defendit Musgravius in Euripid. Phœniss. 1075. adde Æschyl. Prometh. 23. Vide ad Phœn. 1061. Pors.

574. Εἰς ἀγρόν. Legerem ἀγρούς, ut sit catalecticus similis primo χαῖρε, χαῖρ': et alteri sequenti, κέρδος ὦ etc. In proxime sequenti etiam legerem, ἦσθα γὰρ μέγιστον, tolleremque τὸ, ut sit dimeter acatalecticus. Mixtus est hic chorus ex dimetris catalecticis et acatalecticis, ex dactylicis, ionicis a majore et pæonicis. Quin et iambicum habet dimetrum, decimum puta. In fine chori anapæsticus est dimeter, sed putarem legendum, προσγελάσει τοί σε λαβόντ' etc. non autem προσγελάσεται. Fl. Chr. Legebatur δαίμονα. Brunck. in notis δαίμονά σε, loco non intellecto. Hoc dicunt agricolæ, se vehementer cupiisse agros revisere. Vide supra v. 561. et alios in hac fabula locos. Quare emendavi δαιμόνια. Sic in Pluto 675. ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. Dind. Quod reposui δαιμόνια, repertum nunc est in cod. Rav. Idem liber v. 576. omittit τὸ et v. 583. σε. Ceterum si cui de carmine illo recte sensisse videbor, inventi laudem non tam mihi quam Reisigio tribui velim. Quamvis enim viri egregii de carmine impeditissimo sententia ab mea valde dissideat, illud tamen me monuit, versibus 576—583. ita scriptis ut ante me legebantur et γεωργικὸν in γεωργοὶ mutato, respondere versus 346—356. Id.

575. Legebatur: ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν | κέρδος, ὦ ποθουμένη, | πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργι- | κὸν βίον ἐτρίβομεν. | μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις. nisi quod Inverniz. dimetros illos ἦσθα—ποθουμένη in unum versum conjunxit libri Rav. auctoritate. Articulum τὸ ante μέγιστον ejecerunt Florens et Porson. in præfat. ad Euripidis Hecub. p. LI. ed. Lips., omittitque cod. Venet. Præterea transposui verba μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις, additis lacunæ signis. Nexus verborum fortasse hic fuit: μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις, πάντα παρέχουσ' ἀγαθὰ πᾶσιν, ὁπόσοι—. Dind.

579. ἀδάπανα. Horatius de vita rustica [Epod. ii. 48.] 'dapes inemtas apparet.' Noster Acharn. 32. ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν, στυγῶν μὲν τὸ ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν, ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, ἄνθρακας πρίω, οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐκ ᾔδει πρίω, ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα. Berg.

580. Lege ἀγροίκοισιν. Bent. ὅσα γ' vel ὁπόσ'. Id. ἀγροίκοισιν. Sic recte A. Male vulgo omissum ν paragogicum. Versus est dimeter trochaicus. Brunck. χίδρα. Num χαρά? Reisk. Species est leguminis τὸ χιδρὸν, et ex panico conficiebant: fruges novellas vel farinas ex leguminibus exponit Hesychius, qui ait σῖτος νέος φυτόμενος (corrige φρυττόμενος, nam alibi vocat ἐρεγμὸν πεφρυγμένον); est enim legumen fresum ex hordeo maxime. Existimat Suidas dictum χίδρον ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, quasi terra illud facile fundat. Ego putarem dicta χίδρα quasi χέδροπα, quia manu legantur. Legumina vel χέδροπα etiam sunt σιτώδη. *Fruges* summum genus est, et cætera species vel differentia. Jureconsulti quidem ad uvas *frugum* vocem diffuderunt, imo ad silvas cæduas et lapicidinas, quos recte castigat Julianus [Dig. L. 16, 77.] qui ne pomis quidem appellationem hanc tribuit. Tamen male frumentum definit, quod arista in se teneat, ubi videtur pro spica *aristam* usurpasse; non enim cuivis frumentacei generis spica aristosa est; deinde certum est, neque milium neque panicum neque surgum neque hæc χίδρα constare spica, sed neque siliqua. Ita magnis Jureconsultis magni accidunt errores, quorum neque Gallus neque Servius neque Alphenus immunes sunt. Tamen ex animi mei sententia non placet χίδρα. Quid enim est hoc, *tu es legumina et salus?* nam malo ἀγροίκοις σὺ, quam ἀγροίκοισι. Ne diutius lectorem morer, fortasse χύτρα tam convenientem hic locum habeat, quam τὰ ὄσπρια in ipsa. Hæc ego doctis censenda relinquo. Mihi satis vel nimis potius audere sententiam meam pronunciare, quæ in his minutis rebus semper erit ἐφεκτική, neque tanti apud me unquam erit auctoritas glossographorum, ut in eorum verba jurare velim. Quoquo modo legamus, innuitur tantum et speratur ubertas ex pacifico rerum statu. Fl. Chr. χίδρα edulium ex hordeo freso recenti. Pacem dicit rusticis fuisse χίδρα, quia tempore Pacis haberi possunt recentes fruges ad pa-

fanda χίδρα, et quia valde delectabantur illo cibi genere. In Eqq. 803. de rusticis: Εἰ δέ ποτ' ἐς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν Εἰρηναῖος διατρίψῃ καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαρρήσῃ κ. τ. λ. Berg. Non esse femininum, sed neutrum χίδρα, animadvertit jam Tittmann. ad Zon. ii. 1853. Dind.

581. τὰ νέα συκίδια. En ut semper ficus jungit vitibus. In fabula Acharn. 996. dixit μοσχίδια συκίδων, novellas ficus. Nam μόσχος tener et novellus. Sic Homerus Il. xi. 105. μόσχοισι λύγοισι. Latini mostum vel mustum, ut οἶνος μοσχίδιος vinum mustum et novum. Fl. Chr.

582. Vulgo legitur, τἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτά· qui versus dactylicus est, ut quartus hujus cantici. Sed quum præcedant duo pæonici facillimumque sit hunc versum ad idem metrum redigere, prætuli, τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτά. Nec dubito, quin quartus etiam syllaba defectus sit: requiri enim videtur in eo pronomen, et multo melius omnia procederent, si legeretur: χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλτάτη γ', ὡς | ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες. | σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ, | δαιμονὰ σε βουλόμενοι | εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι. Quinque sunt dimetri acatalecti, quorum duo primi trochaici, medius ionicus a majore, duo ultimi pæonici sunt. Brunck. Bentl. ὅσα γ' vel ὁπόσ'. Libri omnes ὅσ', præter Venet. Cod. in quo ὅσσ' scriptum est. Dind.

583. Fl. Chr. προσγελάσει τοι. Ald. προσγελάσονται. Bent. προσγελάσονταί σε λαβόντ' ἄσμενα. Sic bene A. et primariæ edd. In B. προσγελάσεται, quod imperite invexit Ant. Fracinus et ex Frobeniana in alias novitias manavit, reclamante nemine. Et sane miror editores illos, qui textui scholia subjecerunt, labem non animadvertisse. Nam diserte ait Schol., versum esse dimetrum anapæsticum acatalectum: et talis est revera, nisi malis choriambicum trimetrum catal. eum appellare. Sed ad utrumvis metri genus referas, omnino legi debet προσγελάσονται. Brunck. Nullo modo tolerari potest προσγελάσονται, licet ita ediderit Brunckius, melico Scholiastæ nimis credulus. Nam versus 581-3. e creticis et pæonicis constant, ita legendi: ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια | καὶ τὰ νέα συκίδια | τἄλλα θ' ὁπόσ' ἐστὶ φυτὰ, | προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα. Pors. Ad Hec. 1141. p. 72. Id. προσγελάσεταί σε cod. Rav. Venet. Junt. ii. προσγελάσονταί σε, Junt. i. Dind.

585. ἦδε. Ita recte ed. Ald. et Farrei: male nuper ἠδέ. In aliis etiam signum interrogationis perperam ponitur post χρόνον. Berg. Nempe Kust. dedit—χρόνον; ἠδὲ τοῦθ' ἡμ.—Ad hæc Dawesius M. Crit. p. 278. "Principio ἠδὲ non est vox Attica. Deinde si esset, nullum hic sensum sortiri posset. Tertio parum commode subauditur nominativus, ad quem referatur verbum ἦν. Ut hæc omnia simul incommoda evitentur, non est nisi ut pro ἠδὲ legas ἦδε, locum autem sic distinguas: — πολὺν τοῦτον χρόνον ἦδε; τοῦθ' — Nempe hæc dicit chorus de Irene sive Pace jam præsente. Postquam hanc emendationem excogitaveram, certior factus sum, editiones Ald. et Wechel. præferre: πολὺν ἤδη χρόνον Ἧδε, τοῦθ'—quas etiam sequi video Basil. 1532. Id quod vulgata scriptura partim quidem rectius est, sed partim etiam corruptius." Dind. τὸν πολὺν ἤδη χρόνον Ald. Junt. i. Id. χρόνον; Ἤδη. χρόνον Ἧδε; Dawes. p. 283. sequente Toupio Cur. Noviss. in Suid. p. 68. 111. Negant quidem hi Critici, adstipulante Valckenærio ad Schol. in Eurip. Phœniss. 1685. vocem esse Atticam ἠδέ. Quod de Comicis verum est; de Tragicis non item. Vide Eurip. Hec. 322. Iph. Aul. 817. Herc. Fur. 30. Sophocl. Scyth. apud Athen. iv. 2. p. 189. Vide Adverss. p. 42. et ad Hecubæ locum. Pors. ἠδέ. Vide Marklandum ad Iph. A. 812. Kidd. ad Dawes. p. 500. (Myrtilum sive Eupolin persanare conatus sum Auctar. Porson. Opusc. p. 384.) In Eupolidis loco, de quo Gaisford. ad Heph. p. 277. et Meinekius Cur. Crit. p. 58. κύτισόν τ' ἠδὲ σφάκον, ni me fallit memoria, Porson. apud Censorem, (Crit. Rev. March 1805.) Roberti Walpole, Scarce Translations. Dobr.

586. Rogante choro senum Athmonensium incipit Mercurius narrationem belli Peloponnesiaci et causas arcessit a Phidia et Pericle. Sunt autem versus hi omnes trochaici tetrametri catalect. ab his ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν usque ad inferiora ἅττ' ἂν αὖ (634.). Cæterum ex Archilocho versus iste manavit, qui dixit, ὦ Λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα. Quod etiam usurpavit Cratinus in Πυτίνῃ. Diodorus Sic. l. xii. c. 40. apud quem historia hæc de Pericle et Phidia exstat, hunc versum ita habet: ὦ πένητες καὶ γεωργοί θ', ἅμα τις ξυνιέτω. Puto illud πένητες detortum ex Archilocho et Cratino, qui λιπερνῆτες dixerant, neque tamen sic displicet; nam bello pauperantur coloni; sed δὴ ξυνίετε melius quam τὶς ξυνιέτω. Fl. Chr. Scholiastes affert similia loca: unum Archilochi, Λιπερνῆτες πολῖται — ῥήματα· alterum Cratini, ὦ Λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε. Ego inveni et alium Eupolidis, quem libenter imitatur Comicus noster, ap. Stob. Serm. iv.: ἀλλ' ἀκούετ', ὦ θεαταί, τἀμὰ καὶ ξυνίετε Ῥήματ'· εὐθὺ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ἀπολογήσομαι. Vulgo pro τἀμὰ

legitur πολλά, pro ῥήματα, χρήματα, et pro ὑμᾶς, ἡμᾶς· minus recte, ut nunc apparet. Ceterum totus Arist. versus aliter legitur ap. Diod. Sic., ubi historia de Pericle et Phidia exstat, l. xii. p. 97. ὦ πένητες κ. γ., θ' ἅμα τις ξυνιέτω. Legendum autem ibi, καὶ γεωργοί, τἀμά τις etc. Berg. Vet. ed. Ὦ πενῆτες καὶ γεωργοί. Lege ergo Ὦ λιπερνῆτες. vid. Schol. Hesych. Suid. Bent. ὦ σοφώτατοι γεωργοί. ὦ λιπερνῆτες Diodor. Sicul. xii. 41. probante Wesselingio. Pors. Diodorum primus contulit Leopardus Em. v. 14. citatus a Kiddio ad Dawes. p. 501. Dobr. Diodorus hæc confudisse videtur cum archilochеis: ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε | ῥήματα. Ceterum in ejusdem Diodori codicibus scriptum est τἀμά τις ξυνιέτω. Dind.

588. Peloponnesiaci belli causam a Phidia usque arcessit, qui temporibus Pythodori archontis, ut ait Philochorus, solertissimus statuarius, cum Minervæ statuam, cui muneri præerat Pericles, ex auro et elephanto fecisset, detracto postea e serpentium squamis auro furti suspectus in exilium missus est (hoc enim ait πράξας κακῶς) et in Elidem secessit, Jovem Olympium addicto pretio conflaturus. Maximus Tyrius Serm. xvii. [xxxiii. c. 7. p. 399. ed. Markland.] ubi disputat, an virtus sit ars, ait, ὅμοιον δρᾷς ὡς εἴ τις τὴν Φειδίου φυλάξας τέχνην τὴν ὕλην ἀφελὼν προσθείη τῇ τέχνῃ τὸ τῆς ὕλης ὄνομα. Quæ verba ad hoc auri furtum suspicor pertinere, præsertim cum antea dixerit, Περικλῆς οἴχεται, φεύγει Ἀριστείδης. Sunt tamen, qui ad Periclem nihil pertinere Phidiam existiment, cum Phidiæ istud factum septem annis præcesserit initia belli Peloponnesiaci. Neque vero laudatus testis Thucydides, historiæ, non fabularum, pater, de Phidia tacuisset, si vero id simile fuisset. Utut res gesta fuerit, magna fuit prudentia et cautio magni viri Periclis, qui seu repetundarum reus futurus seu rationum reddendarum metuens, alio traduxit Atheniensium mentes et bello Megarensi implicavit. Hujus consilii perhibetur auctor puellus adhuc et teneræ ætatis Alcibiades, ut recte censuerit Aristoteles in Politicis: ex assentatorum populi improbitate sæpe mutari statum civitatis. Sane hujus astutiæ non levia in rebus Gallicis visuntur imitamenta. Neque desunt nobis Periclei, non sane περὶ κλέους, sed περὶ κλήρου βασιλικοῦ certantes, et omnia in pejus ruitura susque deque habentes. De Pericle et causa belli Peloponnes. præter Plutarchum in Periclis vita et Diodorum lib. xii. pretium erit operæ legere Athenæum lib. iii. Philosophici Convivii. At de decreto in Megarenses facto A. Gellius lib. vi. c. 10. retulit et hic noster in Acharnn. plura. Sed sane non satis honestam de Aspasia scortisque belli causam prætexuit, etsi vetus est vel si ab Helenæ ovo ordiaris. Fl. Chr. πράξας κακῶς. Fuit enim condemnatus ab Atheniensibus et fugit in exsilium, quia visus est furtum commisisse, cum faceret statuam Minervæ ex auro et ebore. Berg. Lege ἦρξεν αὐτῆς. Bent. F. αὐτὴν εἶρξε (pro αὐτῆς ἦρξε). Reisk. Idem v. 584. ἦν (ut ubique scribitur) et v. seq. σὺ δὲ τοῦθ' ἡμᾶς — legi jussit. Ibid. in ed. Fl. Chr. legitur, πολὺν ἤδη χρόνον, sed in marg. notatur, γρ. τοῦτον χρ. In h. l. Hermann. de Metr. p. 117. recte emendavit, πρῶτα μὲν γὰρ ἦρξεν αὐτῆς — ne spondeus in tertia sede relinquatur. Cæt. cfr. Palmerii nota ad Schol. Dind. ἦρξεν ἄτης est Seidleri emendatio. Libri omnes et Diodorus αὐτῆς ἦρξε. Id.

589. Περικλέης. Iste fuerat curator illius operis et inspector; cumque timeret, ne etiam exemplo Phidiæ plecteretur, quia expensarum rationem reddere non posset; quietem publicam turbans, alio avertit mentes Atheniensium. Berg. Ald. δίκης Bent. vid. Elmsl. ad Heracl. 461. Dind. μετάσχοι cod. Venet. Diodorus μετασχῇ.—et Juntina i. τῆς δίκης. Emendatum in Juntina ii. Id.

590. τὰς φύσεις ἡμῶν. Cum loquatur Mercurius, non dubium est mihi quidem, quin legendum sit ὑμῶν, ut ad Trygæum et Athenienses potius referatur. Fl. Chr. τὸν αὐτοδὰξ τρόπον. *Contumaciam, iracundiam;* quia irascentes sæpe mordent labra; et αὐτοδὰξ ὠργισμένος in Lys. 690. ubi v. Not. Berg. Male apud Suidam αὐτόδαξον, est enim adverbialiter dictum, ut illud Hom. Il. ii. 418. ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν. Alias significat πάνυ et παραχρῆμα, quæ non male huic loco quadrabit interpretatio, ut ἀψίκορον ψύσιν innuat et ingenium quod amata relinquere pernix. Tamen glossographum secutus ὀργίλον et αὐθάδη intellexi, cum verti *mores irritabiles.* Fl. Chr. ἡμῶν Ald. et Frob. ὑμῶν Suid. in Αὐτόδαξον. Bent. ἡμῶν cod. Rav., Juntina i. ii. aliæque veteres. Correxit Portus. καὶ τὸν αὐτόδαξον τρόπον Suidas l. l. Dind.

592. Aut ἢ 'μβαλὼν aut κ' ἐμβαλὼν (καὶ ἐμβ.). Reisk. Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Vid. in Acharn. 532. Berg.

593. ἐξεφύσησεν τοσοῦτον. Ita ed. nupera. Cæteræ quas vidi ἐξεφύσησε γὰρ τοσοῦτον. Berg. Mire perstat in metaphora. ἀνεῤῥίπισε dixit Athenæus; nam scintilla vel fomes excitatur. Inde conflagratio per illa ἐξέφλεξε τὴν πόλιν; deinde ex

igne fumus, ut dixit ille Virg. Æn. iii. 3.: 'fumat Neptunia Troja,' quod Euripides καπνοῦται in Troadibus [8.]. Ex fumo autem lacrymæ. Fl. Chr. κἀξεφύσησεν Bentl., Lennep. ad Phalaridis epistolas p. 206. ἐξεφύσησεν tacite Kust., Brunck., Invernix. ἐξεφύσησε γὰρ edd. ante Kusterum et Diodori codices. ἐξεφύσησε, omisso γὰρ, Suidas v. ἐξεφύσησεν in edd. Mediolanensi et Ald.: nam Kust. t. i. p. 769. γὰρ tacite addidit. V. Nub. 405. Dind.

594. Verba τούς τ' ἐκεῖ exciderunt in Juntina i. iii. Dind.

595. ἤκουσ', ἐψόφησεν. Convenit translatio apud vinitores maxime et colonos, quos appellat. Nam dum componuntur dolia (quæ apud antiquos testacea fuisse intelligo), sæpe accidit, ut nonnulla rumpantur expressu et collisione. Sensus autem est: cum semel moveri et turbari res cœperint bello excitato, nemo superfuit, qui eas componeret: ita Paci exitium paratum. Sane arbitror hic pro vite populum, pro doliis offensas populi intelligi, et cum dixit ἄμπελος, videtur voluisse πόλεμος. Sed non satis capio, quid sibi velit illud ἤκουσα. Scio pro ἄκουσα intelligi posse, neque deerit auctoritas grammaticorum, in quîs Hesychius. Deinde ἤκουσα denso spiritu admitti possit: immo potius, nisi τὸ ἐψόφησεν faceret ἓν διὰ δυοῖν, posset legi ἠχοῦσα. Sed vera dicam: non liquet mihi in hoc trivio, quam viam insistam. Si præeat mihi melior Hermes, et digitum intendat ad veritatem rei, libenter sequar. Fl. Chr. De vite loquitur tanquam de animali, more Æsopico. Ita et de doliis. Vult autem dicere, agros esse vastatos et vites excisas: κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα, inquit rusticus ille in Acharn. 511. dicens, se propterea infensissimum esse Lacedæmoniis, qui sæpe impressionibus factis in agrum Atticum omnia vastarunt. vide mox 627. Berg. F. ἠχοῦσ' ἐψόφ. mallem tamen τὰ πρῶτα τμηθεῖσ' ἐψ. Reisk. Quæri etiam potest, utrum ἤκουσ' referatur ad πόλεμον an ad Μεγαρικὸν ψηφ. Francogallus interpres sensum bene expressit: Aussitôt que cette nouvelle fut parvenue dans nos vignes, les ceps furent brisées. Dind.

596. πίθος πληγείς. Diphilus Comicus fabulam dedit titulo Πιθραύστης. Puto a ruptura doliorum quasi sit πίθων θραῦσις, nam quod additur hic ὑπ' ὀργῆς, recte ad θραῦσιν, quæ etiam ab Hesych. exponitur ὀργή, nisi mendosus locus et ῥαγή, quæ est ῥῆξις, potius legendum. Fl. Chr. Sed nihil mutandum esse docuerunt Intpp. in ed. Albert. i. p. 1799. Dind.

597. ἧδε τ' Dawes. Misc. Crit. p. 283. Pors.

598. 'πεπύσμην. Sic cum apostr. elisum augmentum indicante scriptum in B. Brunck.

599. προσήκοι Φειδίας. Ex h. l. et post Suidam Parœmiographi jamdudum proverbium sustulerunt, doctis viris, ut equidem censeo, risum. [Schotti Prov. Græc. e Suida Cent. 14, 30. et Metr. 1342. Φειδίας προσήκει εἰρήνῃ. Dind.] Sane enim ad hunc modum facile reperientur, neque durum esset scribere Chiliadas, ut dixit Batavæ gentis gloria, Desiderius. Quod autem Pacem ait Phidiæ συγγενῆ, προσήκουσαν, id propterea est, quod Pacis ore nihil formosius et speciosius, contra bellicæ artes faciunt, ut Phidiæ et ejusmodi artificum pereat artificium. Est autem Phidias statuarum, qualis Pax, egregius artifex, deinde exsulavit cum Phidia ipsa Pax et eo secedente abscessit. Sic apud Æsch. Prometheum Vulcanus dictus ipsius Promethei συγγενής, quia sine ignis adminiculo nihil potest opera fabrilis, quæ cum illo et nascitur et denascitur. Hoc ergo sive proverbium sive dictum sic intelligendum, sed sensum alio detorsit doctissimus Junius [Cent. iv. Adag. 7.] nec quo voluit Aristophanes. Fl. Chr. ἠκηκόη A. Attice. Vulgo ἠκηκόειν. Brunck. Illud igitur reponendum aut hoc relinquendum erat, nec ex utroque inauditum ἠκηκόην conflandum, quod in Lips. ed. legitur. Cf. Fisch. ad Weller. t. ii. p. 371. s. Sensus loci est: nec audiveram quomodo cum ea conjunctus esset, ad eam pertineret, Phidias. Rav. ἠκηκόειν. ἠκηκόην Inverniz. tacite. V. Schol. Dind.

600. εὐπρόσωπος. De Pace tanquam loquitur de puella formosa. Sic in Acharn. 987. de eadem: ὦ — ξύντροφε Διαλλαγή, ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες. Berg. In ed. Br. male erat datum πρίν γέ ν. Hinc addita hæc nota: "Irrepsit ex oscitantia, quum fabulam iterum descripsi, menda, quæ diligentiam meam fugit, quum folia corrigerem. Repone, ut est in libris omnibus, πλήν γε —." Brunck.

601. Paulo ante dicebat, ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας· ibi προσήκειν τινὶ simpliciter accipitur pro *attinere ad aliquem;* (attinebat autem Phidias ad Pacem, quia occasione statuæ a Phidia factæ pax erat turbata) nunc autem ita loquitur, quasi ibi προσήκειν accepisset pro, *attinere ad aliquem*, sive, *contingere aliquem cognatione*. Itaque Pacem *pulchram* esse dicit, quia Phidiæ, qui pulchras statuas faciebat, sit cognata. Iidem enim sunt συγ-

γενεῖς et προσήκοντες γένει. Berg. Non sine singulari vi hæc adjecta sunt, πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει. Scilicet multa inscio populo tum agebantur in re publica. Dind. Suid. πολλά γ' ἡ. λανθ. Pors.

602. κᾆτ' ἐπειδὴ —. Notat leves occasiunculas, quas arripiebant Athenienses, ut bellum gererent. Mira autem est hujus poëtæ œconomia. Nam cum in principio hujus fabulæ maximam operam dederit, ne Athenienses læderet, belli causam rejiciens in alios, Bœotos puta et Megarenses, nunc libertatem loquendi detorquet in ipsos, non maledicendi studio, sed ut eos, si poterit, avertat a pravis illis moribus et natura irritabili vereque efferata et canum in morem hirriente. Fl. Chr.

603. Vide Bekkeri Anecd. i. p. 42. 6. Dind.

606. Turpis lucri studiosi et hospitum deceptores Lacedæmonii, de quorum avaritia oraculum est vetus : 'Α φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδὲν, i. *solus amor lucri Spartæ pessumdabit urbem.* Neque vero avaritiam solam notat, sed inhumanitatem et inhospitalitatem ; hoc enim vox illa sonat διειρωνόξενοι, quasi per ironiam et fallaciam hospites acciperent, quia non licebat quandocunque Spartam adire, sed certis tantum diebus erantque illic κακοὶ ξενοδόκοι, ut ait Theocritus Id. xvi. 27. et qui proverbium tollerent, ἐγγύτερον γόνυ κνήμης. Quin ibi lata lex fuit περὶ ξενηλασίας, et Archilochum poëtam Spartam ingressum statim expulerunt quæsito versuum prætextu, quibus fugam morti præferebat. Adeo aberant a comitate illa humaniorum, qui hospitio indulgent, et, ut ait Virg. Æn. iv. 51., causas morandi innectunt. Fl. Chr. Avv. 1013. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατοῦνται. Vid. Eurip. Androm. 445. ss. Berg. Adverss. p. 234. Pors.

610. οὐδὲν αἰτίων. Ad γεωργοὺς referendum, quos innoxios vocat, merito ridens leves bellorum prætextus propter aliquot uvas vel ficus decerptas. Fl. Chr. ἀνδρῶν γε: lege γεωργῶν. Bent. οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν. Sic ad metri normam legendum. Mendose in libris omnibus, οὐδὲν αἰτίων ἀνδρων γε. In B. plane omissa ultima particula, mutilo versu. Brunck. κράδας. Videtur ludere in paronomasia κέρδη et κράδη. Sunt autem κράδαι, *ficus agrestes*, ut censent Nicandri Scholia et Pollux Onomastico [iv. 129. xi. 40.] cujus fructum sunt, qui ἐρινεὸν vocent vel ὄλυνθον. Κράδια vero vocantur frondes ; unde κραδοφάγος auctore Hesychio ἀγροῖκος. Apud Theophr. in Hist. Plant. i. 13. extr. κράδη est verruca nodosa, quæ in olea gongrus, quam alii πρέμνον, alii κροτώνην vocant. Etiam machina quædam scenica sic dicta et qua vehitur in aërem Trygæi scarabæus. Eam Hesychius videtur vocare ἄγγυριν, nisi codices mendosi. Nam vocem illam, si bene memini, non legi uspiam. Quæ si bona est et Græca, videndum quid sit apud Suidam ἄγκυρις. Nam herbam esse ait, quo nomine nulla mihi nota neque lecta est. Quid si pro βοτάνη τις legas μηχανή τις· nam ἀγκύρισμα et genus est luctæ (corrige ibi Suidam et lege σχῆμα τῶν ἐν πάλῃ, non autem σχημάτων) et vas ficuum capax. Censeant literati judices neque mihi vitio vortant conjectationes nostras, quas indaginis vicem tantum esse volo, sine qua sagaciores ad cubile veritatis facile fortassis pervenIant. Fl. Chr. Porson. ad Eurip. Phœn. 412. probavit scripturam Rav. ab Inv. receptam, οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρ. Adhibetur ἂν ea vi, ut significet, quæ fieri et esse facile possint aut soleant. Dind.

611. Hæc vulgo choro (et rectius, opinor) tribuuntur, 613. s. Trygæo. Mutavit personas auctoritate Rav. Invern. Dind. κορώνεων. Inter genera ficuum recenset Schol. : ego de vite hic accipio, quamvis Hesychius v. κορώνεως (sic emendo pro κορωναῖος) tam de ficu quam de vite accipiat. Sed satius de nigricante uva intelligere, quæ a corvino colore κορακιὰς dicta ? Eadem declinatione in Acharnn. 802. dixit φιβάλεων, qui ficus siccus est et proprie ἰσχὰς propter ἰσχνότητα. Nam inde macilenti et vesci homines dicti φιβαλεῖς. Fl. Chr. Suidas : κορώνεως, ὡς φιβάλεως. ἔστι δὲ εἶδος συκῆς. ταύτην δὲ καὶ κοράκιον λέγουσιν· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόρακι ἔοικε κατὰ τὸ χρῶμα. Brunck. Rav. κορώναιόν. Vid. Pors. ad Hec. 1161. p. 78. Pors.

612. Lege vel 'Εξέκοψαν ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξέθρεψ' ἐγὼ, vel quod verius 'φύτευσα κᾀξέθρ. Bent. ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κᾀξέθρεψ. Quis non videt sic legi debere ? Mendosa est librorum omnium lectio, ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. Claudicat versus in quinto pede. Emendationem præceperat Dawes. [Misc. Crit. p. 278. s. qui vidit e vulg. φυτεύσας spondeum occupare quintam trochaici sedem. Dind.] confirmatam Euripidis versu in Med. 1349. οὓ παῖδας, οὓς ἔφυσα κᾀξεθρεψάμην. Brunck. Libri omnes, etiam codd. Rav. et Venet., φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. Conf. Eurip. Med. 1346. Porson. Dind.

613. Lege ὦ μέλ' ἐνδίκως γε δῆτ' ἐκεί. Bent. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε

κᾄμοῦ, τὸν λίθον—. Hic rursus versus turpiter in libris omnibus claudicat, in quibus, — ἐνδίκως δῆτά γ', ἐπεὶ κᾄμοῦ — dactylo quintam sedem tenente. In B. sic scriptus est: νὴ Δί, ὦ μέλε', ἐνδίκως δῆτ' ἐπεὶ κᾄμοῦ λίθον—. Ad numeros quidem male; sed bene, immo optime factum, quod articulum τὸν omiserit: est enim longe ineptissimus, eumque, si sapuissem, in Morboniam amandassem. En, ni fallor, veram Comici manum: νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ' εἴγε δὴ κᾄμοῦ, λίθον ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμνον κ. ἀ. Brunck. Importunum illud τὸν et sensui et metro noxium tecte omittunt Brunckii Ms. et Rav.; dudum omiserat Juntina secunda. Sed in versu constituendo longissime a vero aberravit Brunckius. Lege, transposita tantum particula, Νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως γε δῆτ', ἐπεὶ κᾄμοῦ λίθον—. Sed aliud hic restat. Nam si sensui nocet articulus τὸν, nocet etiam articulus τὴν supra 611, ut additus noceret infra ante ἐξμ. κυψέλην. Lege igitur, ἐπεί τοι καὶ κορώνεών γε μου. Vide quæ dixi ad Med. 675. et adde exemplum e Schol. Ven. ad Il. N. 513. ἐπεὶ καὶ τοῦ Οἰνομάου ἐξέσπασε τὸ δόρυ καὶ τοῦ Ὀθρυονέως. Sed et ibi Ms. Townlei. ἐπεί τοι καὶ τοῦ Οἰ. Jam poteram multa de μέλε apud Atticos disyllabo, nunquam trisyllabo; poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus admisso; poteram denique quædam de vocibus ἐκμέδιμνον, ἐξμέδιμνον, et ἐξαμέδιμνον edisserere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam. Pors. Pessime ed. Kuster. ex Ald. τὸν λίθον, quod est, *throwing the stone*, cum oporteret, *a stone*. Lege ἐνδίκως (vel ἐν δίκῃ, ut supra 611.) γε δῆτ' ἐπεί. τὸν om. Suid. ed. λίθον βαλόντες Ald. θον β. Ms. in κυψέλη ἐξμ. Pors. 613-14. Choro tribuuntur in cod. Rav.: Trygæo in reliquis libris. Cod. Rav. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', ἐπεὶ κᾄμοῦ λίθον. Junt. II. νὴ Δί' ὦ μέλε' ἐνδίκως δῆτά γ', ἐπεὶ κᾄμοῦ λίθον. Dind.

614. ἐξμέδιμνον distraherem in duas voces ἐξ μεδίμνων. Est autem medimnus mensura capiens 48. chœnicas, i. e. 108. libras siccorum: ut recte Callimachus Cererem dixerit πολυμέδιμνον [in Cer. 2.]. At κυψέλη vas est figlinum et testaceum (quamvis etiam fierent ex vitilibus) sic dictum ab obscuritate διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἕλην. Aliud est κυψελὶς, sordes scilicet aurium. Fl. Chr. ἐκμέδιμνον Elmsl. ad Euripidis Medeam p. 256. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 414. Dind. Accuratius forsan ἑκμέδιμνον. Vide acutissimum Tyrwhittum ad Euripid. Electr. 888. Brunckium ad Med. 1181. Pors.

615. ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθ. Nempe initio belli, cum omnes in urbem commigrarent. V. ad Eqq. 789. Berg.

616. ἐλάνθανεν. Duplicem lectionem admittit Schol.; nam etiam ἐμάνθανεν probat, ut dicat Mercurius, agricolas postquam bello coacti urbes cœperunt colere, cognovisse proditorum artes improbas. Si ἐλάνθανε legis, tacite magnificantur agricolæ, qui reip. calamitates ipsis urbanis melius præsenserunt. Fl. Chr. In Acharnn. 373. κᾆνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπωλούμενοι. Berg. ἐμάνθανεν cod. Venet. et Rav. Eandem scripturam commemorat scholiastes. Dind.

617. ἄνευ γιγάρτων. Pro *uvis* dixit gigarta. Nam victus hic erat agricolarum una cum ficu. Est autem gigartum granum in acino et semen, sed improprie semen. Nulli enim usui est gigartum, imo vites agigartæ dulciores. Fl. Chr. Suid. γίγαρτα. Pors.

618. ἔβλεπεν. Perperam vulgo ἔβλεπε. Brunck. πρὸς τοὺς λέγοντας. Auscultabat oratoribus, quid illi dicerent, cumque oratores isti libenter calumniarentur opulentos, ut nempe multarentur pecunia aut etiam omnia illorum bona publicarentur, plebi inopia laboranti ea res placebat, quamvis reip. perniciosa. Berg. Superiorem versum laudavit Porson. ad Eurip. Hec. 788. ut ostenderet, participium ὢν non omitti, ubi duo membra sententiæ conjunguntur. Dind.

619. Suid. ἀσθένεια. Pors.

620. δικροῖς ἐώθουν. Proverbiale est: Latini dicunt *furcillis ejicere*, ut Catullus, vel ut Horatius, 'furca expellere.' Dicitur etiam δικράνοις: sunt enim δίκρα vel δίκρανα perticæ bifidæ et bifines, quasi δύο τέλη ἔχοντα. Quod autem jungit cum κεκράγμασι, propter demagogos facit, qui magnis clamoribus agebant, ne pax conciliaretur. Et præter exspectationem hoc dixit, cum debuisset ξύλοις, vel proditores innuit et bilingues. Corrigendus h. l. glossographus Græcus ῥήτορες δημιουργοῦντες: tu lege meo periculo δημηγοροῦντες, nisi mavis δημαγωγοῦντες. Fl. Chr. Suidas ad h. l.: ἔδει εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασι. Δίκρον ξύλον dixit Timocles Comicus ap. Athen. vi. p. 243. Proprie δίκρουν ξύλον est lignum *bifidum*, quale est *furca*, et *furcæ* dicuntur δίκρα, item δίκρανα. Hinc proverbium δικράνοις ὠθεῖν, *furcillis ejicere*, sive ut Hor. *expellere furca*. Lucianus in Timone c. 12. καὶ μονονουχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας. Berg. Suidas: δικροῖς, διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις. Ἀριστοφάνης· δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι· τὴν Εἰρήνην λέγων.

ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασι· ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην. Brunck. δικροῖς. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 233. 234. "πικροῖς quidam, non δίκροις: et mox καὶ κράγμασι, non κεκράγμασι." Scaligeri Excerpta.—κεκράγμασι edd. omnes, κεκράγμασιν Etymol. M. δικροῖς ἐώθουν τὸν θετὸν κεράγμασι grammaticus Ms. in catalogo codicum Nanianorum p. 496. Dind.

621. φανεῖσαν ἄντην Bentl. V. ad Av. 391. Dind.

622. τῶν συμμάχων κ. τ. λ. Talis ille est, cui exitium minatur judicum chorus Vesp. 287. Maxime autem illos aggrediebantur sycophantæ, qui essent simpliciores et simul divites. v. Eqq. 260. et 265. quæ ibi ad Cleonem spectant; nam is talia docte norat facere. Berg. Verbum σείειν eximie dici de sycophantis, qui alios vexant et exagitant, ostendit Photius Lex. Dind.

623. ὡς φρονεῖ τὰ Βρ. *quod cum Brasida sentiat eique sit addictus.* Iste erat admodum prudens imperator, eoque efficiebat, maxime quo tempore in Thracia erat, ut multi ab Athenn. ad Lacedæmonios deficerent. Hinc sycophantæ Athenis sæpe arripiebant occasionem, ut etiam innocentes insimularent, quasi cum eo conspirarent. In Vesp. 473. ὦ μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐραστὰ καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ. Berg. Ad loquendi normam oportet ὡς φρονοῖ— et sic liquido scriptum est in B. Brunck. Nulla opus mutatione; nam quasi oratio illorum adfertur, qui hanc causam addebant. V. Matthiæ Gramm. Gr. p. 710. s. Reisk. ad φρονεῖ supplet τις, quod Græci ita omittant. Cod. Venet. φρονοῖ. Dind. Βρασίδα Suid. v. cetera corrupte. Producitur autem prima syllaba, ut et Vesp. 473. quod ignorarunt Valckenærius ad Euripid. Hippol. 31. Brunckius ad Theocrit. Idyll. vii. 11. not. ad Analect. p. 69. Pors.

626. ἄττ' ἂν διαβάλλοι. Salse et satyrice διαβάλλειν dixit pro παραβάλλειν. Nos in interpretatione utrumque exprimere voluimus. Melius autem consuletur modulo, si legatur ἅττα διαβάλοι etc. Sic enim fluidior erit versus sublato quasi obice, ut cum Plinio loquar. Illa vero κὰν φόβῳ intelligo pro καὶ ἐν φόβῳ. Fl. Chr. Lege Ἅττα διέβαλ' ἄν τις vel Ἅττ' ἂν αὐτῇ διαβάλοι τις. Bent. Ita dixit pro παραβάλοι, quod *objicere* sive *projicere cibum* est canibus aut aliis bestiis: et hoc verbum erat ponendum, quia similitudo est a canibus, cum cibus eis projicitur; sed quasi errans utitur verbo διαβάλλειν, *calumniari*, quia rhetores isti sycophantæ per calumnias efficiunt, ut innocentibus bona sua extorqueantur. Berg. ἅττα διαβάλοι. Mendose vulgo ἅττ' ἂν διαβάλοι. Facete autem verbo διαβάλοι usus est pro παραβάλοι. Brunck. ἅττα διαβ. conjicit Reisk. ἅττ' ἂν διαβάλλοι Cod. Venet. ἅττ' ἂν διαβάλοι Kust. et Inverniz. Dind. Lege ἅττα διαβάλοι, prius ex Fl. Christiani conjectura, posterius cum Scholiaste. Pors. Vide ad Lys. 508. Dobr.

627. V. in Eqq. 67. de Cleone. Berg. ἐτύπτονθ' scholiastes, cod. Rav. et Venet. Dind.

628. Avaritiam rhetorum tangit, cum ait χρυσίῳ, sed et fortassis nefandam libidinem, puta oris illusionem vel buccæ offensionem. Apud Suidam ἐβύνουν habes, quod non omnino rejiciendum puto, cum βυνεῖν, auctore Hesych. sit, in ore aliquid tenere. Fl. Chr. In Plut. 379. τὸ στόμα ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων, ubi v. Not. Cratinus ap. Schol. ad Eqq. 523. εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, Ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασι. Berg. ἔβυον aut ἔβυσαν. Reisk. Mirum non recepisse e Rav. ἐβύνουν Inverniziam, qui recte v. præc. dedit ἐτύπτονθ' pro ἔτυπτον. Ipsi socii affligebantur verberibus et sentiebant (δρῶντες) ea. Dind. ἐβύουν legit Reisig. F.

629. Alterum ἂν non redundare, sed pertinere ad ἐξερημωθ. docuit Hermann. ad Vig. 817. ἦδ' Ἕλλας αὖ conjecit Reisk. Dind.

630. Lege ἔλαθε. Bent. ἦν ὁ δρῶν. Sophocl. Ajac. 1289. οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε; ibid. 1297. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα. Berg. ἔλαθε pro vulg. ἔλαθεν scribendum esse jam Reisk. ostenderat. Dind.

631. βυρσοπώλης. Cleonem intelligit, quem ab isto spurco officio exagitat, ut noscatur, a quibus artibus impetum fecerit ad principalem magistratum. Quem vero Attici σκυτοδέψην vocant, Asiani βυρσοδέψην dicunt, et Paphlagones (unde Cleonis origo) βυρσέα et σκυτέα. In Eqq. 197. βυρσαίετον vocat tum propter pelles, tum a rapacitate. Rapax enim aquila. Sed quia non solum Carthago Byrsa dicta est, sed etiam Athenæ ipsæ ab Aristoph. nostro ἐν δράμασι (sic lego v. Βύρσα ap. Hesych. non ἀράμασι, ut Niobem vel Centaurum fabulas intelligat; sæpe enim citatur ἐν δράμασιν ἢ Κενταύρῳ, ἐν δράμασιν ἢ Νιόβῃ, teste Athen.): quidni putem Βυρσαίετον esse urbis voraginem et populi furem? Apud Suid. v. σκυτοδέψης invenio, Cleonem imperatorem furiosum hominem, Cleæneti βυρσοδέψου filium. Fl. Chr. Vulgo inepte ὁ βυρσοπώλης. Ar-

ticulum quem versus respuit, non agnoscit A. *Et l' auteur de toutes ces manœuvres étoit un corroyeur.* Non vero, ut Berglerus, *coriarius ille, le* corroyeur. Brunck. ὁ βυρσοπώλης cod. Venet. Dind. ὁ βυρσοπώλης edd. Kuster. Bergler. perperam. Om. ὁ edd. tres primæ; quin Portus. E scholiaste, ut videtur, habuit Kuster. Suid. ἀποιχόμενα. Pors.

632. ἀλλ' ἔα. Invehebatur in Cleonem Mercurius, quasi gratificans hanc injuriam civibus; nam paci contrarius erat (lege in scholiis Gr. ἀνθίσταται, non ἐνίσταται), ut ante dictum est. Sed Trygæus, ut bonum virum et innocentem decet, non patitur vituperari mortuum, et, (quod Christiani solemus in precationibus et solemnibus nostris) requiem orat defunctis, ut recte antea de se gloriatus sit, οὐ συκοφάντης οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων, et tamen tacite eum suis coloribus depingit, artificiose admodum et rhetorice. Tanto enim odio flagravit in illum, a quo postulatus fuerat, quasi exterus non civis esset, ut Equites fabulam in eum scripserit: cumque propter Cleonis impotentem et tyrannicam potentiam non inveniret, qui personam Cleonis effingere vellet aut mimum qui agere, ipse Aristophanes effinxerit et mimum sub persona Cleonis egerit. Fl. Chr. In marg. ed. Fl. Chr. ad περ ἔστ' (nam ita divisim οὔ περ ἔστ' editum) adscribitur, γρ. πάρεστ'. Dind. οὗπερ ἐστ': Ald. οὗ πάρεστ'. Bent. Et Junt. i. Dind.

633. Ald. τις ἐστ'. Bent. Rav. ἔτ' ἐστ'. vid. Kidd. ad Porson. Miscell. Crit. p. 370. Dind. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœdissime corruptis, οὐ γὰρ ἡμέτερός τις ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνήρ, ἀλλὰ σός. In codd. vero sic scriptus est; in A.: οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔστ' ἐκεῖνος ἀνήρ, ἀλλὰ σός. In B. οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔσται κεῖνος ἀνήρ, ἀλλὰ σός. Non alia mendarum fœcundior causa quam vocum transpositio: singulis in suam sedem repositis sponte enascitur venustus tetrameter: οὐ γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός. Brunck. Sed facilior est emendatio e Rav. exhibita, sed ea jam legebatur in ed. Fl. Chr. ubi in marg. ad ἡμέτερος additur τις. Dind. ἀλλὰ σός. Erat enim Mercurius etiam νεκροπομπός. Et Cleo jam erat mortuus. Berg. οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἐστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἀλλὰ σός. Perperam ed. Kuster. ἡμέτερός τις ἔτ' ἐστ'. Simile mendum exemit Kusterus ipse ex Av. 521. Eurip. Iph. Aul. 509. ταραχή γ' ἀδελφῶν διά τ' ἔρωτα γίγνεται, Πλεονεξίαν τε δωμάτων. Vulgo perperam τις δι' ἔρωτα, quæ male emendarunt Marklandus et Musgravius. Idem verbum metro nocet Lysistr. 362. Ut vero hic redundat τις, alibi suppleri debet, ut in Tragico anonymo citato a Schol. Ms. in Homer. Il. Γ. 415. apud Valckenaer. ad Euripid. Hippol. 117. ἀλλ' ὡς λέβης τις μείζονος δεῖται πυρός. Male vir doctissimus τοῦ infercit. τις pro ἔτ' Ald. et Junt. 1515. ἡμ' ἔτ' ἐστ' (vel ἐστὶν) Junt. 1525. Fl. Christianus, (sed hic τις pro v. l.) Scholiastes, Ravennas; recte, modo ἀνὴρ legatur cum Porsono Opusc. p. 370. Utrumque ἔτ' et τις omittunt Brunckii Mss. unde patet corruptelæ origo. Pors. Vid. Reisig. Consect. i. pp. 184. 246. F.

634. Sequentes sex versus dimetri sunt trochaici, sed ultimum ἐφθημιμερῆ esse puto propterea que legendum σεαυτοῦ, non σαυτοῦ. Fl. Chr.

637. κύκηθρον. Supra de eodem v. 269. ἀπόλωλ'—ἀλετρίβανος—ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα. Berg. Vocab. κυκήθρα (nescio utrum hic lectum) habent Phot. Hesych. Zonar. ii. 1266. aliique grammatici. Dind. κυκήθρα maluit Elmsl. ad Acharn. p. 184. ed. Lips. Femininum legitur apud Hesychium, Suidam, alios, incertum an ex hoc loco. κύκηθρον retinendum est. Phrynichus in Bekkeri Anecd. i. p. 48, 28. κύκηθρον: ἐπὶ τοῦ τὰ πάντα κυκῶντος καὶ ταράττοντος. Id.

639. Ad personam Pacis, quæ muta introducitur. Berg. Redit ad senarios. Compellat autem ipsam Deam *Irenam*, quæ hic est κωφὸν πρόσωπον, vocatque μεσοπορπακιστάτην, novo et insolenti vocabulo, a parte armorum bellica ipsum bellum innuens, i. e. μισοπόλεμον. Πόρπαξ ferrum est, quod medio clypeo hæret quodque manu prehenditur. Alias est fibula et πόρπη. Fl. Chr. σαυτοῦ Cod. Rav. Dind.

641. εἴποιμι Cod. Rav. Dind.

643. Legebatur ἥδ'. Correxerunt Elmsl. ad Acharn. p. 265. ed. Lips., Heindorfius ad Platonis Sophist. p. 341. Dind.

644. Cod. Rav. Junt. ii. iii. εἶφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖς, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη. Dind.

646. Legebatur εἶέν γ'. Cod. Rav., scholiastes, Juntina ii. iii. recte omittunt γ', Æschylus Choeph. 655. Stanl. εἶεν. ἀκούω· ποδαπὸς ὁ ξένος, πόθεν; Quem locum Hermann. comparavit. Dind. Post hunc versum censenda est persona Pacis Mercurio quædam in aurem insusurrasse. ἐπικαλεῖν est i. q. ἐγκαλεῖν, κατηγορεῖν, μέμφεσθαι. v. Suid. in Ἐγκαλῶν, Zonar. i. 638. Id.

647. μομφὴν ἔχει. Eurip. in Alcest. 1009. φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν — μομφὰς δ' οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν σιγῶντα.

Idem in Phœn. 779. ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην—ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν. Berg.

648. Lacedæmonii pacem orabant post res gestas in Pylo, et naves, quas bello ceperant, reddere pollicebantur. Cleone satagente obtinuit eorum sententia, qui bellum malebant. Cæterum notandum, in Ulyssea Homeri Telemachi peregrinationem a Criticis vocari τὰ ἐν Πύλῳ. Fl. Chr. Postquam cepissent Athenienses Sphacteriam, insulam Pylo vicinam (Pylum autem antea occupaverant) et captivos ex ea duxissent trecentos Laconas, quorum plerique erant ex nobilioribus, Lacedæmonii aliquoties legatos miserunt Athenas de pace, qui re infecta sunt dimissi. Thucydides iv. 41. ἐπρεσβεύοντο πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐπειρῶντο τήν τε Πύλον καὶ τοὺς ἄνδρας κομίζεσθαι. οἱ δὲ μειζόνων τε ὠρέγοντο καὶ πολλάκις φοιτώντων αὐτοὺς ἀπράκτους ἀπέπεμπον. ταῦτα μὲν τὰ περὶ Πύλον γενόμενα. Berg.

649. Corayus ad Heliod. ii. p. 155. e Schol. ad h. l. (in quo κυτίδα pro κυτίδια reponit) concludit, poëtam non κίστιν sed κύτιν scripsisse. οὐ γὰρ, inquit, εἰκὸς, τὸν Σχολιαστὴν τὸ σαφὲς. κίστιν, διὰ τοῦ ἧττον σαφοῦς, κυστίδα, ἐξηγήσασθαι. Monet præterea duplicem hanc accusativi formam esse usitatam, κύτιν et κυτίδα, et κύτις aut κυτὶς esse deminutivum a κύτος, quo vocab. in eadem significatione usus sit Eurip. Ion. 37. — Ἀποχειροτονεῖσθαι mox est, suffragatione repudiari. Conf. Elmslei. ad Acharn. p. 272. ed. Lips. Dind. Suid. ἀποχειροτονηθῆναι. Pors.

650. τρεῖς cod. Rav. Dind.

652. Proverbiale est, σκύτη βλέπει, ut ait Schol., quod ego ad servorum metum flagra et lora cogitantium refero cum doctis viris. Aliud proverbium est ὁ νοῦς ἐν σκύτεσι, etsi illi agnatum, quod vel de clypeis et scutis συνεκδοχικῶς intelligendum, i. e. de miseriis bellicis, vel de Cleone, qui pellio et σκυτεύς. Nos cum vertimus, *in pellibus*, utrumque sensum complexi sumus, et sane sic designatur militaris dormitio; nam ἀπὸ τῶν δερμάτων Latinum *dormire*, quod etiam jam diu notarunt docti viri. Fl. Chr. ἐν τοῖς σκύτεσιν. Id est, Cleo *coriarius* tunc gubernabat remp., cui oportebat advertere animum et auscultare; is autem rejiciebat pacem et legatos pacem petentes abigebat. In Eqq. 790. ad Cleonem dicitur, Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις ἐκ τῆς πόλεως. Berg.

654. καὐτῇ Ald. Junt. i. Dind.

655. Male hic divisim excusum esse χῷς τις pro χὤστις Brunck. ad 429. animadvertit. Certe χὤστις (sine iota subscr. esse debet). Dind.

657. Cod. Rav. et Junt. ii. omittunt οὖν. Dind.

658. ψυχὴν ἄριστος. Sic bene A. In B. ψυχήν τ' ἄριστος, quod depravatum e vulgato ψυχήν γ' ἄριστος. Istud γε inficetum est: mox aptum est in πλήν γ' ὅτι. Brunck. Per ironiam dictum vel qua ratione dicimus *minime malus*. Cleonymum hunc sale comico aspergit tanquam spurium et timidum. In Avv. vocat eum κατωφαγᾶν, epitheto avi conveniente vel propter edacitatem vel παιδεραστείαν. Eum κολακώνυμον vocatum ait Hesychius, quia κόλαξ erat et ἀπατεών. Fl. Chr. Erat timidus, recteque δειλὸν eum dicit et καρδίας ἀπωτέρω Avv. 1475. Berg.

659. Fo. οὔπερ. Bent. Οὐκ ἦν—. Videtur indicare velle, eum esse degenerem filium; hinc etiam infra de eo dicitur v. 1199. κατήσχυνάς γε τοκήων. Berg. ὥσπερ φησὶν—. Sic quidem libri, sed manifesta menda, quam me reliquisse piget. Legendum οὔπερ φησὶν εἶναι. In B. ὅπερ male pro οὔπερ, quod quum metro repugnaret, a sciolo mutatum fuit in ὥσπερ. Notissimus clypei abjector Cleonymus, in quem facetus hic est jocus e similitudine vocum petitus ἀποβολιμαῖος et ὑποβολιμαῖος. Brunck. οὔπερ, Reisk. ὅπερ cod. Rav. Dind. οὐκ ἦν ἄρ' ὅπερ scholio præfixum in ed. Ald. Pors.

661. Qua ratione dicitur ὑποβολιμαῖος, *supposititius*, sic formavit ἀποβολιμαῖον, *abdititium*. Nam utrumque voluit. In Avv. 290. dixit ἀπέβαλε τὸν λόφον. Sic enim ῥίψάσπιδα innuit. Fl. Chr. Vesp. 589. κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής. Berg.

663. τοῦ λίθου. In Eqq. 950. λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Berg. Pnyx locus Athenis, ubi conciones agebantur, a frequentia dictus (sic enim malo, quam crebritate) fuitque antiquus. Thucydides πύκνα vocat (nescio an illic melius πνύκα, non enim audeo in rebus incertis certum quid pronunciare). Neque vero illic tantum fiebant conciones, sed et in theatro Dionysiaco et in ipso foro, adeo sane ut ἀγορὰν pro concione acceperint. Quem vero hic vocat lapidem, profecto βῆμα est et suggestus in tribunali; quæ erat προεδρία Prytaneis et Epistatis assignata; olim e lapide, qua ratione etiam altare dicitur λίθος. Fl. Chr. Τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνὶ Stephanus Byz. v. πνύξ. Rav. et Junt. iii. πυκνί. Vide quæ dixi ad Eccl. v. 244. Dind.

664. Hyperbolus, filius Chremidis et Charonis frater, post Cleonem magistra-

tum gessit, vir perniciosus et qui deinde viam stravit perditissimis successoribus in reip. administratione. De quo legendus Plutarchus in Alcib. vita et Thucydides lib. viii. Etiam Tullius in lib. de clar. orat. Saturninum quemdam ait similem Atheniensis Hyperboli, qui notatur in Atticorum comœdiis, tanquam *φιλόδικος* qui litigium emat. In hunc Hyperbolum scripserat Eupolis *Maricam* fabulam (male apud Erotianum *Μαρίᾳ* pro *Μαρικᾷ*) ut in Cleonem Equites suos hic noster. Fl. Chr.

665. *ποι.* Ald. *σοῦ.* Bent. *τὴν κεφ. ποῖ περιάγ.* Bona hæc lectio Ant. Fracino debetur. In B. *ποῖ* abest. In A. ut in primariis edd. *τὴν κεφαλήν σου περιάγεις.* Brunck. Hæc a Mercurio dicuntur ad Pacem, quæ putanda est, quum Hyperbolus nominabatur, caput flexisse et a spectatoribus avertisse. Dind. *τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις* Junt. ii. *τὴν κεφαλήν σου περιάγεις,* Ald. Junt. i. Id. Vide Reisig. Conject. i. p. 167. F.

667. *πονηρὸν προστάτην.* In Eqq. 1315. habes de Hyperbolo, *ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον,* i. e. *perditum vappam pretiique nulli Hyperbolum.* Nam quod illic Schol. intelligit *ὀξίνην* propter *ὀξυβαφίαν* et *λυχνοποιΐαν,* frustra est et indignum Scholion docto grammatico fidem non facit. De hoc Hyperbolo, homine nihili et vere vappa, recte censet Plutarchus in Nicia, quum ait, non ab opibus ad audaciam, sed ab audacia ad opes sibi viam fecisse; evectum vero ad illam *προστασίαν* post Cleonem a populo, quod non satis fideret nobilioribus civibus bellua illa multorum capitum, sed metueret ne eorum potentia et dignitate effueret status democraticus. Is postea consilio Niciæ ostracismo damnatus est, pœna, ut ait Plato Comicus ap. Plut. l. l. indigna ipsius moribus et factis: *οὐ γὰρ τοιούτων εἵνεκ' ὄστρακ' εὑρέθη.* Nullus enim antehac hoc exilii genere improbus aut ignobilis multatus fuerat. Itaque post eum desiit ostracismus, cumque paulo post Sami exularet, occisus est et cadaver ejus sacco impositum in mare abreptum est. Fl. Chr. *ἐπεγράψατο.* Hoc verbum proprie usurpatur de inquilinis, quos habere oportebat *προστάτην.* Berg.

670. *περιεζώσατο,* h. e. amicit se eo, induit eum, ponitur pro *ἐπίτροπον κατέστησε,* quia ad voc. *γυμνὸς* respicitur. Mox ad *ἐρωτᾷ* scil. *Εἰρήνη,* cogitandum, mutam Pacis personam ita se composuisse, ut Mercurius ejus voluntatem interpretari posset. Dind. Scholiastes Platonis p. 85. ed. Ruhnken. Suidas v. *περιεζώσατο.* Id.

672. *εὐβουλοτ. κ. τ. λ.* Axionicus Comicus ap. Athen. vi. p. 240. *ἔπειτα καὶ τρόπον τινὰ τὸ πρᾶγμά μοι λυσιτελὲς εἶναι νενόμικα.* Berg. *γενησόμεθα.* Sic A. Vulgo *γενησόμεσθα.* Brunck. Bent. TP. *εὐβουλότεροι γενησόμεθα τρόπῳ τινί.* Tyrwhittus et Inverniz. ex codice Rav. TP. *εὐβουλότεροι γενησόμεθα.* EP. *τρόπῳ τινι*; *γενησόμεθα* imprudens retinuisse videtur ex Brunckii editione. Revocavi *γενησόμεσθα* et transposui verba *τρόπῳ τίνι.* Dind. Malim *γενησόμεθα.* Pors.

673. *λυχνοποιός.* Fabricator lucernarum erat, sed vitio et dolo fabricabat. Nam quo majoris essent ponderis et pretii, non ex ære solido sed plumbo addito faciebat. Talis enim in Nebulis describitur et *κωμῳδεῖται.* Fl. Chr. V. Nub. 1064. Berg.

674. *ἐψηλαφῶμεν.* Quod accidit iis, qui per tenebras, ne offendant, manum prætendunt et omnia pertrectant. Sic nos antea, inquit, obscure res gerebamus; nunc clara erunt consilia nostra, quando, qui rebus præest consulendis, lucernas fabricat. Salse hominem tangit. Alias *ψηλαφᾷν* verbum est flagitii, *κλειτορίζεσθαι* et *σιφνιάζειν*: est enim *ἀκολάστως ἅπτεσθαι* (sic apud Suidam corrigo v. *μύρτον,* ne legas *ἕπεσθαι*); et inde veriloquium *ἀπὸ τῆς ἀφῆς καὶ τοῦ ψάλλειν,* quod est *τίλλειν,* i. e. a tractu et tactu. Hinc Bacchus ap. Æsch. [in fragm. ap. Clem. Al.] *χοιροψάλας.* *Pertrectandi* autem vel *pertractandi* verbum sic usurpant Petronius et Ausonius. El. Chr. In Eccl. 315. *ζητῶν ἐν τῷ σκότῳ·—ὅτε δ' ἤδη 'κεῖνο ψηλαφῶν οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν* etc. Berg.

677. Aut *τὸ τί,* aut *τίνα.* Reisk. Copiose de usu vocc. *τὸ τὶ* (*quid illud?*) et *τὰ τὶ* disputavit Hermann. ad Viger. p. 705. s. Articulus *τὸ* additur pronominibus interrogativis, ubi refertur ad aliquid, quod in verbis ejus, quem interrogamus, præcessit, ut 680. Sed eum articuli usum, qui hic obtinet, explicat sic, ut *τὰ* referatur ad *οἷα, τί* autem positum sit, non *τίνα,* quia rem ipse non noverit. Dind.

678. Cod. Venet. *κατέλειπεν.* Dind.

679. *πράττει.* Sic recte in B. In A. *πράττειν.* Vulgo *ὅ τι πράττοι.* Brunck.

681. *Σιμωνίδης.* Duorum simul poëtarum præstantium avaritiam uno stylo perstringit, in Simonide satis vulgatam vel ex arculis illis, de quibus Theocritus in Gratiis Id. xvi. Fertur enim primus carmina mercede scripsisse et primus poësin dehonestasse avaritiæ sordibus, imo in mercedem Asma scripsisse, ut merito a Pindaro tacite sugillatus fuerit, qui Musam ipsius

vocat φιλοκερδῆ [Isthm. ii. 9. ibique Schol.] Et Aristoteles in Rhetor. iii. 2. lepidam historiam eo pertinentem refert. Ait enim, Simonidem, accepta exigua mercede ab eo, qui vicerat mulis, carmen scribere noluisse, quasi turpe esset in mulas scribere, sed, accepto majori pretio, sic cecinisse: χαίρετ' ἀελλοπόδων θυγατέρες ἵππων. De Sophoclis avaritia non adeo res certa, cum postulatus olim a suis fuerit male administratæ rei familiaris. Tamen ferunt ex prætura, quam cum imperio in Samo gesserat, grandem eum pecuniam conflasse. Unde Xenophanes vocavit eum κίμβικα: est enim κίμβιξ, ὁ λίαν μικρολόγος περὶ τὰ χρήματα. Origo ἀπὸ τῶν κιμβιῶν, quæ sunt σφηκιαὶ vel μελίσσια ab apibus, quas parcas recte Virgilius vocat. Corrigendus obiter Hesychius, qui ait κιμβία, σκυφία: lego enim σφηκιὰ, etsi σκυφία non omnino absurdum, quia cymbium et scyphus non longe distant. Et idem Hesychius κύμβινον per υ agnoscit esse μικρολόγον, ut ab alvearibus, quæ sunt velut cymbia, derivatum sciamus. Apud Athenæum quoque Chamæleon Simonidem vocavit κίμβικα et αἰσχροκερδῆ. Miror autem Aristophanis inconstantiam, qui maximum et prudentissimum poëtam et theatri scenici principem ita perstringat et vellicet, quem opere maximo laudavit in Nebulis. Sane temperare sibi debuit ab hac scabie, præsertim cum tantus olim fuerit ei honos habitus vel ab hostibus, ut cum bello Siculo multi captivi essent Athenienses, plerisque tamen parsum fuerit propter communicatas ipsis Sophocleas fabulas. Sed prisca comœdia satyra fuit tota, et, quod diximus antea, κακῶς λέγειν Ἀττικόν ἐστι μέλι. Nec amicis quidem parcebant Comici. Fl. Chr. V. Plutarch. Nic. 29. Dind. Rav. liber γίνεται ex more suo. Inverniz.

683. ἐπὶ ῥιπός. Sic optime in B. ut et apud scriptores omnes, qui proverbialem hunc versum laudarunt. Suidas: σαπρὸς καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Σιμωνίδης γέρων ὢν καὶ σαπρὸς κέρδους ἕκητι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Casaub. ad Athen. xiv. 21. Paulisper inque moralis sententiæ formam immutatum senarium hunc profert Plutarchus de Pyth. Orac. p. 405. B. θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Et sic emendate legitur, in Exc. Grotii p. 933. Insulsissime vulgo apud Comicum, ἐπὶ τῆς ῥιπός. V. not. ad Plut. 1065. Brunck. Senarius est integer proverbialis, θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, i. in tegete nabis cum diis volentibus. Est autem ῥὶψ teges vel storia ex calamis; a ῥίπω deducit Schol., puto a ῥίπτω, quia res est levis, abjecta et spreta, quæ etiam dicitur ψίαθος et φρύγανον, vel cremium; quo nomine etiam vocantur saligni ramusculi. Itaque nare in tam levi re est quasi τῶν ἀδυνάτων, ut summa sit avaritia ejus, qui extremo se periculo committit propter lucrum. Sed auri sacra fames quid non cogit? Hinc impiger mercator se credit undis et pericula temnit. Hinc Persio censente [Prol. 12. ss.] spes dolosi nummi corvos et poëtas transformat in luscinias. Fl. Chr. In marg. ed. Fl. Chr. γρ. ἐπὶ ῥι. Dind. ἐπὶ ῥιπὸς Rav. scholiastes, Junt. ii. et scriptores qui proverbialem hanc sententiam afferunt. Reliqui libri ἐπὶ τῆς ῥιπός. Id. τῆς om. Suid. ῥιπός. σαπρός. ἕκητι Suid. Pors.

684. Lege δαί. Bent. Τί δαί; Sic optime scriptum in B., quod absque eo facile reponi poterat. Vulgo mendose, τί δέ; tanquam si δὲ produci posset ante tenuem et liquidam. Vide quæ notavimus ad Thesm. 169.—ἐστίν; viritne? estne adhuc in vivis? V. not. ad Eurip. Hecub. 312. Brunck. Cratinus, antiquæ comœdiæ scriptor, et qui post Susarionem inventorem primus partes comœdiæ distinxit, actus disposuit et personarum numero temperavit, apertus cætera conviciator et reprehensor, splendidum characterem amans, Æschylique inprimis æmulus, vinosus et φιλοπότης audiit, ut apparet ex Eqq. 538. ubi velut Connas dicitur coronarum satis abundans, sed siti semper enectus, tum ex fabula ipsius Πυτίνη, sic vocata ab œnophoro picato, ex qua versus habemus apud Athenæum. Πῶς αὐτὸν [Πῶς ἄν τις. ed. Schw. Dind.] ἀποπαύσειε τοῦ λίαν ποτοῦ; | Ἐγᾦδα· συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τὰς χοὰς | καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν, | καὶ τἄλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον, | κοὐδ' ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτήσεται. Neque vero solum vinosus, sed perminctor ab Aristoph. in Eqq. 401. κωμῳδεῖται, cum ait γενοίμην ἐν Κρατίνου κῴδιον. Miror etiam quod homo tam φίλοινος vinosum Homerum exagitaverit, nam ad hoc suos Ulysseas dicitur scripsisse. Habemus in Cratinum epigramma ex Anthologia quod exstat etiam apud Athenæum. [In Ran. 478. Berg.] Auctor Niceratus vel ut alii Chærestratus, vel etiam Theætetus, et incipit, Οἶνός τοι χαρίεντι etc. ubi quod antea de coronis diximus, firmatur; ait enim, Τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν· εἶχε δὲ κιττῷ | Μέτωπον, ὡς σύ, Βάκχε κεκροκωμένον. Hunc Cratinum, quod esset timidior et duxerit ordines Œnidensis tribus, Epeum vocabant. Nam Epeus timidus fuit. Lege apud Hesych. δειλὸς ἦν, non δείλαιος ἦν; ut non mirer, si Bacchum ipsum timidum

fecerunt. Fl. Chr. τί δέ; Κρατῖνος ὁ σοφός ἐστιν; Toup. in Suid. iii. 220. Pors. τί μαθὼν noli mutare in τί παθών. Utriusque significationis diversam speciem esse, sed discrimen tenue, vicit Frid. Aug. Wolfius annotatione ad Demosthenis Leptiniam, p. 348. 349. Illud tamen urbanius esse et magis Atticum, vere judicavit Reisk. Quinque in locis apud Aristoph. τί μαθὼν legitur, nullis nostris discrepantibus libris, et duobus in locis τί παθὼν, Pace 685. et Nub. 341. Et in his quoque μαθὼν dictum puto. Nam recte Boeckhius ad Nub. 401. τί μαθὼν in locum vulgati τί παθὼν reduci ex Rav. jussit. Reisig.

686. ὡρακιάσας. Deliquium animi et pallorem notat cum dissolutione et vertigine. Illud censet Lycophron, qui ὠχριᾷν idem facit, ut et Eratosthenes. Grammatici etymon dant, quasi ὥραν αἰκίζειν: nam pallor vultum et formam turpat. Causam vero mortis [Cratini] ridiculam adfert: quia, inquit, cum Lacedæmonii primo obsiderent mœnia, non sustinuit videre dolium vini plenum, effractum. Alii tamen alio genere mortis mortuum faciunt propter Baptas fabulam, et vinctum ab iis, quos in comœdia amare perstrinxerat, in mare projectum et demersum, titulum suæ fabulæ reipsa repræsentasse. Fl. Chr. ἐξηνέγκετο Suid. v. ὡρακιάσας in edd. Mediolanensi et Ald.: Kust. t. ii. p. 759. ἐξηνέσχετο ex Suidæ Ms. A. restituit. Dind.

687. ὁρῶν. Sic bene A. Vulgo ἰδών. In eod. cod. bene v. seq. scriptum πόσ' ἄττ'. Perperam vulgo spiritu aspero notatur postrema vocula. Brunck. ἰδὼν Cod. Rav. Suid. l. l. Affert scriptor περὶ κωμῳδίας in Commentariis in Nubes p. xxix., qui confirmat revocatam ab me scripturam ἰδών. Dind.

688. F. χἄτερα τοιοῦτ' οἷον γ'—. Reisk. τοιαῦτ', nisi fallor, voluit. Mox scribendum erat, γεγενῆσθαι 'ν τῇ π. non γεγενῆσθ' ἐν τῇ π. ut e Rav. editum. Vulgo ἐν deest. Dicit autem Trygæus hæc ad Pacem conversus. Tum dubitari potest an, quod ex uno Rav. editum est, ἀφησόμεσθα sit interpretamentum scripturæ omnium aliorum codd. et edd. ἀφεξόμεσθα. Dind. Junctim ποσάττ', i. πόσα τινα scribi jussit Dawes. M. Crit. p. 296. Id. Brunck. γεγενῆσθαι 'ν τῇ πόλει. Dind.

689. ἀφησόμεσθά σου liber Rav. Legebatur ἀφεξόμεσθά σου. Elmsl. ad Acharn. p. 61. ed. Lips. sine idonea caussa corrigit ὅστ' οὐδέποτέ γ', ὦ πότνι', ἀφησόμεσθά σου. Dind.

690. Olim scriptum, ἴθι νῦν. Tacite correxit Br. ἐπὶ τούτοις est, hac conditione, hac lege, scil. ut Pacem semper retineas et colas. ἐκποιεῖσθαι est sibi gignere, procreare. Dind.

693. Hæc ad Oporam dicuntur, meretricis habitu cultam. Ad δός μ. κύσαι subintell. στόμα, aut, quod simplicius est, σέ. διὰ χρόνου plerique intpp. cum κατελάσας junxerunt: si longo post tempore subegero. Quod non est commodum neque probabile. Pertinet ad βλαβῆναι, *aliquo tempore interjecto damnum inde habiturum*. Aberravit magis etiam Francog. interpres: 'Croyez-vous, qu' après une si longue privation il m'en arrive mal de m'amuser avec Opora?' Dind.

694. βλαβῆναι futuri temporis. Bent. Non intelligo quid Bent. velit. Dind.

695. τῆς 'Οπώρας κατελάσας. Recte Hesych. interpretatur συνουσιάσας et κατατήξας. Utrumque enim hic convenit, tam ad Oporam scortum (cui ἐλαύνειν vel μύλλειν accidens est maxime proprium) quam ad pulegium, quod κατατήκεται et cujus succo aquæ mixto cordis dolores, qui ex pomorum aut vindemiæ nimio usu adsciscuntur, sanari dicuntur. Hunc autem fere sensum accipit Enarrator Græcus, quasi dicat: 'Censen' tu, Mercuri, mihi male esse aut fore ex nimio oporæ usu?' Mihi nondum placere aut satisfacere potuit ista mens. Quomodo enim male esset ei, qui jamdudum oporam non cognovit? Censeam potius (sententiæ veniam peto pudentem) per hæc nefandam libidinem innui, et κυκεῶνα βληχωνίαν *fructum* esse, ut ait Plautus [Pseud. iii. 1. 16.] 'fullonium,' vel, ut hic noster alibi, Eqq. 1295. ἀπόπτυστον δρόσον, ut hic fere sit sensus auctoris: 'Putasne mihi male esse, quod tamdiu (hoc est διὰ χρόνου) caruerim opora?' 'Non,' inquit ille, 'si Cyceon blechonius buccam tuam offenderit;' hanc enim tertiam pœnam barbatis resignat ithyphallicus magister in Catalectis v. quæ Virgiliana non puto; nihil enim illa ad Partheniam. Nam ea etiam potione recreata fuit Ceres, filiæ suæ vestigatrix, cum monstrasset Baubo res suas. Sane enim βλήχωνα etiam esse τὸ ἐφήβαιον vel severi non nesciunt Catones. Alias vulgaris notitiæ herba; Origanum quidam vocant et Blechona, quia pecoribus balatum excitat, cum eam gustant florentem; calefacit et extenuat et viscosos crassosque humores e thorace et pulmone amolitur. Sed ad obscœna transferri etiam hic noster alibi testatur, ubi et πεδίον pro horto venereo et pulegium huc refert: nam Bœotiam pulegio abundasse constat, et hortorum culturam amasse. Postea cum de anguillis Bœotiis loquitur, fortassis alludit ad

veretrum: nam et ὄφις dicitur. Ut autem βληχὼ verbum est flagitiosum, sic Opora et Theoria, imo et Εἰρήνη nomina sunt aut prostibulorum aut amicarum. Sophocles Theorida scortum amavit, et Opora fuit ἑταῖρα, cujus nomine fabulam docuit Alexis et Plutarchus Irenam quandam ἀσελγαίνουσαν recenset lib. vi. de virtutibus mulier. Quin et Ptolemæus Philadelphi Irenam habuit amicam constantem et συναποθνήσκουσαν. Etiam in Constitutionibus Imperatoriis Imp. Isaaci Angeli, ubi de nuptiis septimi gradus agitur, Irenem habes Imperatoris sororem, quæ nupsit Joanni Cantacuzeno Cæsari, quæ fortassis eadem, cum solutum esset propter ætatem matrimonium, rite conjuncta postea fuit Theodoro, uti in Sanctionibus Pontificiis Theodorus censuit. Nimis multa fortassis de his dicta sunt, quæ lector eruditus non assis faciet; mihi quidem, vere dicam, non satisfacio. Fl. Chr. Ælianus Epist. 7. quæ est Dercylli ad Oporam meretricem, τῆς Ὀπώρας οὖν κατελάσας τί ἀδικῶ. Uterque ludit in homonymia. Verbum κατελαύνειν de coitu in Eccl. 1077. ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ. Berg. Imitatur Ælianus Epistola vii. τῆς Ὀπώρας οὖν καταγελάσας, τί ἀδικῶ; ubi κατελάσας ex nostro loco restituit Kust. ad Eccles. p. 806. ed. meæ. Dind. Pulegium dicitur valere contra mala, quæ ex nimio esu pomorum oriuntur. Forte et aliquid obsceni subest; nam βληχὼ etiam dicitur τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ex Lysistr. 89. Tale quid est, quale in ῥοφήσεις ζωμὸν v. 715. latere videtur. Berg. Nam proprie βλήχων est εἶδος βοτάνης, i. q. γλήχων, ut grammatici vett. monent, nobis Poley, et βληχωνίας est, e pulegio paratus. Dind.

696. κυκεῶνος Suid. in βλ. non διὰ χ. Pors.

697. τὴν excidit in Junt. ii. Dind.

698. Ald. ἄπαγε σύ. Bent. τῇ Βουλῇ. Quasi Senatus curet ea, quæ ad spectacula, ludos, et sacrificia pertinent. Berg. ἄπαγε σὺ τῇ Βουλῇ Ald. Junt. i. ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ reliquæ edd. Dind.

699. μακ. Βουλὴ σὺ τ. Θ. Fœda in omnibus libris menda, sed quæ facillime poterat elui: ὦ μακαρία σὺ βουλὴ τῆς — spondeo quartam sedem tenente. Brunck. Convenienter Theoriam Senatui applicat. Nam Senatus quos extra fines ad sacra vel ad ludos solemnes vel ad oracula mittebat oratores, θεωροὺς vocabant, navim qua vehebant θεωρίδα, sacrificium θεωρίαν, quod per tres dies continuos pro pace fieri jusserat boum et aliorum animantium. Propterea dixit ἡμερῶν τριῶν. Sunt autem qui distinguant post Βουλή, et intelligunt, ὅσον σὺ τῆς θεωρίας ζωμὸν etc. Ego malo, μακαρία τῆς θεωρίας. Fl. Chr. Lege βουλὴ σύ. Bent. Lege βουλὴ σὺ propter metrum. Pors. σὺ Βουλὴ cod. Rav. Dind.

700. ὅσον ῥοφήσεις ζωμόν. Forte κακεμφάτως: nam v. 850. de eadem hac Theoria, τὸν ζωμὸν αὐτῆς ἐκλάψεται. Berg. ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν. Quia in triduum supplicationes decerni solebant. Brunck. ῥοφήσει Elmsl. ad Acharn. p. 93. ed. Lips. Dind.

701. κατέδει. Sic bene scriptum in B. Perperam vulgo κατέδῃ. V. not. ad Conc. 595. Brunck. χόλικας. Crassa sunt boum intestina, quæ non sacrificantur cum reliquo corpore, quæ et χολάδες, vel παρὰ τὴν χόσιν, vel quia secundum naturam recipiunt τὸ χολῶδες τοῦ ἥπατος. Hac enim confluit flava bilis, unde hepar χολαῖον dicitur. Sunt qui genus piscis χόλικα putent. Suid. ait χόλιξ feminino genere ἐθνικὸν esse, sed puto respicere ad Cholidas, populum Leontidis tribus, ut ait Stephanus, vel qui Onomasticon Ethnicon scripsit quo loco Diogenes Laërtius (vel Laërtiensis, ut ipse ait) citatur lib. ii. φιλοσόφου ἱστορίας, ubi malim φιλοσόφων: tamen voce Ἐνετὸς etiam ait φιλοσόφου ἱστορίας. Sed erratum memoriæ est in libri numero. Nam apud Diog. illud Χολιδεὺς reperitur lib. iii. §. 41. nisi aliter auctor ille Ethnicus distinguit Diogenis libros. Hoc erratum etiam deprehensum video ab eruditiss. juvene Is. Hortibono [Casaubono], qui notas diligentiæ et judicii plenas edidit in Diogenem, non ita pridem ad me nuper Lutetia missas, dum has quisquilias muginor. Neque dubito, quin ex bono illo Horto aliquando flores et fructus grandiores exeant, quos literatus orbis suaviter odoretur. Ita faveo studiosæ juventuti, ut maligne laudare nesciam. Fl. Chr. Vid. ad Eqq. 1187. Dind.

705. Post ὦ 'τὰν (al. ὦ τᾶν) commate est interpungendum. Machina, quæ scarabæi formam referret, interea videtur ablata esse, hinc dicitur scarabæus non adesse. Dind. TP. ποῖ γάρ; EP. οἴχεται. Scal. Bent.

706. Solens hoc facit non solum ex hoc auctore, sed ex aliis, quorum testimonia sæpe ludos facit. Veri autem simile est dictum illud ἀστραπηφορεῖ de aquila, qui, ut ait Claudianus, fulminis est heres et gerulus. Sed cum Cantharus adeo potens fuerit, ut ova aquilæ dejecerit, quidni a Jove in illius locum sufficiatur? Imo cum sit κοπροφάγος, convenit magis Ganymedeo raptori. Dixit autem ἅρματα pro

ἅρμα. Tamen fuit, cum putarem distinguendum: ποῦ γάρ; ut Mercurius: οἴχεται ὑφ' ἅρμα τ' ἐλθών, ut sit ἅρμα τε. Fl. Chr. Ita in ed. Kust. Nam in ed. Fl. Chr. ἅρματει et in Corrig. ἅρμα τι. Dind. Schol. dicit, hunc versum esse ex Belleroph. Eurip. Æschylus Prom. 464. ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους πώλους. Berg. Vid. Hesych. Ἀστραπὴ δι' ἅρματος: sed hic malim ἀστραβηφορεῖ. Bent.

708. Γανυμήδους. Utpote παιδὸς ἠταιρηκότος· τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν, ut dicit supra v. 11. Notum autem est, ad quos usus rapuerit Ganymedem Jupiter; certe non, ut pocillatorem tantum ageret; nam ad id munus sufficiebat Mercurius, aut, si is esset nimis occupatus, Hebe. [ἀμβροσίαν. Voluit κόπρον. Sed maledicentissimus Comicus et Satyricus etiam deos aceto suo perfundit. Vult enim Ganymedis κόπρον esse Jovi ἀνθοσμίαν, et sane eo spectat, quod initio dixit παιδὸς ἠταιρ. Piget in flagitiorum interpretatione ulterius ingenium extendere, imo tædet obestque magis. Fl. Chr.] Schol. ἀμβροσίαν ἀντὶ τοῦ, τὴν κόπρον. Nec apud deos manenti scarabæo suavius quidquam dari poterat, juxta illud, quod dixit famulus initio fabulæ, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἠταιρηκότος· τετριμμένης κ. τ. λ. Brunck. In schol. ἑτέραν bis Ald. Pors.

709. θάῤῥει. Sic scribi debuit. Male vulgo θάρσει, quod Tragicis relinquendum. Brunck. Perperam in ed. Lips. est ex Rav. τάρσει datum, quod nihili est. Debuerat certe θάρσει esse. Dind.

710. τί δὴ παρ' αὐτήν. Legendum τηδὶ [τηδί.]. Vult autem Schol. τὴν θεὰν esse Minervam, cujus imago erat in theatro. Non puto. Nam Pallas potius ἡ κόρα vel παρθένος dicta. Et quidni ipsam Pacem intelligamus? per quam et ascensus et descensus ubique liberi. Sane non temere, ut opinor, invenias τὴν θεὰν pro Minerva, nisi de ea præcesserit sermo. Solus Phœbus absolute Solis nomine ab antiquis indigitatus ὁ θεός: unde Dei annus apud Censorinum. Apud Homerum de insula Solis habes in Ulyss. θεοῦ νῆσον ἱκόμεθ'. Qua de re dubium et hæsitantem doctiss. virum Lud. Carrionem ita confirmavi, ut non dubitarit postea opinionem meam tanquam κυρίαν δόξαν admittere in librum secundum Emendd. suarum. Cum enim, qui esset Dei annus, me consuleret, non solum ex Heredoto locos in testimonium citavi, sed unico Euripidis versu, quem Ennius verterat, dubitationem omnem sustuli, scriptoque ad eum misso festinanter probavi. Non sum venditator ingenii virium (quæ in me quam sint exiguæ infirmæque et sentio et nimis patefacio), sed profecto erudito illi viro tenebræ erant in illo Censorini loco, neque deus ille ὁ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν secundo eum lumine afflaverat. Quod si quis hæc non necessario hic scripta existimet, non valde contra pertendam. Sed tamen petam ab eo, ut vicissim existimet, me non sine legitima causa impulsum ut chartæ huic committerem. Hoc tantum dicam; ignorantiæ confessionem profitentur pauci tantum. Ego in hac professione familiam duco, neque confessionem unquam, si sapiam, erubescam, potius ignorantiam. Fl. Chr. τηδὶ ed. Kuster. et Ald. Junt. I. τιδὴ Junt. II. Pors.

712. ἑστηκότες. Facile est ex Scholiasta divinare legendum ἑστυκότες, quod nos et jamdudum animadvertimus et præterea Canterus monuit in suis notis. Nam quia duas secum illas πόρνας adducit, τὸ στύειν (quod nomen nunquam indigitatum est in sacris Vestalium, quæ nupta verba non amant) maxime hic est proprium et conveniens. Tamen propius Scholiastæ verba rimanti, qui ait dicendum fuisse ἑστῶτες, mihi videtur de industria propter exspectatam et expetitam Pacem dictum ἑστηκότες, nihilque muto; neque negaverim adludere Aristophanem ad illud flagitiosum. Sed profecto etiam τὸ *stare* non est inobscœnum et ruber ille hortorum deus non temere in Catalectis jocosis vocatur *stator libidinosus*. Fl. Chr. Perperam in A. ἑστηκότες. Frequens ista permutatio. Vid. ad Thesm. 158. Brunck. ἑστυκότες Gul. Canter. Var. Lect. v. 3. et sic Ald. Kuster. et ambæ Juntinæ, scholiastes bis in Ald. et Junt. 2. sed mutavit Gelenius. Pors.

713. Sequuntur anapæstici tetrametri catalectici quinque. Quod metrum Aristophanicum ut vocaretur, obtinuit jamdudum, quia plurimus eo usus Aristophanes; etsi ante eum et Cratinus et Epicharmus atque adeo Aristoxenus usi, imo et Teleclides et Pherecrates, teste Athenæo lib. iv. Non est autem hæc Parabasis sed potius Commation: nam in parabasi τελείᾳ, ut mox sequitur, Epirrhema et Antepirrhema inseritur. Cæterum lego ἡμεῖς, non ὑμεῖς. Fl. Chr. Cf. Hermann. de Metr. p. 297. s. Dind.

715. Vid. Acharn. 256. Berg.

716. φυλάττετε cod. Venet. φύλαττε cod. Rav. φύλαττε σὺ reliqui libri. Dind. Alloqui chorus videtur unum e famulis, qui muti adstabant. Nam Trygæus jam abierat. Id. αὐ τοῖσι. Ita recte edd. pristinæ: nupera αὐτοῖσι. Berg. αὔτοισι (sic). αὐτοῖσι θεαταῖς Comicis non est *ipsis*

spectatoribus. Vide Dawes. Misc. Crit. p. 200. Lege ergo **αὖ τοῖσι θεαταῖς** cum editione Ald. et Juntinis. Pors.

717. **ὁδὸν λόγων εἴπ. χ' ὅσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει.** Hic versus ultimus ex quinque illis, qui Commatium faciunt, non videtur constare suis numeris; legendum fortasse **νοῦς ἔχει αὐτός.** [**Νοῦς αὐτὸς ἔχει.** Ita Ald. Junt. et nupera, versu luxato, ut et Florens vidit, qui, admisso iambo **λόγων**, transponit, **νοῦς ἔχει αὐτός.** Sic autem habet ed. Brub., Farrei vero **νοῦς αὐτοὺς ἔχει.** Berg.] Neque vero **λόγων**, qui est iambus, turbare debet. Nam magister Hephæstion testatur apud Tragicos et Comicos iambum inter anapæstos locum habere. Fl. Chr. **ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτός ἔχει γε.** Sic plane scriptum in A. Vulgo **λόγων** reclamante metro omissaque in fine partic. **γε.** Depravatissima in B. lectio **ἣν ἔχωμεν, ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει.** Nomen **ὁδὸν** eleganter adhibent Græci pro *modo et ratione cujuscunque rei,* ut observat Kuster. ad ista in Eqq. 1015. **φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν—.** Sed ibi quum versum hunc Pacis laudaret, animadvertere poterat numeris eum solutum esse, proinde falsam esse lectionem, nec in eo **λόγων ὁδὸν** eodem modo construi posse, quo in Eqq. versu **λογίων ὁδόν.** Valet istud, **ἣν ἔχομεν ὁδόν,** *qua ratione possumus, qua ratione solemus.* Jam vero quid sibi vult Florens? — Dixerit ergo etiam magister ille in eodem anapæstico versu locum habere iambum et molossum. Ad istum modum versum dimetire: **ἡν εχο | μεν ὁδον | λογων | ειπωμεν | χ῾ὡσα. τε | νους αυ | τος εχει.** [Imo sic voluerunt: **εἰπω | μεν χῴ | σα τε νους | αυτος ἑ | χει.** Dind.] Mallem dixisset, anapæsticum metrum omnes pedes admittere, quod musicæ rudibus per esset commodum. Brunck. Corruptum censet Porsonus Præf. Hec. pp. lv. vi. Notat Porsonus in exempl. Juntinæ 1515. Vide Euripid. Iph. A. 1139. ed. Markl. Platon. Phileb. ii. p. 64. A. HSt. 93. Fisch. Locus Euripidis est, **ὁ νοῦς δδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει.** Platonis, **ἆρ' οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ὑπέρ τε ἑαυτοῦ καὶ μνήμης καὶ δόξης ὀρθῆς ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα;** Ita etiam edd. Ald. et Bas. 2. Frustra locum tentat Stephanus. **ἐχόντως νοῦν** alibi citat Porsonus e Platone de Ll. iii. p. 686. E. HSt. Restituendum censeo **νόον ἐχόντως** Herodoto iv. 36. p. 297, 25. [Antiatticista Bekkeri p. 109. **Νουνεχόντως· Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει.** Dobr.] In Aristophane, **αὐτὸν** vel **ἑαυτὸν** legisse Porsonum liquet. Pors. Cod. Rav. **ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει.** Cod. Venet. **ἣν ἔχωμεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν ὅσα τε νοῦς ἔχει.** Veteres edd. **ἣν** (**ἣν** Juntina ii. et iii.) **ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει.** Brubachiana **ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς ἔχει αὐτός.** Bent. **ἔχει** in **ἀνώγει** mutabat, admisso haud dubie **λόγον**, quod in Scaligeri Excerptis est, ubi hæc sic scripta sunt: **ὁδὸν, λόγον εἴπ. χ' ὅσ. νοῦς αὐτοὺς ἔχει.** Reisig. **ὁδὸν ἣν ἔχομεν τοιῶνδε λόγων, εἴπωμεν ὅσ' αὐτὸς ἔχει νοῦς.** Dind. Pro vocab. **αὐτὸς** aliud videtur olim lectum esse. Nam illud aut deest aut variis sedibus legitur in libris. Meineke Cur. Crit. in Com. Fr. p. 64. conjecit, **ἣν ἔχομεν ὁ. λ. εἴπωμεν ὅσα τε νοῦς ἔχει,** eumque versum dixit trochaicum tetram., anapæstis subjectum. Vide Reisig. Conject. i. pp. 166-9. Dind.

718. Nunc incipit Parabasis, quæ excursio vel digressio, etiam epirrhema, qua uti solebant comœdi, et in qua movetur chorus e suo loco, et ad populum conversus aut ex sua aut poëtæ persona dicit aliquid de se, de suis studiis, de furtis ineptiisve aliorum poëtarum. Ejus partes septem constituit princeps non solum Veronensium sed omnium Criticorum, quorum interest vacare Musis, Julius Cæsar Scaliger (neque enim huic magistro habeo, ne ex veteribus quidem, quem opponam, et uno tantum minor Aristotele mihi videtur), nempe, Commation; secunda pars anapæstica, quia olim ex solis anapæstis conficiebatur, post, suppositis aliis pedibus, nihilo secius nomen retinuit. Tertiam vocarunt **μακρὸν**, non propter tractum productionis; erat enim brevissima; sed quia unico impetu sine respiratione absolvendum esset. Post eam erat stropha, cui antistropha respondebat, huic epodos succedebat aut epirrhema, cui antepirrhema respondebat, quodque sedecim non amplius versibus constare lex fuit. Auxit numerum tamen Aristophanes. Quodsi non e scena, sed e choro unus loquebatur, ut hic, **παρασκήνιον** hoc dictum est, quia extra chori et propositum et numerum id fiebat, velut fecit Æschylus in Agamemnone. Aliquando parabasis quartæ personæ attribuebatur, quod tunc **παραχορήγημα** dicebatur, propterea quod diversum erat a materia scenica. Erat enim illa persona scenica. Sed ego id miror et cum illo maxime heroë puto, e choro **παραχορήγημα**, e scena **παρασκήνιον**, esse, ut produnt ipsa nomina. Fl. Chr. **ῥαβδούχους.** Vel magistratus fuit similis ædilibus vel ædilium apparitoribus. Scholiastes censet intelligendum de judicibus certaminis, quos poëta **αἰσυμνήτας** vocat. Ego simpliciter de *lictoribus* accipio, qui

operam dabant, ne quid novi fieret inter spectatores, utque suo quisque sederet loco, qualem Oceanum Martialis nominat. Vetus glossarium *virgarium* vocat ῥαβδοῦχον, quia virgæ et commotacula insignia lictorum, qui magistratibus apparent. Sed eædem glossæ habent, ῥαβδοῦχος, *rector*; proclive est emendare *lictor*. Sed quidni lictorem ab officio et regimine sic vocaverit, quia regerent turbantes? Ibi enim invenias ἀρχιραβδοῦχον esse summum lictorem, i. e. principem potius quam primum, imo qui *proximus* dictus. Sed de hoc genere qui post Lipsium (non solum unicum Belgarum lumen, sed alterum literatæ οἰκουμένης columen et cum Scaligero meo geminum) aliquid scribere volet, næ ille faciet λυχναψίαν ἐν μεσημβρίᾳ. Ita enim accurate hanc rem tractavit ille in Electis suis, ut alienæ industriæ locum non reliquerit. Sic censeo, vel, ut dictum de Mutio, ambigebam. Fl. Chr. χρὴ μέν τοι τ. τε ῥ. Suid. Ms. ῥαβδ. et mox κωμῳδιοποιητής. Pors.

719. Chori vicem fiebant Παραβάσεις, in quibus aliorum poëtarum dicta et scripta traducebantur sine maleficii crimine aut pœnæ suspicione, ut hic, ubi chorus a proposita materia divertit et stans ἀντιπροσωπιστὶ alloquitur spectatores. Ideo ait πρὸς τὸ θέατρον. Parabasin vocat anapæstum (ἀναπαίστοις), quia, ut dicebamus, erat quædam anapæstica parabasis, quæ solis olim et meris constabat anapæstis. Plato Comicus strophen et parabasin ita miscuit, ut στρεφόμενος loqueretur, et versio erat strophe, sermo parabasis, ut patet ex his: εἰ μὲν μὴ λίαν, ἄνδρες, ἠναγκαζόμην στρέψαι δεῦρο, οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοιάνδ' ἐγώ. Fl. Chr. πρότερον pro πρὸς τὸ θέατρον Suid. ἀνάπαιστοι. Pors.

720. θύγατερ Διός. Vel Minervam vel Musam innuit. Illud similius vero, quia Athenis. Fl. Chr.

722. διδάσκαλος. Proprie dixit. Nam *docere* dictum de fabulis. Horatius: 'vel qui docuere togatas.' Cicero Bruto 18.: 'Livius qui primus fabulam docuit.' Utuntur Athenæus et Suid. Sic et Isocr. or. de Pace qui docent comœdias, κωμῳδοδιδάσκαλοι dicuntur ab Aristot. qui tragœdias, τραγῳδοδιδάσκαλοι. Plutarch. Lib. de Musica διδασκάλους simpliciter dixit. Fl. Chr.

724. ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας. Forte alios etiam ita tractavit, ut Euripidem in Acharn. 414. sqq. Berg. τοὺς cod. Rav. apud Bekkerum. Dind.

725. τοὺς θ' Ἡρακλέας. Hæc in Euripidem, vel, ut alii, in Cratinum dicta existimant, qui tales ederunt fabulas, in quibus Hercules famelicus et vorax inducitur, Bacchus timidus, Jupiter mœchus et servus. Herculem autem voracem vel in cunis fuisse etiam testatur Theocr. xxiv. 135. qui ait, illi pro cibo carnes elixas fuisse et panem Doricum, qui φυτοσκάφῳ satis fuisset. Itaque recte βουθοίνας dictus est potius a βοῦ, particula αὐξητικῇ, quam quia boves ederet. Fl. Chr. Atqui ipse etiam Aristoph. risum voluit captare, cum Herculem introduxit, non pinsentem quidem, sed, quod perinde est, carnes torrentem, in Avv. 1688. Berg. Suid. v. μάττοντας. Dind.

726. Lege Φρυνώνδας: vid. Hesych. Harpocrat. Suid. Bent. τυπτομένους. Nempe ab Omphale: παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ut est ap. Lucian. in dial. Jov. Æsc. et Herculis [Deor. Dial. xi 1.]. Berg. Nempe si hæc omnia ad Herculem referuntur. Sed πεινῶντας ἐκείνους, etc. videntur spectare alios ejusmodi homines, qui a Tragicis inducebantur, ut Telephus. Dind.

727. παρέλυσεν cod. Venet. et Rav. apud Bekkerum. Legebatur κατέλυσεν. Dind.

728. Brunck. et Inverniz. κλάοντας tacite. Legebatur κλαίοντας.—εἵνεκα cod. Venet. Dind. οὓς ἐξῆγον. Hos etiam initio Ranarum ridet: ubi tamen ipse etiam producit servum talem. Berg.

729. Lege ἐξ ἀνέροιτο vel εἶτ' ἀνέροιτο. Vid. ad Thesm. 868. Bent. ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγάς, εἶτ' ἀνέροιτο. Sic optime Dawesius. Manifesto vitio laborat versus in libris, nisi Hephæstio dixerit etiam apud Tragicos et Comicos trochæum inter anapæstos locum habere. Sic enim vulgo legitur: ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς ἐπανέροιτο. Nihil apud Comicum frequentius occurrit, quam εἶτα sic inter participium et verbum positum, qua de structura vid. Kœn. ad Corinth. de dial. Att. p. 74. Distinctionem in hoc versu male posuit typotheta. Brunck. εἶτ' ἀνέροιτο Dawes. Misc. Crit. p. 284. Similiter εἶτ' ἐκπιὼν pro ἐπεκπιὼν vere emendavit Musgravius in Euripid. Cyclop. 327. ἐπανέροιτο. Sic Suid. ed. Ms. σύνδουλος. Ad Phœn. 1277. Pors.

730. In Ran. 626. ὑστριχίδι μαστιγῶν. Berg.

731. Verba e re militari petita sunt. δενδροτομεῖν τὰ νῶτα, est *tergu*, velut arbores, *secare*, *scindere*. τὸν νῶτον cod. Rav. Venet. Dind. τὸν νῶτον Suid. Ald. τὸ νῶτον Ms. ὑστριχίς. Pors.

732. φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ. Recte addidit ἀγεννῆ, quia auctore Aristot. in Rhetor. [iii. 18. 7.] τῶν εἰδῶν τοῦ γέλωτος ἄλλο μὲν ἁρμόττει τῷ ἐλευθέρῳ,

ἄλλο δὲ τῷ βωμολόχῳ. Sunt autem proprie βωμολόχοι, qui in sacrificiis aras frequentant, (qualis postea Hierocles) et cum adulatione aliquid petunt et mendicant. Hesychius ἱεροσύλους vocat, quia insidiantur aris. Moschopulus definit [περὶ σχεδῶν p. 84. ed. Par.], qui ficto lusu utuntur ad fraudem. Tales etiam dicuntur tibicines et divini et æruscatores, denique per tralationem εὔκολοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει διὰ τοῦ παίζειν καὶ σκώπτειν. Recte autem hic φόρτον addidit, et puto dictum ut illud Virg. 'Pateris libamus et auro:' ut intelligas βωμολοχίαν φορτικήν. Est enim βωμολοχία, γένος κολακείας φορτικὸν καὶ γελωτοποιόν. Quamvis φόρτος apud hunc nostrum in Pluto 796. sit χλεύη. Sane hic et Cratinum et Eupolidem irridet, eorumque fabulas tanquam φορτικὰς traducit, ut dixit in Vespis 66. ubi et de Megarensibus σκῶμμα φορτικὸν dicit. Apud Suid. de Hermogene: πλεῖω ἕτερα διελέχθη καὶ ὧδε βωμολόχα, i. e. inepta et ridicula, φορτικὰ καὶ γελοῖα. Fl. Chr.

733. κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας. Parabasi utebantur Comici ad proprias laudes et in aliorum convicia. Pherecrates in Κραπατάλλοις de Æschylo iisdem fere verbis dixit, nempe, eum tradidisse atque adeo ædificasse magnam artem. Sic verbum πυργῶσαι usurpavit etiam Antipater (optimus me judice epigrammatum scriptor, et qui in Græca anthologia palmam facile feret). Ait enim de Æschylo [Antip. Thessal. 57. t. ii. p. 110. s. Anth. prior. Jacobs.] ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν | πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ. Fl. Chr. In Ran. 1036. de Æschylo: ἀλλ' ὦ πρῶτος Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ καὶ κοσμήσας Τραγικὸν λῆρον. Euripides in Heracl. 292. πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων. Idem Med. 526. λίαν πυργοῖς χάριν, et Or. 1568. ὃς πεπύργωσαι θράσει. Berg.

734. ἀγοραίοις. Nati in triviis et pæne forenses, Horatius dixit. ἀγοραῖοι hic sunt viles et pauperes, dicti ab antiquis Latinis *Canalicolæ*, quod consisterent ad canales fori. Fl. Chr.

736. Lege ἐπεχείρει: vid. Vesp. 1025. Bent. Recitati jam fuerant hi versus in Vesparum parabasi, unde huc eos transtulit Comicus. Brunck. ἐπεχείρει cod. Rav. apud Bekkerum. Legebatur ἐπιχειρεῖ. Dind.

737. βυρσῶν ὀσμ. δ. Et de Hercule contra quam alii loquantur et se fortissimo heroi et ἀλεξικάκῳ comparat. Nam velut ille magnos labores hausit, magnaque pericula obivit, ut magna et illustria facinora ederet; sic Aristophanes Cleonem et Lamachum, nihil eorum minis aut potentia deterritus, exagitavit. In Cleonem vero invehitur, cum ait βυρσῶν ὀσμὰς, quia ille βυρσοδέψης et sic ad Augiæ fimeta respicit. βορβοροθύμους. Schol. videtur agnoscere βαρβαροθύμους, ut notetur Cleonis barbaries; erat enim Paphlagon: sed non male de cœno intelligemus, ut mentem Cleonis cœnosam fuisse credamus; præsertim cum postea subjiciat χαράδρας. Fl. Chr. ὀδμὰς Schol. Bent. Ibid. fo. βαρβαροθύμους: vid. Schol. Id.

738. Sequentes versus etiam habes in Parabasi Vesparum. καρχαρόδοντι. Quasi Hercules Cerbero. Canem autem Cleonem vocat ab impudentia et ex oculorum aspectu, ut apud poëtam Hom. κυνώπης vel κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Quod autem ait μάχομαι, dixit alibi in Vesp. ξυστὰς, tralative a lucta. Fl. Chr. In Vesp. 1034. θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι. Sequentes quatuor versus sunt et in Vesp. l. c. Berg.

739. Κύννης. Cynna et Salabaccho scorta fuerunt Athenis. De Cynna supra in Eqq. 765. meminit. Tamen Eratosthenes legebat hic non κύννης, sed κυνὸς ὡς, ut canem semper appellet, alii πυρός. Duplicem autem impudentiam Cleoni tribuit et caninam et meretriciam, ut dictum olim de impudente, non κόρας in oculis sed πόρνας habere. In Schol. in Vesp. mendum est, cum ait Eratosthenem pro κύννης legisse κοινῶς· legendum illic κυνός. Fl. Chr. "οὐ δεινότατα alii, et πυρὸς ὡς vel κυνὸς ὡς pro κύννης." Scaligeri Excerpta. κυνὸς ὡς Eratosthenis conjectura est, in scholiis commemorata. Vid. Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. p. 361. Dind.

740. ἑκατὸν δὲ κύκλῳ. Hydra bellua centiceps Herculis fuit labos. Sed detorsit δράκοντας ad κόλακας, quibus stipatus erat Cleon, quem Typhonem in Eqq. 511. vocavit. Quod autem legitur ἐλιχνῶντο, in Vesp. habes ἐλιχμῶντο· utrumque convenit; nam et vorant et lambunt. Tamen ἐλιχνῶντο agnoscere videtur Hesychius. Fl. Chr. Lege ἐλιχμῶντο ut Suid. in Κύννα: at Hesych. Ἐλίχνων τοῦτο πεποίηται ἀπὸ τοῦ λιχνεύειν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ: lege Ἐλιχνῶντο. Bent. οἰμωζομένων. Perperam in A. οἰμωζομένων, ut vulgo legebatur in Vesp. 1033. Brunck. ἐλιχμῶντο Scaligeri Excerpta. ἐλιχμῶντο etiam Reisk. prætulit. Tacite receptum est a Brunck., unde et Inv. retinuit. Dind. οἰμωζομένων ἐλιχνῶντο. Sic Suid. ed. Ms. Κύννα. ubi θαυμαζόμενα παρ' Ἀθήνησιν ἑ. Ms. Pors.

741. χαράδρας. Præcipitium innuit,

cum ait ὄλεθρον quamvis pro πηλὸν dixerit; nam torrentes secum, ut ait Callimachus, (h. in Ap. 109.) trahunt, πολλὸν συρφετόν. Sed vocem irridet sonoram et fractam, quæ καχλάσματα, i.e. cachinnos, imitabatur. Tamen interpres Vesparum de asperis moribus et inæquali vita intellexit. Sed ad vocem referendum esse, ausim probare vel ex Pherecrate, qui in Ἐπιλήσμοσι vel Θαλάσσῃ dixit, ἂν δ' ἀποκριθῶ, οἴμοι τάλας, φησί, χαράδρα κατελήλυθεν, præceps, puto, responsum innuens. Fl. Chr.

742. φώκης δ' ὀσμήν. Etiam graveolentiam illi exprobrat et tetrum odorem, tam fortassis a libidine quam arte βυρσοδεψικῇ. Tetrum autem odorem esse phocæ, sive vituli marini, etiam Homerus testatur, qui dixit Φωκάων ὀλοώτατος ὀδμή. Et alibi πικρὰν ὀδμὴν ipsas ἀποπνεῖν dixit. *Lamiam* belluam perhibent olentem et feram, sic dictam a granditate gutturis, λαιμίαν et λαμίαν. In eam transformata fertur formosa femina Lamia, Beli et Libyæ filia, quæ e Libya in Italiam venit, ubi urbs Lamia inde dicta. Eam, ut ait Duris in secundo historiæ Libycæ, compressit Jupiter. Juno zelotypa partum necavit, unde illa præ dolore necati partus ex formosissima deformis facta est et Junonis exemplo aliarum infanticida existimatur: unde nutriculæ, quæ terrorem infantibus incutere solent, de Lamia interminantur. Lamiam autem illam fabulantur volente Junone assiduo vigilasse et noctes diesque in dolore fuisse, donec miseratus Jupiter exemptiles illi oculos fecit, quos assumeret et poneret, cum vellet. Qua de re elegans opusculum exstat Politiani, viri suo seculo incomparabilis. Hic vero notandum, finxisse Aristophanem, quod non est. Nam cum Lamia femina sit, ei tamen ὄρχεις tribuit, et, ut Cleonis spurcitiem arguat, ἀπλύτους, i. e. ut ait Plautus, 'illutibili odore.' Cæterum fuit Lamia olim etiam Atticum scortum, cujus dictum Ælianus memorat, Græcos Leones, Ephesi esse Vulpes, ut infra dicemus. Salacem camelum et θερμόπρωκτον existimant. Corrigendus autem obiter Suid. v. Πρωκτὸς, ubi καμήλου legendum, non καμίνου. Aliud est κάμιλος, nempe παχὺ σχοινίον, ut putem καμηλαύκιον Suid. vel σκιάγειον inde dictum, nisi ἀπὸ τοῦ καῦμα ἐλαύνειν vel κάματον potius. Nam est πιλίδιον. Fl. Chr. Lege λαμίας δ': vid. Vesp. 1030. Bent.

743. ἡμῶν Suidas v. τέρας in edd. Mediolan. et Ald. Dind.

744. ἂν οὕνεκα. Perperam vulgo εἵνεκα. Brunck. Repugnat Ahlwardt. in secunda Symbola ad Schneider. Lex. Gr. et tuetur hic alibique εἵνεκα. Dind. εἵνεκα cod. Venet. Id.

745. Hic versus cum sequenti non videtur integer. Nam pede curtus est; sequens, syllaba tantum. Qui vero sequuntur, in unum jungi debent. Nam decem sequentes, qui faciunt ἔκθεσιν, dimetri sunt. Sed quia Schol. hoc longum Commation sive Parabasin 23 versibus tetrametris catalect. constare dixit, aut error est in numero aut duo desiderantur. Fl. Chr. Omittit μοι Ald. fo. ἀνταποδοῦναι τὴν χ. Bent. ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκός. Sic recte in B. collocatæ voces, quas transpositas impressi exhibent cum versus labe, εἰκὸς ὑμᾶς. In A. idem binarum vocum ordo; sed alioqui male mulcatus versus: ἀποδοῦναι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς δή, καὶ μνήμονας εἶναι. Brunck. Apud Fl. Chr. hic versus legitur sic: ἀποδ. (sine μοι) τ. χ. εἰκ. ὑμ. κ. μν. εἶναι, in sequ. autem deerat partic. περινοστῶν. Dind. ἀποδοῦναι τὴν χάριν εἰκὸς ὑμᾶς. Ita tres primæ. ἀ. μοι τ. χ. ὑμᾶς εἰκὸς, ob metrum. μοι Kusterus e Palatino. Mox 746. περινοστῶν omittunt tres primæ, reposuit Kusterus e Palatino. Pors.

746. περινοστῶν omittit Ald. lege περιφοιτῶν παλαίστρας sic περιϊὼν in Vesp. 1020. vel περιῄειν Παῖδας πειρῶν: etenim ibi Schol. περιῄει τὰς παλαίστρας. Bent. Etiam in Vesp. 1020. de se dicit Comicus: οὐδὲ παλαίστρας (φησι) περικωμάζειν περιϊών. Utrobique autem monet Schol. in Eupolidem hæc dici. Berg.

747. παῖδας ἐπείρων. Nihil hic Comicus maledicentiæ et insectationis poëtarum reliqui facit. Nam ecce Eupolin et alios poëtas insimulat παιδεραστείας. πειρᾷν verbum proprium libidinosis, qui quavis via expugnare tentant pudicitiam. Ap. Lucian. Dial. Deor. vi. 1. Jupiter de Ixione Junonem procante, ait, μῶν ἐπείρας. Fl. Chr. Ad σκευὴν in marg. ed. Fl. Chr. adscriptum, γρ. σκηνήν. Dind.

748. Perperam vulgo hic versus in duos divisus. Brunck.

749. Hæc velut est peroratio. Sane enim parabases istæ sunt tamquam δημηγορίαι scenicæ. Fl. Chr.

751. καὶ τοῖς φαλακροῖσι. Quod Satyrici solent, hoc facit Aristophanes (quid enim aliud istæ fabulæ, quam Satyræ?), ut, quo liberius alios insectentur, sibi ipsis non parcant. Fuit enim revera calvus Aristophanes, quod testatur Plutarchus cap. i. lib. ii. Sympos. διὸ καὶ τῶν Κωμικῶν ἔνιοι τὴν πικρίαν ἀφαιρεῖν δοκοῦσι τῷ σκώπτειν ἑαυτούς, ὡς Ἀριστοφάνης εἰς τὴν φαλακρότητα καὶ τὴν ἄγαν οἴνου δίψαν. Sed fortassis hæc spectant Eupolidem; nam in Scholiis, quæ sunt ad Eqq.,

habes, *εἶγε, φησὶν Εὔπολις, ξυνεποίησα τῷ φαλακρῷ*. Nomen calvi olim videtur pauperem et miserum designasse. Nam Myconios, qui calvitii morbo laborabant, pauperes fuisse testatur Athenæus et invocatos ad convivia venire solitos, ita ut Myconii dicti fuerint vulgo omnes *ἄκλητοι*, de quibus Stephanus et Donatus ad Terentium, ubi laudatur illud Lucilii, 'Myconi omnis calva juventus.' Hesychius: *Μυκώνιοι ἐπὶ γλισχρότητι διεβεβόηντο*, lego, *διεβέβληντο*. Neque vero per *calvos* pauperes solum innuebantur, sed etiam stulti et fatui, unde illud, *μωρὸν ὁρᾷς φαλακρόν*. Synesius in Encomio calvitii per *ὑποκορισμὸν* vocari eos *σελήνια* dixit, quod traduci potest ad stultitiam. Tamen quia luna dicta a splendore et luce, et calvi ea parte videntur splendere, propterea *σελήνια* dicti et ab ipsa luna amari dicuntur, vel quod in orbe lunæ omnia contraria huic orbi sunt, et calvities ibi tam familiaris, quam hic cæsaries. Fl. Chr.

752. Cod. Rav. *ξυνσπουδάζειν*. Dind.

754. *κἀπὶ τραπέζῃ*. In conviviis sæpe in calvos dicta jocularia jaciebantur. Petronius in Satyrico: 'quum Eumolpus et ipse vino solutus dicta voluit in calvos stigmososque jaculari.' Quamvis illic putem *stigmosos* vocari, qui nævos habent, et calvos, qui rasi: nam apud poëtas præsertim hæc promiscue usurpantur. Fl. Chr.

755. Schol. Ms. Platonis apud Gaisford. in Catal. codd. Clarkianor. p. 72. et apud Seidlerum de Aristophanis Fragm. p. 23. Dind.

756. *τρωγαλίων*. Bellaria sic vocantur ab *edendo*, quæ et *τραγήματα* ab eadem origine, *τρώγω*· nam inde *τράγος*, quia *rodere* solet, ut dicitur: *Rode caper vitem:* etsi differre putat Athenæus lib. xiv. ubi *τραγημάτων* multa nomina. Nam *ἐπιδορπίσματα* et *μεταδόρπια* et *ἐπιφορήματα* et *ἐπιτραπεζώματα* et *δευτέρας τραπέζας* vocat, imo et *ἐπαῖκνα*· sic enim corrigo Athenæum, ubi legitur *ἐπέκλεια* [*ἐπαίκλεια*. Hanc scripturam tuetur Schweighäus. Anim. vii. p. 519. non memorata Fl. Chr. conjectura. Dind.]· sane enim *αἶκνον* convivium: quamvis Dalechampius *ἐπάϊκλα* legat, nescio unde id verbi expiscatus. Nam Hesychius variat, qui cum *αἶκνον* convivium esse dixerit, postea ait *ἀναίκλεια, ἄδειπνα*· nisi mendum est et legendum *ἀναίκεια*. Idem Athenæus lib. iv. *κοπίδα* ait fuisse apud Laconas cœnam *εὐτελῆ*, et proprie ut *αἶκλον* [*ἄϊκλον*] ex Eupolide in *Εἵλωσι*. Possint etiam vocari *ἐπίδαιτρα*, quæ placentas designant. Fl. Chr.

757. In hac oda sunt stropha et antistropha, in utraque versus 22. Sed priores versus sex utriusque sunt ex Stesichori Orestea *πλοκῇ*. Quæ ultra sunt, in tragicos poëtas scribuntur, puta Carcinum ejusque filium, Melanthium et Morsimum. Ferunt autem primum Stesichorum instituisse chorum ad citharæ cantum. Unde illud ipsi nomen, cum antea vocaretur Tisias. Cæterum Orestea Stesichori ex Xantho *μελοποιῷ* videtur sumta, si credimus Athenæo lib. xii. Scripserat autem, ut aiunt, Helenæ vituperium, unde oculis captus est, postea visum recuperavit, cum cecinisset palinodiam, ex qua idem auctor Athenæus versus aliquot laudat lib. iii. et x. [v. Suchfort Fragm. Stesichori Lyr. p. xxiii. ss. xxviii. s.]. Fl. Chr.

758. Doctus amicus conjicit *φαιδρὸν τὸ μέτωπον*, comparato Equit. v. 550. et ibi Schol. Dind.

759—71. et 772—84. Semichoriis tacite tribuit Brunck. F.

761. *θεῶν τε γάμους*. Ut Martis et Veneris, quorum conjugium vel adulterium potius in Ulyssea sunt, qui Homeri esse negent. Fl. Chr. Lege *θεῶν τ' ἐπαίνους*. Bent. *κλίουσα* Scaligeri Excerpta. Dind.

763. *Καρκίνος*. Tragicus fuit poëta, cujus filii tres, Xenocles, Xenotimus, et Xenarchus, viles personæ et ludii tragici, qui propter staturæ brevitatem vocati sunt *ὄρτυγες*. Carcini fabulam Thyestam laudat Aristot. in de Poët. cum agit de recognitione, quæ fit ex signis *συμφύτοις*. Notandum autem hoc nomen factum licentiose *προπαροξύτονον*, ut fecit etiam Aratus [Phæn. 147.]; nam alias secundam syllabam producit. Fl. Chr.

764. s. *Ἀντιβ.* Versus hic longior est et secandus in duos, ut alter sit *ἐλθὼν χορεῦσαι*. Aliter enim hæc stropha constaret tantum 21 versibus, neque par esset antistrophæ quæ sequitur. Fl. Chr. *ἀντιβολῇ μετὰ τῶν | παίδων χορεῦσαι*. Sic scripti et distincti hi versus in codd. recte. Vulgatum *ἀντιβολεῖ* solœcum est. Brunck. *συνέριθος* mox est *ὁ βοηθὸς* Zon. ii. p. 1685. Ante Fl. Chr. hi duo versus unum constituerunt. *ἀντιβολεῖ* Cod. Rav. Dind.

765. Lege *Μήθ' ὑπάκουε μήτ' ἔλθε ξυνέριθος*. Bent.

768. *ὄρτυγας οἰκογενεῖς*. Cum dicendum esset *ὄρνιθας*, maluit *ὄρτυγας*, ut sic magis insectetur Carcini liberos tanquam contentiosos. Sunt enim coturnices mares natura *φιλεριστικοί*. Cæterum hic versus citatur ab Athenæo l. ix. qui ait feminas coturnices ab Alexandro Myndio dictas esse *λεπτοτραχήλους* (lego enim illic *λεπτοτραχηλοτέρους*). Solent autem

Attici producere mediam et τυ longum facere, ut testatur Ixion Demetrius apud illum Dipnosophistam, perinde ac δοίδυκα et κήρυκα. Sed hic noster Comicus breviavit propter metrum. Dixit autem οἰκογενεῖς i. e. domi et in umbra educatos. Suid. ἐσκιατραφημένους dixit. Fl. Chr. γυλιαύχενας. Nullum vel oblongum collum designat. Quid esset γύλιος, notatum a nobis supra 519., cophinus scilicet militaris parvus et vegrandi collo. Sane irridet ista carcinomata, tanquam pumilos et nanos, qui tamen operam patri præbebant ad saltandum fabulis suis. Corrigendus itaque locus Suidæ in v. Καρκίνος, ubi ait de filiis, ἐχόρευον δὲ τῷ πατρί· lego πατρί—. Error ortus ex compendiaria scriptura πρι. Nam sic multa notarii et ταχυγραφεῖς scribebant. Contrarius illi error visitur apud eumdem grammaticum v. Κυρῖνος i. Quirinus. Nam ubi habes Ἰούλιός τις Πάτροκλος, legendum Πρόκλος. Est enim Julius Proculus, et historia est de Quirino vel Romulo, ascendentem in cœlum ille juratus vidisse se dixerat. Putarunt postea compendio scriptum et legendum Πάτροκλος librarii hospites in historia Romana. Fl. Chr. Suidas τοὺς μακροτραχήλους. Sic figura magis erant ridicula, si exiguam staturam longum exciperet collum. Brunck. Vid. Athenæum iii. p. 452. Dind. γυλιοτραχήλους Suid. Ms. στρόβιλοι. Pors.

769. ναννοφυεῖς. Nani in hominibus pumili dicuntur; mutilique et murci in equis, hinni, quos tamen alii gynnos vocant. Inde genus panis parvi et placentarii Nanus. Credibile vero est, Aristophanem ad grande eorum veretrum respexisse, quia pumilis μέγα αἰδοῖον. Mimnermus, poëta elegiacus, νάννους scripsit, si Dalechampio credimus, qui pumiliones vertit, quamvis vetusta Athenæi exemplaria habent Ναννοῖ et Ναννὼ, quæ meretrix fuit et ipsius Elegiographi amica ut titulus non sit temere abdicandus. Nam et Ephippus Comicus fabulæ nomen fecit Philyram meretricem. Quo magis credam, facit vox σφυράδων, quæ sequitur, quibus caprarum stercora significantur. Fuit autem Nannion meretrix (si tamen eadem est) vocata Capra, quia, ut capræ θάλλους, qui ramusculi sunt, libenter esitant, sic illa Nannion Thallum quendam cauponem bonis exhauserat, ut Plautina Phronesium Dinarchum [in Truculento Plaut.]. Fl. Chr. Hesychius: σφυράδες, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων οἱ δὲ, σπυράδας. v. Pierson. ad Mœr. in σχινδαλμός. Brunck. ἀποκνίσματα. Mirum in modum parvitatem et brevitatem ac vero vilitatem eorum exagitat, quos etiam ramentis et strigmentis stercoris caprini comparat. Corrigendus Suid. locus non rectus: apud quem Scholiastæ Græci verba ad verbum leguntur, ubi legendum ἀποτμήμασιν pro ἀποτυχήμασιν. Hic autem etiam legi potest ὑποκνίσματα. Fl. Chr. ὑποκνίσματα cod. Rav. Dind. ὑποκνίσματα. ἀποκ. Suid. v. Καρκίνος. edd. Ald. Kuster. et Junt. i. ὑποκ. Junt. ii. Pors. μηχανοδίφας. Carcini filius, Xenocles, machinas et ostenta in fabulas induxit, ut testatur Plato Comicus, qui δωδεκαμήχανον vocat. Machinas enim adhibebant, cum deos descendentes de cœlo aut discedentes repræsentabant. Fl. Chr.

770. Verba ὁ παρ' ἐλπίδας in al. edd. omnibus separatum efficiunt versum. Dind.

771. γαλῆν τῆς ἑσπέρας. Scripserat, credo, Carcinus Mures fabulam, quæ non stetit, sed exacta est, fueruntque actores μισούμενοι, quamquam magna exspectatio fuerat illius fabulæ (ait enim παρ' ἐλπίδας) et fortasse respexit ad proverbium anapæsticum: ὤδινεν ὄρος, τὸ δ' ἔτικτεν μῦν. Itaque salse ridet Tragicum et mures ait strangulatos a fele. Ut enim, qui placuerunt populo, liberam sibi auram videntur haurire, sic, qui exiguntur, suffocari. Fortassis autem alium, qui vicerat, Carcinum etiam traducere voluit nomine γαλῆς, quasi felem pullariam vocet, Morsimum puta, vel Melanthium, quos, ut cinædos, paulo post tangit. Nam muribus strangulandis convenit τὸ μόρσιμον. Fl. Chr. Vide Schol. Berg.

772. Hoc est principium antistrophæ et sex priores versus sunt item πλοκὴ Στησιχόρειος ex eadem Orestea iisdem fere verbis. Sic enim Stesichorus, quem σοφὸν ποιητὴν videtur vocare: τοιάδε etc. Deinde, ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών. Fl. Chr. Versus sunt Stesichori in Orestia: τοιάδε χρὴ Χαρίτων | δαμώματα καλλικόμων ὑμνεῖν, | Φρύγιον μέλος ἐξευρόνθ', ἁβρῶς | ἦρος ἐπερχομένου. Hesychius: δαμώματα, κοινώματα, δημοσιώματα. Carmina quæ publice cantantur. Brunck. Dorice pro δημήματα. Sunt enim τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα. Berg. Suid. Δαμώματα. Bent.

774. ἠρινά. Sic bene scriptum in binis codd. Neutrum est plurale adverbialiter adhibitum. Perperam vulgo et metro reclamante ἠρινᾷ quod cum φωνῇ tanquam epitheton conjungunt. Ordo est: ὅταν μὲν ἠρινὰ χελιδὼν ἑζομένη κελαδῇ φωνῇ. Ut hic ἠρινὰ verno tempore, sic in Antipatri Sidon. epigr. 26. ὀρθρινὰ sub aurorum significat, quod vocabulum gemella menda in vulgatis anthologiæ libris inva-

serat: legebatur enim ὀρθρινᾷ. Integrum epigramma proponam: Κερκίδα, τὰν ὀρθρινὰ χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ | μελπομέναν, ἱστῶν Παλλάδος ἀλκυόνα, | τόν τε καρηβαρέοντα πολυῤῥοίβδητον ἄτρακτον, | κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἀρπεδόνας, | καὶ πῆνας, καὶ τόνδε φιληλάκατον καλαθίσκον, | στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα, | παῖς ἀγαθοῦ Τελέσιλλα Διοκλέος, ἁ φιλοεργὸς, | εἰροκόμων Κούρᾳ θήκατο δεσπότιδι. Κούρα εἰροκόμων δεσπότις est Minerva. Male in Analectis nostris excusum fuit κούρα. BRUNCK. μὲν φωνῇ. Quid si μεμφωλῇ? Sane sic mallem, ut querulos cantus innuat. Fl. CHR. Lege ἠρινᾷ. BENT. ἠρινὰ, Rav. Lennepius Animadv. ad Coluthum p. 23. ἠρινᾷ μὲν ὥρᾳ χελιδών. DIND.

775. Vulgo duo erant versus, ita ut ab ἐξομ. novus inciperet. DIND. De *Morsimo*, tragico poëta inepto et frigido, sed oculorum non malo, ut ferunt, medico, Philoclis Tragici (qui post Sophoclis Tereum Πανδιονίδα scripsit) filio et patre Amphidamantis supra in Ranis et Eqq. meminit. De *Melanthio*, item tragico gulone, cinædo et leproso, in Avibus. Utrumque diris imprecationibus semper immiscet. Nam in Ranis post furta, stupra, cædes, parricidia, subjicit de Morsimo, ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο. In Eqq., si fallat, imprecatur sibi hoc modo: καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν, tanquam hic Morsimus sit in fabula præcipueque in choro μοχθηρὸς καὶ θανατηφόρος. In Avv. autem dixit, βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου. FL. CHR. Vide inf. 974. Rav. 152. Avv. 151. BERG.

775. et seqq. Om. Suid. Ms. Μελάν. et Μόρσ. ut et locum Eq. scil. 400. PORS. Vid. Athen. DIND.

779. Lege ὡδελφός. BENT.

781. Gorgones cum magnis malis dentibusque pingebantur et fingebantur. Unde voraces et Manduci Gorgones vocati et Gumiæ. Tales in exodiis Atellanarum personæ pallentes et hiantes erant, quæ risum movebant et pueris terrorem incutiebant, ut ait Juvenalis [Sat. iii. 175.] Hic addidit ὀψοφάγους, ut non temere dixerit Varro *Manducum* vocari obsonium. Suspicor tamen aliquid deesse in exemplaribus Varronis, quasi scripserit *obsonium mandentem* vocari *manducum*, ut sit ὀψοφάγος. *Obsonium* vero cum de piscibus proprie et quasi unice dicatur, vel teste Plutarcho, non male hic conveniet, quum præsertim sequantur βατιδοσκόποι et ἰχθυολῦμαι. Nihil tamen in loco Varronis affirmo, tantum Senatus critici sententias per saturam exquiro. Agitur enim de saturitate et ὀψοφαγίᾳ. FL. CHR. βατιδοσκόποι. Piscibus libenter vescebantur Athenienses. Inter eos *batis* excellit, et sane Sannyrion in Risu fabula inter mensarum delicias hunc piscem appellat hoc semiversu: ὦ βατίδες, ὦ γλαυκῶν κάρα. Et Archestratus, culinarius poëta, quomodo sit apparanda batis, docet l. viii. Athen. Ait enim: καὶ βατίδ' ἑφθὴν ἔσθε μέσου χειμῶνος ἐν ὥρῃ, | καὶ ταύτῃ τυρὸν καὶ σίλφιον. ἅττα τε σάρκα | μὴ πίειραν ἔχει πόντου τέκνα κ. τ. λ. Innuit enim περιφραστικῶς cartilagineum piscem, ut facit Aristoteles, qui contra Archestrati sententiam Raias et cartilagineum genus condi hiberno tantum tempore ait et capi frigore negat. FL. CHR. βατιοσκόποι, haud dubie ex hoc loco, scholiastes ad Vespas 506. DIND.

782. γραοσόβαι μιαροί. Olidos hircos vocat, qui vetulis capris naturam, ut ait ille, liguriunt. Sunt enim σοβάδες, ἅβραι παλλακίδες, ancillæ meretrices. Eupolis: παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγου. Malo enim hoc interpretari de initu vetularum, quam de abigendis ipsis a piscium propola, ne præstinent. FL. CHR.

783. Quos ineptos poëtas, inquit, sputis et verberibus spernere debes, o Musa. FL. CHR.

785. Hæc Coronis est. Prodeunt vero de novo personæ, et Trygæus descendit e cœlo et ad penates suos redit, narrans, quantum laboris hauserit in ascensu et descensu. FL. CHR. εὐθὺ τῶν θεῶν est, recta ad deos. Codices Rav. et Venet. ὡς χαλ. ἐλ. ἦν. Legebatur ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν. DIND. Hunc versum sic a Reisig. citatur: ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' ἐνθὺ τ. θ. F. Ald. νεῶν. BENT.

786. Lege τὼ σκέλη. vid. τὼ σκέλη in 791. et τὼ πτέρυγε in Av. 1229. BENT. τὼ σκέλη, ut mox quinto abhinc versu et Thesm. 24. Vulgo minus bene legitur τὰ σκέλη. BRUNCK. Fugit viros doctos genuinam scripturam leviter depravatam exstare apud Herodianum in Aldi Hortis Adonidis p. 201. B. ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τῶ σκέλε. DIND.

788. ἀπ' οὐρανοῦ—. De loco valde sublimi videntur quidem minores homines in imo, sed non nequiores: παρ' ὑπόνοιαν itaque dixit κακοήθεις πάνυ pro μικροὶ πάνυ. BERG. Est quidem hic anthypallage pro μικρότατοι, tamen visus vitio, qui in locis celsioribus sunt, inferiora pro pusillis habent, ut oram solventibus videntur terræ recedere. Κακοήθεια est *malignitas*. Jam *malignum* apud Latinos pro parco et parvo sumitur; ut *maligne laudare*, et ap. Horat. *maligni* caupones. Sic autem Athenienses quasi malo assue-

tos traducit, quique, ut dictum est, sciunt quæ recta sunt, sed facere nolunt. Propterea dicit ἐντευθενὶ, i. e. propius spectanti mihi etiam estis impensius vel maligni vel malitiosi. Fl. Chr. Lege φαίνεσθε. Bent. Cod. Rav. ἀπό τ' οὐρανοῦ φαίνεσθαι. Venet. ἀπὸ τοὐρανοῦ. Dind.

790. ἔγωγ' ἐπυθόμην τινος. Ut sit senarius versus iambicus, videtur τινὸς esse παρέλκον. Sed meo judicio tamen retinendum. Est enim genus dicendi et Atticum et comicum et rustico dignum. Sic vernacula lingua dicimus, on le dit. Itaque malo exsulet illud ἔγωγ', ne senarius corrumpatur. Fl. Chr. Cod. Rav. Venet. Junt. II. III. ὡς ἔγωγ' ἐπυθόμην τινός: qua scriptura recte mihi usus esse videor. Dind. ἔγωγ' ἐπυθόμην. ἐγὼ 'πυθόμην edd. Ald. Kuster. Junt. I. non II. Pors.

796. In Avv. introducit Dithyramborum poëtam Cinesiam alas petentem, ut sublime volans possit captare proœmia, v. 1383. ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς. Ad quem alter: κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ὑμῶν ἡ τέχνη. Berg. ξυνελέγοντ'. Sic libri. Non minus apte quadraret forma ξυνέλεγον. Acharn. 378. ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια. Dithyrambicos autem poëtas hic irridet Comicus, cumque his conferri debent, quæ dicit Cinesias in Avibus. Brunck. ἀναβολάς. Sic dicta principia τῶν ᾀσμάτων. Homerus [Od. i. 155.] ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. Imo omnia προοίμια. Nugantur grammatici, qui dicunt ἀναβαλλόμενος et ἀναβαλόμενος per unicum λ differre, illud esse cunctari, hoc vero ordiri. Pindarus in Nemeis καταβολὰν [ἀγώνων] dixit in 2 εἴδει [v. 5.]. Est enim καταβολὴ, καινούργησις et καταβάλλεσθαι verbum fundamentale: Euripides Bacch. [1244.] καλὸν τὸ θῦμα καταβαλοῦσα δαίμοσιν, de primitiis loquitur. Fl. Chr. Schol. Platonis Clarkianus l. l. p. 77. Ἀριστοφάνης εἰρήνῃ συνέλεγ' τ' ἀναβολὰς ποτώμεναι. Dind.

797. ἐνδιαεριαυεριυηχέτους. Id est ἀερονηχεῖς nisi quod habetur ibi ἔνδιος, i. e. serenus, lucidus, et ἀήρ. Vox ἀερονηχεῖς occurrit in Nubb. 336. ubi etiam ridet dithyrambos: ἀερίας διερὰς γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς. Berg. Audaces, ut Hor. vocat, in dithyrambis compositiones ridet, præcipueque eas, quæ ex aëre et nubibus fiunt, ut hic, quibus principia sua fulciunt, quæ ut plurimum disconvenientia sunt, vana et inutilia. Omnino Attico perfundit aceto poëtas dithyrambicos, quos alii ἀμφιάνακτας vocant a proœmiis, quæ incipiebant, ἀμφί μοι ἄναξ, et inde ἀμφιανακτίζειν dicebant pro προοιμιάζειν. Magnus vero subsannator proœmiorum Aristophanes, qui in Ranis Æschylum inducit omnia Euripidearum fabularum exordia corrumpentem ἀπὸ ληκυθίου. Fl. Chr. Suid. in Διθυραμβ—habet Ἐνδιαέριαι ἐριυηχέτους: [aliter] in Ἐνδιαεριαβεριυηχέτους: forte ἐνδιαπεριυηχ—vel εὐδιαστερι—. Bent. At in folio ad calcem libri scripsit Bent. "τὰς ἐνδιαπεριυηχέτους: lege εὐδια—Plutarch. p. 1410. H. Steph. εὐδίας δὲ καὶ εὐαμερίας γενομένης." Dind. ἐνδιαέριαι ἐριυηχέτους Suid. ed. Ms. διθυραμβοδ. ἐνδιαεριαβεριυ. Ald. in v. Locum om. Ms. Pors. Scripsit ἐνδιαεριαιθεριυηχέτους Reisig. Quem vide i. p. 212—13. F.

801. Ἴων ὁ Χῖος. Dithyrambicus et tragicus et melicus hic poëta fuit; imo comœdias scripsit et epigrammata et pæanas et hymnos et scolia et elegias. Fuit autem Orthomenis, quem Xuthum vocarunt, filius, qui tragœdias docere cœpit LXXXII. Olympiade; cumque Athenis in dithyrambicorum et tragicorum certamine victor evasisset, populo Atheniensi viritim donavit vasculum Chium. Scripserat autem oden dithyrambicam, cujus initium erat: Ἀοῖον ἀεροφοίταν ἀστέρα μείνομεν ἀελίου λευκῇ πτέρυγι πρόδρομον. Propterea Eoum ἀστέρα eum vocaverunt. Aut fortasse alludit ad Meteora, de quibus scripserat Ion, teste Suid. Sed multum operæ posuerat in dithyrambicis, quos, ut ambitiose conditos, lancinat hic Comicus, ut et Philoxeni στρεπταίγλαν. Ionis autem Chii titulo dialogum scripsit Plato philosophus. Fl. Chr. De Ionis Chii memoria optime meritus est Criticorum princeps Rich. Bentleius in epist. ad Jo. Millium. Fecerat Ion dithyrambum, cujus initium a Schol. et Suida in Διθυραμβοδιδάσκαλοι prolatum: ἀοῖον ἀμεροφοίταν ἀστέρα μείναμεν, | Ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον. Inde Comici jocus. Brunck.

802. ὡς δ' ἦλθ', εὐθέως cod. Rav. et Venet. et margo ed. Florentis. Legebatur ὥστε γ' εὐθέως. Scholiastes ad h. l. ὡς δ' ἦλθεν ἐνθάδε, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀπέθανεν. Dind.

803. ἀοῖον, pro ἠοῖον, ut ἀὼς pro ἠὼς, quæ et ἠοίη. Alia vero est origo τῶν Ἠοιῶν, qui titulus est poëmatii Hesiodei, cujus fragmentum videtur esse Scutum Herculis. Nam in illo poëmatio ἠοιῶν Heroinarum recensetur Catalogus, et sic dictæ, quia Ascræus ille de nobilibus feminis identidem comparatis scripserat ἢ οἵη. Fl. Chr. Vid. Suid. v. Ἴων. Dind. Carmen, cujus principium citat Schol.: Ἀοῖον ἀεροφοίταν ἀστέρα μείναμεν, ἀελίου

λευκῇ πτέρυγι πρόδρομον. Vulgo minus recte *μείνομεν*, quod recte se haberet, si absque diphthongo scriberetur *μένομεν*. Est autem ἀοῖος Dorice pro ἠοῖος, pro quo dicitur ἑῷος. Euripides ap. Schol. ad Eqq. 783. ἑῷος ἡνίχ' ἱππότης ἐξέλαμψεν ἀνήρ. Berg.

804. διατρέχοντες. Alias διάττοντες, διαθέοντες. Berg. Aristoteles in Meteorologicis διάττοντας et διαθέοντας ἀστέρας et δαλοὺς vocat, fierique ait ex exhalatione in longitudinem et latitudinem ducta et didita. Sic autem vocantur, qui, ut ait idem magnus magister, ταχείας ἔχουσι τὰς φαντασίας, ita ut eorum φορὰν, ῥίψιν esse existimaverit obliquam. Eam διαδρομὴν etiam lychnis comparat in primo Meteoron. Fl. Chr. Suid. v. οἱ διαττάττοντες ἀστέρες Ms. Pors.

807. ἰπνούς. Laternæ sunt, quia ait, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. Significat autem ἰπνὸς etiam *furnum* et *caminum*, puto, quia in formam laternæ camini fuerint olim canales structiles et etymon crediderim a flatu, quasi εἰς πνοήν, quæ etymi ratio etiam in vocibus Laconicis, ἄϊτας et εἴσπνηλος (ut obiter hoc dicam) locum habet. Hoc vero loco est λαμπτὴρ vel λυχνός. Nam lychnus non est inventum adeo antiquum; πανὸν dicebant vel φανὸν potius, quia φαίνει. Tamen πανὸς usurpatur ab Æsch. in Agamemnone 802. teste Athenæo. Sed ego apud illum Tragicum reperio tantum φανός: puto reponendum πανὸς, et irrepsisse glossema. Hesychius δέλετρον vocat laternam; qua voce usus Oppian. in Halieut. [iii. 471.] sed, ut opinor, quasi δέλεαρ. Sunt qui putent Gallicam vocem *fallot* esse detortam a φανὸς, quasi dicendum sit *fanot*. Non habent ejus sententiæ auctores me adstipulatorem. Nam laternæ illæ, quæ hærent tereti ligno et sublimes sursum feruntur, lingua nostra *Fallots* vocantur, fortassis quia velut phalli vel etiam ithyphalli, ab imitatione gestationis illius orthophallicæ, ut nomen ipsum prodit. Quin φάλαι speculæ sunt et loca celsa. Hesychius φάλαι, ὁρῶν σκοπιαί· sic enim lego, non ut mendose illic legitur, ὅρα, σκόπει. Sic vox fuit vetusta ἰπνὸς pro *lampade*. Apud eumdem Hesych. corrige meo periculo alium non rectum locum v. ἴπνια. Exponit enim τὰ κατάγματα τοῦ ἴπνου· lego καθάρματα. Nam sic Callimachus [Fragm. 216.] Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν. Et fortasse eo respectum ab illo grammatico. Fl. Chr. Vide Schol. hic; et ad Plut. 816. ubi ἔν τε legitur. Berg.

808. ταυτηνί. *Oporam*. Vide supra 522. Jubet autem hic, ut intus lavetur Opora. Berg.

809. τὴν πύελον. Labrum est, quod etiam πτύελον vocat Hesychius, qui ait vas esse ad lavacrum. Mox στόρνυ τε lego distinctim pro στόρεσόν τε: non autem plurali numero, quia sequitur ἥκω δεύρ' αὖθις πάλιν, quæ Attica est phrasis neque similem tautologiam non amavit Phœnix poëtarumMaro, qui dixit: 'Tellus prius ima dehiscat—Ante, Pudor, quam te violem,' etc. Sic infra: αὖθις νεὼς ἂν πάλιν. Fl. Chr. κουρίδιον λέχος. V. supra 690. Berg. Brunck. dedit, στόρνυ τ' ἐμοί. Dind. πύελον. πτ Suid. Ms. κατάκλυζε. Pors. L. cum Fl. Chr. στόρνυ τέ μοι. Recte vertit Florens, *sterne*. Id.

812. τήνδε. Theoriam. V. supra 698. Berg.

813. Vulgo sic legitur hic versus: πόθεν δ' ἔλαβες ταῦτα σύ;—πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν. Inepta lectio. Quid sibi vult ταῦτα? *has res, negotia ista? ces chosesla*? En unquam duas mulieres designans sic aliquis locatus est? Scripserat Comicus, πόθεν δ' ἔλαβες ταύτα;—πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν. ταύτα dualis est, ultima longa. *Undenam vero has accepisti mulierculas?* Quum accentum male notasset incautus librarius, metrum vacillare animadvertens sciolus fulcrum infersit σὺ, quod ille sibi habeat; nos eo non indigemus. Brunck. ταύτα, dualis femin. generis, ut Acharn. 527. πόρνα. Id. πόθεν δ' ἔλαβες ταῦτα σύ; ΤΡ. πόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ Rav. πόθεν δ' ἔλαβες ταύτας σύ; ΤΡ. πόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ Venet. et Bentleius. Dind. In exempl. Porti Porsonus: ταὐθ'; 'Οπόθεν; vel, τάσδ'; 'Οπόθεν; Sed Ravennatis ope legendum videtur; πόθεν δ' ἔλαβες ταύτας σύ; πόθεν; ΤΡ. ἐκ τοὐρανοῦ. De qua crasi vide Porson. ad 198. Paulo ante 787. articulum dat Rav. μικροὶ δ' ὁρᾷν ἄνωθεν ἦστ'· ἔμοιγέ τοι | ἀπὸ τοὐρανοῦ 'φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ. Dobr.

815. εἰ πορνοβοσκοῦσι. Apparet Oporam et Theoriam scorta esse. Euripides autem citante Plutarcho de Stoicorum contrar. [Fragm. Belleroph. xix. 4.] dixit in hanc sententiam: εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρόν, οὐκ εἰσὶν θεοί. Fl. Chr. Nunc clarius indicat, meretrices esse has duas. Euripides autem in hanc sententiam dixit Ion. 449. οὐκέτ' ἀνθρώπους κακῶς λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ μιμούμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε. Berg.

816. οὔκ· ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές. Translated: *non quidem ita solent: sunt tamen inter illos quidam qui ex hoc quæstu sibi victum parant*. They do not, but they do! After οὐκ I believe ἂν ὀρθῶς δοίης, or εἰσὶν ἄξιοι τριωβόλου, or some

such words are understood. See Vespæ, v. 77. John Seager.

819. λείχειν ἄνω. Duos hos versus propter obscœnitatem et cacephaton sunt, qui non recipiant. Puto tamen esse Aristophanis. Nam talium verborum solens est adfectator. Sed τὸ κακέμφατον in verbo non est, sed in re. Nam lingere superne etsi ligurritores solent et convivantes, tamen in obscœna libidine ponitur. Unde jocus ille et allusio in epigrammate ἀνθολογίας, λείχει et χείλη. Fl. Chr. ἄνω in cælo, apud superos. Berg.

820. λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ κανᾶ. Ita videtur Schol. legisse, sed magis placet κἀνθάδε, quod est in edd. Farr. et Brub. Berg. Antea in Germanico exemplari, ad quod hæc scribebamus, legebatur καὶ κἀνθάδε, lego κανᾶ. Et sic legendum proclive est ex Schol. augurari, qui exponit κανίσκια. Perstat in metaphora lingendi. Nam canistra linguntur. Quid si alludere voluit ad fidicinem illum nobilem, qui Κοννᾶς vocatus, quique Socratem, ut ait Cicero, fidibus docuit? etsi in erudita ad Petrum epistola per ος efferatur, non per ας; quod ne committeret Cacephaton, verecundus Parthenias dixit: 'Nox cum,' [Virg. Æn. iv. 461.] etc. Sunt autem κανᾶ canistra, quæ virgines nobiles primum tulerunt regnante Erichthonio, et inde dictæ κανηφόροι. In illis canistris ex auro factis primitias omnes et res sacras imponebant in Panathenaicis aliisque pompis. Hoc autem puto factum in honorem Minervæ; nam τῇ θεῷ ait Suid. Ac illæ Canephoræ cum ad Eleusinia veniebant, σκιάδιον habebant, quod καμηλαύκιον vocabant. Fl. Chr. Frob. καὶ κἀνθάδε. Ald. καὶ κανᾶ. Forte κάτω vel τὰ κάτω: vid. Thesm. 228. vel αὐτῇ κἀνθαδί: recte "Ergo hic quoque parandus est cibus, quem lingat." Σκευάζειν est conficere, condire cibum. Bent. λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ κανᾶ σκευαστέον; Ridiculum in modum depravata est hæc lectio. Quid enim, obsecro, canistris usus est Oporæ, cui Trygæus nec panem nec mazam nec aliud quicquam apponendum esse dixerat, quia ambrosiam apud superos lingere solita mortales cibos fastidit? Quis unquam conjectura hariolari potuit, cur famulus quærat an ei canistra parare debeat? Nonne hic versus pro insulsissimo haberi debuit? Non aliter eum exhibent A. et princeps editio. In secunda excusum, καὶ κἀνασκευαστέον, sic conjunctim, ut proculdubio scriptum reperit in Cod. quo usus est Bern. Junta. In B. scriptum, ἆρ' αὐτῇ καναδε σκευαστέον; Demum Ant. Francinus edidit: ἆρ' αὐτῇ καὶ κἀνθάδε σκευαστέον; quam ineptissimam lectionem receperunt Veneti, et tanto probavit opere Berglerus, ut eam in versione expresserit: *Lingere, inquis? ergo ei hic etiam paranda erit;* ambrosia scilicet. Scitum profecto coquum, qui ambrosiam etiam parare potuerit! Sunt ista omnia nihil aliud, quam librariorum hallucinationes, perinde spernendæ. Serus quidem, sed non falsus acuminis fuisse mihi videor, qui veræ lectionis vestigia tandem deprehenderim, salsumque Comico reddiderim jocum ex illo genere, quo maxime delectatur. Est autem nequissimus. Quo Trygæus usus fuerat verbo λείχειν, id alio sensu accipit famulus, nempe pro, *medios lambere viros*, ideoque percontatur, an mulieri pelvim parare debeat, in quam τὴν ἀποπτυστὸν δρόσον, immundum exspuat rorem, et sumta aqua spurcitiem oris abluat. Repone confidenter: λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον; Sensui hujus versus declarando pæne suffecerit Martialis distichon, quod exhibuimus ad Ran. 1308. Brunck. Non tamen ausus est Br. ineptam conjecturam in textu recipere. Versum corrupit bella lectione cod. Rav. Invernizius. Verum est: λείχειν (non repetito voc. ἀμβροσίαν, sed universe dictum, *lingendum*, quod lingat) ἆρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον. κἀνθάδε optime refertur ad præcedens voc. ἄνω. Dind. Rav. λείχειν ἆρ' αὐτῇ (sic) καναδε σκευαστέον; Id. λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ κἀνθάδε σκευαστέον edd. 1525. 1547. ubi καὶ lineis supra et infra ductis damnat Porsonus. Atque κἀνθάδε sine καὶ Ravennas. Sed καὶ κανᾶ σκευαστέον Ald. schol. et ita volebat Bern. Junta. In schedis Porsonus: κανοῦν σκευάζεσθαι. Diphil. ap. Stob. 55. G. 57. Gr. Aristoph. Pac. 821. In Diphili loco corruptissime videtur pro ὥσπερ ἱκανοῦν legisse ὥσπερ κανοῦν vel ὡσπερεὶ κ. In Aristophane rectissime, ut puto, Ravennas; si tollatur distinctio post λείχειν. Pors. Mecum distinguit Hermannus ad Antig. 628. et quod serus video, jam olim explicuit Bisetus. Cum Diphilo confer Timoclem Clem. Alex. Str. iv. p. 566. 7. κἀνθάδ' pro κἆτα δ' reponendum supra 615. Dobr. στρ. 875. ἀντιστρ. Bent.

821. Stropha est amœbæa versuum septem, cujus antistropham habes infra [906. ss.], quæ incipit ἦ χρηστὸς ἀνήρ. Sunt autem cola Ionica a majore, duo priora dimetra acatalectica, tertium ἡμιόλιον, quartus versus, qui est Trygæi ὑποκριτοῦ, iambicus tetrameter catalect. Mox tres reliqui similes tribus prioribus. Legendum autem in illo tetrametro, λαμπρὸν; non λαμπρός. Fl. Chr. Vulgo

legitur perquam inficete: εὐδαιμονικῶς ὁ πρεσ- | βύτης, ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν, | ταννῦν τάδε πράττει. Particulam γε in primo versiculo insertam non agnoscit A. Reliquas sordes ipsi purgavimus. Ordo est: ὁ πρεσβύτης ὅδε, ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν, εὐδαιμονικῶς ταννῦν πράττει. Brunck. γ' tacite omisit Inverniz. imprudens Brunckium secutus. Habent particulam cod. Venet. et Rav. apud Bekkerum. Dind. Legebatur ταννῦν. Brunckius, sordes se purgasse affirmans, edidit: — ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν, | ταννῦν ὅδε πράττει. Veteres lectiones ex cod. Rav. revocavit Inverniz. Euripides Heraclid. 641. εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε. ubi vide Elmsleium p. 97. Dind.

824. τί δῆτ'. In Acharnn. 1010. τί δῆτ' ἐπειδὰν τὰς κίχλας ὀπτωμένας ἴδητε; Antecedentia ibi antecedentibus hic etiam sunt similia. Berg.

826. αὖθις — πάλιν. Eurip. Heracl. 796. νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὖθις αὖ. Berg.

829. Per ironiam dixit εὐδαιμονέστερος, sed per στροβίλους intelligit Cancri illius vel Carcini filios, quos duros et asperos vocat instar nucis pineæ, quæ στρόβιλος, quia turbinata, unde fastigium et συστροφὴ capillorum, ubi erant τεττίγων ἐνέρσεις, κρώβιλον quasi στρόβιλον dixerunt a forma coni. Hic vero ad Cancrum respicit: nam cochleæ illæ marinæ sunt ὀστρακόδερμοι: vel propter orbiculatas eorum saltationes hoc dixit; est enim στρόβιλος etiam genus ὀρχήσεως et propterea vocavit antea eos γυλιαύχενας. Corrigendus Suid. v. Στρόβιλος, ubi habes γλυκυτραχήλους· lege γυλιοτραχήλους. Fl. Chr. φανείς. Lego potius φανεῖ in futuro Attico; nam hæc videntur a choro dici; ut in versione feci. Berg. Tacite recepit Brunck. Dind. Simili ratione χίλους Vesp. 1511. ludens in vocibus ὀρχεῖσθαι *saltare*, et ὀρχίλος *orchilus, avicula quædam*. Berg.

830-2. Horum versuum numeri in ed. Lips. prorsus corrupti sunt auctoritate cod. Rav. Sunt, ut omnes præcedd. et seqq., Trygæo tributi versus iambici tetrametri catalect., ita restituendi, ut in al. edd. leguntur:—οὔκουν δικαίως; ὅστις εἰς ὄχημα κανθάρου βὰς | ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς | ἅπαντας κ. τ. λ. Neque enim ulla apparet causa, cur primum bini iambici dimetri, tum unus senarius, denique tetrameter catalect. in continua hac oratione fuerit adhibitus, et ἐπιβὰς interpretamentum vulg. βὰς esse videtur, αὐτοὺς autem (quod Rav. omisit) cum vi quadam positum. Dind. Cum libro Rav. consentit Venet. nisi quod male ὄντας omittit. εἰς ὄχημα κανθάρου ἐπιβὰς etiam Suidas v. ὄχημα t. ii. p. 748. Dind. ἐπιβὰς Suid. ed. Ms. ὄχημα. Pors.

831. ὥστε ἐν τοῖς. Lege ὥστ' ἐν τοῖς, ita postulante versu. Fl. Chr.

832. Frob. βινεῖν. Ald. κινεῖν. Bent. κινεῖν καὶ καθεύδειν. Conjungit hæc duo et supra 341. Berg. κινεῖν edd. Ald. Kuster. et Junt. i. ii. βινεῖν Fl. Chr. in text. sed κινεῖν pro v. l. Pors.

833. Cod. Rav. κάτα τῆς πυγῆς. Dind.

834. σησαμῆ. Ex sesamo (sunt qui putent esse quem vocamus risum vel oryzam) fiebant placentæ nuptiales et eas dari mos erat in nuptiis propter fecunditatem, ut ait Menander. Est enim πολύγονος, et, ut ait Theophrastus [de causs. plant. iv. 16.], λιπαρός. Vocabatur autem σησαμοῦς placenta ista sive πλακοῦς sive πόπανον. Et solebant sponsi coronari foliis sesami, papaveris et sisymbrii. Apud Athen. lepida est historia lib. 14. Nam fiebant, inquit, Syracusis ex sesamo et melle Eugia muliebria (sic verto ἐφήβαια,), ea vocabant μυλλοὺς in Sicilia, et spectaculis exhibebant. Testatur Heraclides Syracusius. Sane apud veteres nihil mellitum aut dulce fuit, quod non esset sesamo sparsum et papavere. Unde Petronius elegans dicendi et bibendi arbiter: mellitos verborum globulos omniaque dicta quasi papavere et sesamo sparsa. Apud Hesych. corruptissimus est locus: σησαμοειδὴς ἐνακύραι πόα ἐοικυῖα ἦρι γέροντι, cujus loci restitutionem præstare non possum. Sed conjecturam pro fulmento supponam: τῶν σὺν Κύρῳ πόα ἐοικυῖα ἠριγενείῳ vel ἠρυγγίῳ. Nam ἠρυγγίτης est panis et herba. Eo audacior fui in conjectando, quod sciam sesamino oleo et σησάμῳ unctos fuisse Cyri commilitones. Fl. Chr. σησαμῆ. Tanquam ad sponsum; dabatur enim sponsis sesamum. In Avv. 159. cum chorus Avium dixisset, νεμόμεθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα κ. τ. λ. alter dicit, ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον. Berg. σησαμοῦς. Sic legendum, non, ut vulgo, σησαμῆ. In A. scriptum σησάμοις. Brunck. Schol. σήσαμα δὲ καὶ μήκ. Mutilate citantur Av. 160. Pors. σησαμῆ (σησαμὴ Cod. Venet. et Junt. iii.) libri omnes et scholiastes. Dind.

837. Cum aspiratione ἀνύειν est σπεύδειν, quod hic convenit. Audiendus etiam Suidas, qui ait, ἀνύσασθαι, παρὰ τοῖς ἄρχουσι διαπράξασθαι, καὶ ὁμοίως πάλιν τὸ τοὺς ἄρχοντας προστάξαι τοῖς ὑπηκόοις. Fl. Chr. Imo ponitur ap. Nostrum inprimis partic. ἀνύσας cum alio verbo sic, ut sit, *quam celerrime*. v. Viger. de Id. p. 350. ed. recentiss. Cæterum quam e Rav. recepit lectio ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ ταυτηΐ. Οἰκ. τί φῄς; et metro adversatur

et languidum atque e glossem. enatum pronomen immiscet. Reponenda antiqua scriptura: ἀν. τ. Β. Οἰκ. τίς ἔσθ' αὕτη; τί φ. Recte servus interrogat, quænam ista Theoria sit. Neque enim adhuc eam cognoverat. Cod. Venet. ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ τι ταυτηνί· τί φῄς. Dind.

839. ἐπαίομεν. Hic pro ἐλαύνειν et συνουσιάζειν: et inde verbum *pavire* et *pavimenta*, quia sunt κροτητὰ et *tripudium* quasi terripavium. Sic enim Festus cum de pulte agit. Brauron urbs Attica, ubi Dionysia fiebant et unde multa scorta vino madidi deducebant. Ibi Artemidi sacra erant et capra immolabatur, solebantque illic olim Rhapsodi Iliadem cantare, ibique nupturæ virgines Dianæ initiabantur, quod ἀρκτεύειν illi dicebant: qua de re lepida historia est apud Suidam et meminit Hesych. v. Δεκατεύειν. Erant autem illa Dionysia quinto quoque anno. Pollux ait decem sacrificos sacra quinquennalia fecisse in Delo, Braurone, et Eleusine. Propterea addit πρωκτοπεντετηρίδα: sed ista Dionysia sunt Aphrodisia. Pausanias Atticis testatur, Brauronem non longe a Marathone olim cum Diana Taurica Iphigeniam venisse. Fl. Chr. ὑποπεπωκότες. Sic bene A. quod e Scholiastæ expositione in textum merito revocavit Berglerus. In aliis libris est ὑποπεπτωκότες, quæ sæpissime permutari observavi ad Lys. 395. Conc. 140. Brunck. Scal. ὑποπεπωκότες. Bent. Rav. ὑποπεπτωκότες. Dind. L. ὑποπεπωκότες, cujus verbi sensum in versione sua expressit Q. Fl. Septim. Christianus, ex Scholiastæ forsan nota, quamvis de lectione emendanda, qua erat sagacitate, nihil quidquam suspicatus est. Ita autem emendavit P. Leopardus Emendat. ix. 23. Pors.

841. πρωκτοπεντετηρίδα. Quia Brauronia quinto quoque anno agitabantur. Vid. Meursium in Græcia Feriata. Brunck. Corrupte Suid. Βραυρῶν. Pors. ἔχει et πρωκτοετηρίδα Suid. Ms. scil. in Βραυρῶν, ubi ἔχεις et πρωκτηετηρίδα ed. Med. Id.

842. ὑμῶν ad spectatores. Bent.

844. τί περιγράφεις. Quid, inquit, deles, vel expungis? Notum, quid sit, *circumscribere magistratu*. Is enim vel M. Tullio auctore *circumscriptus* dicitur, cui honor et imperium abrogantur. Fl. Chr. Cum audiret servus, Trygæum velle meretricem alicui servandam dare, statim cogitabat: O si mihi daretur! et oraturus erat, sed timebat repulsam; nec immerito; quis enim ovem lupo committat? itaque gestus edebat, quales solent meditabundi et solliciti, Schol. Eurip. ad Or. 631. ὡς τῷ ποδὶ τὸ ἔδαφος περιγράφοντος (quasi pede circumducto solum verrat) αὐτοῦ καὶ διστακτικῶς ἔχοντος καὶ ἀναλογιζομένου, εἰ δέοι ταῦτα ποιεῖν· ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἀμηχανοῦντες ἐν τοῖς πράγμασι. Suavissime Aristænetus Lib. i. ep. 15. de puella aliquid magni petitura: ἀλλ' εἰς γῆν ἑώρα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ τι συννοουμένης· εἶτα ἔφης ἐπιχαρίτως πεφοινιγμένη τὰς παρειὰς καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνασα, καὶ τῇ μὲν τῆς ἀμπεχόνης ἄκροις δακτύλοις ἐφαπτομένη τῶν κροσσῶν, τῇ δὲ περιστρέφουσα τοῦ ζωνίου τὸ ἄκρον· ἔστι δὲ ὅτε καὶ τοὔδαφος περιχαράττουσα τῷ ποδί (terram circumacto pede signans): ταῦτα δὴ τὰ τῶν αἰδουμένων ἐν διαπορήσει κινήματα ἔφης οὖν μόλις ἠρεμαίᾳ φωνῇ· ἐπίνευσον, ὦ βασιλεῦ etc. In isto loco mutavi vulgatam scripturam, quæ hæc est: ἀλλ' εἰς γῆν ἑώρας τὸ πρόσωπον ὥσπερ τι συννοουμένη. Berg. Locus paulo obscurior, Berglero neutiquam intellectus. Conspecta Theoria famulus libidine inflammatus, ne rumpatur tentigine, manu utitur amica. Inde facile omnia explicantur. Brunck. Horum singula ex Brunckii interpretatione minime expedias. Idem fere sonant περιγράφειν et καταλαμβάνειν. Seu digito seu phallo, quo præcinctus erat, in manus sumto isthmi, quem nosti, amplitudinem in aëre circumscribit servus. Schol. Ravennas: εἰς Ἴσθμια δὲ εἴρηκεν—καὶ διὰ τὴν στενότητα τοῦ αἰδοίου τῆς πόρνης κ. τ. λ. Usui nequiori itidem inseruit Isthmus Thesm. 653. Hotib. τὸ δεῖν' quid sibi velit æque obscurum est. Vulgo, commate non addito, arcte cum seqq. conjungitur. In ed. Fl. Chr. (qui in versione omisit) post Ἴσθμια comma ponitur, ut sensus sit: τὸ δεῖνα (membrum, ut Ach. 1149.) ad Isthmia scil. paro; et sequentia verba illud, quod præcedit, explicent. Si post δεῖν' comma ponitur, repetendum περιγράφω: illud (quod dicere pudor vetat) circumscribo, delineo. Gestus admodum obscœnus sensum declaravit. Bergl. inepte vertit, *quiddam cogito*: nimirum ad Isthmia tentorium occupo *ad fovendum penem meum*. Postrema certe rectius Brunck.: Quid, malum, rogas? ad Isthmia tentorium peni meo designo. Sed videtur servus aliquanto plus molitus esse. Dind. ἐς Ἴσθμια. Famulus ille fortassis τοῦ αἰδοίου περιμετρίαν faciebat, et mirum, ni per τὰ Ἴσθμια innuat τὴν τρυμαλιὰν τοῦ ἐφηβαίου γυναικείου: nam Corinthi (unde Isthmus) multæ erant meretrices et inter has nobilis Lais. Idem Aristophanes alibi dixit (Thesm. 647.) ἰσθμόν τιν' ἔχεις ἄνθρωπε· ἄνω τε καὶ κάτω τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων. Puto hoc

fuisse ἰσθμιάζειν et διισθμονίσαι. Hic tamen respondet ille famulus, quasi de sede cogitet ad spectacula Isthmiaca, ubi in honorem Neptuni γυμνικὸς ἀγὼν erat. Dixit autem σκηνὴν καταλαμβάνειν, ut solent boni auctores Græci θέαν καταλαμβάνειν. Quorum testimonia non arcessam, ne actum agam et eruditi Leopardi supellectilem convasem, qui in Emendd. libris caput integrum huic phraseos observationi impendit. Fl. Chr.

846. σὺ ad mulierem. Bent. αὐτὸς εἰς μέσους. Sic Seidlerus. Cod. Venet. αὐτοὺς ἐς μέσους. Dind.

848. Aristophanes Comicorum et Satyricorum τωθαστικώτατος et διασυρτικώτατος Ariphradem citharœdum antea in Eqq. 1291. miserrime suggillat, tanquam epicum et ἀῤῥητοποιὸν atque adeo λεσβιάζοντα: simul etiam Arignotum citharœdum fratrem, tum Polymnestum et Œonichum. Postea in Concionatricibus 129. tanquam mulierculis immistum inducit et λαλίστατον facit. Ait enim: Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν. Ariphradæ (hujus puto) mentionem injicit Aristoteles in lib. de Poet. tanquam tragœdos suggillantis de nihilo et inepte. Fl. Chr.

850. Quatenus Theoria est, festorum et sacrificiorum celebratio, per ζωμὸν intelligitur *jus culinarium*, sed quatenus meretrix, intelligitur ἡ ἀπόπτυστος δρόσος, quam solebat Ariphrades ἐν τοῖς κασαυρίοισι λείχειν, ut de eo loquitur in Eqq. 1282. Sequentia etiam, quæ dicit de Theoria, duplicem habent sensum. Berg. Vide secundam parabasin in Equit. v. 1274. Brunck.

851. Hæc non ad servum, sed ad Theoriam dicuntur, quem Senatui monstrare et tradere vult, ut est, σκεύη omnia ejus ornamenta et instrumenta dicuntur. Dind.

852. Prytanes erant 50. Nam Senatui Atheniensium Quingentumvirum et Concioni Prytanes, Proëdri et Epistatæ præfuerunt; Prytanes inquam 50., Proëdri 9. Epistatæ duo, unus senatus, alter populi. Hi magistratus erant κληρωτοί, in sortem conjecti, Senatumque et Concionem indicebant, convocabant, dimittebant. Fl. Chr.

854. ἄραντας τὼ σκέλη. Sic in Concionn. 265. mulier ait, εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὼ σκέλη. Et Martialis in hunc sensum dixit, Tolluntorque pedes: ut et Novius Atellanarum scriptor apud Nonium dixit: Mammas teneas, pedes extollas; quæ obscœnitatis et nequitiæ plena omnia. Fl. Chr.

855. ἀνάῤῥυσιν. Alludit proculdubio ad μιαρὰν ῥανίδα et libidinosam αὐτομάτητα. Est autem ἀνάῤῥυσις sacrificium, et ἀναῤῥύειν est, mactare et sacra patrare, τὴν θυσίαν ἐπιτελεῖν. Hesych. Ἀνάῤῥησιν, τὴν τελευτήν. Emendo facile: ἀνάῤῥυσιν, τὴν τελετήν. Est Ἀνάῤῥυσις dies Apaturiorum. Nam Apaturia festa Atheniensium sacra dicta, quia fraude Xanthum sustulerat Melanthus, qui postea rex. In Nebulis Schol. dicta ait Ἀπατούρια, quæ apud Romanos *Saturnalia*, eademque facit cum *Croniis*. Suid. censet quasi ὁμοπατόρια, ut ἄκοιτις, ἄλοχος, Ἄβιοι apud Stephanum. Apaturiorum dies fuerunt tres, nempe Δόρπεια cum Curiales epulabantur, inter se; Κουρεῶτις cum pueri et puellæ inter Curiales referebantur; et Ἀνάῤῥυσις cum Jovi et Minervæ sacra fiebant, de quibus Proclus in Timæum Platonis. Grammatici addunt quartam Ἐπίβδα. Nam Ἐπίβδαι, αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, vel quia ἐπιβάλλονται ταῖς ἑορταῖς, vel, addito β, quia ἐπὶ τῇ δαιτὶ καὶ ἑορτῇ ἄγονται. Eas ego nominarem *repotia*, vel *repotialia*. Fl. Chr. Ἀνάῤῥυσις vocabatur secundus *Apaturiorum* dies. Sed obscœna in his est allusio ad τὴν τοῦ σπέρματος ῥύσιν. Brunck. Vid. Schol. ad Acharn. 146. Dind.

856. τοὐπτάνιον. Ustrina vel coquina, τὸ μαγειρεῖον. Sed impudentissimus iste obscœnas interea partes Theoriæ monstrat. Propterea dixit κεκάπνικε: nam pars illa exhalat opaca Mefitim, et fumo nigra est διὰ τὰς τρίχας. Utinam pueris et in vestibus hæc sint σκοτεινά. Nos certe inviti his obscuris lucem addimus, in quis nulli dii, ut σκοτεινὸς Heraclitus dicebat. Fl. Chr. Lege ὁρᾶτ' ὀπτάνιον vel ὁρᾶτε τοὐπτανεῖον, ὡς καλόν. Sed Attici ὀπτάνιον dicebant: vid. Phrynich. Etymol. Bent. Quatenus Theoria est festorum celebratio, ὀπτάνιον est culina, ubi post sacrificium carnes coquuntur; quatenus est meretrix, τὸ αἰδοῖον, quod monstrat. Berg. ταὐπτάνιον ὑμῖν καλόν. Sic bene A. omissa particula ὡς, quæ vulgo, metro reclamante, inseritur. ὀπτάνιον coquinam significat. *Sed impudentissimus iste obscenas interea partes* Theoriæ *monstrat. Propterea dixit κεκάπνικε. Nam pars illa tanquam fumo nigra est, διὰ τὰς τρίχας*. E notis Florentis. Brunck. τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ἡμῖν ὡς καλὸν cod. Rav. Neque ὡς ejiciendum, quæ prava est correctoris metrici emendatio; neque cum Pauwio ad Phrynichum p. 277. ed. Lobeck. scribendum τουτὶ δ' ὁρᾶτ' ὀπτάνιον ὑμῖν ὡς καλὸν, neque cum Hemsterhusio ad Thom. M. p. 592. τουτὶ δ' ὁρᾶτε ταὐπτανεῖον ὡς καλὸν, sed ὁρᾶτε in ὅρα mutandum. Dind. Antea Porsonus notarat, τοὐπ-

τάνειον ἄν. Dobr.

857. κεκάπνικε. Scholia: ἐπειδὴ μέλαν ἐστὶ διὰ τὰς τρίχας. Sic in Vesp. 1372. ubi simile spectaculum exhibetur: τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστιν ἐν μέσῳ; deinde alter: ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται. Berg. Monui ad Plut. 815. versum hunc sic legendum esse: διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ' ἑ. γ. Secunda in κεκάπνικ' brevis est: proinde claudicat versus ex illa scriptura. Brunck. κεκάπνικεν scholiastes: κεκάπνικ' cod. Rav. Dind.

858. Quia dixit de culina, recte addidit τὰ λάσανα, quæ sunt trullæ et χυτρόποδες, et ne recedat a flagitio, sic etiam vocantur femorum posteriores partes, quia δασεῖαι. Hesychius v. Λάσανα addit, διὰ ταῦτο βάραθρα, τοὺς ἀφοδευτηρίους δίφρους: non intelligo: loquitur tamen de sellis familiaricis, putemque legendum βάθρα, non βάραθρα, vel potius ἀπόβαθρα, aut ἀποβάθρας, quæ sunt, Suida teste, non solum τὰ λάσανα et χυτρόποδες, sed τὰ μαγειρεῖα, ὅπου τῇ Βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα. Censebunt eruditi, quorum oculis hæc subjicio non ut discant, sed ut dicant sententiam. Fl. Chr.

859. Legitur in aliis edd. omnibus ἀγῶνά γ'. ἔπειτ' ἀγῶνά τ' Invernis. tacite: ἔπειτ' ἀγῶνά θ' cod. Rav. apud Bekkerum. Dind.

861. παλαίειν. A ludis solemnibus ad ludos Venereos. Hinc Luciani Palæstra in Asino quæ ipsum Lucium docuit in lecto luctari. Berg. τετραποδηδὸν ἑστάναι. Idem est quod in Lysistr. 231. οὐ στήσομαι λέαινα. Berg. Quæ sequuntur omnia, et ad spectacula referuntur et ad συνουσίαν. Fl. Chr. τετραποδηδὸν ἑστάναι significat, ni fallor, super amatorem coxim residere, quod dicit Apuleius Metam. 2. cf. Ruhnken. in Julium Rufin. p. 260. Böttiger Furienmaske p. 9. s. Hotib. Utitur verbis gymnasticis. Nam athletæ luctatores instruebantur etiam ad luctæ speciem, quæ inter eos, qui humi ceciderant, fiebat, ut adversarium scilicet subter se ponerent ipsi superiores, et docebantur τοὺς χαμαὶ τρόπους, i. *humi modos*. Sic enim vocabantur. Palmer.

862. ἐς γόνατα κύβδ' ἑστάναι. Accipi hæc possint τὰ ἀπὸ γονατίου, de quibus videndus Lucianus, si quidem Lucianus, Asino. Quoniam tamen modo habuimus ἑστάναι, legam potius ἱστάναι, ut puella fingatur, non vir, statui in genua. Cf. similia Thesm. 495. Lys. 231. Hotib. Ob homœoteleuton versus hic, primum e Rav. editus et haud dubie genuinus, excidere facile potuit. Dind.

863. Cod. Rav. παγκράτειον. Dind.

864. Vulgarium est hemistichium: πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ σκέλει. Detorsit et παρὰ προσδοκίαν dixit πέει, pugnos simul ad luctam prætendens et inferiora ad pugnam Veneriam, vel potius Luciani Palæstram illam, quam scriptor ille Milesiarum antiquarius [Apuleius] Fotida dixit, quæ Lampadion dici poterat, nisi in allusione nequitiam quæsivisset, quæ ex mutatione *o* litteræ in *u* reperitur. ὀρύττειν. Nam *fodere* etiam in obscœnis et Lucillio *fossor, subulo, pullipremo* eadem. Etiam pro pungere dixit Virgilius: 'foderet calcaribus armos.' Sic περαίνειν Græci. Fl. Chr.

865. τρίτῃ. Ultimis enim diebus antiqui circenses ludos edebant in certaminibus. Fl. Chr. Ald. ἡνίκα δὲ κέλης: lege ἡνίκα κέλης: sed ed. Vet. ἵνα δή. recte. Bent.

866. ἡνίκα γε. Sic bene A. In B. ἡνίκα δή, reclamante metro. Vulgo ἡνίκα δὲ contra loquendi usum. Brunck. Veram lectionem servavit liber Rav. ἵνα δὴ κέλης. Hermann. de Metr. p. 154. In marg. Fl. Chr. γρ. ἵνα δή. Dind. κέλης κέλητα. Solum puta cum sola et revera sunt binei. Solitarius autem dicebatur ἱππαστής, idemque aureax ex vett. glossis. Idem etiam μονάτωρ. Fl. Chr. Horat. 'Clunibus aut agitavit equum lasciva supinum.' In Vesp. 499. κἀμέ γ' ἡ πόρνη, &c. Berg. ἵνα δὴ κέλης cod. Rav. Venet. Junt. ii. Vet. in Scaligeri Excerptis. ἵνα δὲ κέλης Junt. iii. Dind.

867. ἅρματα pro σώματα, inquit Schol. ἀνατετραμμένα. In Ran. 543. ἐν στρώμασι Μιλησίοις ἀνατετραμμένος κινῶν ὀρχηστρίδα. Berg.

868. προσκινήσεται. Sic Lysistr. 227. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι, id est, ut ait Martialis, *Nec motu dignabor opus*. Inde κίναιδος. Fl. Chr. In marg. Fl. Chr. γρ. προσκινήσετε. Dind.

869. ἀπεψωλημένοι. Proprie ἀπεσκολυμμένοι τὸ αἰδοῖον, quos καλήβους vocat Hesychius. Nam καλαβεῦσθαι est περισπᾷν τὰ ἰσχία. Idem grammaticus v. Εὐνοῦχος mendum habet: male enim κάλαμος et legendum κάλαβος, errore ex antiqua scriptura solenter orto quæ τὸ β designat ut μ literam sine cauda. Iidem sunt ψωλοὶ i. e. *verpi* et qui glande sunt nudati. Hinc recte idem grammaticus: ἀπεσκόλυπτεν. ἀπέσκεπε τὸ δέρμα et ἀπεγύμνου τὸ αἰδοῖον. Suidas ait: πολλὴν γὰρ ἡ ἐπὶ τοῦ ἄκρου θρὶξ, quam intonsam servabant ut diis offerrent velut Berenice cæsariem, et inde σκυλύπτειν est κολούειν et τίλλειν. Sed abusive et trala-

tive usurpatur ἐπὶ τοῦ ἀπογεγυμνωμένου. Fl. Chr.

870. περὶ δὲ ταῖσι. Expunge illud δέ. Vocat autem καμπὰς flexus, qui fiebant post evitatam metam ad carceres; unde dixit Horatius, 'Fervidis rotis.' Nam ipsa meta *flexus* dicitur, *campsa* in glossis vett., unde *campsare* et *flectere* promontorium. Sic *Campi* dicti, quia libera erat planities et flectendis equis apta; et sane Hippodromus a Siculis Campus dictus, teste Hesychio. Quod autem ait πεπτωκότες, congeniculationem, ut puto, innuit: nam supra dixit ὑποπεπτωκότες. Fl. Chr. Frob. κάμπαισ': Ald. κάμπαις. Bent. Cod. Rav. et Junt. ii. περὶ δὲ ταῖσι. Qua scriptura qui uti volent, περὶ ταῖσι καμπαῖς δ' scribent, interpunctione post ἀπεψωλημένοι posita. Dind.

872. ἴδ' ὡς προθύμως. Perperam vulgo, ἴθ' ὡς πρ. In B. scriptum, θέασ' ὡς glossa scilicet pro genuina lectione, quam reposuimus. Nihil est in superioribus, quod facile non intelligatur e notis in præcedentes fabulas. τετραποδηδὸν ἑστάναι schema innuit, de quo ad Lys. 231. et ad Eq. 1386. κέλης in re venerea quid sit, declaratum in nota ad Lys. 60. Faceta in metaphora pergens ἅρματα v. 901. dicit pro σώματα. Explicatur προσκινήσεται e Lys. 227. Denique languentis penis post rem peractam imago postremis versibus depingitur. Brunck. θέασ' ὡς codices Rav. Venet. Victorianus in Actis Monac. i. 3. p. 403. Reisigius in Syntagm. Crit. p. 32. Dind.

873. Notat Prytaneorum avaritiam, qui gratis in consilium non admittebant petitores, sed induciarum nomen prætexebant. Vulgo autem dicebant ἐκεχειρία ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα εἰσάγειν, *induciæ sunt, non licet introducere.* Quod ego non ad inducias tantum belli (neque enim, si proverbiale fuit, in pace valuit), sed ad ferias et munerum vacationes referendum puto. Est autem ἐκεχειρία proprie τῶν χειρῶν ἀνοχὴ, cum feriatur bello apta manus, ut ait Ausonius, et otia ducit. Unde χείριος, potitus hostium. Dicta autem quasi ἔχουσι χεῖρας, i. e. retinens manus. Nam τὸ ἔχειν id esse, imo servare, etiam Homerus testis, ὃς Κίλλαν ἔχεις: tum qui Minervam Πολιοῦχον dixerunt. Sic qui bellum provocarunt, dicti ἄρξασθαι χειρῶν ἀδίκων. Hic autem non tam ait amari a Prytaneis ἐκεχειρίαν, quam τοὺς ἔχοντάς τι ἐν ταῖς χερσίν. Apud Pausan. in Eliacis prioribus Iphitus describitur coronam accipiens ab uxore Ecechiria, quam præsidem induciarum vertit ille Romulus. Fl. Chr. *Prytanum avaritiam carpit, ut qui gratis petitorem nullum in Senatum admitterent, induciarum forensium nomen prætexentes. Vulgo enim dicebant,* ἐκεχειρία ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα εἰσάγειν. *Etsi non tam amarent* ἐκεχειρίαν, quam τοὺς ἔχοντάς τι ἐν ταῖς χερσίν. Verba sunt Sam. Petiti ad Leg. Att. p. 273. Alludit etiam ad ὑπέχειν τὴν χεῖρα, quod προτείνειν dixit Thesm. 937. ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς | κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ. Brunck. Cod. Rav. πρωὔκ' ἂν προσαγαγεῖν. Dind.

874. Ἐκεχειρία sunt *induciæ* et metaphorice *feriæ* et *vacationes* quævis; nunc alludit etiam ad ἔχειν τι ἐν τῇ χειρὶ παρὰ τῶν δεομένων, ut dicit Schol., i. e. *habere aliquid in manibus*, ab iis qui volunt introduci in Senatum. Hinc etiam utitur verbo ὑπέχειν loco προέχειν, quasi dicat ὑπέχοντα τὴν χεῖρα ad accipiendum munus, ut supra 423. ὕπεχε τὴν φιάλην, ubi v. Not. Prytanum δωροδοκίαν notat et in Thesm. 943. πρὸς τῆς δεξ.—κοίλην—διδῷ. ἑτοίμην πρὸς τὸ λῆμμα, ut loquitur Schol. i. e. *promte subjicientem manus ad accipiendum munus.* Berg.

875. Hæc est antistropha, respondens superiori strophæ Εὐδαιμονικῶς omninoque eodem genere versuum constat. Fl. Chr. ὅστις ἐστὶν τοιοῦτος cod. Rav. apud Bekkerum. Dind. Ald. φήσεις τί δῆτ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἶνον νέου λεπαστήν. lege vel νέου sine οἴνου: [sic] τί δῆτ' in 824. vel omitte φήσεις ut in 829. Bent.

882. Mallem ita distinguere: φήσεις. τί δῆτ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπαστήν; hoc sensu: *dices* sane, ut ais te pro servatore me habiturum, cum erit vindemia; *quid vero tum dices, cum ebiberis vini calicem?* Alias, si illud τί pro indefinito accipiatur; erit, φήσεις τι δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπαστήν· *dices utique aliquid tale, cum* etc. Cæterum Athenæus xi. p. 485. videtur ad h. l. respexisse, cum inquit, Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ· τί δῆτα νηνίοις οἴνου κύλικα λεπαστήν, ubi vitiose, τί δῆτα νηνίοις pro τί δῆτ' ἂν εἰ νέοις etc. Infra 1315. φήσεις γοῦν ὅταν ἐσθίῃς οἶνόν τε πίῃς πολύν. Berg. Hic versus justo longior est, in quo pes totus redundat. In A. vox νέου omissa: in B. voculæ τί δῆτ' omissæ, sententia affirmativa, absque interrogationis signo in fine. Verum hoc est et sincerum. Repone itaque: φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν. Brunck. In duabus primariis edd. legitur hic versus, ut scriptus est in A. φήσεις τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπαστήν; mendose, quia spondeus est in sexta sede. Ant. Fracinus vocem νέου e codice inseruit; recte quidem: nam in ea vis major est sententiæ: sed spurias voces, quæ ejiciendæ erant, male reti-

nuit. Lectionem ab eo invectam exhibent novissimæ editiones, juxta quam versus justo longior est, toto pede extra numerum excurrente. Vera est ea, quam in cod. B. serius quam par fuerat animadversam reponimus. Nec tamen codices excutiendi erant, ut ex illis erueretur hæc lectio. Si vel Kusterus vel ego editiones diligentius inspexissemus, eampse, plane ut hic proposita est, reperissemus in Frobeniana et in binis minoribus Batavis. Scilicet vidit Gelenius, qui sic e conjectura emendavit, voculas τί δῆτ' a mala manu huc revocatas fuisse e v. 824. Eadem sententia sic affirmative sine interrogatione expressa est Eqq. 1388. Id. λεπαστήν. Species est poculi major calice. Alii tamen pro doliolo et πιθαρίῳ accipiunt. *Lepestam* Varro videtur vocasse in libro de vita populi Romani. Utebantur hoc poculi genere antiqui, cum dapsilibus sese invitare volebant, et λαφύκται dicti, quia ab eo poculo ἔλαπτον, i. e. adfatim bibebant et in modum canum, qui lingua sonum edente bibentes λάπτειν dicuntur. Ego puto sic pateram dictam, qua ratione λεπὰς genus ostrei dicitur *patella:* nisi δεπαστὴν malumus a δέπας. Sed λεπαστὴ sane diversum est aliquid, de qua vide ap. Athen. Anaxandrides Protesilao (nisi locus mendosus apud illum dipnosophistam), ubi convivium narrat datum in nuptiis Cotyis, Thraciarum regis, filiæ, dixit in tetrametris, φιαλήν τε λεπαστήν. Tamen duo esse puto. Ceterum versus hic corruptus est apud eundem Athenæum. Fl. Chr. φήσεις τί δῆτ' omisso νέου Ald. Ambo habet ed. Kuster. τί δῆτ' om. Suid. ed. Ms. et addit νέου in λεπ. Pors. Athenæus xi. p. 485. A. τί δῆτα νηπίοις οἴνου κύλικα λεπαστήν. i. e. τί δῆτ' ἂν εἰ πίοις. Etiam in Æschyl. Eumen. 849. 882. St. νέων excidisse puto; Vide Class. Journal, n. iii. p. 654. Dobr. φήσεις, ἐπ. κ. τ. λ. Codd. Rav. Venet. B., Junt. II., φήσεις τί δῆτ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπαστήν, Ald. Junt. I. οἴνου νέου margini editionis Aldinæ ex Cod. adscripsit Victorius in Actis Monac. i. 3. p. 403. φήσεις δῆτ' ἐπ. Scaligeri Excerpta. τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν; ex Athenæo t. iv. p. 297. Elmsl. ad Acharn. p. 262. ed. Lips., Meineckius in curis criticis in comicorum fragmenta p. 43. Ms. Epitomes apud Schweighæuserum l. i. p. 196. πίοις οἴνου κύλικα λεπαστήν. Ego prætuli alteram scripturam, quæ et plus auctoritatis habere videbatur et aptissima est. Equit. 1388. φήσεις γ', ἐπειδὰν— Adde infra v. 1315. φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς—. Unde hic quoque scripsi φήσεις γ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς—. Dind.

883. πρῶτον. Sic dixit Theocritus de Daphnide: Ἐν ποιμέσι πρῶτος ἔγεντο, i. magni pastor nominis et tantum non dei nomine dignus. Hoc voluit Maro in Bucolicis, sed non expressit et reticere maluit: 'Ex illo Corydon Corydon est tempore nobis.' Conatus est Nannius persuadere legendum *noblis* pro *nobilis*. In quo frustra fuit apud bonos censores, qui, certo scio, illi non sunt creduli. Fl. Chr.

884. πολλῶν γὰρ — Alludit ad psephismata, quibus causæ ejusmodi redduntur, quare hic vel ille ornandus sit a populo. Fl. Chr. Τρυγαῖος ob v. 190. Bent. Hic et sequens versiculus in unum vulgo conjuncti sunt, omisso nomine Τρυγαῖος. Ut eos exhibui, sic scripti et digesti sunt in B. Metri autem ratio requirit, ut scribatur, Τρυγαῖος ἁ'θμονεὺς ἐγώ. Prima enim in Ἀθμονεὺς corripitur. Dicitur autem per crasin Atticam ἁθμονεὺς pro ὁ Ἀθμονεύς, ut ὥ'ρχων, ἁ'ττικὸς, ἁ'πακτῶν. v. ad Nub. 1247. Hujusmodi occurrunt infinita. Sic vero scribi in senario ex metrica ratione minime necesse erat, et optime constat metrum in vulgata lectione: πολλων | γαρ ο | μιν ἀξ | ιος Αθ | μονευς | εγω. Alibi occupatum animum habebat Dawesius, quando numeros illos vitii damnavit. Quod autem pro ἄξιος reponat αἴτιος, ut in Acharnn. 633., id non hic probo, ut in altero loco. Illic sententia ex ipsa colligitur, chorum significare velle, poëtam suum Atheniensibus bonorum multorum causam exstitisse: φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής. Hic vero πολλῶν ἄξιος sententiæ satis aptum est, ut locum tueri possit: nec video, cur πολλῶν ἄξιος, ut πολλοῦ ἄξιος, Græce non dicatur. Hoc forte observo in Lysiæ orat. contra Theomnestum initio: νυνὶ δὲ αἰσχρόν μοι εἶναι δοκεῖ, περὶ τοῦ πατρὸς, οὕτω πολλοῦ ἀξίου γεγενημένου καὶ ὑμῖν καὶ τῇ πόλει, μὴ τιμωρήσασθαι τὸν ταὔτ' εἰρηκότα. In πολλῶν ἄξιος ellipsis est substantivi τιμῶν vel similis alius. Verti itaque hic debuit: *optime enim de vobis promeritus sim ille ego Trygæus Athmonensis.* Brunck. αἴτιος Ἀθμονεὺς Dawes. Misc. Crit. p. 258. Vide ad Hec. 309. Pors. Τρυγαῖος addit Victorianus in Actis Monac. i. 3. p. 403. Dind.

886. Ejeci ὅμιλον, correctoris metri additamentum.

889. χύτραισιν. Per *ollas* videtur olera vel legumina tantum aut pultem ptisanamve ex frugibus, quæ ἀθάρα dicitur, intelligere et ollis illis fictilibus viliores deos, ut Mercurium, accipiebant. Aliquando tamen formosiorem hostiam sta-

tuebant, puta bovem, capram, aut ovem, et dicebant hoc, facere bove vel bidente vel sue vel capra. Sic Maro: 'cum faciam vitula,' etsi Priscianus meus manuscriptus *vitulam* habet. Sed quid si τὸ *pro frugibus* dixerit propter τὰς χύτρας et ὄσπρια et ἀθάρας, quæ fruges erant, ut dicat: nunc majorem hostiam sacrificabo? Non me latet, frugum causa sacrificasse antiquos et ambarvale fecisse sacrificium. Sed quid periculi est acuere ingenium ad investigandos antiquiores ritus? Quod sæpius dixi, iterumque iterumque monebo: nihil me temere affirmare, quod ne hoc loco quidem facio, at isti spicilegii vitilitigatores (quorum seges in hoc sæculo densa est) ne habeant, quo me audaciæ et inscitiæ simul postulare merito possint. Fl. Chr. χύτραις ἱδρυτέον. Subintellige ἀθάρας aut φακῆς aut ὀσπρίων, aut simile: solebant enim pultem coquere aut legumina, cum erigerent statuam aliquam aut aram, et id dicebatur ἱδρύειν χύτραις. Sic Plut. 1198. τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε, ubi v. Not. Berg. χύτραις ἱδρυτέον. Sic Suid. ed. Ms. in χύτραις ἱδ. ubi mox Δαναΐσι Ms. et διος. Pors. ἱδρυτέον χύτραις Inverniz. tacite. Respicit h. l. scholiastes ad Aves 43. Dind.

891. Λαρινῷ βοΐ. Pro magno et amplo bove *Larinum* dixit. Sic Xenophanes in Elegis. *Taurum Larinum* et Lucilium *Lucanum*, quia in Lucania magni. Dicti autem Larini boves vel a Larino bubulco (ut ait Lycus Rheginus), qui ab Hercule acceptos Geryonis boves ampliter saginaverat. Sunt autem Epirotici boves et a Chaonia, quæ pars Epiri (prius Cestrina dicta), ubi tales nutricabantur et crescebant, κεστρινοὶ vocati. Et Aristoteles ejusmodi tauros laudat in libris de Hist. Anim. ubi verbum ἀπιμαγελεῖν, quod est *compescere*, vel potius *dispescere*, usurpat. Alii dictos volunt quasi μεγαλορίνους. Nam λα designat τὸ μέγα, ut βου particula. Athenæus l. ix. ait, Eratosthenem in Anterinnyde suos larinos vocasse a bubus larinis, qui sic dicti, vel quia λαρινεύεσθαι est σιτίζεσθαι, i. e. saginari et pinguescere (ut dixit Sophron, βόες δὲ λαρινεύονται), vel a Larina pago Epirotico vel a pastore Larino. Ludit autem hic in ambiguitate vocabuli. Nam quia βοὴ clamor est bellicus (unde βοηθεῖν), imo ipsum bellum sic vocatur (ut dixit Homerus, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος· Theocritus βοὰν ἐστάσατε, i. *pugnam*): propterea aversatur hostiam bovis. Fl. Chr. "Græcis λαρὸν et λαρινὸν dicitur τὸ ἡδὺ, quod placet ac gratum est: inde λαρινεύειν dictum, quod non simpliciter σιτίζεσθαι significat, ut Athen. interpretatur, sed *habere molliter et delicate*. Epirotici boves Larini dicti, quod ad victimas impinguabant, ut docet Varro, lib. ii. de Re Rust." Casaubonus ad Athen. lib. ix. c. 4. Græci grammatici a *Larino* quodam, aut a *Larina*, quæ fuerit pagus aliquis Epiroticus, ita dictos boves istos putant. Berg. Cod. Rav. βούλεσθαι. Dind.

892. βοΐ—βοηθεῖν. Jocus e paronomasia. Sunt apud Romanum Comicum talia innumera, sed apud eum non memini exemplum legere, quod ad hunc versum laudat Berglerus, *pernis pernicies veniet*. Nescio an ille Plauti locum mendæ suspectum habuerit volveritque emendare, quod moniturus fuisse pro suo more videtur. Est ergo μνημονικὸν ἁμάρτημα. Leguntur in Captivis iv. 3. hi versus: 'Quanta pernis pestis veniet! quanta labes larido! Quanta sumini absumedo! quanta callo calamitas! Quanta laniis lassitudo! quanta porcinariis. Simile est istud in Men. iv. 2. 46. 'palla pallorem incutit.' Brunck.

894. Theagenes pauper erat luxuriosus, obeso corpore et suillo (mendum est in scholiis Græcis τὸ σῶμα παχὺς καὶ λοίδορος, corrige καὶ χοιρώδης), ita stulte vanus, mendax et jactator, (nam divitem simulabat) ut vulgo Καπνὸς dictus fuerit. (Corrigendus etiam Suid., ubi legitur καπρός· nam reponendum καπνός.) Propterea ὑηνίαν illi tribuit, i. e. stultitiam et ignorantiam et impudentiam, quamvis proprie sit δυσωδία, a suibus spurcis et sordidis, quibus, ut ait Varro, 'requies in luto.' Alius est Theagenes, qui in Homerum scripsit. Alius Megarensium rex, Cylonis socer, ut ait Thucydides. In dramate Eqq. Scholiastes ad 443. ait, Cylonem Theagenis uxorem duxisse in matrimonium. Ego Thucydidi potius hæreo. Fl. Chr. Etiam Vesp. 1178. dicit eum cum stercorario collocutum esse: ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε, Θεογένης ἔφη τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος. Berg. Et voc. ὑηνία etiam de stultitia dicitur. Dind. ὑηνεία Suid. Ms. v. ubi mox ἀκολάστου. Pors.

895. Legendum mihi videtur τῷ δὴ, i. e. τινὶ δὴ—Istud τί male repetitum e v. 891. Post scriptam hanc notam aliud in Fracini editione quærens, forte animadverto eum sic edidisse τῷ δὴ—et ex eo Frobenium, ita ut mirer, bonam illam lectionem in Kusterianam non immigrasse. Brunck. οἴ. Iones qui diæresin amant, ὄϊν dicunt διισυλλάβως, Attici, qui pars Ionum tamen sunt, synæresi contra gaudent, et οἶν faciunt monosyllabum. Itaque placuit agrestibus vox Ionica vel propter oviculæ naturam simplicem et mansuetem (cupit enim populum Atheniensem esse ἀμνὸν τοὺς τρόπους), vel quia οἴ exclamatio est pathetica hominum mœren-

tium et metuentium malum aut pericula imminentia. Verbum habemus Franci, quod huic simile est, sed συμφωνητικὸν et ἀποκριτικόν. Dicimus enim *oy*. Etiam in metu mali ipsum usurpamus *oy* et *hóla*, quod idem est, ut *ohe* Romanis: πάξ Græcis proprium. Fl. Chr. τῷ δὴ δοκεῖ. τί δὴ edd. Ald. Kuster. et Junt. i. τῷ δὴ Junt. ii. τί δαὶ Dawes. Misc. Crit. Præf. p. 4. Pors. τῷ δὴ cod. Rav. Junt. ii. Dind.

896. Ἰωνικόν. Attici enim dicunt *οἶς*, Iones ὄϊς. Berg. τουτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν Τὸ ῥῆμά γ'. ΧΟ. ἐπίτηδές γ', ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ Ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγει τις, οἱ καθήμενοι Ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς, ὄϊ. Sic edd. Mss. (γε post ῥῆμα omittit Rav. et forsan habet λέγοι.) Legendum me monuit Porsonus τὸ ῥῆμ'. ἐπίτηδές γ', ἵν' ἐὰν —— λέγῃ. Ita vir amicissimus et doctissimus Th. Kidd, ad Dawesii Misc. Crit. p. vi. Non longe abeunt Bentleius, Reiskius, Brunckius; aliter tentat Elmsleius ad Ach. 335. Pors. γε post ῥῆμα recte omittunt cod. Rav. et Venet. τὸ ῥῆμ'. Dind.

897. Lege ἵν' εἰ τῇκκλησίᾳ. Bent. Oratio hæc parum sana: ἵνα λέγει τις, οἱ καθημένοι λέγωσι. Si in anteced. εἰ corripiendum est ante ἐν, lego, Ἐπίτηδές γ' εἰ ἐν τ. 'κκλ.—λέγει τις (vel λέγοι τις) οἱ etc. [poterat tum scribi, ἵν' εἰ 'ν τ.] vel si correptio fieri non potest, λέγων pro λέγει, ut sit λέγων pro λέγοντος. Berg. L. ἵν' ἢν τῇ 'κκλ. et deinceps λέγῃ in subjunct. aut alias sequente versu legendum erit λέγοντος. Reisk. ἵν', εἰ τῇ 'κκλησίᾳ, ὡς χρὴ πολεμεῖν, λέγοι τις—. Sic scripserat Comicus. Ex interlineari glossa irrepsit in textum ἐν, et εἰ, quo sententia carere non potest, extrusit. Inepta est vulgata lectio: ἐπίτηδές γ', ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ, | ὡς χρὴ πολεμεῖν, λέγει τις. Nihil frequentius ellipsi ista præposit. ἐν. Perinde est λέγειν τῷ δήμῳ et ἐν τῷ δήμῳ, λέγειν τῇ ἐκκλησίᾳ et ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Repone vero versus fulcrum, quod nescio quo casu excidit: ἐπίτηδές γ' ἵν'—. Brunck. Non melior vulgata est, quam recepit Inv. aut reliquit, scriptura: ἵν', ἐν τῇ 'κκλ. ὡ. χ. π. λέγοι τις. εἰ cum optat. structum, ubi in apodosi conjunct. legitur, illustravit Matthiæ Gramm. Gr. Dind.

899. ὄϊ. Hic jam est particula exclamantis et abhorrentis. Vult autem dicere: ut abhorreant a bello nec assentiantur in concione bellum suadentibus. Berg.

901. Suid. ἀμνοί. Pors.

908. ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε χ' ἡ Τύχη κατορθοῖ. Antistrophicus versus 1021. est iambicus trim. catal.; unde intelligas Τύχη interpretamentum esse τοῦ θεός. legendum: ὡς πάνθ', ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ κατορθοῦν. Hotib. Citat Suid. v. πάνθ' ὅσ' ἄν. Omittit θεὸς Ald. ὅσ' ἂν θέλῃ γε. ὅσα θεὸς θέλει Suid. Ms. Ad Eurip. Phœn. 5. Pors. θεὸς abest ab Junt. i. et ii.: agnoscunt Cod. Victorianus in Actis Monac. i. 3. p. 403., scholiastes v. πάνθ' ὅσ' ἂν t. iii. p. 18. — γε, post θέλῃ in edd. lectum, omittunt Cod. Rav. Venet. Dind. θύραισι καὶ δή. i. e. ἐξ ἑτοίμου, in promtu vel extemplo, quod est verbum sacrorum, ut *ilicet* fori et judiciorum. Fl. Chr. Vide ad Thesm. 69. Brunck. ubi ostendit θύραισι (pro ἐπὶ θύραισι) poni adverbialiter. Laudavit hunc ipsum locum Hermann. ad Viger. p. 829. ut doceret καὶ δὴ pro ἤδη poni, sed non est in promtu exemplum ubi ita in fine enunciationis legantur hæ particulæ, nec repugnarem, si hic legeretur: ὡς ταῦτα δῆλα γ' ἐσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύραις, et in antistroph. 989. τίθεσθαι putetur reticeri et ex interpretamento esse adjectum. Dind. θύρασι. θύραισι ed. Ald. θύρασι Suid. ed. et Ms. βωμός. θύρασι. θύραισι quoque Juntinæ ambæ; sed in secunda ι non satis clare exprimitur; unde liquet Basileenses θύρασι errore non consilio dedisse.' Pors. θύρασι verum esse monet Elmsleius ad Med. p. 157. not. (a.) vide etiam p. 118. not. (b.) Meminisse debebam me olim ex Porsono audivisse, veteres dixisse ΤΑΜΙΑΣΙ, etc. non ΤΑΜΙΑΙΣΙ, unde retenta Ὀλυμπίασι, Πλαταίασι. Omnino vide Elmsleium, Ed. Rev. N. iv. p. 323. Dobr. θύρασι pro θύραισι reposui ex cod. Venet., Junt. ii. Dind.

909. Stropha est ex anapæstis mista proceleusmaticis. Lubet autem hic properare, ut statuatur Theoria, dum cessat bellum volente deo dumque Pacis bona invicem inducuntur. Propterea vero pro foribus hæ statuebantur aræ: ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδύνειν τὴν ἀνάστασιν, dixit modo Schol. Fl. Chr. Repones itidem metri causa, κατεπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ — cf. 992. Juntina minor Ἀπείγετε, majore seu Fraciuia versus desideratur. Hotib. Ald. ἀπείγετε. Bent. ἄγ' addidi ab Hermanno monitus.—Pro ἐπείγετε νῦν scripsi ἔπειγ'. Edd. Ald., Junt. i. iii. Ἀπείγετε νῦν. Suidas v. σοβαρὰ hæc sic scripta affert in edd. Mediolan. et Ald.: ὠίσω θεόθεν σοβαρὰ κατεπολέμει μετάτροπος ἄβρα. Dind.

910. μετάτροπος αὔρα. Euripides Electr. 1147. Ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων. Æschylus Pers. 947. δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ μετάτροπος ἐπ' ἐμοί. Berg. Eadem locutio est apud Euripid. Electr. 1154. Pors. V. Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 416. Veniam mihi

daturum esse scio virum præstantissimum, si de ultimo utrinque versu dissentire me dixero: quos ego iambicos, non anapæsticos esse puto. Conf. Av. 1320-1322. et 1332-1334. Dind.

912. Post hunc versum in codd. meis et in primariis edd. lacuna est usque ad 978. Qui deerant versus lxiv., primus ex integriore codice protulit in lucem Ant. Fracinus. Brunck. 913-78. Desunt in Ald. et Junt. prima. Pors. Hos versus primus edidit Antonius Fracinus in Junt. ii. Leguntur in Rav., Venet., Victoriano in Actis Monac. i. 3. p. 403. Dind.

913. In canistro *culter* condebatur, et οὐλοχύται et στέμματα, quæ vellera sunt vel velamina. Erat autem canistrum illud ex auro et ingenuæ nobilesque virgines Dionysiis illud ferebant, sic dictum ἀπὸ τοῦ κνεῖν. Plato Comicus Pusione: Φέρε τοῦτ' ἐμοὶ δεῖξον τὸ κανοῦν μοι δεῦρο, πῆ μάχαιρ' ἔνι. Nam σμῆγμα adhibebant ad eradendas sordes manuum. Aliud etymon τοῦ κανοῦ Hesychius adfert aitque esse ἀπὸ τοῦ κανεῖν a cæde hostiarum. Et tamen κανοῦν vocat etiam μαγίδα, i. e. χειρόμακτρον, manubrium ex lino, et vere ψῆγμα illud, de quo Antiphanes Coryco: ἀπονίψασθαι δότω τις δεῦρ' ὕδωρ καὶ σμῆγμα. Fl. Chr. Lege πάρεστ'. Bent. πάρεστ' Cod. Rav., Cod. Venet. πάρεστ' ὀλάς: Victorianus l. l. πάρεστι ὀλάς. In eodem libro scriptum est στέμματα. Dind.

914. πλὴν τὸ πρόβατον. Quasi dicas: et ephippium et frenum habeo, tantum equum non habeo, ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα. Neque hodie certe mactabitur illa ovis, etsi omnia ad sacrificandum parata sunt, ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὸν παρέχοντα infra 1020. Berg. τὸ πρόβατα codex Victorianus l. l. Dind.

915. Lege ἁμιλλήσεσθέ γ' ὡς | ὁ Χαῖρις ἦν. Bent. ἁμιλλήσεσθε Portus. ἁμιλλήσεσθαι Ed. Basil. 1547. Dind. ἁμιλλήσεσθαι. -σθον. Videtur -σθαι typographi esse erratum pro -σθε. Pors.

916. Suid. ed. Ms. in χαιριδεῖς. Pors. ἡμᾶς Suidas v. Χαιριδεῖς in edd. Mediolanensi et Ald. et Bergl. ad Aves 858. tacite. Dind.

918. Sunt hi versus omnes iambici, quorum labem Fracinus non animadvertit. Turpiter hicce claudicat; scribe, ὡς, Χαῖρις ἦν ὑμᾶς ἴδῃ. Secundus abhinc in metricam legem peccat, quum in pyrrichium desinat. Scribe: τος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγώ, | φυσῶντι. Brunck. Suidas legit ἡμᾶς, melius ὑμᾶς. Neque tamen magni interest, utram lectionem sequamur. De Chæride alias dixit. Est autem tibicen sacrorum ἄμουσος, quemque hic notat Comicus impudentiæ parasiticæ. Sane videtur istud genus hominum ludibrium debuisse antiquis illis. Nam proverbiale fere fuit, quod Athenæus sine auctore citat l. viii.: Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, | ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾷν καὶ νόος ἐκπέταται. Ubi pulchre allusum ad φύσιν et φῦσαν. Latine verba reddere non pote; nos mentem tentavimus: *Nam tibicinibus mentem natura negavit: Nempe illi dum flant, evolat illa simul:* Alius fuit Chæris citharœdus. Fl. Chr. V. Schol. ad Avv. 859. ubi etiam ad sacrificium se parant. Berg. Hæc sic Dind. πρόσεισιν αὐλῶν ἄκλη | τος, κᾆτα σάφ' οἶδ' ὅτι. Tametsi αὐλήσων Suidam agnoscere dicit. F.

921. τὴν χέρνιβα. Aquale est vel trulleum. Aquæ manale apud Nonium urceolum est, quod influebat in trulleum. Vetus Glossarium, *Aquimanile*, et putarem melius, ut a manu sit. Sed illius grammatici auctoritas, fulta Varronis testimonio, præpollet. Nam *manale* sacrum esse, dubitari non vult. Sed vas est ad eluendas manus, ut vox et etymon declarant. Ad pedes lavandos proprium verbum *pelvis*, Græce πέλυς et ποδόνιπτρον, ut desinant ineptire, qui pelvim a perluendo dictum autumant. Ab antiquis *niptra* vel νίμματα dicta ipsa aqua, unde *Niptra* titulus fabulæ Pacuvianæ. At χέρνιψ vel χερόνιπτρον videtur esse, quod Franci vocant *Bassin*, quasi bassus et humilis sinus. Nam prius, quam sacrificarent, liquore expiatorio vel aqua manuali abluebantur. Etiam dicitur χερνίβιον, et sic Aristophanes ipse Heroibus. Hinc lustralis unda, qua etiam utuntur Christiani, et quam sacerdos spargit circa populum, antequam sacra peragat. Propterea hic dicitur περίιθι. Certum enim est, multas etiam veteres, etsi paganas, ceremonias a Christiana militia servatas esse, velut ambarvalium et τῆς λυχναψίας vestigia retinemus. Aqua autem illa spargi veteres vocabant χερνίπτεσθαι. Lege Athenæum lib. ix. ubi multa de hoc antiquo ritu disces, neque operæ tuæ leve erit pretium consultus ille Dipnosophista. Fl. Chr. V. Avv. 851. Berg.

922. ἐπιδέξια, una voce. Male Fracinus et ex eo reliqui divisim, ἐπὶ δεξιά. Brunck. ἐπιδέξια Valckenær. ad Euripid. Hippol. 1360. Pors.

924. φέρε δή. Quia famulus postea dicit ἰδού, hic necesse est loqui Trygæum. Est autem δᾳδίον *torris* vel titio, qui ab ara, ubi sacrum fiebat, sumebatur, et aquali tingebatur, sicque astantes lustrabant et purabant. Nam aqua et ignis vera februa et purgationes: unde *extorres* dicebantur, quia torris ille aqua tinctus nec exstinctus

intelligitur. Fl. Chr. Quære δαλίον. Bent. Suidas hic legit δαλίον. De eadem re loquitur Euripides Herc. Fur. 928. μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν, ἐς χέρνιβ' ὡς βάψειε. Locum citavit Kuster. ad Suidam. Idem autem Suidas monet scribi etiam δᾳδίον in Comici loco. Berg. In Fracini editione δαδίον, depravatum ex δαλίον. Vulgatissimum est, quod alibi observavi, proclivem lapsum in permutatione literarum Δ, Λ, multis mendis ortum dedisse. Suidas veram hujus loci lectionem adfirmat, δαλίον· οὕτως οἱ Κωμικοὶ διὰ τοῦ λ΄. Φέρε δή, τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω. ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δαδίον γράφουσι. Erudita est ad illum Suidæ locum Kusteri nota. Hesych. δαλίον· δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα καὶ περιῤῥαίνειν τὸν βωμόν. Hujus moris mentio est ap. Comicum in Lys. 1129. οἳ μιᾶς ἐκ χέρνιβος βωμοὺς περιῤῥαίνοντες.—Et ap. Eurip. Herc. Fur. 930. μέλλων δὲ κ. τ. λ. Brunck. δαδίον Junt. II. ἐμβάμψω codex Victorianus in Actis Monac. i. 3. p. 403. Dind.

925. εὖ δὲ πρότεινε τῶν λόγων schol. Townl. et Vict. ad Homerum t. iv. p. 681. ed. Heyn. Dind.

926. ταύτην. An facem intelligit, τὴν δᾷδα, an Oporam potius, an τὴν χέρνιβα? Vix est, ut putem de face, cum dixerit δᾳδίον: tamen hoc loquendi genus insolens non est. Fl. Chr.

927. τῶν κριθῶν. Videtur in usu fuisse positum, ut hordei sparsiones fierent in populum. Sic et apud Romanos ludis floralibus omnia semina spargebantur in populum, ut Tellus suis muneribus placaretur, unde Persius 'vigila et cicer ingere large Rixanti populo.' Sed hoc loco interpretatus sum *molam*, ne recedat ab obscœno sensu. Nam *molere* quid sit, sciunt vel γέροντες φιλοῖφαι. Et κριθὴ pars ea, qua viri sumus. Ipsi medici, in quis Aëtius, κριθὴν vocant ποσθίαν, et recensent inter tubercula, quæ sub ciliis, translative tamen. Sane ipse medicinæ Genius Hippocrates κρίμνας vocat τὰ χείλη τῆς κύστεως γυναικείας, ab eo, quod κρίμνα eodem auctore sunt ἁδρὰ ἄλφιτα. Nam κριθὴ primum κρῖ dicebatur et τὸ μνα non magis adjuvat vocem, quam apud Latinos *men* vel *mentum*, *ber* et *undus*; verbi gratia *fulmen*, *fulmentum*, *fiber*, *errabundus*, quibus et *crum* addi potest, ut *fulcrum*, *sepulcrum*; imo ipsum *pulcrum*, etsi docti quidem derivant quasi πολύχειρ, unde Virgilius 'Pulcher Aventinus,' i. e. fortis. Fl. Chr. Videtur facere Comicus, quod alias indecorum esse ait; nempe sparsionibus risum captare; nempe in Plut. 797. οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβαλόντ' ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. Sed h. l. admodum scite id facit, ludens in homonymia vocis κριθή, quæ et hordei granum significat et membrum virile; nam lepidum est, cum dicit mulieres non accepisse κριθήν, sed fore, ut sub vesperam eis dent viri. Berg. Jocus est in ambiguitate significationis: κριθὴ enim, ut ἐρέβινθος, virile membrum notat. Suidas: κριθή, τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον· τὸ δὲ γυναικεῖον, μύρτον. καὶ κριθήδιον ὑποκοριστικῶς. Pro μύρτον in Scholiis a Fracino editis est βύσσον. V. Hesych. in βύττος. Brunck. τοῖσιν θεαταῖς Cod. Victorianus l. l. Dind.

929. ὅσοι πάρεισιν Cod. Victorianus l. l. p. 404. Dind.

931. ἐς ἑσπέραν. Hic, ut Conc. 1047. edere debebam εἰς ἑσπέραν. Brunck. γ' tacite addidit Inverniz. ex Cod. Rav. Plura de hoc loco alibi mihi dicenda erunt: tetigit A. G. Schlegelius in den Vorlesungen über dramatische Kunt und Litteratur t. i. p. 288.—εἰς codex Victorianus l. l., Inverniz. Dind.

932. In Eccl. 1039. ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐς ἑσπέραν μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν. Berg. ἄνδρες. Legendum ᾦνδρες, ut congruat cum præcedenti αἱ γυναῖκες. Brunck.

933. In libamentis dicere solebant, *quis præs est?* Respondebant præsentes per εὐφημίαν, *multi bonique*; etiamsi essent, ut ait ille sapiens, οἱ πλεῖστοι κακοί. Fundit vero aquam in spectantes, ut ex hac tolerantia boni tantum existimandi sint. Sed Aristophanes ex hac sparsione risum captare voluit. Mox (938.) legendum, εὐχώμεσθα δή, addito utrobique sibilo. Tamen ex animi mei sententia, etiamsi τὸ δὴ habeat certam nec inelegantem emphasin, tamen in quinta sede dactylus durus, anapæstus dulcior: neque nego licere id Comicis, sed sane in ista sede rarus pes digitalis. Fl. Chr. Nescio, cur recentiores editores a Fracino desciverint, cujus lectionem revocavimus, mutata tantum interpunctione, quam ille pessime statuerat. Adludit ad sacrificiorum ritum, in quibus præco clamabat, τίς τῇδε; Respondebat vero sacris operantium turba, πολλοὶ κἀγαθοί. Ideo Trygæus dicit, τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί; At in Kust. edit. Trygæo tribuuntur hæc verba sensu cassa, τίς τῇδε ποῦ ποτ' ἐστί; huicque famulus respondet, πολλοὶ κἀγ. Brunck. Portus ἐστί. In ed. Fl. Chr. omnia hæc, 'Αλλ' ἐς ἑσπέραν—κἀγαθοί,

tribuuntur famulo, et h. l. legitur, τίς τῇδε ποῦ ποτ' εἰσὶ, κ. κ. DIND. Suid. τίς τῇδε. PORS.

934. τοῖσι. Fracinus τοῖσι. Scribendum τούτοις. Nam articulum ὁ loco pronominis demonstrativi non adhibent Comici. V. ad Plut. 44. BRUNCK. τοισδὶ e Rav. dedit Inv. rectius, et Victorianus in Actis Monac. i. 3. p. 494. τοῖσσι Junt. II. DIND.

936. Nempe saltatores sive chorum perfudit aqua, ridiculi causa, ut vult Schol. BERG. Sensus paulo obscurior. Vult Scholiastes Trygæum cum famulis chori personas aqua perfudisse ridiculi causa. καταχεῖ δὲ αὐτῶν (τῶν χορευτῶν) ὕδωρ ἐπὶ γέλωτι, πρὸς οὐδενὶ ἑτέρῳ. Qua in explicatione præter ipsam explicationem nihil est ridiculi. Non enim, quæ præcedunt, ad χορευτὰς referuntur, sed ad ipsos spectatores. καταχεῖν ὕδωρ metaphorice idem significat quod πλύνειν Acharn. 381. Epul. [Δαιτ. Fragm.] iv., πλυνὸν ποιεῖν Pl. 1061. id est, λοιδορεῖν. BRUNCK. Bonos pro more dicit servulus, quos videri vult imbecillos; imbecilli enim videbatur esse, aqua conspersos non diffugere, sed statum tueri suum, quod faciebant nimirum spectatores, leviculam ob causam theatro excedere nolentes. Brunckius τὸ καταχεῖν ὕδωρ accipiebat λοιδορεῖν, sed nihil hic contumeliæ. HOTIB. κατεχεόντων Cod. Victorianus l. l. DIND.

937. Lege ταὐτό. BENT. Ol. vulg. ἐς ταυτὶ τοῦτ' quod tacite correxit Brunck. ταὐτὸ τοῦθ' ἑστᾶσι etiam Reisk. legi jussit. τοῦτ' ἑστᾶσ' Cod. Victorianus l. l. DIND. L. εἰς ταὐτό. PORS.

938. TP. εὐχώμεσθα δή. BENT.

939. Sequuntur anapæstici versus 42. usque ad ταῦτ' ὦ πολυτίμητ'. Nos versus versibus reddidimus, verba neque potuimus neque voluimus. FL. CHR.

943-5. Choro tribuit Brunckius tacite: servo edd. ante Brunckium, Cod. Venet. et Rav. DIND. Femininas formas (qualis hæc est, πολυτιμήτη, quum jam paullatim obsolevissent, poëtæ et Attici, vel ornatus vel varietatis ergo, subinde revocabant. Porson. ad Eur. Med. 822. Vid. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 242. DIND.

944. μὴ ποίει γ' ἅπερ αἱ μοιχ. In Eccl. 1153. μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τόν γε τρόπον προσεσχέναι. BERG.

946. παρακλίνασαι. Ambiguum est. Nam et accubare significat. Hic autem est παρανοίγειν, et eo sensu dixit Homerus ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος. Notandum autem est, τὸ παρὰ esse notam comparationis. Id proprie dicitur juxta vel justa potius, unde Latina par, pariter, compar. Cæterum ut hic Comicus dixit et jungit παρακλίνειν et παρακύπτειν, sic Theophrastus ἐπικύπτειν et ἐπικλίνειν, i. e. inclinari et conquiniscere. Plato in Phædro ἀνακύπτειν dixit de anima, quæ sese erigit. Dubium autem mihi est, an de matronis mœchis, an de meretricibus intelligat; nam magna differentia est. Dalechampius in Athenæo suo feminas ἐπὶ τῶν οἰκημάτων (legendum illic censeo ἀπὸ) vertit: feminis quæ domi sunt; cum debuerit, meo judicio, meretricibus. Ait enim illic præstare peccare in togata quam prætexta, ut ait Horatius. Sane τὸ οἴκημα esse prostibulum et lupanar sciunt vel mediocriter literas Græcas docti. FL. CHR. παρακλίνασαι. Suid. ed. Ms. Schol. in ed. Flor. δμην μὲν ἀνακλῖναι.

Lege δμ ρ ἡμὲν ἀνακλῖναι ex Il. Θ. 395. PORS.

947. τῆς αὐλείας. Puto τῆς θύρας. Sed cum αὐλαία sit etiam παραπέτασμα τῆς σκηνῆς (aulæa dicunt Latini), fortassis eo allusum. FL. CHR. Eadem fere sententia in Thesm. 804., ubi mulierum chorus: κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι· κἂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ αὖθις παρακύψασαν ἰδεῖν. BERG. Quod meretricum hic describitur artificium, id mulieribus laudi vertitur in Thesm. 797. κἂν ἐκ θυρίδος etc. Piget monere, ν paragogicum quoties ad metri præscriptum addiderim. BRUNCK.

948. Perperam e Rav. dedit Inv. προσέχει. ἂν s. ἐὰν postulat conjunct. προσέχῃ, qui in omnibus aliis edd. est. προσέχῃ agnoscit Suidas v. παρακλίνασαι. DIND.

951. ἡμῖν Cod. Venet. DIND.

952. ἀπόφηνον. Pandas dixi in interpretatione. Nam pandere est τὸ φαίνειν, et inde etymon; neque hoc solum, sed et Pax indidem. Quin in vet. glossario Panda dicitur Εἰρήνη θεός. FL. CHR.

954. οἱ σου τρυχ. Intellige σοῦ πόθῳ, tui desiderio. Nam Pacem alloquitur. Ex hoc loco manifestum est hoc drama prodiisse anno 13. belli Peloponnesiaci, et incassum objiciunt pacem et societatem factam esse anno undecimo. Nam id dubium solvit Thucydides l. v. [c. 26.] Ἔτη δὲ ἐς τοῦτο τὰ ξύμπαντα ἐγένετο τῷ πολέμῳ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, καὶ τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν, εἴ τις μὴ ἀξιώσει πόλεμον νομίζειν, οὐκ ὀρθῶς δικαιώσει. PALMER. Partem hujus notæ Palmer. repetiit Brunck. additque drama prodiisse Olymp. πς. An. 1. archonte Astyphilo. DIND.

955. Τρία καὶ δέκ' ἔτη. Duravit tamen amplius bellum Peloponnesiacum, quippe

tres novennarios, ex fatali oraculo. Sed Aristophanis temporibus decimus tertius fuit et pax illa post Cleonis et Brasidæ mortem pausa tantum belli fuit, et, ut ait prudentissimus scriptor, Tacitus, 'Non tam bellum desierat quam pax fieri cœperat.' Hac imagine sæpe compellimur Franco-Galli, qui paces habuimus belli tantum pausas; faxit Deus, ut aliquando veram et integram pacem. Quod ut accidat, nos Trygæi tanquam verba solemnia usurpemus erga summum illum pacis et belli arbitrum, deum inquam: *παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας τὰς περικόμψους*. Fl. Chr.

956. *κορκορυγάς· βοὰς, ταραχὰς, θορύβους*. Lys. 490.—*αἰεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων, ἀντὶ τοῦ, ταραχὰς ἐκίνουν*. Brunck. Alibi Pors. citat Suidam v. *κορκορυγάς*. Dobr.

957. *Λυσιμάχην*. Nempe ut ex re nomen habeat. Sic in Lys. 556. *οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι*. Berg.

959. *καὶ. ὡς* Suid. Ms. *περικόμψους*. Pors.

962. *ξυγγνώμῃ* Brunck. et Invernix. tacite. *συγγνώμῃ* edd. ante Brunckium et Suidas. Dind.

963. *πρᾳοτέρως* Bent. *πρᾳοτέρα* Junt. II. *πρᾳοτέρᾳ* (*πρᾳοτέρα* edd. Mediolan. et Ald.) agnoscit Suidas v. *περικόμψους* et v. *στωμύλος*. Dind.

966. *σικύων πρῴων*. In pace multus hortorum cultus curaque, ita ut mature cucumeres crescant. *πρώϊον* et *ὄψιον* vel *ὄψιμον* contraria. Hoc *præcoquum* et *tempestivum* vel *festinate maturum* dicitur, illud *serotinum*. Utitur his vocibus Theophrastus. Magnam autem commendationem esse primorum cucumerum, testatur versiculus vulgarius: *ἀρχομένων σικύων καὶ λῃγουσῶν κολοκύνθων*, i. e. *dum novus est cucumis, dum longa cucurbita defit*. Attici cucurbitas colocynthas vocant, ut testatur Athenæus l. ii. vel ex hoc nostro Comico *ἐν Ὥραις*. Nam alii etiam *σικύας* vocabant, ut et Nicander secundo Georgicorum: *σικύον* autem nomine et cucumerem et peponem dixerunt. Fl. Chr.

968. *κὰκ Βοιωτῶν*. In Acharn. 873. Bœotus homo interrogatus, quid venum tulerit ad forum Atticum, dicit, *ὅσ' ἔστιν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς·* deinde varia recenset, quæ inter magnus est avium numerus. Berg.

970. *Κωπαΐδων*. In Bœotia, quæ est alitum ferax et altrix, ut est in Acharn., palus est anguillis abundans, quarum magna est commendatio, et quas apud Athenæum veteres illi poëtæ, Epicharmus, Eubulus, Alexis, et Dorion opere magno laudant. Sunt enim grandes adeò et nitidæ, ut victimarum vicem eas habuerint Bœoti. Imo in Acharnensibus sexennes memorantur, unde versus ex Æschyli Armorum judicio lepide et parodice interpolatus, *Πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν*. Scripserat enim vetus ille poëta tragicus, *Δέσποινα πεντήκοντα Νηρεΐδων χορόν*. Cæterum in hanc paludem fertur olim se conjecisse Argynnus, puer formosus, ut flammam amoris exstingueret, quo urebatur Agamemnon, qui Bœotiam venerat ad venandum reti venerio Argynnum, ut refert Plutarchus in opusculo de brutorum ratione. Fl. Chr. *Κωπᾴδων* Elmsl. ad Acharn. p. 233. ed. Lips. Dind.

972. *ὀψωνοῦντας*. Proprie et signate de piscibus *obsonari*. Plinius l. xviii. c. 11. ait de panibus: alias ab opsoniis appellati, ut ostrearii. Ergo pisces obsonium, imo ostrea. Nam *ὄψον* et *ὀψάρια* non temere apud Græcos reperias aliud esse quam pisces. Sic post Menandrum Terentius obsonium dixit. Sic Æmilius Probus: sic Lucius ille Madaurensis de magia suspectus, in prima apologia, qua suspicionem magiæ amolitur, cum de piscibus emtis loquitur, dixit, 'quis enim a cupediariis obsonare sudebit?' Sed et in prima Milesia dixit, 'si quid obsonare cupis:' quod explicat, cum subjicit: qui cœnæ affatim piscatum prospexeramus. Apud Athen. l. vii. Dipn. cum aliquis quæsisset, num ante Sophoclem alius dixisset *ἐλλοὺς ἰχθῦς*, velut ipse usurpavit in Ajace *μαστιγοφόρῳ*; respondit Zoilus: ego quidem non sum *ὀψοφαγίστατος* (verbum hoc usurpavit Xenophon in *Ἀπομν*. Sed auctor Titanicæ pugnæ, sive Eumelus sive Aretinus, lib. ii. dixit, *χρυσώπιδες ἰχθύες ἐλλοί*. Sic Philo Judæus, *τρόπον αἰθυιῶν καταψοφαγοῦσι*, quia fulicæ et mergi e mari vivunt. Denique ubique fere *ὀψοφάγοι* sunt *φιλιχθύες*. Ut mirer, nuper exstitisse ex transalpinis hominibus quendam fastuosæ doctrinæ plenum, qui ex hac observatione, tanquam re nova et non a Victorio aliisque agitata, memores lectores doctos monuerit; ipse quidem dudum monitus multumque monendus, privatas ut quærat opes, instar illius Horatiani Celsi. Quidquid enim fere notat, aut notum est aut notatum fuit; locos obscuros et intactos ne adit quidem; quare? quia 'Celsi prætereunt obscura poëmata Rhamnes.' Fl. Chr. *Τυρβάζεσθαι* cum dativo, ut *ὠστίζεσθαι* in Acharn. 844., ubi etiam de turba in foro opsonantium: *οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ*. Berg. *ὀψονοῦντας* codex Victorianus in Actis Monac. i. 3. p. 404. Dind.

973. Morychi et Glaucetæ helluonum simul meminit Plato Comicus ap. Schol. nostri Comici ad Nub. 109. ὦ θεῖε Μόρυχε, τὸ νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, Οἳ ζῆτε τερπνόν. In illo loco male vulgo scribitur Μόρυχέ τε versu primo et secundo ἡ. Cæterum observandum, ut in eodem isto loco Glaucetes vocatur *psetta*, quod est piscis genus, ita eumdem vocari *cetum* a nostro Comico Thesm. 1062. Κήτει Γλαυκέτῃ βορὰ πρόκειμαι· quia est helluo piscium. Morychi etiam tanquam helluonis piscium noster meminit Acharn. 887. ubi anguillam dicit φίλην Μορύχῳ. De Telea vid. in Avv. ad v.169. Berg. Suidas. Μόρυχος, Τελέας, Γλαυκότης, ὀνόματα κύρια. Ubi Porsonus, Lege Γλαυκέτης ex Arist. Pac. 973. Pors. Quod in nomine proprio Γλαυκέτῃ dactylum anapæstis admiscuit poëta, notavit Porson. præf. ad Eur. Hec. p. lii. Dind.

974. Μελάνθιον. Hunc supra 781. vocabat γοργόνα ὀψοφάγον, βατιδοσκόπην, ἰχθυολύμην. Berg.

975. ἐς τὴν cod. Victorianus l. l. Dind.

976. πεπρᾶσθαι. Differt a πωλεῖσθαι. Est enim quod Galli dicimus *être livré*, cum consistit pretium et aufert licitator, quod pollicitus. Fl. Chr. ὀτοτύζειν. V. ad Avv. 1043. Berg. ὀλολύζειν Osannus in Analectis Criticis p. 92. Dind.

977. Om. Suid. Ms. μονῳδεῖν. Pors.

978. Lege utrobique ὀλόμαν, per ο parvum ut sint anapæsti. Sunt autem, qui existiment, hæc ex Medea Eurip. esse, ubi habes, [95. s.] ὦ δύστηνος ἐγὼ μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν. Ego puto ex ipsius Melanthii Medea, quam hic amaro joco perlinit, sumta esse, ut non solum malum esse poëtam ostendat sed raponem et gulosum probet et in cute curanda plus operatum quam Apolline. Fl. Chr. Exstat similior locus Iph. Taur. 153. ὠλόμαν, ὠλόμαν· οὐκ εἰσ' οἶκοι πατρῷοι· οἴμοι φροῦδος γέννα. Berg. ὠλόμαν, ὠλόμαν Ald., Junt. i.ii. Dind. ἀποχειρωθεὶς. Sic verti, quasi ploraret Melanthius, elapsam e manibus sibi anguillam. Est enim piscis lubricus et qui facile capturam fallit, neque tamen male legeretur ἀποχηρωθεὶς per η. Sed sic τὰς λοχευομένας non esset quartus casus pluralis, sed secundus singularis, qui Dorice proferendus cum accentu circumflexo τᾶς etc. Male enim apud Suid. habes χειρῶσαι, ἐρημῶσαι· legendum χηρῶσαι. Cæterum ut ex Acharnn. fabula magis patet, anguillæ cum betis coctæ, cibus erat suavissimus. Dixit autem λοχευομένας, cum debuisset ἑψομένας. Antea in eadem Acharnn. fabula vocavit ἔγχελυν ἐντετευτλανωμένην. De betarum generibus legendus Athenæus libris 9. et 11. ubi ex Euphorione in Ἀποδιδούσῃ ait, τεῦτλον vocari etiam σεῦτλον vel σευτλίον, ut φακέα, τὴν φακῆν. Notandum quoque ἔγχελυν apud Atticos dici per υ, apud Bœotos per ι parvum. Alexis neutro genere extulit ἐγχέλεια in Ulysse texente. Fl. Chr. ἀποχηρωθεὶς Suid. in Μονῳδεῖν. Bent.

979. τὰς ἐν τεύτλοισι λοχ. Sunt anguillæ, quæ betis involutæ coqui solebant. In Acharnn. 894. de anguilla: μηδὲ θανών ποτε σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης, ubi Schol. citat præsentem Comici locum. Berg. τᾶς Suidas v. μονῳδεῖν in edd. Mediolanensi et Ald., Florens. Legebatur τάς. Falsum est, quod in Bentleii adnotationibus legitur, apud Suidam scriptum esse ἀποχηρωθείς. Ea est Florentis conjectura, cod. Veneti auctoritate confirmata. Legebatur ἀποχειρωθείς. Dind.

980. τοὺς δ' ἀνθρώπους. Hæc sunt verba non Melanthii; sed Trygæi, desinuntque anapæstici hac Coronide. Sequuntur septem senarii iambici. Sed non dubito, quin ista (982.) λαβὲ τὴν μάχαιραν, dicantur ex persona famuli. Notandæ vero rudioribus Græca ἔλλειψις et Atticis familiaris etiam in πεζῷ λόγῳ phrasis, εἶθ' ὅπως. Deest enim et subintelligitur ὅρα, vel quid simile. Fl. Chr.

981. Lege πολυτιμήτη ὄχομ-: ut in 943. ubi tamen citatur Thesm. 293. πολυτίμητε: unde patet nihil hic esse mutandum. Bent.

983. οἶν. Ita omnes pristinæ. Nupera [Kust.] τὸν ὗν. Male. Nolebat enim chorus, ut sus mactaretur, supra 895. sed ut ovis 899. Berg. Sic [οἶν] duo codd. et primariæ edd., e quibus a Berg. bene revocatum fuit. In Froben. τὸν ὗν, typothetæ, ut videtur, errore. Nomina ista permutata fuerunt etiam in Av. 566. Brunck. τὸν οἶν Ald. quod omnino rectum. Absurdum istud ὗν citat Toupius in Suid. i. p. 31. οἶν recte edidit Berglerus. οἶν quoque, non ὄϊν, legi debet apud Euripid. Electr. 516. quod frustra adducit Musgravius ad ejusdem fabulæ 326. ubi legendum οὔπω χοὰς ποτ'. In Euripid. Androm. 1136. οἰστοὶ dissyllabum est, et scribendum sine diæreseos nota. In Aristophanis Av. 610. γενεὰς transponendum monuimus. Append. ad Toup. p. 438. Opusc. p. xcii. Pors. V. 987. Bent.

985. ἀλλ' εἴσω φέρων. Sic in Avv. 1056. sacerdos, qui hircum mactaturus erat: ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενί· θύσον εἴσω τοῖσι θεοῖσι τὸν τράγον. Berg.

987. Præter exspectationem hoc dici

videtur *πρόβατον σώζεται*, quum tamen mactanda sit ovis. Nimirum maxima ovis mactatæ pars ei servatur, femoribus tantum allatis. Cæterum his dictis ovis videtur abducta esse. DIND.

988. Σὲ δὴ —. Hic versus videtur esse trimeter iambicus catalecticus, sequentes duo anapæstici, sed videndum an *θύρασι* sit *ἐξ ἑτοίμου*, ut supra. FL. CHR. *σέ τοι* codices Rav. et Venet.—Legebatur *θύρασι*. Vide Elmsl. ad Euripidis Medeam p. 157. *μένοντα τοίνυν* edd. ante Brunckium, cod. Rav. et Venet. *μένοντα νῦν* Brunck. tacite. Respondet huic versui versus 905. unde intelligitur aliquid excidisse. Fort.: *σέ τοι θύρασιν ὦ γέρον χρὴ μένοντα τοίνυν*. DIND.

989. *σχίζας*. Sic antiqui vocabant proprie ligna, quæ sacrificiis adhibebantur, quæ *fissilia* (inde enim etymon *σχίζειν*) et *ustilia* erant. Homerus [Il. A. 462.] *καῖε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων*. FL. CHR.

990. *πρόσφορα πάντ'* cod. Rav. apud Bekkerum. DIND.

991. *τὸ φρύγανον*. Iguispices et pyromanticæ artis periti, ut flammam excitarent, cremia vel *φρύγανα* supponebant, quæ fomitum instar erant et velut stipulæ vel stuppæ statim flammam concipiebant et sic *σχίζας* accendebant. Τὸ *φρύγανον* medium est aliquid inter fruticem et arborem, quasi Althæa, et dictum *ἀπὸ τοῦ φρύγειν*, quod *torrere* est. Inde enim *fruges*, quæ primum *bruges*, et *frumenta*, quæ antiqui torrebant. FL. CHR.

993. *ὁπόσ' ἂν* cod. Rav. et Venet. DIND.

994. s. Multa in horum versuum vulgata lectione scabies: *ἐστὶ χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον | φρενὶ καὶ πορίμῳ τῇ τόλμῃ*. Ineptum est *γε* in priori versiculo: ineptior adhuc articulus *τῇ* in altero. Absolute *πορίμῳ τόλμῃ* dicere debuit Comicus, ut *σοφῇ φρενί*. Horum uni non magis articulus adjungi debuit quam alteri. Imperitum grammaticum hæc redolent, ad præceptam animo formam metra redigentem. Sunt vero versiculi isti iambici, sic optime scripti et digesti in B.: *χρεών ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον | φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ*. *χρεὼν* in unam syllabam coalescit. BRUNCK. Cod. Rav. Venet. *χρεών ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον | φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ*. Ald. scriptum est: *τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σωφρονεῖς ὁπόσα χρεὼν (χρεών ἐστι* codex Leidensis) *τὸν σοφῇ δόκιμον φρενὶ πορίμῳ τόλμῃ*. Recte abest *ἐστι*. DIND. *χρεών ἐστιν τὸν σ.* et om. *καὶ* et *τῇ* Suid. Ms. *τί γάρ σε*: PORS.

995. *πορίμῳ τε τόλμῃ*. Sic Æsch. Prometheo Desmota 903. dixisse videtur, *ἄπορα πόριμος*. Est enim proprie *πόριμος perrumpere amans* Horatio, vel etiam *pervius*. FL. CHR.

996. *τὸν Στιλβίδην*. Quia laudaverat ille tantopere hujus solertiam et sapientem vocaverat, propterea se Stilbidem vocat. Erat autem Stilbides vates clarissimus, oraculorum vett. interpres, quem Plutarchus in Nicia hariolum fuisse ait, ipsius Niciæ familiarem, quique multum ei superstitionis detrahebat. Eum hic obiter tangit Comicus noster, tanquam in sacrificando et ministrando *φορτικόν*. Philochorus ait, eum fuisse in expeditione Siciliensi, cum Athenienses in Sicilia exercitum haberent. Ejus meminit Eupolis in Urbibus: *ὡς αὖ τιν' ἔλθω δῆτά τοι τῶν μάντεων, | πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;* Credibile autem est (quod ait Græcus Schol.), allusisse Comicum hunc (lego enim apud glossographum *παρέπαιξε*, non *παρέπλεξε*) ad flammam, quæ cum sit lucida et *στίλβουσα*, facete dicitur *στιλβίδης*. Verbum *πιέζειν* hic est *κακῶσαι* et male habere; sic enim Theophrastus hæc duo conjungit. Et in Evangelio est, maleficiis onerare, translative a veterinis, ut in Ranis videre est, ubi Xanthias ait, *πιέζομαι* [v. 30.], proprie Maro, 'ditione premebat,' ut qui iniquo pondere premuntur, si onus deposuerint, verbo *σεισαχθείας* uti possint, quod verbum Athenienses per hanc metaphoram Solonis divino commento usurpaverunt. FL. CHR. Fuit Stilbides haruspex celebris, quem Athenienses ad expeditionem Siculam secum duxerunt. Illius meminit etiam Eupolis in versibus a Schol. prolatis: *τίν' οὖν μετέλθω δῆτά σοι τῶν μάντεων; πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;* dixerat paulo ante Trygæus: 'Nonne tibi videor, ut peritus haruspex, cremia ponere?' Nunc vero in eodem persistens joco ait: 'incensi ligni fumus haruspicem lædit.' Sed pro *haruspice* Stilbidem nominat. Nulla hic allusio ad *στίλβειν*, *splendere*, quod esset perpol frigidum. BRUNCK.

997. *καὶ παιδὸς οὐ δεήσει*. Notum est etiam Latinos *pueri* nomen pro ministro vel famulo usurpasse. Unde Varro citatur in *Marcipore*, i. e. Marci puero et proinde famulo. FL. CHR.

998. et sqq. De metro hoc vid. Eq. 1108. et sqq. BENT. Cod. Rav. et Venet. prope verum *τίς ἂν οὖν οὐκ ἐπαινέσειεν*. DIND.

1000. Legit Dind. *ἔσω | σεν*. F.

1002. In binis codd. male: *οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ἂν ζηλωτὸς*—. BRUNCK. *ὥστ' οὐχὶ πεπαύσει ποτ' ἂν* Ald. Junt. I. II. *πεπαύσει ποτ' ἂν* Bent. DIND.

1004. Redit famulus in scenam affe-

rens femora (986.) quæ igni imponi a Trygæo vult, sed ille mavult id a famulo fieri, ipse autem intrare, ut extis scilicet et farre ipse vesceretur. Dind.

1005. θυλήματα. Farinæ sunt, quæ diis offerebantur, litæ vino et oleo. Teleclides Στεῤῥοῖς· ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, κάπτε τῶν θυλημάτων· ut antea citavimus. Propterea putant quidam, apud Festum legendum, *Pollucere Mercurio,* non autem *Merces;* quasi vero non etiam aliis diis pollluceretur, ut apud Catonem Jovi Dapali, et Varronem, qui *polluc*ti nomen generaliter et late diffundit, ut docuit doctissimorum maximus, Josephus Scaliger. Fl. Chr. Cod. Rav. θηλέματα. Dind.

1007. ἐπισχεῖν. Exponit Suid. κρατῆσαι et βραδύνειν. Proprie est, *strigare,* ut in Ajace Magistoph.: ἐπισχὼν χρυσάνωτον ἡνίαν. Nam qui strigare volunt aurigæ, habenas retinent (hoc est κρατῆσαι), et sic βραδύνουσι. Sic utraque Suid. expositio vera. Fl. Chr. Soph. Aj. 846. ed. Lob. sed perperam locum interpretatur Fl. Chr. Dind.

1008. αὐτὰ Cod. Rav. apud Bekkerum et Venet. Dind.

1010. ὡς ἀλαζὼν φαίνεται. Hæc cum exclamatione dicuntur. Dind.

1011. Erat quidem Hierocles hariolus, sed nullius pretii; propterea dicit, eum tantum Hieroclem esse, quamvis gerat lauream Apollinarem, ut cæteri vates. Berg. Ex lauri corona sacerdotem et vatem arguebant: sed nec semper tiara Regem, nec thyrsus Bacchum, nec laurus vatem ostendit. Nam Hieroclem istum nobiliorem facit ex nomine et vulgi opinione magis, quam ab arte. Itaque facete tanquam ineptum et vanum hariolum perstringit. Cum enim famulus dixerit, 'Vatem esse puto;' negat Trygæus, aitque, 'Non est vates, sed Hierocles tantum.' Velut si temporibus nostris obvius fiat aliquis ex futilibus istis Nostradamis, et dicat alius, *en Prophetam! en Prognosticum!* jure dixerim, *imo Nostradamus.* Sane enim bonum vatem esse et Nostradamum non contingit esse in eodem subjecto; imo sunt ex diametro contraria. Fl. Chr. Inepte interpretes, 'Non is est, sed Hierocles;' vel, 'Non hercle, sed Hierocles.' Sequebantur illi Scholiastam: ὡς ἀφυῆ δὲ κ. τ. λ. Vides, hunc non magis formulæ vim perspicere, quam interpretes Latinos, qui tamen recte verterunt Lys. 35. V. nos ad Eqq. 418. Hotib. qui ibi docuit οὐ μὰ Δί' ἀλλὰ esse *profecto.* Dind.

1012. Oreum urbs Bœotiæ, quam Homerus Istiæam vocat. Quia vero Euboici pacem non optabant, propterea Hieroclem paci adversantem non civem facit, sed hospitem et exterum, ac vero ex Eubœa. Fl. Chr. Vereor ne scriptura Rav. οὗτός γε, quam pro αὐτός γε recepit Inv., orta sit e seq. versu. Dind.

1015. κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθεν. ἦλθεν ὁ κνισσοκόλαξ, inquit Asius ap. Athen. iii. p. 125. Non pigebit adscribere totum locum: Χωλὸς, στιγματίης, πολυγήραος, ἴσος ἀλήτῃ Ἦλθεν ὁ κνισσοκόλαξ, εὖτε Μέλης ἐγάμει, Ἄκλητος ζωμοῦ κεχρημένος· ἐν δὲ μέσοισι Ἥρως εἰστήκει βορβόρου ἐξαναδύς. Berg. Editiones ante Basileensem a. 1547. κνῆσσαν. Cod. Venet. κνίσαν. Scripsi κνῖσαν, quo modo hoc nomen scriptum est in Cod. Rav. apud Bekkerum et apud Eustathium ad Homer. p. 1766, 32. Dind.

1017. καὶ τῷ. Ita recte edd. pristinæ, quod est καὶ τίνι. Nupera [Kust.] καί τῳ quod est καί τινι, licet sit interrogatio. Berg.

1018. Per ὀσφὺν (quam vel cum Aristotele ἰσοφυὴς vel cum Apollodoro ὀστοφυὴς) intelligo terga perpetua lustralia, ut diximus in Prometheo Æschyleo. Vult autem cavere, ne hanc partem tangat hariolus, tanquam divinationi maxime accommodam. Fl. Chr. ἀπὸ τ. ὀσφύος. Versus ignem volve veru. Berg.

1019. s. ποιεῖ καλῶς; In B. interrogationis signum est, quod et hic poni debuit. Brunck. Post ποιεῖ καλῶς Brunckius ex cod. B. inepte interrogandi signum posuit. Tacite secutus est Invernizius, et placuerat hoc jam Reiskio. Dind.

1023. πολλὰ πράττεις. Curiosum vocat et πολυπράγμονα. Nos lingua vernacula dicimus, *tu te méles de beaucoup de choses.* Hoc erat *satagere,* velut Afer ille apud Fabium Quintilianum Manlium Suram in agendo multum discursantem et salientem, non *agere,* sed *satagere* dixit. Fl. Chr. In Ran. 228. ὦ πολλὰ πράττων. Berg.

1024. κατάτεμνε. Puto hic loqui Hieroclem, et nihilominus illa, ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται, quod proverbiale, ex Homero fluxum, qui Od. Γ. 332. Ἀλλά γε τάμνετε μὲν γλώσσας, ubi aiunt esse pro, *favere linguis.* Sane linguas sacras esse Mercurio etiam testatur Athenæus l. i. et Suid. ubi habes, ἡ γλῶσσα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται. Quin et Callistratum laudat, quod facit Græcus Scholiastes; ut mihi videatur aliquid deesse in Græcis glossis ex Suida petendum, qui nihil aliud in farragine illa sua inculcat, quam quæ ex Aristoph. interprete accepit. V. Platum fabu-

lam 1110. et Erasmum in Adagiis: 'Lingua seorsum inciditur.' Interpres Apollonii Rhod. [Argon. i. 516.] allegoricam rationem edit, quare linguæ Mercurio sacræ. Fl. Chr.

1025. ἡ γλῶττα χωρὶς τ. Ad hunc morem sacrificiorum alludit in Avv. 1701. κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστόρων κείνων—ἡ γλῶττα χωρὶς—. Item in Plut. 1111. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται. Berg.

1026. Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον. Imperativus hic videtur esse pro indicativo, quod Atticum esse adnotat Corinthus ex Euripidis Hecuba. Sed non male legatur δράσων. Sic enim Sophocles: οἶσθ' ὡς ποιήσων in Œdipo Rege. Sic noster Comicus in Avv. 54. οἶσθ' οὖν ὃ δράσων. Genus loquendi frequens Euripidi. Sic Latini, *scis quid facturus*. Cæterum neque male hæc potius loquitur Trygæus, et νῦν fortassis melius quam νῷν 1027. Adhuc ambigo. Fl. Chr. ΤΡ. μεμνήμεθα· Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον· ΙΕ. ἣν φράσῃς. Bent. Mutandæ, ut in versione feci, personæ. Berg. Ut hic aliisque in impressis omnibus, ita etiam in binis codd. distinctæ sunt personæ pessimum ad modum. Eas e manifesta loci sententia in ordinem optime restituit in versione Berglerus, quod serius animadverti, tumque primum, quum ejus versione usus sum, textu jam typis descripto. Sic igitur locus hic constituendus est: Ἱερ. ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται. Τρυ. μεμνήσθω. | ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; Ἱερ. ἢν φράσῃς. Τρυ. μὴ διαλέγου νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερᾷ θύομεν. In binis codd. scriptum ἱερᾷ, non ut vulgo ἱερά. *Sanctæ Paci sacra facimus*. Brunck.

1028. ὦ μελεοί. Ita incipit oraculum Atheniensibus datum sub adventum Xerxis, apud Herod. in Polymnia c. 140. Berg. ἐς κεφαλήν σοι. Deprecatur in illius caput et hæc est apud Græcos deprecandi vulgaris forma. Alludit autem ad verba execrationis, quæ habes apud Herod. Euterpe. Nam Ægyptii sacrificantes si quid vel sibi vel ipsi Ægypto mali portendebatur, *vertatur*, aiebant, *in caput victimæ*, ἐς κεφαλὴν ταύτην τραπέσθαι. Apud Homerum in vini libatione deprecationem habemus. Fl. Chr. Vide ad Plut. 546. ubi ego etiam observavi, ab isto ritu hanc formulam manasse. Berg.

1031. αἰβοῖ, βοῖ. Sic optime scriptum in A. Vulgo αἰβοῖ, αἰβοῖ, pessumdato, ob redundantem syllabam, versu. Brunck. Interjectio hic est θαυμαστική, ut quidem puto. Nam quamvis sæpe sit σχετλιαστικὴ et pro οἴμοι usurpetur, imo etiam lætantis, ut in Avium dramate, tamen etiam τάττεται ἐπὶ θαυμαστοῦ, teste Hesychio. Miror autem Græcum Scholiastam notare, hic esse parepigraphen, quum ipsa aliud sit, et interjectio potius, sine qua versus modulis suis constat. At hic non item, ut verear, ne olim exscriptor acceperit παρεπιγραφὴν ἀντὶ τοῦ ἐπιῤῥήματος. Videtur autem hæc interjectio ex duabus composita αἶ et οἶ additumque β; nam αἶ et οἶ in οἴμοι, sunt *ah* et *heu*, vel fortassis quia β antiquum simile erat τῷ μ decurtato: fuerat olim αἴμοι, quod idem est cum οἴμοι. Judicent literati viri, neque vitio vortant, si fortean offendimus in his minutiis. Fl. Chr. ἥσθην χαρ. πιθ. Quia epitheton leonum simiis imposuit. Berg. Lege Αἰβ' αἰβοῖ. Bent.

1032. κέπφοι. Non putat Græcus scholiastes, τρήρωνες epitheton esse τοῦ κέπφοι, sed absolute dictum, ut sit sensus, *ita leves et futiles estis, ut tanquam columbæ simplices vulpibus dolosis fidem habeatis*. Sed videtur κέπφοι epitheti esse loco pro κοῦφοι. Nam ab illis avibus levissimis dicuntur homines leves et futiles κοῦφοι et κέμφοι (κέπφοι). Est autem κέπφος animalculum εὔηθες et εὐτελὲς utraque enim lectio apud grammaticos reperitur, neque hanc in illam muto; nam et simplex est avicula et vilis nulliusque fere commendationis e mari victitans et spumas esitans, cæterum plumoso admodum corpore sed carne strigosâ et quasi ossea. Eam aiunt, dum parturit, clamore littora implere, unde proverbium κέπφος ὠδίνει, quod dictum de magnis promissoribus nihilque adferentibus dignum tanto hiatu. Quale illud, 'parturient montes,' quod Tarches rex Ægypti illudens Agesilao, qui parvus erat et auxilio illi venerat, usurpaverat per anapæsticos: ὤδινεν ὄρος, Ζεὺς ἐφοβεῖτο, τὸ δ' ἔτικτεν μῦν, quod scomma non impune acceptum ab Agesilao. Putem autem (si hujus aviculæ etymon rimari etiam mihi liceat) dictum κέπφον, quasi κύοντα ἐν φωνῇ. De Cepphο Aratus in Prognosticis 916., meminit et Nicander, et vero Callimachus in Iambis [Fr. 81.]. Sed mirum quantum dissident et veteres et recentiores in interpretatione hujus vocis. Nam alii *mergum*, quidam *fulicam*, non nemo *ardeam*. Sunt et qui confundant αἴθυιαν cum laro et gavia. Mihi gavia videtur esse καύηξ et indidem origo vocis, sive, quia καῦρος i. e. κοῦφος per epenthesin τοῦ κ, ab aura, sive ἀπὸ τῆς κάβης, i. e. τροφῆς (unde κάπτειν), est enim vorax et ἀδηφάγος. Larus autem dicta vel quia λάλος (est enim clamosa) vel quasi λάβρος, ab impetu vorandi. Qua ratione αἴθυια dici potuit; nam et Erysichthon dictus αἴθων ab ardente fame: etsi quidam a calore αἴθυιαν ἐτυμολογοῦσι. Sunt enim gaviæ

aliæ albæ, aliæ fuscæ; et ardeam fortassis eadem ratione dictam non inepte existimamus ab ardore, quamvis alii quasi arduam, ἀπὸ τοῦ ἀέρα δύειν, quod alte volat. Vulgus Græcorum κέπφον hodieque vocant λοῦφα, sane detortum ex κοῦφα; nos Galli fulicam, *foulque*, inverse fortassis, quasi *coufe*, i. e. κούφη. Fl. Chr. Sic Plut. 913. ὦ κέπφε. Ab hac ave est etiam proverbium κέπφος ὠδίνει, ut hic in Pace notat Schol. V. Erasmum. Berg. ἀλωπεκιδεῦσι. Sic bini codd. et priscæ edd., recte. Nescio unde in recentiores venerit ἀλωπεκίδεσσι. Sincera forma est ἀλωπεκιδεὺς, ut πελαργιδεὺς Av. 1356. περιστεριδεὺς ap. Suid. in Χαιριδεῖς. Vide Valckenar. in Annot. ad Theocr. Adon. 121. Brunck. Recte quoque ἀλωπεκιδεῦσι Ald. Sic Juntinæ ambæ. -δεσσι invexit, ut videtur, Portus secuto Kustero. Pors. Fo. πέποισθε. Bent.

1033. ὧν δόλιαι ψυχαί. A dolosa et vulpina mente male audiebant Lacedæmonii. Nam et Euripides Andromacha 447. Σπάρτης ἔνοικοι δόλια βουλευτήρια, *Spartæ incolæ dolosa conciliabula*. Fl. Chr. Lacedæmonii intelliguntur, quorum pacem semper suspectam habebant Athenienses. Supra 216. κἂν ἔλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι, etc. In Lysistr. 631. καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἄνδρασι Λακωνικοῖς, οἷσιν πιστὸν οὐδὲν, εἰ μήπερ λύκῳ κεχηνότι. Berg.

1034. οὑτωσὶ θερμὸς — nempe ut caro ista, quæ assatur. Berg.

1035. Inter hariolos et χρησμολόγους principem olim locum obtinuit *Bacis*. [Bacidis oraculorum meminit in Eqq. 123. et 998. item in Avv. 963. Berg.] Fuerunt autem tres Bacides, quod et Ælianus confirmat in Var. Hist.: antiquissimus ex Eleone Bœotica, secundus ex Attica, tertius ex Arcadiæ civitate Capua, qui et Cydas dictus et ἀλήτης, i. e. erro, ut ait Philetas Ephesius: ubi mendosus fortassis Græcus Scholiastes. Nam χύδας melius legeretur pro κύδας, ut sit quasi χυδαῖος, qui est veluti ἀλήτης. Theopompum aiunt l. ix. Philippicarum de hoc Bacide multa mira retulisse, præcipueque, purgasse eum Lacedæmoniorum mulieres ex Apollinis numine, qui hunc illis purgatorem dicit. Ab hoc Bacide χρησμολόγῳ responsum olim est Æsopo, fabularum scriptori, de divitiis oraculum roganti: ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λυκοὶ πολιαί τε κορῶναι | ἐν ταυτῷ, τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος etc. Fuit autem etiam Bacis epitheton Pisistrati. Meminit Bacidos χρησμῳδοῦ et Plato in Theage. Fl. Chr.

1037. ἐξώλης ἀπόλοιτ'. Eurip. Med. 277. πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι (prorsus perii misera). Berg.

1039. Legebatur ἀλλὰ τότε πρῶτον. Cod. Rav. et Venet. ἀλλὰ τόγε πρότερον. Conf. v. 1073. Cod. Rav. τοῖς δ'. Dind.

1041. λύκος οἶν ὑμ. Apud Suid. proverbium habes, λύκος οἶν ποιμανεῖ de re impossibili, secundum illud, ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ—οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄνδρες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι. Fl. Chr. De his inter quos insanabile dissidium. Consimili figura dixit Horatius sed prius Appulis jungentur capreæ lupis. Erasmus. Berg. Cod. Rav. πρὶν καί. Dind.

1043. ἕως ἤ. Sic scriptum oportuit, non, ut vulgo, ὡς ἤ—. Nullibi ὡς adhibetur pro ἕως, *dum, donec, quamdiu*. Apud Hom. Il. O, 539. ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην. Eodem modo heroicis priscis poëtis ἕως ἤ pes erat spondeus, coalitis in unam duabus primis syllabis. Brunck. ὡς ἢ σφ. libri omnes, etiam Rav. —βδεῖ excidit in Junt. II. Dind. σφονδύλη genus est τίφης vel σίλφης hirudini simile sed mali odoris. Proinde et σίλφιον planta est graveolens perinde atque Assa teste Aretæo, quod ego miror, cum antiquis fuerit suave spirans. Apud Hesychium habes: σφονδύλη, ὅμοιόν τι φασὶ σαλαφίῳ εἶναι, ὀσμὴν φαύλην προϊέμενον, εἴ τις ἅψεται αὐτῆς. Nescio an ausim emendare, σίλφῃ ζωΰφίῳ, vel σιλφίῳ. Sane enim quid sit σαλάφιον, juxta scio cum imperitissimis. Incipit autem hic oraculorum more res obscuras et φορτικὰς blatterare. Fl. Chr. πονηρότατον βδεῖ. Hirudini similis est ἡ σφονδύλη. Hirudo autem βδέλλα, fortassis quia πονηρότατον βδεῖ. Quamquam grammatici quasi βδάλουσαν, i. e. ἀμέλγουσαν τὸ αἷμα dixerint, ut Nicander, καὶ συνέβδελμαι ἐὸν γλάγος. Id.

1044. χὠ κώθων ἀκαλανθίς. Acalanthidem alii avem, quæ et ἀκανθὶς, qui βασιλικὸς, Gallis *roytelet*, quæ et ἀκανθυλλὶς et ἀστραγαλῖνος, et *carduelis* vet. glossario. Alii canem faciunt, aut nomen nobilis canis. Sane Hesychius utrumque exponit, et celerem canem et aviculam. Vox autem κώθων pro epitheto est. Nam vel canem intelligit rictantem et ululantem acute instar tubæ vel tintinnabuli, vel clamosam avem. Neque vero nimis anxie hæc vestiganda, quum de industria Comicus ineptum hunc βωμολόχον inducat obscura et sibi ipsi incognita effutientem. Fl. Chr. Tintinnabulum vocat canem ob latratum. Nomen ἀκαλανθὶς ab *alκάλλειν adulari*, derivat Schol. ad Av.

873. ubi citat locum præsentem. Berg. ἐπειγ. τυφλὰ τίκτει. Nullum animal præter canem fertur ex festinatione cæcos fetus edere. Rationem adfert Erasmus in Adagiis. Profecto canem potius esse putem ἀκαλανθίδα, cum Hesychius dicat esse ταχεῖαν κύνα. Antiqui celeriter natos olim vocabant *Numerios* et *Numeriam* deam propterea indigitabant. Nam numero aliquid fieri dicebant, cum cito fiebat. Fl. Chr.

1046. Brunckius interpunxit ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ —. Dind.

1047. διακαυνιάσαι. Verbum licenter et facete novavit. Est autem κληρωθῆναι *sorte duci*. Nam καῦνος est κλῆρος, ut alibi dixit, πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος; etiam Cratinus Pityna, ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. i. e. *sorticulam*, πάλον. Sic et κυαμεύειν dicebant. Ivit autem in proverbium *Caunius amor*, de iis, qui infelicem amorem sortiti sunt, quia Byblis, cum fratrem Caunum perdite amaret repulsamque a casto juvene tulisset, sibi ipsa manus intulit. Ab illo Caunus dicta Cariæ insula, quæ olim morbosa fuit: unde citharœdus Strabonicus, cum incolas videret male habitos et morbum jurantes, dixit salse et venuste, οἵηπερ φύλλων γενεὴ τοιῆδε καὶ ἀνδρῶν. Tamen videntur olim fuisse inde commendabiles ficus. Sed ille, qui *Cauneas* cum audivisset, accepit ὁμωνυμίαν vocis contractæ et putavit sibi dici, *cave ne eas;* pestilentem fortassis ejus gentis regionem innuebat. Fl. Chr. A καῦνος i. e., κλῆρος, *sors*, ut inquit Schol. Berg. Hesych. διακληρώσασθαι. καυνὸς γὰρ ὁ κλῆρος. Vide Intpp. ad mendosam glossam διακαυκανιάσαι. Brunck. κλαυσούμεσθα μεῖζον Cod. Rav. et Venet. Dind.

1048. σπεισαμένους. Me nolente et imprudente sic excusum fuit. Repone ut est in libris omnibus σπεισαμένοις. Brunck. Reliquit tamen σπ—νους Inv. in textis, sed de cod. lectione nihil monuit. Dind.

1049. Οὔποτε διδάξεις. Alludit ad fabulam Æsopicam, quo etiam Basilius in epist. quadam: μηδὲ βιάζου τὸν κάλαμον λοξὰ βαδίζειν, ὥσπερ τὸν παρ' Αἰσώπῳ καρκίνον. Berg.

1050. Harioli et haruspices habebant victum ex publico, ut habuit Lampon; sed præcipue belli tempore. Nam eorum tunc usus erat maximus. Itaque non mirum, si Hierocles iste pacem aversatur. Fl. Chr. Scholia: Sacrilegos victum habuisse publicum in Prytaneo, patet exemplo Lamponis, cui is honos habitus. Vult itaque Comicus dicere: non amplius erit bellum. Nam iste nihil accipiebat amplius e publico nisi belli tempore: tunc enim est usus aliquis vatum. Vid. etiam ad Nub. 331. Berg. ἔτι τοῦ λοιποῦ γ': dele vel ἔτι vel τοῦ vel lege ἔτι τοῦ λοιποῦ 'ν πρ. Bent. οὔποτε δειπνήσεις ἔτι. Ita et Ald. ἔτι omittit ed. Kuster. Habent ambæ Junt. Omittit Fl. Chr. Rav. ἔτι τοῦ λοιπ' ἐ. π. i. e. τοῦ λοιποῦ 'ν πρ. Pors. Discrimen, quod inter formulas τοῦ λοιποῦ et τὸ λοιπὸν interest, ita, h. l. laudato, explicuit Herm. ad Viger. p. 736. ut illud repetitionem ejusdem facti reliquo tempore, hoc continuum et perpetuum tempus indicet. ἔτι τοῦ λοιπ' ἐν πρ. Cod. Rav. Dind.

1053. 'Αθηναίοις Cod. Venet. Dind.

1055. ὥσπερ. ὅνπερ Kuster. et pro v. l. Fl. Chr. ὥσπερ tres primæ. Pors.

1056. Versus Homerici. Berg. Ex variis locis hæc conflata sunt. Nam ἀπωσάμενοι occurrit Il. Π. 301. νέφος πολέμοιο P. 273. σπένδειν δεπάεσσιν Od. H. 137. reliqua Il. A. 467. ss. aliisve locis. Scribendum autem, ὣς (non ὡς) οἱ μ.—V. præced. ed. Fl. Chr. ὥσπερ sed in marg. γρ. ὅνπερ —. V. Suid. v. χύτραις. Dind.

1060. κώθων vel κύαθος aut κύττος, secundum Hesychium, genus est poculi Laconici testacei monotæ i. unicam ansam habentis: vocatur etiam ἐρισκὸν πλυτάριον. Sumitur etiam ἐπὶ τοῦ ἀτάκτου et μεθύσου, unde κωθωνίζων. Puto ego κώθωνα et κυλίχνην, quæ *culigna* est, non multum differre. Fl. Chr. Cf. Eqq. 604. Dind. Schol. ὡς τὸ ἐρῶν etc. Polyb. Exc. Vales. p. 117. Pors.

1061. οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα. Sapit hoc proverbium. Et Chrysostomus dixit, οὐδ' ἂν ἀληθέστερα εἴπω τῶν Σιβύλλης ἢ Βάκιδος. Fl. Chr. εἶπεν Cod. Rav. Dind.

1062. δεξιὸς Ald. Junt. 1. Dind.

1063. 'Αφρήτωρ etc. Aristot. Polit. 1. Berg. Versus sunt Homeri ex Il. I. 63. 64. Brunck.

1065. s. μή πως—μάρψῃ. Male hæc vertit Berglerus: *ne dolo aliquo mentem tuam decipiens te milvius prehendat.* Nempe constructionem sic instituebat: μήπως σε ἴκτινος μάρψῃ, φρένας ἐξαπατήσας δόλῳ. At vero ordo est: μήπως σε ἐξαπατήσας φρένας δόλῳ ἴκτινος μάρψῃ — Quid? τὰ σπλάγχνα, de quibus est sermo. Prodigiosum, si milvus Trygæum unguibus prehensum abrepturus fuisset. ἐξαπατήσας σε φρένας est pro, ἐξαπ. σου φρένας. Elegantis hujus constructionis exempla apud quosvis poëtas obvia. Noster Av. 497. καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον. 985. — χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευ-

ρῶν τὸ μεταξύ. Æsch. 1029. ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ. Vid. quæ notavimus ad Æsch. S. Th. 836. Ceterum post μάρψῃ punctum, quod est signum absolutæ sententiæ, poni non debuit. Imperfectus enim est Hieroclis sermo, quem perculsus his vocibus ἴκτινος μάρψῃ Trygæus abrumpit. In versione etiam nomen *exta* poni non debuit. ***Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens milvus, corripiat.*** Tr. ***istuc tu cave.*** BRUNCK. Cod. Rav. et Venet. φράζεο δὴ νῦν, μή πώς σε δόλῳ. Ejeci πως. DIND.

1066. σὺ φ. Alloquitur famulum. DIND.

1068. Brunck. ἔγχει δὲ σπ., typothetæ errore, opinor. DIND.

1069. κἀγὼ ἐμαυτὸν βαλανεύσω Antiatticista Bekkeri p. 84, 16., Suidas v. βαλανεύειν in edd. Mediolan. et Ald. Dativum agnoscit Suidas v. ἐμαυτῷ βαλανεύσω t. i. p. 719. DIND.

1072. ἀλλ' οὔπω. Verba Hieroclis supra 1040. in ipsum vertit. BERG.

1074. Dum libatur, has preces Trygæus facit. DIND.

1075. τὴν γλῶτταν. *Linguam victimæ.* BERG. ἀπένεγκον Cod. Rav. DIND.

1077. Cod. Rav. οὐδεὶς προδώσει. Scripsi προσδώσει et delevi τῶν ante σπλάγχνων. DIND. Lege κεν: vid. 1043. BENT.

1078. Scribendum hic, ut supra 1043. πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. Sic liquido scriptum est in B. cum levi tamen in accentu menda πρὶν κὲν — Satis temere, ne gravius dicam, auctor Doctrinæ Particc. p. 1099. Deuarium reprehendit, vere asserentem πρὶν ἂν cum subjunctivo semper construi; quod ille ut falsum esse evincat, priorem illum adducit Comici versum, in quo ὑμεναιοῖ optativum esse ait. Nescio quibus Græcæ linguæ rudimentis optimus ille vir eruditus fuerit: at ego, qui Clenardi Institutionibus, Caninii Hellenismo, Welleri grammatica usus sum, ubique vidi subjunctivi verborum in όω seu tertiæ conjugationis contractorum, secundam et tertiam singularem contrahi in οῖ· χρυσόῃς, χρυσοῖς· χρυσόῃ, χρυσοῖ. Proinde ὑμεναιόῃ, ὑμεναιοῖ. Aliud itaque exemplum quærat, quo Deuarium, virum Græce doctissimum, erroris arguat. BRUNCK. Lege πρίν κεν λύκος ex Pac. 1041. Schol. ad hanc et Ald. In schedis, Recte vidit Brunckius ex eadem fabula 1041. et ex Ms. legendum πρίν κεν. (καὶ Sch. in Genev. Kust.) Idem mendum restat in oraculo apud Pausan. x. 37. (πρὶν καὶ ἐν Ald.) contrarium in Auctore de Lapid. 526. PORS. Cod. Rav. prope verum ἡμῖν προδιδόναι. — προσδώσει et προσδιδόναι confirmavit Cod. Venet.—πρὶν κεν Junt. II. in scholiis. Reliqui libri πρὶν καὶ λύκος. DIND.

1080. Οὐ γὰρ — Hoc etiam Hierocles dixit supra 1040. BERG.

1081. Cod. Rav. συνσπλαγχνεύετε. DIND.

1082. τὴν Σίβ. ἔσθιε. Quia dixerat 1061. οὐ γὰρ ταυτ' εἶπε Σίβυλλα. BERG. Cod. Rav. apud Bekkerum τί δ' ἐγώ. DIND.

1084. Euphanes Comicus ap. Athen. viii. p. 343. τίς ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἁρπάσαι; BERG. ἁρπάσομαί σφῷν Ald. Junt. I. II. DIND.

1085. Hi duo versus [nescio quis alter sit? v. Dawes. l. 1. DIND.] videntur esse trochaici catalectici; tamen tanquam iambicos verti et putavi aut σὺ addendum, aut legendum, ut mox postea, παῖ αὐτὸν etc. Bacin autem vocat, qui Bacidem æmulatur et oracula vana deblaterat. FL. CHR. Lege vel παῖ παῖε vel ᾯΩ παῖε. BENT. παῖ', παῖε, παῖε τ. β. Sic optime Dawesius. Excidit in libris omnibus prima hujus versus syllaba. BRUNCK. ὦ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν Cod. Rav. Venet. DIND. Βάκιν. Ita vocat Hieroclem, quia Bacidis oracula jactabat assidue. Simile est illud: παῖε, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον, de quo v. Scholia ad Ran. 442. BERG. μαρτύρομαι. scil. ἐμὲ παιόμενον. Cf. Ran. 531. DIND.

1086. Bentl. supplet σὺ quod deest in Ald. et Frob. BENT. εἶ σὺ ed. Kuster. Om. σὺ tres primæ, addit Fl. Chr. e Ms. ut puto. Duo enim inspexit, ut diserte ait ad 1159. p. 122. PORS.

1087. ἐπέχων. In Eccl. 318. ἐπεῖχε κρούων. Lys. 493. οἱ ἐπέχοντες ταῖς ἀρχαῖς. BERG.

1088. Videtur sacerdos aliquis adfuisse κατὰ τὸ σιωπώμενον, ut in Ran. 297. ἱερεῦ, διαφύλαξόν με. Nam ibi etiam nusquam alias apparet, adfuisse sacerdotem: sic etiam in Avv. 658. servos compellat, quos nemo antea putasset adfuisse. Iste itaque sacerdos pelles quasdam videtur habuisse, nempe quas ex sacrificiis alicubi acceperat; pelles enim victimarum sacerdotibus cedebant. V. ad Plut. 1186. Has pelles jubet eum deponere. Florens putat Hieroclem vatem hic vocari θυηπόλον, cui nolo repugnare nimis. BERG. τουτονὶ eumdem haruspicem notat, ipsum Hieroclem. Nescio quid Berglerus de alio sacerdote Hieroclem comitante somniaverit, fretus loco in Ranis pessime ab interpretibus accepto aliisque aliarum fabularum locis, in quibus compellantur famuli, ***quos nemo antea putasset adfuisse.*** Nimirum quia personæ mutæ sunt, eorum in personarum syllabo mentio facta non fuit; sed per se satis

intelligitur, eos in scena adfuisse. Hic vero nullus alius est in scena sacrificus præter Hieroclem, qui prodierat pellibus aliquot involutus, quas nempe e sacris, quibus eodem die præfuisse fingitur, abstulerat, juxta morem ad Thesm. 758. et Pl. 1185. observatum. Brunck.

1089. ἐκβολβιῶ. Translatum a cepis et bulbis, qui, ut legantur, effodiuntur. Dixit ergo *ebulbitare* pro effodere. Fl. Chr. Cod. Rav. ἐκβολιῶ. Dind.

1090. Οὐ καταβαλεῖς. Puto positum pro οὐκ ἐκκαταβαλεῖς, per aphæresin τοῦ ε. Per θυηπόλον autem haruspicem intelligit. Is enim est, qui exta curat, ut augur est auspiciorum. Fl. Chr.

1091. Versus hic laudatur ab Æsch. Schol. in Sept. Theb. 103. ad locum illum κτύπον δέδορκα. Notat enim illic translatos esse sensus remotiores ad præsentiores, quia dictum illud δέδορκα, non ἤκουσα; hic contra ἤκουσας pro δέδορκας. Oreus, oppidum Eubœæ, quod Athenienses in totius Eubœæ defectione etiam tenuerunt, cum res eorum afflictæ et prostratæ essent a victoribus Peloponnensibus, ut videre est apud Thucyd. viii. Ξυγγρ. Olim quidem eo cum Chalcidensibus et Megarensibus exercitum duxerant ipsi Athenienses ibique Philistidem tyrannum interfecerant Oritasque in libertatem asseruerant. Sed sub belli Peloponnes. finem magnam cladem acceperunt, amissis 23. navibus et plurimis occidione occisis, pluribus captis; unde Piræo navali multum metuebant et de Alcibiade revocando statuerunt. Huc videtur adludere hic hariolus, et, cum corvi mentionem injicit, pugnam et cladem rursus portendere. Fl. Chr. 1091. ΙΕ. delet Ald. 1092. ΘΕ. delet Ald. Bent. Hierocli, 1092. famulo tribuit Junt. ii. Dind. Scholiastes ad Æschyli Sept. c. Th. 103. ubi ὀρέου scriptum est. Id.

1092. ἀποπετήσει. Quasi ipse sit corvus ille. Elymnium autem dicitur esse locus in Eubœa, in qua etiam erat Oreum, unde Hierocles erat. Berg. Ἐλύμνιον locus est prope Euboeam, auctore Callistrato. Apollonius templum facit, quod νυμφικὸν quidam vocant, quia Jupiter illic Junonem—Unde Theocritus [Id. xv. 64.] πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν· quod mihi proverbiale videtur, etsi magnum de hoc apud Parœmiographos silentium. Meminit Sophocles, qui ait, πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις. Et in Nauplio, νυμφικὸν Ἐλύμνιον. Stephanus insulam facit Eubœæ quæ oppidum habeat, feminino genere Ἐλυμνίαν etiam indigitat. Fl. Chr.

1093-1124. et 1125-1156. Semichoriis tribuit Brunck. Dind. Particula γ', quæ vulg. deerat, e Rav. et Venet. inserta, vi caret. Id.

1094. τυροῦ τε καὶ κρομμύων. Qui est cibus militum. Intelligit autem per hæc bellum. Berg.

1097. Ex Schol. legerem πρὸς τὸ πῦρ et dimetrum trochaicum facerem, nisi doctior aliquis cum ratione contra pertendat. Fl. Chr. διέλκων. Aristophanes ἐν Γεωργοῖς apud Stobæum 58. Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ ζευγάριον βοΐκόν· εἰ γὰρ ἐμοὶ παυσαμένῳ τοῦ πολέμου γένοιτο σκάψαντ' ἀποκλάσαι, καὶ λουσαμένῳ διελκύσαι τῆς τρυγὸς (utinam — liceat — *loto potare mustum*). Sic et simplex verbum de *exhauriendis* poculis usurpatur in Eqq. 107. ἕλχ' ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου, ubi v. Not. Vide et ad Alciphr. Berg. Add. Toup. Emm. in Suid. ii. p. 343. qui ἕλκειν docet esse trop. potare, διέλκειν *certare potando*, etiam v. φιληδεῖν, *delectari*, illustrat. διελθὼν, nescio a quo excogitatum, affert Bisetus. Dind.

1098. μετ' ἀνδρῶν. Malim reponere ἄλλων. Fl. Chr. ἑταίρων. Sic bini codd. recte, et ad sensum, et ad metrum, ut ex collatione antistrophici versus 1130. liquet. Perperam vulgo ἑτέρων. Brunck. Lege ἑταίρων. Bent. Vide Toup. in Suid. iii. p. 285. qui tamen non vidit hic legendum esse ἑταίρων. Vide Append. ad Toup. p. 453. l. 20. Pors. "μετ' ἀνδρῶν ἑτέρων, ut in textu Flor. Chr. μετ' ἄλλων. Vet. μετ' ἀνδρων. Quidam μετ' ἄλλων ἑταίρων." Scaligeri Excerpta. Dind. Ad primum versum syllabas μετ' ἄν—reduxit Rav. Hermannus de Metr. p. 360. dimetros pæonicos ita scribit: ἀλλα προς πυρ διελ- | κών μετ' ἀνδρων εται- | ρών φιλων, συγκεας | τών ξυλων ἀττ' αν ῃ | δάνοτατα του θερους | ἐκσεσωρευμενα. Id.

1099. οὐκ ἐᾷς, τῶν ξύλων. Nullum ex his verbis bonum sensum venari possum, cumque diutius me torsisset hic locus, conquisivi qua potui exemplaria manu scripta. Atque adeo cum aditus mihi patuisset in bibliothecam Mediceam, quæ Parisiis est, quamque sub Reginæ matris præstantissimæ heroinæ auspiciis et stipendiis diligenti custodia tanquam vigil draco mala aurea tuetur et servat vir doctus et optimus Bellebranchæus antistes, incidi in exemplaria vetusta duo, sed incertior inde discessi, quam eram. Nam lectionem hanc deprehendi οὐκ ἐάσω, nostra adhuc pejorem. Scio manu scriptos libros magnum adferre has litteras tractantibus auxilium, sed profecto sæpe accidit, ut falsas lectiones et corruptas, quas habent plerumque vetuste scripti codices,

amplectantur, qui judicio pravo parvoque lectionis usu prædití accedunt ad veteres illas tabulas et quasi litterarum naufragia. Hoc eo dico, quia in hoc quasi funambulo juventus nostra hodie tota fere occupatur, et sunt qui ex manuscriptis suis tantummodo sapere se postulent, nomenque docti ex aliorum commendatione, quibus libros suos ultro commodant, aucupantur, ipsi vix grammaticalibus principiis imbuti venditant nobis manuscriptiones, et quamvis sint audacissima inscitiæ mancipia, impudentibus tamen vindiciis emancipari gestiunt litterarumque fontes se habere autumant, ipsi pumicibus et spongiis expressis sicciores et inaniores; ac denique in disciplinarum censu assidui esse volunt, licet pauperes proletarii aut etiam capite censi. Hoc ineptum genus hominum insolentium et ἀλαζόνων quantum mihi displiceret, non potui quin huic chartæ committerem, tum ut juniores ab exemplo et ejusmodi κακοζηλίᾳ, si possem, averterem, tum ut animo tandem morem gererem meo, indignitate etiam permotus, cum meminerim sciolum quemdam ex ista gente, posthac mihi gravius appellandum, etiam doctissimo viro, Hadriano Turnebo, olim ita imposuisse, ut a simplicissimo viro vereque Romano pœnitenda elogia extorserit. Sed de his alias. Ne lectorem pluribus morer, manuscriptionis auxilio destitutus confugi ad conjecturam, quæ mihi hic visa est εὐστοχωτάτη, et acie mentis recte collineasse. Ex tribus verbis οὐκ ἐᾷς τῶν, quæ male distracta erant, feci εὐκεαστῶν, quod epitheton est τῶν ξύλων. Mutavi tantum priorem litteram ο in ε, qui facilis et frequens lapsus. Nam ε majusculum, in semicirculi formam ab antiquis designatum, fefellerit exscriptorem. Quomodo in epistola quadam Aristæneti [i. 18.] ἐπιμελὴς οὐ πρέπον, pro εὐπρεπῶν. Est autem εὐκεαστὸν, εὔσχιστον (sic corrige Suidam et Hesychium), ξηρὸν et εὔκαστον vel εὐκέατον (nam utrumque dicitur) ut ap. Theocr. sub finem Herculis Leonicidæ [xxv. 248.]: ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο. Itaque ligna εὐκέαστα sunt κατακαύσιμα, quæ Hesychius vocat ἄθυια: quæ alii κάγκανα, Latini *cocula*, Suid. κᾶλα παλαίθετα. Nam κᾶλον *lignum*, unde *calones*; unde καλόπους, *pes ligneus*. Et fortassis καλιὰ inde, quasi οἶκος ξύλινος, quin et καλάμην ab eadem origine puto τῆς καύσεως. Fl. Chr. Οὐκ ἐᾷς corruptum, ut et alii jam viderunt. Lego ἐκκέας. Hesych. ἐκκέας· ἐκκαύσας. Ita autem ibi legendum, non ἐκκαίας, ut ordo vocum indicat. Æschylus in Agam. 858. ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες. Bisetus apud Nostrum legit Εὖ κείας, sed contra metrum, ut ex antistropha apparet. Poterat, Εὖ κέας. Berg. Vulgo legitur, οὐκ ἐᾷς τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ — sine ullo sensu. Pejus in A. si quid pejus esse potest, οὐκ ἐάσω τῶν ξύλων. Manifesta sinceræ lectionis vestigia. ΣΥΓΚΕΑΣ ab imperito librario mutatum fuit in ΟΥΚ ΕΑΣ. Certum est scripsisse Comicum vel ἐγκέας vel συγκέας. Hoc, quod prætuli, ad depravatam lectionem propius accedit. *Comburens ligna aridissima.* De hoc participio v. Pierson. ad Mœr. p. 231. Ἐγκέας esset, *in camino urens.* Hoc fere adsecutum fuisse Berglerum video, qui conjecit ἐκκέας. Vim verbi διέλκειν explicat Toup. ad Suid. iii. 285. Brunck. In textis ed. Fl. Chr. legitur male Οὐ κεαστῶν, et in marg. γρ. Οὐκ ἐᾷς τῶν. Ap. eundem in marg. 1093. γρ. τετράκις τὸ ἥδομαι. Dind. εὐκεαστῶν ξύλων Florens, Dœderlein. in den Philol. Beitragen aus der Schweiz i. p. 247. οὐκ ἐᾷς Kuster. ἐκκέας τῶν ξύλων Cod. Rav. Venet. Dind.

1100. δαυότατα. Hesychius interpretatur densum et ustile: puto quia δαίειν est καίειν. Sed Callimachus dixit δανὰ ξύλα κεάσαι, i. ξηρὰ σχίσαι. Nam et Erotianus Lexico notat, sic Hippocratem usurpasse κεάσαι, i. σχίσαι. Quin Hom. Od. O. dixit διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. Sic enim lego, non, ut vulgo legitur edit. Hervag. p. 180. ἀνακεάσσαι. Fl. Chr. δανότατα Cod. Vat. Pal. Pors.

1101. ἐκσεσωρευμένα rectene an secus e scholiis hic reposuerim, alii judicent. Certe ἐκπεπιεσμένα, quod legebatur, ab Aristoph. profectum non esse, metrum evincit. Dind. Cod. Rav. et Venet. ἐκπεπρισμένα. Ahlwardtus conjicit εὖ τε πεπρισμένα. Id. Om. ἐκπεπιεσμένα Cod. Vat. Pal. Pors.

1103. τήν τε φηγόν. *Antiquam* rusticorum εὐτέλειαν laudat, qui cicere et glande fagina victitabant. Tamen per *legumen* ἐρέβινθον, et per arborem fagum obscœnas partes intelligit. Nam ἐρέβινθος etiam est αἰδοῖον [Nub. 1386.], et βάλανος, quæ est in fagis, non recedit ab ea parte. Quin teste Galeno ἐρέβινθος Venerem excitat et semen generat. Ait enim ἐπεγείρει καὶ τὰς πρὸς συνουσίας ὁρμὰς, πεπιστευμένος ἅμα τὸ καὶ σπέρματος εἶναι γεννητικὸς, lib. i. de Alim. Quo loco distinguerem potius post πεπιστευμένως, legeremque adverbialiter aut delerem τὸ τῷ. Dixit autem ἀνθρακίζειν pro φρύγειν, i. torrere, unde *fruges*, et similiter addit ἐμπορεύειν, ut scilicet, cum sicca esitaverint, ad bibendum proni sint, ut postea sequitur. Fl. Chr.

1104. χᾶμα τὴν Θρᾶτταν κινῶν. Versus hic trochaicus est, vel esse debet, dimeter catalect. ut antistrophicus 1136. At vero claudicat, spondeo tertiam sedem tenente, siquidem prima in κινῶν longa est. Eadem hunc versum invasit corruptela, quam primus observavi in Ran. 543. ubi pro κινῶν ὀρχηστρίδ' statui reponendum esse φιλῶν ὀρχηστρίδ'. Nec me illius emendationis admodum pœnitet. Certum est enim φιλεῖν eo, quo dixi, sensu a Græcis usurpatum fuisse. Sic Latini etiam *amare* adhibent. In Plauti Rud. ii. 6. 7. percontanti Sceparnionem lenoni, quanam facie essent mulierculæ, quas in fano Veneris sedere dixerat, respondet ille: 'Scitula. Vel ego amare utramvis possim, si probe appotus siem.' Quin vero φιλῶν hic etiam reponam, obstat codicis B. scriptura, ad quam olim non adverteram, quamque nunc primum deprehendo. Liquido exhibet τὴν Θρᾶτταν κυνῶν. Quum sæpissime librarius illius cod. litteras ι et υ commutarit, quod et plerisque omnibus solemne est, haud affirmarim in Ran. loco, ubi distincte κινῶν scripsit, scribere etiam κυνῶν tum debuisse, ut nec satis scio, an ex errore hic κυνῶν scripserit, quum ob oculos habuisset κινῶν. Utut ista sunt, certum est κινῶν hic metrum respuere, κυνῶν vero, *osculans*, et metro et sententiæ apprime convenire. Alibi etiam verba illa commutata vidimus. In Acharn. 1209. ubi bene vulgo legitur, adstipulante eodem codice, τί με σὺ κυνεῖς; — τί με σὺ δάκνεις; alii duo Regii habent κινεῖς, quod pravum esse, sententia, maxime vero metrum ostendit. Est enim versus ille dimeter iambicus, cujus in secundam sedem spondeus recipi non potest. Legendum itaque hoc in loco, χᾶμα τὴν Θρ. κυνῶν. Nec reluctabor, si quis in Ranarum supradicto versu pro κινῶν vel φιλῶν reponendum censeat κυνῶν, e quo probabilius est, vulgatum ortum fuisse, quam e glossa, ut alioquin haud inepte conjeceram. Brunck. βινῶν. κινῶν ed. Kuster. et Junt. ii. κυνῶν Ald. et Junt. i. ut ob metrum legendum est. Vide Append. ad Toup. p. 488. Pors. κυνῶν, Rav. βινῶν ed. Basil. 1547. Portus. Dind. Frob. βινῶν. Bent.

1106. Lege ἔσθ'. Bent. ἔσθ' ἥδιον. Sic recte in B. Vulgo claudicante versu, ἔστιν ἥδιον. ἢ τυχεῖν ἐσπαρμένα, nimirum τὰ σπέρματα, quod perinde est, ac si dixisset ἢ ἐσπάρθαι μὲν ἤδη. Nullam causam video, cur Markland. ad Iphig. Aul. 254. legerit ἢ 'ντυχεῖν, pro ἢ εὐτυχεῖν. Brunck. Doctissimus Bisetus et conjector sagacissimus et qui ubique alibi Comici sensum optime capit, non mihi videtur h. l. intellexisse, quid velit Aristophanes. Sic enim interpretatur: Οὐδέν ἐστιν ἥδιον ἢ τὸ τῶν μετὰ πόνου καὶ ἐπιμελείας πρῶτον γεγεωργημένων καὶ ἤδη ἐσπαρμένων ἐν καιρῷ (suo tempore) τυγχάνειν καὶ ἀπολαύειν. Quod quidem verum est, sed hic non est sensus verborum poëtæ. Sed sic: *Nihil enim est dulcius, quam habere sementem jam factam et Jovem imbrem roscidum immittere.* Itaque bonæ spei dulcedinem celebrat, quæ sæpe ipsam fructionem æquat vel superat. Palmer. Si vere Dawesius correxit Acharn. 270. legendum est hic, οὐ γάρ ἐσθ'. Sed vide Markland. ad Eurip. Suppl. 1101. Mox ἢ 'ντυχεῖν μὲν Markland. ad Eurip. Iph. Aul. 254. ἔσθ' recte Bentleius ad Horat. Serm. ii. 2. 124. et 1108. τηνικαῦτα. L. ἔσθ' ἥδιον, non solum ut producatur secunda in ἥδιον, sed ne sit dactylus in tertia sede. Pors. ἢ 'ντυχεῖν Eldik. susp. specim. p. 37. Dind.

1108. τηνικαῦτα. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Vulgo τηνικάδε. Illud rursus occurrit 338. et infra 1137. 1142. Pejus in A. εἰπέ μοι, τί δ' ἂν τηνικάδε — Brunck. Κωμαρχίδη. Unus e choro. Sic Vesp. 233. aliquis ex choro nominatur. Berg. Videtur esse epitheton blandientis. Quia enim Trygæus pacem conciliasse videtur populo Athmonensi, Græcosque omnes, ut ipse antea dixit, servavit sua ad cœlum itione, propterea, quasi meruerit principatum gerere totius vici, vocat Κωμαρχίδην. Hæc mihi veri similia videntur. Tamen dubitanter scribo neque affirmo, retinuique in interpretatione nomen Comarchidæ exemplo Plautino, qui palliata verba vestit sæpe tunica Romana. Fl. Chr. τηνικαῦτα Bentl. τηνικάδε Cod. Rav. Dind.

1109. τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς. Mox, εὖ ποιοῦντος κὠφελοῦντος τοῦ θεοῦ τἀρώματα. Berg. ἐμπιεῖν. Hoc verbum, quod paulo rarius est, optime restituit Cl. Musgravius Euripidi Cycl. 336. ὡς τοὐμπιεῖν γε, cum antea legeretur, τοῦ πιεῖν. Extat Sophoclis locus apud Athen. x. 9. p. 433. οὐκ ἂν πλέον τέρψειας μὴ πιεῖν διδούς. Casaubonus corrigit οὐ πιεῖν vel ἢ πιεῖν, quorum posterius probat Heathius ad Sophocl. Fragm. p. 111. Lege, duabus literis transpositis, ἢ 'μπιεῖν διδούς. Quin et Eccles. 142. ed. Ald. dat ἐμπεπωκότες, ut ex Scaligeri conjectura recte edidit Kusterus. Epicharm. apud Athen. vi. 8. p. 236. Aristophan. (ut videtur) apud Hesych. ii. p. 547. v. μασχάλην. Pors.

1110. ἄφευε Suid. ed. Ms. in v. ἄφευε. Ms. etiam in φασήλων, probante Porsono

ad Toup. p. 480. Pors. ἄφευε Cod. Venet. ἄφαυσον Vet. in Scaligeri Excerptis et var. lect. apud scholiast. Dind.

1112. *Manes* pro servo quolibet usurpatur etiam a Demosthene, et Diogenes hoc nomine servum habuit, statuaque fuit in Cottabismo sic dicta. Puto autem Syræ nomine servam intelligi; nisi sic vocaverit Thraciam illam, quam, dum lavat uxor, paulo ante volebat perdepsere. Nam et Virgilius in Moreto servam Simulo fecit Scybalen [Cybalen] Afram. Tamen apud Terent. Syræ dominæ et matronæ nomen est, fortassis a vestis syrmate dicta. Fl. Chr. βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου Bent. et Cod. Rav. et Venet. Dind.

1113. Οἴναρα sunt vitis folia et οἰναρίζειν, ἀποφυλλίζειν, i. folia decerpere, ut soli sint apertæ uvæ. Τυντλάζειν autem est βωλοκοπεῖν: ego verti *pastinare*. Proprie τύντλος est *lutum;* alias apud grammaticos τυντλάζειν est, αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγειν. Sed miror, quod τὸ τυντλῶδες exponunt ὑλῶδες: nisi τύντλος est etiam genus illud herbarum, quo segetes dicuntur infestari et ὑλομανεῖν. Aut si non est, legerem πηλῶδες, non ὑλῶδες. Fl. Chr. ἀμπελουργεῖν, pro οἰναρίζειν, varia lectio apud scholiasten. Dind.

1114. παρδακόν. Hoc est δίϋγρον. Sed Aristophanes de industria hæc duo obscura vocabula usurpat, fortassis ad insectationem poëtæ cujusdam, qui talibus verbis cum adfectatione usus est. Fl. Chr. Strabo legebat suo tempore πορδακόν. Sic enim ille l. xiii. [καὶ τὸ Σιμωνίδου]· σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες ἱμάσιν, ἀντὶ τοῦ διαβρόχοις· καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ που κωμῳδίᾳ· Πορδακὸν τὸ χωρίον, τὸ λιμνάζον. Ubi non dubito, quin de hoc loco intelligat, licet Henr. Stephanus in Πορδακὸν citet Strabonem ex Simonide, quod est ejus μνημονικὸν σφάλμα: nam nullus Simonides inter Comicos recensetur, licet plures eo nomine numeret Suidas, quorum præcipuus fuit lyricus poëta, qui citatur a Schol. ad h. l. sed qui παρδακὸν dixerit, non πορδακόν. Palmer. Scholia, δίϋγρον. οὕτω γὰρ Σιμωνίδης καὶ Ἀρχίλοχος. Berg. Ita Schol. et Hesych. Brunck. παρδακόν. παρ Suid. ed. Ms. τυντλάζειν. Pors.

1115. ἐξ ἐμοῦ recte Berg. explicat *e domo mea*. σπίνοι sunt *fringillæ*, v. ad Avv. 1079. πυὸς vertit Fl. Chr. *lacte pressum*, alii *colostrum* s. *colostra*. Zon. ii. 1597. πύος· τὸ σεσηπὸς αἷμα, καὶ τὸ γάλα ὁμοίως. Tum laudato h. l. additur, τὸ πεπηγὸς γάλα. Ap. Phot. p. 352. scribitur πύον, et, inter alia, explicatur τὸ νέον γάλα. Versus 1117. et 1118. in parenthesi sunt accipiendi. Nam ὧν τρία 1119. respicit ad λαγῷα 1116. Dind. ἔστι Suid. Ms. πυὸς, i. e. pro ἦν δὲ subnotatis in Porsoni libro, sed forsan ἔστι δὲ καὶ πυὸς Ms. ut ed. Med. Pors. Cod. Rav. ποιός τις. πυὸς agnoscit Eustathius p. 1626, 5. ed. Rom. Sed Etymol. M. c. 697, 2. πύος· (πύον Etymol. Gudian. c. 487, 55.) τὸ σεσηπὸς αἷμα καὶ μεταβεβλημένον· παρὰ τὸ πύθω τὸ σήπω· καὶ τὸ γάλα ὁμοίως. οὕτως Ἀριστοφάνης, Πύος ἡμῖν ἔνδον. Dind.

1118. κᾳκυδ. pro καὶ ἐκυδοιδόπα. Est autem κυδοιδοπᾶν *turbare* et *omnia miscere:* ταράττειν et κυκᾶν interpretantur Hesych. et Suid. Nam inde origo: vel potius a κυδοιμὸς et δοῦπος. In Nubb. 616. dixit ἄνω κάτω κυδοιδοπᾷς. Fl. Chr. Cod. Rav. καὶ κυδοιδόπα. Dind.

1120. μυῤῥίνας. Nam pueri in conviviis sumto laureo aut myrteo ramo cantabant. Auctor Suid. Fl. Chr. τ' accessit ex Cod. Rav. et Venet.—Elmsleius ad Acharn. p. 83. ed. Lips. μυῤῥίνας αἴτησον οὖν ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων. Dind.

1121. τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Nicostratus Comicus ap. Athen. xiii. p. 587. ἔπειτα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ πρὸς Ἀερόπην ἐλθοῦσα πέμψαι στρώματ' αὐτὴν κέλευε. Berg. Χαρινάδην. Charinades iste tardus erat et νωθὴς, unde proverbium, κρεῖττόν σου Χαρινάδης βαδίζειν de iis, qui gradum habent testudineum, non grallatorium, qualis Callipides apud Tranquillum. Fl. Chr. Hoc nomen proprium occurrit et in Vesp. 232. Berg.

1124. Ald. τ' ἀρόματα: vid. Suid. in Ἄρομα et Ἄρωμα. Bent. Versiculus hic est et esse debet dimeter trochaicus catalecticus, ut et ultimus alterius epirrhematis, quicum hunc congruere necesse est. Kusterus istud si animadvertisset, nunquam venisset illi in mentem, depravatam esse lectionem scribendumque τἀρόματα. Vide, si tanti est, illius indicem in ἀρώματα. Brunck. Versui 1093. vulgo præfixum fuit Ὠιδὴ καὶ στροφὴ κώλων ιγ', versui 1106. Ἐπίῤῥημα στίχων ις' καὶ κώλων γ', versui 1125. Ἀντῳδὴ καὶ Ἀντιστροφὴ κώλων ιγ', versui 1138. Ἀντεπίῤῥημα στίχων ις' καὶ κώλων γ'. Dind. τἀρόματα Junt. i. De utraque forma, ἄρομα et ἄρωμα, vide Lobeck. ad Phrynich. p. 227. Errat Valckenar. in schol. in N. T. t. 4. p. 237. Id.

1125. s. ἡνίκα κ. τ. λ. In Avv. 1095. ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς [ὀξὺ μέλος] ἀχέτας θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς [μεσημερινοῖς ἡλιομανὴς] βοᾷ. Est autem ἀχέτας pro ἠχέτης. Hesiodus

ἡμᾶς τε σποδυμὸς τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέττιξ Δένδρεσιν ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδήν. Berg. ἡνίκ' ἂν δ' ἀχέτας Hermannus Elem. doctr. metr. p. 204. Cod. Rav. et Venet. ἡνίκα δ' ἂν ἀχέτας. Reliqui libri ἡνίκ' ἂν ἀχέτας. Vide ad 1189. Dind.

1129. ss. Hæc ita disponit Herm. de metr. p. 361. εἰ πεπαινουσιν η- | δη τε γαρ φιτυ πρῳ- | ον φυσει τον τε φη- | ληχ' ὁρων οιδανον- | τ'· εἰθ' ὁποταν η πεπων | ἐσθιω κἀπεχω. τὸ γὰρ quod vulg. sequentem versum incipit ad hunc retraxit Inv. auctoritate cod. sui, similiter ut in strophico 1097. Dind.

1130. φίτυ vel φίτυμα est γέννημα et σπέρμα. Eupolis Autolyco: ἀτὰρ ἤγαγες καινὸν φίτυμα τῶν βοῶν. Sic enim corrigo et trimetrum facio. πρῷον autem dixit, quod alii πρώϊμον. Sunt enim quædam vites, quæ prægerminant, de quibus Theophrastus l. v. de causis. Proinde in genere ficuum *Prodromi*. Fl. Chr. Æschylus in Eumen. 914. στέργω γὰρ ἀνδρὸς φίτυ ποιμένος δίκην. Idem Prom. 238. ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον et alibi apud eumdem. Ex Schol. ad Sophocl. Aj. 1305. φιτύειν τὸ σπείρειν, ποιητικῶς· ὅ παράγεται ἀπὸ τοῦ φῖτυς, ὁ πατήρ. Docet etiam ibi iota esse locum. Berg. Scholiastes legisse videtur πρῴμον, quod extat Vesp. 264. τῶν καρπίμων ἅττα μὴ 'στι πρῷμα. Istud πρῷον pro scripturæ compendio accepit librarius cod. A. pleneque scripsit πατρῷον. Brunck. Præstat πρῷον. Phrynichus in Bekkeri Anecdot. i. p. 61, 17. πρῷον: τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν πρώϊμον. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 52. et commentar. in Vespas p. 256.—φύσει pro φύει Cod. Rav. Dind. πρῷον φύσει Suid. Ms. φίτυ. ubi Eupol. καινόν. Ed. Med. πρῶτον φύσει. Pors.

1131. φήληξ ficus est immatura, sed quæ speciem præ se fert maturitatis. Ea est ὄλυνθος πάρωρος, i. grossus immaturus, quamquam differre ait ὄλυνθον et πάρωρον Theophrastus. Julius Cæsar Scaliger (heros et princeps nunquam sine honoris præfatione nominandus) mavult ap. Theophr. legere πρόωροι, differreque vult a *prodromis*, quod hi maturitatem consequantur, at non grossi πάρωροι. Ab ea cruda ficu, quæ φήληξ, dictus impostor et deceptor etiam φήληξ et φῆλος, fortassis a σφάλλω, ἔσφηλα, unde *fallo*, sibilo exempto. Menander in Piscatoribus: Δύ' οἰκίας φηλοῦν γερόντων ὡς λέγεις ἀβελτέρων· i. 'duas domos decipere stultiorum ut autumas senum.' Sic enim supplendus versus ex Suid., apud quem φηλοῦν habes [pro φηλῶν Schol. Arist.], i. ἀπατᾶν et melius. Nam quomodo senes illi esse possent φηλοὶ et ἀβέλτεροι? Corrigendus tamen Suid. v. φιλήματα. Ἄγρια σῦκα, inquit, τῇ δήξει πέπειρα. Lego φήληκες, τὰ ἄγρια σῦκα: deinde legendum τῇ δείξει, non δήξει. Habent enim ὄψιν πεπάνσεως, speciem, ut diximus, maturitatis. Fl. Chr. Lege οἰδάνοντ'. Bent. Ad Phœn. 1399. Opusc. p. xcii. Pors.

1133. κἀπέχω pro καὶ ἐπέχω, quod Schol. exponit τῷ στόματι προσάγω, ori admoveo, citatque locum Homeri: ὄψον ἄσαιμι προταμὼν καὶ οἶνον ἐπισχών. Berg.

1136. κυκῶμαι, id est, *cyceona haurio*. Prius dixit pulegii potione uti se in remedium fructuum esitatorum; nunc thymo utitur. Fructibus autem et pomis esitatis qui potionem illam hauserunt tantum abest ut lædantur, ut potius inde pinguescant. Fl. Chr.

1137. Sententia cum hoc versu non absolvitur: quod sequitur μᾶλλον refertur ad v. 1128. ἥδομαι διασκοπῶν τὰς ἀμπέλους μᾶλλον, ἢ προσβλέπων ταξίαρχον. Perperam hujus versus in fine punctum vulgo positum; sed, quod longe ineptius est, titulus cubitum longis litteris excusus sententiam intersecat ejusque nexum lectorem non sinit animadvertere. Brunck. τοῦ θέρους. Nam æstivo tempore, dum messis est, feriantur coloni et vinitores et jubent, ut ait Hesiodus Ἔργ. 608., etiam famulos ἀναψῦξαι φίλα γούνατα καὶ βόε λῦσαι. Fl. Chr.

1138. Contra dicit se timore et adspectu belli macrescere. Tribunum militum sunt qui ταξίαρχον interpretentur: vetus Glossarium *Evocatum*. Fl. Chr.

1139. τρεῖς λόφους. In Acharn. 964. πάλλει κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. Berg. φοινικίδα. *Vel galea* est, puniceo colore ornata, vel de *coccineis sagis* intelligit. Nam russati olim prœliabantur propter vulnera et cruoris aspersiones, ut falleret ipsos hostes sanguinis concolor vestis. Sane testatur Aristoteles in Lacedæmoniorum Πολιτείᾳ (ut citatur a veteribus grammaticis) eos φοινικίδι uti solitos in prœliis, tum quia color ille virum decet, tum ut condiscerent ex colore cruento sanguinis fusionem parvi facere. Hodie colorem illum sibi sequestrarunt ecclesiæ Romanæ proceres, quos cardinales vocant et ritus hujus originem [repetunt] ab antiqua ecclesia militante, quæ fortes et viros et ἀριστεύοντας eos olim habebat et intrepidos matris ecclesiæ propugnatores; ad hoc enim ille color vel a Lacedæmoniis ipsis arcessitus. Videtur autem Græcorum ἐφεστρὶς fuisse hæc φοινικὶς, quam Latini *trabeam Trossulam* dixerunt, cocco purpuraque prætextam, quæque *auguralis*

dicta, et qualis sagus Punicus, quod non nescire se maximi patris maximus filius satis ostendit ad Festum; Josephus, inquam, Scaliger. Sane χιτὼν κόκκινος vel φοινικοῦς vexillum olim fuit in tabernaculo ducis positum (utrumque sic vocat Plutarchus), id est, ut ait Isidorus, tunica coccinea vel phœnicea, quæ postea *russata* dicta, quaque usi Romani milites dicti *Russati*. Ea solebat, ut ait idem grammaticus in *ante principia*, poni ad futuræ pugnæ indicium et inlicium. Quo Isidori loco *principia* accipio pro prætorio; nam et *principium* pro magistratu dicitur a vet. glossario. Fl. Chr. φοιν. ὀξεῖαι πάνυ Berglerus vertit, *rubram galeam acutam admodum*. Quam concinnum sit hoc et elegans, viderit Burmannus. Ego absurdum esse aio: φοινικὶς nunquam *galeam* significavit. V. Plut. 731. 735. ubi Pluti caput galea non erat involutum. Neque Periclides Lacon, quum ad aram sederet ὠχρὸς ἐν φοινικίδι Lys. 1140. galeam habebat in capite: φοινικὶς hic ut in Lys. loco, militare sagum s. chlamydem significat, quæ plerumque apud alias gentes, apud Lacedæmonios semper, punicea erat. ὀξεῖαν autem neutiquam significat *acutam*. Ad colorem refertur, vividumque, saturum, et intentiorem notat. V. Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. p. 398. Brunck.

1140. βάμμα Σαρδιανικόν. Sardoæ tincturæ magna fuit commendatio. Nam eximiæ illic purpuræ. Antea in Acharnn. 112. dixit ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν, i. μή σε πληγέντα φοινίξω, ne tibi plagas cruentas et prægnantes infligam. Quod autem ait Κυζικηνὸν βάμμα, tangit salce ducem, puta Cleonymum, quem ὀξυκέφαλον notat, cum ait ὀξεῖαν φοινικίδα, deinde objicit illi κιναιδείαν. Erant autem Cyziceni infames illa libidine et volsura, et, ut ait Hesychius, διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι, ἐκωμῳδοῦντο ἐπὶ μαλακίᾳ. Fl. Chr. Plato Comicus ap. Athen. ii. c. 9. κὰν φοινικίσι Σαρδιανικαῖσι [Σαρδιαναῖ ι Schw.] κοσμησάμενοι κατάκεινται, ubi v. Casaub. Berg. Ad hæc verba Chr. Fl. hæc animadvertit Palmer. Exercc. p. 749. " Subtiliter certe, ne dicam evanide: nam per ὀξεῖαν φοινικίδα nihil aliud intelligit Comicus, quam tunicam vel chlamydem acutissimi coloris (nam quod Schol. interpretatur περικεφαλαίαν, non ego credulus illi; alibi enim non invenitur) et βάμμα Κυζικηνὸν intelligit purpuram dilutam et ad pallorem inclinantem: pallor enim est pavoris indicium. Ducem igitur illum ut meticulosum arguit, qui cum opus erat pugnare, pallidus ob timorem fiebat." Dind. Cod. Rav. Σαρδανιακόν. Id.

1141. μάχεσθαι ἔχοντα. Sic melius scribitur, quam, ut vulgo, μάχεσθ' ἔχοντα. Brunck. Dind. Cod. Venet. auctoritate legit, ἥν δέῃ δέ που. F.

1142. An legendum φυζακηνικὸν a φυσακαὸς, δειλός? Alludit ad Κυζικηνικόν: sic Ἵππερον, pro Ἴκτερον, ἀσκητικὸν, pro ἀσκιτικὸν, atque alia alibi. Bent. βάμμα χεζικηνικόν. Vulgo Κυζικηνικὸν, frigide et inepte. Perierat facetus jocus, quem ingeniose restituit acutus Britannus, Jer. Markland. ad Eur. Suppl. 1181. Probe jam intelligitur quam ridiculus sit Berglerus cum sua *galea*, quam hic etiam ingeminat. Si cui forte e subito metu profluat alvus, fœda tinctura infici possit ejus chlamys, non vero galea. At superest in hoc versu menda. Legendum αὐτὴ βέβαπται, scil. ἡ φοινικὶς, quam prius dicebat ille εἶναι βάμμα Σαρδιανικὸν, et postquam conspecto hoste pugnare oportet, αὐτὴ βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν. Sic totus locus verti debuit: odiosum centurionem tres cristas habentem puniceamque chlamydem coloris intensissimi, quam ille tincturæ esse ait *Sardianicæ*; sin forte pugnandum sit ei ista amicto chlamyde, tunc illa tingitur tinctura *merdianica*. Brunck. κυζικηνικόν. χεζικηνικὸν Markland. ad Eurip. Suppl. 1181. Pors. κυζικηνὸν Cod. Rav., Hesychius, Etymol. M., Suidas. Κυζικηνικὸν recte edd. ante Brunckium et Cod. Venet. Vid. Schæfer. ad Bosii Ellipses, p. 143. Dind.

1143. ξουθὸς ἱππαλεκτρυών. In Ran. 957. Berg. Sic ap. Theocr. in Dioscuris ἀλεκτρυόνες vocantur ὄρνιθες φοινικολόφοι. Æschylus in Myrmidonibus Hippalectryonis meminit rubras alas habentis, ad quem alludit. Tamen Hesych. exponit μέγαν ἀλεκτρυόνα, qua ratione τὸ ἱππ. in compositione *magnum* significat. Sic antea ἱπποκάνθαρον dicit, i. e. magnum et Ætnæum, quamvis pro equo fuerit: vel intelligendum de pictura peristromatum veterum, ubi grypes et vultures, ut ait idem Hesychius; vel hoc ait propter τρυφάλειαν ἱππόκομον equina seta ornatam. Corrige et distingue ap. Hesych. Ἱππόκομον τρυφάλειαν ἐξ ἱππείων τριχῶν τὸν λόφον ἔχουσαν. Male enim vulgo λόγον. Fl. Chr.

1144. τοὺς λόφους σείων. Æsch. in Sept. Theb. 390. τρεῖς κατασκίους λόφους σείει κράνους χαίτωμα, *tres umbrosas cristas quatit, quæ sunt cassidis capillitium.* Berg. λινοπτώμενος. Qui retia servant, ut ait Maro, λινόπται dicuntur Aristoteli, ut qui tendunt, παλευταί. Nam *videre* antiquis est *servare*: *tueri* utrumque significat. Sic in epigramm. θῖνας ἐπιβλέ-

-τετε, i. φυλάττετε. Hinc *episcopi* nomen. Sic et οἰνόπται dicuntur vinearum custodes. In illa Nova vetere Quercoli comœdia retia obsidere dicitur. *Retia vosmet obsidete, dum percurro cubilia;* ubi notanda vis præposit. *ob*, quæ est pro circum, ut *obstetrix*, etsi alii pro *adstetrix*. Sic Horatius usus præpositione *post:* 'Post equitem sedet atra cura,' i. e. circa equitem. Et sic dixerat Theocritus ἐφιττάμεναι [s. ἐπιστάμεναι] μαλεδῶναι in Piscatoribus. Fl. Chr.

1145. Legebatur ἡνίκα δ' ἂν. Recte Cod. Rav. et Venet. ἡνίκ' ἂν δ'. Vid. Erfurdt. ad Sophoclis Œdip. Tyr. p. 106. ed. minor., Seidler. ad Euripidis Iphig. Taur. p. 169., Elmslei. ad Medeam p. 112. In Alexidis versu apud Athenæum t. ii. p. 375. scribendum esse ὃν ἂν δ' ἴδῃ — non vidit Schweighæuserus, quamvis paullo post p. 376. sequatur ὃς ἂν δὲ μὴ πείθηται. Dind.

1146. ἐγγράφοντες -- ἐξαλείφοντες. Scriptus miles et dilectus Livio lib. vii. 41. 4. cum legis sacratæ militaris meminit, quæ lata fuit C. Marcio et Q. Servilio Coss. et sic concepta est: 'ne cujus militis scripti nomen nisi ipso volente deleretur.' Delere autem militem ex catalogo armatorum officium erat Taxiarchi, quem facio tribunum militum. Nam deni ταξίαρχοι ex tribubus singulis fuerunt. Fl. Chr. Hanc rem tangit etiam in Eqq. 862. et 1366. Berg.

1147. αὔριον δ' Cod. Rav. et Venet. αὔριόν γ' Brunck. tacite. Dind.

1148. σιτί', *viaticum*. ᾔδειν. Scholia: Attice pro ᾔδει· ut illud: ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν, nempe in Plut. 696. Berg. ᾔδην Elmsl. ad Acharn. p. 87. ed. Lips. Dind.

1149. Duodecim statuæ erant, quibus militum nomina scribebantur. Pandionis statua una erat ex illis 12. et fortassis scriptus ille erat ex Pandionide tribu, ex qua fuit etiam Aristophanes. Fl. Chr. Scholia: *una est ex* XII. *columnis, in quibus militum nomina scribebantur et edicta. Vidit igitur, inquit, suum ipsius nomen inscriptum columnæ Pandionis.* Istæ columnæ dicebantur ἀνδριάντες τῶν ἐπωνύμων, et aliquando simpliciter οἱ ἐπώνυμοι. Berg.

1150. Ἔθει τὸ κακόν. Delerem τὸ et κακῶν libenter legerem. Est autem ὀπὸς arborum lacryma et lactis stilla, vel πιτύα. Hic sudorem illum intellige, qui in statuis ligneis visitur ex austrina tempestate ortus; imo in æreis et marmoreis templorum signis pendentes guttæ sudantium præbent speciem, quoties aër tepidus illis adhærescens et nactus superficiei frigus aliquod cogitur velut in lacrymas. Corrigendus interea apud Hesychium locus ubi ait, Λάγανον, ὀδὸς δριμύς: lego, λασάριον, ὀπὸς δριμύς. Fl. Chr. Lege ἐθελοκακεῖ βλέπων. Bent. Vel nominativus est [τὸ κακὸν] hoc sensu, *currit perditus;* licet enim ita dicere per appositionem; ἐκεῖνος τὸ κακὸν, ut Lys. 813. παρακύψασαν ἰδεῖν τὸ κακόν; vel accusativus constructus cum βλέπων, ut βλέπειν τὸ κακὸν dicatur, quemadmodum βλέπειν τὸ δεινὸν Ran. 594. ὀπόν Scholia δριμύτητα καὶ πικρότητα. Dicitur autem ut βλέπειν κάρδαμα Vesp. 453. Berg. ἔθει κακὸν βλ. ὀπόν. Sic optime A. Vulgo solœce et repugnante metro τὸ κακόν. Est autem κακὸν ὀπὸν βλέπειν idem quod βλέπειν νᾶπυ, βλέπειν κάρδαμα, aliaque hujus generis apud Comicum frequentia. V. ad Acharn. 254. Brunck. Multa dixit Flor. Christianus ad h. l., sed scopum non attigit. Bisetus vero ad verum sensum nobis præluxit, dum κακὸν ὀπὸν, δριμύτητα καὶ πικρότητα, i. *malum succum, asperitatem et amaritudinem* interpretatur. Ergo κακὸν ὀπὸν βλέπων nihil aliud est, quam βλέπων δριμύ. Sic in Ran. 562. ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ, *inspexit in me aspere.* Et in Concion. 291. βλέπειν ὑπότριμμα, et alibi βλέπειν ὀρίγανον et βλέπειν κάρδαμα. Palmer. εἶδεν αὐτὸν, κἀπορῶν ἔθει τὸ κακὸν βλέπων ὀπόν. Dele τὸ ob metrum. Sic Brunck. e Ms. Sed egregie Rav. κἀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν. Pors.

1152. ῥιψάσπιδες. παρ' ὑπόνοιαν pro ἐχθροί. Berg. κἀνδράσι. Dind.

1153. Etiam εὔθυναι sunt δίκαι et τιμωρίαι, unde ἀπευθύνειν est κολάζειν et pœnas reposcere. Sic Euripides Bacchis. Fl. Chr. Lesbonax Protreptico ὑμεῖς, ἐὰν θεὸς θέλῃ, δίκην αὐτοῖς ἐπιθήσετε. Eurip. Med. 803. ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην. Idem Troad. 867. κεῖνος μὲν οὖν δέδωκε σὺν θεοῖς δίκην. Berg. ὧν ἐντεῦθεν εὐθύνας Cod. Rav. Dind.

1154. Cod. Venet. πολλὰ γὰρ δή μ' ἦδ.. Cod. Rav. πολλὰ μὲν γάρ μ' ἦδ. Dind.

1155. Proverbialis est senarius: οἴκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλωπέκες. Sic enim lego, non δὲ Λάκωνες. Hoc vero dictum de Lacedæmoniis, si Æliano credimus, auctorem habet Lamiam, scortum Atheniense, quæ Lysandro severe et frugaliter ex Lycurgi legibus antea viventi, postea in Ionia molliter et delicate se habenti, hoc objecit. Fl. Chr. Scholia: *proverbium de illis Laconibus*, qui in Asia rem *infeliciter gesserunt: domi leones, in Epheso Lacones.* Alciphron. lib. ii. ep. 1. quæ est Lamiæ meretricis ad Demetrium: καὶ μάλιστα οἱ μισητοὶ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἀλωπέκες, ubi videri possunt quæ notavi. Berg.

1157. Ἰού, ἰού, δέον τι χρ. Nubb. v. 1. Berg.

1158. ταυτηΐ. Parepigraphe est ad hunc versum: περικεφαλαίαν δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττῃ τὴν τράπεζαν. Brunck. Dat ei galeam. V. infra 1184. Berg.

1160. Inter placentarum genera recensentur *Amyli* ab Athen. l. iv. dicti fortassis, quia sine molæ opera facti. Galenus neutro genere extulit τὸ ἄμυλον, cujus vires et qualitates (si tamen qualitatem habet quod est ἄποιον) describit in lib. i. de Alim. ubi pro ἀποίους οὔσας legerem οὐσίας cum bona medicorum venia, qui si Scaligerum filium ab Hippocrate emendando arcent, multo magis me a Galeno. Et tamen sumus ἰατρῶν παῖδες, non βυρσοδεψῶν. *Collabi* autem pastilli sunt e majoribus formati in quadrangulum, qua ratione vocati κόλλικες ἄρτοι. Eos ex novo frumento fieri solitos testatur apud Athenæum Philyllius in Auge (lego illic Αὔγῃ non αὐτῇ) his versibus: Πυρῶν ἐγκόνους τριμήνων, γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμούς. Nam calidos esitabant, vel, ut ait Aristophanes in Ταγηνισταῖς dramate, χλιαρούς. Dicti autem *collabi*, quia facti instar citharæ clavorum, circa quos tenduntur nervi; qui clavi collabi etiam dicti et κόλλοπες. Nam bovis spinæ pars κόλλα dicta vel κόλλοψ. Unde κολλᾷν, ita jungere ut ægre divellas: et inde exoleti olim vocati κόλλοπες, quia jam induruerint et in illa κόλλῃ occalluerint. Apud Plautum Trinummo legitur, 'ne bubuli cottabi in te crepent:' ubi reponit Alciatus *collabi*, et pro nervis accipit, quibus obnoxium servile tergus. Cæterum quod collabis junxit lepores, sic Teleclides Στερροῖς eosdem jungit amylis isto versu: χαίρω λαγῴοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις, i. e. jacens in amylis oppido juvat lepus. Fl. Chr.

1161. ἐπισφόρει τοὺς ἀμύλους Cod. Rav. τοὺς ἀμύλους etiam Cod. Venet. Quare mutavi vulgatam scripturam τὰς ἀμύλους. Vid. Theocrit. ix. 21. et Etymol. M. c. 87, 43. Dind.

1162. Venit δρεπανουργὸς, falcium faber. Supra 540. ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται. Berg. ἀναβάττω. Lego ἀναβράττω, id est, verso turdos, ut coquantur: qua voce usus est in Acharn. 1005. et in Ran. 553. dixit κρέα ἀναβραστὰ, i. coctas carnes. βράσσειν proprie est κινεῖν et σείειν, vel potius καγχλάζειν μετὰ κινήματος. Unde dicta βραχέα vada in mari, quæ male *Brevia* vulgo vocant, et potius *Fremia* dicerem cum principe Critico [Scaligero]. Et ἀποβράσματα dicta purgamenta frugum per cribrum vel ramenta et furfures farinæ per linum colatæ. Dixit enim Callimachus Fragm. 282. οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. Hinc mens infirma neque consistens dicta βράσσων νόος. Sed βράσσον exponitur etiam βραδύτερον. Et grammatici τὸ βράσσειν vel βράττειν dicunt non solum esse ζέειν, sed et ἀναβάλλειν, ut Hesychium corrigendum existimem v. βράττειν. Nam ait esse πληθύνειν et βαρύνειν· puto δηθύνειν, βραδύνειν, nisi me fallit mea conjectura, quod sæpe nimis accidere potest. Nam arsura et coctura illa fit ἀμβολάδις, vel (ut Latinus poëta) *in numerum*. Nos idiomate Gallico hoc verbi usurpamus, cum vulgo dicimus *brasser quelque chose;* quod ad brachia referendum non puto, idque verbi in cerevisiæ confectione proprie usurpatur: nam ea fit versando et motando quasi in trua; ut ab hac origine Elei τορύνην, quæ *trua* est, vocare soliti sint βρατάναν, teste Hesychio. Cæterum κιχλῶν, vel Syracusana lingua κιχηλῶν, tria genera facit Aristoteles: ἰξοφάγους quæ picis similes, τριχάδες quæ merulis, et ἰλλάδες vel τυλάδες, quæ sunt συναγελαστικαί, ut ait Alexander Myndius et nidificant instar hirundinum. Galli plures species agnoscunt: *Grive, Rasle, Mauvis.* Miror, cum lingua Gallo-Francorum sit Romanensis, *turdi* nomen, quod genus est, non agnosci nisi apud Vascones Aquitanos, qui *Tourd* vocant. Sed profecto regio illa, Aquitaniæ pars, (quod pauci Francorum aut norunt aut fatentur,) integriore utitur Romanensi lingua quam nos. Cæterum Epicharmus vocat κίχλας ἐλαιοφυλλοφάγους, quia, ut lentisci et myrti, sic olearum baccis, crebro et libenter victitant. Homerum autem ferunt Epyllion scripsisse titulo Ἐπικιχλίδων, quia a pueris donatus fuit turdis, cum illud ἐπύλλιον cecinisset. Fl. Chr.

1164. Lege ὅσ': vid. Eq. 97. Bent. ὅσ', *quanta*. Vulgo ὃς, *qui*. Brunck. Mallem ὅσ' ἡμῖν pro ὅσα, ut sit, *quanta bona in nos contulisti*. Berg. Ita etiam scripsit Porson. Advers. p. 225. qui formulam illustrat. ἡμᾶς autem non est sollicitandum. Dind. ὅσ' Florens, ut e versione liquet; et 1216. ὡς. Dobr.

1167. Vulgo legitur claudicante versu, νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ. Nullibi præterquam hoc in versu et in Plut. 1019. occurrit ap. Comicum nomen δραχμὴ, priori longa. Manifestum est, librariorum culpa syllabam excidisse. Dawesius Misc. Crit. p. 203. conjecerat: νυνὶ δὲ πεντ. δραχμῶν ἐγὼ 'μπολῶ. Probabilius mihi videtur id, quod reposui: νυνὶ δὲ πεντ. δρ. αὔτ' ἐμπ. αὐτὰ, i. e. τὰ δρέπανα. *Personne n' auroit voulu d' une faux pour un morceau de pain et maintenant je*

les vends un louis. Brunck. V. Elmsl. ad Euripidis Medeam p. 105. qui olim (ad Acharnens. p. 73. ed. Lips.) conjecerat *νυνὶ δ' ἐγὼ μὲν πεντέδραχμα ταῦτ' ἐμπολῶ.* Reisig. corrigebat *νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν πάντ' ἐμπολῶ*, quod postea ipse rejecit in diariis Jenensibus a. 1817. fol. 224. c. 404. Dind.

1168. *οἱδὶ* aut *ὁδὶ* ad cadorum fabricatores pertinet, qui una cum aliis advenerant, quamquam non diserte nominati. *οἱδὶ* Cod. Rav. *ἐς* Cod. Venet. Dind.

1170. In A. sic scriptus et distinctus hic versus: *καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει προῖκα. καὶ ταυτὶ δέχου.* Eadem est in B scriptura, sed sine interpunctione. Perperam vulgo, *καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει. προῖκα γὰρ ταυτὶ δ.* In Aldina punctum non ante, sed post *προῖκα* positum, unde pronum erat colligere, *γὰρ* male scriptum fuisse pro *καί*. Brunck. *τῶνδ'. ὅ τι β.* Cados intelligit; nam aderat *καδοποιός·* neque male forsitan legatur, *κάδων δ' ὅ τι* etc. Advertenda autem dramatis œconomia ex h. l. et iis quæ sequuntur. Nam ut populi animum, quo cupit, deducat, inducit coram et belli et pacis operas et artifices. Similem dramatis *καταστολὴν* exhibet in Acharnn. Nam et illic pacis conciliatori dona dari jubet ab omnibus Græcis, at non Lamacho bellum suadenti. Fl. Chr. Fl. Ch. *κάδων τ'.* Bent.

1171. *ἀφ' ὧν γὰρ*—Sic bene uterque cod. Perperam vulgo *γ' ἄρ'.* Brunck. *ἀπεδόμεθα.* Ex lucro, inquit, nostro et rebus venditis dona tibi ferimus et gratum animum exhibemus. *ἀπόδοσις* est venditio h. l. et alibi sæpe. Emendandus Hesychius: *ἀπόδοντο, ἀπώλεντο.* lege *ἀπωλοῦντο.* Nam *ἀποδόσθαι* est *πιπράσαι* et *πωλῆσαι.* Fl. Chr. Lege *ἀπεδόμεσθα.* Bent. Omnes edd. *ἀπεδόμεθα,* contra metrum. Berg. Qui *ἀπεδόμεσθα* dedit. Ad hæc Dawesius M. Cr. p. 242. "Qui versui unice consulet, ei *ἀπεδόμεσθα* placebit; qui vero versui et orationi, is non nisi *ἀπεδιδόμεθα* comprobabit: hoc enim postulat, quod sequitur, *ἐκερδαίνομεν.*" Tacite Br. *ἀπεδόμεσθα* recepit. Dind. *γὰρ* etiam Dawes. ut videtur. Pors. *κἀκερδάναμεν* Cod. Rav. apud Bekkerum et Venet. Dind.

1172. *ἐς* Cod. Venet. Dind. *εἰς* legit Dind. F.

1175. *ὅπλων κάπηλος.* Sic *καπηλεύειν μάχην* Æschylus dixit, et Ennius *cauponare bellum.* Fl. Chr.

1176. *Λοφοποιός*, cristarum artifex. V. supra 543.—*προθέλυμνον μ' ἀπώλεσας.* In Eqq. 524. *ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους.* Idem est *πρόῤῥιζος* Ran. 595. *πρόῤῥιζος — κάκιστ' ἀπολοίμην.* Berg.

1177. *λοφᾷς.* Verbum novavit risus captandi gratia, quasi dicas *cristare*, ut veteres dixerunt aliquando *galeare* et *clypeare.* Hic *λοφᾷς* est *λοφοπωλεῖς.* *An,* inquit, *multas habes cristas, quas des venum?* Apud Græcos reperio *λοφοπωλεῖν* usurpatum pro *ἐπινεύειν*, quia, ut emtores inducerent, solebant capiti imponere cristas, et hoc pacto innuebant emtoribus, integras esse setas et *ἀβρώτους* (male puto *ἀβρόχους* apud Suid.) ut sic emerent. Crediderim tamen adlusum ad verbum *λωφᾷν*, quod est *desinere*, et nihilominus finxit (quia male per pacem est illis artificibus) morbi nomen *λοφᾷν*, ut *ὑδερᾷν, σπληνιᾷν, χαλαζᾷν.* Nam et medici agnoscunt in partibus humani corporis *λοφίαν*, eminentiam illam, quæ sub Atlante est et dorsum respicit, quæ et *ἀσφάλεια* et *λοφασία.* Quin et *παραλοφία* cavitas illa est, quæ *μέχρι τέρθρου*: nam *τέρθρον* et *λόφος* extremitates et summitates. Cæterum *λοφᾷν* etiam dicitur de avibus *ἐπιτυμβιδίοις*, i. quæ tumulum et velut cucullum habent super capite. Auctor incertus (sed Babrium esse autumo, *μυθογράφον*) dixit de galerita vel cassita: *καὶ παῖδας εἶχε ληΐου κόμῃ θρέψας | λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.* *Segete in comanti habebat altiles pullos | Jam crista adulta, jam volatili pluma.* Et innuit, puto, pullos cassitæ quæ congesserat in tempestiviorem segetem. Apologus est Æsopicus, quem venuste recitat Gellius, vel, ut aliquid *νεωτερίσω*, Agellius. Fl. Chr.

1179. *τοῦ δορυξοῦ κειvουί.* Sic in binis codd. scriptum, ut est in primariis edd. In recentioribus *'κεινουί*, ut supra 539. Brunck. *τουτονὶ* Ald. Junt. i. ii. *κεινουί* edd. ante Kust. qui *'κεινουί* scripsit. *κεινουνὶ* Junt. ii. Dind.

1180. *κατατίθεσθαι deponere* est et *exsolvere* pretium pollicitum. Hesych. *καταθεῖναι τὴν τιμὴν, ἐκλυτῆσαι.* Putarem *ἐκλῦσαι* vel *ἐκτῖσαι*, i. *exsolvere.* Fl. Chr. Per *καταβαλεῖν* interpretatur Photius. Dind.

1181. *ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι.* Sic bene scriptum et distinctum in utroque codice. Brunck. Ita etiam distingui et ad *αἰσχ.* subintelligi *εἰπεῖν* voluit Reisk. Idem mox *σφήνωμα* conjecit leg. Dind.

1182. *ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον.* Quis dubitet, numerosam illam compositionem a poëta esse? *ὅτι τὸ σφήκωμ'.* Vulgo: *ἔχει πόνον πολύν.* Brunck. *σφήκωμα.* Locus galeæ, in qua setæ alligantur, quem Hesych. vocat *λόφουρον*, quasi cristæ caudam. Græci milites ex cauda equina cristas ornabant. Inde *ἱππουρὶς* galea dicta. Unde et illud, *Galeaque hirsutus*

equina. At Romanorum militum cristæ erant e pennis elegantioris avitii. Apud Polybium id videre est: nam πτέρινον φάλὸν vocat. Male autem Lascaris illic legebat πτερίνῳ στεφάνῳ pro τε φάλῳ. Tamen Lipsius l. iii. de Mil. Rom. p. 191. nihil mutat et retinet στεφάνῳ, ut sit στεφάνη et proprie *apex*. Absurdum enim est, corona plumea ornari militum galeas. Quod merito reprehendit adversus Titii controversos locos Yvo Aremoricus in suis in locos illos Animadversis: cujus viri eximiam doctrinam ac insuperabile ingenium ex aureolo illo libello tanquam ex ungue leonem admirari cogor. Et sane unus ille aut alter est (dicam libere quod sentio, cum bona ut spero magni amici venia) quem cum Josepho Scaligero comparandum habemus, cuique omnes magnam gratiam habere debemus Cisalpini, quod Itali aceti et libera Francorum ingenia nimium astringentis vim retuderit et acrimoniam remolliverit feceritque, ut Titius ille Horatianus: 'Fastidire lacus et rivos ausus apertos Jam sit avis Titia aut moveat cornicula risum.' Sane istius plumas jam non ego empsitem titivillitio. Fl. Chr. At ille Yvo Villiomarus Aremor. est ipse Jos. Scaliger. V. Saxii Onom. litt. iii. p. 552. Dind.

1183. αὐτοῖν. Sic in A. In B. αὐτόν. Vulgo αὐτῶν. Brunck. αὐτῶν Cod. Rav. et Venet. Dind.

1184. ἵν' ἀποκαθαίρω τ. τρ. Supra 1159. Berg.

1187. Nec metro nec usui loquendi æque convenit ἀπὸ τ. οἰκ., quod e Rav. recepit Inv., quum ἐκ τ. ο. ut vulg. ἀπὸ τῆς Venet. Eadem varietas Nub. 1298. Herm. Dind.

1188. Perperam vulgo interpunctus est hic versus. Accusativi τὼ λόφω pendent a verbo πριαίμην. Brunck. Facilior est vetus interpunctio, velut Juntinarum: τριχορρυεῖτον, οὐδὲν ἐστὸν τὼ λόφω· οὐκ ἂν etc. intellecto in πριαίμην pronomine cristas indicante. Hotib.

1190. τί δαί Attice pro τί δέ. Non idem prorsus est quod τί δέ. Tres ejus significationes, *quid ita* (ubi mirandi vim habet), *quid tandem*, *quid porro*, illustrat Herm. ad Vig. p. 848. Dind. Dixit autem θώρακος σκύτει pro θώρακι, periphrastice. Nam thoracum alii ἁλυσιδετοὶ (ferreæ sunt ex annulis tunicæ, nos vocamus *cottes de maille*), alii σταδοί. Hic σταδὸν designat: comparat enim λασάνῳ σταθέντι, i. ollæ vel trulleo, pro sella familiarica. Et fortassis, cum ait δεκάμνῳ, ad σταδὸν allusit, qui est πέντε μνῶν. Tamen sine periphrasi proprie dixit σκύτει (alias κύτει, neque male, quia τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος innuit), et recte: nam lorica est tegmen de loro factum, unde *scutum*. Virgilius lib. xi. de Ornyto 'cui pellis latos humeros exempta juvenco Pugnatori operit.' Sic a capra *ægis* dicta, estque munimen corporis æreum, diciturque *ægis*, cum numinis pectus operit; cum hominis, *lorica*. Fl. Chr. Lege κύτει. Bent. θώρακος σκύτει. Ed. Kuster. κύτει ex Ms. Vatic. Pal. Vide Kuster. ad Plut. 514. et ita Schol. in ed. Ald. Ita quoque citat Marklandus ad Eurip. Suppl. 1202. Pors. θώρηκος Cod. Rav. Vide præfationem p. vi. Dind.

1191. ἐνημμένῳ. Ab ἐνάπτομαι, *induo*. Videtur autem loricæ superinductum, aut intus subductum fuisse corium. Berg.

1192. ποιήσει ζημίαν. In Plut. 1125. ὅστις ἐποίεις ζημίαν. Berg. ὅπως μὲν οὖν initio versus, et v. seq. ἄπαιρε (pro ἀπόδου, *vende*) legi vult Reisk. Dind.

1193. ἰσωνίας. Id est, tantidem pretii. Sed interim non abludit ab Ionia, et Iones perstringit tanquam deliciis immersos et propterea care et abunde cacantes. Fl. Chr. Phot. ἰσωνία interpretatur ἰσοτιμία. Dind.

1194. Suid. v. εὐήλατον. Confer Porsonum ad Eurip. Bacch. 508. Pors.

1195. παῦσαι 'νυβρίζων Elmsl. ad Achara. p. 111. ed. Lips. Dind.

1196. τρεῖς λίθους οὐ δεξιῶς. Putabam primum pro οὐ legendum εὖ, sed quia tres lapides videtur sumere velle læva, imo utraque manu, ut τὸν πρωκτὸν tergeat, nihil muto. Sunt, qui putent tres illos lapides accipi positos pro λασάνῳ et sella, ad quam conquiniscant ἀποπατοῦντες. Sed præstat intelligere de proverbio, quod duobus senariis comprehenditur: τρεῖς εἰσὶν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι, | ἂν ὦσι τραχεῖς, ἂν δὲ λεῖοι, τέτταρες· id est: *Ad tersionem podicis tres asperæ Petræ satis sunt, sive læves quatuor.* Nam in Pluto [818.] dixit ἀποψώμεθα οὐ λίθοις, ἀλλὰ σκοροδίοις. Fl. Chr. Fl. Ch. εὖ δεξιῶς. Fo. μοι: vulgo οὐ. Bent. Lapillis usos fuisse veteres abstergendis natibus, postquam alvum exonerassent, ostendit etiam hic Pluti locus v. 817. ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις etc. Proverbium ad h. l. profert Scholiastes: τρεῖς εἰσὶν —τέτταρες. Post verba τρεῖς λίθους plene in A. distinctum. Tunc post οὐ δεξιῶς positum interrogationis signum: ut locum hunc interpungi debere intellexit Berglerus, quod ostendit ejus versio. Brunck.

1198. Foramina, quæ in ima sunt navi, ad quæ alligantur remi, vocantur θαλάμιαι, unde θαλαμῖται vel etiam θαλαμακεῖς, ultimus ordo, nempe remigum, qui ad proram. Ζυγὸς media pars, quæ est περὶ τὸ κατάστρωμα, unde ζυγῖται: et

θράνος pars superior ad puppim. Quamvis in his variant et dissentiunt grammatici. Ea foramina Vitruvius vocat *columbaria*, quia facta sunt instar τῶν τοῦ περιστερεῶνος τρωγλῶν. Erat autem θαλαμιὰ inferior pars navis, quæ θαλαμίτας vel θαλαμίους habebat. Fl. Chr. θαλαμίαι ὀπαὶ vocabantur in inferiore navi foramina, per quæ exserebantur remi. θαλαμίας autem per jocum appellat thoracis laterum aperturas, per quas exseruntur brachia, occasionem captans Trierarchorum avaritiam perstringendi, qui navium aliquot foramina obturare solebant, ut remigum stipendia lucrifacerent. Brunck. Vid. Elmslei. ad Acharn. p. 152. ed. Lips. Dind.

1199. καὶ τῇδ'. Duæ tantum illæ voculæ Trygæo tribuendæ erant: sermonem ejus abrumpit loricarius, quærens, ἆμ' ἀμφοῖν δῆτ'; Vulgo vocula ἆμ' Trygæo male continuatur. Brunck.

1200. ἵνα μή γ' ἀλῶ. In trierarchos invehitur, quorum munus erat navium armamenta procurare victumque remigum, i. e. farinam, cæpe, et caseum. Imperabant autem singuli trierarchi singulis triremibus et in remiges imperium habebant, ut prætores in ipsos trierarchos. Nos hodie videmur vocare Comitem. Solebant autem sæpe trierarchi obturare navis aliquot foramina, ut sic lucrifacerent stipendium remigum, quod a publico accipiebant. Drachmam enim merebant, quæ quatuor solidis Turonensibus æquatur. Etsi variant etiam auctores; nam alii duos vel tres obolos mercedem dixerunt esse remigis. Sed arbitror tres illos remigum ordines non ex æquo meruisse. Nam reperio in veterum glossis, Thalamitas exiguam mercedem retulisse, quia brevibus et curtatis remis utebantur, neque tantum laboris hauriebant, unde θαλαμίδιοι κῶπαι a grammaticis dicuntur αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι. At θρανῖται, quia longiores remos habebant vexabanturque majore labore, sæpe, præter publicum stipendium, donativum etiam a trierarchis auferebant. Cogebantur autem ductores navium tot sufficere remiges, quot navis habebat foramina. Itaque nonnulla obturabantur, ne fraudare viderentur remiges, si vacuæ essent θαλαμιαί. Fl. Chr.

1203. χιλίων δραχμῶν. Decem minæ eo redeunt. Nam mina vel mna pendit drachmas Atticas centum, et cum drachma sit quatuor solidorum Turonensium, summa erit circiter centum aureorum scutiferorum ex Budæi supputatione. Quod quidem mihi immane pretium videtur, et prætore vel imperatore tantummodo dignum. Fl. Chr.

1205. θλίβει τὸν ὄρρον. Imitatur eos, qui experimenti causa thoracem induunt, quique δυσωνοῦντες, aut quia iniquius est pretium neque placet indicatura, simulant premi se aut collo aut humeris tenus. Hic sumto thorace Trygæus insidet tanquam trullæ ubi adsellet, ad movendum spectatoribus risum. Est autem ὄρρος, qui et ὀρροπύγιον, teste Galeno, ἱεροῦ ὀστέου τὸ πέρας, i. spinæ terminus, ut ait Apuleius. Nos vocamus *le croppion*. Aliis τράμις vel περίναιον vel ἱππόταυρος, qua linea subest per medium vesicæ discurrens, sed proprie pars illa sic definitur, quæ τοῖς σφαιρώμασι, i. natibus subjacet. Inde verbum ὀρρωδεῖν vel a tremore vel a sudore, quia timentibus ex horrore pars illa præcipue ἰδεῖ, i. e. ἱδρώει. Hippocrates vocavit τράμιν, ut testis Erotianus, et sic Hipponax et Archilochus usurparunt. Lysimachus σφυκτῆρα dixit, si vere refert ille Hippocraticus Λεξικογράφος, neque potius legendum σφιγκτῆρα, ut olim corrigebamus. Neque audiendi sunt, qui et τράμιν et ἰσχία confundunt. Sane enim τράμις vere est illa linea, unde ὑπόλισποι Athenienses ridentur, tanquam ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες. Strattis feminam hoc defectu notam διάτραμιν recte dixit. Fl. Chr.

1206. Videtur potius esse tubicen et σαλπιγκτὴς, quam σαλπιγγοποιὸς quando ait, se tubam emisse 60 drachmis, i. e. semimina et quinta parte semiminæ. Fl. Chr. Nunc recte Σαλπιγκτὴς legitur. Dind. Σα. In indice personarum hujus fabulæ est Σαλπιγγοποιός. Sed videtur potius esse σαλπίγγων κάπηλος propter verbum ἐπριάμην sequenti versu. Berg. τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῇ σάλπ. τ. χρ. Sic A. Vulgo τί δ' ἆρα τῇ—. Brunck. τί δ' ἆρα τῇ edd. ante Kusterum. τί δ' ἄρα τῇ Kust. Cod. Rav. et Venet. τί ἄρα τῇ Elmsleius ad Acharn. p. 61. ed. Lips. Dind.

1208. μόλυβδον. Sic A. et mox quarto versu. Vulgo μόλιβδον. Nescio cur Dawesius ἐγχέας mutari voluerit in ἐγχέων. Debebat ergo etiam seq. v. pro ἐνθεὶς reponere ἐντιθείς. Brunck. μόλυβδον Cod. Rav. Dind. ἐγχέων Dawes. Misc. Crit. p. 238. improbante Valckenaerio ad Eurip. Hippol. 1062. Pors.

1210. De *cottabis* nos supra satis multa. Addemus, κατακτοὺς vocatos, qui κάτω ἄγονται. Aliud autem est Aristotelis κατακτὸν in meteoris, ubi distinguit θραῦσιν et κάταξιν. Nam illic fractio est, hic demissio pendula. Fl. Chr. Quid hoc nomine intelligendum sit, præter Schol. docent Athenæus initio l. xv. Pollux vi. 109. et Meursius in Græcia ludibunda v. Κοτταβισμός. Brunck. V. Intpp. ad Nub. 1063. Dind.

1213. ἐντευθενὶ idem est quod antea *ἄνωθεν, in superiori parte,* quæ labio admovetur. De voc. πλάστιγξ v. ad Ran. 1415. ubi Spanh. censet h. l. esse *patellam,* confundens hunc locum cum antecedente. Phot. πλάστιγξ, τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίῤῥοπον. add. Zon. ii. p. 1553. Dind.

1214. καὐτός σοι γ. Si non mendosa est lectio, referendum ad μόλιβδος, sed vereor ut legendum sit καὐλὸς pro καὶ αὐλὸς, ut sit tubæ tibia. Quamquam neque male καυλὸς legatur, ut sit σταθὴρ, præsertim cum sequatur ἱστάναι, quod est expendere et σταθμίζειν, etiam aliquando δανείζειν. Sane alteram lectionem videor mihi odorari et augurari ex verbis Græci glossographi. Sed nec male κᾆτα leges pro καὶ εἶτα, et sic contumacem modulo syllabam non habebis. Fl. Chr. Lege καὐτὸ. Bent. καὐτό σοι. Ita scribo. Ed. nupera καὐτῷ σοι contra metrum. Aldina καὐτό σοι, necnon Junt. et Brubachii; Farrei vero αὐτόν σοι. Berg. καὐτός σοι γενήσεται. καὐτῷ ed. Kuster. Br. Inv. tacite καὐτό. Pors. Portus ut Kust. Dind. ἱστάναι Cod. Rav. Dind.

1216. ὅς μ' ἀπώλεσας, *ut me perdidisti!* Male vulgo ὃς—. Sic Nub. 1265. ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας. Brunck. ὅς μ' ἀπώλεσας. Pors.

1217. δὲ ἀντέδωκ' ἀντὶ Cod. Rav. et Venet. Dind.

1220. Syrmæa succus est herbæ, qua potione Ægyptii uti solent ad curandas diarrhœas. Herodotus Euterpe ii. 77. συρμαΐζειν dixit pro *purgare.* Suidas alicubi potionem facit hordeaceam, quinetiam cibum ex adipe et melle. Erotianus ait longam esse ῥαφανίδα, quam quidam cum sale esitantes purgantur, quod et Didymus prius dixerat. Hinc συρμαϊσμὸς Hippocrati. Fl. Chr. συρμαίαν. Quia Ægyptii sæpe syrmæa utuntur ad purgationem alvi, ut testatur Herodotus in Euterpe. Hinc etiam Comicus Thesm. 864. vocat eos μελανοσυρμαῖον λεών. Berg.

1221. οἴμοι, ὦ κρανοποιὲ— Excudi debuit, ut emendate scriptum est in A. οἴμ', ὦ κρανοποιὲ— Illud e prioribus edd., me imprudente, remansit. Brunck. In Cod. Rav. hic versus Σαλπίγκτῃ tribuitur. οἴμ, ὦ. Cod. Rav. Dind.

1222. ἀλλὰ τί—. His verbis mallem præponi Hastarii personam. Ad illum enim directa præcedentia Trygæi verba, quibus par est, ipsum aliquid regerere. Alioquin diceret mox Trygæus μάθῃς et ἀποδώσει, tametsi tertiæ illæ personæ ad indefinitum τις possunt referri. Brunck. —ἀλλὰ τί ἔτ' ἐστὶ—. Potest quidem et hæc distinctio personarum tolerari, sed tamen aliter distinxi in versione. Berg.

1223. Frob. ὅτις. Ald. ὅτι τις: lege κράνεσ' ὅτι τις. Bent. Putabat igitur Bentl. κράνος esse trochæum, quod nusquam fit, et elidi posse ι dativi pluralis, lingua non volente, ut monuit Porson. ad Toup. App. p. 450. Dind. ἔνεστι τοῖς Cod. Rav. Idem est in Cod. Venet., sed adscripto γρ. ἔτ' ἐστι.—Mire Bentleius κράνεσ'. Id.

1224. τοιαυτασί. Ita omnes edd. pristinæ, nupera τοιαυταισί. Ostendit ei, quales ansas debeat facere galeis, ut earum aliquis sit usus, nempe aures ei prehendens, ut ex iis fiant cadi, quorum ansæ dicantur ὠτάρια. Scholia: ὠτάρια τοῖς κράνεσιν, ἵνα γίνωνται κάδοι δείκνυσι δὲ τὰ ὦτα αὐτοῦ. Berg. Ansas (λαβὰς) galeis fieri vult, ut vertantur in cados, qui ansati vel auriti erant, unde *diotæ* dicti Horatio. Fl. Chr. Ald. τοιαυτασί. Bent. Operarum errore in Frobeniana excusum τοιαυταισί, quod in Kusterianam migravit. Brunck. μάθῃς Cod. Rav. et Venet. Junt. ii. μάτῃ. Non dissimile est, quod in Pluto 365. ex libro Rav. restituendum est, ὡς πολὺ μεθέστηχ', ὧν πρότερον εἶχες τρόπων. Dind.

1226. Per metrum liceret legere δορυξόε, et forte sic scripserat Comicus. V. supra ad v. 439. Brunck. γ' accessit ex Cod. Rav. et Venet. Dind.

1227. τούτῳ γ' ἐγὼ—Attice pro παρὰ τούτου. Sic Latini *regnata Lycurgo* [Virg. Æn. iii. 14.], et sic dictum: *dispari domino dominaris* [Cic. Off. i. 139.]. Fl. Chr.

1229. χάρακας. Sunt pali, ridicæ, vel pedamenta, quibus fulcitur vitis. Alias χάραξ vallum est militare, quod boni olim et fortes milites patienter etiam per longa itinera portabant, unde Muli Mariani. Hodie ipsa arma oneri sunt nec honori Neoptolemis nostris, imo etiam ipsis fere lixis et calonibus. Periit enim omnis disciplina militaris et justi belli forsan legitimæ causæ. Fl. Chr. Cod. Rav. apud Bekk. ἑκατὸν τρεῖς δραχμας (sic). Dind.

1230. ὑβριζόμεθα. Sic recte A. Vulgo, reclamante metro, ὑβριζόμεσθα, quæ menda sine codicis ope sustolli poterat. Brunck. ἐκ ποδῶν. Lege ἐκποδὼν adverbialiter, et uno verbo. Fl. Chr. Lege ὑβριζόμεσθα. Bent. ὑβριζόμεθα. Pors.

1231. παιδί' ἤδη Cod. Rav. et Venet. Legebatur παιδία γ' ἤδη. Dind.

1232. οὐρησόμενα. Aut mingunt hic pueruli (quemadmodum vertimus), aut potius observant et meditantur quæ canenda sunt. Nam οὐρεῖν accipio pro

ὀρεῖν, quod est φυλάττειν· nisi malumus servare eos res convivarum, quod non puto. Nam et Catullus in Epithalamio pueros canentes inducit et meditantes quod canant. προαναβάλλεσθαι autem est vox cantaturis propria: nam, ut antea diximus, ἀναβολαὶ sunt principia carminum et velut præludia. Et mox ἀναβαλοῦ dicet pro *incipe*. Ingeniose autem et festiviter excogitavit puellos duos, Lamachi et Cleonymi filios, ut inde occasionem arripiat ipsos insectandi, illum tanquam φιλοπόλεμον, hunc tanquam ῥίψασπιδα. Usurpat autem prior puerulus principium Epigonorum Antimachi. Fl. Chr.

1233. μοι δοκεῖ. Sic codd. et primariæ edd. Nescio cujus libidine in recentioribus ’μοὶ δοκεῖ. Vide supra ad v. 1181. Brunck. ’μοὶ Kust. Dind.

1235. ἀναβαλοῦ. Vide Valckenær. ad Theocrit. vi. 20. Pors.

1236. Παῖς Λαμάχου. Filius Lamachi. Scholia Latine conversa: Nihil elegantius hac inventione; duos enim sistit pueros cantantes, ut occasionem habeat perstringendi horum patres, alterum tanquam patrem bello deditum, alterum tanquam timidum quive clypeum abjecerit. Primo ita fecit cantantem bello dediti filium. Et videsis, quam congruas res illi tribuerit. Est autem istud ex Epigonis Antimachi: νῦν δ' αὖτ' etc. Berg. Locum interpretatur Fl. Chr. ‘Rursus *ab armigeris* nunc incipiamus. Try. Abi aufer | Cantare *armigeros*, infelicissime, pacis | Tempore præsertim, indocte, execrande puelle.’ Felix quidem ideo, quod ipsa orationis indole urgente ὁπλοτέρων *ab armigeris* reddiderit, infelix, quod non viderit eos operam ludere, qui voci ὁπλοτέρους cum ὅπλα quidquam præter sonum commune esse statuant. Verbi autem illius notionem, cum non nisi ὁπλοτέρους admodum atque ἀμαθεῖς lateat, adstruere supersedeo. Sed neque pluribus præstare satagam, Aristophanem scripsisse— ὁπλοφόρων ἀνδρῶν ἀρχ.—ὁπλοφόρους ᾄδων. Hac utique de re si quis dubitare poterit, et opinor in sententiam meam adducendo mille argumenta frustra impenderim. Dawes. Initium est versus iste: νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι, *Epigonorum*, non, ut ait Schol., Antimachi; sed longe antiquioris poëtæ, Homeri scilicet ipsius, vel saltem Homeridarum alicujus. Antimachus Colophonius, quem Platone priorem ætate fuisse ait Suidas, *Thebaidem* fecit, quæ si Athenis, quum Comicus noster fabulas suas docebat, nota fuit, non tamen ita erat pervulgata et tanti habita, ut eam pueri etiam discerent. *Epigonorum* vero quisquis fuerit auctor, ex Herodoto constat antiquissimum fuisse. Bene autem poëta ille secundi belli Thebani duces, eorum, qui in priore bello occubuerant, filios, ὁπλοτέρους appellat, eo sensu, quo nomen istud apud Homerum occurrit frequentissime, i. e. νέους et ὅπλα αἴρειν δυναμένους. Sic vocantur juvenes et tirones, qui militiæ dare nomen incipiunt: sed quia ab armis ducta vox est, quasi *armites* dicas, propterea Trygæus abominatur. Lego autem ᾄδων, non εἶδον. Fl. Chr. Quia vero ab *armis*, ὅπλοις, ducta est vox illa, eam Trygæus abominatur. Scholiastes: παρὰ τὸ ὅπλον παίζει. Facetum hoc est et comicum. Frustra Dawesius optimam lectionem sollicitat, reponendumque statuit ὁπλοφόρων et ὁπλοφόρους, quod, ut mollissime dicam, nimis quam frigidum est. Sane antiquus poematis auctor, ex quo hic versus desumtus est, Epigonorum historiam exordiens, ὁπλοφόρων eos non indigitasset nomine, quo nec a prioribus ducibus nec a quibusvis aliis bellatoribus distincti fuissent. Versum illum tanquam ex Homeri *Epigonis* profert auctor certaminis Homeri et Hesiodi, ed. Th. Robinson, p. 243. Brunck. In edd. ante Brunckium præmissum hic et in sequentibus ΠΑΙ.: in Cod. Rav. ΠΑΙΔΕΣ. Dind.

1236-7. ὁπλοφόρων—ὁπλοφόρους Dawes. Misc. Crit. p. 286. ᾄδων pro εἶδον ed. Kust. ᾄδων conjicit Fl. Chr. tacite receperunt Brunck. et Inv. Sed recte Ms. Pal. ᾆδον. Vide Av. 608. Mox quoque 1244. recte Ald. et Junt. ii. ᾆδον, quanquam e Kust., cui accedit Junt. i. ᾄδων reponendum scribit Pors. 1260. ἴδον recte retinet Brunck. Pors. Eadem variatio, Nub. 876. Vide Plut. 88. Lys. 881. Vesp. 685. ὅταν εἰσέλθῃ μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱὸς, Ὡδὶ διαβὰς, διακινηθεὶς τῷ σώματι καὶ τρυφερανθείς. Vide Elmslei. ad Œd. T. 1167. Dobr. Ald. εἶδον. lege ᾄδων. Bent. ὁπλοτέρους abest ab libro Ravennate. —Scaligeri Excerpta, ubi hæc leguntur: “alii εἴδων, ᾆδον vel ἄειδον, non εἶδον.” Dind.

1238. εἰρήνης οὔσης. Perperam vulgo inseritur particula γε. Brunck. Absolute ponuntur neutra ἀμαθὲς, κατάρατον, loco mascull. εἰρήνης γ' οὔσης. Dind.

1239. Versus, quos cantat puer, sunt omnes ex Homero expressi. In Iliad. Δ. legitur v. 446. οἱ δ', ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο, | σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν | χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι | ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Hi versus totidem verbis repetuntur Iliad. Θ' 60. Forte Aristophanis

ætate alterutro in loco ad eum modum, quo hic leguntur, contracti erant. Brunck.

1241. Libri omnes μεμνημένος. Dind. Legit Dind.—νον. F.

1243. κλαυσεῖ edd. ante Brunckium et Cod. Venet. κλαύσει Brunck. tacite. Dind.

1244. Si genuina est scriptura ταύτας ὀμφ. neque ἀσπίδας ὀμφ. reponendum, ad risum movendum putandus est dixisse οἰμωγὰς ὀμφαλοέσσας, quibus verbis sensus non inest. Dind. ᾆδον reposui ex Ald. Junt. II. Id.

1245. In Nubb. 737. περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες. Berg.

1247. Ald. προτίθετο: lege προτίθεντο. Bent. πάσασθαι. Sic optime A. Vulgo μάσασθαι. Homericum est, quod reposuimus. Brunck. Composita enim hæc sunt ex variis locis et verbis Hom. sed verba καὶ τὰ τοιαυτὶ non puto cum δαίνυντο jungenda, verum referenda ad ᾆδε, quod subintelligitur, ut varia varii generis proponantur, quæ cantare debeat, ad epulas spectantia. προτίθετο Ald. Junt. I. II. — μασᾶσθαι Cod. Venet. Dind.

1249. ἐκόρεσθει pro ἐκορέσθησαν, ἔκλυον autem pro ἐξέλυον. Berg.

1250. Lege κᾆτ' ἤσθιον. Bent. κᾆτ' ἤσθιον. Sic liquido scriptum in A. Editt. omnes, præter novissimam (Bergl.) habent κατήσθιον. Mendam sustulit Berglerus, sine libri veteris ope, quæ minime erat necessaria. Sic ille: 'κᾆτ' ἤσθιον. Ita emendo. Omnes, quas vidi, κατήσθιον.' Certissimam esse emendationem evincit, non codicis quæ nunc accedit auctoritas, sed res ipsa, sensus et metrum. Ita scribendum esse monuerat etiam Dawes. [Quippe verbum hic haberi oportet, quod τῷ δαίνυντο sensu æquipolleat: id quod de κατήσθιον (*devorabant*) neutiquam dici potest. Hanc porro scripturam (κᾆτ' ἤσθ.) exigunt, quæ in sequente versu habentur ἤσθιον κεκορεσμένοι: quippe hæc locutio tantumdem valet, quod ἐκόρεσθεν, κᾆτ' ἤσθιον: ejusdem autem sententiæ repetitionem ipsa loci natura postulat. Dawes.] Qui solito acutius hic vidit, turpiter lippivit Bergl. ad Av. 825. Sed bonam ibi lectionem reposuerat Kusterus, cui obloquendi fere nullam occasionem negligit Transsilvanus: et veterem lectionem proculdubio revocasset, si mendam prior sustulisset Kust. Brunck. ἐκόρεσθον τοῦ πολέμου κᾆτ' ἤσθιον. Ταῦτ' ᾆδε,—κεκορεσμένοι Dawes. Misc. Crit. p. 287. ταῦτ' ᾆδε Zanetti, Fl. Chr. Dind.

1251. Lege ταυτὶ δέ. Immo ταῦτ' ᾆδε. Bent. ταῦτ' ᾆδε. Ita ed. Farrei. Cæteræ antiquæ, ταυτάδε, quod nihil est. Nupera (Kust.) ταῦτα δὲ, quod huc nihil facit. Vulgo male, ταῦτα δέ. Cæterum Euripides idem dicit, τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν, in Antiope apud Stobæum. Berg. Perperam in B., ut in primariis edd. ταυτάδε. In A. ταυτὰ δέ. Zanettus e facili conjectura edidit ταῦτ' ᾆδε, emendata ad metri legem, et ex vi sententiæ, scriptura ut reponendum esse vidit etiam Dawes., et ex Farreana sua, cui falso gloriam hujus emendationis tribuit, reposuit Bergl. κεκορεσμένοι pro vulgato κεκορημένοι ex analogia scribendum esse monuit Dawes. Brunck. ἤσθιον codex Vat. Pal. Pors. κεκορημένοι ex Cod. Rav. revocavit Inverniz. Dind.

1252. ὥσμενοι. Hoc referendum est ad πεπαυμένοι, non ad θωρήσσεσθαι, quamquam neque sic male et melius fortassis: nam θώρηξις est *ebrietas*, vox Hippocrati, medicorum deo et deorum (quales antiqui Paganorum) medico familiaris. Fuit cum putarem legendum πεπασμένοι, ut esset idem ac κεκορημένοι et quasi echo daret illi responsum ὥσμενοι. Tamen nihil muto, et calidum fortasse nimis hoc inventum. Conjectura tantum fuit, in qua facile aberrasse a scopo, in quem conjicimus. Sane enim (neque dolo nec ambitione dico) verum vestigo, ruspor, percontor. Is meus est finis. Cæterum videtur huic versui, ut hexameter sit, deesse ultimus spondeus, velut οὕτως aut quid simile. Fl. Chr. Vocis πεπαυμένοι tam nude positæ vagus nimis est sensus, ne dicam nullus. Porro si—verbo θωρήσσοντο, *se armabant*, nihil ad gulam spectans subjecisset, quo Trygæi ingenio litaret; mirum ni grave aliquod, *frontem* puta *perfrictissimam*, vel *in mentiendo securitatem* vel *ineptias* saltem atque *ignorantiam* sibi exprobratam continuo sensisset.—Hujus vero inventi laudem vir eruditus conjectura, quam subjungit, perquam inficeta ipse quodammodo imminuit; conjecturam dico, qua invenustum istud οὕτως versum terminare voluit. Nos lubenter sic scripsimus: θ. ἄ. ἔπ. πεπασμένοι. Τρ. ὥσμενοι. εἶεν. Nempe ipso hoc verbo εἶεν idem jam supra 1250. assensum significavit. Libet tamen aliam non plane pœnitendam versus complendi rationem suggerere, retentis etiam ipsis vulgatæ lectionis verbis, adjecta duntaxat post πεπαυμένοι orationis nondum finitæ nota, ut intelligatur scilicet Trygæus puerum interpellare ac leniter reprehendere; istum puta in modum: θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι—Τρ. ὥσμενοι, ὦ τᾶν ac si dixisset: Immo πεπασμένοι cane, non πεπαυμένοι. Dawes. πεπαυμένοι scil. τῆς ἐδωδῆς, quod manifestum est. Sic libri omnes. Florentis conjecturam maximo Dawes. probavit opere, et adstruere conatus est, πεπασμένοι, quam ego, licet

ingeniosam, nec recepi, nec vellem recepisse. Minime necesse est, ut semper argutus sit poëta noster: ubi argutias captavit, eas contenti simus, si probe intelligamus, quod plerisque interpretibus licet a veteri Schol. monitis, hic non contigit. Acumen non persensit Dawes., quod est in ambiguo sensu verbi θωρήσσεσθαι, significantis *armari, thoracem induere*, καθοπλίσασθαι, et *inebriari*, ἐμπίπλασθαι οἴνου. V. Etym. M. p. 460. Ex hac ambiguitate petitus lepidus jocus in Ach. 1135. ubi, quum Lamachus sibi thoracem adferri jussisset, dixissetque, ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι· congium Dicæopolis sibi dari jubet, aitque, ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι. Hic vero puer quum dixisset, heroas facto edendi fine θωρήξασθαι, intelligit Trygæus majoribus eos sese poculis invitasse, ideoque addit, ἄσμενοι, οἶμαι. In impressis omnibus deest ultimus pes hujus versus. Reponendum esse conjecerunt alii οὕτως, alii εἶεν, vel ὦ, τάν, quorum omnium nullum verum est. Bini codd. optime ἄσμενοι, οἶμαι. Vide autem, quam longe evagati fuerint interpretes, ut quærerent, quod erat ipsis ἐν ποσί, sub oculis positum, quodque habebant in manu. Non interpretationem solum nostram, sed lectionem etiam exhibet vetus Schol., cujus verba in recentioribus edd. a typothetis male fuere distracta. Scripserat ille, ut est in primariis edd. Ἄσμενοι οἶμαι] πρὸς τὸ πεπαυμένοι, etc. Vocem textus οἶμαι, in Critici interpretationem transtulerunt. Vere autem ἄσμενοι ad θωρήσσοντο refertur, quod primo negatum agnoscit postea Criticus, modo θωρήσσοντο accipiatur pro ἔπινον, quo sensu id revera accipit Trygæus. Bene Berglerus: ἄσμενοι propterea dicit, quia præcedens θωρήσσοντο pro *inebriari*, ut in Acharn. 1135. Brunck. πεπαυμένοι· ἄσμενοι, ὦ 'τάν. Vel, πεπαυμένοι· ἄσμενοι. εἶεν. Dawes. Misc. Crit. p. 289. Recte οἶμαι Brunck. e Mss. quibus accedit Schol. unde enotasse videtur Scaliger. Vide Porson. Opusc. p. 209. θωρηχθεὶς, *ebrius*, Theognis 508. indicante Pors. Dobr.

1255. Vim partic. καὶ ita interpositæ (ut h. l. τοῦ καί ποτ') ut reddi possit *præterea*, illustravit copiose Porson. ad Eur. Phœn. 1373. Dind.

1256. Λαμάχου. Particula λα intentionis est et αὐξήσεως, ut βου. Lamachum hunc ex nomine facit βουλόμενον μάχεσθαι (fuit enim φιλοπόλεμος, cætera vir fortis). Nam λῇς etiam Dores pro βούλει vel θέλεις usurpant. Ego audacter satis Trebellium ex Lamacho feci in interpretatione, ad hoc tantum ut ad bellum alluderem. Fl. Chr. Lege ἦσθα. Bent.

1257. Versus fini semipes deest. Nec vero sat commode habet ipsa constructio, ἐθαύμαζον, εἰ σὺ μὴ ᾖς. Postulat cum metri tum Hellenismi ratio:—εἰ σὺ μὴ εἴης. Similiter dicunt Latini, mirabar ni tu *esses*. Dawes. Vulgo εἰ σὺ μὴ ᾖς, mutilo versu. In A. εἰ σὺ μὴ ἦσθα. Perperam μὲν pro μὴ dedi: negatio hic omnino esse debet. Quin recipi debuit elegans et certa Dawesii emendatio: εἰ σὺ μὴ εἴης, *mirabar ni tu esses*. Brunck. μὴ εἴης Dawes. Misc. Crit. p. 290. et Rav. ᾖς edd. pleræque, in quibus tres primæ. ἦσθα Brubach. Fl. Chr. Brunck. e Ms. Pors. Codd. Venet. et Reisk. ut Rav. Dind.

1258. βουλομάχου. Vi etymologiæ idem βουλόμαχος et λάμαχος. Nam λῇς est βούλει, *vis*. Κλαυσίμαχον autem Lamachum vocat, quasi fleturum, quia jam belligerare non possit. ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος, inquit supra v. 304. Berg. κλαυσιμάχου Cod. Rav. Dind.

1259. ἰόν. Ita ed. Brubach. Cæteræ antiquæ υἱὸν, male. Nupera ἰὼν, non male quidem, sed præstat ἰὸν, nam et superius in neutro genere στάν. Berg. ἀλλ' ἰόν. υἱὸν Ald. ἰὼν ed. Kust. et mox τὸ τοῦ. υἱὸν J. I. ἰὸν J. II. τὸ om. tres primæ. Pors.

1263. Rescribendum est ᾄσει. Futurum utique activum a verbo ᾄδω formatum Attici non agnoscunt, sed medio duntaxat ᾄσομαι utuntur. Vulgati autem ᾄσεις literam finalem deceptis librarii scribentis auribus acceptam, cum vox subjecta ab eadem incipiat, non immerito retuleris. Dawes. Perperam vulgo ᾄσεις. V. ad Vesp. 1228. Brunck. ᾄσει Dawes. Misc. Crit. p. 290. Vulgatum dubius, ut videtur, citat Markland. ad Eurip. Suppl. 932. Pors. ᾄσεις libri omnes, etiam Rav. Dind. σώφρονος. Eadem ratione Cleonymum istum Paci dicit esse εὐνούστατον v. 672. Berg.

1264. Ut supra puerulus Lamachi incepit a principio Epigonorum Archilochi, puto, quia μάχας canebat: sic iste alter Cleonymi ab Archilochi elegidio, qui poëta melior fuit quam miles. Nam et ipse suorum vitiorum præco fuit (in quo culpatur a Critia apud Ælianum) ac ne turpissimum quidem omnium, quod est ignaviæ et imbelliæ ῥιψάσπιδος, indictum voluit. Quod Horatius æmulatus videtur, cum ait in Odis, *Sensi relicta non bene parmula*. Illud enim, *non bene*, ignaviam prodit et facinus οὐκ ἀμώμητον. Notum est Archilochum in pugna contra Saïos Thraciæ gentem id perpetrasse,

quod in elegia sua satis testatur. Fl. Chr. Distichon est Archilochi, quod exstat apud Strab. Plutarch. Sextum Empir. In pentametro male vulgo legitur ἐντὸς, tanquam si adverbium esset. Scribi debuit ἔντος, quod nomen in singulari parum usitatum: plurale ἔντεα apud quosvis poëtas frequens. Brunck. Ubi Brunck. posuit Παῖς β', vulgo erat Παῖς Κλεωνύμου. Pro Σαΐων male Reisk. conjecit Σαμίων, sed idem recte ad seq. versum adscripserat: "ἔντος (accentu retracto), i. q. ὅπλον, *munimentum, quo me armem.* Sæpe ap. Hom. ἔντεα pro ὅπλα, τεύχη." Idem etiam v. 1256. recte jam conjecerat εἴης. Dind.

1266. πόσθων non solum puerorum τὰ αἰδοῖα, sed et pueruli sic vocantur *putilli* nomine. Sic ap. Virgil. in Catalectis *potus* recte vocatur πόσθων, ut notavit Scaliger. Sed profecto dissimulandum non est, illic Virgilium de industria breviasse priorem syllabam τοῦ *potus* [putus], et lusisse in homonymia vocis quæ et Bacchum et Venerem (qualis Silenus Bacchicus voluit apud Euripidem) designat. Hesychius non solum πόσθων ait, sed πυσθωνεύς. Quin et σμορδονεὺς et σάθων, quæ omnia sunt ὑποκοριστικὰ et dicta ἐπὶ τοῦ αἰδοίου τῶν παίδων, nisi mendosa illic exemplaria. Fl. Chr. Photius, ab Hesychii interprete citatus, πόσθων κυρίως λέγεται παιδαρίον. οὕτω γὰρ ὑποκοριζόμενον ἔλεγον ἀπὸ τοῦ αἰδοίου. πόσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσιν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν. Brunck. Ald. ΠΑΙ. Bentl. ΤΡ. Bent.

1267. Etiam Archilochi est hemistichium initiumque distichi alterius, quod integrum reperitur apud Plutarchum ad hunc modum: ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα φυγὼν, ἀλλ' ἀσπὶς ἐκείνη | ἐῤῥέτω, ἧς αὖθις κτήσομαι οὐ κακίω. Id est: Servavi fugiens animam, clypeumque valere | Jussi: haud pejorem nempe parare licet. Hinc Demosthenes fugam, ut opinor, suam ut excusaret, habuit. Notum enim illud illius, ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται, i. e. *rursus potest pugnare qui fugit semel.* Fl. Chr. Initium est sequentis Archilochi distichi, ψυχὴν—κακίω. Apud Sextum p. 161. ed. 1. Alb. Fabricii aliter legitur hexametri initium: αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. ἀσπὶς—. Brunck. —κατῄσχυνας δὲ—. In B. ut vulgo κατῄσχυνάς τε et huic particulæ alia superscripta γε. Neutra hic locum habet. Cum præcedente versu desinit hæc fabula in A. Brunck. Ald. ΤΡ. Bentl. ΠΑΙ. Bent. τε pro γε scribi maluit Reisk. Dind. τοκῆας ex Cod. Rav. et Venet. reposui. Dind.

1268. Frob. εἰσίωμαι. Lege εἰσίωμεν. Bent.

1270. Vett. edd. ἄν: lege ὤν. Bent. ὤν. Ita ed. nupera. Ceteræ, quas vidi, ἂν habent. Brunck. οὐ μὴ 'πιλάθη ποθ' ἂν ἐκείνου τοῦ πατρός. Sic edd. Junt. 1525. Bas. 1547. πότ' ἂν Ald. J. 1515. ὢν Ms. Palat.] ὢν pro ἂν Kusterus recte edidit. Similiter emendabis Menandr. Ploc. apud Stob. Florileg. 68. ὅστις ὢν πένης γαμεῖ, ut est in ed. Gron. Gronoviana Gellii ii. 23. &c. sic etiam Stobæus Trinc. Gesn. 3. Grot. Vulgo (i. e. apud Clericum) ὅστις ἄν. Sed vocula ista præsenti indicativo conjungi nequit, quicquid contra dicat Toupius ad Suid. ii. p. 190. Emendat scilicet Aristoph. Nub. 1473. οὐκ ἂν ἔστ', cum debuit, οὐκ ἔτ' ἔστ'. *Non amplius in vivis est* (*Jupiter*). Euripidis locus (*e Danaa sc.*) alio nomine vitiosus est, quod ὅς τε pro ὅστις, ut epici poetæ, præfert. Lege igitur ὅστις ἐστὶ δή. Neque Musgravio auscultandum est Addend. ad Eurip. Phœniss. 207. reponenti ὅς τ' ἔναγχος. Nusquam enim ita locuti sunt Tragici. Pors. στρ. 1276. ἀντιστρ. Bent.

1271. Versus 1271—1281. haud dubie sunt strophici, sed etiam quatuor illos, qui sequuntur, stropham et antistropham accipio διστίχους, ut pro epodo accinantur ista κᾆπειτ' εὐξαμένους—σίδηρον, quibus finitis, dum Trygæus redit cum uxore, subsistit aliquantum actio. Hotib. ἡμῶν Junt. ii. Dind.

1272. φλᾶν de esu etiam in Plut. 694. κᾀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων. Alibi junxit φλᾶν et σποδεῖν, sed non de esu, nempe Nubb. 1380. κᾆπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει. Berg. Perperam vulgo hic versus in duos divisus est. Brunck. φλᾶν ταῦτα—παρέλκειν. Hi jungendi sunt, ut efficiant iambicum tetrametrum catalecticum. Pors. καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν. Puto intelligi de maximis. Nos vernacula lingua dicimus, *marcher à vuide.* Fl. Chr. Subauditur γνάθους aut σιαγόνας, ut sit sensus, qualis est in isto Alexidis loco ap. Athen. xiv. p. 642. ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα· τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεῦρέ πως, κἀργοὺς ἔχειν μηδεπώποτε τὰς σιαγόνας. Videtur autem proverbiale fuisse κενὰς παρέλκειν, quo alludere videtur Antiphanes ap. Athen. x. p. 446. qui ex contrario dixit, πῖθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, καὶ μὴ μεστὰς ἀεὶ ἕλκωμεν, ubi subauditur κύλικας, hoc sensu: Bibe igitur, amice, et ne plenos semper calices trahamus. Berg.

1273. Dimeter est iambicus, ultimo pede claudicans quum in pyrrhichium de-

sinat. Sinceram lectionem exhibent codex et primariæ edd. e quibus reponi debet, ἀλλ' ἀνδρ. ἐμβάλλετον. ἐμβάλλετε in minori Batava a. 1624. primum reperio, forte e Porti prava emendatione. Brunck. Ald. ἐμβάλλετον. Bent. ἐμβάλλετον Cod. Rav. Suid. v. ἀνδρικῶς. ἐμβάλλετε Portus, Kust., Brunckius in textu. ἐμβάλλεσθε Suidas v. σμώχετε ex v. 1277. Dind.

1274. σμήχετε. Legitur σμώχετε apud Suid. quod est μάσσατε, sed idem etiam σμήχετε. Lego autem sequente versu οὐδὲν, non οὐδέ. Est enim versus Anacreonticus dimeter catal. Fl. Chr. σμώχετ' cod. et Suidas, cujus locum mox proferam. Vulgo σμήχετ'. A. Brunck. σμώχετ' —— οὐδὲν Suid. in 'Ανδρικῶς et Σμώχειν. mox lege ἐστ'. Bent. Duo tantum legitimos versus efficiunt, ita legendos: καὶ σμήχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν, οὐδὲν γάρ, ὦ πόνηροι, Λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἣν μή τι καὶ μασῶνται. Pors. In duos versus divisus erat. σμώχετ' Cod. Rav. σμώχετ' Junt. II. Vid. Lobeck. ad Phrynichum p. 254. ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν Cod. Rav. et Venet.—οὐδὲν Cod. Rav. Dind. Dimeter iambicus catalecticus, in primo pede [οὐδὲ] claudicans, qui trochæus est. οὐδὲν scribendum esse monuerat Florens, cui obtemperare debebam. Et sic est apud Suid. in σμώχετε, ubi hi versus proferuntur: σμώχετε, ἀντὶ τοῦ μασσᾶσθε. 'Αριστοφάνης· ἀνδρικῶς ἐμβάλλεσθε καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν τῶν γνάθοιν. οὐδὲν γάρ, ὦ πονηροί, λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστίν, ἣν μή τι καὶ μασσῶνται. Nec minus quam metrum sermonis ratio οὐδὲν flagitat: nihil enim præcessit, ad quod referatur οὐδέ. Oportet vel absolute, οὐ γὰρ ἔργον ἐστί, vel οὐδὲν γὰρ ἔργον ἐστί. Utriusque formulæ exempla passim apud Comicum obvia. Lys. 124. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. Plut. 1154. οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν. Lys. 614. οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν. Av. 1308. οὐκ ἔτ' ἔργον ἑστάναι. Brunck.

1275. οὐδὲ γὰρ — λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστίν. Eustathius ad Iliad. p. 346. l. 47. οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος. Apud Comicum hic ἔργον accipitur, ut in Pluto v. 1155. οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν. Ceterum recte hic Florens pro οὐδὲ γὰρ legit οὐδὲν γάρ. Berg. Hic versus perperam vulgo in duos divisus est, quorum prior sic habet: λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστίν. Scilicet dimeter est hypercatal. quo metri genere nuspiam utitur Comicus in regularibus systematibus, quale est hocce. Unus in cod. versus est: sed perperam plene scriptum ἐστίν; cujus ultima elidi debebat. Brunck. μασῶνται. sic Ms. in σμώχ. sc. σσ Med. bis. Pors.

1277. ἐμβάλλεσθε Cod. Venet. Dind.

1280. πρὸς ταῦτα βρύκετ'. Etiam βρύκειν est λάβρως ἐσθίειν. usus est Hipponax, καὶ λάγως καταβρύκων. Fl. Chr. Euripid. in Cyclope v. 355. εὐρείας φάρυγγος, ὦ κύκλωψ, etc. Eubulus Comicus ap. Athenæum xiii. p. 572. καὶ τῶν κρεῶν ἀπέβρυκον αἰσχρῶς. Berg.

1281. ΧΟ. εὐφ. Bent. Invernis. semichorio tribuit, librum Rav. secutus: choro recte Bentl. Dind.

1282.—κἀπιχορεύειν Cod. Venet. Dind.

1283. καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρόν. Supra v. 543. Berg. νῦν Cod. Rav. Dind.

1284. 'Υπέρβολον. De isto supra 664. Berg.

1285. κἄπειτ' ἐπευξαμένους. Anapæstici sunt. Propterea legerem εὐξαμένους, sine præpositione ἐπί. Fl. Chr. κἄπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς. Dimeter anapæsticus. E librarii libidine legitur vulgo, jugulato versu, ἐπευξαμένους. Vide not. ad Acharn. 78. in Addendis. Brunck. Scal. εὐξαμ. Bent. εὐξαμένους ob metrum. Monuit me Pors. legendum κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν, vel κἆτ' εὐξ. Prius malebat, ob Rav. ita exhibentem. Pors. κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν Erfurdt. in horreo Regimontano iv. p. 449. Herman. Elem. doctr. metr. p. 375. κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖς Cod. Rav. et Venet. Dind.

1286. διδόναι πλοῦτον. Ad Plutum v. 134. Berg. τοῖς Ἕλλησιν. Perperam vulgo omissum ν paragogicum, quia ultima brevis produci non potest vi tenuis et liquidæ initio sequentis versus. Brunck.

1287. Bekkeri Anecd. i. p. 111, 20. Dind.

1291. Ald. ἔσ'. Bent.

1292. ξυλ—. Supra v. 1282. ξυγ—. Dind.

1293. λῆξαί τ' Cod. Rav. Dind. ΤΡ. Bent.

1294—1320. Denuo incipiunt strophica, quæ sic digerenda puto: (στροφὴ α'.) Δεῦρ', ὦ γύναι, εἰς ἀγρὸν, | Χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ | Καλῶς κατακείσει. | 'Υμήν, 'Υμέναι', ὤ! | (ἀντιστρ. α'.) Χορ. Ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαί- | ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις! | 'Υμήν, 'Υμέναι', ὤ! | 'Υμήν, 'Υμέναι', ὤ! | (στροφὴ β'.) Τρ. Τί δράσομεν αὐτήν; | Τί δράσομεν αὐτήν; | (ἀντιστρ. β'.) Τρυγήσομεν αὐτήν! | Τρυγήσομεν αὐτήν! | (στροφὴ γ'.) Ἡμιχ. α'. Ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν οἱ προτεταγμένοι | Τὸν νυμφίον, ὦνδρες! | 'Υμήν, 'Υμέναι', ὤ! | (ἀντιστρ. γ'.) Ἡμιχ. β'. Οἰκήσετε γοῦν καλῶς, | Οὐ πράγματ' ἔχοντες, ἀλ- | λὰ συκολογοῦντες. | 'Υμήν, 'Υμέναι', ὤ! | (στροφὴ δ'.) Τρ. Τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ, | Τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον οὖν. | 'Υμήν, 'Υμέναι', ὤ! (ἀντιστρ.

δ'.) Χορ. Φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς, | Οἶνόν τε πίῃς πολύν. | Ὑμὴν, Ὑμέναι', ὦ! | (ἐπῳδός.) Τρ. Ὦ χαίρετε, χαίρετ', ἄν- | δρες, κἂν ξυνέπησθέ μοι, | Πλακοῦντας ἔδεσθε. Genus versuum, de quo monuimus ad Equ. 1119. stropha et antistropha secundæ, item stropha quarta, choro vulgo inepte tribuuntur. Male, opinor, Trygæus accepisset χορευτὰς, ipsius mulierem τρυγήσοντας tanquam servam; nec de hujus σύκῳ quicquam illi scire poterant. Ista Ὑμὴν, Ὑμέναι', ὦ, prima antistropha esse repetenda, ut justum habeamus numerum versuum quisque videt; omnibus vero strophis idem faciendum esse, id quod vulgo fit, nemo facile concedet, fatebiturque potius, repetitiones istas inutiles non Aristophani esse imputandas, sed librariis, qui similia similibus appingere consueverunt. Strophæ 4. versu 2. οὖν vulgo abest, sed in sequente inconcinne legitur γοῦν. Intelligas jam, οὖν, quod et sententiam juvat, et ad metri integritatem requiritur, forte sedem mutasse suam, ut primum scripserint φήσεις γ' οὖν, mox φήσεις γοῦν. Τῷ οὖν Trygæus approbat chori sententiam, συκολογήσειν ipsum cum muliere in agris otiosum. Recte autem Rav. φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς. Antistropha quarta quæ exciderant, ut ex strophæ ratione colligitur, verba Ὑμὴν, Ὑμέναι', ὦ, addidi. Præterea nihil desiderari arbitror. Hotib.

1295. χὤπως. Sic bene cod. et primariæ editt. Perperam in recensionibus χ' ὅπως. Vide supra v. 429. Brunck.

1296. Cod. Rav. et Venet. καλῶς κατακείσει. | Ἡμιχ. Ὑμὴν, Ὑμέναι', ὦ, | ὦ τρισμάκαρ κ. τ. λ. Dind.

1297. Lege ἰώ: vide Catullum. Bent. Dawesii emendationes enotat Pors. Pors.

1298. ἩΜΙΧ. Bent. ὦ τρισμάκαρ. Puto hic chorum loqui, quia mox ait ἀναλαβόντες τὸν νυμφίον, vel quia dicitur τρυγήσομεν αὐτὴν, quæ etsi abesse a quibusdam exemplaribus Scholia testentur Græca, tamen lepida sunt, et ad nomen Trygæi ipsius alludunt, qui ὀπώραν τρυγήσει. Nam ὀπώρα etsi fructus omnes molliores comprehendit, tamen pro racemis præcipue accipitur. Et sic apud Philostratum in Imaginibus, apud quem titulo ξενίων non parvum erit pretium operæ studiosis, ficuum commendationem et dignitatem legendo agnoscere. Fr. Chr. Præposui Chori nomen, ut est in Editione Farrei. Berg. Vulgo Trygæo hæc continuabantur. Dind.

1301. Ἀλλ. Ἡμ. Bent.

1303. ἩΜ. Bent. τρυγήσομεν. Alludit ad nomen Trygæi et Oporam. Berg.

1305. Ἀλλ. Ἡμ. Bent.

1306. Lege προτεταγμένοι. Bent. Ibid. dele οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες. Id. οἱ προστεταγμένοι. Vulgo adduntur hæ voces, οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες. In Codice inter lineas scriptæ illæ sunt minio, tanquam glossa, seu παρεπιγραφή. Quum in alio quopiam codice lateri adscriptæ fuissent, inde facile in textum se intruserunt. Eas delevi multoque melius facturum me fuisse opinor, si priores illas etiam οἱ προστεταγμένοι ejecissem: nullus enim dubito, quin ad παρεπιγραφὴν quoque pertineant, quæ sic olim concepta fuisse videtur: οἱ προστεταγμένοι τῶν χορευτῶν ἀναλαβόντες τὸν Τρυγαῖον φέρουσιν. Sane verba illa οἱ προστεταγμένοι, *illi quibus mandatum hoc est*, sive cum Dawes. legas οἱ προτεταγμένοι, et quocunque modo interpreteris, inepta sunt. Optime vero absque iis procedit sententia: ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν τὸν νυμφίον, ὦ 'νδρες. In codice sic scripti sunt isti versus: ἀλλ' ἀράμενοι φέρω- | μεν οἱ προστεταγμένοι. Prioris ad latus, tanquam si versiculus etiam esset, ad textum pertinens, scriptum primo fuerat, ἀντὶ ζεύγους οἴνουσιν αὐτήν. Lituram induxit librarius, eademque illa verba minio superscripsit priori versiculo: posteriori superscripta altera, quam dixi, glossa, οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες. Manifestum est in fine hujus dramatis plurimos excidisse versus. Depravata illa verba ἀντὶ ζεύγους οἴνουσιν αὐτὴν, recte olim scripta cohæsisse videntur cum quatuor illis versiculis 1317-20. quos in nonnullis exemplaribus non comparuisse testatur Scholiastes; tametsi eos non minus a Comico esse quam reliquos omnes arbitror. Sed ante et post illos nunc hiat sententia. Codex quem adhibuit Ant. Fracinus integrior fuit nostris, illisque quos nacti fuerant Aldus et Bern. Junta. Forte delitescit alicubi codex alius melioris adhuc notæ, qui, si aliquando e tenebris eruatur, locum hunc redintegrabit. Interea nihil immutare volui, nec Dawesii crisin sequi. Quum tamen maximam partem iambicum esse videatur choricum hoc systema, versus ad hunc modum melius digeri poterant: 1294. δεῦρ', ὦ γύναι, ἐς ἀγρὸν, | 1298. ὦ τρισμάκαρ', ὡς δικαί- | ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις. Dimetri sunt brachycatal. Brunck.

1309. Post hunc versum lacuna est in cod. vacuo relicto spatio semipaginæ, id est sex vel septem versuum. Alias, sententiis non cohærentibus, res ipsa clamat quædam intercidisse. Brunck. ἩΜ. Bent.

1313. τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ. Non obscurum quid sibi velit, quamvis res in obscuro sitæ sint. Et sane nequitiæ plenus est hic locus: Neque frustra hortorum ille custos ficulnus factus est. Nos

autem εὐφημεῖν καλόν. Itaque finem his collectaneis faciemus, lectorem obsecrati ut Christiani messoris operam boni consulat, neque vitio vertat, si plurimum spicum in hac messe reliquerit, in quo legendo plus fortassis laudis reportabit, spicilegiorum ὀπισθοβάτις, quam ipsius messoris improbus labor. Fl. Chr.

1315. φήσεις. Supra v. 882. Berg. Ἀλλ. Ἡμ. Bent. ἩΜ. φήσεις γ' ὅταν. Id. φήσεις γ' Cod. Rav. et Venet., Dawes. Dind.

1318-19. Accesserunt ex Cod. Rav. et Venet. Dind. Vide ad Orest: 470. Pors. In fin. Liber Georgii Burges (apud Dobræum in Appendice) in marg. χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες | [κ] ἂν ξυνέπησθέ μοι | πλακοῦντας ἔδεσθε. (et ante λείπει, ponit οὐδέν.) Sic Rav. nisi quod ὦ χαίρ. κἤν Cod. Venet. Dind.

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ I.

P. 293. Hoc tertium est argumentum in Kust. et aliis, eique præmittitur Ἄλλως. Brunck. e duobus codd. A. C. emendatum dedit. Dind.

— l. 2. αὐτόχθοσι γενέσθαι φιλοτιμία πρώτη, τῷ μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης — Ald. Kust. τῷ μηδέπω μηδεμιᾶς Ald. Junt. II. Dind. τὸ, μηδέπω μηδεμιᾶς. Sic bini codd. Vulgo τῷ μηδεμιᾶς. Brunck.

— 3. Post ἀναβλαστῆσαι plene interpungendum. Dind.

— 4. Post προεστώτων recte additur πονηρῶν in Kust. Ald. Brunck. Dind.

— 6. Δεκελεικοῦ. Sic bini codd. Mendose vulgo (in Ald. Kust. etc.) Δικελεικοῦ. Decelea a Lacedæmoniis munita fuit a. 3. Ol. XCI. anno post exhibitam populo hanc fabulam. Brunck.

— 8. ἡ παρ' ἑαυτοῖς κατ. Ald. Junt. II. ἡ παρ' αὐτοῖς καταστ. Kust. In Brunck. etiam ἡ παρ' αὐτῶν κ. Dind.

— 9. κωμικῆς ἀδείας Ald. Kust. Brunck. Dind.

— 11. ἐπὶ τούτου Ald. Kust. ἐπὶ τούτῳ etiam Brunck. sed vocab. ἐκκλησία delevit, addita hac nota: οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λελησθ. Sic membr. (A.) Vulgo οὐ γ. ἐπὶ τούτου ἦν ἐκκλησία. Postrema vox a mala manu est. Eam tamen agnoscit C. Sed in eo est etiam ἐπὶ τούτῳ. Dind.

— 13. Male Ald. διανόηται. Dind.

— 15. αἰνίττεται, ὡσανεὶ — Hic locus ad membr. fidem constitutus. Vulgo: αἰνίττεται, καὶ προεστῶτας ἑτέρους, ὡσανεὶ τῶν ὄντων κακῶν καθεστώτων. Oportuisset saltem ὡσανεὶ κακῶν ὄντων τῶν καθεστώτων. Brunck.

— 17. εἰ δέοι, συμβουλεύει — recte Ald. Kust. Brunck. et al. Dind.

— 19. καὶ ἡ μὲν ἀπόστασις. Sic bini codd. Vulgo καὶ ἡμῖν ἀπόστασις. Brunck.

P. 294. l. 1. προσδεῖσθαι recte Ald. Kust. Brunck. Dind. τῆς κατοικίας τῶν Ἀθηναίων τῶν ὄντων, Kust. τῆς κατ. Ἀθηνῶν τῶν ὄντων, Brunck. Id.

— 2. ἑαυτοὺς τῆς χώρας Kust. Brunck. Dind.

— 3. ἕκαστος Kust. Brunck. Dind.

— 7. ἀπαλλαγῆναι τῆς πονηρᾶς ἐνεστώσης πολιτείας ed. Brunck. Sic ut Inv. legitur in Kust. et al. Dind.

— 8. ὑπὲρ τὸν ἀέρα Brunck. sed περὶ etiam Ald. Kust. Dind.

— 9. Post τῆς γῆς addunt ἁπάσης Ald. Kust. Brunck. Dind.

— 13. ἁπάντων προαιρ. Ald. Kust. Brunck. Mox in iisdem legitur χρηματίζοντας. Post hoc participium autem in Ald. Kust. et Brunck. legitur: εἶθ' ὕστερον καὶ τοὺς θεοὺς εἰς ἀπονοησίαν κωμῳδεῖ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν γερόντων πεποίηται, ὡς εἰ πεποιθοίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ καὶ ἐλπίζοι etc. quod melius. Dind.

— 17. φασὶ Ald. Kust. Brunck.—Mox τῶν ποιητῶν Brunck. cum hac nota: Sic uterque cod. recte. Vulgo τὸν ποιητήν. Dind.

— 18. ἐν μὲν ἄλλοις. Has voces vulgo omissas e cod. C. reposui. In membr. hic locus sic habetur: τῶν ποιητῶν τὰ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογούμενα ἀεὶ μὲν διελέγχειν ἐν δὲ τοῖς νῦν —. Brunck.

— 20. ἔδοκε male Kust. ut jam Ald. Dind.

— 22. Quæ sequuntur ex veteribus didascaliis excerpta in codd. meis non comparent. Brunck. Χαβρίου Brunck. et Ald. Kust. H. l. non alibi in Junt. II. Χάβριου. Dind.

— 23. Καλλίου. Pro Καλλίου scribendum est Καλλιστράτου, ut recte paullo

ante in Argumento secundo. Et deinde pro Ἀριμνήστου legendum esse Ἀριστομνήστου jampridem monuit Meursius de Archont. iii. 9. Kust. Καλλιστράτου bene repositum pro Καλλίου. V. not. ad Nub. 531. Brunck. Καλλίου: lege Καλλιστράτου. Bent.

P. 294. l. 25. Ἀριστομνήστου Br. Mox Χαβρίου Ald. Kust. Brunck. Dind.

— 27. Artic. τὸν ante Ἀλκιβ. abest Ald. Kust. Brunck. Dind.

P. 295. l. 1. ἐκμιμήσεως. Legendum puto ἐκμυήσεως, quod vocab. apud seriores Græcos videtur *profanationem* significasse. Dind.

— 7. ἡμῖν παρὰ θάλασσαν. Kust. Brunck. Mox ἵνα Kust. Dind.

— 8. κλητῆρα ἄγουσα ἔσωθεν Kust. Dind.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ II.

P. 295. l. 9. ss. Δύο εἰσὶν — Hoc argumentum secundo loco legitur in Kust. præmisso Ἄλλως (ut et Ald.), Brunck. non habet. Dind.

— 11. ποία πόλις ἐστὶν, Kust. Ald. Dind.

— 12. τοῖς ὁδοῦ κ. Kust. Ald. Dind.

— 16. Post πεποιημένων adduntur in Ald. Kust. hæc, quæ conveniunt cum iis, quæ p. 356. leguntur, commate post πεποιημ. posito: ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου ἄρχοντος εἰς ἄστυ διὰ Καλλιστράτου· ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὄρνισι· πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς· τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. ἔστι δὲ λε΄. φοβερὰ δὲ τότε τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα. τότε γὰρ τὸ ναυτικὸν ἀπώλετο περὶ Σικελίαν· Λάμαχος οὐκέτι ἦν· Νικίας ἐτεθνήκει· Δεκέλειαν ἦσαν τειχίσαντες Λακεδαιμόνιοι· Ἄγις ὁ Λακεδαιμονίων στρατηγὸς περιεκάθητο τὴν Ἀττικήν· Ἀλκιβιάδης τὰ Λακεδαιμονίων ἐφρόνει, καὶ ἐκκλησιάζων συνεβουλεύσατο τὰ χρηστὰ Λακεδαιμονίοις. ταῦτα αἱ Ἀθηναίων συμφοραί· διὰ ταῦτα αἱ Ἀθηναίων φυγαί· καὶ ὅμως οὐκ ἀπείχοντο τοῦ κακοπραγμονεῖν καὶ συκοφαντεῖν. Dind. In Kust. legitur tantum, διὰ ταῦτα αἱ Ἀθηναίων συμφοραί. In Port. est, διὰ ταῦτα αἱ Ἀθ. φυγαὶ, omissis verbis ταῦτα—συμφοραί. Id.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ III.

P. 296. l. 3. ἀπραγμόνων (quod metrum postulat) Ald. Kust. Brunck. Dind.

— 4. εἷς δ' ὄρνις Kust. Brunck. — Argumenti metrici versus 4. manifesto corruptus est. Pro εἷς δ' ὄρνις aliud quid scriptum oportuit: forte εἷς πρέσβυς. Brunck.

— 8. ἐκ δὲ τοῦδε τοῦ φαρμάκου Ald. Kust. contra metrum. Brunck. dedit, ἐκ δέ τοῦ γε φαρμάκου. Ad nomina personarum: Perperam ante Brunck. primæ personæ nomen scribebatur Εὔελπις. Inter Ἔποψ et Χορὸς ὀρνίθων in Kust. insertum, ὄρνις τις ἄλλος. Contra nomina Φοινικόπτερος et Κήρυκες deerant. Dind.

Fabulam hanc contulit Brunckius cum tribus Mss. codd.: A. Reg. membran. MMDCCXII., B. Reg. chartac. MMDCCXV., C. Reg. chartac. MMDCCXVII.—Scena exhibet agrestem, saxosam, fruticibus et arbustis implicitam regionem; in ima parte cernitur saltus; ab una parte rupes fruticibus obtecta, Epopis sedes; Euelpides graculum, Pisthetærus cornicem gestans, diversis partibus inter rupes incedunt, ita tamen ut inter se colloqui possint. Wiland.

1. Graculum alloquitur, quem gerebat, sic ut alter cornicem; ut ambo ex istis avibus discerent, ubi sit Epops, ad quem quærendum et consulendum iter ingressi fuerant: sed non *bonis avibus*, ut ipsi putant; nam frustra oberrantes diu eum quæsiverunt. Berg. Ad ὀρθὴν subintell. ὁδὸν ἰέναι, quod Hesych. v. Ὀρθήν, glossa ex h. l. petita, supplet. Dind. Personæ huic versui præfixæ in membr. nomen plene scriptum est: Εὐελπίδης, recte: infra v. 645. nominatur Εὐελπίδης Θριῆθεν. E compendio scripturæ orta est nominis depravatio, quam exhibent editt. omnes, Εὔελπις. Sic majoribus literis scriptum in B. Sed ultimæ syllabæ superscriptum ΔΗ. Graculum quem tenet alloquitur Euelpides. Gl. ὡς ἐν ἀπόρῳ τινὸς δένδρου ὄντος, καὶ τοῦ κολοιοῦ σημαίνοντος δῆτα μετ' ἐκεῖνο πορευθῆναι. Brunck. In Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. præmittitur, Εὔελπις προλογίζει. Dind. ἦ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Primus ἦ Portus. Id.

2. ἥδε δ' αὖ—Gl. κορώνη κελευομένη εἰς τοὐναντίον. Brunck. πάλιν Lys. 784. οὐκ εἶ πάλιν; Eurip. Or. 125. τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ. Berg.

3. ἄνω κάτω. Lucian. in Tim. ἄνω κάτω πλανῶμαι περινοστῶν. Demosth. ii. Olynth. p. 22. t. i. Reisk. κοπτόμεναι δὲ αἰεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς ἄνω-τε

καὶ κάτω, λυποῦνται. V. ad Nubb. 616. ad Eqq. 862. Berg. Suidas: πλανύττομεν, πλανώμεθα. Κωμικῶς παρῆκται Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. In C. gl. πλανώμεθα. Ἀττικῶς δὲ παρῆκται. Brunck.

4. ἄλλως i. e. μάτην. Vesp. 85. ἄλλως φλυαρεῖτ'. V. ad eandem fab. 924. Berg. προφορεῖσθαι testibus vett. Grammaticis apud Atticos idem significat, quod alias Græci dicunt διάζεσθαι et στήμονα στῆσαι, Latine *telam ordiri*, vel *telam jugo jungere*: per metonymiam autem consequentis pro antecedenti accipi etiam potest pro *texere*, ut hoc loco, in quo τὴν ὁδὸν προφορουμένω proprie significat *viam texentes*, i. e. non recta pergentes, sed huc illuc cursitantes, sive viam euntes redeuntesque; more scilicet *texentium*, qui, ut subtemen cum stamine connectant, fila ultro citroque ducere et reducere solent. Kust. Glossæ: ἄλλως, μάτην. προφορουμένω, ὧδε κἀκεῖσε πορευόμενοι. Suidas: προφορουμένω, δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι εἰς τἀναντία. προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν δεῦρο κἀκεῖσε τὸν στήμονα τοῖς διαζομένοις. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. Brunck.

5. et 7. Lege πιθόμενον. Bent. τὸ δ' ἐμὲ — Glossa supplet οὐκ εὔηθες; et in fine sequentis distichi, οὐ μωρίας πλέων; Brunck.

7. τὸ δ' ἐμὲ—Schol. νοεῖται ἔξωθεν τό, οὐκ εὔηθες; οὐ μωρίας πλέον; ἤ τι τοιοῦτο· affertque simile ex Nubb. 267. τὸ δὲ μὴ — ἐλθεῖν ἐμὲ — ubi v. Not. Berg.

8. ἀποσποδῆσαι. Gl. ἀφανίσαι. Suidas: ἀποσποδῆσαι, ἀφανίσαι, ἀπὸ τῆς σποδοῦ. αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκροῦσαι, ἀφανίσαι, καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων. Brunck. De ipso Euelpide intell. qui præ sollicitudine ungues mordet. Dind.

9. Misc. Crit. p. 287. ποῖ, geminum solœcismum efficit. Principio utique postulat Attici sermonis ingenium οἶδα ὅποι. Nam ποῖ non est nisi interrogantis. Deinde οὐδὲ ὅποι γῆς ἐσμὲν οἶδα perinde est, ac si Latine dicas: Ne *quo* quidem terrarum (sive *quam* in terræ *partem*) simus novi, pro, *ubi* terrarum s. qua in terræ parte. Hanc notionem suppeditabit scriptura, quam a Comici manu fuisse nullus dubitaverim: ἀλλ' οὐδ' ὅπου —. Dawes. οὐδ' ὅπου γῆς. Sic bene Dawesius. Solœce vulgo, οὐδὲ ποῖ γῆς. In membr. scriptum, οὐδὲ πῆ γῆς. In duobus aliis, ad nostram lectionem propius, οὐδὲ ποῦ γῆς. Brunck. Dorvill. tamen ad Char. p. 120. docuit, has particulas inter se permutari, et Mœris p. 317. Attice ποῖ pro ποῦ poni observat. Add. Valck. ad Ammon. p. 113. et 121. De genitivo huic similibusque particc. loci addito v. Viger. de Idiot. p. 369. et Matthiæ Gramm. Gr. p. 482. Zonaras ii. 1570. ποῖ γῆς explicat εἰς ποῖον τόπον. Rav. ποῖ servat. γῆς Ald. (ut et 187. 394. 470. 473.) Junt. I. II. III. Gel. Emendavit Crat. etc. Dind. οὐδ' ὅποι Herman. ad Euripid. Herc. F. 1236. p. 79. Vid. Lobeck. ad Phrynichum p. 43. Id.

10. In fine hujus versus poni debuit interrogationis signum. Brunck. Et recte habent edd. Kust. Bergl. Dind.

11. Ἐξηκεστίδης. Hunc tamquam servum et barbarum notat infra 764. et 1527. Hic autem tamquam planum et erronem atque ἀνέστιον, cuique *omne solum patria sit, ubi bene est*. Hæc enim sententia, quamvis splendida, non potest probari, nisi in mundum introducatur Platonis politia et omnia fiant communia. Berg. Non Wilandum fugit Execestidem tangi tamquam peregrinum. Quid igitur sibi voluit vir clarissimus ad h. v. annotans: Aristophanes significat callidum istum hominem, quo magis pro cive Athen. haberetur, ita sibi notas reddidisse vias, quæ Athenas ducerent, ipsaque urbis loca omnia, ut facillime ea inveniret. Immo ulterius etiam istam terram barbaram se versari dicit Aristoph., quamvis longissimam, unde Execestides patriam agnoscere sibi visus fuerit Athenas. Hotib. V. infra ad 764. (1527.) et Suidam in v. Brunck. Libri omnes, οὐδ' ἂν μὰ Δία γ' ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης. Quæ corrupta esse visa sunt Porsono in Advers. p. 83.: γε particulam enim apud veteres scriptores Atticos, nam de his tantum cogitasse puto Porsonum, non sequi jurisjurandi formulas nisi uno vocabulo aut pluribus interpositis. Correxit autem Pors. hunc locum ita: οὐδὲ μὰ Δί' ἐντεῦθέν γ' ἂν Ἐξηκεστίδης. quocum v. 22. comparat, οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ, in qua re judicii subtilitatem desidero. οὐδ' ἂν enim non debebat attentari. Perversissimum est quod Brunckius edidit, οὐδ' ἄν, μὰ Δία γ', ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης, quum ab prioribus editionibus commata illa abessent. Dind. Opponitur ἐντεῦθεν superiori ἐντευθενί, quemadmodum paullo post Euelpidis verbis, οὐ γὰρ ἔστ' ἐνταῦθά τις Ὁδός, Pisthetærus respondet, οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ. Scribendum igitur, οὐδ' ἂν μὰ Δί' ἐντεῦθέν γ' ἂν Ἐξηκεστίδης. Reisig.

12. σὺ μὲν—, *ipse ingreditor hanc viam, amice*: nempe illam, ubi οἴμοι clamandum est, ut tu modo clamabas. Scholia, εἰς τὴν οἴμοι ὁδὸν βάδιζε. Licet autem Græcis ita loqui. Eurip. (vid. ad v. 2.) γῆς πάλιν

μέμνησ' ὁδοῦ. Berg. *ὦ τᾶν* ut semper, Ald. Gel. Port. Lugd. Amst. *ὦ' τᾶν* Junt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. *ὦ' τᾶν* Ven. I. II. Raph. Dind.

13. *τῶν ὀρνέων.* Ludit in vocibus *ὄρνεα, aves*, et *'Ορνεαί*, quod est nomen oppidi in Peloponneso; eodem modo et infra 399. *ἀποθανεῖν ἐν 'Ορνεαῖς (φήσομεν).* Vult autem Philocratem traducere, quia alat aut etiam vendat aves. Berg. Hesych. *ὄρνεα, ὀρνεοπώλια, καὶ πετεινὰ, καὶ τόπος.* V. ad Lys. 557. Thesm. 448. Ran. 1068. Brunck. *οὐκ* Junt. III. Dind. Ita *ἰχθῦς* et *μῦρον* de *ἰχθυοπωλείῳ* et *μυροπωλείῳ*, v. Kust. ad Eqq. 1372. *σήσαμα* de loco ubi venduntur, Tho. M. p. 791. *libelli* de taberna libraria, Voss. ad Catull. 55, 4. *δὐκ, ὁ ἐκ* ponitur pro *ἐν*, ut *ἡ 'κ τῶν γειτόνων* Plut. 435. *οἱ ἐκ τῶν 'Ορνεῶν* Thuc. p. 438. Duck. Id.

14. *ὁ πινακοπώλης*, i. e. *avium venditor.* V. Polluc. vii. 197. Kust. Hesych. *πινακοπώλης· ὀρνιθοπώλης. τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος ἐπώλουν τὰ λεπτὰ ὀρμαθίζοντες.* Ad quam glossam vide interpretem. Brunck. *Φιλοκράτης.* De isto infra 1077. extat edictum avium, quæ jam in rempubl. coaluerant: *ἢν ἀποκτείνῃ τις ἡμῶν Φιλοκράτη* etc. Berg.

15. *νῷν* jam ante Brunck. edidi pro vulg. *νῶϊν* metri et consuetudinis Atticorum causa, qui iota in talibus omittebant, atque nunc subscribebant, nunc non. V. Gregor. p. 46. Pierson. ad Mœr. p. 266. 300. s. Hemsterh. ad Plut. p. 125. Scholiastes p. 441, 31. *γράφεται καὶ, ὡς τάδε.* ex grammatici conjectura, ut opinor. Dind. *νωϊν* Ald. Junt. I. III. Ven. I. II. Raph. *νῶϊν* Junt. II. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. etc. Dind.

16. *ἐκ τῶν ὀρνέων.* Scholia: *παρ' ὑπόνοιαν· ἔδει γὰρ ἐκ τῶν ἀνθρώπων.* Vid. ad 102. Quum autem præterea Scholl. hic multa dicant, nihil afferunt, quod mihi placeat. Videtur autem voce *ὄρνεα* metaphor. significare homines *superbos*, aut *leves et inconstantes*; hoc sensu: ex homine superbo, aut levi et inconstante, factus est ales superbus, aut levis et inconstans. Ita voc. *εὔπτερος* usurpavit Nubb. 798. *ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων*, uti Schol. inter alia: *ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν, ἢ κούφων, ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται· ἢ τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ὀρνέων.* Berg. Distinxi commate post *ἐγένετ'* ad constructionem indicandam, quam sic instituo: *ὃς ἔφασκε τώδε (μόνω) ἐκ τῶν ὀρνέων φράσειν νῷν τὸν Τηρέα τὸν ἔποπα, ὃς ὄρνις ἐγένετο.* In impressis male ista cohærent, et quod in versione legebatur, *qui ales factus est ex avibus*, est sane quam insulsum. Præ aliis, quæ prolatæ sunt, explicationibus, maluissem legere *ἐκ τῶν 'Ορνεῶν.* Sed proculdubio verus est sensus, quem expressi, quemque percepisse videtur unus e vett. magistris, cujus hæc est nota: *ὃς ἔφασκε μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀρνέων δύνασθαι προηγήσασθαι τῆς ὁδοῦ καὶ δεῖξαι ἡμῖν αὐτήν.* Schema *παρ' ὑπόνοιαν*, quod alii comminiscuntur, ineptum est et nive frigidius. Brunck.

17. *τὸν μὲν Θαῤῥελείδου.* Glossa supplet *υἱόν.* Brunck. Dicitur autem is (filius Tharrelidis) Asopodorus fuisse in Schol. Berg. Athenienses omnino multa loqui solebant, sed iste inprimis garrulus fuisse videtur. Wil. *ἀποδίδοσθαι* est *vendere*, v. Ruhnk. et Valck. ad Xen. Mem. ii. 5, 5. et Dawes. M. Crit. p. 242. Dind. *Θαρελλείδου* lib. Rav. *Θαῤῥελείδου* Ald. et cett. edd. Dind.

18. Vulgo, metro claudicante, *τήνδε δὲ τρ.* ε produci non potest ante literas *τρ.* Hoc certo certius, nec ullus codicum lectionem hanc agnoscit. In membr. scriptum, *τὴν δὲ δι τρ.* In B. una voce *τηνδεδί.* In C. *τήνδε δὴ*, unde feci *τὴν δὲ δή.* Particulam adversativam *δὲ* præcedenti in priore membro *μὲν* reddi flagitat omnino linguæ indoles. Est tamen in hac scriptura aliquid, quod minus placeat, nimirum *τὴν* positum pro *ταύτην*, quod Comicis in usu non esse observavi ad Pl. 44. et Conc. 275. unde præstat legere, *τήνδε δ' αὖ τρ.* Sic Thesm. 170. *ὁ δ' αὖ Θέογνις — τὰ μέν, τὰ δ' αὖ* vid. in Ach. 974. passimque apud Comicum occurrit hæc particula. Supra 2. *ἥδε δ' αὖ* — Necessaria est et certa hæc emendatio. Brunck. Verum est *τηνδεδί.* Qualia ab librariis plerumque oblitterata sunt. Vide exempla apud Elmsleium ad Acharn. v. 108. p. 54. *τουτοδὶ* quum Plut. v. 227. restituerem in Commentariis vol. vii. part. i. p. 82. non animadverteram idem jam Elmsleio placuisse in Quarterly Review, part. xiv. p. 449. *νυνδὶ* in Equitibus v. 1362. ed. meæ scribendum fuisse monuit me Seidlerus. Add. infra v. 1347. 1349. Dind. *τήνδε δὲ τριωβόλου* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. edd. (*τριοβόλου* Gel. Port.). *τήνδε δὲ* Cod. Bloc. Dind. Vide Reisig. I. p. 121. F.

19. *ἤστην.* Quidam jam olim rectius hic legendum esse censuerunt *ἴστην*, i. e. *norunt, sciunt*, teste Schol. et Suid. v. *"Ηστην*, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. Dualis numeri est *ἤστην*, ut Eqq. 978. *οὐκ ἂν ἤστην σκεύη.* Dicitur autem *οὐδὲν ἄλλο ἤστην πλὴν δάκνειν*, (*at isti nihil aliud erant ergo quam morsus*) ut illud in Ran. 229. *οὐδὲν ἔστ' ἄλλ' ἢ κοάξ*, ubi v. Not. Ceterum Schol. et ex eo Suid. annotant hic variantem lectionem, *τινὲς*

δὲ διὰ τοῦ ι ἴστην ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν. Si ita legas, recte vertitur, *At isti nihil sciebant ergo, quam mordere.* Berg. Primo excudi debuit τώδ', ut est in tribus codd. et in primariis edd. τὼ δ' [vulg.] pro τούτω δ', e superiore nota mendosum esse intelligitur: ἐστὸν e cod. B. adscivi; quæ lectio mihi optima videtur. Sic Ran. 227. οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ. In impressis est ᾔστην, ut scriptum est in duobus aliis codd. pro ᾔστην, omisso ι, quod sæpius observavi veteres librarios negligere solitos fuisse. Auctor Etym. M. p. 438. extr.: ᾔσμεν. ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, τὸ δυϊκόν, ᾔδειτον, ᾐδείτην· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ς γίνεται ᾔστην· οἷον, τὸ δ' ἄρ' οὐδὲν ᾔστην ἄλλο πλὴν δάκνειν. Inde depravata est altera lectio, cujus meminit Schol. ἴστην. Brunck. Hoc (pro ἰσάτην) probavit Reisk. et olim recepi. At nunc præfero, quod e Rav. editum est ᾔστην (pro ᾔιστην, v. omnino Zonar. i. p. 1010.), cujus interpretamentum est ἴστην, ut ἐστὸν τοῦ ᾔστην. Dind. Aliter legi ἴστην testatur Scholiastes, quod probat Kust. Legendum, ᾔστην, *norant*, non *narunt*, ut vertit Hemsterhusius. Quare in eo sum, ut putem apud Scholiasten legi oportere ᾔστην. τώδ' οὐκ ἄρ' ᾔστην. sic Suid. Ms. ᾔστην. Om. οὐκ ed. Med. Pors. τώδ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ᾔστην Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. ἴστην Brub. δάκνειν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. δάκειν Ven. ii. Dind.

20. κέχηνας Ald. Junt. i.; ubi non post hoc verbum sed post πετρῶν interpungitur; sic et Junt. ii. iii. Crat. Comma post πετρῶν in Ven. i. ii. Wech. Raph. Primus Brub. post κεχ. comma posuit, et sequentia junxit. Gel. post κεχ. interr. signum; ita et Port. Lugd. Dind.

21. γάρ ἐστ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

23. οὐδ' ἡ κορώνη Ald. et cett. edd. Ita hunc versum emendavit Reisig. Legebatur, οὐδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι. Interrogandi signum post πέρι posuit Brunckius. Cod. Rav. ἤδ' ἡ κορώνη, ex quo Invernizius ἦδ' ἡ κορώνη fecit, quod ne commemorassem quidem, nisi Elmsl. Invernizii vestigiis insistens ad Acharn. v. 127. p. 61. ed. Lips. ἦδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τί λέγει πέρι; dedisset. Quod fieri nullo modo potest ut scripserit Aristophanes, qui si hoc voluisset, in promptu fuisset dicere, τί δ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ λέγει πέρι; Ceterum οὐδὲ correctionem Grammatici esse, in antiquis autem libris ἤδη repertum fuisse, ex scholiastæ annotatione colligere poterant editores. Scribit is ita p. 412, 25. οὐδ' ἡ κορώνη. ὡς ἤδη φθεγξαμένης αὐτῆς. δύναται καὶ ἐρωτηματικῶς καὶ ἀποφαντικῶς. τινὲς γράφουσιν, οὐδὲ ἡ κορώνη. οὐδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ λέγει πέρι. Cod. Bloc. Dind.

24. μὰ Δία mendosum est. In affirmatione Comicus numquam adhibet μά. Particulas illas μὰ et νὴ a librariis sæpissime fuisse commutatas, observavi pluribus in locis et ad Ran. 41. Invitis etiam codd. legendum, οὔ· ταυτὰ κρώζει, νὴ Δία, νῦν τε καὶ τότε· eo, quem versio nostra exprimit, sensu. Fefellit interpolatorem negatio versus initio, quicum μὰ Δία conjungebat, contra sententiam, quæ ita perspicua est, ut in codd. etiam B. C. post οὔ sic accentu notatum, distinctionem posuerint librarii, de sermonis proprietate alioqui parum solliciti. Brunck. οὐ ταυτὰ Kust. Recte. οὔ. ταυτὰ κρώζει, νὴ Δία, νῦν τε καὶ τότε Brunckius in annotatione, non animadvertens alterum vulgatæ interpunctionis vitium, quod est paullo reconditius. Dind.

26. Suidas v. βρύκουσα t. i. p. 458. ubi ed. Mediolanensis ἀπέδεσθαί μου φησί. Conf. Eustath. ad Homerum p. 1859, 38. Dind.

27. Debebat dici εἰς ὄρνιθας ἐλθεῖν, sed joci causa cum formula male ominata (ἐς κόρακας) commutatum est. ἔπειτα et εἶτα post participia ponuntur ita, ut nunc redundent, nunc reddi possint, *tamen*. V. Kœn. ad Greg. de dial. p. 62. Dawes. M. Cr. p. 284. Gronov. ad Æl. V. H. i. 1, 4. Dind. οὖν ante δῆτ' deest Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. addidit Junt. ii. Gel. Port. Dind.

28. παρασκευασμένους Ven. i. ii. Raph. Dind.

30. Versum hunc et sequentem adducit Hesych. v. Σάκας. οἱ παρόντες ἐν λόγῳ, *qui huic sermoni interestis*, etiam Acharn. 512. V. Suid. v. Ἐν λόγῳ, ubi loci hujus meminit. Kust. Formula petita videtur ex foro Attico, ubi, qui intererant concioni, ita dicti; hinc ad *spectatores* translatum est. Dind.

31. Versum hunc et quatuor sequentes adducit Suidas v. Νομάδες. Kust. Σάκα. Ita vocabatur Acestor sive Acesterus, poëta tragicus. Vid. ad Vesp. 1216. Erat et nomen servorum. Pherecrates apud Athen. vi. p. 263. οὐ γὰρ ἦν τότε οὔτε Μάνης, οὔτε Σάκης οὐδενὶ δοῦλος. Berg. Appellatur Σακᾶς, vel quod esset homo servilis ingenii, vel quod esset peregrinus, nam Σάκες dicebantur Thraces et barbari. V. Hes. v. Σακᾶς et Phot. Lex. p. 367. νόσος de quovis morbo, vitio, vitiosa propensione dicitur. V. Gramm. Ms. Sangerm. ap. Valck. Diatr. Eur. p. 80. Dind. Suid.

Ms. νομάδες, τοῦτο φησίν· ὅσον et σάρκα. Ed. Med. in νομάδες, 31-5. prorsus ut vulgo, nisi quod ἀνεπτόμεθ'. Pors.

32. ὤν. οὖν Suid. Ms. σάκας. non νομάδες. ὁ μὲν γὰρ —— πατρίδος, ut vulgo ed. Med. in σάκας. Pors. εἰσβιάζεται scil. εἰς τὸ ἄστυ, *civitatem consequi summopere studet*. Ita βιάζεσθαι de acerrimo studio dicitur. V. Thuc. 4, 48. Raphel. et Krebs. ad Luc. Eu. 16, 16. φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι sunt *nobili tribu et gente orti*. γὰρ abest Cod. Bloc. Dind.

33. ὑμεῖς Ms. bis. Pors.

35. Citat Suidas v. Ἀμφοῖν. Kust. Lege ἀνιπτάμεσθ'. Bent. Qui Suidas perperam ποδοῖν pro πτεροῖν dictum putat. Nam illi nondum alas habebant, quas postea demum acceperunt; etsi σοβεῖν (de iis qui aves abigunt, Vesp. 210. 458.) et ἀνεπτόμεσθ' avibus sunt propria. De proverbio ἀμφοῖν ποδοῖν v. Erasm. p. 237. ἀνεπτόμεθα δ' ἐκ scholiastes p. 413, 31. Dind. ἀνεπτόμεσθ'. πόμεσθ' Ms. πτόμ' altero l. ἀνιπτάμεθ' Suid. ed. Med. v. ἀμφοῖν. Vide ad Med. 1. Pors.

36. ἐκείνην redundat. Lucian. D. dial. xii. 2. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα ποτὲ ἐκείνη. Dind.

37. Olim κ' εὐδαίμονα. Sine causa olim scripsi κᾀυδαίμονα, Marklando neganti αι in his elidi obsequutus. μὴ οὐ excidit in Wech. Dind.

38. ἐναποτῖσαι χρ. Ita dixit παρ' ὑπόνοιαν, ut ait Schol. pro ἐμβιοῦν aut ἐνοικεῖν, *ad vivendum in ea* aut *habitandum:* ut perstringat τὸ φιλόδικον Atheniensium, et quod multi propter sycophantas bona sua perdant. Est autem præpositio ἐν in ἐναποτῖσαι non otiosa, ut nec in isto Eurip. loco, Hipp. 1095. ὦ πέδον Τροιζήνιον, ὡς ἐγκαθηβᾷν (ad transigendam in te juventutem) πολλ' ἔχεις εὐδαίμονα. Berg. Athenienses enim gloriabantur suam urbem omnibus esse communem. V. Thuc. 2, 39. Post hæc verba subintelligendum: sed fugimus, quod Athenienses litium sunt amantissimi; de quo eorum vitio cf. Schol. Thuc. p. 52, 43. ibique Duck. et Taylor. ad Æsch. c. Ctesiph. p. 402. ed. Reisk. Dind. Præter exspectationem pro ἐμβιῶναι et ἐνοικεῖν· εἰς τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα. Brunck. Ante ἐναποτ. igitur poni potest lineola, quæ significet dici aliud quam exspectatum erat. Dind. ἐναποτίσαι Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. Id.

39. Hunc locum imitatus est Philemon, ut notat Schol. Comici: ἡ μὲν χελιδὼν αὐτὸ θέρος, ὦ γύναι, λαλεῖ· ubi sine dubio sequebatur, σὺ δὲ πάντα τὸν βίον, aut simile. Berg. De cicadarum cantu, sive susurro suavi, quem ope membranulæ cujusdam efficiunt, v. Toup. ad Schol. Theocr. 4, 16. Wart. ad Theocr. 5, 34. Voss. ad Virg. Ecl. 2, 13. et ad Georg. 3, 328. p. 607. Camus ad Aristot. ii. p. 230. — κράδας, *ficus*, (Poll. iv. 129. Hes.) h. l. de quovis arborum genere dici, Schol. existimat. Cf. Theocr. Id. 16, 94. Suid. v. κράδη. Dind.

40. Lege ᾄδουσ'. Bent.

41. δοκῶν Suid. in κράδη. Bent. ἐπὶ τῶν δικῶν. In Pac. 504. ad Athenienses, οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε πλὴν δικάζετε. Berg. Vid. Schol. Dind.

42. Suïdas v. βάδος t. i. p. 409. Eustathius ad Homerum p. 637, 5. τὸν δὲ βάδον βαδίζομεν Grammaticus Ms. in Montefalcon. Bibl. Coislin. p. 500. Cf. ibid. p. 231. Dind.

43. Citat Suidas v. Κανοῦν. Conf. etiam nostrum Pac. 948. Kust. Schol. τὰ πρὸς θυσίαν κομίζουσι, ἵνα οἰκήσαντες [leg. οἰκίσαντες] ἐν τῇ ἱδρύσει θύσωσι. Vera etiam ferebant, ut apparet infra 359. quæ omnia coguntur in usum armorum convertere. Quod autem hic κανοῦν vocat, ibi 361. et 388. τρυβλίον. Berg. Mendose ἔχοντες—ζητοῦντες Suid. v. κανοῦν. ἔχοντε. sic Suid. Ms. v. κανοῦν. Pors.

44. τόπος ἀπράγμων est locus, ubi lites (de quibus πράγματα Xen. Mem. 2, 9, 1.) non intenduntur, quietus. ζητοῦντες. Cod. Bloc. ut Suid. Dind.

45. Legendum ὅπου —, *erramus locum investigantes negotii vacuum*, ubi *perpetuam sedem figamus*. Vulgo utique habetur ὅποι. Pro διαγενοίμ. autem malim διαγινοίμεθ'. Dawes. Vulgo ὅποι. In B. ὅπη. V. supra ad v. 9. Brunck. ὅποι retinendum etiam Dorv. ad Char. p. 120. statuit, et Inv. auctoritate Rav. tuitus est ὅποι. Dind. ὅποι defendit Elmsl. ad Euripidis Heraclid. v. 46. qui postmodum ὅπου probasse videtur ad Iphigen. Taur. v. 77. in Museo Crit. Cantabrig. vi. p. 294. — καθιδρυθέντες scholiastes p. 413, 30. Id. ὅπου—διαγινοίμεθ' Dawes. Misc. Crit. p. 293. ὅπου Schol. Vulgatum pro sua elegantia defendit T. Burgess. Not. in Dawes. p. 476. Pors.

46. ἐστὶ πρὸς τὸν T. Sic membr. Minus bene, ut vulgo, duo alii, παρὰ τ. T. Brunck. Vulgatum auctoritate cod. Rav. retinuit Inv. νῷν Junt. iii. In cett. νῷν. Dind.

47. δεομένων. Sic auctoritate Ms. Vat. U. rescripsi pro δεομένω. Refertur enim ad genitivum præcedentem νῷν. Kust. In Scalig. Exc. conjicitur δεομένοιν, non male. δεομένω defendit Elmsl. in Quarterly Review, part. xiv. p. 464. δεομέ-

νῳ Ald. et cett. edd. δεομένῳ Bloc. Dind.

48. εἶδε πόλιν ᾗ 'πέπτετο. In vett. edd. erat, οἶδε πόλιν, ᾗ πέπταται. Kusterus e conjectura, ut videtur, dedit ᾗ πέπτατο. Prius, licet minus bonum, revocavit Berglerus, duabusque typographicis mendis vitiari sivit ejus propola. In B. scriptum, εἶδε πόλιν, ᾗ πέπταται. Diphthongo superscripta litera ο, varia scilicet lectio, πέπτατο. Sed neutrum sincerum est. Inde εἶδε adscivi, quod Dawesius etiam conjecerat, tum 'πέπτετο reposui, prout ille certissime emendavit, probante Piersono ad Mœridis notam, p. 311. πέτομαι ἐν τῷ ο, καὶ πέτεται, Ἀττικῶς· πέταμαι ἐν τῷ α, Ἑλληνικῶς. Istud cod. B. πέπτατο depravatum est ex 'πέπτετο. Eadem forma in hac fab. sæpius recurrit. Supra 35. ἀνεπτόμεσθ'. 1471. ἐπεπτόμεσθα. 1384. ἀναπτόμενος. Tum etiam Conc. 899. πέτοιτο. Lys. 55. πετομένας. Vide ad v. 90. Perperam in membr. οἶδε πτόλιν, quod ideo observo, ut Cl. Reg. Professor inde argumentum sumat, quo probet, vocalem corripi ante literas πτ. V. not. ad Thesm. 56. Nub. 967. In duobus aliis recte πόλιν. Brunck. ᾗ πέπταται. Notæ Berg. adjectæ hæ: "Ἧ πέπταται. Ita omnes, quas vidi pristinæ. Nupera ᾗ πέπτατο. Ibid. Ἧ 'πέπτατο pro ᾗ ἐπέπτατο, illic ubi ipse volavit, sive, in illis locis, in quæ ipse pervenit volando. Ita enim scribendum, non πέπτατο, ubi sit ab ἐφίπταμαι, advolo. Sic infra 279. πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὢν ἐπέπτατο; Sic ἀπέπτατο infra 89. εἰσέπτατο 1173. κατέπτατο 790. παρέπτατο Thesm. 1043." — At hæc omnia ad nostrum locum non faciunt. Attici in præsenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aor. ἐπτόμην, ἐπτάμην, Porsono ad Eurip. Med. 1. auctore. Dind. *Sicubi talem noverit urbem, qua pateat.* Atqui ut hæc sententia haberetur, oportuit certe πέπταται. Sed ne huic quidem similem loquendi rationem repereris. Scribendum vero omnino videtur, ᾗ πέπτετο, h. e. ἐπέπτετο, *sicubi locorum quæ supervolaverit talem urbem noverit.* Verbum οἶδεν neutiquam improbandum duco; at novi tamen quod alterum, sono quam simillimum, quod ei facile prætulerim; εἶδε (*viderit*). Utrique autem mutationi locus v. 1470. ss. mirum in modum favet. Si quis πέπτατο, h. e. ἐπέπτατο, retineri posse existimet, eo quod ita non semel scriptum legatur, me non ita incommodum habebit. Sed alteram scripturam apud Atticos plerumque obtinere video. V. v. 35. Dawes. M. Cr. p. 288. s. Hic etiam facetia Comici Dawesium latuit. Scribendum suspicor, εἴπου τοιαύτην οἶδε π. ᾗ 'πέπτατο, *noverit vel advolaverit.* Tragici ejusdem, opinor, tautologia οἶδεν ᾗ 'πίστατο, quam hic παρῳδεῖ Aristophanes. Similes phrases ridet in Ran. 1184. 1205. Tyrwhitt. in App. ad Daw. p. 477. πέπτατο verte *volavit*, ut sit sensus, *si talem novit urbem in iis regionibus, quas pervolavit. Sanctamand.* ibid. 'πέπτετο ab ἐπιπέτεσθαι, tamquam magis Atticum, prætulit Piers. ad Mœr. p. 312. idque ipse quum recepi. πέπταμαι ap. Etym. M. p. 662. Zonar. ii. 1540. et Lex. Ms. ap. Kœn. ad Greg. p. 311. habetur. Dind. οἶδε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ᾗ πέπταται Ald. Junt. i. ᾗ πέπτατο Junt. ii. Gel. Port. ᾗ πέπτατο Lugd. ᾗ πέπταται Junt. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. εἶδε Rav. liber Victorii, ᾗ 'πέπτετο liber Rav. ᾗ 'πέπτατο liber Victorii. Dind.

50. φράζει, i. e. *ostendit*, ut vel patet ex v. sequ. ubi δεικνὺς τί μοι. Sic Eurip. Hec. 1147. ὡς κεκρυμμένας θήκας φράσουσα, i. e. *ostensura.* Kust. — πάλαι etiam de brevissimo temporis spatio dicitur (Phot. p. 270. ἤδη, Fisch. ad Plat. Phæd. 27.). Conjeceram olim πάλιν. τί Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. τὶ Gel. Port. Lugd. χ' ὃ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. χ' ᾧ Port. Lugd. Dind.

51. ἄνω κέχηνεν, *sursum spectat ore hiante.* Usurpatur enim pro præsente: infra 1669. — τί δῆτ' ἄνω κέχηνας — βλέπων, et 268. καί τοι κέχηνα — βλέπων. Berg. V. Clark. ad Hom. Il. A. 37. N. 736. Dind. κέχηνεν Ald. Junt. i. ii. iii. (κέχηκεν Crat. Ven. i. ii. Wech.) Brub. Gel. etc. τί μοι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Id.

54. Ab hoc versu usque ad sextum deinceps perperam vulgo positæ sunt personæ, quas ad codd. fidem distinximus. οἶσθ' ὃ δρᾶσον. De hac formula poëtis Atticis familiari, et aliis in locis ap. Comicum obvia, ut v. 80. Eqq. 1158. vid. Kœn. ad Greg. Cor. de dial. Att. §. 11. Brunck. Inversum esse putatur pro δρᾶσον οἶσθ' ὅ. V. Fischer. ad Well. iii. ii. 52. Matthiæ Gr. Gr. p. 717. θένειν est *ferire.* V. Piers. Verisim. p. 190. ss. Dind. Vulgo v. 54. Euelpidi continuatur, 55. Pisthetæro, 56. σὺ — λαβ. Euelpidi, πάνυ — δοκεῖ Pisth. 57. παῖ, π. Euelpidi, 57. s. τί λ. — καλεῖν Pisth. 59. Ἐποποῖ Euelpidi, ποιήσ. — αὖθις αὖ Pisthetæro tribuuntur. Brunckium sequutus est Inv. Id. Continuatur Euelpidi in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ὃ δρᾶσον Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. ὃ δ. Junt. ii. Brub. Gell. Port. Lugd. Id.

Suid. δρᾶσον. Vide Kuster. ad Eq. 1155. Muret. Var. Lect. iii. 12. Aristoph. Pac. 1061. Eurip. Hel. 323. Pors.

55. Lege ὁ ψόφος. Bent. διπλ. ὁ ψόφος. Sic bene A. [et Rav.] ad metri et linguæ normam. In duobus aliis, ut in impressis, claudicat versus omissione articuli. Nam διπλάσιως quatuor brevibus syllabis constat. Infra 1578. πρεσβεις | διπλασι | ως μαλλ | ον ἀγ | χειν μοι | δοκει. Brunck. L. ὁ ψόφος. "that the sound may be doubled." Vide Advss. p. 105. Pors. ὁ ψόφος Rav. Pisthetæri nomen præfixum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. ὁ ante ψόφος deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

56. Verba σὺ—λαβ. Euelpidi, πάνυ—δοκεῖ Pisthetæro, tum παῖ, παῖ Euelpidi tribuuntur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind.

57. παῖ, παῖ. Æsch. Choeph. 651. παῖ, παῖ, θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον. Τίς ἔνδον, ὦ παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις ἐν δόμοις; — τὸν Ἔπ. παῖ καλεῖς; Vesp. 1305. κἄτυπτε δή με νεανικῶς, παῖ, παῖ καλῶν. Ubi v. Not. Berg. Ad aditum quasi sedis avium venerant, itaque existimant veluti fores pulsandas esse, qua de re proprie κόπτειν dicitur; janitores vocare solebant παῖ, παῖ, (Nub. 1142.) quæ voces etiam ad dolorem exprimendum adhibebantur. Interpunctio post οὗτος abest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Gel. Raph., post λέγεις comma in Brub. Dind.

58. οὐκ ἀντὶ τοῦ παῖ παῖ σ' ἐχρῆν Elmsl. ad Acharn. v. 36. p. 38. et ad Med. p. 287. De ἐποποῖ vide ad v. 230. Malim σ' ἐχρῆν, ut Plut. 607. Eur. Androm. 1208. ἐποποῖ hic et postea Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. ἐποποῖ Port. οι Lugd. ἐποπαι. Bloc. Dind.

59. Versus (ποιησ. τι με) fulciendi gratia scribendum est, ποιήσεις τι σύ με κ. Kust. τί: fo. δή. Bent. ποιήσεις ἔτι με κ. Sic B. In C. ut vulgo ποιήσεις τί με. In membr. ποιήσεις τοί με. Brunck. In Rav. hic versus deest. Pulsata janua, janitor (παῖς, θεράπων) quærebat, quis adesset, tumque aperiebat. Plat. Protag. ab init. p. 285. ed. Bas. Correxeram olim, ποιησ. τοι με κ. quod præstat, et codice firmatur. A verbis v. seq. τίνες οὗτοι scena secunda vulgo incipit. ποιήσεις τί με — Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. τί με. Bloc. Dind. ποιήσεις τι. ποιήσεις ἔτι. Pors.

60. Hic ἐποποῖ Junt. II. Gel. Pro Trochilo Θε. præfixum in Ald. Junt. I. II. III. etc. Dind.

61. In Vesp. 161. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε τοῦ μαντεύματος. Berg. Aves qui repræsentabant histriones, capita habebant rostris instructa magnis neque minoribus alis, et habitu etiam reliquo similes fingebantur ei avium generi quod referebant, quantum quidem fieri poterat. Wil. Omnes personæ hujus fabulæ videntur ingenti rictu fuisse, præter Comicorum morem, quorum personæ habebant πρόσωπον οὐ κεχηνὸς (ut tragicæ) ἀλλὰ συμμεμυκός, v. Lucian. de Salt. ii. p. 286. et de personis theatri Poll. iv. 133. ss. Boindin dans les Mém. de l' Acad. d. Inscr. iv. 333. ss. τρόχιλος est, Francog. roitelet, ἔποψ, upupa, Francog. hupe. V. Camus ad Arist. ii. 731. s. et 441. ss. Dind. ἀνθρώπῳ Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. etc. Dind.

62. ὀρνιθοθῆραι, aucupes, Hesych. Suid. Æsop. fab. 46. ed. Ern. Ejusdem generis sunt θυννοθήρας (Sophr. ap. Valck. ad Theocr. Adon. p. 325. s.), θηροθῆραι (Hes.), λογοθῆραι (Philon. Vit. Mos. iii. p. 684. E. Frf.), et qui ab illis distant, νυκτοθῆραι Xen. Mem. 4, 7, 4. Dind.

63. οὕτω 'στὶ δεινὸν —. Sensus gratia lego τοῦτ' ἔστι δεινόν. Kust. οὕτω legit et Schol. qui se torquet in expositione. Ego legebam, οὔ τῳ Attice pro οὔ τινι, nemini. Potest et οὔπω. Berg. οὗτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις; Vulgo legitur, οὕτω 'στὶ δεινόν, οὐδὲ κάλλιον λέγειν. Quod connectunt cum præcedente Euelpidis sermone: qui rictus! adeo terribile quid hoc est et infandum dictu. Ut posterior versus tamquam glossema priori interpretando serviat; quod frigidum et insulsum est. In membr. scriptum, οὕτως τί δεινόν. Unde tantisper immutata scriptura bonam sententiam restitui. Brunck. Sane vocalem antecedens οὕτω ferri non potest; sed illud, οὐδὲ κάλλιον λέγεις, æque mihi languet ac vulgata. Vide igitur, an haud majore mutatione expediatur locus, hac: οὗτος, τί δεινὸν οἵδε; κάλλιον λέγειν. Heus tu, qui videntur hice homines (i. e. nos) timendi? Fausta loquere. Trochilus, qui præ metu aufugerat, sic revocatur. οἵδε de iisdem habetur 373. 408. neque insolens usus pronominis in personis de se loquentibus: Soph. Œd. T. 521. τοῦδε τἀνδρὸς dixit pro ἐμοῦ (v. ibi Brunck.), et Trach. 296. τῆσδε γε ζώσης ἔτι, me adhuc vivente. Hotib. Οὕτω 'στὶ δεινὸν οὐδέ: in Schol. Ald. οὕτως τι: lege ΠΕΙ. οὗτος, τί δεῖ νῷ τοῦδε, κάλλιον λέγειν. Heus tu, melius est ut dicas quid nos eum velimus. Bent. οὗτος, τί δεινὸν, οὐδὲ κάλλιον λέγειν; Reisigius i. p. 167. Habet vulgatum οὕτω 'στι δεινὸν etiam liber Rav. Quod dubitare licet an ne possit quidem scribi. Nondum mihi lectus in Atticis poëtis locus, in quo metrum οὕτω scribi postularet: ut in his, si satis hoc esset ar-

gumenti, ubique οὕτως scribi posset. Nam de Antiphane Athenæi t. iii. p. 94. falluntur Porsonus et Meinekius. Inconsiderate agunt qui Thomæ M. præceptum sequuntur. Neque multum proficias Apollonii disputatione in Bekkeri Anecdotis vol. ii. p. 578. Mea quæ sit de hac re sententia, mox alio loco exponam. Dind.

65. ὑποδεδιώς. Finxit nomen avis, ut ait Schol. a δεδιέναι, timere; quasi dicas, subtimidus, subtrepidus. Addidit autem, Λιβυκὸν ὄρνεον, ut videatur avis peregrina et vulgo ignota, faciliusque lateat mendacium. Berg. Ὑπὸ δεδιὼς Ald. (recte scribitur in Junt. i. ii. iii. etc.) Dind.

66. ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν, roga illa quæ vides in cruribus meis: quæ testabuntur me esse avem timidam: λέγει δὲ ὡς ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφεικώς, ut ait Schol. (i. e. dicit hoc, quasi præ timore cacaverit in braccas); nempe ut merda per crura defluxerit. Sic Ran. 476. Bacchus præ nimio terrore ἐγκέχοδεν. Simul autem eo respicit, quod qui aliam formam induunt, pedes tamen occultare vix possunt, quasi dicat, 'certe quod ad pedes attinet, avis videbor,' quamvis humanam formam induerim. Sic τὰ πρὸς ποδῶν sunt ipsi pedes, ut et Schol. sentit, qui exponit πυνθάνου τῶν ποδῶν. Sic de Cecrope in draconem desinente et loco pedum serpentis volumina habente, Vesp. 438. ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη. Berg. οὐδὲν λέγεις est, vana dicis, mentiris. V. Zeun. ad Vig. p. 152. Varia lectio in Scholl. memorata ἔρου πρὸς τινῶν videtur a Grammatico orta, qui loci sordes amovere voluerit. ἀρότα πρὸς τίνων alii. Not. Scal. Dind.

68. ἐπικέχ. φασιανικός. Scholia: καὶ τοῦτο ὡς ὄρνιθος ἔπαιξε, παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτοῦ τὸ σκώρ. Est autem ἐπικεχοδὼς qui insuper etiam cacavit præ timore, nempe, ut prior ille. Vox autem φασιανικὸς hic triplici respectu dicitur: primo παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτοῦ τὸ σκώρ, ut dicebat Schol.; deinde παρὰ τὸ φαίνειν, τὸ συκοφαντεῖν nam Athenis, unde isti veniebant, plurimi sunt sycophantæ: deinde et a *Phasi* fluvio; noti autem sunt *phasiani* inter aves. V. Athen. ix. p. 386. Nempe φάσις et apparentiam significat, ut phases lunæ, et sycophantiam, ut ait Hesych., sive delationem, et Phasis est fluvius Colchidis. In his posterioribus significationibus ludit etiam in Acharn. 725. ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω, μήτ' ἄλλος, ὅστις φασιανὸς ἐστ' ἀνήρ. Berg. Locum hunc citat Athen. ix. p. 387. A. ubi simul monet, avem a Comico nostro φασιανικὸς hic dictam, φασιανὸς appellari ab eodem in Nubb.: quod verum esse puto. V. nos ad Nub. 109. Kust. φασιανὸς. Bloc. φασιανικὸς est pr. avis nomen (*Fasan*), φασιανὸς equi, v. Tho. M. p. 885. Sed etiam φασιανοὶ dicuntur aves illæ, quæ a Colchide in Græciam venerunt. V. Buffon. Hist. Av. p. iv. 76. Camus ad Arist. ii. 329. Sallier. ad Herod. p. 466. s. et Comm. ad Nubb. (t. iv.) p. 82. ἐπικεχοδὼς Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind.

69. ἀτὰρ σὺ quod pro vulg. ἀλλὰ σὺ — e Rav. recepit Inv., magis tragicum est. Dind.

70. Huc spectat fragmentum illud Anonymi ap. Plutarch. t. ii. p. 762. [Amat. c. 18. t. iv. P. i. p. 57. Wyttenb.] ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτερόν. Kust. Scholia: φυσικὸν τοῦτο ἐν ταῖς συμβολαῖς τῶν ἀλεκτρυόνων τοὺς ἡττηθέντας ἕπεσθαι τοῖς νενικηκόσι. Berg. Post bellum Persicum Athenis institutum est, ut quotannis pugna gallorum committeretur. V. Ælian. V. H. 2, 28. ibique intpp. Inde hoc exemplum legit. Suidas v. ἡττήθης. Dind.

73. ἔχοι. Sic recte B. distincte et perspicue. Vulgo soloece ἔχῃ. V. not. ad Ran. 24. Brunck. ἔχῃ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἔχῃ. Bloc. Dind. Conjunctivus est aptior sententiæ quam optativus ἔχοι; plurimorumque confirmatur et antiquissimorum exemplarium auctoritate. Reisig.

75. Editio Farrei, οὗτος γὰρ οἶμαι· unde sic legerem, αὐτός γ' ἄτ' οἶμαι. Berg. οὗτος γὰρ ἄτ' οἶμαι. Sic B. ut impressi: in duobus aliis ἄτ' omissum. Brunck. οὗτος γάρ, ἄτ', οἶμαι Cod. Vat. οὗτός γ' ἄτ' οἶμαι, liber Rav., probante Elmsl. ad Acharn. v. 127. p. 61. οὗτος γὰρ οἶμαι Ald. Junt. i. iii. Crat. etc. οὗτ. γ' ἄτ. ο. Junt. ii. Gel. Port. Lugd. Bloc. Dind.

76. τότε Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Bloc. Dind.

77. ἐπὶ ἀφύας, ad afferendas apuas, quod genus piscium minorum (*Sardellen*, v. Camus ad Aristot. H. A. ii. p. 98. ss.) Athenis in portu Phalero frequens et pauperum obsonium fuit. V. Archestrat. ap. Athen. vii. p. 285. Aristot. H. A. 6, 15. τρύβλιον (ut in Ran.) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Sic et 361. Vitiose antea Ven. i. ii. Raph. λαγών. Dind.

78. δεῖ τε τορύνης κ. χ. Sic A. B. In membr. claudicante versu, ut vulgo, omissa est vocula τε. Media in τορύνη syllaba corripitur. Brunck. Brunckii emendatio ex prosodiæ ignoratione orta videtur. Interrogandi signum post χύτρας posuit Brunckius, qui eodem modo

erravit in Ecclesiaz. v. 179. Vid. Matthiæ ad Euripid. t. vi. p. 194. τε ante τορύνης deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind.

79. τροχίλος. Quia dixerat τρέχω, conjicit, eum esse trochilum, ex etymologia: nam a τρέχω est τρόχις, *cursor*, et ita ap. Æsch. Prom. 940. vocatur Jovis nuncius et famulus Mercurius: ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. Noster etiam trochilus dicebat se esse διάκονον Epopis. Berg. Non modo eam avem, quæ etiam βασιλεὺς τύραννος dicitur, sed etiam littoralem avem ita dici, docuit Schneider. Lex. Gr. ii. p. 541. Buffono etiam τροχίλος non est, qui Francogallis dicitur *le roitelet;* sed *le troglodyte*, cui ista agilitas propria est, quæ h. l. trochilo tribuitur. V. Not. Francog. interpr. Avv. in Brumœi Th. Gr. xii. p. 228. Itaque incertum tamen esse monet etiam Wiland. quæ avis h. l. intelligatur. Ceterum pro se hæc dicit Euelpides, quæ autem sequuntur, ad trochilum. οὑτοσίν. Bloc. Dind.

80. ὅ δρᾶσον Junt. III. ὁ δρᾶσον Wech. Dind.

81. ἀρτίως, *nunc modo*, secus quam præcipiunt Grammatici de discrimine vocc. ἄρτι et ἀρτίως. V. Schol. Nubb. 1148. Eurip. Hipp. 433. Arist. Vesp. 742. 832. μύρτοι sunt baccæ myrti, quas dulces esse ostendit Aristot. Probl. s. 20. §. 23. σέρφοι formicæ alatæ, Hesych. ibique Alb. aut potius muscæ. Hic verbis ἀλλ' ἀρτίως (et sic etiam in seqq.) præfixum Τρο. in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind.

82. εὕδει Junt. III. Gel. Scholiastes ad Vesp. v. 351. Dind.

83. αὐτὸν post ἐπέγειρον deest Ald. Junt. II. Gel. Port. Lugd. habent Junt. I. III. Crat. Vat. etc. Dind.

84. οὕνεκ'. Perperam vulgo εἵνεκ'. Brunck. σφῷν Ald. Junt. II. Crat. Ven. I. Wech. Gel. σφῶν Junt. I. III. Brub. σφῶιν Port. Lugd. σφῴν Ven. II. Raph. εἵνεκ' Ald. εἵνεκ' Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Dind. δ' αὐτῶν εἵνεκ' Bloc. Id.

85. ὅς μ' ἀπέκτεινας. Sic duo codd. ut impressi. In membr. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι', ὅς μ' ἀπ. δ. Brunck.

86. χῷ κολ. μ' οἴχεται. Id est plene, μοι οἴχεται. θηρίον. In C. θηρίων. Brunck. In Plut. 439. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον, οὐ παραμενεῖς; Berg. χ' ὁ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Port. χ' ᾧ Raph. Lugd. Dind.

87. θηρίων liber Rav. Dind.

88. Vulgo εἰπέ μοι. Tacite mutavit Brunck. in εἴπ' ἐμοί. Dind. εἰπέ μοι. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Id.

90. ἀπέπτετο. Vulgo ἀπέπτατο: in membr. ἀνέπτατο. Quam prætuli formam adstruunt observata ad v. 48. Male infra v. 1173. εἰσέπτατ' relictum fuit, pro εἰσέπτετ'. In Them. v. 1014. ubi altera forma e prioribus editt. remansit, reponendum οὐ γὰρ ἂν παρέπτετο. Sed in melicis tuetur illa locum, ut Ran. 1351. ὁ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα. Brunck. ἀπέπτατο Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind. Lege ἐστ'. Bent.

91. Nulla interpunctio in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. In Lugd. (ubi ἄρ') post 'γάθ' interr. signum. Pro ἄρ' reponendum ἆρ' metri causa. Ita jam olim edidi, atque ita etiam Brunck. Dind.

92. Fo. πύλην Bent. Male: vid. Porson. ad Orest. 1081. Dind. τὴν ὕλην pro τὴν θύραν, tamquam avis. Berg. Cf. Schol. Hinc inchoatur scena quarta. Epops primum e longinquo auditur, mox prodit. Dind.

93. τριλοφίας. In Ach. 964. κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. Berg. ἐστι τὸ θ. liber Vat. τί post τουτὶ deest Ven. II. Dind.

95. οἱ δωδ. θεοὶ... abruptus est sermo. Hæc Epopi dicit Euelpides additurus, ut videtur, πάντα σοὶ δοῖεν ἀγαθά, vel simile quid. Sed avertit se, et secum, ita ut ab Epope non exaudiatur, pergit εἴξασιν ἐπιτρέψαι σε. Brunck. Simpliciter dicebantur οἱ δώδεκα θεοὶ majores illi dii, quos Athenienses præcipue colebant, et quibus ara a Pisistrato, tyranni nepote, erat exstructa. V. Thuc. vi. 54. cum intpp. et Arnald. de diis παρέδροις p. 32. s. Dind.

96. εἴξασιν. Suidas v. Ὑγεία locum hunc Comici citans, legit ἥξουσιν, i. e. *venient*, a quo minimum discrepat Ms. Vat. U. qui habet ἥξασιν, i. e. *venerunt:* utrumque ab ἥκω, *venio*. Hæc lectionum diversitas non videtur latuisse Scholiasten, quippe qui locum hunc sic interpretatur: ἢ ἐοίκασιν ἢ παρεγένοντο. Posterius sane scribere non poterat, nisi τὸ ἥξασιν animo ejus obversatum fuisset. Kust. In tribus codd. scriptum εἴξασιν. V. ad Nub. 341. Brunck. Et occurrit illud tum infra 383. Male olim edidi, Ηξασιν, quod et ἥξασιν et ἧξασιν legi posset. Dind. De verbi forma εἴξασιν vide Jos. Barnes. ad Eurip. Iph. Aul. 848. Ruhnken. ad Timæum p. 71. Locus Eubuli ex collatis Athenæo xiii. p. 557. Eustathio ad Homer. Iliad. Ξ. p. 979. ita legendus et distinguendus est: μὰ Δί' οὐχὶ περιπεπλασμέναι ψιμμυθίῳ, Οὐδ', ὥσπερ ὑμεῖς, συκαμίνῳ τὰς γνάθους

Κεχρισμέναι, κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους, Ἀπὸ τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ἱδρῶσι δύο Ῥέουσι μέλανος· ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἱδρὼς Ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ. Ἐπὶ τῷ προσώπῳ δ' αἱ τρίχες φορούμεναι Εἴξασι πολιαῖς ἀνάπλεῳ ψιμμυθίου. Pors.

97. ἦν. Ex Atticorum usu esse debebat ἦ, ut 1363. v. ad Plut. 77. Vesp. 1386. Ridiculus videri poterat Epopis habitus ex homine et avi compositus. γὰρ reddit causam sententiæ subintelligendæ: nolite mirari. V. Schol. ad Thuc. p. 14, 65. Duck. Markland. ad Eur. Suppl. 8. 288. Zeun. ad Vig. p. 461. ss. 496. Dind.

99. Le bec de la huppe (Epopis) a deux pouces un quart. Il est légèrement arqué; la pointe supérieure dépasse un peu celle du bec inférieur, l'une et l'autre sont assez mousses. Buffon. γελοῖον Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. γέλοιον etiam Ald. Junt. ii. Gel. Port. Lugd. Id.

100. Σοφοκλέης. Sic, ut impressi, C. In duobus aliis perperam Σοφοκλῆς. Sophoclem perstringit, qui in *Tereo* dramate regem illum introduxerat in avem conversum, quem eodem, quo in tragœdia, habitu ornatum exhibuisse videtur Comicus. Brunck. Scholia: ἐν γὰρ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Berg. Add. tragœdia *Tereus*, quam a L. Vario profectam esse putabat Heerkensius, sed quæ a Greg. Corrario scripta est. Vid. Harles. Suppl. Brev. Not. litt. Rom. i. p. 492. s. Dind.

102. πότερον ὄρνις. Scholia: ἔπαιξε, δέον εἰπεῖν ἄνθρωπος ἢ ταὼς. Sic supra 16. ὄρνις ἐγένετ' ἐξ ὀρνέων. Berg. *Utrum ales, an pavo?* Lusus est in ambiguitate nominis ὄρνις, quod in genere *avem qualemcumque* significat et speciatim *gallinaceum*. Quærit Euelpides, *utrum gallinaceus, an pavo?* Epops respondet, *ales equidem*, sed generali significatione. Latinis ales, ut Græcis ὄρνις, *avem* in genere et speciatim *gallum* significat. Hoc autem quærit Euelpides, sive respiciens ad Epopis speciem et ornamentum, sive quia gallinaceorum et pavonum spectacula publice Athenis exhibebantur. Ideo ex utro harum avium genere sit, percunctatur. Non placent Scholiastarum interpretationes: ἔπαιξε, δέον εἰπεῖν ἄνθρ.— ἢ ἔπαιξε τὸ γενικὸν εἰπών, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. Istiusmodi lusibus nihil frigidius. Brunck. πότερον ὄρνις ἢ ταὼς; Aristophanis ætate rari erant admodum Athenis, magis adhuc in reliqua Græcia, pavones. Vide quæ Athenæus p. 397. ex Antiphontis oratione περὶ ταῶν inscripta excerpsit, unde discimus singulis noviluniis pavones populo spectandos Athenis exhibitos fuisse. Citatur eo in loco hic versus cum altero ex eadem hac fabula, ad confirmandum pronuntiandi morem, qui olim Athenis obtinuit, juxta quem ultima syllaba nominis ταὼς asperabatur, ita ut scribi oporteret ταῶς. Aspiratio in literam *v* mutata in Latino nomine *Pavo*. Brunck. Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταὧς; After all Brunck's endeavours to defend and explain these words, I little doubt that the true reading is, Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ τέρας; "A bird, or a monster." This emendation is confirmed by v. 280. of this comedy; where Pisthetærus, on seeing another odd figure, exclaims, τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ; ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος. John Seager.

103. Totus deest in Bloc. Dind.

104. ἐξεῤῥύηκεν.—νόσους. Bloc. Dind. ὑπὸ νόσου. V. Aristot. H. A. 8, 18. et de pavone 6, 9. Ap. Lucian. i. dial. D. iv. 209. τὰ πτερὰ διεῤῥύηκε, h. e. *evanuerunt*. Aristoteles monet 8, 16. eas tantum aves, quæ in patria maneant, hieme πτεροῤῥυεῖν. V. Buffon. l. l. i. p. 46. s. Dind.

105. πάντα τὤρνεα. Sic bene scriptum in membr. Vulgo ingrato et insolito cum hiatu τὰ ὄρνεα. Minus bene in primariis edd. τἄρνεα. α ο in ω coalescunt. V. ad Lys. 277. Brunck. Mentitur, quum dicit omnibus avibus evenire, quod epopi aut cuculo evenit: nempe non vult solus esse ridiculus: ut illa vulpes, quæ quum caudam in tendicula amisisset, ceteris vulpibus suadebat, ut sibi caudas amputarent. Berg. τὰ ὄρνεα Bloc. Kust. τἄρνεα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Dind.

106. αὖθις ἕτερα φύομεν. Æschylus ap. Clem. Alex. Strom. v. de eadem ista upupa: Νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ἀνθῇ στάχυς Στικτὴ νιν αὖθις ἀμφιέννυσι πτέρυξ. 'Vere autem quando florent segetes, variegata ipsum rursus vestit pluma.' Berg.

107. νὼ, βροτώ, Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

108. τριήρεις αἱ καλαί. Hoc in laudem Athenarum. Berg. Idque tanto rectius dictum est, quum non ita multo ante Athenienses classem insignem in Siciliam miserint. Wiland. ὅθεν αἱ. Sic Suid. ed. Ms. ὅθεν αἱ. Pors. Vide quæ dixi Plut. 1012. Dind. Fortasse scribendum ποδαπὼ τὸ γένος δ'; quanquam non propter metricas rationes. Id.

109. ἡλιαστά. Homines forenses Heliææ et foro et judiciis addicti, ut plerique Athenienses. Berg. Proprie ipsi judices ita dicebantur, v. Eqq. 255. H. l. sunt *homines litium amantes*. Dind. μὰ Δία, θατέρου τρ. Vulgo μὴ ἀλλὰ θατ. τρ.,

quam lectionem in nullo cod. reperi. In membr. μάλα θατέρου τρόπου. In B. οὐκ. ἀλλὰ θ. In C. οὐ μάλα θατέρου—. Primi codicis ΜΑΛΑ depravatum est ex ΜΑ ΔΙΑ. Aliæ depravationes e glossis ortæ sunt. Istud μὰ Δία simpliciter positum Grammaticus interpretatus fuerat per voces οὐκ ἀλλά, quæ postea in textum illatæ fuerunt, deinde οὐκ in μὴ ob metrum mutatum fuit. μὰ per se negat, ut Thesm. 748. Ran. 951. Plut. 400. et passim. μὴ positum pro οὐκ nullo modo locum tueri potest. μάλα θατέρου est in edit. quam curavit Fracinus. Brunck. Eurip. Med. 807. μηδείς με φαύλην, etc. Berg. Ed. Ald. Kuster. μὴ, ἀλλὰ pro μάλα recte, nisi mavis scribere μὴ 'λλὰ, quomodo placet Marklando ad Eurip. Iph. T. 1010. Mendose citat Suid. v. ἡλιαστής. μάλα θατέρου sine τρόπου Suid. Ms. ἡλιαστής. Pors. μὴ ἀλλὰ scholiastes p. 417, 1. Quum alii libri μὴ ἀλλὰ habeant, apparet eum qui μάλα scripserit, nihil aliud voluisse quam μὴ ἀλλά. Similiter aliis in locis libri inter μὴ ἀλλὰ et μάλα fluctuant. Vide Ran. 103. 745. et Porson. apud Kiddium ad Dawes. p. 356. Ortum autem est μάλα in illis locis omnibus ex eo, quod μ' ἀλλὰ sive μἀλλὰ scriberetur. Quorum posterius ratione non caret. Dind. Pro μὰ Δία θατ. est μὴ ἀλλὰ θατ. in Ald. Junt. i. iii. Crat. etc. μάλα θατέρου τρ. Junt. ii. Gel. (non Port. etc.) —μὴ 'λλὰ θατέρου τρόπου. Alii μάλα θατ. Not. Scal. οὐ μάλα. Bloc. Dind.

110. Ergo ἡλιαστὰ non ἡλιαστά. Bent. ἀπηλιαστά. Π manet, ut in ἀπηλιάστης. Berg. Sunt litium osores, μισόδικοι Suid. ubi v. Port. et Zonar. i. p. 232. Dind. ἀφηλιαστὰ Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Id.

111. σπέρμα. Eurip. Hec. 254. Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ' ὅσοι δημηγόρους Ζηλοῦτε τιμάς. Berg. Pro λάβοις B. λάβῃς habet, quod solœcum est. Brunck.

112. πράγους δὲ τοῦ δὴ membr. Vulgo δὲ δὴ τοῦ—. Brunck. πρᾶγος occurrit et in Lys. 709. Berg. Add. Soph. Aj. 347. Œd. Col. 1214. — ἠλιθέτην recte Elmsl. ad Acharn. v. 733. p. 196. Dind. του (sine circumfl.) Junt. iii. τ Crat. Wech. Brub. Id.

113. συγγενέσθαι Bloc. Dind.

115. κἀργύριον sine iota subscr. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Brub. Dind.

117. μεταλλάξας φύσιν. Julianus Epist. 18. εἰ δέ μοι θέμις ἦν, κατὰ τὸν Τήϊον ἐκεῖνον μελοποιὸν (Anacreontem) εὐχῇ τὴν ὀρνίθων ἀλλάξασθαι φύσιν, οὐκ ἂν δήπου πρὸς Ὄλυμπον οὐδὲ ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τοὺς πρόποδας ἔπτην. Berg.

118. καὶ γῆν ἐπέτου. Non dubito, quin poëta scripserit, κατὰ γῆν ἐπέτου. Nam constat τὸ κατὰ in καὶ et vice versa ab oscitantibus librariis sæpe mutatum esse. Kust. καὶ γῆν—. Sic tres codd. Scribere potuit, κατὰ γῆν ἐπέτου κατά τε θάλατταν ἐν κύκλῳ. Quod sane vulgato præstat. Quorsum enim articulus cum θάλατταν, quum præcedens γῆν eo careat? Brunck. Hinc jam olim conjeci, καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν—ἐπιπέτεσθαι. sæpe in hac fabula legitur. Probavit hanc meam conjecturam Porson. ad Eur. Med. 1. p. 388. καὶ γῆν ἐπεπέτου καὶ θάλατταν Elmsl. ad Sophocl. Œd. Tyr. v. 17. in Addendis p. 112. γῆν et κύκλω Ald. Junt. ii. Dind.

120. ταῦτ' οὖν, id est, διὰ ταῦτα οὖν. V. ad Nub. 319. Brunck. ἱκέτα Elmsl. ad Iphig. Taur. v. 777. in Musea Critico Cantabr. vi. p. 294. οἰκέται Ven. i. ii. Raph. Dind.

121. εὔερον. V. Schol. Affert deinde Cratini locum: γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν: sermo autem est de ovibus, ut dicit Schol. Berg. Malui olim ante εὔερον distingui, ut sit μαλθακὴν ἐγκατακλιθῆναι (pro ἐνοικεῖσθαι) ὥσπερ σισύραν εὔερον. σισύρα est vestis stragula, ut Nub. 10. Vesp. 737. Constructionem ἀφίγμεθα — εἰ φράσειας illustravit Schæfer. ad Long. p. 426. εὐέρον Bloc. Dind.

123. Κραναῶν. V. Schol. in Ach. 75. ὦ Κραναὰ πόλις. Lys. 481. τὴν Κραναὰν κατέλαβον. Berg. Cranaæ antiquum Athenarum nomen a rege Cranao. V. Meurs. Regn. Att. i. 13. Brunck.

124. οὐδὲν pro οὐ v. Hesych. in Πρόσφορα ex Eurip. Hipp. 112. 1362. et πρόσφορον ex Vesp. 805. Dind.

125. ἐγὼ deest. Bloc. Dind.

126. τὸν Σκελλίου. Demosthenes contra Theocrin. Ἀριστοκράτης μὲν ὁ Σκελλίου etc. Ludit autem in ἀριστοκρατεῖσθαι et Ἀριστοκράτης· et sensus est, ut Schol. interpretatur, μισῶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ὅτι καὶ τὸν Ἀριστοκράτην, ὅτι κέκληται τῷ ὀνόματι τούτῳ. Berg. Scellii filio nomen erat Aristocrates. Lusus in paronomasia. Brunck. Joco quodam Euelpides suspicionem studii aristocratiæ amovet. Videtur tum multis objectum esse, favere ipsos aristocratiæ, etiam poëtæ nostro, qui populare imperium et demagogorum artes improbavit. Wiland. Σκελλίου. Suid. ed. Ms. Pors. Vid. Thucydidem viii. 89. ab Bekkero ex codicibus emendatum, Platonem in Gorgia p. 472. A. HSt. Dind.

127. ποίαν τίν' οὖν ἥδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν; Elegantius legeretur οἰκοῖτον. ποίαν τίν' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. οἰκεῖτ' ἂν Bloc. Dind.

128. τοιαδί. Sic recte B. [et Rav. Dind.] Vulgo τοιάδε. Illud Atticum est et suavius. V. not. ad Conc. 865. Vulgo etiam legitur Lys. 97. ὑμᾶς τοδὶ ἐπερήσομαι. ib. 1010. ἀποπέμπετε ἐνθαδί. ἐγὼ δ'—Nub. 431. ἀπὸ τουδὶ ἐν τῷ δήμῳ. His in exemplis centumque aliis, quæ proferri possent, similibus, quicumque teretes aures habet, percipit τοιάδε, ἐνθάδε, τόδε, τοῦδε, ab Attico poëta scribi non debuisse. Brunck. τοιάδε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἂν pro εἴη. Bloc. Dind.

129. πρῴ (h. e. πρωίας) aliis scribitur πρῶ aut πρώ. V. Piers. ad Mœr. p. 309. πρώ Brub. Gel. πρῴ deest. Bloc. Dind.

130. Metri gratia sic legendum est: λέγει ταδί μοι πρὸς Διὸς τοὐλυμπίου. Articulus τοῦ in versu redundat, qui proinde delendus est. Kust. Oculis subjicienda est dimensio hujus versus: λεγοι | ταδι | προς του | Διος τολλυμ | πιου. Sic autem scriptus est non solum in codd. sed etiam in primariis edd. Ant. Fracinus μοι primus inseruit, quod e glossa eaque inutili manifesto subornatum et metrum jugulat. Satis mirari nequeo Kusteri levitatem et negligentiam. Cumam vero in præfatione dixit, se 'Aldinæ editionis fidem in recensendo textu præ aliis sequutum esse?' Si eam inspexisset, conjecturis parsisset, sinceramque repesnisset lectionem. Quid vero Berglerus? Mendam intactam reliquit. Kusteri notam probabile est, eum ne quidem intellexisse. Iambus an creticus in secunda senarii sede esset, floccum ille non interdabat. Brunck. Dele cum Ald. μοι. Pors. τάδε Bloc. Dind. λέγοι μοι ταδί Junt. ii. Id.

131. ὅπως παρέσει, id est, *ut cœnes apud me.* Hac enim formula, vel simili, apud Græcos utebantur illi, qui aliquem invitabant ad convivium; quo sensu Latini quoque dicere solebant, *hodie apud me sis volo*, vel, *una simus.* V. Casaub. ad Laërt. ii. 70. Kust. Similiter ap. Plat. in Hippia maj. invitat Socratem in auditorium Hippias: ἀλλ' ὅπως παρέσῃ καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις. Ellipsis perfrequens in ὅπως. Berg. Subint. ὅρα vel δέομαι, Eurip. Cycl. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ, quod inde duxit Heliod. i. p. 23. Similiter ὅπως μὴ ponitur subintellecto imp. βλέπε. V. Valck. ad Herod. p. 477. Dind. Vide Xen. Anab. lib. i. cap. vii. §. 3. Ὅπως οὖν ἔσεσθε ἄνδρες ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας. ubi subaudi ὁρᾶτε. F. παρέσῃ Junt. i. (non Ald. Junt. ii. Gel. Port. Lugd. Amst.) iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. παρεσεί μοι Bloc. Dind.

132. λουσαμ. πρῴ. In Lys. 1066. ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον· πρῴ δὲ χρὴ τοῦτο δρᾷν λελουμένους, αὐτούς τε καὶ τὰ παιδία. Berg. Si πρῴ est, ut redditur, *tempestive, tempori*, ex observatis Eustath. ap. Bisot. scribendum est πρῷ. Nam πρῴ dicit significare *mane*, πρῷ esse πρὸ καιροῦ. At hoc discrimen ignorant Hesych. et Suid. qui h. l. laudans legit λουσάμενος. Add. Ruhnk. ad Tim. p. 226. et Intpp. Tho. M. p. 762. ἑστιᾶν γάμους est, *nuptiales epulas parare.* Ita γάμοι dicuntur, proprie primus nuptiarum dies, v. Hes. et Poll. 3, 38. ἑστιᾶν autem interdum simpliciter est, *agere, celebrare.* V. Æl. V. H. 8, 7. Dind. λουσάμενα. -ος Suid. ed. -οι Ms. πρώι. Pors. ἑστιᾶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. ἑστιᾷν Port. et seqq. Dind.

133. ποιήσεις. Sic membr. Vulgo ποιήσῃς. Brunck. ποιήσεις, Elmsl. ad Medeam p. 206. Herman. in the Classical Journal xliv. p. 418. ποιήσῃς revocari voluerat Schæf. ad Bosii Ellipses p. 598. Dind. ποίησῃς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. ποίησῃς Bloc. Dind.

134. Ald. τότε γ': at ποτ' Suid. in Μή μοί ποτ': et mox καλῶς—ἐναντίον γὰρ ἡ παροιμία—κακῶς. At Mss. Kusteri contra illic κακῶς, hic καλῶς: et sic Schol. hic. Bent. Citat Suidas. V. Μή μοι ποτ' ἔλθῃς. Kust. Proverbium est: μή μοι τοτ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς in eos, qui amicos rebus in adversis deserunt. Facete Comicus verbum istud in contrarium sensum invertit. Brunck. τότε γ' — ὅταν. ποτ' et ὅτ' Suid. Ms. μή μοι et ed. Med. Pors. Hinc recte ap. Arist. legitur, μή μοι τότ' ἔλθ. neque scriptura cod. Rav. μή μοι τότε γ' ἔ. præferenda est. τότε γ' ἔλθῃς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. τότ' ἔλθῃς primum in Gel. Port. Lugd. Amst. τότε γ' Bloc. Dind.

135. ταλαιπώρων ironice dicitur, ut 148. κακά. Dind.

139. καλῶς per ironiam. Demosth. Philipp. iii. καλῶς Ὀλυνθίων ἐφείσατο. Στιλβωνίδη. Aut Stilbonis cujusdam filium intelligit, aut adjectivum protulit in forma patronymici, ut sit pro στιλπνέ. ὦ λαμπρέ ὦ ἀπὸ βαλανείων κεκαλλωπισμένε· ut loquitur Schol. Berg. Haud dubie intelligit hominem Atticis spectatoribus notum; perstringit autem nefandum puerorum amorem. V. Vulp. ad Catull. 62, 65. Warton. ad Theocr. 23, 5. Dind. στιλβωνίδη. -δης Suid. Ms. V. -δη ed. Med. Pors. γέ μοι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. γέ μου Cod. Rav. Dind.

140. Ald. ἀπιὸντ'. Bent. ἀπιόντ'. Sic libri omnes. Operarum errore in Kust. excusum ἰὸντ'. Mendam correxit Berg.

Brunck. ἀπιόντ' etiam Reisk. reponi voluit, atque olim reposui. In gymnasiis, quæ sæpe amori inserviebant, erant balnea publica, unde γυμνάσιον auctore Suid. etiam de *balneis* dictum. Dind. ἀόκντ' vitiose Brub. In aliis ἀπιόντ'. Id. προσεῖπας. sic Suid. Ms. προση. Pors.

142. ὠρχιπέδησας. Inclementius est ὀρχίπεδ' ἕλκειν v. 442. Berg. Suidas: ὠρχιπέδησας· τῶν ὄρχεων ἥψω αἰσχρῶς. Suaviores essent numeri, si ad istum modum versus legeretur, οὐκ ὠρχιπέδησας, πατρικὸς ὢν ἐμοὶ φίλος. Brunck.

143. Suidas v. Ὦ δειλακρίων. Kust. Suid. ἀντὶ τοῦ, ὦ κακοδαιμονέστατε σὺ καὶ δειλότατε. Anus in Plut. 973. ἐγὼ δὲ κατακέκνησμαι δείλακρα· id est, ἄκρως ἀθλία. καὶ δειλακρίων, ὁ ἄκρως δειλός, ὁ ἐλεεινός, ὁ ταλαίπωρος ἢ ὁ ἐπίπονος. Brunck. κακῶ vitiose Crat. Ven. I. II. Dind.

145. Ἐρυθρὰ θάλασσα de Indico Oceano, de sinu Persico (Wessel. ad Herod. p. 256, 10.), de Arabico sinu (Wessel. ad Diod. S. i. p. 23.) dicitur. V. Reland. diss. de mari rubro, in Diss. Misc. περὶ liber Vat. — θάλασσαν scholiastes p. 418, 22. ξάλατταν vitiose. Ven. I. Raph. Dind.

146. ἡμῖν redundat e vitæ communis usu. V. Wessel. ad Herod. p. 649, 91. Burm. ad Phædr. i. 22, 8. Drakenb. ad Sil. It. i. 46.

147. V. argumentum hujus comœdiæ primum p. 294-5. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, etc. Berg. ἡ Σαλαμινία simpliciter dicitur, subintell. voc. ναῦς. Dind. ἕωθεν. Sic habet Ms. Vat U. itemque ed. Ald. At reliquæ Edd. minus recte ἔσωθεν. Kust. ἕωθεν codd. et primariæ edd. Ant. Fracini errore ἔσωθεν invectum fuit et in alias edd. transiit. Illud ex Kust. nota reposuit Berglerus. Brunck. ἕωθεν est constans codd. omnium lectio, quam adhibuerunt primi editores, Aldus et Bern. Junta. Inepte Ant. Fracinus invexit ἔσωθεν, quod plane nihili est. Istam depravationem qui amplexi sunt, non persensere venustatem illius ἕωθεν, quod Græce tantumdem valet, ac in vernaculo nostro sermone *un beau matin*. ἵνα ἡ Σαλαμ. etc. *ou par un beau matin on verra arriver la salamine portant un huissier chargé d'assignations*. Quid sibi vult ἔξωθεν, quærit Reisk. at haud dubie voluit ἔσωθεν. Respondi olim, ἔσωθεν esse *in eam urbem*. Nunc ἕωθεν præfero. Dind. Vet. ed. ἔθεν. Bent. ἕωθεν Junt. I. III. ἔσωθεν Junt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. "ἄγουσ' ἕωθεν Vet. non ἔσωθεν." Not. Scal. Dind.

149. Ad h. l. respexit Pausanias Eliac. i. c. 5. §. 3. Vid. etiam Schol. ad Acharn. 724. et Suid. v. Ἀγορανομία. Kust. De nomine urbis v. Morus ad Xen. Hell. iii. 2, 18. Ducker. ad Thuc. p. 336, 36. de situ et fatis ejus Wass. ibid. p. 338, 20. Occuparant eam quatuor annis ante actam hanc fabulam Spartani, et Helotas libertate donatos ibi deposuerant; ob quam injuriam Spartanos Elei a ludis Olympicis prohibuerunt. V. Diod. S. 12, 76. Wilandus conjicit, ideo exulibus consuli, ut Lepreum migrarent, quod ibi multa regnaverit morum licentia. Dind. τί δ' οὐ—οἰκίζετε; Suid. v. ἀγορανομίας. i. p. 34. Pors.

150. τοὺς θεοὺς. τὸν θεὸν Suid. ed. Ms. λέπρεον. Pors. Suid. βδελύσσω. Id. ἐλθόνθ' redundat, ut 111. ζητῶν, 1215. παρὼν (ut Eurip. Hipp. 1242.), 1309. ἰὼν (ut Xen. Hell. 4, 4, 5.). Sic Eurip. Phœn. 1096. ἐλθοῦσα τέρψω. Mox Abresch. Diluc. Thuc. p. 319. s. emendavit: ὃ, τιὴ νὴ τοὺς θεοὺς; ὃς—. Alioqui ὃς plane redundat. ὅτιὴ est δι' ὅτι—. Dind. ὡς οὐκ ἰδὼν Scholiastes p. 687, 10. et Schol. ad Ach. 724. Dind.

151. ἀπὸ Μελανθίου. Fuit poëta tragicus, atque *lepram* habuit, ut Schol. ait ad h. l. et ad Pac. 904. Berg. Etiam Brunck. dicit, ideo ejus meminisse Comicum, quod lepram habuerit. At videtur potius fuisse Lepreensis et propterea commemorari. βδελύττομαι Junt. III. Dind.

152. Ὀπούντιοι Ald. Junt. I. II. III. Correxit Crat. Locri Opuntii vicini erant Bœotorum et Phocensium, nomenque a primaria urbe acceperant. V. Strab. p. 638. Dind. Suid. v. Ὀπούντιος t. ii. p. 706. Adde Eustathii locum ad v. 1283. indicatum. Id.

153. Ad h. l. respexit Eustathius ad Il. B. p. 277. ed. Rom. ubi ait: καὶ τὸ ἐθνικὸν ἐξ αὐτοῦ Ὀπούντιος· ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός, ἔνθα Ὀπούντιόν τινα σκώπτει Ἀθηναῖον. V. etiam Suid. v. Ὀπούντιος. Kust. Ὀπούντιος. Hoc jam est nomen proprium viri, qui fuit unoculus; infra 1294. Ὀπουντίῳ δ' (ἦν ὄνομα) ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων κόραξ. Perinde ergo est, ac si dicat, 'Nollem altero oculo carere pro talento auri.' Berg. De vi hac præpos. ἐπὶ (de conditione, *etiamsi acciperem*) vid. Ruhnk. ad Xen. Mem. 2, 2, 8. Villoison. ad Long. p. 207. Dind. Ὀπούντιος Junt. III. (non antecedd.) Id.

155. τὶς Raph. Dind.

156. Cf. Suid. v. Τριβή. Ponitur illud vocab. h. l. pro διατριβή, *commoratio*. Dind.

157. μὲν deest Bloc. βαλλαντίου Sch. p. 419, 24. Dind.

158. κιβδηλίαν. Proprie de nummis di-

citur; infert autem hanc vocem, quia alter dicebat, sine crumena, i. e. sine numis, vivi apud aves. BERG. γε ἀφείλες Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. DIND.

159. τὰ deest Bloc. DIND.

160. Frob. μήκωνα. BENT. μήκωνα. Sic A. C. et edd. primariæ ad metri normam. In Ald. emendate μήκωνα: in Junt., frequenti literarum permutatione, μύκωνα. Reliquæ vett. omnes μήκωνα. Quia duo alia nomina pluralis erant numeri, μήκωνας edidit Kust., non animadvertens, versum sic pessumdari, quod quia ne suspicabatur quidem Berglerus, μήκωνα ex edit. Farrei non reposuit. BRUNCK. σισύμβριον (etiam σίσυμβρον, v. Bodæus ad Theophr. p. 690. ss.) est *mentha aquatica*. DIND. μήκωνα. Ed. Kuster. μήκωνας, probante J. Toupio in Suid. iii. p. 126. improbante vero Epist. Crit. p. 10. Cur. Noviss. in Suid. p. 121. et jure quidem. μήκωνα quoque Ald. Eundem errorem erravit in Hipponactis versu Toup. Epist. Crit. p. 122. [In Hipponactis loco, (Polluc. x. 75. Toup. Em. T. ii. p. 554. ed. Oxon.) collato Hemsterhusio, lege et verte, στάζουσιν ὥσπερ ἐς τροπήϊον σάκκος: 'Destillant, quomodo in torcularis lacum destillat saccus colatorius.' DOBR.] μήκωνα sic Suid. ed. Ms. σήσαμα. PORS. μήκωνας Kust. tacite, ex libro Vat. μύκωνα Junt. I. III. DIND.

161. νυμφίων βίον. Quia illa omnia sponsis dabantur, sive ad coronas sive in eduliis. BRUNCK. Schol. σισύμβρια, φύλλα, οἷς ἐστεφανοῦντο οἱ νυμφίοι· et ad Pac. 869. ἐδόκουν γὰρ ἐν τοῖς γάμοις σησαμῆν διδόναι· ὅς ἐστι πλακοῦς γαμικὸς ἀπὸ σησάμου πεποιημένος, διὰ τὸ πολύγονον. BERG. νυμφίον β. (sic) Suid. Ms. ὑμεῖς μέν. νυμφίου in v. Ed. Med. -ων in ὑμ. et -ου in νυμ. PORS. ἦ (pro ἤ) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἦ Gel. Port. πείθεσθέ μοι Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. πείθοισθέ μοι Junt. II. Gel. Port. Lugd. Amst. DIND.

162. ἐσορῶ imprudens et oscitabundus scripsi in posteriore apographo. Libri omnes habent ἐνορῶ, quod mutare nolui, et reponendum est, licet id, quod casu dedi, æque bonum sit. BRUNCK.

163. εἰ πίθοισθ' ἐμοί. Solœcum est, quod vulgo legitur, εἰ πείθεσθέ μοι. V. not. ad Pl. 1037. Emendationem præceperat Dawesius M. Cr. p. 218. BRUNCK. ἦ—πείθεσθέ μοι Bloc. πείθοισθε dedi ex Junt. II. πίθοισθε Rav. πείθεσθε Ald. Junt. I. et liber Vat. Vid. Reisig. i. p. 204. DIND.

164. τί σοι πιθόμεσθ'; ὅ τι πίθησθε; Sic scriptum oportuisse in aperto est, ut recte emendavit Dawesius loco supra laudato. Perperam vulgo, ὅ τι πίθοισθε; In B. ut in ed. Bern. Juntæ, duo verba in optativo modo sunt, πιθοίμεσθ'; πίθοισθε; Sed modus hic non adhibetur cum interrogandi particulis absque altera ἄν. V. ad Lys. 912. Pl. 374. 438. BRUNCK. πιθόμεσθ'—πίθοισθε Rav. πιθοίμεσθ' Junt. I. III. Brub. πειθόμεσθ' Junt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Port. Lugd. πιθόμεσθ' Ald. DIND.

165. πανταχῆ (sine iota subscr.) vulgo legitur. Brunck. ex ingenio reposuit πανταχοῖ. V. eum etiam ad Lys. 1230. In membr. est πανταχοῦ. κεχηνέναι proprie avium pulli hiante ore pabulum exspectantes omninoque aves aliquid exspectantes dicuntur, inde omnes qui diducto ore aliquid exspectant, ut Call. Ep. 52, 3. quod quum sit fere hominum stupidorum, etiam hominis stulti exhibet imaginem. πανταχῆ κεχηνότες Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. DIND.

166. Olim post αὐτίκα punctum ponebatur, et Schol. exponit εὐθέως, *statim*. Posui jam olim post ἐστίν, ut αὐτίκα ad sequentia pertineret, essetque *exempli gratia*. Ita etiam fecerunt Brunck. ἄντιμον τοὔργον. Tum non post ἐστίν, sed post αὐτίκα punctum habet Ald. Ita etiam interpunxit Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Gel. Port. Lugd. commate Wech. Brub. Raph. ἄντιμον Bloc. DIND.

167. Loci hujus sensus non parum est obscurus et difficilis: cui ut aliquid lucis afferatur, pro ἐκεῖ scribendum puto ἐπεί, i. e. *namque* vel *quia*; et deinde ἄνθρωπος Attice dictum existimo pro vocat. ἄνθρωπε, ut Comicus dicat: 'Nam apud nos (i. e. apud homines) si de alitibus interroges, | Quænam avis hæc? Teleas hæc dicet: | O homo, est avis vaga, etc.' Ceterum non satis constat, quare Teleæ hic mentionem faciat Comicus. Nam quæ Scholl. hic afferunt, rem non satis explicant. Non inepte autem ex h. l. quis colligat, Teleam fuisse augurem, qui hominibus ex volatu avium futura prædixerit: quod quidem si ita se habeat, omnes loci hujus tenebras discussas puto. KUST. τοὺς πετομένους metaphorice accipio pro hominibus inconstantibus, variis et mutabilibus. Hæc autem Teleam de aliis dicere facit Comicus, quia Teleas ipse erat talis. BERG. Dictum est pro περὶ τῶν πετομένων. V. Abresch. Dil. Thuc. p. 520, s. DIND.

168. Hunc Teleam tamquam helluonem notat in Pac. 1009. Forte et aves libenter comedebat; hinc de iis loqui scit, et infra 1025. ab isto se in Avium civitatem quidam missum dicit. A Phrynicho autem notatus fuit tanquam ἀνώμαλος, i. e. ἀστάθμητος, ἀνέκμαρτος, ut ipsius Teleæ verbis utar, ut suum ipsius ingenium describat. Locum Phrynichi citat Schol. ad v. 11. Λυκέαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηκεστίδην, Ἀνωμάλους εἶναι πιθήκους. Apud Suidam dicitur εὐμετάβλητος, mutabilis. BERG. τίς ὄρνις οὗτος Rav., Scholiastes p. 420, 27. Recepi hoc: quod erunt qui mirabuntur, quum ὄρνις Aristophanes nusquam dixerit nisi altera syllaba producta. Sed alia est hujus loci ratio. Videtur enim poëta in mente habuisse Tyrus Sophocleæ initium, τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων: cujus versus altera parte utitur infra v. 276. τίς οὗτος ὄρνις Ald. Junt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. τίς ὄρνις οὗτ. Junt. I. III. DIND.

169. ὄρνις, avis, i. e. tamquam avis. ἀστάθμ. πετόμενος. Chion ep. 7. ἀλλὰ τὸ ἀστάθμητον αὐτοῦ καὶ πετόμενον οὐδὲ ταύτην ἐπιδέχεται τὴν φρόνησιν. BERG. Perperam vulgo inverso vocum ordine, ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος. BRUNCK. ὄρνισ'· ἄνθρωπος ἀ. Suid. Ms. τελέας. Sic ed. Med. nisi quod ὄρνισ. PORS. ἄνθρ. ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. ἄνθρ. ὄρνις ἀστάθμητος πετ. DIND.

170. οὐδέν: fo. οὐ δὴν, non diu: sed vide Nub. 528. At οὐδὲν Suid. in Τελέας. BENT. ἐν αὐτῷ Suid. PORS.

171. ταυταγί. Suid. in ταυταγί. Hunc locum ibi omittunt Med. Ald. habet Kuster. Contra habent ἔσται ταυταγί (infra 446.), quæ omittit ille. PORS. Ταυταγί, h. e. ταῦτα. ταυτεί Bloc. DIND.

172. τί ἂν οὖν ποιοῖμεν; Sic A. B. Vulgo ἂν οὖν ποιῶμεν; Perinde solœca sunt 8 τί πίθοισθε versu ante hunc octavo, et τί ἂν ποιῶμεν. Frequentissimus circa horum modorum permutationem librariorum error. V. ad Nub. 360. BRUNCK. τί ἂν οὖν ποιοῖμεν alibi Pors., ut postea Brunck. e Mss. DOBR. ποιῶμεν Ald. Junt. II. Gel. Port. Lugd. ποιοῖμεν Junt. I. III. Brub. ποιῶμεν Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. DIND.

173. ὄρνιθες h. l. cum emphasi ponitur: aves, quæ nullo modo urbem possunt condere (οἰκίζειν), ut Eurip. Teleph. fr. 29. Eqq. 179. Act. 16, 21. Inprimis nomina propria sic leguntur. Valck. diatr. in Fr. Eur. p. 211.

174. ἠλίθιες, stulte vero? i. q. ἄνους, sed ironice ita adhibetur. V. ad Plut. 123. ἠλίθιος Ven. II. DIND.

176. περίαγε νῦν τὸν τράχηλον Grammaticus Ms. in cod. Paris. 2562. fol. 210.: quæ quo pertinerent fugit Osannum ad Philemon. p. 225. DIND.

177. Versus claudicat, qui facile sic suppleri et fulciri potest: ἀπολαύσομαί τί γ' εἰ διαστρ. i. e. an fructum aliquem inde capiam, si oculos distorsero: vel potius sic: ἀπολαύσομαι γὰρ εἰ διαστρ. Similis locus occurrit Eqq. 175. εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι. KUST. ἀπολαύσομαί τι γ' εἰ δ. Sic codd. B. C. et primariæ edd. Ant. Francinus, qui plus mendarum in textum inverit solus, quam alii editores simul omnes, dedit ἀπολαύσομαι δ', εἰ διαστρ. Sed in quatuor seqq. edd. prior lectio servata. Frobenius τι omisit, quod etiam in membr. librarii errore omissum est: ἀπολαύσομαί γ' εἰ διαστρ. Vocula τι, sine qua versus stare non potest, reposita fuit in duabus minoribus Batavis, de quibus exemplum non cepit Kusterus. Faceta est ejus nota. Sed, o bone, parce conjecturis; harum tibi facimus gratiam. Promisisti editionem ad fidem Aldinæ recensitam, et illam, ubi opus est, numquam inspicis. Berglerus veterem reposuit lectionem, addita nota erroris etiam plena. Quis non crederet, Farreum illum divinum pæne fuisse hominem, qui superiorum editionum omnium mendas ingenii spongia abterserit? Editionem Barthol. Zanetti descripsit, in qua est illud τι, quod erat jam in ed. Cratandri et in duabus primariis, quodque post Farreum repræsentarunt ed. Wech. duæ Batavæ, aliæque forte, de quibus haud immerito Gallice dici potest: le reste ne vaut pas l'honneur d'être nommé. BRUNCK. ἀπολαύσομαί γ' εἰ δ. ἀπολαύσομαι γὰρ vel ἀ. τί γ' Kuster. posterius probante Dawesio Misc. Crit. præf. p. 3. Propensiorem tamen in alterum se ipse profitetur Kusterus, nullo suo merito, cum τί γ' diserte habeat Aldus. Et ita ex Veneta edidit Berglerus. Vide Porsonum apud Th. Kidd ad Dawesii locum. PORS. ἀπ. τί γ' εἰ—Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. etiam Lugd. Bloc. ἀπολαύσομαι δ' εἰ δ' Junt. II. ἀπολ. γ' εἰ Gel. Port. ἀπολαύσομαί τι δ' liber Rav. Recte. Equit. v. 175. εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι. Vid. Reisig. ad Sophocl. Œd. Col. p. 279. DIND.

178. εἶδες τί Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. DIND.

179. Οὐχ οὗτος οὖν δήπου 'στιν ὁ. π. Sic tres codd. Vulgo δῆτ' ἐστιν, immo mendose in Kust. et exinde in novissima

Batava, δῆτ' ἐστίν. Brunck. δήπου 'στίν. Rav. δῆτ' ἐστὶν ὄρν. Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. II. Wech. Brub. δῆτ' ἐστὶ ὄρν. Ven. I. Raph. δή που 'στὶν Junt. II. Gel. Port. Lugd. Dind.

180. Lege Ἐπ. πόλος; τίνα τρόπον; ΠΕΙ. ὥσπερ. Bent. Ἐπ. Πόλος; Πει. τίνα τρόπον; ὥσπερ —. Nemo dubitabit, credo, quin personæ in versu hoc ita collocandæ sint: Ἐπ. Πόλος; τίνα τρόπον; Πει. ὥσπερ—. Sic enim omnia plana et clara sunt. Kust. Perperam vulgo, ὥσπερ εἴποι τις, τόπος. Particula εἰ ad sententiam omnino requiritur, ut 282. ὥσπερ εἰ λέγοις. In codd. eadem est personarum distinctio, quam exhibui; et sic jam notatæ fuerant in minoribus Batavis. Brunck. Suidas v. Πόλος (ubi seqq. versus laudat) monet πόλον dici aërem, cœlum. Sic Eurip. Pirith. fr. 3. In τόπος, πόλος, πόλις, alliteratio est, Græcis non infrequens. V. Reisk. Misc. Lips. Nov. vi. p. 113. Valck. ad Herod. p. 373, 21. Verba τίνα τρόπον Pisthetæro in veteribus edd. tribuuntur. Correctum in ed. Lugd. Bat. a. 1624. Suorum librorum auctoritate confirmavit Brunckius. Vulgatam scripturam explicuit Reisig. de ἂν partic. p. 125. Dind.

181. τοῦτο. Leg. ταῦτα, aut alias leg. v. sequ. ἅπαν, διὰ τουτογί. Reisk. Immo τοῦτο est πόλος. Solent Attici potissimum ponere neutrum, ubi præcedentia aliud genus postulant, quando ad universam notionem respicitur. V. Gregor. Cor. p. 38. (ex Hom. Od. M. 74.) Dind. Verba τίνα τρόπον Pisthetæro in veteribus edd. tribuuntur. Correctum in ed. Lugd. Bat. a. 1624. Suorum librorum auctoritate confirmavit Brunckius. Vulgatam scripturam explicuit Reisig. de ἂν partic. p. 125. Id.

182. νῦν deest Bloc. Dind.

183. ἣν δ' οἰκίσητε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. δ' ejecit Brunck. tacite. Dind.

185. πάρνοπες genus fuit locustarum, vitibus noxium. V. Pierson. ad Mœr. p. 316. Dind.

186. λιμῷ Μηλίῳ. Melus insula fame expugnata est ab Atheniensibus. Berg. In proverbium apud Græcos abiit *fames Melia*, ut apud Romanos *fames Saguntina*. Verbi originem vide apud Thucyd. interpretes l. v. cap. ult. Brunck. Schol. Lege ἐπιέσθησαν pro ἐπείσθησαν, quod fugit Wassium ad Thucyd. v. 116. Vide Philostr. V. A. i. 15. Pausan. ii. 23. p. 163. Pors. πῶς· Ἔποψ. ἐν μ. Bloc. Dind.

187. Post γῆς supplendum jam olim putavi καὶ οὐρανοῦ. Ita et Wilandus. Nam in cœlo erant dii, in aëre aves. Dind.

188. Citat Suidas v. Ὡς Πυθῶδε. Kust. Bœotia inter Atticam et Delphos media interjacebat. Strab. Geogr. p. 642. et 646. Alm. Si igitur Athenienses Delphos (Πυθῶδε est εἰς Δελφοὺς) ire volebant, tempore certe belli, a Bœotis transitus venia erat petenda. βουλόμεθα Ven. I. II. Raph. Dind.

190. οἱ ἄνθρωποι Suid. v. ὥσπερ. Imo ὡς Πυθῶδε. Pors.

191. ἡμῖν Suid. v. ὥσπερ. Imo ὡς Πυθ. Pors.

192. τῆς quod deest in Frob. addit Suid. in Ὡς Πυθῶδε et Χάος. Bent. διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας. Idem versus occurrit etiam infra 1218. Kust. χάος h. l. pro ἀήρ. τῆς ante ἀλλότρ. excidit Lugd. Dind. Ex ed. 1532. τῆς primus restituit Kust. ante ἀλλοτρίας sc. e v. 1218. Et ita Suidas vv. ὡς Πυθῶδε. χάος, ut frustra suspectum hunc versum habeat Beck. ad 1218. Pors.

193. οὐ διαφρ. i. e. *non transmittetis*, vel, *non dabitis transitum*. Locum autem hunc citat Etym. v. Διαφρῶ et Suid. v. Οὐ διαφρήσετε. Kust. διαφρήσετε. διαπέμψετε. Perperam in membr. διαφορήσετε. Eadem menda est in Suidæ edd., quem e literarum serie liquet διαφρήσετε scripsisse, non διαφορήσετε. Hunc versum citat auctor Etym. M. p. 271. ubi male excusum διαφρήσεται. Integram notam apponam: διαφρῶ σημαίνει τὸ διακομίζω, καὶ εἰσιέναι καὶ ἀφιέναι ποιῶ. εἴρηται παρὰ τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ἀφίημι, ὥσπερ καὶ ἀφῶ λέγεται καὶ προῶ· εἶτα κατὰ συγκοπὴν πρῶ, φρῶ· καὶ κατὰ δευτέραν σύνθεσιν, διαφρῶ καὶ εἰσφρῶ. Ἀριστοφάνης· τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε. γέγονε δὲ ἡ τροπὴ τῆς προ, ὡς ἐν τῷ προοίμιον φροίμιον, πρόουρος φρουρός. Male etiam ibi κνίσαν excusum, qui error in codd. frequentissimus. Idem auctor alibi p. 522. κνίσα — τὸ κνι βραχύ. εἰσφρήσομεν occurrit Vesp. 892. Brunck. Suidas: διαφορήσετε. διαπέμψετε· ubi Pors. Ordo literarum postulat διαφρήσετε. Pors. Scribebatur κνίσσαν. Etymolog. M. c. 271, 47. κνίσαν. Scribendum κνῖσαν. Eodem modo infra v. 1515. vulgatam scripturam correximus. διαφήσετε v. χάος in ed. Mediolanensi: διαφρήσεται Etymol. M. γῆν Ald. (ut et 474.) Junt. I. II. III. Gel. Correxit Crat. Dind.

194. νεφέλας. Schol. εἶδος δικτύου θηρευτικοῦ. Infra 527. Berg. *nebulas*. Retis est tenuissimi genus Brunck. Pollux 5, 27. δίκτυα esse monet venatorum retia in campis posita. Joci causa poëta avem per retia jurare facit. Ita Babrius in Tyrwhitt. diss. de Babr. p. 8.: ὄμνυμί σοι φύλλα πάντα καὶ πηγάς. Eurip. Cycl. 264. μά θ' ἱερὰ κύματ'. Dind. Pollux x. 171.

Eustathius ad Homerum, p. 1928. 38. Id.

195. μὴ 'γὼ — ἤκουσα. Hæc ita cogitatur, tanquam si dixisset, μὰ γῆν, οὐ δέδοικα, μὴ —ἤκουσά πω: quod idem est atque, μὴ 'γω οὐκ ἤκουσά πω. Illic μή σ' ἐγὼ— κατακλινῶ, μὴ 'γώ γ' ἀφήσω, dici simpliciter non potuit pro οὐ μὴ — : præmissa tamen jurandi formula negantis, facilius potuit, ut arbitror. Reisig. νόημα κομψότερον est, commentum elegantius, callidius. V. de voc. κομψὸς Etym. M. p. 527. et Zonar. ii. p. 1231. atque Ruhnk. ad Tim. p. 161. Dind. μή πω νόημα *John Seager* in the Classical Journal, N. iv. p. 709. Pors.

198. τὶς Raph. — τὸ πρᾶγ' Junt. i. iii. Dind. διηγήσαντο Bloc. Dind.

199. βαρβάρους. Herodotus in Euterpe [ii. 57.] ἕως δὲ ἐβαρβάριζε, ἐδόκεέ σφι ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι. Berg. Barbarorum lingua Græcis videbatur similis avium sonis. Cf. ad Ran. 93. Suid. v. βαρβάρους t. i. p. 416. et v. ἔποψ t. i. p. 845. ubi συνὼν scriptum. Dind. προτοῦ Junt. ii. Gel. Raph. Port. Lugd. Dind.

200. σὴν φωνὴν Ven. i. Raph. Dind.

202. αὐτίκα μάλα est i. q. εὐθὺς, *continuo*, ut Lucian. de hist. conscr. c. 16. ἔπειτα habet tantum copulandi orationem vim ut Latt. partt. *inde* et *deinde*. V. Drak. ad Liv. v. 20. 7. Dind.

203. τὴν ἐμὴν ἀηδόνα. Terei conjux fuit Procne, in lusciniam mutata. Vid. v. 660. et 666. Berg. Add. Palmer. ad Schol. et Voss. ad Virg. Ecl. vi. 79. p. 336. ubi triplicem monet variam fuisse traditionem, sed eam, quam Berg. expressit, antiquiorem Atticam fabulam. Dind.

204. καλοῦμεν ἂν αὐτ. Constructio est ἀκατάλληλος. Præcedunt enim nominativi singulares ἐμβὰς et ἀνεγείρας, quibus hic subjungitur verbum plurale, καλοῦμεν, quod recte quidem etiam observavit Scholiastes, sed immerito Aristophanem ipsum eo nomine reprehendit, qui procuIdubio scripserat καλοῖμ' ἂν αὐτούς, ut habet Ms. Vat. U. Kust. καλοῦμεν αὐτούς. Sic tres codd. et primariæ edd. Recte. καλοῦμεν futurum est Attico more formatum. V. ad Ran. 202. 298. *Ego et conjux mea luscinia advocabimus eas.* Perperam Ant. Fracinus edidit καλοῖμ' ἂν αὐτούς. Bonam lectionem retinuerunt Cratander, Veneti, Wechelus. Binas confundunt minores Batavæ καλοῦμεν ἂν αὐτούς, quod neutiquam credas Scholiastam agnoscere. Ad depravatam lectionem Portus, aut nescio quis alius, Scholiastæ verba accommodavit: illud ἂν in Scholl. Ald. edit. non comparet, nec in secunda Scholiorum edit. Hic rursus Aldinam inspicere dedignatus est Kusterus, qui ista nescivit expedire. Nihil habet insoliti transitio a singulari numero ad pluralem, quæ hic omnino necessaria est, ut intelligatur Epopem et lusciniam conjunctim ceteras aves vocaturos esse: si enim legas, καλοῖμ' ἂν αὐτούς, *advocabo eas*, quorsum plurale, quod sequitur, pronomen οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος ἢν ἐπακούσωσι? Si solus aves vocaturus est Epops, emendandum etiam erat οἱ δ' ἐμοῦ τοῦ φθέγματος. Sed libri omnes habent οἱ δὲ νῷν, quod aliter stare non potest, quam servata codd. et vett. edd. lectione καλοῦμεν αὐτούς. Loquendi schema librario cod. Vat. incognitum mutandæ lectioni ansam dedit, quod sæpissime accidit in locis, ubi ἀνακολουθία est. Simile exemplum est Soph. Philoct. 645.; ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβών, Ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει. Quem locum, ut par erat, scilicet temere et imperite, nuper sollicitavit ὁ δεῖνα [Vauvilliers]. Ineptam ejus crisin, ubi opportunum erit, confutabo. Eam traditionem sequitur Comicus, juxta quam Procne in lusciniam, Philomela in hirundinem conversa fuit. Manifestum est hoc e v. 665. Recte itaque Schol. ἀηδόνα, τὴν Πρόκνην γαμετὴν οὖσαν, ἥτις εἰς ἀηδόνα μετεβλήθη. Longa Palmerii nota omitti poterat. Non soli Aristophani Procne luscinia est. Apollodorus, mythologicæ historiæ scriptor optimus, iii. [14, 8.] καὶ Πρόκνη μὲν γίνεται ἀηδών, Φιλομήλα δὲ χελιδών. Sicque a plerisque mythographis traditum est, quos laudat Hygini interpres ad fab. xlv. Brunck. νῶϊν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. Lugd. νωὶν Ven. i. ii. Raph. Dind.

205. θεύσονται δρόμῳ. In Eqq. 482. θεύσει γὰρ ἄξας. Berg.

206. Cod. Vat. ἀνθρώπων. Quod, si aliorum librorum auctoritas accederet, non contemnendum foret. ἐστάθι Bloc. Dind.

207. Quod pro vulg. ἀντιβολῶ σ', ἄγ', ὡς—Inv. e Rav. edidit, ἀντιβολῶ σ' ἔγ', ὡς—displicet propter elisionem literæ ω in ἐγώ. De quo plura dicentur in libro de crasi. Dind. ἀντιβολῶ σ' ἄγ' ὡς τ. Ald. et cett. edd. Id.

208. Scholiastes p. 409. 22. Dind.

209. De fabula Procnes et Philomelæ, unde horum versuum interpretatio pendet, vidd. Periz. ad Æl. V. H. 12. 20. et intpp. Anton. lib. p. 70. Varie traditur. In Hom. Od. T. 518. luscinia dicitur filia Pandarei, maritus Zethus, filius Itylus. Altera est narratio de Tereo, Dauliæ in Phocide, quæ tum Thracibus parebat, rege (unde luscinia *Daulias ales* dicta), quam Thucyd. ii. 29. retulit. Procne in lusciniam, Philomela in hirundinem, muta-

tæ dicuntur. (V. Vulp. ad Catull. 64. 13. s.) Hæc invertit tertia narratio. Ab his abiit Antonin. fab. ii. qui Aëdonem filiam Pandarei Ephesii, ejus maritum Polytechnum, sceleris causam litem jocosam facit. V. Heyn. ad Apollod. t. ii. p. 331. et Clavier. ad eumdem, t. ii. p. 477. s. Dind. σύννομε. Scholia, ὡς μετέχουσα τοῦ αὐτοῦ βίου καὶ τῆς αὐτῆς νομῆς. τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ ὀρνέων. Potest etiam reddi, *age conjux mea*. Æsch. Pers. 706. τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι. Soph. Œd. Col. 332. Ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θάκοῦσιν ἱστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι. Τὰ ἔξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί. Berg. ὄρνιθα σύννομον dixit Antonin. Lib. p. 44. De piscibus idem voc. adhibet Ælian. N. A. 1. 4. de apibus 1. 10. Ὠιδῇ κώλων ιδ' præfigitur in Ald. Junt. i. ii. iii. etc. παῦσαι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. — ὕπνον Junt. iii. ξύννομε Bloc. Dind.

210. χῦσον. Sic habent omnes, quas vidi, edd. At Ms. Vat. U. et Suidas (v. Λῦσον) legunt, λῦσον δὲ νόμους: cui tamen lectioni vulgatam præfero. Nam χύειν vel χέειν νόμους eodem sensu dicetur, quo apud Latinos, *fundere carmen, fundere modos*, pro *canere*. Kust. Ita χέειν φωνὴν Hom. Od. T. 521. χέειν φθόγγον Musgr. ad Eur. Hel. 1153. Νόμους ὕμνων pro ὕμνους. Νόμος in musica Græca dupliciter dicitur vel de modis, ad quos hymni vel tibia vel cithara canuntur, (v. Burett. in Mém. de l' Acad. d. Inscr. x. p. 218.) unde Ὀλύμπου νόμον Eqq. 9., vel de ipsis hymnis (ut 746.), qui ad certas leges et modos canebantur. V. Spanh. ad Call. in Del. 304. Portus ad Suid. ii. p. 239. θρηνεῖν est *lugubriter canere*. Luscinia sæpe dicitur lugere Ityn (s. Itylum) filium, ut Soph. El. 147. Catull. 64. 14. (ubi v. Vulp.) Ovid. Her. 15. 154. Consol. ad Liv. Aug. 105. Dind. Λῦσον Suid. i. e. Αισον [ab ᾄδω.]. Bent. χῦσον. λῦσον lege ex Suida in v. ii. p. 476. probante ibi Kustero. Vulgatum citat Valcken. ad Eurip. Phœniss. 1517. Postea in χῦσον acquievit, si recte memini. Pors. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 723. Dind.

212. Æschylus Agam. 1153. Ἴτυν Ἴτυν στένουσα, ubi v. Stanlei., qui inter alia citat Soph. Electr. 147. V. Camerar. Berg. Frustra hæc tentantur propter ultimam syllabam vocis Ἴτυν productam. Eodem modo in dactylicis numeris Sophocles in Electra v. 148. ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται. Dind. πολυδάκρυον Bloc. Dind.

213. Operæ pretium est conferre locum Euripidis, quem imitatus est Comicus, ex Helena 1113. ss. ἐλθὲ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός. Vide infra v. 743. Berg. μέλεσιν scriptum oportuit ob metrum, ut est in duobus codd. B. C. In iisdem post ξουθῆς distinctum, quod et sententia flagitat. Denique perperam χωρεῖ vulgo excusum. Verbum est in imperativo: recte in B. notatus accentus, χώρει. Sed superest in his versibus menda. Ἴτυν ultimam corripit. Legendum itaque — Ἴτυν | διεροῖς μέλεσιν γένυος ξουθῆς | ἐλελιζομένη· καθαρὰ χώρει. Frequentissimæ sunt, præsertim in anapæstis, hæ vocum trajectiones. Ultimam vero nominis Ἴτυν corripi, poëtarum quotquot sunt omnium usu compertum est. Ex Atticis unicum advocabo Sophoclem, cujus hi sunt in Electra versus 147. ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας | ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται, | ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος. Quum hæc in theatro canebantur, recens erat memoria versuum in Hel. 1116. quorum ex imitatione risum captasse videtur Comicus: Σὲ τὰν ἐναύλοις ὑπὸ δενδροκόμοις | μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀνεβόασα, | σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν, | ἀηδόνα δακρυόεσσαν· | ἔλθ' ὦ διὰ ξουθᾶν | γενύων ἐλελιζομένα, | θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός, | Ἑλένας μελέας πόνους. Brunck. μέλεσιν Γένυος ξουθῆς, καθαρὰ Valckenær. ad Eurip. Phœniss. 1517. qui ad Eurip. Helen. 1118. remittit. Pors. μέλεσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. δ' ἱεροῖς Bloc. Dind.

214. Post ξουθῆς nulla interpunctio (puncto aut commate post μέλεσι posito) in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. χωρεῖ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Dind. Lege χώρει. Bent.

215. Ald. et Schol. μίλακος. Bent. σμίλακος. Vulgo μίλακος. V. ad Nub. 1007. Brunck. μίλακος Bloc. Porson. ap. Kidd. ad Dawes. p. 598. μίλακα, χωρὶς τοῦ σίγμα, dixisse Aristophanem tradit Eustathius ad Homerum, p. 1822, 22. Eadem vocabuli forma ex melioribus libris restituenda Theophrasto. μίλακος Junt. i. iii. σμίλακος Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Dind.

218. ἀντιψάλλων, *tuis elegis respondens percutit citharam*. Eurip. Iph. Taur. 178. ἀντιψάλμους ᾠδὰς ὕμνον τ' Ἀσιήταν σοι βάρβαρον ἰαχάν, δέσποιν', ἐξαυδάσω, τὰν ἐν θρήνοις μοῦσαν. Berg.

219. ἴστηθι Ven. i. ii. Raph. Dind.

222. μακάρων ὀλολυγὴ recte junxit Spanhem. ad Call. in Del. 258. ubi voc. ὀλολυγὴ significatus persequitur. Dind. αὐλεῖ τις. Hæc verba non pertinent ad

seriem fabulæ, sed iis tantum indicatur, tibicinem post pronunciata ultima illa verba (θεία μακ. 'Ολ.) tibia canere cœpisse. Παρεπιγραφὰς Græci vocant: cujusmodi occurrit etiam supra in Ran. post v. 1294. διαύλιον προσαυλεῖ. Kust. Hoc non ab Epope dicitur, sed eo tantum adscriptum est a poëta, aut ab antiquis Grammaticis, ut sciatur, aliquem interea, dum tacet actor, tibia imitari cantum lusciniæ. Dicitur παρεπιγραφὴ a Grammaticis Græcis. Sic iu Ran. 314. αὐλεῖ τις ἔνδον. 1294. διαύλιον προσαυλεῖ. Eurip. Cycl. 485. ᾠδὴ ἔνδοθεν. Æschyl. Eumen. 117. μυγμός, 113. ὠγμός, 129. μυγμὸς διπλοῦς ὀξύς. Berg. αὐλεῖ abest Bloc. αὐλεῖ, sine τις, Cod. Rav. et scholiastes p. 423, 29. Vid. ad Ran. v. 1263. Brunck. αὐλεῖ τίς additur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. (ubi tamquam singularis versus legitur, ut et Ven. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc.) Dind.

223. Personis loquendi vices divisi ad fidem duorum codd. A. B. Brunck. Σύστημα κατὰ περικοπὴν præfixum in Ald. Junt. I. II. etc. Euelpidi v. 223. s. tribuuntur in Ald. Junt. I. II. III. etc. edd. atque ita etiam personarum nomina, quæ sequuntur, sunt permutata. 223. 4. Εὐελπ. Bloc. Dind.

224. κατεμελίτωσε. Infra 909. μελιγλώσσων ἐπέων ἱεὶς ἀοιδάν. Berg. Reisk. pro οἷον legi voluit δι' οὗ, *per quam*. At οἷον est, *quam*, ut Thesm. 26. Ita Horat. Serm. 2. 6. 32. 'Hoc juvat et melli est.' κατεμελίτωτε Junt. III. Dind.

225. σιωπήσει. σιωπήσεις Ald. et Schol. Pors. σιωπήσεις Ald. Junt. I. III. Crat. etc. σιωπήσει Junt. II. Gel. Port. Lugd. Amst. Πεισθ. οὗτος τί ἐστιν. οὐ σιωπήσεις. Εὐελπ. τί δαί. Πεισθ. ὁ ἔποψ. Dind.

226. Similiter Thesm. 104. σίγα· μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται. Berg.

227. Suid. in 'Εποποὶ habet 'Εποποὶ ποὶ ποποὶ ποποί: unde legendum 'Εποποὶ ποποὶ etc. ut senarius sit idem ut sequens. Bent. ἐποποί, ποποπό, ποποί, ποποί. Sic B. C. et primariæ edd. In Kust. ter ποποί. Brunck. Dochmaicus hic versus erit, sicut sequens, si hoc vel simile quiddam reposueris: 'Εποποποὶ ποποί, ποποποποὶ ποποί. Hotib. ποὶ ποποὶ Suid. Ed. Ms. ἐποποί. Pors. Difficile est exploratu quid verum sit in hoc versu, judiciumque ejus rei penes epopes esto. Liber Rav. ἐποποὶ, ποὶ ποποποποιποποί· ποποί. Supra v. 58. 59. ἐποποὶ Ald. et Junt. II., quæ v. 60. ἐποποῖ exhibent: ἐποποὶ ter Junt. I. Addam his grammaticorum annotationes. Scholiastes p. 414, 6. ἐποποῖ. Σύμμαχος καὶ Δίδυμος προπαροξύνουσιν· οἱ δὲ περισπῶσιν, ἵν' ᾖ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. εἰ δὲ προπαροξύνοιτο, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος. Idem p. 424, 2. τὸ δὲ ἐποποὶ καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ ὀξυτόνως προφέρεσθαι, ὥστε ἦχον ὀρνέου προφέρεσθαι κατὰ μίμησιν. Suidas v. ἐποποῖ t. I. p. 843. ἐποποῖ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. ἐὰν δὲ προπαροξύνεται, δηλονότι ἐσχημάτισται ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος· ἐποποί. ποί. ποποί. ποποί. ποποί. ἰὼ ἰώ. ἰτώ. ἰτώ. ἰτώ. ἰτώ. ταῦτα δεῖ ὀξυτόνως φέρεσθαι τῇ φωνῇ ὥστε ὀρνέου ἦχον προφέρεσθαι κατὰ μίμησιν. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. καὶ ταῦτα ὀξυτονητέον. τριοτό. τριοτό. τοτοβρίξ. δεῦρο. δεῦρο. δεῦρο. δεῦρο. τορό. τορό. τορό. τοροτίξ. κικκαβαῦ. κικκαβαῦ. τοροτοροτολιλίγξ. τοροτίγξ. τί. τί. τί. τί. τί. τί. τιό. τιό. τιοτίγξ. τιό. τιό. τιό. τιοτίγξ. Theodosius περὶ γραμματικῆς p. 79, 2. παπαί ποιποί, ποποί, ἰώ, ἰώ ἰωτώ, ἰτὼ ὀξυτόνως προφέρονται κατὰ μίμησιν ὀρνέου φωνῆς. ὁμοίως καὶ τιό, τιό, τιό. ὁμοίως καὶ τορό, τορό, τοροτίγξ. ὁμοίως καὶ κικκαβαῦ, κικκαβαῦ, τορό τορό τολελίγξ, τιό τιό τίγξ. Dind. Ὠιδὴ κώλων ι΄ præf. in Ald. Junt. I. II. III. etc. ἐποποί. ποποπό. ποποί. ποποὶ Ald. Junt. I. III. ἐποποί, ποίπο, ποποποί, ποποὶ Junt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. ἐποποί, ποποί, ποποῖ, ποποί Port. Lugd. Amst. Id. ἐποποῖ ποποποῖ· ποποὶ ποποὶ Bloc. Id.

228. ἴτω quater scripsit Brunck. Vide grammaticorum locos modo allatos. ἰτὼ (sic quater) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. ter tantum in Raph. κοῖ ἰὼ ἰτὼ ἰτὼ ἰτὼ ἰτώ. Bloc. Dind.

229. ἴτω τὶς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. Lugd. ἴτω τίς Ven. I. II. Raph. Dind.

230. εὐσπόρους ἀγρῶν γύας. Eurip. Phœn. 651. et 673. βαθυσπόρους γύας. Contra ἀνηρότους γύας Æsch. Prom. 707. Berg. Dicuntur ita *fecunda arva*, ut πυροφόροι γύαι Apoll. Rhod. I. 796. Quod Inv. e Rav. recepit ὅσοι τ' εὐσπόρους ἀγροίκων γύας, vel propterea nequit probari, quod postulabatur ὅσα (φῦλα) et ἀγροίκων manifestum est ἀγρῶν interpretamentum. γύας autem recte scriptum, non ut in nonn. edd. γυίας. ἀγροίκων Victor. Vulgata scriptura ἀγρῶν utitur Reisig. I. p. 101. qui hoc versus aliter descripsit. ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γυίας Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. Brunckius trimetrum voluit esse iambicum, νέμεσθε φῦλα μυρία κριθοτράγων, cui licentiam quandam concedendam putavit, a melico carmine petitam. Sed talis quidem licentia Attico nequaquam convenit, ne in melico quidem carmine, versusque ita sunt numeris distinguendi: ὅσοι τ' εὐσπόρους | ἀγρῶν γύας νέμεσθε, φῦλα μυρία, | κριθοτράγων σπερμολόγων τε γένη, | ταχὺ πετόμενα, μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν. Reisig.

231. Senarius est iambicus, in quo bis vocalis brevis producitur ante tenuem et liquidam, contra Dawesii canonem. Sed in melicis hanc licentiam sibi sumit Comicus. BRUNCK. Versus est iambelegus, non iambicus senarius, ut placet Brunckio. κριθὴ longam habet priorem syllabam. cf. 506. Proinde difficultas, ad quam offendit vir doctus, nulla est. HOTIB.

232. Epicharmus ap. Athen. ii. p. 65. ἦν δ' ἐρωδιοὶ μακροκαμπυλαύχενοι τέτρακές τε σπερματολόγοι. Noster infra 580. στρουθῶν σπερμολόγων. BERG. Vulgo etiam ap. Brunck. unum efficiunt versum. σπερμολόγοι dicebantur potissimum *cornices frugivoræ*. V. Buffon. H. Av. v. p. 41. De aliis verbi significatt. interpp. ad Act. App. 17, 18. H. l. omnino sunt aves semina legentes. Unus versus in Ald. Junt. I. II. (ubi πετόμενα) III. Crat. etc. (perperam Port. γένει.) DIND.

233. μαλθακὴν ἱέντα γ. In Nubb. 975. μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνήν. BERG. ἱέναι γῆρυν est, *emittere vocem*, ut 910. ἱέναι ἀοιδάν, Vesp. 560. ἱέναι φωνήν. ἱέναι ἀϋτὴν Wessel. ad Herod. p. 111, 50. ἱέντα Bloc. DIND.

234. Vulgo etiam ap. Brunck. scribuntur ita: ὅσσα τ' ἐν ἀλ. θ. βῶλον | ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε | λεπτόν, ἡδομ. φωνᾷ. τιττυβίζειν verbum proprium est de hirundinum voce, atque etiam de perdicibus. V. Sturz. Prolus. iv. de vocibus animalium p. 8. et Prol. v. p. 6. ὅσα ex libro Rav. et scholiaste p. 424, 13, repositum pro ὅσσα.—τε ἐν, non τ' ἐν, edd. ante Portum. τ' ἐν in scholiis edd. veterrimæ. ὅσσα τε ἐν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ὅσσα τ' ἐν Port. et sqq. ἀμφὶ ad seq. versum et λεπτὸν ad 237. refertur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. DIND. Dindorf versus hos sic edidit: Ὅσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ | βῶλον ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε λεπτὸν | ἡδομένᾳ φωνᾷ. F.

236. λεπτὸν refertur ad verbum. BERG. λεπτὴν (scil. βῶλον) conjecit b. Morus. ἡδομενᾳ φωνᾷ dicuntur, quæ cantu delectantur. Conjeci olim ἀδομένᾳ φωνᾷ, *suavi voce s. cantu*, ut ἡδομένᾳ ψυχᾷ, *mente læta*, Eurip. fragm. Hypsip. v. 4. ἡδόμενα Kust. BRUNCK. Post λεπτὸν non interpungitur.—ἡδομένᾳ Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἡδομένα Junt. II. Gel. Port. Lugd. DIND.

237. Præmittitur Ἑτέρα στροφὴ καὶ ᾠδὴ κώλων ιγ' Ald. Junt. I. II. III. etc. τιὸ septies Bloc. DIND.

238. ss. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κι- | σσοῦ (κισσοῦ Gel. Raph. Port. etc.) κλάδεσι νομὸν ἔχει, τά τε κατ' ὄρεα, | τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα, | ἀνύσ.—αὐδάν. | τριοτό, τριοτό, τροτιοτό, (hic etiam τριοτὸ Gel. Port. et sqq.) τοβρίξ. DIND.

239. κατ' ὄρεα. Sic tres codd. et vett. edd. In Kuster. nescio unde κατ' οὔρεα. BRUNCK. Hæc ita scribenda sunt: ὅσα θ' ὑμῖν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ (Ionic. a min. trim.) κλάδεσι νομὸν ἔχει, τά τε κατ' οὔρεα — (dochm.) Corrupit metrum Brunckius ὄρεα pro Kusteri lectione οὔρεα reponendo, ut effingeretur scilicet nescio quis versus hic: — σοῦ κλάδεσι ν. ε. τ. τ. κατ' ὄρεα. HOTIB. ὄρεα certe codd. lectio est, at omnis locus aliter dividendus et constituendus videtur. Schol. p. 424, 27. κελάδεσιν. νόμον et ὄρεα Bloc. DIND. κλάδεσι. Suid. Ms. in v. ubi κλάδεσσι in loco ed. Med. PORS.

241. ἀνύσατε. Subauditur ὁδόν, δρόμον, πορείαν, vel simile quid. Sic Vesp. 369. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν. Tragicis frequentissimus est usus hujus verbi ellipticus. Plena locutio est Eurip. Phœn. 164.—εἴθε δρόμον νεφέλας ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα. BRUNCK. ἀοιδάν Cod. Victor. DIND.

242. τοτοβρὶξ et κικκαβᾶν in 261. Suid. in Ἐποποί. BENT. Vulgo, etiam ap. Brunck. τριοτό, τριοτό, τριοτό, τοβρίξ. Mutavit INV. auctoritate Rav. cod. in τριοτὸ, τριοτὸ, τοτοβρίξ. DIND.

243. In his versibus disponendis haud melius rem gessere Brunck. et editores. Scribendum: ὅσα θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας ὀξυστόμους | ἐμπίδας κάπτεθ', ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους (cretici tetram.) ἔχετε λειμῶνα τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος (cretic. tetram. catal. clausula) ὄρνις τε πτεροποίκιλος ἀτταγᾶς. (dochm.) Frustra bis infertur ἀτταγᾶς. HOTIB. Nullo modo probari potest dictionis inconstantia, quæ est in cod. Rav. οἵ θ' ἑλείας—ὅσαι τ' εὐδρόσους. Ex schol. metrici ratione transposui olim verba versus primi sic: ὅσα τ' αὐλῶνας παρ' ἑλείας. DIND. αὐλῶνας. Soph. Trach. 101. ποντίους αὐλῶνας, ubi Scholia, αὐλίον, στενόμακρον πέλαγος. BERG. αὐλῶνες sunt convalles intra montes porrectæ, in quibus aqua stagnat, unde ἑλείαι dicuntur. DIND. ss. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. ὅσα θ' ἑλείας (ἐλείας Junt. III.) παρ' αὐλῶνας | τὰς ὀξυστ. ἐμπίδας | κάμπτεθ', (κάπτεθ' Port. et seq.) ὅσσα τ' εὐδρόσους τε | γῆς (γῆς Crat. etc.) τόπ. ἔχ. καὶ λειμῶ- | να τὸν ἐρ. μαραθ. | ὄρνις—ἀτταγᾶς. οἵ θ' Cod. Rav. Ejusdem Cod. auctoritate τὰς ante ὀξυστόμους ejectum est. DIND.

244. ὀξυστόμους, proprie, *acuta habentes ora*, sive *acutas proboscides*. Æschyl.

Prom. 802. ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας Γρύπας Γρύπας φύλαξαι. Berg. ἐμπίδες ad genus κωνώπων pertinent, muscæ potius quam culices. De v. κάπτειν, pro ἐσθίειν, v. Bos. Obss. Critt. p. 63. Dind.

245. κάμπτεθ': lege κάπτεθ'. Suid. in Ἐμπὶς habet κάμπτετε: sed Portus κάπτετε emendavit. Bent. κάμπτεθ' edd. ante Portum. Correctum etiam ab Victorio. ἐμπίδες κάμπτετε ex hoc loco affert Suidas v. ἐμπίς. Cod. Rav. ὅσαι. Vulgata proximorum verborum scriptura εὐδρόσους τε γῆς τόπους ἔχετε καὶ λειμῶνα τὸν ἐρόεντα Μαραθῶνος correcta ex eodem codice. Versus autem et hic et in antecedentibus rectius quam ab editoribus factum erat descripsimus. Dind. Not. Scal. κάμπτεθ' Vet.—In Junt. I. II. III. prius ἀτταγᾶς majuscula litera scriptum ut novi versus initium; in Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. 'Ατт. ἀττ. separatum versum efficiunt. Id.

248. s. πτερον. ἀτταγᾶς. Infra 762. Ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται. Berg. Attagas s. Attagen, avis quæ in paludosis locis et pascuis degit. Non esse eam avem, quæ dicitur *le francolin*, monet Camus ad Arist. ii. p. 111. Secundum alios est *gallina corylorum*, Buffon H. Nat. Av. iii. p. 165. Dind.

250. ὧν τ' ἐπὶ—, *et vos, quarum gentes super*, etc. Berg. πόντιον οἶδμα θαλάσσης, formula Homero et tragicis usitata, (ut Eurip. Or. 992.) indicat proprie fluctus tumentis maris. Dind. Præfigitur in Ald. etc. (ἑτέρα addit Junt. I. II. III. etc.) Στροφὴ καὶ ᾠδὴ κώλων η'. Id.

251. μετ' ἀλκυόνεσσι. Ran. 1337. Ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσης κύμασι στωμύλλετε. Berg. Halcyones, alcedines apud veteres nobiles erant, quod mare tranquillum ipsis conspectis fieri putabatur (ἡμέραι ἀλκυονίδες). V. Hemsterh. ad Luc. t. i. p. 178. πευσόμενοι dicit, quamquam φῦλα præcesserat, quia ὄρνιθας aut ἀλκύονας cogitavit. Habet ποτᾶται scholiastes p. 425, 18. Imitatur autem Aristoph. Alcmanem, cujus fragmentum servavit Antigonus Caryst. hist. mirab. c. 27. in Welckeri Sylloge p. 29. Dind. ποτᾶτε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. etiam Lugd. ποτᾶται Port. Id. ποτᾶται Kuster. Pors.

253. Fortasse præstat ἀθροΐζομεν. ἠθροϊσμένους scribendum in Eurip. Iphig. A .il. v. 267. Dind. Fo. δουλιχοδείρων. Anapæsti sunt. Bent.

254. Legebatur οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων. Cod. Rav. οἰωνῶν ταναοδείρων. Quod prætulimus. Ita dactylicos versus sequitur parœmiacus in Nub. v. 290. 312. Ceterum iisdem verbis utitur infra v. 1394.

256. καινὸς γνώμην est, *qui novum adfert consilium*. Dind.

256-7. "Citat Suidas v. καινός." Toup. in Suid. ii. p. 85. qui in Scholiis emendat ex Suida, εἰσηγούμενος. τ' 258. om. Suid. Pors.

257. καινῶν τ' ἔργων ἐγχ. Sic tres codd. In impressis καινῶν ἔργων τ'. Brunck. καινῶν ἔργων τ' ex Rav. revocavit Inverniz. Omittit τ' Suidas. ἐγχειρίτης, ex h. l. affert Pollux ii. 154. Dind. καινῶν τ' ἔργων Bloc. Id.

258. ἴτε ἐς λόγους. Formula e foro et concionibus Athenn. petita: *coite ad deliberandum*. Sic ἔρχεσθαι, συγγίνεσθαι εἰς λόγους Vesp. 470. Eqq. 803. Nubb. 461. Mox δεῦρο vulgo quater tantum positum est; quintum e Rav. additum est, non recte, opinor. Dind. Ἐπωδὴ κώλων ε' præf. in Ald. Junt. I. II. III. etc. Dind.

259. Quater tantum δεῦρο legitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. δεῦρο ter Bloc. Dind. δεῦρο quinquies Suid. Ms. ἐκεῖσε(?). quater ed. Med. τορο quater ed. Ms. Pors.

260. Huic versui præfixa in membr. persona χορὸς ὀρνίθων. In B. χορὸς ὀρνίθων ἢ γλαύξ. Brunck. Probabile est post scenam has avium voces audiri. Noctuæ dicuntur edere sonum quæ similis sit voci κικκαβαῦ. Wil. Inde eæ κακκαβίζειν dicuntur. V. Sturz. Prol. iv. de voc. anim. p. 25. Brunck. præfixit Χορός. Idem dedit, ut in vulgg. erat: τοροτοροτοροτοροτοροτιγξ et v. 262. τοροτοροτοροτολιλιλίγξ, quæ Inv. auctoritate cod. Rav. paululum immutavit. Hotibius præeunte Inv. scribi jussit: τοροτοροτορυτοροτίξ· κικκαβαῦ, κικκαβαῦ· τοροτοροτοροτολιλίξ. ut prior versus sit creticus tetrameter, posterior creticus dimeter. Epopi, ut vulgo, etiam in Rav. continuantur.—τοροτίξ Rav. et Suidas: vid. ad v. 230. Dind. τορο τορο τορο τορο τορο τίγξ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. in Gel. Port. et sqq. junctim. Id.

262. τορο τορο τορο τολι λιλίξ Ald. Junt. I. II. III. (in his Juntt. τολιλιλίξ) Crat. Wech. Brub. (junctim hæc Ven. I. II. Gel. in quibus ut et in Raph. Port. etc.—λιλίγξ.)—ιξ Rav. Dind. τοροτοροτολιλίγξ Suid. Pors.

263. Σύστημα κατὰ περικοπὴν præmissum in Ald. Junt. I. II. III. etc. Dind.

264. κέχηνα. Ald. Junt II. Gel. Port. Lugd. κέχηνα Junt. I. III. Crat. etc. Dind. ἀέρα pro ἀέρ. v. Pors. κέχηνα—βλέπων. In Pac. 56. εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων ὧδὶ κεχηνώς. Berg. κέχηνα βλέπων pro ἔβλεπον κεχηνὼς est positum. Cf. infra 308. Dind.

265. Ἄλλως etc. Continuantur vulgo

hi versus Euelpidi. Melius in A. B. alteri sodali tribuuntur. Brunck. Nomen non præfixum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

266. ἐποῶζε. Scholia: ἐπώζειν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθεζόμενα τὰ ὄρνεα κράζειν· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκρύπτετο. Est etiam ab ὢ exclamandi verbum ὤζειν. In Vesp. 1508. ὅπως ὤζωσιν οἱ θεαταί. Æsch. Eumen. 124. ὤζεις, ubi Scholia, ὡς παρὰ τὸ αἶ αἶ, αἰάζειν· οὕτω παρὰ τὸ ὢ ὤ, ὤζειν. Berg. χαραδριὸς quænam avis sit, peritissimi ornithologi se ignorare fatentur. Habitare dicebatur in rupibus et voraginibus, unde Gaza ap. Aristot. nomen vertit *rupex*. Dind. Immo proprie ἐπώζειν (*clamare*) et ἐπωάζειν differunt, etsi grammatici ἐπώζειν de avibus, quæ ovis insident, dici observant. ὤζειν est i. q. βοᾷν Hesych. Hinc ἐπώζειν, quod cur cum Hemsterh. ad Tho. M. p. 362. et Piers. ad Mœr. p. 151. scribatur ἐπῴζειν, causa esse non videtur. Etiam Wiland. ἐπώζειν esse censet, valde clamare, ut charadrii, quando pluit. Dind. ἐπώαζε Not. Scal. χεραδριὸν Junt. i. iii. Id. ἐποῶζε. sic Ms. Ed. Med. ἐπώαζε. Pors.

267. Personam præposui Phœnicopteri avis, ut factum oportuisse sequentia ostendunt. Testis est etiam Scholiastes, in antiquis exemplaribus verba hæc non Epopi, sed avi cuidam adscripta fuisse. Brunck. τοροτὶξ, τοροτὶξ Rav. et scholiastes p. 426, 34. Epopi hæc tribuunt edd. ante Brunckium. Dissensisse grammaticos, ex scholiastæ annotatione apparet: οἱ μὲν καὶ τοῦτο τοῦ ἔποπος λέγουσιν εἶναι, οἱ δὲ ὄρνιθός τινος περιπταμένου. Dind. Præf. Ἔπο. et legitur τοροτίγξ, τοροτίγξ, Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. Lege οὐκ ἀλλ': vulgo deest οὐκ. Bent.

268. ὦ 'γάθ' ἀλλά γ' οὑτοσὶ—. Sic lectio hujus versus emendari debuit, quæ depravata est in libris omnibus. Ab hoc versu incipiunt tetrametri trochaici, et hic primus turpiter claudicabat, ὦ 'γάθ', ο ἀλλ' οὑτοσὶ—. Brunck. ἄλλ (i. e. ἄλλος) pro ἀλλ' Pors. apud Tyrwhittum; *Class. Journal*, N. xxvi. p. 337. Dobr. ἀγάθ' ἀλλ' οὑτοσὶ scholiastæ annotationi præfixum p. 426, 37. Dind. ἀλλ' οὑτοσὶ καὶ —Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. ἀλλ' οὑτοσὶ Bloc. Dind.

269. Athenæus ix. p. 397. ex h. l. Arist. observat, vocem ταῶς non solum circumflexo, sed etiam spiritu aspero in syllaba ultima notari, quasi scriptum esset ταῶς. Kust. Aliis scribitur ταώς. Rarum Athenis fuit hoc avium genus tempore Aristoph. οὐ δῆπου est, *certe non*. V. Isocr. Paneg. 31. vid. ad v. 102. Dind. Alibi Pors.: "δήπου J." i. e. Junt. i. "Sed δῆπου Athen. ix. p. 397. E." Dobr. οὐ δήπω Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

270. νᾦιν Ald. Junt. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. νῷν Junt. i. Ven. i. ii. Raph. Dind.

271. ἠθὰς est ἡ συνήθης ὄρνις. V. Hesych. et Suid. Dind.

273. φοινικόπτερος. Ejus meminit egregio loco Heliodor. vi. p. 268. Berg. Add. Plin. H. N. 10, 48. Suet. Cal. 22. Linnæus iii. p. 230. ad grallarum genus retulit. Plumis rubris est insignis. Cf. Wiland. Fuit inter rarissimas Athenis aves. Dind. ἐστὶν Junt. i. iii. αὐτοῦ γ' Gel. Port. Lugd. Id.

274. Verbis οὗτος—σοι Pisthetæri, sequentibus Epopis, tum ἕτ. δ. οὖτ. Pisthetæri nomen præfixum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. Lege ἕτερος δῆτα χοὖτος. Vid. 281. χοὖτος ἕτερος. Bent.

275. νὴ Δί', ἕτερος δῆτα, χ' οὗτος ἔξ. χ. ἔχων. Sic scriptum est in B. C. Vulgo: ἕτερος δὴ τάχ' οὗτος—. E Sophoclis Tyrone posteriore adumbratus hic versus juxta Schol.: τίς οὗτος ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων; ὡς εἰ εἶπε, χροίαν. ἔξεδρον δέ, παρηλλαγμένην. Σοφοκλῆς· οὐκ ἔξεδρος, | ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ· Brunck. Hæc Schol. interpretatur, quasi Aristophanes intellexisset χροίαν παρηλλαγμένην *colorem variegatum*, sed longe aberrat a vero sensu, si bene conjicio. Nam ἔξεδρος est μαντικὴ φράσις, *auguralis vox*, et nihil aliud significat quam *sinistram avem, quæ in parte templi infausta videtur*. Hesych. ἔξεδρον, τὸν οὐκ αἴσιον οἰωνόν, οὐκ εὔθετον ὄρνιν, οὐκ ἐν δέοντι τὴν ἕδραν ἔχοντα. Dio Nicæus l. xxxvii. ἔξεδροι γάρ τινες ὄρνιθες ἐπέπταντο. Palmer. Exercc. p. 753. Sed de avibus, quæ apud Græcos ἔξεδροι dicebantur, meliora te docebit Spanhem. ad Call. H. in Pall. Kust. Soph. Philoct. 212. Verba Schol. hæc eum utroque Soph. loco etiam laudaverat Berg. Postrema e Schol. etiam habet Zonar. i. p. 752. ubi cf. Tittm. H. l. esse potest: avis, quæ non suum tenet locum, sed alienum; et, quæ infaustum habet locum. Prius tamen probabilius. Versu præced. patet, ὦ σέ τοι recte se habere et subintelligi καλῶ, quod v. 406. additur. Dind. χώραν. χρόαν Suid. Ms. ἔξεδρον. χόαν, quod eodem redit, ed. Med. Pors. 275. Epopis, 277. Pisthetæri nomen præmissum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ἕτερος δὴ τάχ' οὗτος Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Dind. χρόαν ex interpretamento ortum. Scholiastes p. 427, 19. ὡς εἰ εἶπε

χροιάν. Petita autem hæc sunt ex Tyrus Sophocleæ principio, τίς ὄρνις οὗτος ἕξεδρον χώραν ἔχων; Vid. ad v. 169. Dind.

276. Sic legitur in impressis hic versus: τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης; cujus ita corrupti sunt numeri, ut qui aures vel digitos habeat, statim depravationem animadvertat: nec tamen belli nostri interpretes minimum quid hic adnotarunt. In codd. paulo melius: τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης; rectis pedibus incedit prius comma, sed posterius in secundo pede claudicat. ὄρνις apud Comicum ultimam semper producit, nisi in hoc versu et forte in altero, qui itidem mendosus est, ut suo loco declarabitur. Proinde reponi debuit quod a poetæ manu est: τις ποτ' | ἐσθ' ὁ | μουσο | μαντις | ατοπος | ορνις. | οριβα | της; Vocula ἔσθ', quæ hic omissa fuerat, ut Lys. 524. facile reponi poterat etiam absque codd. ope, ex Æschyli versu, quem ex Edonis citat Schol., sed mendose: sic autem legendus videtur: τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις, ἄλαλος, ἄβροτος, ὃν θένει; Brunck. Sed ὀριβάτης est contra linguam. Fortasse legendum ἆρ', ut ὄρνις sit glossa et distinguendum post ἄτοπος. Pors. τίς — μουσόμαντις. Allusum ad locum quendam Æschyli ex Edonis, ut docet Schol. Berg. Comicus pro μουσικὸς adhibuit Æschyleum μουσόμαντις, ineptum et turgidum vocabulum, unde additur ἄτοπος, quod vocab. non modo magna, insolita, indicat, sed etiam inepta. Tho. M. p. 121. Dind.] ἄτοπος. Sophocles apud Scholiasten. Soph. Philoct. 952. οὐ πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην. Berg. Lege Τίς πότ' ἐσθ'—ὄρνις ὀροβάτης: ut ὀρότυπος, ὀροφοιτῶν apud Hesych. [Vulgo ὄρνις, ὀρειβάτης. Dind.] Ὄρνις ultimam producit: vid. 70. Bent. In loco Æschyli Suid. Ms. ποθ' ἔσται et ἄλαλος. in μουσόμαντις sc. Vide ad Hec. 204. Opusc. p. xcii. Pors. τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης; Rav. eodemque modo tres libri Parisini, nisi quod ὀρειβάτης habent. τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμάντις ἄτοπος; ἆρ' ὀρειβάτης; Pors. ad Eurip. Hecub. 208. Recte dicitur οὐριβάτης (Euripid. Phaethont. fr. i. v. 27. σύριγγας δ' οὐριβάται | κινοῦσιν ποίμνας ἐλάται. in ejusdem Electr. v. 170. scribendum Μυκηναῖος, οὐριβάτας, et in antistroph. v. 192. δοκεῖς τοῖσι σοῖς δακρύοις.): non item ὀριβάτης, quantum quidem nunc de ea re indicare licet. Reisigio ad Sophoclis Œdip. Col. p. 328. scribendum videtur ἀβροβάτης: quæ conjectura egregie confirmatur sequente versu. Noti ex Persis Æschyli Medi ἀβροβάται. Ejusdem ex Edonis versum, qui depravatus exstat apud scholiasten p. 427, 25. et Suidam, τί ποτ' ἔσται ὁ μουσόμαντις, ἄλαλος, ἀβρατεὺς ὃν σθένει, ita corrigit Reisig.: τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις, ἄλαλος, ἄβροτος, ἐν στέφει. Vide quæ ad scholia dicentur. Dind. ἔσθ' deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. ὀρειβάτης Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. τίς ποθεσθ' ὁ—ὀρειβάτης Bloc. Dind.

277. Μῆδος. Scholiastes: ζητεῖται εἰ δεόντως (vere) καλεῖταί τις ὄρνις Μῆδος. Idem postea 485. ad hæc verba, quæ de gallo sonant, ὥστε καλεῖται Περσικός, scribit: μήποτε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν τὸν ἀλεκτρυόνα Μῆδον ὄρνιν καλεῖ, ἐπεὶ καὶ τοὺς Πέρσας Μήδους ἔλεγον et inferius ad hæc verba v. 833. ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ Περσικοῦ γένους, scribit, μήποτε νῦν τὸν ἀλεκτρυόνα λέγει. Μῆδος γὰρ λέγεται. Berg. Gallum igitur intelligit, qui quod Tho. Hyde in lib. de relig. vett. Persar. contendit, ex Persia ducit originem. Wiland.

278. ἐπέπτετο. Vulgo ἐπέπτατο. Vide supra 48. 90. Brunck. Medi, ut et alii Orientis populi, camelis equorum loco vehebantur, etiam in præliis. V. Plin. H. N. 8, 18. ἐσέπτετο Rav. ἐπέπτατο Bloc. ἐπέπτατο Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. ἐσέπτατο Suid. ed. Ms. κάμηλος. Pors.

279. Lege ἕτερος αὖ. ΕΠ. οὗτος. Bent. at αὖ hiatum facit: prope tamen accedit ad ἀλλ' Rav. Ludit poeta in voc. λόφος, quod et collem, quem proprie καταλαμβάνειν quis dicitur, et cristam avium, ut h. l. significat. Dind.

280. οὐ σύ—ἔποψ; Hunc enim prius vidit cristatum, supra 93. ubi ad eum dicit Euelpides, τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας; Itaque quasi crista in Epope sit proprium, putat nunc, quum et aliam videt cristatam avem, illam etiam esse Epopem. Berg. ἆρ' Ven. i. Raph. Dind. Vide Præf. Hecub. p. xlix. Pors. οὗτος —Ἔποπος. Iste est ex Philoclis Epope prognatus. Scripsit autem Philocles tragicus Tereum, qui in Epopem est mutatus, ut docet Schol. Sed tutius vertere: *Iste quidem est ex Philocle Epope natus, ego autem ejus sum avus;* ita ut Philocli tribuatur et pater Epops et filius. Ut huc inclinem, id facit, quia infra 1295. Philoclem hunc dicit cognominatum fuisse Alaudam, quæ avis quodammodo similis est Epopi, s. Upupæ, nempe respectu capitis. Utrique enim est fastigiatum. Vid. ibi Not. Berg. Vulgo sic legitur hic versus: ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος.—οὗτός ἐστι μὲν Φιλοκλέους. Manifesto depravata scriptura, quum titubet versus in

penultimo pede, qui pyrrhichius est; nam in Φιλοκλέους secunda produci non potest. V. not. ad Thesm. 160. Fluctuat etiam in codd. lectio. In membr. scriptum, οὗτος μέν ἐστι Φ. Allusio est ad Philoclis tragici poëtæ drama *Tereum*, cui ænigmatice subjicit Comicus, quod Sophoclis ejusdem argumenti drama in alium habitum inverterit. Nam Tereus in hac comœdia eodem exhibebatur ornatu, quo in Sophoclis tragœdia, ut supra monui. Ideo avem, quum Pisthetærus percontabatur, quænam illa foret, dicit Comicus Tereus, *Epopem esse filium Philoclis, Epopis nepotem, se vero postremi hujus Epopis* (cujus non nominatur pater) *avum esse, eadem nominum successione, qua in Calliæ prosapia alternis sibi succedebant Hipponici et Calliæ*. V. Periz. ad Æl. V. H. xiv. 16. Quia vero altera illa avis, epopi forma similis, fœda adspectu erat, ideo salse Comicus Epopem illum Philoclis filium esse fingit. Nam Philocles visu fœdus erat, sive quia προκέφαλος erat, sive ob quodvis aliud corporis vitium: utique fœdum eum fuisse constat e Comici versu Thesm. 168. ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ. Brunck. Schol. duo fuisse tragicos Philoclis nomine tradit (v. Fabric. B. Gr. ii. p. 314. Harl.), perperam autem Comicus quoque Philocles commemoratur (v. Kuster. ad Suid. iii. 604. Harl. ad Fabric. ii. 482). Aristoph. autem hæc potissimum scripsit, ut Calliam notandi esset opportunitas. Brunck. edidit: ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος; Επ. ἀλλ' ἐστὶν μὲν οὗτος Φιλοκλέους. Sed Inv. e Rav. cod. ἀλλ' οὗτος μὲν ἔστιν Φ. quod cum membr. convenire videtur. Reisk. conjecit, οὗτος ἐστὶν Ἔποψ Φιλοκλέους, quo nihil ad metrum lucramur, sensus impeditior fit. Dind. (omisso ἀλλ') οὗτος ἔστι μὲν Φ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

282. τούτου πάππος. Subaudi τοῦ Ἔποπος, quasi dicat, *ego autem sum Sophoclis Epops, qui ante Philoclem scripsit Tereum*. Hæc præeuntibus Scholiis. Berg. Nempe filiis sæpe avorum nomina imponebantur. V. Fabric. Bibl. Antiq. p. 725. et Sturz. Prol. quarta de Nomin. Græc. (1802.) p. 11. Dind. Versus 282. in fine columnæ ponendus excidit in Junt. i. λέγεις Bloc. Id.

283. Ἱππόνικος.—Accusat Scholiastes Comicum nostrum falsi eo, quod primus Callas fuit Phænippi filius; sed non ideo mendax Aristophanes. Nam ab illo primo Callia alternatim Hipponici et Calliæ sibi invicem successerunt plures. Sic enim procedit eorum stemma, quod evidentiæ gratia hic apposui: Φαίνιππος Καλλίας Herodot. l. vi. [121. s.] δᾳδοῦχος et λακκόπλουτος dictus, Pisistrati hostis, de quo Plutarchus Aristide c. 5. Demosthenis Scholiastes p. 393. Victor equo celere Olymp. liv.—Ἱππόνικος, dictus Ἄμμων. (Athenæus l. xii. Casaub.) ditissimus Atheniensium. Plutarch. de Malign. Herod.—Καλλίας, dictus etiam Λακκόπλουτος, ob suum avum ita vocatum. Plutarch. in Aristide. Legatus Atheniensium ad Artaxerxem. Herodot. lib. vii. Reversus, ab Atheniensibus talentis L. mulctatus ob suspicionem acceptæ a rege pecuniæ. Demosth. Περὶ Παραπρεσβ.—Hipponicus, dux copiarum contra Bœotos. Diod. S. L. xii. [c. 65.] Athen. l. v. cui Alcibiades colaphum inflixit. Plut. in Alcib. c. 8. Occubuit in pugna ad Delium. Andocid. in or. contra Alcib. Cujus viduam Calliæ matrem duxit Pericles. Plutarch. in Per. c. 24.—Καλλίας dictus etiam δᾳδοῦχος, ut ejus abavus. Xenoph. Hell. vi. 3, 3. Legatus missus Spartam ad pacem procurandam. De eo Lysias or. de Aristoph. bonis. Quem ut mulierosum insectatur Aristophanes in Ranis, et ut helluonem in Concionn. De cujus vita et matrimoniis Andocides in or. de Mysteriis. Forte et de ejus morte Ælian. V. H. iv. 23.—Ἱππόνικος, qui filiam Alcibiadis illius ducis celeberrimi duxerat uxorem et eam ob incesti suspicionem cum fratre Alcibiade juniore dimisit. Lysias in or. contra Alcib. Ex his patet, quam bene et apposite dixerit Aristoph. Ἱππόνικος Καλλίου κάξ Ἱππονίκου Καλλίας. Palmer. Præter Palmerium vide etiam de loco hoc Comici Perizon. ad Æl. V. H. xiv. 16. Kust.

284. Facete in his versibus perstringitur Callias, qui paternas maximas opes dilapidaverat. Brunck. ἄρ' cum signo interr. post ἐστὶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Bloc. etc. Dind.

285. Epopis nomen præf. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. Epopis nomen præf. Dind. F.

286. αἵ τε θήλειαι—. Nempe quia Callias Hipponici f. opes paternas impendit scortis, ut docet Schol. ad h. l. et Ran. 432. item ad Eccl. 805. propterea, inquam, Callias iste est ὄρνις, ὃς πτερορρυεῖ. Similiter Anaxandrides Comicus ap. Athen. iv. p. 166. Ὄρνις κεκλήσῃ (φησι)· διὰ τί, πρὸς τῆς Ἑστίας; Πότερον καταφαγὼν τὴν πατρῴαν οὐσίαν, Ὥσπερ Πολύευκτος ὁ καλός; οὐ δῆτ' ἀλλ' ὅτι Ἄῤῥην ὑπὸ θηλειῶν κατεκόπης. Berg. Notatus est Callias ob hanc opum profusionem etiam ab Eupolide ap. Schol. h. l. γενναῖος est *nobilis* atque *dives*. Cf.

Ruhnken. ad Tim. p. 67. Dind.

287. Dele ὡς. Bent. ὡς ἕτερος αὖτις. Dele ὡς vel τις. Pro αὖτις ed. Kuster. αὖθις. sed αὖ τις Ald. Pors. ὡς ἕτερος αὖ βαπτὸς—. Sic ad metri normam scriptum oportuit. Mendose vulgo αὖθις βαπτὸς—. Brunck. Equidem olim edidi, ὦ Πόσειδον; (omisso ὡς) ἕτερος αὖ τις βαπτὸς—αὖ τις est in cod. Rav. Reiskius hunc versum mavult Euelpidi tribui.—ἕτερος αὖ τις βαπτὸς ὄρνις οὗ. Reisig. Dind. αὖ τις βαπτὸς Ald. Junt. i. iii. Bloc. αὖτις Junt. ii. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. Lugd. αὖθις Ven. i. ii. Raph. Id.

288. κατωφαγᾶς avicula quædam vorax esse fingitur. Neque enim vere fuisse videtur. Petiit autem Cleonymum, qui admodum vorax fuit (Eqq. 1290. ss.) et timidus (Nub. 352. et sæpius a nostro notatus). Dind.

289. Locum hunc citat Phrynichus, p. 80. Kust. Scholia: ἴσως ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν τὸ ὄνομα πεποίηκε, διὰ τὴν τοῦ Κλεωνύμου πολυφαγίαν. Voracem fuisse Cleonymum, patet etiam ex Eqq. 1286. καὶ διεζήτηχ' ὁπόθεν φαύλως ἐσθίει Κλεώνυμος. Huc pertinet illud Anaxandridæ, ὄρνις κεκλήσῃ; διὰ τί; πότερον καταφαγὼν τὴν πατρῴαν οὐσίαν; Berg. Phrynichus p. 433. ed. Lobeck. ubi κατωφαγᾶς τις scriptum. Vid. Lobeck. in Wolfii Analectis vol. iii. p. 55. Dind.

290. ἀπέβαλε τὸν λόφον. Nempe galeæ cristam, quia tamquam ῥίψασπις notatur, ut ait Schol. Comicus Nubb. 352. Κλεώνυμον τὸν ῥίψασπιν. Berg. Ales ille, si Cleonymus est, qui factum, ut ei crista non defluxerit, quemadmodum Cleonymo periit clypeus? Vid. not. ad Nub. 680. Brunck. Non erat cur olim ἀπέβαλλε reponerem. Immo trochæus in quinta sede esse debet, quem recte tribrachys excipit. Ludit poëta in voc. λόφος, quod et de *collibus* (293.) et de *cristis avium* (291.) et de *cristis galearum* (290.) dicitur. Dind. Hunc versum Euelpidi attribuit Dind. F. οὐ κατέβαλε scholiastes p. 428, 33. in ed. Ald. Dind.

291. Lege ἐπὶ vel potius ἡ τῶν ὀρνέων. Bent. In hoc versu quædam redundant, quem proinde metri gratia sic scribendum esse moneo: Ἀλλὰ τίς ποθ' ἡ λόφωσίς ἐστιν ἐπὶ τῶν ὀρνέων; Kust. Ita olim Kusterum sequutus edidi. Dind. Sic legitur hic versus in primariis edd., ut in cod. C. metro corrupto: ἀλλὰ μέν τοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ 'πὶ τῶν ὀρνέων; Ant. Fracinus ex alio cod. edidit, ut est in membr.: ἀλλὰ μέν τοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἔσθ' ἡ 'πὶ τῶν ὀρνέων; Quæ lectio priore adhuc pejor est. Sincera demum et genuina habetur in B.: ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων; Qua me mala fortuna hoc fugerit, dicere nequeo: numeros equidem restitui, sed poëtæ manum neutiquam. Comprobatam itaque illam lectionem diligens lector reponat, nulla habita ratione Kusterianæ emendationis: ἀλλὰ τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἐστὶν ἐπὶ τῶν ὀρνέων; Quod membr. exhibent ἔσθ', e glossa ortum est; ἐπὶ ab imperito librario e sequenti versu retractum: præpositio illa locum hic non habet. Brunck. ἔσθ' 'πὶ τῶν ὀρνέων. ἡ 'π' ὀρνέων, vel ἐστὶν ἐπὶ τῶν, quod melius, cum omittat ἔσθ' Ald. Pors. ἀλλὰ μ.—Euelpidis nomen præmissum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc.—λόφωσις ἡ 'πὶ τῶν ὀρν. Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. λόφωσις ἔσθ' ἡ 'πὶ τ. ὀ. Junt. ii. Gel. Port. Lugd. Amst.—ποτ' ἔσθ' ἡ λόφωσις ὀρνέων Not. Scal. Rav. ut Bentl. Dind.

292. ἢ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον; v. Spanhem. ad Callim. p. 553. Kust. Scilicet δίαυλος fuit cursus genus, quo bis stadium, vel pedibus vel curru emetirentur, inter Olympica certamina receptum Ol. xiv. V. Corsini Diss. Agon. p. 18. add. Pollux 3, 147. Atheniensium nobiles et divites adolescentes adamabant hujus generis certamina curulia, ad quæ galeis cristatis ornati veniebant. Wilandus existimat, peti a poeta simul chorages, qui non satis personas avium secundum earum genera distinxerint, contenti, quod singulis cristam dederant. At Pisthetærus tamen eas distinguit. Videntur igitur diverso habitu fuisse. Dind. ἢ 'πὶ—cum puncto post ἦλθον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. cum signo inter. post ἦλθ. Gel. Port. ἢ Bloc. Verbis ὥσπερ—Epopis nomen præmittitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. κάρες Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

293. Λόφον hic *collem* significat, non *cristam:* et jocus est ex ἀμφιβολίας. Ergo ἢ ἐπὶ τὸν δίαυλον ἦλθον, *an collem ceperunt*, ut diaulon melius spectarent? Non: sed ut Cares in montibus degunt. Bent. ἐπὶ λόφων. Non facile est, imitari argutias tales in Latino sermone, quæ in eo consistunt, quod aliter atque aliter accipitur vox λόφος. Berg. ἐπὶ λόφων rescripsi auctoritate Ms. Vat. U. pro ἐπὶ τῶν λόφων, quod priores edd. habent, sed metro repugnante. Kust. Cares, bellicosissima gens, primi cristis usi esse dicuntur, auctore Strab. xiv. p. 976. Alm. (unde in fragm. Alcæi in Stangii Collect. fragmm. Alcæi 1810. p. 110. λόφον σείων Καρικόν.) iidemque Ionibus invisi et ab iis exagi-

tati loca edita occuparunt, ubi tutiores essent. Dind. ἐπὶ λόφον Ald. Junt. i. iii. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ἐπὶ τῶν λόφων Junt. ii. Gel. Port. Lugd. Amst. —ἐπὶ λόφων Not. Scal. ἐπὶ τῶν λόφων οἰκοῦσ' ὦ 'γάθ' Rav. Id.

294. κακὸν Comice dictum est pro πλῆθος. Eodem sensu 295. νέφος dicitur, de quo vidd. intpp. ep. ad Hebr. 12, 1. Dind. Post κακὸν et post ὀρνέον in vett. edd. signum interr. Sustulit post κακὸν Gel. Port. Id.

296. οὐκ ἰδεῖν—. In Vesp. 1085. ὑπὸ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν. τὴν εἴσοδον. Scholia: εἴσοδος δὲ λέγεται, ᾗ ὁ Χορὸς εἰσεισιν ἐν τῇ σκηνῇ. Ingreditur autem nunc chorus sub forma avium et constat ex illis avibus, quæ proxime sequentibus octo versibus recensentur. Scholiastes ad Eq. 586. οἱ γὰρ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τραγικοὶ χοροὺς ἵστασαν, οἳ τὰ χορικὰ ὑπεκρίνοντο καὶ ᾖδον μέλη· συνειστήκει δὲ ὁ κωμικὸς ἐξ ἀνδρῶν ἤδη καὶ γυναικῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ ἐκ παίδων κδ', ὡς καὶ οὗτος ἀπηρίθμησεν ἐν Ὄρνισιν, ἄῤῥενας μὲν ὄρνεις ιβ', θηλείας δὲ τοσαύτας· ὁ δὲ τραγικὸς ιε'. Berg.—ὑπ' αὐτῶν, præ iis. Vide Pors. Præf. ad Eurip. p. lxi. Add. Pollux Onom. p. 414. ibique Kuhn. Dind. εἶτ' ἔσθ' Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. Id.

297. Verba ἐκεινοσὶ etc. sunt Euelpidis, et 298. ἐκεινοσὶ δέ γ' ἀλκ. ejusdem, et οὑτοσὶ Pisthetæri. In sequentibus pariter ambo socii vices nomina avium recensendi alternant, ut in Pluto et alibi factum. Reisk. Assensus olim ei sum, nunc cum Brunck. puto, præeuntibus codd., personas esse mutandas. πέρδιξ non nostra cinerea perdix, sed rufa esse videtur. Cf. Buffon. H. Av. iv. p. 97. ss. add. Camus ad Aristot. H. A. ii. p. 623. s. Dind. πινέοψ Bloc. ἐκεινοσὶ δὲ Elmsl. ad Acharn. v. 108. p. 53. Id. ἐκεινοσί γε νῆ Δί' ἁλκυών Rav. Id.

297, 8. Epopi tribuit Bent. Bent.

298. Distinctæ personæ ad fidem codd. A. B. nisi quod in iis avium declaratio Epopi tribuitur, cujus in locum quater Pisthetærum posui. Namque præter omnem verisimilitudinem ista, οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος; diceret. Brunck. Sed fortassis hæc tantum Pisthetæro aut Euelpidi tribuenda sunt. Nam avium, certe plerarumque, declaratio, magis Epopi congruit. πηνέλοψ genus anatum est, fortassis *anas Penelope* Linn. V. Camus l. l. p. 618. Dind. Hic etiam (ut sequ. v.) Euelpidis nomen præf. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. πηνέοψ Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. πηνέλοψ Junt. ii. Brub. Gel. Port. etc. Id.

299. Lege ΠΕΙ. τίς γὰρ — ΕΠ. Bent. κειρύλος. Vulgo κηρύλος. In membr. κιρύλος. Nostram lectionem tuentur veteres critici, merito; namque jocus perit, nisi per diphthongum nomen scribatur. Alluditur ad verbum κείρω, proprium artis, quam exercebat Sporgilus tonsor. Brunck. Sensus: *Estne vero Cerylus avis? Annon vero Sporgilus avis est, quem constat esse Cerylum?* Nempe aliter atque aliter accipiuntur voces κήρυλος et ὄρνις. Vocem ὄρνις proprie accipit Euelpis, metaphorice Pisthetærus [ex vulgata personarum distinctione]. Vox autem κήρυλος versu anteced. pro ave accipiebatur, nempe pro mascula alcyone; hic autem accipitur pro κειρύλος, i. e. *tonsor*, a κείρω, propter similitudinem soni inter η et ει. Ita de h. l. sentit Schol. ad Plut. 589. ubi ad vocem λήροις ibi occurrentem ita scribit: εἰσὶ δέ, οἳ καὶ παίζειν φασὶ τὸν Κωμικὸν πρὸς ὁμοιότητα ἤχου τοῦ κατά τε τὸν λῆρον διὰ τοῦ η γραφόμενον καὶ τὸν παρὰ τὸ λείριον· deinde paucis interjectis, τοιοῦτόν τι παίζει καὶ περὶ κειρύλου ἐν Ὄρνισιν, ἔνθα καὶ διὰ τοῦ η' νοεῖται ἡ λέξις, ὡς ἐπὶ τοῦ ὄρνιθος οὕτω λεγομένου, καὶ διὰ διφθόγγου δὲ, διά τινα κουρέα, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω. Est autem ille tonsor Sporgilus. Berg. Notavit eum etiam Plato Comicus, ap. Schol. et Suid. h. v. Forte rapax fuit homo, aut, auctore Wilando, cultris rasoriis hebetibus utebatur. Emendaveram jam in ed. a. 1782. præeunte Schol., et ut joci ratio magis appareret, et quoniam Attica hæc forma haberi potest. Putatur autem κήρυλος vel κηρύλος esse mas alcedo. Dind. κειρύλος primus dedit Brunck., confirmavitque Ms. Vat. auctoritate Dobr. Eadem scriptura commemoratur in scholiis ad Plutum p. 88, 21. et ad hunc locum p. 429, 28. quanquam non ita ut κειρύλος in textu scriptum reperisse grammaticos satis clare appareat. Ex codice A. Brunck. aliam affert scripturam κιρύλος, quam ne casui deberi putes admonet Hesychius vol. ii. c. 267. κίρυλος (κίῤῥυλος Favorinus c. 1058. ed. Bas). ἰχθὺς ποιός. καὶ ὀρνέου εἶδος. κείρυλος habet idem ibid. c. 217. κειρύλοι Photius c. 113. Certum est avis nomen fuisse κηρύλος: sed κειρύλος dixit Aristophanes, ut Sporgilo tonsori nomen accommodaret. Ceterum de facetia hujus loci disserit Eustathius ad Homerum, p. 125. Id.

299, 300. κηρύλος Ald. Junt. i. ii. iii. Bloc. etc. Statim ante, ἐστὶν Junt. i. iii. Id.

301. ΕΠ. χαὐτή. Bent. τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε; Hæc dicit respectu spec-

tatorum, qui erant Athenis; non respectu eorum, qui sunt in scena, quæ erat procul ab Athenis. Notum autem est proverbium. Berg. Dictum de iis, qui supervacaneos labores susciperent. αὐτῇ δὲ Elmsl. ad Acharn. v. 108. p. 53.—Editiones omnes γλαύξ, quod Doricum, si fides habenda Euphronio apud scholiasten ad Vesp. v. 1081. Conf. Lobeck. ad Phrynichum p. 76. Dind. Post Σποργίλος in vett. edd. etiam Port. punctum, comma in Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Id.

302. ΕΠ. Bent. Κίττα (Att. pro κίσσα) est *pica* (Ælster). V. Buffon H. Av. p. 64. et Cettio quidem in Hist. Nat. Sardiniæ, quem Schneider. sequitur, auctore, non *pica varia*, sed *glandaria*. Camus tamen ii. p. 639. κίτταν et picam vulgarem eamdem esse censet. De τρυγόνι v. id. Camus p. 814. et Buffon. iv. p. 168. κορυδὸς est alauda cristata, v. Camus p. 74. s. ἐλεᾶς quæ sit æque incertum quam quæ ἐλέα ap. Aristot. H. A. Existimatur non differre ab ea quæ ἐλεὸς dicitur. (Buffon. ii. p. 108. ss.) Ὑποθυμίδες (ap. Plut. Symp. iii. 1. p. 567. t. viii. Reisk.) dicuntur serta a cervicibus suspensa; quodnam avium genus h. l. sit intelligendum, incertum est. Nec notior est νέρτος (ex rapacium avium genere). Nam περιστερὰν columbam esse satis constat. De φάττῃ autem (palumbo, cf. Buffon. iv. 169.) ad Plut. p. 546. dictum est. ἱέραξ, sacer ales, accipiter aut vultur Ægyptiacus est (Buffon. i. 136. Camus ii. 310). κόκκυξ est *cuculus*. Ἐρυθρόπους num idem sit qui ἐρυθιὸς ap. Aristot. (*le rouget*, Camus ii. p. 735.) aut ἐρίθακος (*rubecula*), incertum est. Mox unus e Scholl. monuit divisim scribendum esse Κεβλὴ πυρὶς, sed alter docuit ita numerum 24. avium (inde a v. 288.) non servari. Verum omnino plures, quam 24. aves, prodiisse videntur, aut conspectæ certe esse. Quæ autem illa fuerit avis, ignoratur. πορφυρὶς et πορφυρίων diversarum avium fuerunt nomina. Francog. interpres πορφυρὶς reddidit *poule sultane*, laudato Buffon. xv. p. 302. Dind. κόρυδος. Vid. annotationem ad v. 472. Bloc. Id. Nullum nomen præfixum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. ἐλεᾶς Bloc. ὑποθυμὶς Junt. i. iii. Id.

304. κέρχνη ob metrum legendum. Perperam vulgo κερχνῇς. Brunck. κερχνῇς olim scripseram, κέρχνη Inv. e Rav. Videtur autem eadem esse, quæ alias κέγχρις et κεγχρῇς dicitur, *tinunculus*, (Camus ii. p. 256. Schneider. ad Æl. N. A. ii. 43.)—κολυμβὶς, *urinatrix*—ἀμπελὶς eadem avis canora esse videtur, quæ aliis ἀμπελίων dicitur, secundum Buffon. v. p. 314. φήνη est ossifraga, aquilæ genus, orfraie ap. Buffon. i. p. 96. Cf. Camus ii. 577. s. Schneider. ad Friderici ii. Reliqua p. 93. δρύοψ prorsus ignota est, nec alibi, quantum scio, memoratur. Præteriit eam etiam Schneiderus in Lexico. δρυοκολάπτης (picus Martius) frequentius occurrit. Dind. κερχνῇς Ald. Junt. i. ii. etc. κερχνῇς Wech. κερχνὶς Brub. Prope verum Rav. κέγχνης, v. 590. 1174. Dind.

305. Pisthetæri et 309. τοῦτο etc. Euelpidis nomen præfixum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Dind.

306. κόψιχος est Attica forma, pro vulg. κόσσυφος, κόττυφος. V. Mœris p. 310. et Hesych. cum intpp. Est *merula* Buffon. v. p. 242. Camus ii. p. 503. — ποππύζειν s. πιπίζειν est inter verba, quibus variarum animantium voces exprimuntur. V. Casauboniana p. 56. ss. Valck. Anim. ad Ammon. p. 228. ss. et Sturz. Prol. v. de Vocc. Anim. p. 12. ἰοὺ semel Bloc. Dind.

308. οἷα Junt. i. iii. παπάζουσι Cod. Vat. ποποποποποποποῖ Bloc. Dind. ἀπειλοῦσιν — κεχήνασιν ob metrum. Perperam vulgo ν paragogicum omissum. Brunck. Emendaveram jam in mea ed. Fuerunt librarii in ea re maxime inconstantes. Dind. ἀπειλοῦσι γ. νῶϊν; οἴμ. κεχήνασί γ. τ. Ald. Junt. i. (in qua νῶν) ii. Crat. Ven. i. ii. (ubi νῶϊν) Wech. Brub. Gel. Raph. (ubi νωῖν) Port. Lugd. ἀπειλοῦσι νῶϊν (sine γε), οἴμ. κεχήνασι γ. τ. Junt. iii. Id.

310. Octies tantum syllaba πο in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Vulgo octies syllaba πο est repetita, quam novies poni jussit Inv. Dind.

311. Vulgo duo versus, quorum prior in v. ἐκάλεσε finitur, ἆρα jam olim pro ἄρα, metri causa edidi. Ita et Brunck. atque Inv. Dind.

312. Duo versus in Ald. etc. quorum secundus a τίνα incipit. (Unum versum fecit Dind. F.) ἄρ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. etc. ποτὲ deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. etc. Dind. ποτὲ additum ex cod. Vat., Rav. et A. B. Probavit hanc scripturam Brunckius in annotatione. μ' ἆρ' et ποτὲ abest Bloc. Id.

313. Suid. οὐκ ἀ. φ. Pors. ἀποστατεῖν ducitur ab ἀποστὰς, quo vocab. usus est Æschylus pro φυγών. V. Toup. Emm. in Suid. i. 74. et iv. 331. Omnis locus refert ingenium tragici sermonis. Dind.

314. Leg. τί τί τί τί τί τί μ' ἤρου; *quid me interrogas?* Reisk. Vulgo enim fuit, τιτιτιτιτιμπτροῦ. Brunck. dedit τιτιτιτι-

τιμπρού. Sed Inv. τιτιτιτιτιτιτιτί haud dubie Rav. Vulgata tamen aut Brunckii scriptura voci avium nonnullarum similior est. τιτιτιτιτιτιτιτί Rav. vid. 228. τι τι τι τι τιμπτρού Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. τί τι τι τιμπτεροῦ Bloc. Dind.

315. Hos versus citat Suidas in πάρει, cujus notam proponam: πάρει, ἐλήλυθας, παρεγένου. τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ φίλ' ἔχων πάρει; κοινόν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδύν, ὠφελήσιμον. Quod olim ille in hoc loco legebat πάρει, hodie in libris non comparet. Sane fatendum est, eo bene sententiam carere posse: nihilo tamen minus reponendum est. In tribus codd. unicum versum conficiunt male nobis distincti duo versiculi. Tetrameter est pæonicus, quem sic scribere et dimetiri oportet: τίνα λόγον ἄ | ρα ποτὲ πρός γ' | ἐμὲ φίλον ἔ | χων πάρει; Perperam apud Suid. scriptum φίλ'. In tribus codd., ut in impressis, est φίλον. Tum πρός γ' ἐμὲ legendum, quod ipsa metri evincit ratio. Hoc errore admonitus inquiro in binos superioris chori versiculos 311. 312. (314. Lips.) qui perinde ac isti in tribus codd. unum conficiunt versum. Præterea in membr. scriptum, τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται; In B. vocem ποτέ, quam primo omiserat, superne reposuit librarius minio scriptam. Versus itidem est tetrameter pæonicus, quem sic scribas et dimetiare [ut ed. Inv.]: ποῦ μ' ἄρ' ὃς ἐ | κάλεσε; τίνα | τόπον ἄρα πο | τὲ νέμεται; Brunck. Rav. ut Brunck. Habet Suidas v. πάρει hæc ita scripta: τινὰ λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ φίλ' (φίλους Cod. Oxon.) ἔχων πάρει. Scholiastes p. 431, 6. τίνα λόγον. ἀπὸ κοινοῦ τὸ πάρει. Πάρει abest Bloc. Ald. et cett. edd. τίνα λόγον ἄρα ποτὲ | πρὸς ἐμὲ φίλον ἔχων. Dind. ἔχων πάρει Suid. v. πάρει, probante Toupio in Suid. iii. p. 14. φίλους Suid. Ms. Pors.

318. λεπτὼ λογιστά. Ita edd. pristinæ, non λεπτολογιστά, ut nupera (Kust.), quod et metro nocet. Berg. Utrumvis (λεπτολογιστὰ an λεπτοσοφιστὰ) legeris, versum perinde claudicantem amplecteris. Nempe utrovis modo in tertia trochaici sede pro trochæo duas tantum breves syllabas constitues. Nunc accipe, quod a poetæ manu profectum esse, quovis pignore contenderim: Ἄνδρε γὰρ λεπτὼ σοφιστὰ —. Equidem si λεπτὼ λογιστὰ scribas, ad versum perinde erit, alteram vero lectionem præfero hoc adductus, quod in Comici scriptis σοφιστὴς non raro, λογιστὴς vero ne semel quidem conspiciatur. Postquam hæc scripsi, in ed. Basil. 1532. λεπτὼ λογιστὰ extare video. Dawes. At exquisitius est λογιστά, et Athenis erant decem λογισταί, ad quos magistratus abeuntes munere rationem referre oportebat, (v. Harpocr. h. v.) et alii duo λογισταί, qui videbant, ne fraus committeretur ab iis, qui remp. gerebant. (Petit. Leg. Att. p. 308.) Eo fortassis Noster respexit. Dind. Perperam in B. λεπτολογιστά, quod, metro licet reclamante, quædam edd. habent. Duo alii λεπτὼ λογιστά, ut edd. vett. In Vat. cod. Kusterus reperit λεπτοσοφιστά, unde vulgato præfert Dawes. λεπτὼ σοφιστά. At ego alterum retinendum censeo. Brunck. δεῦρ' ἀφῖχθον. Sinceram hanc lectionem e prava membr. scriptura elicui, in quibus ἀφῖχθαι. Vulgo ἀφίκονθ'. Id. ἀφῖχθον Cod. Rav. et Victor. λεπτολογιστὰ soli Gel. Port. Lugd. ἀφίκονθ' ὡς Ald. Junt. I. II. III. Bloc. etc. Dind. λεπτολογιστά· λεπτὼ λογιστὰ Dawes. Misc. Crit. p. 295. λεπτὼ λογιστὰ edd. Ald. Bas. 1532. Junt. I. II. Pors.

320. Chœroboscus apud Bekkerum in Anecdotis vol. iii. p. 1247. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν τὰ πρέσβη παρὰ τοῖς ῥήτορσι βαρυτόνως ἀναγινώσκεται, ὡς ἀπὸ τοῦ πρέσβυς πρέσβεος πρέσβεε πρέσβη, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει περισπωμένως ἥκετον πρεσβῆ δύο, ὡς ἀπὸ εὐθείας ὀξυτόνου, οἷον ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ πρεσβεύς τοῦ πρεσβέος τὼ πρεσβῆ. Fortasse hæc ad hunc locum aliter olim lectum pertinent. Dind.

321. πρέμνον metaphorice, pro magnitudine, ut *radix* pro principio. *Veniunt habentes molem rei ingentis*. Berg. Nimirum dicitur proprie de truncis arborum annosarum. V. Hesych. et Timæus gl. Plat. h. v. (Phot. p. 330. πρέμνον, στέλεχος δένδρου.) Inde etiam de ramis (Zonar. h. v.). Anthol. iii. p. 308. πρέμνον ἀνεστήριξαν ἐλαίης. Hinc omnino ingens, magnum. Eodem significatu πελώριον dicitur, ut ἔργον πελώριον Pind. Pyth. vi. 3, 4. Affectat poeta verba tumida et Æschylea. πελωρίου μεγάλου Bloc. Dind. ἥκεις ἔχων Suid. ed. Ms. πρέμνον. Pors.

322. ἐξότοιτράφην Ald. Ven. II. Wech. ἐξόπουτράφην Junt. I. III. ἐξότου τράφην Junt. II. Gel. Port. Lugd. ἐξοτοῦτράφην Crat. ἐξότου 'τράφην Ven. I. Brub. Raph. ἐξ ὅτου ἐτρ. Bloc. Dind.

323. μήπω. Leg. μή που. Hotib. τί μ' εἰργάσω; *quo malo me affecisti?* atque mox ἔργον in malam partem dicitur, scelus, facinus, ut Plut. 415. Dind.

324. τῇδε Ven. I. II. τῆς δὲ Raph. — συνουσίας Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind.

325. τ' οὔργον Junt. I. III., τοὔργον Crat. Dind.

326. Ald. ὑμῖν εἰμ'. Bent. παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν —. Inepte vulgo παρ' ἡμῖν, εἰ

παρ' ὑμῖν —. Brunck. Correxerat ita jam Reisk. Defendi olim vulgatum, ut elegantius, coll. 329. s. Nunc largior, ineptum esse παρ' ἡμῖν. Nam dicendum erat simpliciter, jam eos avibus adesse. Scholiastes p. 431, 5. sine ulla verborum distinctione, κἄστιν ἤδη που παρ' ἡμῖν εἰ παρ' ἡμῖν εἴμ' ἐγώ. Recte habet παρ' ἡμῖν, si personarum distinctio ita emendetur ut ab me factum est. Præterea ex scholiaste που dedi pro ποῦ. Dind. παρ' ἡμῖν priori loco Ald. Junt. i. ii. ii'. Crat. Ven. i. ii. etc. Ita et posteriori loco Gel. εἴμ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. ἡμῖν — ὑμῖν Bloc. Dind.

327. στρ. 343. ἀντιστρ. Bent. ἔα, ἔα, vulgo versui seq. additur. Hotib. hæc adnotavit: " ἔα in stropha, ἰὼ in antistropha semel positis, dochmaicos restitueris: ἔα, προδεδόμεθ', ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν. | ἰώ, ἔπαγ', ἔπιθ', ἐπίφερε πολέμιον." Dind. Στροφὴ κώλων ιγ' præf. Ald. Junt. i. ii. iii. etc. ἔα, ἔα cum versu seq. jungitur Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Id.

329. ὁμότροφα, *in quibus una nutritæ sumus*. Cf. Hom. Il. Ψ. 84. Nam alibi ὁμότροφα, σύντροφα, dicuntur, quæ una cum alio educata et nutrita sunt. V. Lennep. ad Phalar. p. 22. Dind. ὁμοτρα, os φά θ' Bloc. Id.

331. θεσμοὶ proprie dictæ sunt Draconis leges, quarum primum vocabulum erat θεσμός, sed nomen etiam ad alias leges, inprimis antiquas, translatum. V. Intpp. Ælian. V. H. 8, 10. παραβαίνειν, *migrare*, frequenter ita ponitur. Dind.

333. ἐς δόλον ἐκάλεσεν est, arcessivit eo consilio (εἰς) ut deciperer. παραβάλλειν est *objicere*, *committere*, bono et malo sensu. V. Tho. M. p. 680. Hesych. t. ii. p. 857. s. Abresch. Dil. Thuc. p. 214. Dind. Post ἐμὲ lacunæ signa posuimus. Fortasse adverbium aliquod excidit, quo epopis perfidia notaretur, velut ἀνόμως, ἀδίκως, et quæ sunt similia. ἐκάλεσε παρέβαλέ τ' Bloc. Id. Præmissis anapæsticis versibus dimetris aliquot pedibus soluta arsi, apponuntur cretici versus: ες δε δολον εκαλεσεν, παρεβαλεν τ' εμε παρ' αθε- | ον γενος ανοσιον, όπερ εξοτ' εγενετ' ἐπ' εμοι | πολεμιόν γ' επετραφη: quibus respondent hi: ουτε γαρ ορος σκιερον, ουτε νεφος αιθεριον | ουτε πολιον πελαγος εστιν, ὅ, τι δεξεται | τωδ' αποφυγοντε με. In stropha vulgatum est exemplaribus παρὰ γένος ἀνόσιον —. Interciderunt post παρὰ syllabæ θεον, de qua re diximus p. 77. Thesmophoriazusis, v. 367. intercidit θεοὺς post ἀσεβοῦσιν. Nomina ἄθεος et ἀνόσιος conjunxit Lucianus, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ, Vol. iii. p. 144, 84.: πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται. Idem illud revocavi olim in Sophoclis Œdipi Regis versum 1360. νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς. Laudavit emendationem censor Erfurdtii in Commentariis Lipsiensibus, A. 1810. p. 506. Similiter autem Bacchis Euripides, v. 993. et 1013. τὸν ἄθεον, ἄνομον, ἄδικον Ἐχίονος γόνον γηγενῆ: Hercule Furente, v. 433. βίον κέλευθον ἄθεον, ἄδικον. Eadem conjunxit nomina Thesmoph. ἀδίκων τ' ἔργων ἀθέων τε τρόπων. Reisio.

334. Versus 333-4. sunt etiam tetrametri pæonici, quorum posterior claudicat. In vulgata lectione non consentiunt codices. In C. ut in impressis ὅπερ ἐξότ' ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοὶ —. In A. B. ὅπερ ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ (mendose in A. ἐπ' ἐμοῦ). Legendum est: γένος ἀνόσι | ον ὅπερ, ἐξ | ότου γ' ἐγέ | νετ', ἐπ' ἐμοί. Non aliter numeri constare possunt, nec versus hic antistrophico, scilicet 350. (οὔτε πολιὸν πέλαγος etc.) congruere. Ineptit hic, ut fere ubique, Græculus, metrorum enarrator, catalecticos vacans tetrametros, qui sunt acatalecti. Fieri tamen possit, ut menda sit in scriptura. Brunck. Deficienti versui male succurrebat Brunck. reponendo ἐξότου γ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ — siquidem sic alter pæon interturbat contra regulam. Neque Rav. libri movet me lectio ἐγένετ' ἐπ' ἐμοί. Sæpius inutile visum librariis γε omissum est, sæpius quoque cum γὰρ commutatum; quod quidem hic factum puto, itaque numeros esse integrandos. Transposita vox, quæ fortasse ansa corruptionis: naturali ordine hæc scripta, ὅπερ γάρ, ἐξότ' ἐγένετο, πολέμιον ἐτράφη ἐπ' ἐμοί, nihil mirati essent boni monachi. Legendum igitur: γένος ἀνόσιον, ὅπερ, ἐξότ' ἐγένετο, γὰρ ἐπ' ἐμοὶ — Similiter peccatum infra 1486., quod ostendit versus antistroph. 1498. Hotib. In toto hoc carmine parodiam inesse chori cujusdam tragici conjecit Francog. interpres. Videtur ita edi voluisse Inv. ut ex nota ejus patet: scripsit tamen ἐξότ', quo versus pessumdatur. Herman. de Metr. p. 366. scribi jussit: ἐς δε δολον | εκαλεσεν | παρεβαλεν | τ' εμε παρα | γένος ανοσι | ον, όπερ, ἐξ | ότ' αν ἐγενε | το γ' επ' έμοι | πολεμιον γ' ετραφη. Add. ejusdem Handbuch der Metr. p. 199. s. Dind. ἐς δὲ — τ' ἐμὲ * * | παρὰ γένος — επ' εμοι | πολέ-

μιον ετραφη edidit Dind. F. Lege ἐξότου ’γένετο. Vide Plut. 85. Pors. ἐξότ’ ἐγένετ’ ἐπ’ ἐμοὶ et Rav. ἐγένετο γε, ἐπ’ Port. Lugd. ἔξω τ’ — Bloc. Dind.

335. πολέμιον τ’. πολέμιον γ’ ed. Kuster. Pors. Omittit γ’ Cod. Venetus et deleverat Bentl. Excidit syllaba. Fortasse scribendum παρετράφη. Dind. πολέμιόν γ’ ἐτράφη, antistrophicum habet versum 351. τώδ’ ἀποφυγόντε με. Antepenultimam quia produci noluit, paullo ante ipse ἐξότου ’τράφην posuit, non ἐξότ’ ἐτράφην. Itaque hoc loco quidni maluerit idem πολέμιόν γ’ ἐπετράφη dicere? Reisig.

336. Vulgo sic legitur hic versus: πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστιν ὕστερος λόγος. Corrupti sunt numeri spondeo in tertia sede posito. Quippe ultima in ὄρνιν producitur, quod liquet e vv. 73. 512. 515. 561. 721. In suam ergo sedem reponendæ erant voces a librariis male inversæ; ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμὶν ὕστερος λόγος. Brunck. ὄρνιν e glossemate irrepsit, ut v. 277. Quum enim ὄρνις semper secundam producat apud Aristoph., legendum ope Suidæ: ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος. Pors. ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους ὁ. λ. Suid. ed. sed verba Comici om. Ms. Vide ad Hec. 204. Id. Σύστημα κατὰ περικοπὴν præf. in Ald. Junt. I. II. III. etc. ἔστιν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind.

337. τῷδε (pro τόδε) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Primus Gel. τώδε, tum Port. et sqq. Dind.

338. ἀπολοίμεθ’ ἄρα. ἀπωλόμεσθ’ ἄρα. Pors. Lege ἀπωλόμεσθ’. Bent. διαφορηθῆναι i. e. διασπασθῆναι. intell. δεῖν. Dind. ὡς ἀπωλόμεσθ’ ἄρα. Vulgo mendosissime et profligato metro ὡς ἀπολοίμεθ’ ἄρα. Librariorumne an editorum stuporem magis mirer nescio. Nihil ad hunc versum adnotarunt belli nostri Critici. Quod reponendum erat, ipse suppeditavit Comicus. Vid. Acharn. 333. Brunck. Ei obsequutus est Inv. etsi codice suo non laudato. Dind. ἀπολοίμεθ’ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Id.

339. νῶϊν. Una syllaba mallem νῷν, minime νῶϊν. Berg. νῶϊν Ald. Junt. I. II. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. νῶϊν Junt. III. Ven. I. II. Raph. Dind.

340. ἀκολουθοίης Ald. Junt. II. ἀκολουθοίησ’ Junt. I. III. Correxit Crat. ἀκολουθείης Bloc. Dind.

341. κλάοιμι. Vulgo κλάοιμι scriptum. Attice dicitur, v. Piers. ad Mœr. p. 231. et apud Comicum significat fere *infelicem esse*, sed alter proprie accepit, unde v. seqq. dicit κλαυσεῖ (Attice, v. Tho. M. p. 536.) γὰρ (scilicet) —. Dind. ληρεῖς ἔχων. Ran. 509. ληρεῖς ἔχων. Ibid. 202. et 521. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων. Berg. Vel redundat ἔχων vel positum pro ἔχεις, i. e. εἶ, ληρῶν. V. Greg. Cor. p. 63. Valck. ad Eurip. Phœn. 712. et Ruhnk. ad Tim. p. 258. Dind.

342. V. infra 1612. Berg. V. de form. ἐκκόπτεσθαι (h. e. ἀφαιρεθῆναι) τὸν ὀφθαλμὸν Tho. Mag. p. 323. Dind. τὼ ’φθαλμὼ ’κκοπῇς Bloc. Id.

343. Ἀντιστροφὴ κώλων θ’ præf. in Ald. Junt. I. II. III. etc. ἰὼ ἰὼ ad seq. versum refertur in Ald. Junt. I. II. III. etc. Dind.

344. ἔπειθ’ Junt. II. Gel. Port. ἔπαγ’ scil. πόδα. Constipavit noster plura verba idem indicantia, choros tragicos imitatus. Eodem modo etiam uni substantivo duo adjectiva sunt addita. Dind. ἔπειθ’. ἔπιθ’ ed. Kust. Pors.

345. πάντα. Sic bene A. B. In hoc ultimæ vocali superscripta η, quod declarat πάντα adverbium esse formæ Doricæ, pro πάντῃ, cujus ultima longa est: quod non intelligens metrorum enarrator, γε inepte addidit. Brunck. Legebatur enim olim πάντα γε, pro quo scripsi παντᾶ γ’, sed γ’ non necessarium est. Monui etiam idem παντᾶ cum ed. Farr. et Lugd. restituendum esse Lys. 160. pro πάντας. Reiskius ad h. l. "πάντ’ (i. e. πάντῃ) ἄγε. Constructio est, ἄγε ἐπίβαλε πάντῃ." Post πάντα addunt γε Ald. Junt. I. II. III. etc. πάντα γε Bloc. Recte Reisig. παντᾶ περίβαλε. Dind.

348. δοῦναι ῥύγχει φορβάν. V. infra 479. Berg. Inde patet, non esse cum Schol. ῥάμφει reponendum. Quod enim Grammatici constituunt discrimen inter ῥύγχος et ῥάμφος, non est a scriptoribus ipsis diligenter observatum. V. Trill. et Oudend. ad Tho. M. p. 787. s. φορβὴ est vocab. Euripideum idem valens quod βορά. V. Eurip. fragm. Androm. 1. coll. Arist. Thesm. 1042. Dind. Scholiastes p. 432, 27. γράφεται καὶ, ῥάμφει. ὅπερ βέλτιον. ῥάμφος γὰρ ἐπὶ ὀρνέου. ἐπὶ δὲ χοίρου ῥύγχος. ῥάμφει ex grammatici correctione profectum est. Ceterum hæc ex Euripidis Andromeda petita esse monuerat Asclepiades apud scholiasten. Id.

349. s. Οὔτε γὰρ —. Ita dici solet de illis, qui infortunium effugere non possunt; hoc sibi voluerunt dona Scytharum ad Darium, apud Herod. in Melpomene: miserant autem ei avem, murem, ranam, et sagittas quasdam; horum donorum rationem alii aliter exponebant, Gobryas autem sic: ἢν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι ἀναπτῆσθε ἐς τὸν οὐρανόν, ὦ Πέρσαι, ἢ μύες γενόμενοι κατὰ τῆς γῆς καταδύητε, ἢ βάτραχοι γενόμενοι ἐς τὰς λίμνας ἐκπηδήσητε, οὐκ

ἀπονοστήσετε ὀπίσω, ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων βαλλόμενοι. Eurip. Med. 1291. δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος, εἰ μὴ τυράννων δώμασι δώσει δίκην. Idem Or. 1375. ποῖ φύγω, ξέναι, πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος ἢ πόντον; Berg. Add. Dorvill. ad Char. p. 665. σκιερὸς alias arborum epitheton, quæ umbram faciunt, (v. Warton. ad Theocr. 22, 76.) h. l. de montibus, qui obumbrantur. Dind. ὅτ' (sic) ὄρος——ὃ δέξεται τοῦτον φυγόντα (sine με) Suid. Ms. ut fere ed. Med. v. πολιόν. Pors. ὃ δέξεται Suid. in Πόλιον. An legendum ὃ δεδέξεται Bent. at δεδέξεται est passivum. Dind.

350. ἐστὶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

351. μέλλειν i. q. ὀκνεῖν, *cunctari*, quocum jungitur Herodian. 6, 9. 2, 8. ταξίαρχοι Athenis duces erant decem, singuli militibus singularum tribuum præfecti, qui secundum ᾽ στρατηγοῖς tenebant locum, cohortes instruebant, milites in prælium educebant. V. Perizon. ad Æl. V. H. t. i. p. 188. s. Gron. Ducker. ad Thuc. p. 485. Dind.

353. τὸ δεξιὸν κέρας. Ut in præliis. Sic Eqq. 243. οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας; Berg. ἔπαγέ τοι Reisig. Dind.

354. τοῦτ' ἐκεῖνο. In Ach. 41. οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ 'λεγον. Ib. 820. τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει πάλιν, ὅθεν περ ἀρχὴ τῶν κακῶν ἡμῖν ἔφυ. Ran. 1381. τοῦτ' ἐκεῖν'. Ἰὼ ξύνοικοι. Berg. Hoc est *illud quod timui*. De structura part. ποῖ cum conjunct. V. Dawes. M. Crit. p. 207. Dind. οὗτος, οὐ μενεῖς; Eqq. 240. οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς, ὦ γεννάδα; Berg.

355. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν; Pessime vulgo δοκῇς, quod ita solœcum est, ut nihil magis. Aliquatenus ferendum esset δοκοῖς. Sed particula ἂν non ad cogitandi verbum δοκεῖν pertinet: construenda est cum aoristo infinitivi ἐκφυγεῖν, cui significationem futuri tribuit. Vide not. ad Pl. 380. Hic πῶς δοκεῖς valet *quomodo putas?* aptum non esset *quomodo putares?* Alia res est, ubi post suppositionem, aut conditionem, in multimembri phrasi, particula ἂν cogitandi verbum afficit. Exemplo sit hic locus in Euripidis Hippolyto: πόσους ΔΟΚΕΙΣ δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, | νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν; | πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι | ξυνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ | τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά. | οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρῆν βίον λίαν βροτούς· | οὐδὲ στέγην γάρ, ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι, | κανὼν ἀκριβώσει' ἄν. εἰς δὲ τὴν τύχην | πέσουσ', ὅσην σύ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι ΔΟΚΟΙ; *Quomodo se tandem evasuram illinc speraret?* Solœcum ibi esset δοκεῖ. Vide ad eum locum Præstantissimi Valckenarii notam p. 219. Monui ad Plutum in hac constructione sæpe librarios peccasse. Id apud Lucianum contigisse arbitror, cujus locum in Prometheo p. 28. sic lego: οὐ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρά γ' ἐμοί, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκοίην ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι. Male ibi mea sententia legitur δοκῶ. Brunck. δοκῇς Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. Raph. Port. δοκῇς Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Dind.

356. Ante ἐκφυγεῖν Euelpidis nomen ponitur Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Primus Brub. post ἐκφ. Euelp. nomen præfixit. Eum sequuntur Port. Lugd. Amst. Notatur vetus distinctio in Exc. Scal. ἐγὼ τί σοι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. ἐγώ τοι. Rav. Dind. ἀλλ' ἐγώ τοι σοὶ λέγω. Sic bene A. B. Vulgo, ἐγὼ τί σοι —. Brunck.

357. ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι. *Nempe nobis manentibus pugnandum esse.* λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν. Instrumenta, quibus in sacrificio usuri erant, pro armis ad defendendos seipsos adhibent. V. ad v. 42. Videtur autem mihi respicere ad ludum illum, qui dicitur χυτρίνδα, quia chorus paulo ante dicebat, se velle istos duos τίλλειν, *vellicare*, et mox 364. dicit: ἕλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε, κόπτε, πρώτην τὴν χύτραν· quod etiam in illo ludo fieri solebat. Julius Pollux ix. 113. ἡ δὲ χυτρίνδα· ὁ μὲν ἐν μέσῳ κάθηται, καὶ καλεῖται χύτρα, οἱ δὲ τίλλουσιν, ἢ περικνίζουσι, ἢ καὶ παίουσιν αὐτὸν περιθέοντες etc. mox, ἔσθ' ὅτε ὁ μὲν ἔχεται τῆς χύτρας κατὰ τὴν κεφαλὴν (tenet superiorem partem ollæ) τῇ χειρὶ τῇ λαιᾷ περιθέων ἐν κύκλῳ etc. Berg. Legendum τὴν χύτραν, forte quoque λαμβάνοντε. Reisk. Ald. μέντε: lege μένοντε: vid. Schol. Bent. ὅτι μέν τε δεῖ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Primus μένοντε Portus, cum sqq. μένοντε scholiastes p. 433, 6. et Cod. Victor. Dind.

358. γλαὺξ μὲν οὐ πρόσεισι νῷν. Scholia: οὐ διὰ τὴν χύτραν οὐ πρόσεισιν, ὡς Εὐφρόνιος. τοῦτο γὰρ κοινῶς πάντα τὰ ὄρνεα φοβεῖ· ἀλλὰ διὰ τὸ Ἀττικὸν εἶναι τὸ ζῶον. Ἀττικοὶ δὲ καὶ αὐτοί. Berg. γλαὺξ proprie est *noctua cæsiis oculis* Buffon. ii. p. 76. ss. (chat huant) Camus ii. 196. Ea reverebitur Athenienses, ipsa Attica avis, consecraturos urbem sacrificiis, unde obelos secum afferebant. V. Suid. h. v. γλαῦξ correxi ex Schol. p. 433, 10. ut et v. 301.

Dind. νοῦν Ald. Junt. III. Ven. I. II. Raph. νῶϊν Junt. I. II. Crat. Wech. Brub. Gel. νῷν Pors. Lugd. Id.

359. In B. prior pars hujus versus Euelpidi tributa cum interrogationis nota: posteriori præfixa Pisthetæri persona, multo melius, quam in reliquis libris, ubi Euelpidi [sive potius Pisthetæro] omnia continuantur. Brunck. Sequutus eum est Inv. Equidem olim et ipse priorem partem Euelpidi tribui, sed scripsi, τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοῖσδε τί; Π. τ. ὀ. ἀ. Sed non placet dactylus ante tribrachyn. Ceterum Euelpidis oratio interrupta ideoque elliptica est. Volebat dicere: Quid illis opponam? uti etiam in sequ. versu. γαμψώνυχες (γαμψώνυχα) sunt aves (e genere accipitrum) aduncis unguibus instructæ. V. Aristot. H. A. 6, 1. Ælian. N. A. 4, 20. Buffon. i. p. 60. vers. Germ. Dind. ὀβελίσκον. Ut sit loco hastæ. Infra 388. Berg. Euelpidis nomen ideoque etiam postea Pisthetæri abest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. Dind.

360. Lege πρὸ σαυτοῦ. Bent. Ita Seager in Class. Journ. N. iv. p. 709. Dobr. πρὸς αὐτόν. Leg. πρὸς αὐτὸν aut πρὸς σαυτὸν, quod perinde est. τοῖς γαμψών. potest vel *manibus tuis* notare, vel id quod interpres dedit. Non tamen video, unde probabiliter fingantur verua apud aves. Potius credibile, ollas et veru itinerantes secum attulisse, non invenisse in republica avium. *Veru* itaque *correptum manibus tuis curviunguibus defige penes te*. Reisk. Equidem olim e conjectura reposui πρὸς αὐτοὺς, *adversus eas* (aves). Nam veru aut potius verua (sing. pro plurali posito), quæ inter coquorum instrumenta refert Pollux x. 95., erant figenda, collocanda (ut Aristot. Polit. vii. 2. p. m. 322. quamquam alio sensu ὀβελίσκους καταπηγνύουσι) *contra* (πρὸς) aves. Sed quum tamen καταπηγνύειν non sit *prætendere, obtendere*, puto πρὸς αὐτὸν esse retinendum, *apud te*, et juberi Euelpidem veru apud se defigere, ut eo statim si irruant aves, possit uti. εἶτα redundat, ut Ran. 370. V. Kœn. ad Greg. Cor. p. 62. Nec partic. ἁρπάσας (ut 362. λαβὼν) vis singularis est, si ex nostro sensu æstimemus. Dind. αὐτὸν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Id.

361. προσθεῖναι interdum est *opponere*, ut προσθεῖναι θύραν, Valck. ad Herod. p. 237. (ne quis conjiciat πρόθου.) Sed potest tamen etiam h. l. esse, ut vulgo redditur, *apponere*, ut sibi ad usum futurum apponere jubeatur. De ὀξυβάφῳ (acetabulo) v. Poll. vi. 23. x. 26. ubi hic locus laudatur, et Athen. ii. p. 67. Dind.

362. ὦ σοφώτατ'—. Sic tres codd. Male in impressis sine elisione σοφώτατε. Brunck. Perperam in B. εὖ γὰρ εὗρες. Id. εὖ γ' ἀνεῦρες. Ms. Vat. U. εὖ γ' ἀρ' εὗρες. Kust. εὖ καὶ στρατ. recte et ut imperatorem decet. Sic Vesp. 1287. εὖ καὶ νουβυστικῶς. σοφώτατε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. σοφώτατ' εὖ γ' Not. Scal. Rav. Dind.

363. ὑπερακοντίζεις. In Plut. 666. κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν. Nicias inter illustrissimos belli duces fuit. Hunc in machinis bellicis excelluisse apparet. Thucydides, qui eum magni facit, testatur eum in expeditione adversus Minoa insulam duas quasdam urbes ope machinarum cepisse lib. iii. c. 51. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει, μετὰ Λέσβου ἅλωσιν, Ἀθηναῖοι, Νικίου τοῦ Νικηράτου στρατηγοῦντος, ἐστράτευσαν ἐπὶ Μίνωαν τὴν νῆσον, ἣ κεῖται πρὸ Μεγάρων. Deinde mox: ἑλὼν οὖν ἀπὸ τῆς Νισαίας πρῶτον δύο πύργω προέχοντε, μηχαναῖς ἐκ θαλάσσης etc. Berg. Etiam in obsidione Meli adhibitæ machinæ bellicæ eum nobilitarunt. Ceterum Wilandus censet, illos acetabulum et ollam ex epopis habitatione, quæ ei etiam culina erat, petiisse, non autem secum attulisse. At vid. 43. Dind. μένειν Suid. vv. ἐλελεῦ. ῥύγχος. ἐλελεῦ Suid. ed. Ms. οὐ μένειν ed. οὐ μένειν Ms. in ἐλ. sc. Locum om. Ms. in ῥύγχος. Pors. Vulg. οὐ μέλλειν ἐχρῆν videtur scripturæ cod. Rav. μένειν præferendum esse. Nam sine cunctatione statim chorum aggredi hostes oportebat. Dind. ἐλελελεῦ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. μέλλειν ἐχρῆν Ald. et cett. edd. Id.

365. δαῖρε: sic membr. bene. Vid. not. ad Nub. 442. Brunck. Vulgo δεῖρε. Et δείρειν plerisque Græcis erat cædere. V. Intpp. Act v. 40. Dind. δεῖρε Ald. et cett. edd. Id.

366. In Vesp. 402. εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν. Berg. Scilicet εἰπὲ etiam ad plures dicitur, ut Acharn. 318. V. sequ. ipsa verborum structura turbata loquentis perturbationem exprimit. Dind.

368. Lege συγγενῆ Attice. Bent. ξυγγενέε. Sic libri omnes: nec ulla causa est cur mutetur. Tamen quia forma contracta Atticis usitatior, cui metrum hic non reluctatur, suspicari quis possit, scripsisse poëtam ξυγγενῆ. Brunck. καὶ φυλέτα. Scholia: ξυμπατριώτας· ὅτι καὶ ἡ Πρόκνη Ἀττικὴ ἦν Πανδίονος θυγάτηρ. Berg. Procnen, Terei in upupam mutati uxorem, fuisse Pandionis Athenn. regis filiam (unde Ἀτθίδα nominat Ælian. V. H. vi. 15.) et ipsam in avem mutatam tradiderunt Mythographi nonnulli. V. Intpp.

Antonin. Lib. c. 11. Ovid. Met. vi. 620. ss. Apollod. iii. 14. 18. Schol. Hom. Od. T. 522. Dind. ξυγγενέε legit Id.

369. ἢ λύκων. Erat enim vetus lex Attica, a Solone data, ut lupi exstirparentur. V. Petit. LL. Att. p. 491. Dind.

370. Leg. θησαίμεθ' ἄλλους, *reputemus alios*. Reisk. τισαίμεθ'. Sic recte scriptum in tribus codd. Perperam in impressis, metro claudicante, τισαίμεσθ'. Brunck. Id tamen jam olim emendavi, estque hoc (*puniremus, ulcisceremur*) gravius verbum, quam Reisk. θησαίμεθ'. ἢ τινὰς Bloc. Dind. L. τισαίμεθ' ob metrum. στησαίμεθ' Suid. Ms. φεισόμεθα. Pors. τισαίμεθ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

371. Fo. Εἴ γε. Bent. εἰσὶ φ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

372. Post χρήσιμον in nonn. edd. interrogandi nota ponitur. Sermo Epopis abrumpitur. Additurus erat, Nonne audiendi sunt? Non enim verbis τὸν δὲ νοῦν φίλοι apodosis continetur, ut Brunck. accepit: At si natura sunt inimici, animo tamen amici sunt, atque—. Nam μὲν, δὲ ad se ita referuntur, ut unam periodum efficiant ab εἰ δὲ—pendentem. χρήσιμον ἢ Rav. Dind.

373. οἶ γ'—. Sic quidem libri, sed mendose; scribendum οἶδ'. Scilicet ὅδε valet οὗτος, non vero ὅ γε. Brunck. Levis est pedum cursus sine uno pondere numeri, in Ravennate autem codice χρήσιμον ἢ διδάξειάν ποτε scriptum exstat. Hæc igitur emendo sic: πῶς δ' ἂν οἶδ' ἡμᾶς τι χρηστὸν ἐκδιδάξειάν ποτε, | ἢ φράσειαν—; Reisig. L. οἶδ' ἡμᾶς. Pors. πῶς δ' ἂν οἶγ' ἡμ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

374-5. Schol. compilavit Suidas v. ἀπ' ἐχθρῶν notante Toupio in Suid. i. p. 48. Pors. πάπποις ἐμοῖς Bloc. Dind.

375. Euseb. ap. Stob. Serm. 13. p. 147. Gesn. ἐχθρὸς τἀληθῆ εἰπὼν τοῦ προσποιευμένου φίλου πρὸς χάριν εἰπόντος παντὸς αἱρετώτερος. Cf. Plutarchi Liber πῶς ἄν τις ἐξ ἐχθρῶν ὠφελοῖτο; εὐλάβεια est *provida cura*. Cf. Tho. M. p. 380. Mœr. p. 145. δὴ πολλὰ pro δῆτα πολλὰ scholiastes p. 434, 4. Dind.

376. πάντας παρὰ μὲν φίλου Suid. in ἀπ' ἐ. Pors. ἢ γὰρ Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind.

377. Ald. μάθοις ἂν οὐδὲν—αὐτὸς ἐξηνάγκασεν. lege ἂν τοῦθ' e Suid. ex mox αὐτό σ'. Bent. οὐ μάθοις ἂν τοῦτ'. Sic rectius Ms. Vat. U. pro οὐ μάθοις ἂν οὐδὲν, ut priores edd. habent. Nam falsum est, nos nihil ab amicis discere posse: sed recte dixeris prudentiam, quæ spectatur in cavendis aliorum insidiis et parandis sibi adversus externam vim munimentis, ab hostibus potius, quam ab amicis disci. Kust. οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'. Sic bene Küst. e Vatic. cod. nisi quod τοῦτ' excudi passus est. Legebatur antea corruptis numeris, οὐ μάθοις ἂν οὐδέν. Hoc modo scriptum est in C. atque etiam in B. sed in hoc superne positum τοῦθ'. In membr. librarii errore τοῦδ'. Similis negligentiæ circa literam asperatam rei sumus in v. 329. ubi excudi debuit ὁμότροφα θ' ἡμῖν. Brunck. Forte, οὐ μάθοις ἂν του τι, ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτό σ' ἐξηνάγκασεν scil. μανθάνειν. Reisk. Postremum placere potest, sed præstat, quod nunc e Rav. edidit Inv.: ὁ δ' ἐχθρὸς εὐθὺς ἐξην. scil. τοῦτο μανθάνειν σε. Et τοῦτο refertur ad τὸ εὐλαβεῖσθαι, quod quoad sensum inest in præc. voc. εὐλάβεια. Ita Plat. Phæd. 4. ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ τοῦτο (τὸ φιλοσοφεῖν) πράττοντος. Dind. οὐ μάθοις ἂν οὐδέν· ὁ δ' ἔχθρ. αὐτὸς ἐξ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id. οὐ μάθοις ἂν οὐδέν. ὁ δ' ἐχθρός. τοῦθ' Suid. v. ἀπ' ἐχθρῶν. Pors. ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτό σ' ἐξηνάγκασεν John Seager in the Classical Journal, N. vi. p. 710. Dobr.

378. ἀνδρῶν ἔμαθον. Insertam vulgo partic. γε (γ' ἔμαθον) non agnoscunt A. B. Merito eam expunxi. Brunck. Retinuit Inv. Nec redundat. Sensus: exempli gratia, urbes ab hominibus quidem inimicis, neque amicis (poterat κοὐ φίλων omitti, salva sententia, sed tales pleonasmi in familiari sermone sunt frequentes, v. Valcken. ad Herod. p. 206. et 232. Abresch. ad Æsch. ii. p. 1.) didicerunt—Exempla sunt ex historia Athenn. petita, apud quos, Xerxe fugato, Themistocles effecit, ut urbs muris cingeretur, ædificaretur Piræeus, et quotannis 20. triremes construerentur. V. Diod. S. xi. 40. et 45. —τὸ μάθημα est, hoc quod didicerunt, ejus rei intelligentia. Dind.

380. οἴκοι Junt. i. iii. Dind.

382. Conjeci olim χρησίμων, ut ἐστὶ sit *licet*. Nunc vulgatum præfero: utile est, prius ejus orationem (consilia) audire. Dind. Citat Suidas v. μαθών. Pors.

383. τῆς ὀργῆς χαλᾷν. In Vesp. 735. τὴν ὀργὴν χαλάσας. utrumque recte. Berg. Subint. ad genit. τι aut simile quid. Ita ἀνιέναι dupliciter struitur Ran. 712. Vesp. 572. Dind. Male hic continuatur persona Pisthetæri, ubi ponenda erat persona chori, ut ex sensu totius loci manifestum est. Postquam enim chorus avium dixit, se pedem referre velle, epops recte subjicit, justum esse, ut aves ea in re sibi gratificentur etc. Kust. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος. Hæc verba in omnibus libris Pi-

sthetæro continuantur; recte: socio hæc dicit, qui in procinctu stat, paratus ad excipiendum avium impetum. Male ista intellexit Kust. BRUNCK. Hesych. ἐπὶ σκέλος· εἰς τὰ ὀπίσω, id est, *retro*. Eurip. Phœn. 1419. ὡς δ' ἄπορον ἧκων δόρυ, ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ. Chion ep. 3. ἀνάγετ' οὖν ἐπὶ πόδα, ἔφη, καὶ βουλεύσασθε. Xenophon p. 279, 40. ed. Steph. ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα. BERG. ἀνάγειν habet vim medii, ut Xen. Cyrop. iii. 3. extr. παρεγγύησεν ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, quod iv. 1. 2. ἐπανάγειν simpliciter. DIND.

385. Ald. ἐναντιώμεθα. lege ἐνηντιώμεθα. BENT. ἠναντιώμεθα. Ita et ed. Kust. contra metrum. L. ἐνηντιώμεθα. Vide Opusc. pp. xcii. 35. PORS. Ne spondeus in impari loco sit, Hermann. de metr. p. 117. pro ἠναντιώμεθα reponi jubet ἐναντιούμεθα. που Cod. Vat. — ἐναντιώμεθα. ἂν ἠντιώμεθα Reisig. i. p. 145. Intactam reliqui scripturam Ald. quum nondum repertum esset quod omni ex parte satisfaceret. DIND. ἐναντιώμεθα Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἠναντιώμεθα Junt. II. Gel. Port. Lugd. Amst. ID.

386. In oratione nihil habetur, quo referri possit τῷ τρυβλίῳ. Monet quidem Scholiastes [etiam a Berg. laudatus, qui in not., non in textu habet τῷ γε τρυβλίῳ] ad syntaxin extrinsecus assumendum esse σύν. Atque eum neutiquam licet audiendum secutus est eruditus interpres: *quapropter ollam* cum *catino humi depone*. Quin etiam si σὺν extrinsecus assumseris, solœca erit oratio, ni alterum τε itidem deleveris. Lege vero punctis unice ademtis: τὴν χύτραν τε Τώ τε τρυβλίω καθίει. Finge autem Euelpidem, quem hic compellat Pisthetærus, binos oculos totidem acetabulis contra aves armasse, et clara illico evadent omnia. Sin constaret, quod tamen ne veri quidem simile est, eum utrique oculo unum catinum obtendisse, scribi oporteret, καὶ τὸ τρυβλίον καθίει. DAWES. Hic versus sic, ut eum exhibui, digestus et scriptus est in A. B. optime. Vulgo in duos dimetros divisus est, quorum posterior claudicat: ἡμῖν· ὥστε τὴν τε χύτραν. Insertam copulam τε, ut versus acatalectus fieret, a mala manu esse res ipsa ostendit. χύτραν priorem corripit, proinde pes est iambus, qui in metro trochaico locum non habet. Vitium sensit Dawes. et sine codicis ope emendavit: ἡμῖν· ὥστε τὴν χυτράν τε. Nostram lectionem prætulisset, si iisdem usus fuisset codicibus. At idem vir sagacissimus recte conjecit, in seq. versu scribendum esse τώ τε τρυβλίω in duali. Sic perspicue scriptum in membr. In duobus aliis perperam, ut in primariis edd. τῷ γε τρυβλίῳ. In recentioribus τῷ τε τρυβλίῳ. Inepta est Scholiastæ interpretatio statuentis ellipsin præposit. σύν. Quin ea locum habere possit, obstat copula τε. BRUNCK. τώ τε τρυβλίω absque iota subscr. legendum. Est dualis. REISK. τήν τε χ. Bloc. Sine accentibus Græca Daw. dedit; itaque haud dubie ἡμὶν voluit, ut jam olim versus causa edidi (cf. Valck. ad Eur. Phœn. p. 288.), sed alterum etiam debueram recipere, quod perperam tuitus sum loco Theocr. xxi. 15. ubi χύτραν prima longa; sed alia est Atticorum poetarum ratio. DIND. Lege ἡμίν. BENT. L. ἡμίν. τὴν χύτραν τε Τώ τε τρυβλίω Dawes. Misc. Crit. pp. 296. 191. τῷ γε Ald. Postea mihi dixit se malle ἢ πρίν. Vide an ἄγουσ' ἡμῖν ἔθ'. *magis etiam quam antea*. PORS. Dele ista, Vide an etc. De ἧμιν, ὗμιν, vide Porson. præf. Hec. p. 37. ad Plut. 286. et Pac. 582. Elmslei. Præf. Œd. T. In Lys. 124. ἐστὶν ἡμῖν quivis emendabit. DOBR. τήν τε χύτραν metrici emendatio est dimetros expetentis. τὴν χύτραν habet scholiastes p. 434, 25. Nondum tamen hic versus persanatus. ἡμὶν enim, quod est ab Brunckio profectum, non videtur dixisse Aristophanes. DIND. Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν | ἡμῖν. ὥστε τήν τε χύτραν | τῷ γε τρυβλίῳ καθίει. In Junt. II. Gel. Port. Lugd. Amst. eodem modo, sed in fine, τῷ τε τρυβλίῳ κ. ID.

390. Vulgo sic leguntur hi versus: τῶν ὅπλων ἐντὸς παρὰ τὴν χύ- | τραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας. Prioris corrupti sunt numeri, siquidem dactylus est in tertia sede, quæ solum trochæum, vel ejus solutionem, tribrachyn, admittit. In membr. scriptum: τῶν ὅπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν χύτραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας, unde facilis erat metri restitutio: τῶν ὅπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν | τὴν χύτραν, ἄκραν ὁρῶντας. BRUNCK. Sed quid hæc sibi volunt? Vertit Brunckius: "et hastam oportet, hoc inquam veru, nos deambulare tenentes intra castra, ad ipsam ollam, extremam eam respicientes e propinquo." Quid? ad ollam ut hic respiciendum sit? et ad extremam quidem? et ex propinquo? Hæc nemo concoquat. Scilicet, ut ex v. 43. didicimus, uterque horum gestabat ollam, quam humi nunc deposuere, ubi res factæ tranquilliores et quæ ad pacem spectare videantur, ita tamen, ut neque jam castra, designata ollis positis, relinquenda et prope longeque etiam circumspiciendum sit, ne de improviso circumveniantur. Certe tam congrua loco hæc sententia, ut vera esse debeat. Atqui eam præstabunt

verba, levissima mutatione sic emendata: καὶ τὸ δόρυ χρὴ, τὸν ὀβελίσκον, περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς, τῶν ὅπλων ἐντός, παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν, μακρὰν ὁρῶντας | κἀγγύς· ὡς οὐ φευκτέον νῷν. Hotib. τῶν ὅπλων ἐντός. Synesius epist. 103. δρόμῳ πρὸς ἡμᾶς ἔθεον, ὡς μηδενὶ μαντέως δεῖν, ὅτι πολεμίους πεφόβηνται καὶ σπεύδουσιν εἴσω ὅπλων γενέσθαι. Thucyd. lib. i. c. 111. καὶ τῆς γῆς ἐκράτουν ὅσα μὴ προϊόντες πολὺ τῶν ὅπλων· οἱ γὰρ ἱππεῖς τῶν Θεσσαλῶν εἶργον. Idem initio lib. iii. c. 1. καὶ προσβολαὶ, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, ὅποι παρείκοι· καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον, τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Ubi Scholia vocem ὅπλων exponunt per ὁπλιτῶν, ut ἐντὸς τῶν ὅπλων etiam sit, *intra armatos, intra castra*. Sic potest illa vox etiam apud Comicum accipi; loquitur enim quasi de castris. Versio tamen hujus loci ad mentem Scholiastæ est composita. Etsi non prælientur, tamen ad ollam, quæ pro clypeo est (παρὰ τὴν χύτραν), limis respiciendum esse dicit, quia hostibus non est fidendum. Berg. Reisk. hæc notavit: "αὐτήν. Si ἀϋτὴ, *clamor, tumultus, bellum* quoque potest notare, mallem hoc. Alias αἰχμὴν erit legendum." Nihil mutandum (præter ea quæ Brunck. emendavit.) Finguntur Pisth. et Euelpides se in castra recepisse. Ille vult armatos tamen in castris ambulare non longe ab olla remotos, quæ extremo loco posita erat, et ut illam semper respicerent ne scilicet auferretur. Dind. Rav. τῶν ὅπλων ἐντὸς, παρὰ (ἐπὶ Cod. Vat.) τὴν χύ | τραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας. Veram scripturam ante Brunck. restituerat Dawes. Id. Post χύτραν non interpungitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Id. παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν ἄκραν ὁρῶντας Dawes. Misc. Crit. p. 191. Pors.

391. Lege ἄντην ὁρῶντας: ut Homer. Ιλ. Τ. 15. ἄντην εἰσιδέειν. Bent.

392. νῷν Ald. Junt. ii. Crat. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. νῶιν Junt. i. iii. Ven. i. ii. Dind.

393. ἐτεὸν numquam extra interrogationem est apud Comicum. [Itaque etiam ἐτεόν; edidit Berg. Ita etiam Brunck. censuit (in Ind.), tamen h. l. colon post ἐτεὸν posuit. Dind.] et vix potest commodius verti, quam hoc modo: *sed certe*, aut *dic verum*.—ἢν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν κ. λ. Eurip. Iph. Taur. 625. τάφος δὲ ποῖος δέξεταί μ' ὅταν θάνω; Berg. In illo loco Iphigenia respondet, πῦρ ἱερὸν ἔνδον χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας. Dind.

394. κατορυγησόμεσθα. Perperam libri scripti κατορυχθησόμεθα, impressi κατορυχθησόμεσθα ποῦ γῆς, corruptis numeris. Facilem emendationem præceperat Dawes. Brunck. Lege κατορυγησόμεσθα. Bent.—κατορυχησόμεσθα Elmsl. in the Classical Journal, N. xvi. p. 439. Vid. Lobeck. ad Phrynichum p. 318. Dind. κατορυχθησόμεσθα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id. κατορυγησόμεσθα Dawes. Misc. Crit. pp. 293. 191. Pors.

395. Schol. Hæc mutila et mendosa descripsit Suidas v. Κεραμεικός. Pors. ὁ Κεραμεικός. Quia ipsi ollis et catinis *fictilibus*, quæ Græce κεράμεια dicuntur, utebantur loco clypeorum, dicere vult, Si ista κεράμεια ab hostibus frangantur et cumulentur, futurum ex illis Κεραμεικόν, in quo sepeliri possint, ut Athenis in Ceramico sepeliuntur, et quidem publice, qui in bello ceciderunt. Berg. Erat locus extra urbem (nam et alius Ceramicus fuit intra urbem), ubi cæsi in præliis sepeliebantur publice habebanturque in eorum laudem orationes (λόγοι ἐπιτάφιοι.) V. Meursii Ceramicus geminus, t. iv. Thes. Antt. Grr. Gronov. Dind. ὁ κακραμεικὸς vitiose Junt. i. iii. Id.

396. δημόσια neutrum est plurale adverbii vicem sustinens. Perperam vulgo δημόσιᾳ, contra metri rationem. Brunck. δημοσίᾳ, quod metrum postulat, recte ed. Ald. atque ita citat Dawes. Misc. Crit. p. 191. Perperam ed. Kust. δημοσίᾳ. Confer Ran. 102. Euripid. Iph. Aul. 1373. Imo δημόσια recte Brunck. Pors. δημοσία Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. δημοσίᾳ Port. Lugd. Amst. Dind.

398. μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν. Sic optime membr. Vulgo pessumdato metro μαχομένω τοῖσι πολεμίοις. In B. μαρναμένω τοῖς πολεμίοισιν, bene, quod ad duas postremas voces. Qui in bello occubuerant Athenienses, publice in Ceramico sepeliebantur. Vid. Meursii Ceramicum c. 22. Orneæ nomen est urbis inter Corinthum et Sicyonem sitæ, de qua vid. Strabo p. 586. Lusus est in paronomasia. [Ludit hic etiam in vocibus ὄρνεα, *aves*, et Ὀρνεαί, quod est nomen proprium urbis in Peloponneso. Berg.] Infra 967. ubi fatidicus oraculum edit de societate inter duos illos Athenienses et aves inita eorumque communi in aëre domicilio, obscure istud innuit, Ornearum situm memorans, τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Brunck. Add. Hesych. v. Ὀρνεαὶ et intpp. Debuerat proprie dici ἐν ὀρνέοις, ut antea ἐν κεραμείοις. Dind. — τοῖς πολεμίοισιν Rav. τοῖσι πολεμίοις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id. τοῖσι πολεμίοις. τοῖσιν Dawes. Misc. Crit. p. 191. Pors.

400. Male Brunckius, ne monito quidem lectore, ἄναγ' dedit pro ἄναγ', quem temere secutus Italus. Hotib. Est haud dubie ap. Brunck. operarum error. ἄναγ' etiam h. l. est *redi*. κατάθου, *depone*, ut ὁπλῖται deponunt δόρατα apud clypeum. Dind. Στροφὴ κώλων ζ' præf. in Ald. Junt. I. II. III. etc. ἄναγ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Id.

401. κύψας. Leg. κρύψας. Quid autem sequente versu pro τὴν ὀργὴν legendum sit, non exputo. Num τὴν ὀσφύν? Reisk. At ita comica totius loci vis perit. Dind.

402. Male παρὰ καὶ ὀργ. Lugd. ἐπὶ τὴν Cod. Vat. Dind. "Citat Suidas v. ὁπλῖται." Toup. in Suid. ii. p. 176. Pors.

403. κἀναπειθώμεθα Ven. I. II. Raph. τινές ποτε Junt. II. Crat. Ven. I. II. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

405. Hic vulgo legitur sine ulla metri forma, ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. ἰὼ etc. Versus hi sunt anapæstici, qui parœmiaco concludi debent. Vix aliter scribere potuit poëta ac eo quo versum reconcinnavi modo, καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν. In Pac. 104. τίνα νοῦν ἔχων; Brunck. Hæc ita corriges digeresque: Κἀναπυθώμεθα τούσδε,τίνες,πόθεν, (anapæst. dim.) ἐπὶ τίνα τ' ἔμολόν γ' ἐπίνοιαν. (anapæst. parœm.) ἰὼ Ἔποψ, σέ τοι καλῶ. (iamb. dim.) Proceleusmaticus ἐπὶ τίνα anapæsticum haud dedecet, ut et alibi monui, secundum Hephæstionem. Noster similiter Nub. 917. διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν, quem versum omittenda copula pessumdedit Brunckius. Hotib. Utraque emendatio nimium recedit a communi codd. scriptura; hiulca Hotibii. Potuerit postremus reliquis non mutatis facilius scribi: ἐπὶ τίνα τ' ἦλθον γ' ἐπ. ut ἦλθον ob præcedens ἔμολον excidisse putetur. Invern. male præeunte cod. Rav. ἰὼ præcedenti versui addidit. ἐπὶ τίνα ἐπίνοιαν, est, ad quod consilium, commentum, perficiendum, i. e. quo consilio. Reisigius i. p. 261. ποίαν τίν' ἔχοντ' ἐπίνοιαν. Non esse hunc et præcedentem versus anapæsticos statuunt Herman. in Elem. doctr. metr. p. 377. et Elmsl. in the Edinburgh Review, Part xxxvii. p. 93. Quæ res nobis parum credibilis videtur, desideramusque simile exemplum de Aristophane. Dind. ἰὼ sequenti versui additur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Id.

406. ἰὼ Ἔποψ σέ τοι καλῶ. In Plut. 1100. σέ τοι, σέ τοι λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον. Berg. Antistrophicam responsionem in his versibus explicuit Reisig. i. p. 285. Dind.

408. τίνές ποθ' Ven. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Dind.

409. Mirum in libris omnibus scribi ξεῖνω, in nullo ξένω. Dind.

410. s. ποτ' αὐτὸ πρὸς ὄρνις ἐλθεῖν in uno versu Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Tum: ἔρως βίου δ. τε | καὶ—σοι. Dind. Aristophanis Avibus v. 414. τί φῄς; quidem extra metri versusque necessitatem est positum, sed potest pro mesodo haberi universi systematis. Nam versui 406. strophæ α'. opponitur 407. antistropha α'.: versui 408. strophæ β'. versus 409. antistropha β'.: versibus 410. 411. strophæ γ'. ΧΟΡ. τύχης δὲ ποίας κομί- | ζει ποτ' αὐτὸ πρὸς ὄρ- | νιθας ἐλθεῖν ἔρως; opponuntur versus 412—414. antistropha γ'. ΕΠ. βίου διαίτης τε καὶ | σοῦ ξυνοικεῖν τέ σοι | καὶ ξυνεῖναι τόπαν: versui 415. strophæ δ'. opponitur 416. antistropha δ'.: versibus 417—420. strophæ ε'. ΧΟΡ. ἆρ' οὖν ὁρᾷ τι κέρδος ἐν- | θάδ' ἄξιον μονῆς, ὅτῳ | πέποιθέ μοι ξυνὼν, | κρατεῖν ἂν ἢ—, opponuntur versus 421—425. antistropha ε'. λέγει μέγαν τιν' ὄλβον οὔ- | τε λεκτὸν οὔτε πιστὸν, ὡς | σὰ ταῦτα πάντα καὶ | τὸ τῇδε καὶ —. versibus 426. 427. strophæ ς'. versus 429. 430. antistropha ς'.: concluditur systema epodo. Ergo schema systematis hoc est: α'. α'. β'. β'. γ'. γ'. μεσ. δ'. δ'. ε'. ε'. ς'. ς'. ἐπ. Reisig.

411. πρὸς ὄρνις. Tres codd. metro reclamante, πρὸς ὄρνιθας. Brunck. κομίζειν est *adducere*, i. q. ἀναγαγεῖν Hesych. Itaque aut ὥστε ante sequentia verba intelligendum aut ἐλθεῖν redundat. Inv. e Rav. corruptis numeris: ποτ' αὐτὸ πρὸς ὄρ- | νιθας ἐλθεῖν. Ἐ. ἔρως. Sic Cod. Victor. Dind.

412. Non accurate satis Epops ad id quod quæsitum erat, respondet. δίαιτα est victus, vivendi ratio. V. Tho. M. p. 214. Sic Æsop. fab. 101. τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. Dind.

413. καὶ σοῦ. Transponendæ hæ voces διαίτης τέ σου, καὶ ξυνοικεῖν—. Reisk. Possit etiam scribi, καὶ τοῦ ξυν. τ. σ. Nam incommode καὶ σοῦ post διαίτης τε additur. Inv. ἔρως ad præced. versum retulit, βίου—σοι unum versum esse jussit, et τί φῄς sequenti versui præmisit. Dind.

414. τοπᾶν Junt. I. III. Dind.

415. τί φῄς; præcedenti versui additur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind. Quum λέγουσι τίνας λόγους dictum sit pro λέγουσι τί, recte sequi poterat ἄπιστα. Id.

416. πέρα. Leg. τέρα i. e. τέρατα, *quæ auditori ut monstra accidant*. Reisk. Quamquam πέρας et τέρας interdum inter se permutantur, ut Eurip. Hipp. 1247.

in cod. Paris. tamen mutationis non est idonea causa, et insolens τέρα κλύειν, quum infinitivi fere adjectivis addantur ita, ut pro supinis Latt. ponantur. τέρα κλύειν sunt, quæ excedunt id quod auditum est, omnem famam; ut τέρα λόγου, supra quam dici potest. Dind. Pro τέρα κλ. in Ven. ii. παρακλύειν, in Raph. περακλύειν. Id.

417. A plurali transit ad singularem; itaque non opus est lectione Schol. ὁρᾷ. Sequentia per hypallagen dicta sunt pro, ὅτῳ πεποιθὼς μοι ξυνέσεται vel ξυνεῖναι βούλεται. V. Greg. Cor. de dial. Att. §. 86. Dind. . . . . ὁρᾷ τι κέρδος ἐν- | θάδ' ἄξιον μονῆς, ὅτῳ | πέποιθέ μοι ξυνών. Lacunam Reisig. ita explevit: ἆρ' οὖν ὁρᾷ. Id. μονῆς Junt. i. iii. Id.

419. Fo. τῶν ἐχθρῶν. Bent. τὸν ἐχθρόν. Versus est dimeter iambicus; prava itaque lectio est duorum codd. in quibus τῶν ἐχθρῶν. Librarios fefellit constructio minus obvia. Infra 1748. διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας. Vid. quæ notavimus ad Eurip. Phœn. 600. Brunck. Tres hos dimetros (ὅτῳ—ἔχειν) malim ad duos senarios revocari, ut conveniant cum præcedente. Verbum ἔχειν et ad κρατεῖν et ad ὠφελεῖν pertinet. τῶν ἐχθρῶν Cod. Vat. et Rav. Dind.

421. λέγειν τίνα μέγαν τιν' Bloc. Dind.

422. οὔτε λεκτὸν οὔτε πιστὸν est omnino, felicitatem maximam. De form. οὐ λεκτὸν v. Valck. ad Eur. Hipp. p. 257. Similiter πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο sunt omnia ubique. V. Valck. ad Eurip. Phœn. 272. Dind.

423. σὰ ταῦτα πάντα καὶ Rav. Legebatur σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα. Euripidis ex Andromeda verbis uti poëtam monet Asclepiades apud scholiasten ad v. 347. p. 432, 26. ubi scriptum est, σὰ γὰρ ταῦτα πάντα καὶ ἐκεῖσε δεῦρο, et in alio scholio ibid. l. 31. σὰ γὰρ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε. Dind.

424. τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσ' ἔτι scholiastes p. 436, 21. Scholiastes p. 436, 22. τοῦτο ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησὶ, καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. Conf. p. 432, 33. Spectant hæc ad Phœnissarum v. 315. ed. Matth. ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα. Dind.

425. προσβιβᾷ λέγων. Equitt. 35. εὖ προσβιβάζεις. Ubi Schol. πείθεις, παραινεῖς. Inde liquet bene ap. Æschin. in or. contra Ctesiph. p. 485. legi, καὶ τῷ λόγῳ προσβιβάζων ὑμᾶς, frustra doctis quibusdam viris προβιβάζων reponentibus. Brunck. προσβιβᾶ Ald. Junt. i. ii. iii. etc. προσβιβᾷ Port. ξυμβιβᾷ Bloc. Dind.

427. ἄφατον ὡς φρόνιμος. In Lysistr. 1150. ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος ὡς καλός. Berg.

428. ἔνι σοφόν τι φρενί; Ita edd. pristinæ; nupera ἔνι σοφόν τι καὶ φρενί; Berg. Delevi jam olim importunum καὶ, metro jubente. Reiskius τῇ φρενὶ vel ταῖς φρεσὶν legi voluit, utrumque perperam. ἔνι σοφόν τι καὶ φρενί Kust. dedit tacite ex Cod. Vat. Dind. ἔνι καὶ φρενὶ ed. Kust. Pors.

429. κίναδος. V. ad Nub. 447. Berg. Proprie vel serpentem vel potius vulpem, hinc versutum hominem denotat. V. Demosth. de Cor. 52. 71. Soph. Aj. 103. Tho. Mag. p. 534. s. Harpocr. πυκνὸς est prudens, ut πυκνὰ μήδεα Hom. Il. Γ. 202. Dind. Post πυκνότατον etiam interpungitur in Gel. Port. Lugd. Amst. Id.

430. τρῖμμα. In Nubb. 259. λέγειν γενήσει τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη. Berg. Ut σόφισμα pro σοφιστὴς i. e. ἀπατεὼν ponitur; ita et κύρμα h. l. pro concreto ponitur: ὁ πολλοῖς ἐγκεκυρηκὼς πράγμασι (Hesych.), et τρῖμμα indicat tritum, exercitatum in aliqua re, maxime artibus et fraudibus. Dind. παιπάλημα. Æschrion ap. Athen. viii. p. 335. Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος, λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα. Berg. Proprie ut παιπάλη genus farinæ tenuissimæ, hinc subtilis, versutus homo. V. Intpp. Hesych. et Suid. et Valck. ad Eurip. Hipp. p. 258. Dind.

431. Præplacet. quod Inv. ex Rav. dedit: λέγειν, λέγειν, κέλευέ μοι. Vulgatum enim λέγειν κέλευέ μοι, λέγειν, languet. Dind. λέγειν κέλευέ μοι λέγειν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

433. ἀνεπτέρωμαι. Infra 1438. πάντες τοῖς λόγοις ἀναπτεροῦνται. Berg.

434. Alloquitur Epops Euelpidem et Pisthetærum, et quæ suadet, ex communi Atheniensium vita sunt explicanda, qui finito bello arma suspendere solebant ad furnum vel caminum. V. Acharn. 278. Pro αὖ πάλιν Inv. e Rav. dedit μὲν πάλιν, ut μὲν ad δὲ v. 437. referretur. αὖ πάλιν Brunck. tacite. Dind. Præmittitur Σύστημα κατὰ περικοπὴν in Ald. Junt. i. ii. iii. etc. μὲν (s. αὖ) ante πάλιν deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.—ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν πάλιν, Brunckium induxisse αὖ ante πάλιν, neque de fonte, unde derivarit, memoriæ quicquam mandasse. in exemplaribus enim ante eum editis non comparet. Sed Ravennas bonam scripturam tenet, τὴν πανοπλίαν μὲν πάλιν. Reisig. F. σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν μὲν, ut opponatur 437. σὺ δέ. Certe legendum in Antiphane apud Athen. viii. 6.

p. 343. ὁ μὲν Μενέλεως ἐπολέμησ' ἔτη δέκα. Ubi vulgo omittitur μέν. Pors.

435. κρεμάσατον. In Acharn. 278. ἡ δ' ἀσπὶς ἐν ψεφάλῳ κρεμήσεται. Berg. τύχ' ἀγαθῇ Bloc. τύχῃ ἀγαθῇ Elmsl. ad Acharn. v. 279. p. 93. τύχ' ἀγαθῇ Suidas in ed. Mediol. Dind. τυχἠγαθῇ Ald. Junt. I. III. τύχῃ 'γαθῇ Junt. II. τύχῃ 'γαθῇ Crat. etc. Id.

436. εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω. Locum hunc citat Erotianus v. Ἰπνοῦ. Kust. De voc. ἰπνὸς v. ad Plut. 815. p. 438. ss. L. Bos. Obss. Critt. p. 46. s. et Toup. Add. ad Theocr. p. 404. Dind. πλησίον τοῦ 'πιστάτου. Variæ hic sunt vocis ἐπιστάτης interpretationes, ut ap. Schol. videre est. Mihi autem præ ceteris placet illorum opinio, qui censent per ἐπιστάτην hic intelligi simulacrum luteum Vulcani, quod prope focum collocari solebat, idque sic dictum fuisse, quod Vulcanus esset ἐπιστάτης, i. e. præses et inspector ignis sive foci. V. Suid. v. Ἐπιστάτης, ubi loci hujus meminit, et Spanhem. ad Callim. p. 172. Kust. Varias nominis interpretationes afferunt veteres Critici, quarum hæc Kustero præ aliis placet: πήλινος Ἥφαιστος πρὸς τὰς ἑστίας ἱδρυμένος, ὡς ἔφορος τοῦ πυρός. Non minus tamen probabilis est illa, juxta quam ἐπιστάτης vocatur ξύλινόν τι πολλοὺς παττάλους ἔχον, ἐξ οὗ οἱ μάγειροι ἀπεκρέμων, φασὶ, τὰ κρέατα καὶ τὰ ἐργαλεῖα. Alii, forte verius, simpliciter exponunt τὸν χυτρόποδα, *la marmite.* V. Eustath. ad Od. p. 1827, 44. ubi diversas hujus nominis significationes exsequitur. Brunck. V. Erotianus v. ἴπνος p. 184. ubi ἴπνον scriptum παροξυτόνως et pro εἴσω in Ms. Dorvill. ἔχ' ἡμῖν. Dind. ἱπνὸν Port. Id.

437. Leg. ἐφ' οἷσπερ τοι λόγοις (non τοῖς). Reisk. Certe incommodus est hic articulus. Possit etiam σοῖς legi. τούσδε pertinet ad ξυνέλεξ', et sensus est: Tu vero doce, ad quos sermones audiendos ego hos convocaverim. Dind.

438. Οὐκ. Vulgo οὐ. Vide ad Lys. 873. Brunck. οὐ in fine Ald. οὔ Junt. I. II. III. Crat. etc. Lego οὐκ. Dind.

439. Suid. ed. Med. διαθήκη. Pors.

440. ὁ πίθηκος. V. Schol. Berg. Duxerat uxorem, cum qua quum sæpius rixaretur, tandem convenit, ut se invicem nec morderent, nec plagis afficerent. V. Suid. v. Διαθήκην διάθωνται, et v. Γυνὴ μεγάλη. Dind.

441. Recte legitur μήτε δάκνειν, neque debebam olim reponere μὴ δάκνειν. Dind. μὴ δάκνειν Reisig. in diariis Jenensibus a. 1817. fol. 224. c. 402. τούς τ' pro τούτους Cod. Vat. Id.

442. μήτ' ὀρύττειν. V. Scholia: μὴ ὀρύττειν, τὸν πρωκτὸν δεικνὺς φησι. Comicus in Nub. 712. καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι, καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι. Berg. Debuerat dici ἐκκόπτειν aut tale quid, sed legit comicus verbum ὀρύττειν obscœnitatis causa, qua plebs delectabatur. ὀρχιπέδων Scholiastes p. 437. 36. Dind. ὀρύπτειν Ven. I. οὔτι ποῦ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Id.

443. τὸν — quod intelligit, reticet, scilicet πρωκτόν. Brunck. Recte aposiopeseos signa addidit Brunckius. Valckenario ad Herodotum iii. 46. 7. τόνδ' corrigenti assenserat Reizius de accent. inclinat. p. 7. 8. Dind. Post τὸν comma in edd. vett. non in Wech. Id.

444. διατίθεμαι 'γωγε. Perperam vulgo διατίθεμ' ἔγωγε. Vide ad Thesm. 594. Brunck. Sed Hermann. de metr. p. 158. ne dactylus et anapæstus se excipiant, emendat: διάτιθεμαι 'γω. κάτομοσον νυν ταῦτα μοι. Dind. διατίθεμ' ἔγωγε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Bloc. etc. νῦν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Id. Herman. διατίθεμαι 'γώ. vult poni. Et sane scholio quodam notata sunt verba, διατίθεμ' ἐγώ. Enimvero Scholiastes tantum, quid sit διατίθεμαι, explanare voluit. Quapropter γε non erat necessarium ad rem, et potuit illic prætermitti. ἐγὼ autem addidit, quia conglutinatum est cum verbo per apostrophum. Nam Brunckius διατίθεμαι 'γωγε nullo scripsit, ut arbitror, auctore antiquo libro. Itaque defenderem equidem vulgata, nisi proceleusmaticus iste ab ipsa rei natura abhorrere videretur. Paciscitur Chorus cum Pisthetæro: formula gravitatem quandam requirit pronuntiandi; ideoque numero quoque metri graviore opus est. Deinde quoniam facetiis interjectis paullisper a summa rei discesserant colloquentes, particula desideratur aliqua ad connectendam orationem cum versu 439. Hinc scriptum conjicio ab Aristophane, διατίθεμαι γοῦν. Reisig. Lege διατίθεμαι 'γώ. κατόμοσον. Vide ad Vesp. 536. γε non agnoscit Scholiastes. Confer Nub. 1032. Pors.

445. Post ἐπὶ τούτοις minor distinctio poni debuit, ut recte distinctum est in B. Non enim τούτοις refertur ad κριταῖς. ἐπὶ τούτοις est, *hac lege, hac conditione, ut, si fidem præstiterim, judicum omnium calculo et spectatorum omnium applausu vincam.* Brunck. Jocose hoc dictum est, quum non tam juret, quam optet hoc. Comicorum poëtarum quinque erant judices. V. Suid. v. Ἐν πέντε κριτῶν γούνασι, et Oderici epist. de marmorea didascalia Romæ reperta p. 46. νικᾷν πᾶσι κριταῖς est, omnium judicum suffragiis victoriam adipis-

ci (ut Hor. Serm. i. 2. 134. 'Fabio vel judice vincam.'). Laudat hos versus Gregor. Cor. de dial. Att. 56. ut doceat ταυταγὶ poni pro ταῦτα. Dind. Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις. Citat Suidas v. Ὄμνυμι. Kust.

446. Notat Porson. citare Suidam v. ταυταγὶ, ubi Ms. ὀρνέον male pro ἐν ὄρνισι. Dobr. Laudat (ob ταυταγὶ pro ταῦτα positum) Gregor. Cor. de Dial. §. 66. ubi v. Kœn. et Schæfer. p. 134. Dind.

447. παραβαίην scil. ὅρκον, ut plene dicitur ap. Lysiam p. 235. debebat sequi, vincar, sed παρὰ προσδοκίαν dixit ἑνὶ κριτῇ νικῷν. Dind. παραβαίνην Ven. i. ii. Raph. Id.

448. In Pac. 550. ἀκούετε λεῴ, τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι, τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας ἐς ἀγρόν. Berg. νυνμενὶ una voce: male vulgo divisim, νῦν μενί. Vid. Kœn. ad Corinth. p. 56. Brunck. Solemnis præconum formula. V. Acharn. 999. ss. et Bentleii Resp. ad Boyl. p. 260. s. V. Suid. Eustath. et Greg. Cor. Infinitivi sequentes pendent ab omisso v. κελεύω. V. ad 1074. Κήρυκι ex Cod. Vat. tribuit Kust. Dind. Pisthetæri nomen præfixum Ald. Junt. i. ii. iii. etc. λεὼ Ven. i. ii. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. νῦν μενὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id. λεῴ Ald. Pors.

449. θὤπλ'. Perperam vulgo θ' ὅπλ'. α o in ω coalescunt. Vid. ad Lys. 277. Brunck. θ' ὅπλ' Ald. Junt. i. ii. Crat. etc. θ' ὅπλ' Junt. iii. Dind.

450. πινάκια sunt tabulæ, in quibus publice proponebantur ea, de quibus deliberandum esset. Ab iis differt πινάκιον τιμητικὸν Vesp. 167. Ceterum Wilandus conjicit, eam quæ hic legitur, solemnem fuisse in exercitu formulam, pace inita. δ' ὅτ' ἂν—πινακείοις Bloc. Dind.

451. Στροφὴ κώλων ια' præf. Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Dind. στρ. 539. ἀντιστρ. Bent.

454. Fo. παροράν': i. e. παροράται. Bent. ὅ τι μοι παρορᾷς, id est, ὅ τι ὁρᾷς παρ' ἐμοί, quod mihi inesse vides. Mirum in modum se torquet Abresch. ad Aristæn. p. 240. ut constructionem expediat, quam sic, multa supplens, quæ minime desiderantur, instituit: τάχα γὰρ τύχοις ἂν ἐξειπὼν χρηστόν τι, ὃ ὁρᾷς παρὰ τὸ ἐμοὶ ἑωραμένον. Brunck. Posset quidem, addit Abresch. eo loco, faciliori quoque ratione expediri sermo ac sic resolvi: σὺ δ' ὅμως λέγε μοι, τάχα γὰρ τύχοις ἂν ἐξειπὼν χρηστόν τι, ὃ ὁρᾷς παρ' ἐμοί, i. e. quod in iis, quæ dixi, inesse cernis sive detegis. Verum attendenti ad totius sermonis nexum et ad verba reliqua ἢ δύναμιν — ἀξυνέτου, liquebit, priorem omnino præferendam, quam et perite docet Scholiastes, sed pari prope brevitate, quæ in ipso contextu obtinet, ut verear, ne multis interpretamenta non magis sint pervia, quam quod exponitur.—Olim interpretatus sum, quod meum in usum vides, ut παρορᾷν idem sit quod ὁρᾷν; nunc adsentior Brunck. Dind. ὅτι Ald. Junt. i. ii. etc. ut plerumque, etiam Port. h. l.; recte ὅ, τι Lugd. Amst. Id.

456. φρενὸς ἔν τισι οὐ κεῖται teste Schol. Bent. Vocab. φρενὸς olim uncinis inclusi propter antistrophicum versum 544. ut vulgo legebatur. Brunck. tamen ibi κατὰ addidit, contra codd. auctoritatem. Si φρενὸς ex interpretamento accessisse putatur, tum ἐμῆς positum est pro ἐμοῦ, ut possessiva sæpe primitivorum loco adhibentur. φρενὸς abest Bloc. Dind. ἀξυνέτου ex sequente versu in hunc transtulimus et congruenter in antistropha. Nullius pretii et auctoritatis esse existimo quod in scholiis traditur p. 439, 6. ἔν τισι οὐ κεῖται τὸ φρενός. Videtur hæc inepta metrici emendatio esse, propter versum antistrophicum 544. facta, ubi κατὰ exciderat. Eodem modo ortum puto quod paullo post v. 459. in libris omnibus legitur τοῦτο κοινὸν ἔσται, ab eo, ut arbitror, scriptum qui ithyphallicum exitum vellet efficere. Nos, quum Rav. Venetique libri scriptura in antistropho v. 547. non videatur repudiari posse, corrupta quidem hæc judicamus, sed transpositione uti noluimus, τοῦτ' ἔσται κοινόν. Suspicor τοῦτο κοινώσω. Id.

457. ὁρᾷς: lege ὦ 'τᾶν: vid. Antistr. (545. ubi ἥκεις) vel ἑώρας vid. Nub. 325. et Av. 1572. ἑώρακα. Bent. λέγ' εἰς κοινόν. Eurip. Orest. 756. εἶεν. εἰς κοινόν τι λέγειν χρή. Berg. ὁρᾷς dubito an corruptum sit. Dind.

459. ἀγαθὸν πορίσας. In Plut. 535. σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τι δύναι' ἀγαθόν. Berg.

460. Simplicius et rotundius lege, Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματ' ἂν ἥκεις τὴν σὴν γνώμην ἀναπείσας, vel πράγματί γ' ἥκεις, vel Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ τὴν ἡμετέρην: at τὴν σὴν [tuetur] 627. Bent. Voces in impressis et in scriptis etiam libris inversæ cum metri ruina. Sic vulgo legitur: ἀλλ' ἐφ' ὅτῳπερ ἂν ἥκεις τὴν σὴν πράγματι γνώμην ἀναπείσας. Ultima in πράγματι male corripitur ante literas γν. Deinde quid sibi velit istud ἂν, nemo dixerit: id membr. non agnoscunt, in quibus scriptum ἐφ' ὅτῳ περ ἥκεις. [Ita, omissa part. ἂν, ex Rav. edidit Inv., metro prorsus corrupto, quum loco anapæsti sit trochæus. Dind.] In duobus aliis ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἥκοις. Sed in B. subducta minio lineola

indicat, ἂν delendum esse. Optime itaque Dawes., quem merito sequor, lectionem reconcinnavit. Numerosus est et molliter fluens tetrameter: alterum vero, si quis forte contendat, nihil in eo esse, quod metricæ legi adversetur, fatebitur tamen durum et scabrum esse. Brunck. Proposuit Dawesius M. Crit. p. 197. hanc legem: Vocalis brevis ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida præter unicam ρ, syllabam brevem numquam terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit. Tum p. 205. monet etiam part. ἂν contra Atticismi indolem superfluam esse. Itaque rescribit: ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας. Perperam contendi olim, nihil esse mutandum, quod hæ leges nimis sint arbitrariæ. Possit ἂν defendi, sic ut sit, *fortassis venisti* (du etwa gekommen seyn magst). Debebat aut proprie verborum ordo esse, ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ πράγματι ἥκεις, τὴν σὴν γνώμην ἀναπείσας (i. e. διδάξας), λέγε θαῤῥ. Dind. ἂν ante ἥκεις addunt Ald. Junt. I. II. III. etc. Id.

461. θαρήσας Ven. II. Dind. οὐ μὴ πρότερον, *non prius*, scil. quam dixeris. Id.

462. προπεφύραται λόγος. V. Schol. In Thesm. 81. ἔστι κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον. Berg. Vult poëta hoc, *paro orationem;* sed utitur verbis a subactione farinæ petitis. Itaque et ὀργῶ (ὀργάω) non videtur h. l. esse ἐπιθυμῶ, sed i. q. 841. ὀργάζω, *subigo*, quæ prima videtur verbi fuisse notio. Herodianus quidem p. 468. dicit ὀργάσαι poni ἐπὶ πηλοῦ· μάξαι, ἐπὶ μάζης. At vid. est Ruhnken. ad Tim. gl. Plat. p. 180. ed. sec. In Nub. 975. est μαλακὴν φυρασάμενος φωνήν. διαμάττειν est prorsus subigere. V. Hesych. h. v. et Pollux vii. 22. Dind. νὴ τὸν Δία. Sic Suid. Ms. ὀργῶ. Pors.

463. καταχεῖσθε. om. Suid. στέφανος, et habet κατὰ χειρῶν. Pors. Coronatos dixisse oratores, notum est; quod miror fugisse virum clarissimum. Vid. vel Thesm. 385. Conc. 130. 147. 163. 171. Hotib. Post κωλύει male in ed. Lips. omissum est punctum. Coronam (στέφανον) a servo (παῖς) sibi afferri jubet, quoniam convivantes eam gestabant. V. intpp. Plut. 1046. Periz. ad Æl. V. H. xiii. 1. Wess. ad D. S. ii. p. 149. Ante cœnam infundi aquam manibus jubebant, quod dicebatur κατὰ χειρὸς (non χειρῶν) ὕδωρ. V. Vesp. 7. 711. 1211. et Tho. M. p. 100. et 510. φέρε παῖ τὸν στέφανον Scholiastes p. 489. 17. Cod. Vat. καταχεῖσθαι. Dind. Post κωλύει interpunctio ponenda est, quæ etiam in vett. edd. deest. Primus Brub. post κωλύει punctum habet, tum et Gel. Port. Lugd. Amst. καταχεῖσθε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. Post καταχεῖσθε edd. vett. etiam Port. etc. interpungunt et sequentia conjungunt. Id. Lege κατακεῖσθε. Bent.

464. Lege ΕΠ. Bent. δειπνήσειν μέλλομεν. Male hoc vulgo choro tribuitur. Non melius nota margini cod. C. apposita Tereum seu Epopem hæc loqui facit. In membr. nulla adscripta persona. Sunt vero hæc verba Euelpidis, ut lusus et dicteria omnia hujus colloquii. In sequentibus personas partim ad codd. fidem, partim ad decori rationem distinxi. Varietatum in hac re commemoratione lectori tædiosus non ero. Brunck. ἥ τι Bloc. φηρέτω Junt. I. III. Verbis δειπνήσειν—chori nomen præf. in Ald. Junt. I. II. III. (ubi δειπνείσειν) etc. Dind.

465. μὰ Δί' ἀλλὰ — μὰ semper est negantis apud Aristoph. et plerosque veterum. ζητῶ τι. In Vesp. 1055. τοὺς ζητοῦντας καινόν τι λέγειν κἀξευρίσκειν στέργετε. —λαρινόν. Scholia: λιπαρόν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν· λέγονται γάρ τινες λαρινοὶ βόες, οἱ λιπαροί. Comicus in Pac. 925. τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε λαρινῷ βοΐ; ubi v. Not. Berg. Ita et λαρινοὶ σύες ap. Achæum Athen. ix. 4. p. 376. B. Add. intpp. Hesych. ii. p. 428. s. et Photii Lex. p. 152. H. l. tropice pro μέγα. Malui tamen explicari, *jucundum*, a λάρος, *dulcis*, V. Etym. M. h. v. et Suid. v. Λαρινός. Dind. τὶ post ζητῶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. τί Gel. Port. λιπαρὸν Bloc. Id.

466. οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ. Videtur imitatus Eupolidem, quod libenter facit, cujus locus est ap. Stob. xli. καὶ μὴν πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί λέξω· οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν. Et Noster ordiebatur orationem a καὶ μὴν et utrique est sermo de corrupto reip. statu. Berg. θραύσει Hesych. fortassis ex h. l. interpretatur ἀπολεῖ. Tum τούτων pertinet ad homines, non ad aves, ad quas quum referret Schol. θραύσει interpretatus est πραΰνεῖ, ut Schol. Rav. πείσει, quo sensu verbum illud per translationem dicitur. Dind.

467. βασιλῆς. Male in tribus codd. βασιλεῖς. Brunck. βασιλεῖς Bloc. βασιλῆς Ven. I. II. Wech. Dind.

468. Post πρῶτον non distinguunt edd. veteres. Post αὐτοῦ Brunck. puncto distinxit. αὐτοῦ | ἀρχαιότεροι, πρ. edd. ante Brunck. Ita hæc procedunt, οἵτινες ὄντες βασιλῆς — ἀρχαιότεροι—ἐγένεσθε. Ergo

commate post αὐτοῦ opus erat. DIND. Post αὐτοῦ non interpungitur, sed post ἀρχαιότεροι in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. etiam Port. ID.

470. τουτί. Membr. ταυτί. BRUNCK. Mutatione opus non est. DIND.

471. πεπάτηκας. Scholia: τὸ δὲ πατῆσαι ἴσον ἐστὶ τῷ ἐνδιατρίψαι. BERG. Scilicet fabellæ Æsopicæ, (Αἴσωπος enim pro ejus fabellis dicitur, ut Nub. 1375. Εὐριπίδης, Lys. 188. Αἰσχύλος) tum omnium erant in ore, atque Lessingius ex h. l. conclusit, extitisse tum jam quamdam Æsopi fabellarum collectionem. De Æsop. v. Bent. Opusc. Critt. p. 72. ss. ed. Lips. et Fabricium; quæ utriusque commentationes repetitæ sunt, in Fr. de Furia ed. fabularum Æsop. l. 1810. πολυπράγμων dicitur non modo, qui multa tractat negotia, sed etiam, multarum rerum peritus. Scripsit de hoc vocab. peculiarem commentationem C. C. Woog. l. 1762. V. Suid. v. ἀμάθητος. DIND.

471-5. Afferunt hos versus Galenus de simplic. medicam. facult. libr. xi. vol. ii. fol. 84. b., 41. ed. Ald. (vol. ii. p. 149, 20. ed. Bas., vol. xiii. p. 312. B. ed. Chart.) et Ælianus de Nat. An. xvi. 5. Apud Galenum scripturæ diversitates in edd. Ald. et Basil. hæ sunt. V. 471. καὶ πολυπράγμων —μεμάθηκας. V. 472. κόρυδον (hoc accentu aliquoties in illo loco Galeni et apud Suidam) πρώτην πάντων ὀρνίθων. V. 473. πρότερον. V. 474. αὐτὸν δὲ προσκεῖσθαι—τὴν ἀποροῦσαν. V. 475. αὐτῆς. ID.

472. Locum hunc Aristoph. citant Galenus περὶ τῆς τῶν ἁπλῶν φαρμάκων δυνάμεως t. ii. p. 149. ed. Bas. Ælianus de N. An. xvi. 5. et Suid. v. Ἀμάθητος. KUST. Dum disserit de primatu avium apud aves stolidas, fundamentum ponit Æsopicas fabulas, quibus nihil est incredibilius; dum autem de eadem re ad homines verba facit infra in parabasi, ex intimis philosophiæ penetralibus orditur: utrobique autem jocatur. BERG. Fabella hæc non legitur nec in Planudea nec in antiquiore nuper e cod. Flor. edita fabellarum Æsop. collectione (neque ad fab. 46. ed. Ernest. respicitur), sed Furia eam in suam collectionem recepit (n. 415.) ex Apostol. Prov. viii. 85. Noster autem Æsopi fabellas sæpius laudavit, ut Pac. 129. Vesp. 1392. κορυδὸς h. l. alauda cristata (ut ex 475. patet). V. ad v. 305. Cassita dicitur Gell. N. Att. ii. 29. ubi alia Æsopi fabella de ea. Pleonasmus ἔφασκε λέγων simplicitati narrationis convenit. DIND. κορυδὸς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. (Not. Scal. "κορυδὸν ut editum: sed Vet. κορυδός.") κορυδὸν Brub. Port. etc. ID.

474. γῆν δ' οὐκ εἶναι· terram autem non fuisse, ubi scilicet sepeliri possit. BERG. προκεῖσθαι verbum proprium est, ut προτίθεσθαι, de cadaveribus, quæ in ædium aditu proponuntur. V. Suid. v. Προὔκειτο. πεμπταῖον, i. e. *per quinque dies*, ut τεταρταῖος Joh. xi. 39. V. Warton. ad Theocr. ii. 4. προσκεῖσθαι Bloc. DIND.

475. τὸν πατέρ' αὐτῆς — κατορύξαι. Hinc avem hanc ἐπιτυμβίδιον vocavit Theocritus Id. vii. 23. ad q. l. vid. Schol. [et Valcken.]. KUST. Nempe cristam illarum avium inde ortam esse poëta vult. DIND. αὑτῆς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. αὐτῆς Edd. ante Brunck. ID.

476. Lege ET. BENT. Κεφαλῆσι. vid. Schol. BERG. Allusio ad pagum Atticæ, cui nomen Κεφαλή. V. Meursium de Pop. Att. BRUNCK.

477. Lege ΠΕ. BENT. Legendum οὔκουν δῆτ' cum interrogationis nota in fine sequ. versus. Ita et Wilandum accepisse video. DIND. γῆις sic h. l. Ald. γῆς Junt. I. II. III. Gel. Emendavit Crat. ID.

478. πρεσβυτάτων αὐτῶν ὄντων, Ald. Junt. I. II. III. Bloc. etc. DIND. πρεσβυτάτων ὄντων, αὐτῶν Brunck. tacite. ID.

479. χρὴ ῥύγχος βόσκειν—. V. supra 348. BERG. Rostrum alere jubet ad vim inferendam et imperium extorquendum. βοσκεῖν Bloc. DIND.

480. Dele ΕΠ. et lege ὡς. BENT. Hic versus vulgo tributus est Epopi atque ita scriptus: οὐκ ἀποδώσει. Hanc scripturam e Rav. restituit Inv., sed tum etiam in fine ponenda fuit interrog. nota, atque Epopis nomen præfigendum. Brunckius non indicavit, unde hauserit, quod dedit: ὡς οὐ ταχέως ἀποδώσει Ζεὺς τὸ σκ. Articulo ante voc. Ζεὺς h. l. non opus est. Sententia tum est: nam Jupiter non statim (nisi expugnetur) imperium reddet. DIND. τῷ δρυκολάπτῃ. Ad locum hunc respexit Eustath. ad Od. M. p. 1726. ed. Rom. ubi monet, avem illam, quam Aristoph. appellat δρυκολάπτην, ab aliis vocari δρυοκολάπτην. KUST. A δρῦς, *quercus*, et κολάπτειν, *scalpere*; quia picus rostro tundit et rimatur cortices quercuum, escam sibi quærens. Quum autem Jovi sacra sit, ut Virgilius ait, 'Siculi magna Jovis antiquo robore quercus;' Epops merito dubitat, an Jupiter sceptrum traditurus sit pico, qui soleat Jovis arborem lædere et inde cibum petere. Ex Scholiis. BERG. Est *picus Martius* (cf. Camus ad Aristot. ii. p. 636.) add. Ælian. N. A. i. 45. Aristot. ix. 9. Plin. x. 18. DIND. ὡς οὐ ταχέως ἀποδώσει Ζεὺς Brunck. tacite.—De δρυκολάπτῃ

ex h. l. Eustathius ad Homerum p. 1726, 14. Id. Hunc versum Epopi tribuunt Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Id.

481. Lege ἦρχον τῶν ἀνθρώπων. Bent. ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιόν. Primo in tribus codd. et in primariis edd. scriptum est, ὡς δ' οὐχί—. Media particula in recentioribus perperam omissa est. Tum in libris omnibus inversus est vocum ordo, contra anapæsticorum commatum legem, hoc modo: ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τοίνυν τῶν ἀνθρώπων ἦρχον τὸ παλαιόν. Brunck. De ultima syllaba part. τοίνυν longa v. ad Nub. 356.—ἦρχον τῶν ἀνθρώπων Reisig. i. p. 151. Male Brunck. ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον. Dind. δ' ante οὐχὶ deest Junt. ii. Gel. Port. Lugd. Amst. — θεοὶ τοίνυν τῶν ἀνθρώπ. ἦ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. τοπαλαιὸν Ald. Junt. i. iii. etc. Id.

482. τούτων. Ante τούτων, non post, est distinguendum. Reisk. Ita cohærebunt verba πρῶτα τούτων τὸν ἀλ. ἐπιδείξω —non satis, bene. Non debueram olim pro ὄρνιθες edere ὄρνις (h. e. ὄρνεις), et deinde ἐστιν ponere. Salvum est metrum vulgatæ lectionis. Prima in τεκμήρια brevis est. Dind.

483. Scribebatur Μεγαβύζου. Cod. Rav. et Bloc. Μεγαβάζου, de qua scriptura pervulgata quæ ad Herodotum Wesselingius, ad Thucydidem Dukerus, Dorvillius ad Charitonem. Dind.

484. πάντων. Hæc vox in quibusdam edd. deest, non absque manifesto versus detrimento. Kust. Darium et Megabyzum nominat, illum regem, hunc ducem, Persarum, quia primi infestis armis Græciam petierunt. V. Herodot. v. 17. ss. et de Megabyzo Dorvill. ad Char. p. 447. Dind. πάντων excidit in Port. Lugd. Id.

485. Περσικὸς ὄρνις. V. infra 707. Cratinus Comicus ap. Athen. ix. p. 374. ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὥραν πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ. Athenæus xiv. p. 655. καὶ μήποτε (et forsitan) πρώτιστοι καὶ ἐγένοντο καὶ ἐτράφησαν ἐν Σάμῳ (pavones,) καὶ ἐντεῦθεν εἰς τοὺς ἔξω τόπους διεδόθησαν· ὥσπερ καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες ἐν τῇ Περσίδι. Berg. Hesych. illam glossam interpretatus est ὁ ἀλεκτρυών. Dind.

486. Lege ET. Bent. διαβάσκει. In Thesm. 793. βάσκετ', ἐπείγετε. Berg. Est incedere. Reges Persarum gestabant, etiam serioribus adhuc temporibus, tiaram rectam, ut ceteri Persæ retro flexam. V. Brisson. de reg. Pers. princ. i. 10. ii. 184. Eunapius Ædes. p. 46. Commel. Saporis ὀρθὴν τιάραν commemorat. Atque ea ὀρθὴ τιάρα dicebatur proprie κυρβασία. V. Hesych. h. v. cum intpp. Photius p. 189. Mœris Attic. p. 241. ibique Piers. ὁ βασιλεὺς μέγας. Rav. Dind. Epopis nomen præf. Ald. Junt. i. etc. Id. Vid. Xen. Anab. II. c. 5. §. 23. F. Demetr. 160. p. 561, 5. Ald. Locus est,—ἅπερ καὶ αὐτὰ κωμῳδικώτερά ἐστι. καὶ εἰκασίαι δέ εἰσιν εὐχάριτες· ἂν τὸν ἀλεκτρύονα Μήδῳ εἰκάσῃς, ὅτι τὴν κυρβασίαν ὀρθὴν φέρει· βασιλεῖ δὲ, ὅτι πορφύρεός ἐστιν· ἢ ὅτι βοήσαντος ἀλεκτρυόνος ἀναπηδῶμεν ὥσπερ καὶ βασιλέως βοήσαντος, καὶ φοβούμεθα. Pors.

488. μέγας καὶ πολὺς—. Apud Herod. in Polyhymnia ad Xerxem dicitur: ὡς καὶ μέγας καὶ πολλὸς ἐγένεο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, οὕτω καὶ ταπεινὸς κατὰ τάχος ἔσεαι. Vid. ad Eqq. 754. Berg. ἴσχυε Elmsl. ad Acharn. v. 207. p. 79. et Dind. F.

489. ὄρθριον. Sic C. ut impressi, recte. In membr. ὄρθιον. Sic etiam in B. a prima manu, sed ρ superne additum. V. ad Conc. 739. Brunck. Tamquam de citharœdo aut citharistria. V. Eccl. 737. σὺ δὲ δεῦρ' etc. Berg. Scilicet de citharœdo proprie dicitur ὄρθιον ᾄδειν, nam ὄρθιος νόμος fuit inter modos citharœdicos. Vid. Burette Mémoires de l'Acad. d. Inscr. x. p. 285. ss. Lusit igitur poëta in vocc. ὄρθιος et ὄρθριος. Theocr. Id. xxiv. 63. ὄρνιθες ὄρθρον ἄειδον. Add. Suid. v. Ὄρθριον. Dind. Lege νόμον ὄρθριον. Ludit propter soni similitudinem in ὄρθιος et ὄρθριος. Vide Eccl. 736. Mirum vero Berglero, qui ipsum Eccl. locum citaverit, nihil emendationis hujus suboluisse. Imo 'in hac etiam arte nil difficilius, quam id, quod se dicturos fuisse omnes putant, postquam audierunt.' Valcken. ad Phœn. 1637. Ceterum juvenem adhuc Porsonum palmariam hanc emendationem fecisse constat. Pors. ἐλείνης Junt. i. iii. Dind.

490. Metri gratia scribendum est σκυλοδέψαι, ut monuimus ad Plut. 514. uti plura notavimus. Kust. σκυλοδέψαι. Mendose vulgo σκυτοδέψαι. V. ad Thesm. 56. Brunck. Utraque scriptura coriarium indicat. V. Intpp. Hesych. v. Σκυλοδέψιος. Add. Dorvill. ad Char. p. 750. Dind. De σκυτοδεψεῖν quid statuendum esset, diu fluctuavi, nequedum omnis mihi scrupulus exemptus est; præsertim postquam incidi in alium locum Aristophanis in Avib. v. 490. pag. 564. Ed. Gen. ubi σκυτοδέψαι itidem in fine versus anapæstici legitur. An igitur dicemus primam syllabam in σκυτοδεψεῖν esse ancipitem? an vero et ibi legendum esse σκυλοδέψαι? Tuum judicium expecto. Illud σκατοδεψεῖν tanquam conjecturam tantum

proposui (Plut. 514.) quam nunquam animus mihi fuit pertinaciter defendendi. De σκυλοδεψεῖν si loca quædam succurrunt, in quibus prima ejus vocis syllaba brevis est, ea ut mecum communices rogo. Kust. ad Bent. Quod narras scrupulum tibi adhuc testare de σκυτοδεψεῖν; noli dubitare quin et in Avibus, p. 387. reponendum sit,—χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι — ut nos olim in margine correxeramus; præsertim cum continuo sequantur illa, Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτολυρασπιδοπηγοί. An tu putas σκυτοδέψαι primum ibi corripere, et mox σκυτῆς producere? quin misso metro, repetitio τοῦ σκυτ. inconcinna fuerit. Lege ergo fidenter σκυλοδέψαι et, ut id obiter notem, τορνευτολυρασπιδοπηγοί, non ut exstat in omnibus editionibus τορνευτασπιδολυροπηγοί, versu ipso repugnante; quod miror te ad Suidam, qui verbum hoc recte citat, non observasse. Poscis loca tibi indicari, ubi σκυλοδοψεῖν primam corripit. Nulla jam mihi succurrunt; sed quid attinet? cum certo sciamus σκύλον vel σκύλος pro *pelle* primam corripere: eadem enim simplicis et compositi erit mensura. Præter Callimachi versum, quem jam ante tibi indicavi, vide Anthol. lib. vi. cap. ἀπὸ ποιμένων. Τοῦτο χιμαιροβάτᾳ Τελέσων αἰγώνυχι Πᾶνι | Τὸ σκύλος ἀγρίης τεῖνε κατὰ πλατάνου. ubi pro ἀγρίης repono ἀερίης, *altæ;* ut Latini, aeriæ quercus, ulmi, cupressus, etc. Plura τοῦ σκύλος exempla quærenti erunt obvia; mihi non vacat. Bent. ad Kust. Jam quod anxie quæsiveras exemplum dari, quo constet τὸ σκυλοδέψης primam corripere, ecce tibi in Ecclesiaz. p. 494. Ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους | Ἐς τῶν σκυλοδεψῶν—. Ita exhibet editio Aldi princeps; ita Suidas in σκῦλα; ut de scriptura non sit dubitandum. At in Basileensi ibi extat ἐς τῶν σκυτοδεψῶν. At nobis licet oppedere istis mangonibus. Faciunt enim, quod alii, eorum similes, semper fecerunt, ut deletis verbis reconditis usitatiora supponant. Sic istud apud Suidam in Ἀγρεία ex Epigrammate τὸ σκύτος ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου, quod tu intactum reliquisti, sic refingendum est: Τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου. Nimirum hic ipse locus est, quem in postremis literis tibi indicaveram ex Anthol. lib. vi. cap. ἀπὸ ποιμένων. Atque ibi pro ἀγρείης non pœnitenda quidem conjectura correxeram ἀερίης. Ut Horatius, 'Tecum sub *alta* vel *platano*,' etc. Nunc vero auctoritate Suidæ ἀγρείης admitto; et priora illa indicta sunto. Iterum apud Suidam in vo. Ἀμφίδορον, et Ἀχαϊνή et Ἀχαιϊνή nunc quidem extat, Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν Ἀχαιΐνεω. At tu ipse in voce θίασος ex Anthologia inedita recte dedisti, Καὶ σκύλος, etc. Quare fidenter, o amice, τὸ σκυλοδεψεῖν in Pluto repone; et conjecturam tuam σκατοδεψεῖν in Lethen projice. Id. Lege σκυλοδέψαι. Bent. ἀναπηδῶσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. σκυτοδέψαι Ald. et cett. edd. In Crat. Ven. i. ii. Wech. iota subscr. in χαλκῆς etc. omissum. σκυτοδέψοι Bloc. Dind.

491. Lege Τορνευτολυρασπιδοπηγοί. et ita Suid. Bent. Atticistæ præcipiunt non σκυτεῖς, sed σκυτοτόμοι dicendum esse. In comica certe oratione, quæ a vulgari propius aberat, illam etiam formam adhibitam esse, hic locus docet. V. Intpp. Mœr. p. 353. s. ἀλφιταμοιβοὶ sunt, qui etiam ἀλφιτοπῶλαι dicuntur. V. Thom. M. p. 39. cum Intpp. et ad Nub. 640. Sequens voc. τορνευτολυρασπιδοπηγοὶ comico modo compositum indicat eos, qui τορνεύοντες λύρας καὶ ἀσπίδας πηγνύουσι. Ridet poëta eos, qui in omnibus vitæ negotiis aves sequuntur. Dind. τορνευτολυρασπιδοπηγοὶ Rav. Veram scripturam habuit scholiastes p. 441, 7. si quid ex collocatione verborum colligere licet, οἱ ποιοῦντες τὰς λύρας καὶ τὰς ἀσπίδας. Id. Postrema syllaba in βαλανῆς per compendium, quod εἰς valet, scripta in Ald. plene βαλανεῖς Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. (βαλαναῖς Raph.) βαλανῆς Port. Lugd. Amst. βαλαναῖς Raph. βαλανεῖς Bloc. τορνευτασπιδολυροπηγοὶ Ald. etc. Id. Suid. Ms. τορνευτολυραπιδο- (sic) et λύτρας. in τορν. sc. Præf. Hec. p. lvii. Opusc. p. 199. Pors.

492. Legendum οἵ τε [commate in fine anteced. versus posito]: *et qui de nocte currunt per plateas calceati,* i. e. fures, latrones. Reisk. Ei obsequutus jam olim sum. Nam non existimari potest, orationem esse ellipticam in οἱ δὲ—ut putetur supplendum: nocturni grassatores ad galli cantum domum redeunt. Sequens enim narratio docet eos etiam primo diluculo sua negotia exercere. Itaque sensus postulat: οἵ τε—ὁ μοχθηρὸς mox positum est loco pronominis ἐγώ, ut et Lat. *miser,* aliaque similia. Sed Φρυγίων ἐρίων (scil. ἐκ) ad χλαῖναν pertinet. Unde jam olim locum commatibus recte positis adjuvi. Dind. ἐρῶτα Ven. i. Id.

493. ὁ μόχθηρος Bloc. Dind.

494. ἐς δεκάτην. V. Meurs. Exercc. Critt. Part. ii. l. 3. c. 33. et Maussac. ad Harpocr. v. Ἑβδομενομένου. Kust. Solebant tunc nomen imponere infantibus; infra 923. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγὼ καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην;

Solebant etiam pervigilare tunc aut in seram noctem convivari. Eubulus Comicus ap. Athen. xv. p. 668. εἶεν, γυναῖκες, νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε. Hinc Euelpidi illud infortunium noctu accidit. Berg. ἐς δεκάτην παιδαρίου κληθεὶς breviter dictum est, pro, invitatus ad *convivium*, quod decimo a natalibus die apparabatur, quo die puero nomen imponebatur, etsi hoc interdum jam septimo die factum esse Aristoteles H. A. vii. extr. tradit. Cf. Hesych. v. Δεκάτην θύομεν, Suid. v. Δεκάτην ἑστιᾶσαι, et Harles. de nomin. Græc. p. 41. ss. ὑποπίνειν est, aliquantum, h. e. largius, bibere, ut Xen. Cyrop. viii. 4. 5. ἐπεὶ ὑπέπινον. Etiam Vesp. 100. commemoratur ἀλεκτρυὼν ὃς ᾖδ' ἐφ' ἑσπέρας. Dind.

495. Melior scriptura est, κᾆρτι καθεῦδον. V. ad Conc. 302. Hic in A. B. sine apostropho scriptum, κᾄρτι κάθευδον — καὶ πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους. Vulgo καὶ πρὶν δειπνεῖν. In membr. καὶ πρὶν δὲ πίνειν, unde veram lectionem restitui. πιεῖν primam corripit, quæ in πίνειν producitur. Hæc ejusdem verbi tempora sæpissime ab ignaris prosodiæ librariis commutata, quod et editores nonnumquam fugit. V. Bentleii Emendatt. in Menandrum p. 77. ad hos versus: οὐ γὰρ τὸ πλῆθος, ἂν σκοπῇ τις, τοῦ ποτοῦ | ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ πιόντος δ' ἡ φύσις.— | χαλεπόν, ὅταν τις ὢν πίῃ πλέον λαλῇ. Ubi perperam πίνοντος et πίνῃ editum fuerat. Brunck. ᾖσεν. In Vesp. 100. τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ᾖδ' ἐφ' ἑσπέρας. Berg. Lege Κᾆρτ' ἐκάθευδον. Bent. I suppose most readers of Aristophanes are little satisfied with Brunck's reading καὶ πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους. It seems very improbable that Euelpides, in a convivial meeting, should be laid asleep with wine, before the rest of the company had drunk any, for this is the real import of the passage, although Brunck arbitrarily translates πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους, *priusquam vero desiissent ceteri bibere*. Were the dialect admissible, I should gladly read, καὶ πρὶν δ' ἀπίμεν τοὺς ἄλλους —from ἄπειμι, *to depart*. John Seager in the Class. Journ. N. iv. p. 710. καὶ πρὶν δὲ πιεῖν Cod. Vat. apud Dobr. Dind. κᾆρτι Ald. Junt. i. iii. Crat. etc. κᾄρτι Junt. ii. Lugd. Amst. πρὶν δειπνεῖν τοὺς ἄλλους Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Bloc. et cett. edd. ᾖσεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Port. etc. ᾖσεν Ven. i. ii. Gel. Raph. Id.

496. Ἁλιμοῦς pagus Atticæ. Vide Meursium libro modo laudato. Brunck. Ibam versus Alimuntem. Scholia: δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Est autem δὲ pro εἰς, ut infra 507. πεδίονδε. Berg. κᾆρτι προκύπτω. Sic rescripsi auctoritate Ms. Vat. U. pro κάτω προκύπτω, ut priores edd. habent. Sensus autem est, *et modo porta urbis egressus eram, cum* etc. vel, *eo ipso tempore, quo porta urbis egredior* etc. Kust. Editio Farrei κᾆτι. Berg. κᾄρτι. Sic tres codd., ut Kust. e Vat. edidit. Antea legebatur κᾆτι. Brunck. Lege κᾆτα i. e. καὶ εἶτα. Bent. Ἁλιμοῦνταδε Ald. Junt. i. Gel. Port. Lugd. Amst. ἁλιμοῦντα δὲ Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ἀλιμοῦντα δε Junt. iii. κᾆτι προκ. Ald. Junt. i. iii. Ven. ii. Brub. Gel. κᾆτι πρ. Junt. ii. Crat. Ven. i. Wech. Port. etc. Dind.

497-8. Suid. ἀπέβλισε. ἀποβλίσαι. τὸν νῶτον Suid. Ms. Pors.

497. λωποδύτης dicitur de eo furum genere, qui vestimenta, λώπας, surripiunt. V. Intpp. Hes. t. ii. p. 515. Unde v. sequ. ἀπέβλισε θοιμάτιον (h. e. τὸ ἱμάτιον, Tho. M. p. 453.), h. e. simpl. ἀφείλετο. Nam ἀποβλίττειν proprie de iis usurpatum, qui mel e favis exprimunt, aut, qui lac emulgent; hinc est, exprimendo, vi, aliquid auferre. V. Zonar. (apud quem tres codd. ἀπέβλυσεν habent) t. i. p. 282. Ceterum Euelpidem in hac fabula omnia ad risum convertere, et spectatores festivis jocis et narrationibus oblectare velle, observat Wiland. Dind.

498. μέλλω τε βοᾶν. In membr. μέλλων τε βοᾶν. In C. μέλλω δὲ βοᾶν. Omnes δδ', ut primariæ edd. Suspicari quis inde possit, poëtam scripsisse—μέλλων τε βοᾶν, δδ' ἀπ. θ. μου, pro μέλλοντός μου βοᾶν. Sed major in vulgata lectione perspicuitas. Brunck. μέλλω δὲ βοᾶν Bloc. δδ' ἀπ. Junt. ii. iii. Crat. etc. Dind.

499. Lege γ' οὖν—πότε. Bent. Ἴκτινος est miluus. V. Camus ad Aristot. H. A. ii. p. 508. s. aut secundum nonnullos, miluus niger s. Ætolius. V. Buffon. Hist. Nat. Av. t. i. p. 161. et 164. ex vers. Œhmii. Quum sub initium veris redire in Græciam dicerentur milui, apparet, cur pauperes, qui tum se frigore levatum iri sperarent, aves illas adoraverint. V. 718. Dind. Perperam olim dedi, Ἴκτινος γοῦν —, quoniam nescio in qua edit. repereram Ἴκτινος οὖν—, nam δ' οὖν est etiam in Kust. et Berg. Cæterum scribitur etiam ἰκτῖνος. Id. δ' ante οὖν deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ηρχε — κἀβασίλευεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. δ' οὖν ex Cod. Vat. dedit Kust. Id.

500. Vulgo κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος. Nostra lectio (κατέδειξεν πρῶτός γ' οὗτος β.) est in membr., nisi quod fulcrum s. particula γε ibi deest. Brunck.

501. προκυλινδεῖσθαι. V. Schol. Post hyemem statim apparere miluum patet etiam ex Comico infra 713. ubi de hyberno tempore loquitur. Adorare autem solebant etiam ciconias qui primum illas conspicabantur; Philostratus epist. 44. τὸν δὲ πελαργὸν οἱ πρῶτοι θεασάμενοι καὶ προσκυνοῦσι. BERG. νὴ τὸν Δί' ἐγὼ γοῦν νὴ τὸν Διόνυσον. DIND. ἐγὼ γ' οὖν Ald. Junt. I. II. III. Gel. Port. etc. ἐγώγ' οὖν Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἐγώ γ' οὖν Amst. ID.

502. ἴκτινον Ven. II. DIND.

503. ὀβολὸν etc. *obolum* (quem in ore habebam, quo farinam eram emturus) *deglutivi, atque ita domum retuli vacuum saccum farinarium.* De pecunia in ore et de sacco farinario in Eccles. 813. μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον, etc. Nempe et iste cum vacuo abiit sacco farinario. De pecunia in ore condenda v. in Vesp. 787. BERG. ἀφεῖλον Bloc. DIND.

504. κόκκυξ est *cuculus* (Camus t. ii. p. 252.), qui, quum adulto vere sub initium æstatis appareat (Ælian. N. A. iii. 30. Plin. H. N. xviii. 26. Hesiod. Ἔργ. 486.), intelligitur, cur Phœnices de messe facienda admonere dicatur. DIND.

505. τόθ' οἱ Φοίνικες. Metri gratia scribendum est τότε γ' οἱ Φ. KUST. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo titubante versu, τόθ' οἱ—. In B. τότ' αὖ οἱ, quod non procedit. Ultima in κόκκυ longa est. V. Ran. 1384. BRUNCK. Porson. ad Eurip. Phœn. 412. legi jussit τότ' ἂν οἱ Φ. ita ἂν poni monens, in iis quæ fieri *solent*, et hujus structuræ ignorantia tum hunc tum alium locum v. 520. corruptum esse. DIND. Lege τότε γ' οἱ. BENT. κόκκυ affert Eustathius ad Homerum p. 1479, 43. DIND. τόθ' οἱ Φοίν. Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ID.

507. Lege EY. BENT. ψωλοί. Erant enim circumcisi, ut constat ex Herodoto (ii. 104.) Berg. τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὖπος, *hoc revera significavit proverbium illud* —. De proverbio v. Erasm. Adag. p. 687. qui tamen pleraque e Schol. hausit. DIND. Epopi tribuit Bloc. ID.

508. Leg. σφοδρὰν τὴν ἀρχὴν vel σφοδράν τιν' ἀρχήν. REISK. Et metrum repugnat, nec necessarium est locum emendari. Nominat poëta duos reges ex Homero notissimos loco regum Græciæ antiquorum omnino. DIND.

509. πόλεσι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. ID.

510. V. Schol. Herodotus in Clione de Assyriis: ἐπ' ἑκάστῳ δὲ σκήπτρῳ ἔπεστι πεποιημένον ἢ μῆλον ἢ ῥόδον ἢ κρίνον ἢ αἰετὸς ἢ ἄλλο τι. (Imo, Babyloniis, v. Herod. i. 195. DIND.) Etiam in Jovis sceptro *Aquila* sedebat, secundum Pindarum, cujus locum mox adducam ad v. 515. Scholiastes ad Avv. 1354. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντα ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. BERG. Leg. ὅ, τι. Constructio est, τούτου δ δωροδοκοίη. REISK. Ita recentius hic et 513. editum. Non opus est ut εἴ τι scribatur. DIND. σκύπτρων vitiose Junt. I. III. — ὅτι δωρ. Ald. (sic et 513.) Junt. I. II. III. Crat. etc. ut et paullo post. ID.

511. οὐκ ᾔδη 'γώ. Sic recte habet Ms. Vatic. U. Nam quod in prioribus edd. legitur, οὐκ ᾔδειν 'γώ, vitiosum est, quia vocalis post consonam nunquam elidi solet. Τὸ ᾔδη autem Ionice contractum est ex ᾔδεα, significatque idem quod ᾔδειν, i. e. *noram*, qua de re vid. Eustath. ad Hom. et alios grammaticos. KUST. Sic in A. B., ut Kust. edidit e Vat. Antea legebatur, οὐκ ᾔδειν 'γώ. Hoc proculdubio in codd. suis repererant primi editores: unde colligi potest, Atticam illam formam ᾔδη infinitis in locis a librariis obliteratam fuisse, siquidem ei ne quidem hic pepercerunt, ubi solam eam metrum admittebat, proindeque a viris doctis bene eam ubique reponi. Vid. not. ad Nub. 329. In B. scriptum, τουτὶ τοίνυν γ' οὐκ οἶδ' ἐγώ. In duobus aliis τοίνυν οὐκ, bene omisso γε. BRUNCK. ᾔδη 'γὼ edidit Kust., probante Dawesio Misc. Crit. p. 232. Valckenærio ad Euripid. Hippolyt. 405. PORS. θαῦμα est h. l. admiratio, τραγῳδοὶ paulo post, fabulæ Tragicorum, tragœdiæ. τοίνυν γ' οὐκ ᾔδειν 'γὼ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. (in qua ᾔδειν ut et in Wech. Gel.) Brub. Raph. Port. etc. DIND. vv. 511-13. choro tribuit Bloc. et οἶδ' ἐγὼ habet. ID.

512. ἐξέλθῃ scholiastes p. 442, 16. DIND.

513. Ms. Vat. U. ὁ δ' ἄρ' ἑστήκει, quod magis placet. KUST. Mallem ἂν ἑστήκει vel ἂν εἱστήκει. BERG. ὁ δ' ἄρ' ἑστ. Sic tres codd. In impressis, ὁ δ' ἀνεστήκει. BRUNCK. Debebant sequentia etiam ad Priamum referri, sed poëta nexum fere sustulit, ut Lysicratem Athenn. ducem, qui muneribus se corrumpi pateretur, peteret. DIND. Leg. ὁ δ' ἂν ἑστήκει —. REISK. At particulæ ἂν hic locus non est. DIND. Λυσικρ. τηρῶν. Hic notatur tamquam munerum captator; in Eccl. 629. tamquam deformis. BERG. Elmsl. in the Quarterly Review, part xiv. p. 454. εἱστήκην, quem vide de hac plusquamperfecti forma ad Acharn. v. 35. p. 37. DIND. ὁδ' ἀνεστήκει τὸν Λυσ. Ald. Junt. II. Crat.

Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. 'Οδ' ἀνεστήκει τ. A. Junt. I. III. Gel. Port. δωροδοκοίη h. l. Junt. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Amst. Id.

514. Imprudens non animadverti metrum labascere, quod rite suffultum est in A., inserta partic. γε. Scribe ad codicis fidem, quæ hic alioqui requirenda non est, ὁ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἀπ. Brunck. δεινότατόν γ' alibi Pors., ut postea Brunck. Vide Vesp. 603. Ran. 730. In Pherecrate Schol. Eq. 420. γ' addit Suidæ v. ἀκαλήφη ed. Kust. Dobr. δὲ ante δεινότατον deest Junt. III. ὅδε δειν. Brub. Raph. γ' ante ἐστὶν deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. γ' Rav. Dind.

515. αἰετὸν ὄρνιν ἑστήκει ἔχων. Hoc voces ordine collocari debuerunt. Vulgo perverse legitur, αἰετὸν ἔστηκ' ὄρνιν ἔχων, quo pacto iambus est in quarto pede. In membr. scriptum, αἰετὸν ἔστηκεν ὄρνιν ἔχων. Brunck. V. Schol. Locum Pindari descripsi, ut habetur Pyth. i. 10. quia in Scholiis male editum erat, εὕδει γ' ἀσκήπτρῳ Διός, pro εὕδει γ' ἀνὰ σκήπτρῳ Διός. Verbum autem ἔστηκε apud Comicum significat, *erectus et dedicatus est;* et intelligitur de simulacro Jovis. Ita occurrit apud Lucian. in Dial. Jovis et Ganymedis. Berg. In Jovis quidem statua, a Phidia facta, aquila insidebat sceptro; cf. Spanhem. de Pr. et V. N. i. p. 171. et supra ad 515. laudd.: ἐπὶ κεφαλῆς autem proprie est, in capite, ad caput, ita ut caput ejus tegeret; et ἑστηκέναι verbum propr. est de statuis *erectis*, ut Æl. V. H. vi. 1. βασιλεὺς ὢν valet, *utpote* rex. Dind. αἰετὸν ἔστηκ' ὄρνιν ἔχων Ald. Bloc. et cett. edd. Id. Fo. ἐπέχων Bent. κεφαλῆς. Fo. χειρός. Id. ὄρνιν ἔστηκεν ἔχων Tyrwhit. et Rav. Dobr. In schedis Pors., ὄρνιν ἔστηκεν, ut postea Brunck. Id.

516. θυγάτηρ. Minerva, de qua et in Eqq. 1089.: καί μοι 'δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ ἐκ πόλεως ἐλθεῖν καὶ γλαῦξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι. Berg. Ridet poëta Græcos, qui singulis diis deabusve sua animalia sacra esse putabant. V. Spanh. de Pr. et V. N. i. p. 161. ss. Dind. ἀπόλλ' ὥσπερ Junt. III. Id.

517. τίνος οὕνεκα ταῦτ' ἄρ'. Sic recte Ms. Vat. U. At priores edd. τίνος οὖν οὕνεκα; metro refragante. Kust. Ald. οὖν ἕνεκα. Lege οὕνεκα. Bent. Sic A. B. ut Kust. e Vat. edidit. Antea legebatur, τίνος οὖν ἕνεκα. In C. scriptum, τίνος γὰρ ἕνεκα —. Brunck. Versui huic olim præfixi, præeunte ed. 1624., Epopis personam, cui melius, quæ dicuntur, conveniunt, quam Euelpidi, qui fere jocos interponit. Dind. τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Bloc. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Id. Ad Odyss. I. 199. Opusc. p. xciii. Pors.

518. τὶς Junt. II. III. Crat. Ven. I. (non II.) Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. τὶς Gel. τις Amst. Dind.

519. Perperam vulgo διδοῖ. Pendet hoc verbum ab ὅταν, quod subjunctivum regit. Forma autem contracta subjunctivi διδοῖ a διδόω nescio an quispiam usus fuerit. Brunck. Obloquutus est Invernizius et διδοῖ ob codd. consensum restituit, neque tamen docuit, ὅταν cum indic. ap. ullum Atticum scriptorem construi, et aut indicativum aut optativum etiam hic locum habere posse, quum λάβωσιν sequatur. διδῷ reposuit Brunck. δεδοῖ Ven. II. Dind.

520. Lege ὤμνυε τότ' οὐδεὶς, vel τότε γ', vel ὤμνυ. Bent. Perperam in libris omnibus, ὤμνυέ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεόν, iambo rursus in tertia sede posito. Sed levis remansit hic menda. ὤμνυε respuit Atticismus: scribi debuit ὤμνυ in imperfecto, ut Nub. 1227. καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς. Mœris: ὀμνύναι, 'Αττικῶς. ὀμνύειν, 'Ελληνικῶς. Thomas: ὄμνυμι, οὐκ ὀμνύω. Alterum est ex librariorum errore, ut διαπετάννυε, quod in Lys. 733. ante nos legebatur. Brunck. Inv. e Rav. recepit, ὤμνυ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων τ. θ. Sed naturæ et legi metri anapæst. prorsus adversatur iambus. Nempe Brunck. edidit, transpositis verbis, ὤμνυέ τ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τότε θεὸν —. Quod autem ex hac emendatione dactylo subjicitur anapæstus, reprehendit jam Porson. i. p. lvii. et ad Phœn. 412. monet facile reponi potuisse τότ' ἂν ἀνθρώπων θεὸν — ex usu part. ἄν, de quo ad v. 505. dictum. Dind. ὤμνυέ τ' οὐδ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ὤμνυ Rav. Id.

521. Dele τις Suid. in Λάμπων habet ἐξαπατᾷ τινά. Bent. Ut versus recte se habeat, legendum est, Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν' ὅταν ἐξαπατᾷ τι. Prior correctio, νυνὶ pro νῦν, est ex ingenio; at posterior, ἐξαπατᾷ τι, omissa vocula τίς, ex Ms. Vat. U. Kust. In impressis sic legitur hic versus: Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν' ὅταν ἐξαπατᾷ τις τι. Primo quia verbum ἐξαπατᾷ manifesto ad nomen Λάμπων refertur, nemo non videt, indefinitum τις, quod sententiam non minus quam metrum turbat, ineptissime infertum fuisse, delerique debuisse: non comparet in A. B. Deinde

in tertia sede pes est tribrachys. In B. constant numeri, Λάμπων δ' ὀμνύσιν γ' ἔτι καὶ νῦν. Sed fulcrum librario debetur. In membr. syllaba deficit et pro tribrachy pyrrhichius est: Λάμπων δ' ὄμνυσ' ἔτι καὶ νῦν. Remedium non alibi quærendum erat, quam in restitutione sinceri vocum ordinis: Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὀμνύσιν. Id ut facillimum, ita certissimum est. Quia dissolutis incedit pedibus versus anapæsticus, in quo per singulos pedes, vel saltem per singulas dipodias, pars orationis absolvitur, sæpissime in hoc metro peccarunt librarii, vocum ordinem invertendo. Festiva Kusteri nota prætermittenda non est. At vero, o bone, *ingenio tuo male utere*. Mallem non ita *ingeniosum* te fuisse et syllabarum quantitates paulo melius didicisse. ὀμνύσιν tibi dactylus est: atqui mediam semper producit. Thesm. 272. ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός. Idem est syllabæ modulus in tertia ac in prima singulari. In duali vero et in plurali analogiam sequitur reliquorum verborum in μι. Ut τίθησι, δίδωσι, ἵστησι, sic ὀμνύσι media longa: ut τίθετε, δίδοτε, ἵστατε, sic ὄμνυτε media brevi. Nub. 948. ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι — τῷ δ' ἄρ' ὄμνυτ', ἤ —. In præstantissima autem illa tantisque elata laudibus editione Berglero-Burmanniana pessima priorum lectio servata fuit, nec ad hunc versum quicquam adnotatum. Brunck. Repone, secundum Brunckii membranam, quæ ὄμνυσ' exhibuit, et Kusterum, qui νυνὶ legendum esse conjecerat: Λάμπων δ' ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν' ὅταν ἐξαπατᾷ τι. Minus hæc violenta medicina, qua etiam id assequimur, ut ne ingrate νῦν occultetur in thesi, vox gravissima, quod fit, si cum Brunck. rescribas: Λ. δ' ἔτι καὶ νῦν ὀμνύσιν —. Hotib. Λάμπων. Iste erat vates: mentio ejus et infra 989. ὄμνυσι τὸν Χῆνα. Scholia: ὅτι πρῶτοι οἱ Σωκρατικοὶ οὕτως ἐπετήδευσαν ὀμνύναι. V. ad Vesp. 83. Berg. Socrates pro μὰ Ζῆνα s. Δία sæpe dixit μὰ Χῆνα, et Rhadamanthus, Cretæ rex, ap. Schol. traditur, omnibus civibus interdixisse, ne quis per deos juraret, sed per animantes jurandum esse. Wiland. ὀμνύσιν ἔτι καὶ νυνὶ Kuster. qui et delet τις. Debuit ὄμνυσ', cætera recte. νυνὶ pro νῦν legendum in Strattid. apud Athen. xiii. 6. p. 589. A. εἰσὶν δὲ πόθεν αἱ παῖδες αὗται καὶ τίνες; Νυνὶ μὲν ἥκουσιν Μεγαρόθεν· εἰσὶ δὲ Κορίνθιαι· Λαῒς μὲν ἥδε Μεγακλέους. et Alexid. apud Athen. viii. 4. p. 338. E. In marg. ed. 1532. Dele τι et lege ἔτι καὶ νυνὶ, ut Vesp. 1032. Sed voluit, "Dele τις," ut liquet ex ejus nota ad Phœn. 412. Pors. Vide Porson. ad Pac. 649. Demosthenes c. Aristocr. p. 421. n. 183. (659.) ἐξαπατώντων τι τῶν Λακεδαιμονίων. In Strattide Ms. ἡ μέγα κλέος ἰδέ. Quod fere nescias utrum e superiore versu defluxerit, an corruptum sit ex ἥδε, varia lectione pro ἡ. Prius putat Aug. Meineke, Cur. Crit. p. 70. qui Μεγακλέους timide conjicit. Subaudiendum παλλακὴ, vel potius γυνὴ, per ironiam qua et nostrates utuntur. Compara ἡ δὲ Διοπείθους ἀειδὴς Τέλεσις, Philetær. Athen. xiii. p. 587. E. Dobr. ἐξαπατᾷ τις τί Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ὄμνυσ' Cod. Vat. Dind.

522. ἀγίους τ' ἐνόμιζον. Ms. Vat. U. καλούς τ' ἐνόμιζον. Kust. Hinc olim conjeci scribi posse, μεγάλους τε καλούς τ' —. Dind.

523. Mutantur versuum numeri, quia indignatio crescit, cui exprimendæ celeres dimetri anapp. magis inserviunt, quam tardiores tetrametri. Dind. Μανᾶς. Μανῆς est nomen servile. Infra 1311. et 1329. et alibi. Pherecrates apud Athenæum vi. p. 263. οὐ γὰρ ἦν τότε οὔτε Μάνης οὔτε Σήκης οὐδενὶ δοῦλος. V. supra ad v. 31. Berg. Et ad Ran. 995. etiam Intpp. Hesych. V. Εἰς ἀγρὸν Μανῆς. 523-38. oppositi sunt versibus 611-25. μάνας Bloc. Dind.

524. μαινομένους. Propter præcedens Μανᾶς hoc intulit. Berg. Ludit enim, ut sæpe, in vocabulorum affinitate. Dind.

525. κἀν τοῖς ἱεροῖς. Nam in templis tutæ debebant esse aves, tanquam diis supplices; nefas autem violare supplices. Hinc cum Aristodicus Cumæus in templo apud Branchidas nidos avium detraxisset et pullos exemisset, ex adyto talis vox audita fertur: ἀνοσιώτατε ἀνθρώπων, τί τάδε τολμᾷς ποιέειν; τοὺς ἱκέτας μου ἐκ τοῦ νηοῦ κεραΐζεις; ut est apud Herodotum in Clione 159. Apud Euripidem tamen Ion æditaus Apollinis Delphici pellit aves e templo in cognomini dramate 106. πτηνῶν τ' ἀγέλας, αἳ βλάπτουσι σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς φυγάδας θήσομεν. Mox ibi avibus advolantibus minatur, se eas jaculo petiturum, ubi inter alia v. 170. ἔα, ἔα. τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα; μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας καρφηρὰς θήσων τέκνοις; ψαλμοί σ' εἴρξουσι τόξων. οὐ πείσῃ; χωρῶν ἐν δίναις ταῖς Ἀλφείου παιδούργει ἢ νάπος Ἴσθμιον. Berg. κἀν Lugd. Amst. Dind.

526. ἐφ' ὑμῶν Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἐφ' ὑμῖν Junt. II. Gel. Port. Lugd. Amst. Dind.

527. s. Athenæus i. p. 25. D. οὐδὲ τὸν ἀέρα δ' ἥρωες τοῖς ὄρνισιν εἴων ἐλεύθερον, παγίδας καὶ νεφέλας (retia) ἐπὶ ταῖς κίχ-

λαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες. Vide et supra 195. Berg. Pro ῥαβδοὺς in Schol. adnotatur var. lect. σταυρούς, sensu non mutato. Nam et σταυροὶ sunt *ligna erecta*. V. Hesych. et Tho. M. p. 808. Dind. παγίδας vitiose Ven. i. ii.—" σταυροὺς alii, non ῥάβδους." Not. Scal. Id.

528. ἕρκη. Etiam retis species. Eurip. Bacch. 955. καὶ μὴν δοκῶ σφᾶς ἐν λόχμαις, ὄρνιθας ὥς, λέκτρων ἔχεσθαι φιλτάτοις ἐν ἕρκεσι. Berg. Πηκτάς. Suid. in Πηκτή. καὶ πηκταὶ θηρευτικὸν ὄργανον παρ' Ἀριστοφάνει. Brunck. Sunt etiam retium species, ita dictæ, quoniam compinguntur (πήγνυσθαι, ut πῆξαι ἐπ' ὀρνίθων ἄγρην Bianor in Const. Cephalæ Anthol. p. 118. Reisk.). ἱστάναι παγίδας ὄρνισιν etiam Æsop. fab. 46. Dind. V. Photii Lex. p. 17. (ἕρκη πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ Κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν.) Comicis præiverat Hom. Od. X. 468. ἠὲ πελειαὶ Ἕρκει ἐνιπλήξωσι. add. L. Bos. Obss. Critt. p. 162. et Musgrav. ad Eur. Med. 991. Id. ἕρκει male Ven. i. ii. Raph. Id.

529. s. λαβόντες scil. ὀρνιθευταί, aucupes. Pro ἀθρόους ex grammaticorum præceptis scribendum esset ἄθρους, sed v. Piers. ad Mœr. p. 20.—οἱ δ', *homines*, scil. emturi. βλιμάζειν Hesych. interpretatur τὸ τοὺς ὄρνιθας ἐκ τῶν στηθῶν πειράζειν. Zonaras i. p. 394. τὸ τοῦ ὑπογαστρικοῦ καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνούμενοι. Dind.

530. οἵδ' ὠνοῦνται Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Dind.

531. Fo. κοὐδ' ἂν, ἐπείπερ. Bent. ταῦτα δοκεῖ. Mallem ταῦτ' ἐδόκει. Berg. Caussam non video. Brevius dictum pro, facere hoc iis liceret, si ita videretur. Dind. δρᾶν Junt. ii. iii. Id.

532. ὀπτησάμενοι. Subauditur μόνον, cujus adverbii frequentissimam esse ellipsin monui ad Conc. 342. Æschines c. Tim. p. 91. οὐκ ἠγνόουν, ὅτι ὑπερόψεται τὸν ὅρκον, ὦ Ἀθηναῖοι· ἀλλὰ καὶ προεῖπον ὑμῖν. Ad quem locum facete Reisk. " pro οὐ μόνον οὐκ ἠγνόουν. Sed illi breviloquentiæ studiosi Attici solent illud οὐ μόνον similibus huic locis omittere, *me quidem haud probante*. Verum ita solent." O male factum, quod Periclis ætate Reiskius non vixerit! Quam bene ille sermonem constituisset Atticum! Brunck.

533. Infra 1581. ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον. A κνῆσαι τυρὸν venit τυρόκνηστις. Brunck. De silphio s. laserpitio v. ad Plut. 926. ἐπικνῆσαι est terere et tritum adjicere. Dind.

534. Lege συντρίψαντες: vid. Schol. Bent. καὶ τρίψαντες. Leg. καὶ στρέψαντες, ollam cum jure circumquassantes, περιδινήσαντες. Reisk. Nimirum visum ei est τρίψαντες superfluum, sed talis redundantia sermoni familiari est propria. Dind.

535. V. infra 1637. Berg. καταχυσμα est i. q. ζωμός. V. Hesych. Photius p. 108.

536. κατεσκέδασας Bloc. Dind.

537. s. Distinguendum est et scribendum, ὑμῶν, αὔων ὥσπερ κενεβρίων. Reisk.

538. Lege κενεβρείων. Bent. κενεβρίων. Suidas: θνησιμαίων. κενέβρινα γὰρ τὰ νεκριμαῖα, κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων. Hesych. κενέβρια, τὰ θνησίδια καὶ νεκριμαῖα κρέατα. Galenus per diphthongum scribit κενέβρεια. Locum dabimus in supplemento fragmentorum. Brunck. Scribendum κενεβρείων, ita flagitante metro. Infinitis in nominibus desinentibus in ειος, εια, ειον, Attici ε diphthongi eximunt; sed tum quod remanet ι breve est, ut in ἱερία, βάκχιος, ὀπτάνιον, ὀρνίθιος. Proinde remanet κενεβρίων, cujus usus, ubi correptam syllabam metri lex flagitat, hic pro κενεβρείων stare non potest. Id. Vide Erotian. p. 204. ed. Franz. Dind. αὐτῶν Amst. Id.

539. Hi versus antistrophici sunt, et respondent strophæ, quæ incipit v. 451. Quandoquidem Kusterus aliique ante et post eum ista distinguere instituerant, priore in loco strophæ titulum, in hoc vero antistrophæ ponere debebant, ut sibi saltem constarent. Nec id omisisset Kusterus, si primarias inspexisset editt., quarum in recensendo textu fidem secutum se fuisse mentitur. Prorsus inutiles sunt isti tituli textum fœde intersecantes: nihilo tamen minus natura horum versuum dignoscere oportebat, qua perspecta facile erat animadvertere, secundum antistrophæ perperam vulgo in duos versiculos divisum esse. Congruit versui 452. et ita digestus est in tribus codd., ut eum exhibui. Brunck. Quod Inv. e Rav. πολὺ δή, πολύ ἂν pro πολὺ δὴ bis posito dedit, nescio quid h. l. ἂν sibi velit. In choris Tragicorum solent eadem vocabula bis poni, estque hoc animi vehementer commoti signum. V. Eurip. Phœn. 820. 1026. 1043. etc. Sed et extra chorum, ut Soph. Electr. 675. Dind. Non animadverterunt interpretes apertam quæ in his est imitationem verborum Euripidis in Alcest. v. 456. ed. Matth. πολὺ δή, πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν, ubi alio modo in editione I. Lascaris peccatum, quæ alterum δὴ omittit. Aliam ex Alcestide imitationem indicatam vide ad v. 1236. Id. Ἀντιστροφὴ κώλων ια' præf. in Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Chori nomen non

præf. in Ald. Junt. I. II. III. etc. πολὺ δὴ πολὺ δὴ χαλεπ. Ald. Junt. I. II. III. Brub. Gel. Port. etc. Semel tantum πολὺ δὴ in Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Id.

540. Duo versus, quorum secundus ab ἀλλὰ μ. incipit, in Ald. Junt. I. II. III. etc. Dind. ἄνθρωπ' ἐδάκρυσά γ' Bloc. Id.

541. κάκην. Eurip. Iph. Taur. 676. καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι, ubi vid. not. Barnesii. Berg. Ita κάκη, ignavia, (i. q. κακία) Plat. Polit. v. p. 463. τὸν λιπόντα τάξιν ἢ ἀποβαλόντα ὅπλα διὰ κάκην, et Menex. 18. εἴκοντας κάκῃ. V. Ruhnk. ad Tim. p. 152. Dind.

542. Lege παραδόντες. Bent.

543. ἐπ' ἐμοῦ, me vivente, mea ætate. Perperam in membr. ἐπ' ἐμοί. Brunck. Alii in me, mea persona. V. Dorvill. ad Char. v. 6. p. 455. καταλύειν est finire, tollere. V. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 323. Dind. "ἐπ' ἐμοῦ, me vivente, mea ætate. Perperam in membranis ἐπ' ἐμοί," says Brunck. But so far were these honors from having been abolished in the time of the Chorus, that they had never before been even heard of by the Chorus. (See v. 467. and 470.) They, who know that ἐπ' ἐμοὶ signifies to my hurt or disadvantage, will not approve of Brunck's disregarding the manuscripts in this instance. The preposition ἐπὶ sometimes marks an evil tendency or intention, in which case it governs a dative of the subject to which the evil tends, or is directed. Xenoph. Anab. vii. 7, 23. (compared with vii. 6, 13.) ἐγὼ ἔχω παρὰ σοῦ ἐπὶ τοῖς στρατιώταις οὐδέν, i. e. as a bribe to betray the interests of the soldiers. Demosthenes, περὶ παραπρεσβ. χρήματα οὗτοι μὲν ἔχουσιν ἐφ' ὑμῖν. Demosth. in Aristocrat. τίνος ἕνεκα ἁπλῶς καὶ κομιδῇ τετυφωμένως οὕτως ἃ βούλεται διαπράξασθαι συλλάβωμεν αὐτῷ; καὶ ταῦτα ἐφ' ἡμῖν ὄντα; and that too when his enterprises tend to our own detriment. John Seager.

544. σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ—. Posterius κατὰ in libris omnibus omissum librariorum negligentia, quibus ad syntaxin inutile visum est: et ita quidem res est; sed ad metrum omnino necessarium est. Brunck. Vulgo legebatur: σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα καὶ | συντυχίαν—σωτήρ. Inv. cum Rav. καὶ συν- priori versui addidit. Sed ita non cum strophico 456. convenit. Bentl. addit τινά. In Eqq. 147. ἀλλ' ὅδε προσέρχεται κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν. Hippocrates epist. 12. κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρόμηκε. Berg. κατὰ δαίμονα, deo favente, bona fortuna, i. q. σὺν δαίμονι Theocr. ii. 28. Dind. L. κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ ut strophico suo versus respondeat. Vide sup. 456. Pors. σὺ δέ μοι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Prima syllaba voc. συντυχίαν ad sequ. versum refertur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Port. etc. ξυντυχίαν Bloc. Dind.

546. ἀναθεὶς est curæ tuæ committens. Non tantum de iis verbum dicitur, qui onus alicui imponunt (v. Tho. M.), sed etiam qui in templo aliquid reponunt et dedicant. Similia quædam in fabula Æsop. 286. ed. Ern. Dind.

547. Lege οἰκίσω. Bent. L. οἰκίσω ob sensum et metrum. Pors. Vulg. scriptura τὰ νεόττια κ. οἰκ. δὴ optime respondet strophico 459. sed ab eo discrepat, quod e Rav. dedit Inv. τά τε νεοττ. κ. οἰκήσω (sine δή). Quod autem mox e Rav. receptum ἀλλ' ὅ τι χρὴ δρ. præstat vulgato ἀλλὰ τί χρ. δ. Dind. Cod. Rav. et Venet. τά τε νεόττια. Quare τά τε νοττία dedi. Vix repertum iri puto qui τε in hoc loco rejicere quam νοττία scribi malit. Notum est grammaticorum præceptum hanc vocis formam ab Atticorum usu alienam judicantium: de quo Hemsterhusius ad Plutum p. 363. et Lobeckius ad Phrynichum p. 206. 207. Sed νόσσον (scr. νοσσόν cum Lobeckio) ex Æschyli Κήρυξιν produxit Antiatticista in Anecdotis Bekkeri p. 109, 22. Deinde legebatur οἰκήσω δή. δὴ eorundem librorum auctoritate omisimus. Id. κα' μαυτὸν Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. κᾀ 'μαυτὸν Brub. Post οἰκήσω additur δὴ in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. τὰ νεόττια—οἰκήσω δὴ Bloc. Id.

548. ἀλλὰ τί χρὴ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. ἀλλ' ὅ τι Rav. Dind.

550. Post εἶναι subintelligendum δεῖν. Vid. L. Bos. Ellips. p. 596. ed. Schæf. τὸ μεταξὺ id, quod inter cœlum et terram est. Dind.

551. κύκλω Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. κύκλῳ Port. etc. Dind.

552. πλίνθοις ὀπταῖς. Herodotus in Clione 179. ubi describit, quomodo Babylon fuerit ædificata: ἑλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανάς, ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι. Berg. Add. Diod. S. ii. 7. Dind.

553. ὦ Κεβριόνη. Sic legendum, nisi forte hæc verba e Dorico quodam carmine transsumsit Comicus, (ita censuit Inv. qui Κεβριόνα restituit. Primam in Κεβριόνα productam esse ex necessitate, quod aliter stare hoc nomen in versu non potuerit, monet Porson. præf. ad Eurip. i. p. lxiii. Dind.) quod probabile non est. Vulgo Κεβριόνα, qui vocativus a recto Κεβριόνης ultimam corripit

Brunck. Cebriones fuit unus ex gigantibus; hic autem tanquam avem eum nominat simul cum Porphyrione, qui etiam fuit gigas; sed est etiam ejusdem nominis avis quædam. V. infra 1249. Facit autem istorum mentionem, quia et ipsi contra deos insurgunt, ut gigantes. Berg. σμερδαλέον est φοβερὸν, ἐκπληκτικὸν Hesych. Hom. Il. B. 309. et alibi. De Porphyrione gigante v. Apollod. i. 6, 2. ibique Heyn. Cebriones memoratur eadem Apoll. iii. 12, 7. extr. p. 334. auriga Hectoris Hom. Il. Π. 727. ss. Dind. Scribendum, σμερδαλέον.— σμερδαλέον Wech. Id. Κεβριόνα legit Dind. F.

554. κἀπειδάν. Sic recte B. Vulgo κἄπειτ' ἄν. Brunck. L. κἀπειδάν. Pors. ἐπαναστήμη Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. ii. Wech. Brub. Gel. Port. Lugd. Amst. ἐπανεστήμη Ven. i. Raph. Dind.

555. γνωσιμαχήσῃ. Euripid. Heracl. 706. χρὴ γνωσιμαχεῖν τὴν ἡλικίαν, τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾷν. Scholiastes Comici ad præsentem locum: γνωσιμαχῆσαί ἐστι τό, γνόντα ὅτι πρὸς κρείττονας αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι· ita et Hesych. sed addit, ἢ μετανοῆσαι· ut hoc verbum non tantum significet, *agnoscere se imparem esse ad certandum cum aliquo;* verum etiam, *pœnitentia duci, improbare priorem sententiam et ei adversari*. Hinc Pollux vi. 115. conjungit μεταμελῆσαι, μετανοῆσαι, γνωσιμαχῆσαι, μεταγνῶναι, et similia. Berg. μὴ 'φῇ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. etc. μὴ φῇ Brub. In Ald. bis μὴ δ'. Sic et Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. (In Ven. ii. secundo loco μή ·δ'). ἐθελήσει — μαχήσει. Dind.

556. πρωὐδᾶν Junt. i. iii. Dind. πρωὐδᾷν (h. e. προαυδᾷν) πόλεμον, est *indicere* bellum. Iota subscriptum in his infinitivorum formis esse omitttendum multi grammatici censuerunt. V. Villois. ad Long. p. 12. προὐδᾶν Bloc. Id.

557. ἑστηκόσι habent et aliæ edd. et Mss., sed mendose. Scribendum enim est ἐστυκόσι (i. e. *penem arrectum habentibus*), ut recte monuit Guil. Canterus Nov. Lect. v. 3. Kust. Omnes quas vidi edd. ἑστηκόσι. Berg. ἐστυκόσι bene Berg. e Kust. nota edidit. Codd. enim male ἑστηκόσι. Brunck. Similis error fuerat Thesm. 165. De v. στύεσθαι v. Port. ad Suid. i. p. 1057. et Albert. ad Hesych. i. p. 1471. Narrantur Jovis furtivi amores. Dind. ἑστηκόσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. etiam Port. Amst. Bloc. ἐστυκόσι Lugd. et in Exc. Scal. "ἐστυκόσι Guil. Canterus, non ἑστηκόσι." Id.

559. ἐπίωσ' ἐπιβάλλειν. Sic recte Ms. Vat. U. At in prioribus edd. versus hic laborat, quippe in quibus ita legitur: ἐπίωσι βάλλειν. Kust. In Thesm. 421. ταῖς γυναικωνίτισι σφραγῖδας ἐπιβάλλουσι. Berg. ἐπίωσι βάλλειν: lege ἐπίωσ' ἐπιβάλλειν. Bent. V. Eustathius ad Homerum p. 363. Dind. ἤνπερ δ' ἐπίωσι βάλλειν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

560. ἐπὶ τὴν ψωλήν, i. e. *in mentulam*. Hoc enim sensu vox illa etiam legitur Lys. 143. et 979. Non autem ignorare debet lector, edit. Aldinam pro ψωλὴν hic habere κωλῆν. Quæ lectio et ipsa ferri potest. Nam et in Nubb. 985. vocem κωλῇ Schol. interpretatur αἰδοῖον, a qua significatione voc. κωλῇ forte fluxit epitheton Veneris Κωλιάδος: quamvis non ignorem, Grammaticos veteres aliunde vocis illius originem arcessere. Kust. In B. C. ἐπὶ τὴν κωλῆν, quod consideratione dignum. Quemadmodum hæ voces hic commutatæ fuerunt, idem contingere potuit Nub. 989. 1018. ubi forte melius legeretur τῆς ψωλῆς et ψωλὴν μεγάλην. Sin quod ibi legitur, sincerum est, ex hoc loco significatio nomini κωλῇ tributa adstrui et confirmari potest, et hoc e duobus codd. recipiendum est. ψωλὴν est in membr. sicque primus edidit Fracinus. In duabus primariis edd. est κωλῆν. Si res meo arbitrio permittatur, et hic et in duobus Nubb. versibus ψωλὴν prætulerim. — ἔτ' ἐκείνας. Sic B. C. In membr. male, ἔτι εἰς ἐκείνας. Vulgo ἔτι κείνας. Brunck. Quod quidem Ionum magis est quam Atticorum. ἔτ' ἐκείνας Rav. Dind. ἐπὶ τὴν κωλῆν Ald. Junt. i. iii. Bloc. ἐ. τ. ψωλὴν Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. ἔτι κείνας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Id.

561. τοῖς δ' ἀνθρώποις. De his legatis ad deos et ad homines mittendis dicit quidem et infra 1043. κήρυκα μὲν πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω κ. λ. Sed illi ad deos quidem non mittuntur, quod appareat; prius enim e diis veniunt legati Neptunus, Hercules, et barbarus quidam deus, qui adveniunt 1564., ad homines autem missus est legatus κατὰ τὸ σιωπώμενον, qui redit 1271. Berg. ὄρνιν abest Bloc. Dind.

562. Conjeci olim pro τὸ λοιπὸν exspectari potuisse τὸ πρῶτον, quia ὕστερον αὖθις sequitur, neque deos omni honore privare vult. Sed fortassis subintelligendum est, *primum omnium*. Dind.

564. τοῖσι θεοῖσιν. Sic ob metrum legendum et emendate scriptum est in B. Tum ὃς ἂν ἁρμόζῃ recte scriptum in tribus codd. Vulgo, τοῖσι θεοῖσι τῶν ὀρνίθων ὃ ἂν ἁρμόζῃ. Brunck. Lege ὃς. Bent. ὅσ' ἂν ἁρμόζῃ, vel 'ᾶν ἁρμόζῃ. Recte ὃς ἂν Mss. et Bentl. Pors. Cod. Vict. ὅσ' ἄν. Recte dicitur ὅσα τῶν ὀρνίθων: sed alienum ab hoc loco. — ἁρμόζῃ in ἁρμόττῃ mutat Lobeckius ad Phrynichum p. 241. ἁρμόζειν, si tragicis dicere licuit, licuit etiam in anapæstis Aristophani. Dind. θεοῖσι τ. ὀ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ὃ ἂν ἁρμ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. ἁρμόζει Ven. I. II. Raph. Id.

565. Venerem cum Phaleride jungit, alludens ad Phaleten s. Phallum, qui est penis coriaceus. Berg. Sic mox in ὀρχίλος et ἔνορχις ludit. Dind. πυρούς. Vocem πυροὺς in duobus continuis versibus repetiti, longe est ineptissimum, ubi singulis diis singulæ contribuuntur aves, quarum unicuique diversum quid offerendum est. In alterutro versu vocem illam πυροὺς ab oscitante librario pro sincera alia ex altero versu repetitam fuisse, statim quivis deprehendere potest. Aio in priorem versum male eam intrusam fuisse. φαληρίδι avi, quam Bœotus in Ach. 875. e sua dialecto φαλαρίδα appellat, quid apud nos Gallos sit nominis haud ego dixero. (Græcum nomen *phalaris* retinuit Camus ad Aristot. ii. p. 629. s. ubi ostendit, aquaticam fuisse avem, nec tamen definiri posse certo, quam nostrarum. Dind.) Adeat naturæ peritos, qui id scire volet. Sed quia Veneri consociatur, lascivam esse oportet, cui proinde nihil magis offerri convenit, quam κριθὰς, *hordea*, quia id nomen ambiguæ significationis est, unde more suo jocum captat Comicus, gratam Veneri mentulam innuens. Præterea in alimentis avibus præbendis sic junguntur κριθαὶ et πυροὶ, quum alibi tum mox v. 621. Vapulent ergo librarii, et, quamvis ringatur, si quis illorum patronus exorietur: tu vero, candide lector, meo periculo repone, ἣν Ἀφροδίτῃ θύῃ, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν. Est aliud quid in hoc versu facetum, quod interpretibus ne suboluit quidem. Neptuno sacrum fit ove, Herculi bove, Jovi ariete. Quid ita? nullane victima Veneris aram imbuet? *Si quis Veneri immolet*. Quid? id ipsum, quo secreta celebrantur orgia, cujusque significatio latet in sequenti κριθάς. Ne credas alius cujusvis hostiæ poëtam hic meminisse. Ego nihil præterea mutari velim, tametsi facilis ratio est, qua omnia examussim exæquentur et sibi congruant. Necesse non est, verbum θύειν utroque in membro adesse, ut nec repetitur versu abhinc secundo. Proinde legere possis: ἣν Ἀφροδίτῃ χοῖρον, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν. Sed nec ipse hoc valde probo. et jure quis objiceret, ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ 'φροδίτῃ θύεται. Brunck. Fo. Ἄρν' (vel οἶν,) Ἀφροδίτῃ θύων—θύσει vel θύου. Bent. Athenæus hujus loci mentionem faciens vol. iii. p. 195. φαλαρίδι scribit. Dind. Interpunctio post θύῃ deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. In Lugd. post πυροὺς comma, in Amst. post θύῃ. θύῃ πυροὺς, ὄρν. ut Scholiastes Bloc. Id.

566. Ms. Vatic. U. οἶν θύῃ, i. e. *ovem sacrificet*. Kust. ἣν δὲ Ποσειδῶνι τις οἶν θύῃ. Sic membr. In aliis τις ὖν. Mendose in novissima Batava (Bergl.) τις νῦν. Sincerum est τις οἶν. Neptuno sæpissime ove vel ariete solo sacra fieri videmus; nullibi, quantum scio, sue solo, quod animal deo illi non immolabatur, nisi adjunctis alius generis victimis, idque in lustrationibus. V. Eustath. p. 1676, 32. ad hos Homeri versus in Odyssea [Λ. 130. s.]: ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι | ἀρνειόν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον. Brunck. Neptunum, deum *marinum*, conjungit cum anate, ave *aquatica*, quæ videtur a νέω, sive νήχεσθαι, *natare*, dici. Berg. οἶν Victor. Scholiastes p. 445, 35. γράφεται, Ποσειδῶνι βοῦν τὶς θύῃ. καθαγιάζειν Cod. Vict. Dind. ποσειδῶνι vitiose Ven. I. ὗν (pro οἶν) Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. "Ποσειδῶνι τὶς ὗν θύῃ Vet. non βοῦν τὶς," Exc. Scal. νῦττῃ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. νήττῃ Brub. Gel. etc. καταγίζειν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. ἣν Bloc. Id.

567. ἣν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν. Sic legendum. Perperam vulgo Ἡρακλεῖ. Vid. not. ad Thesm. 169. Mendose hic rursus novissima Batava, τις ὗν. Brunck. Deum voracem jungit avi voraci. De Deo Pac. 731. τοὺς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας καὶ τοὺς πεινῶντας. De ave Matron in parodia ap. Athen. iv. p. 134. —πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς. Berg. De voc. λάρος (quo avis vorax, conchis inprimis vescens indicatur, Æl. N. A. iii. 20.) v. ad Nub. 592. et Hemst. ad Plut. p. 312. (ed. Lugd. B.) ναστοὶ erat genus magnorum panum, Athen. iii. p. 111. c., unde ναστὰ dicuntur quævis solida et magna. V. Intpp. Hesych. ii. p. 656. add. Phot. p. 210. Zonar. ii. 1387. Dind. μελιτούττας. Perperam codd. μελιττού-

τας, impressi μελιτούτας. V. not. ad Nub. 507. Brunck. Ellipsin hic esse copulæ καὶ dicit Scholiastes. Berg. At ναστοὺς adjective dicitur. Cod. Rav. et Scholiastes p. 445, 38. ἢν δ' Ἡ. θύῃ τις βοῦν. Recepi hoc, et θύειν post ναστοὺς lectum delevi. Dind. Athen. x. init. p. 411. c. 9. Locus est, τοιοῦτον οὖν αὐτὸν (*Herculem*) ὑποστησάμενοι ταῖς ἀδδηφαγίαις, καὶ τῶν ὀρνέων ἀποδεδώκασιν αὐτῷ τὸν λάρον, τὸν προσαγορευόμενον βουφάγον. Pors. θύῃ post Ἡρακλεῖ abest Ald. etc. μελιτούτας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. μελιττούτας Lugd. Dind.

568. κἂν Δί etc. Ex Scholiis: ἐπεὶ καταφερὴς ὁ Ζεὺς καὶ μοιχός, διὰ τοῦτο ὀρχίλον παρέλαβε,' διὰ τοὺς ὄρχεις· sunt autem ὄρχεις *colei* sive *testes*. Huc alludi patet, etiam quum dicit mactandum orchilo σέρφον ἔνορχιν, *coleatum*. Etiam in Vesp. 1511. fit mentio hujus aviculæ et simul allusio, sed non tam ad ὄρχεις, quam ὀρχεῖσθαι. Berg. Parvam esse aviculam *orchilum*, certum est; quæ dicatur, incertum. V. Camus ii. 576. s. A trochilo (roitelet, roitelet hupé) non differre putatur. Dind. ἔνορχιν σφαγιάζειν. Sic Ms. Suid. σέρφος, et mox ὀρνίθια. V. Lobeck. ad Phryn. p. 186. Id. ἔνορχιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Bloc. etc. Id.

569. σέρφον ἐνόρχην. Sic B. Alii, ut vulgo, ἔνορχιν. Alteram formam agnoscit Noster Lys. 661. Eqq. 1385. Brunck. Similiter πλακοῦντα ἐνόρχην προθύειν dixit Plato Comicus ap. Athen. x. p. 441. πρῶτον μὲν ἐμοὶ καὶ Κουροτρόφῳ προθύεται πλακοῦς ἐνόρχης ἄμυλος ἐγκύμων. Berg. Conferri possunt hæc apud Hesych. t. ii. p. 1416. Τρίκτειρα ἡ Τριττύα. θυσία Ἐνυαλίῳ. θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα. Dind. ἔνορχιν Bloc. Id.

570. ἤσθην. Propterea jocosa ei res videtur *serphus immolandus*, quia verbum σφαγιάζειν magnis victimis convenit, non autem bestiolæ tam minutæ. Berg. ὁ μέγας Ζάν. Perperam in membr. Ζεύς. Ad hunc Comici locum respicit Eustath. ad Il. p. 436, 18. Brunck. Ζάν Eustathius ad Homerum p. 436, 18. v. 82. Dind. Ὕσθην male Crat. Ὑσθην Wech. Id.

571. κολοιούς. Synecdoche speciei pro genere. Berg. Sed consulto hoc avium nomen legit, propter comicam vim. Dind.

573. πέτεται. Sic scriptum oportuit, ut sup. v. recte est πετόμεσθα. Male vulgo hic et seq. v. πέταται. V. supra ad 48. 90. Brunck. Correxit jam Piers. ad Mœr. p. 312. Cf. Fr. Guil. Döring Comm. de alatis imaginibus apud veteres. Gothæ, 1786. 4. Dind. πέταται Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Ita et v. sequ. Id.

574. Νίκη. Ulpianus in oratt. Demosth. c. Timocr. ad hæc verba: Νίκης ἀκρωτήρια scripsit: ἀκρωτήρια δὲ λέγει οἱονεὶ τὰ πτερά· οὕτω γὰρ γράφεται (pingitur) ἡ Νίκη. Τινὲς δὲ ἐξηγοῦνται, Νίκης Ἀθηνᾶς εἶναι ἄγαλμα ἐν τῇ ἀκροπόλει. ταύτης δὲ τὰς πτέρυγας, χρυσᾶς οὔσας, ἐπεχείρησάν τινες κακοῦργοι ἀφελέσθαι: καὶ ἀπώλοντο αὐτοὶ ὑφ' ἑαυτῶν οἱ κακοῦργοι. De alis Victoriæ lepide jocatur Aristophon Comicus ap. Athen. xiii. p. 563. εἶτ' οὐ δικαίως ἔστ' ἀπεψηφισμένος Ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δώδεκ' εἰκότως Ἔρως. Ἐτάραττε κἀκείνους γάρ, ἐμβάλλων στάσεις, Ὅτ' ἦν μετ' αὐτῶν. ὡς δὲ λίαν ἦν θρασὺς Καὶ σοβαρός, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰ πτερά, Ἵνα μὴ πέτηται πρὸς τὸν οὐρανὸν πάλιν, Δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω. Τὰς δὲ πτέρυγας ἃς εἶχε τῇ Νίκῃ φορεῖν Ἔδοσαν, περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων. Berg. Cf. Böttigeri Comm. de Νίκῃ, s. Victoria, præmissa volumini ii. Ephemerr. litt. univers. a. 1803. Dind. καὶ νὴ Δί' Ἔρως γε. Infra 697. Ἔρως ὁ ποθεινὸς στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν. Berg. Cf. Manso Mytholog. Abhandll. p. 335. s. Anacreon Od. iii. 17. Amorem appellat βρέφος—φέροντα πτέρυγας, et in Plat. Phædr. (c. 70. ubi vid. Heindorf. p. 269.) Πτέρως propterea dicitur. Dind. ἐνόρχην. Suid. Bent.

575. Ἶριν δ' ἔθ' Ὅμηρος ἔφασκ' emendavi. Perperam in libris, Ἶριν δὲ χ' Ὅμηρος, metro claudicante. Sed non animadverteram sinceram lectionem in scholiis esse, Ἶριν δέ γ' Ὅμηρος, quod reponi velim. Pro γ' librarios sæpe χ' scripsisse observavi ad Plut. 340. Non Iridis instar columbæ volantis meminisse Homerum observat Scholiastes, sed ista comparatione usum fuisse de Junone et Minerva canentem. Locus est Il. E, 778. τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Sed rem non acu tetigit bonus ille grammaticus, qui Homeri poëmata, quæ legebat, eodem modo Aristophanis ætate lecta fuisse arbitrabatur. Post tam multas Homeri poëmatum recensiones a diversis grammaticis factas, Comico nostro posterioribus, mirum non est, si quædam ab eo in illis lecta, hodie non amplius exstent. Sic quod Æschines p. 141. sæpius in Iliade occurrere testatur, φήμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθε, in nostra Iliados editione non reperitur. Brunck. Fuerunt qui respici putarent ad H. in Apoll. 114. ubi de Iride et

Ilithyia, θεῶν δὲ πόσιν —: sed locus suspectus est, et ne verba quidem eadem prorsus leguntur. Probabilius igitur videtur, poëtam locum alterum in suam rem vertisse. Nam in Homer. carminibus, quæ supersunt, Iris semper πόδας ὠκεῖα dicitur. πελειαὶ autem (h. e. περιστεραὶ) dicuntur τρήρωνες, h. e. δειλαὶ, v. Phot. Lex. p. 440. Zonar. ii. p. 1745. s. et Hesych. cum intpp. ἴθματα autem grammatici vett. interpretantur βήματα, ὁρμάς. V. Phot. p. 81. Zonar. ii. p. 1098. Dind. Fo. Ἥρᾳ δέ γ': vid. Schol. Bent. δὲ χ' Ὁμ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. δέ γ' Rav. ἰκέλην Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. πελείῃ Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Gel. Raph. (πελείῃ Ven. ii. Port. etc. ut jam Ald.) Dind.

575, 576 desunt: sed v. 577. scriptum ἦσαν δ' αὖ. Dind.

576. ὁ Ζεὺς δ' ἡμῶν. Sic tres codd. recte. In impressis ὑμῶν. Brunck. Inter hunc et sequentem versum deest ad minimum unus, cujus sensus fuerit, οὐ δυνήσεται, τοῦ ἀετοῦ τοὺς κεραυνοὺς οὐ παρέχοντες. Reisk. Immo putandus est v. sequ. Pisthetærus non respondere ad ea, quæ v. 561. ss. dicere cœperat, quæque interpellata fuerant. Ita in vita communi et familiari sermone fit. νομίσωσι pertinet ad homines, νομίζειν τὸ μηδὲν est, pro nihilo habere. Sic Soph. Aj. 1133. homines nullius pretii dixit μηδένας. V. Valck. ad Herod. p. 719. Wilandus existimat, Pisthetærum propterea quæstioni propositæ non respondere, quod non habeat, quid respondeat. Dind. Si ἡμῶν, tum loquitur Ep. Bent. δ' ὑμῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. ἡμῶν Rav. βροντήσας Wech. Dind.

577. τομηδὲν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

579. Observes ἀγρῶν priori longa, quod nullibi sic occurrit in iambis nec in trochæis. Major est in anapæstis licentia. V. not. ad Nub. 320. Rarissimæ sunt tamen istæ, quam fere perpetuo sequitur, regulæ exceptiones. Nullus dubito, quin in Lys. 563. scripserit ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ, quod reponi velim. Sæpissime vidimus δὲ et δ' αὖ a librariis commutari. Brunck. Forte scripsit γυῶν et ἀγρῶν ex interpretamento 230 est ortum. ἀνακύψαι grammatici interpretantur καταφυγεῖν, etiam Zonar. i. p. 199. De σπερμολόγοις 232. Dind.

580. Hic versus est Epopis, sequens autem Pisthetæri. Reisk. qui non male ita statuisse videtur. Dind. Suid. μετρείτω. Pors.

581. Suid. corrupte v. ἐθελήσει. Pors. Lege Ἐθ. Bent. Respexit huc Suid. v. Ἐθελήσει et Οὐκ ἐθελήσει, qui ἐθέλειν censet idem esse, quod δύνασθαι. V. Kœn. ad Greg. Cor. p. 56. Sed nescio cur a propria significatione sit recedendum. Dind. Epopis nomen præf. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id. Epopi tribuitur.— αὐτὴν abest. Id.

582. V. infra 1612. ἐκκοψάντων autem pro ἐκκοψάτωσαν, Attice, ut sæpe alias. Berg. V. Pierson. ad Mœr. p. 15. Duck. ad Thuc. p. 365. Dind. οἵδ' — γῆν Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. οἵδ' etiam Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. etc. οἷσι —καταροῦσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Id.

583. ἐπὶ πείρᾳ. Scholia: ἐπὶ βλάβῃ, ἢ ἵνα πειραθῶσιν ἡμῶν, εἰ θεοί ἐσμεν, id est, *malo ipsorum, ut id sentiant;* aut, *ad experimentum capiendum, ut experiantur, an dii simus,* et neglecti mala dare ipsis possimus. Berg. Hanc posteriorem interpretationem recte sequuti sunt recentt. interpretes. Est enim, *speciminis causa,* ut divinitatis nostræ specimen capiant. Tauros boum oculos exscindere, etiam alii vett. tradiderunt, ut Ælian. N. A. ii. 51. Aristot. H. A. ix. 1. Gell. N. Att. ix. 11. Cf. Buffon. Hist. Av. T. v. p. 12. Dind.

584. Ἀπόλλων. De eodem in Plut. 11. ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφός. Berg. ἰατρός γ' ὤν. Particula inseri debuit, qua vulgo omissa, metrum titubat. Brunck. μισθοφορεῖ δέ. Scholia, ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ Λαομέδοντα τῆς τειχοδομίας μισθὸν ᾔτησεν. Simul alludit ad μισθοφορίαν medicorum, qui Athenis publice conducebantur. Berg. Apollo non tantum Trojæ muros, accepta a Laomedonte mercede, exstruxisse, sed etiam Admeto, Arcadiæ regi, serviisse ferebatur. εἶθ' ὦ 'πόλλων Elmsl. ad Acharn. v. 93. p. 49. ἰατρὸν dictum esse, pluribus docuit Spanhem. ad Call. in Apoll. 46. Dind. ἰατρὸς ὢν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Id. Suid. δέ. Pors.

585. Pors. præf. ad Eurip. i. p. lvii. postquam docuit, non recte post dactylum legi anapæstum, addidit: "eximenda etiam loca, ubi βοϊδαρίῳ occurrit, quippe qui pes choriambus sit. Quum enim semper Attici contracte dicant βοΐδιον, νοΐδιον, ῥοΐδιον, διπλοΐδιον, ἡμιδιπλοΐδιον, προχοΐδιον, ut pluribus ostendit Piers. ad Mœr. p. 276., consequens est, ut contracte quoque secunda deminutiva dicant. Quare sublatis punctis in posterum legamus: μή, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοιδαρίω τὼ 'μὼ πρός

τιον' ἀπεῖ." Hæc Pors. Dind. Iste ostendit, nec se quidem Aves habere posse pro diis, licet se deos probaturæ elidant oceles jumentis illorum hominum, qui negent earum deitatem; si enim constituisset avibus divinum cultum præstare, non timeret bovibus suis, nec eas vendere cuperet. Sed forte timet, ne innocens cum nocentibus plectatur, ut fit. Berg. βοιδαρίῳ, ut tacite edidi pro vulgato βοϊδαρίῳ. Dind.

586. σὲ δὲ Γῆν. f. σὲ Κόρην, Cererem. Non enim video, quid sibi velit inscite insertum δέ. Aut σὲ Τύχην, aut 'Ρέην, conf. 747. Reisk. At δὲ habet augendi vim; imme te Terram etc., aut, ut in familiari sermone, redundare putari potest. Dind. γῆν Ald. Junt. I. II. III. Correxit Crat. Id.

587. Verbis λέγε etc. chori nomen præf. in Ald. Junt. I. II. III. etc. Dind.

588. De voc. πάρνοπες vid. 185. Genus locustarum, fortassis grylli migratorii, Linn. Nicophon in 'Αφροδίτης γοναῖς ap. Schol. ad v. 82. conjunxit cum ἀκρίσιν. Inprimis autem hunc locum illustrat Ælianus N. A. xvii. 19. narrans, Galatas, si a locustis agri ipsorum devastentur, preces et sacra facere, ut veniant avium cohortes perdantque locustas. Vocab. οἰνάνθη grammatici interpretantur τὴν πρώτην ἔκφυσιν: hoc etiam loco non necessarium est, ut folia cum floribus (auctore Schneidero, qui in Lex. II. p. 135. copiose de hoc voc. egit) intelligantur. Nam esse videntur folia, quæ modo progerminare incipiunt, atque, quum teneriora sint, facile consumuntur. Dind.

589. λόχος εἷς. Sic bene scriptum in B. in aliis λόχος εἰς, quod tam ineptum est, et emendatu adeo facile, ut Berglerus etiam εἷς reposuerit. κερχνῄδων. Male vulgo κερχνηΐδων. Brunck. ἐπιτρίψει. Hinc chorus Avium infra post v. 1057. in oda dicit deinceps homines Avibus vota facturos, ubi inter alia: σώζω δ' εὐθαλεῖς καρποὺς κτείνων παμφύλων γένναν θηρῶν. Berg. Et. ἀλλὰ —— εἷς ut μία in 591. Bent. λόχος εἰς αὐτούς. L. Λόχος εἷς, una turma, ut recte interpretatur vir doctissimus T. Hemsterhus. Sic mox ἀγέλη μία. Pors. εἷς Victor. εἰς αὐτοὺς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. κερχνηΐδων Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. Καρχνηΐδων Amst. Dind.

590. κνῖπες (e genere culicum, aut muscarum, fortassis melliones) et ψῆνες pertinent ad insecta alata; illa ligno ficuum (V. Hesych. v. Κνῖπες), hæc fructibus nocent. ψῆνες adhibebantur etiam ad maturandos dactylos palmarum. Dind. ψῆνας Bloc. Inverso verborum ordine, ψῆνες καὶ κνῖπες Pollux vii. 144. Vulgatæ scripturæ testem habeo Herodianum in libro περὶ μονήρους λέξεως, propediem ab me edendo, ubi s. v. φρήν hæc ita scripta afferuntur: ἤτοι κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς σίκας οὐ κατέδονται. Id. Herodianus Ms. Φρήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον μόνως θηλυκόν. ἀλλ' εἰ ἐπιδέχοιτο καὶ τὸ θηλυκὸν γένος, ἐν κοινότητι ἐπιδέχεται. ὁποῖόν ἐστι τὸ χήν. θηλυκὸν γὰρ αὐτὸ οἶδεν ὁ ποιητής· ὡς ὅδε χῆν' ἥρπαξε τιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ. καί, αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων. ἀρσενικὸν δὲ οὕτως· χῆνες μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσι ἐξ ὕδατος. εἶτα ἐπιφέρει, ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης πᾶσι κατ' αὐχένα ἦξεν, καὶ ἔκτανεν, οἱ δὲ κέχυντο. καὶ τοῦτο μὲν ἐν κοινότητι. ᾧ ὅμοιον δύναιτο ἂν εἶναι καὶ τὸ ψὴν, εἴ τις βούλοιτο. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς Νίκανδρος· αὐτὰρ ὁ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγωόν. ἐν ἀντιθέσει πολύρρην παρὰ τῷ τὰ ναυπακτικὰ ποιήσαντι· ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἐπινευεὶ θαλάσσης εὐρυπόροιο οἰκίαν ναιετάασκε πολύρρην, πολυβούτης. τούτου καὶ πληθυντικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ· ἐν δ' ἄνδρες ναιετάουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται. ὁπότε δὲ λέγει ὁ ποιητὴς θήλων ὑπόρρηνον, ἀπ' εὐθείας τῆς ὑπόρρηνος κλίνει, ἥτις ἀπὸ γενικῆς ἀπεδέξατο τὴν σύνθεσιν· ὡς παρὰ τὴν μηνὸς τὸ δίμηνος ἢ τρίμηνος, οὕτως ῥηνὸς ὑπόρρηνος. ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὰ παραδείγματα· ζήν, μήν, σπλήν, σφήν, ψήν. 'Αριστοφάνης, ἤτοι κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς σίκας οὐ κατέδονται. ὅπερ οὖν ἀληθές ἐστι τὸ μὴ δὲ εἰς ην λῆγον μονοσύλλαβον θηλυκὸν γένος σημαίνειν, δῆλον ὅτι πεπλάνηται τὸ φρὴν περὶ τὸ γένος, διὸ καὶ ἐξηλλάγη αὐτοῦ ἡ κλίσις ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μονοσύλλαβα· φρενὸς γάρ, τῶν ἄλλων φυλασσόντων τὸ η. οὐκ ἀντιθήσει τὶς ἡμῖν τὸ παρὰ τῷ 'Ερμησιάνακτι ἐν λεοντίου α'· δερκόμενος πρὸς κῦμα, μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν. οὐ γὰρ ἀντελές, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλήνη. Id.

591. Eadem hic locum habet observatio, quæ supra ad 579. κιχλῶν priore longa ea adhibetur licentia, cujus in solis anapæstis et melicis exempla reperire est. Præterea suspicari licet, aliud avis nomen a poëta hic positum fuisse, quod librarii temeritate in κιχλῶν mutatum fuerit. Edepol qui contendat Aristophanem κνιπῶν scripsisse, næ ego cum illo pignus haud ausim dare. Brunck. Vitiosum esse κιχλῶν, facile ex re ipsa potest perspici. Non enim constat ex antiquorum scriptorum libris, κίχλας seu turdos comedere vermes culicesque arborum: neque tradidit hac de re quicquam Aristoteles, qui e tribus turdorum generibus unum quoddam

visco vesci tantum et resina narrat Historia Animalium, libro ix. cap. 20. Epicharmus fragmento apud Athenæum, libro ii. p. 64. F., Eustathiumque ad Odysseam X. p. 795. 38. turdos dicit ἐλαιοφιλοφάγους. Bella vero laus turdi, si *populator olivæ*, ut ait Ausonius, gravius arborum fructibus damnum affert, quam ipsi illi culices, eumque adeo morbum adauget, cui remedium quæritur. Casaubonus, *integra sæpe*, inquit, *oliveta sic turdorum greges populantur, ut inter agrorum calamitates non postrema ista censeatur.* Porro quis nescit fabulam, ἔν τινι μυρσινῶνι κίχλη ἐνέμετο. διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίστατο, et quæ sequuntur? Idem vero ille Aristoteles ejusdem libri capite ix. de pico Martio, Avibus nostris commemorato, v. 979. ὁ δὲ δρυοκολάπτης, inquit, οὐ καθίζει ἐπὶ τῆς γῆς· κόπτει δὲ τὰς δρῦς, τῶν σκωλήκων καὶ σκνιπῶν ἕνεκεν, ἵν' ἐξίωσιν· ἀναλέγεται γὰρ ἐξελθόντας αὐτοὺς τῇ γλώττῃ·—νεοττεύει δὲ ἐπὶ τῶν δένδρων, ὥσπερ εἴρηται, ἐν ἄλλοις τε δένδρων, καὶ ἐν ἐλάαις. βόσκεται δὲ τούς τε μύρμηκας καὶ τοὺς σκώληκας τοὺς ἐκ τῶν δένδρων. Libro auctor viii. cap. iii. avium genera enumerans, σαρκοφάγα, σκωληκοφάγα, ἀκανθοφάγα, ξυλοκόπα, cætera, apponit etiam σκνιποφάγα γένη, id est, ἃ τοὺς σκνῖπας θηρεύοντα ζῇ: tum ille οἷον πιπώ, inquit, ἥ τε μείζων καὶ ἡ ἐλάττων. καλοῦσι δέ τινες ἀμφότερα ταῦτα δρυοκολάπτας: deinde commemoratur κολιός: postremo alia avis, quam κνιπολόγον vocat, p. 383. c. Du Vall., quæ quoniam ab ipso victu nomen habet, maxime videtur vulgo innotuisse. Hæc est autem illa κνιπολόγος πιπώ,—κόπτουσα τὴν δρῦν διὰ τοὺς κνῖπας, quam narrat Antoninus Liberalis capite xiv. Jo. Alberto excitatus ad Hesychium, vol. i. p. 963. Namque ἐγγίγνονται καὶ κνῖπες ἔν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῒ καὶ τῇ συκῇ, ait Theophrastus Historia Plantarum. Nomen πιπώ idem usurpat Antoninus Liberalis capite ix. sed πίπος, Aristoteles libro ix. cap. 1. πόλεμος δὲ καὶ ἀσκαλαβώτῃ καὶ ἀράχνῃ·—πίπῳ δὲ καὶ ἐρωδιῷ, et cap. xxi. σκέλη δὲ βραχέα τῇ πίπῳ παρόμοια, nisi utrobique πιποῖ scriptum est ab Aristotele pro πίπῳ, quod conjecit H. Stephanus in Thesauro. Κνιπολόγον igitur necesse est Aristophanes quoque appellaverit hoc loco. Verius certe ἀγέλη μία πιπῶν dixisset, quam ἀγέλη μία κιχλῶν. Nam de productione literæ ῑ liquet ex Lycophronis versu 476. ὁ δ' ἀντὶ πιποῦς σκορπίον λαιμῷ σπάσας, ubi Tzetzes avem hanc confudit cum ἐρωδιῷ, et illa ipsa Antonini Liberalis verba, κνιπολόγος πιπώ, hemistichium continere hexametri, admonuit me Schæferus. Sed reperiuntur alia quoque nomina duo, πιπαλίς et πίγγαλος. Hesychius, πιπαλίς· ἡ παρά τισι, χαλκίς· παρὰ δὲ ἐνίοις, σαύρα: et πίγγαλος· σαυρός, ὁ καλούμενος χαλκίς. Utrumque nomen eadem illa de ave dicitur, nam et σαύρα et σαυρός soricem sive sauricem significant, quo nomine Plinio πιπώ appellari inimicam ardeæ, docuit Cl. Salmasius Exercitationibus vol. i. p. 92. A. 2. Par. etsi non affirmem, πιπαλίδα et πίγγαλον esse σαύραν vel χαλκίδα, sed potuit pro eisdem Hesychius habere, quas inimicas ἐρωδιῷ accepisset. Quemadmodum autem πιπαλίς deminutivum est nominis πιπώ, ita πίγγαλος a vetusto nomine videtur derivatum esse πῖγος. Πῖκος, picus fuit Aboriginum, teste Dionysio Halicarnasseo Antiquitatum Romanarum libro i. p. 12. 24. Inde Picentinos nomen habere, tradit Strabo Geographiæ libro v. p. 368. B. Almel. Ergo Aristophanem scripsisse Avibus conjicio ἀγέλη μία πιγγλων, nomine πιγγάλων illum in modum contractо, de quo supra exposuimus: aut etiam fortassis πίγλων ex πιγάλων, simplici γ. REISIG.

592. Choro tribuit. Ita v. 587. et 595. Bloc. DIND. ἐρῶσιν Ald. Junt. I. II. III. etc. edd. ID.

593. τὰ χρηστά. f. τὰ χρυσᾶ. REISK. μαντεύεσθαι μέταλλα est, per auguria metallifodinas quærere. Legi possit μαντευόμενοι, ut ad ὄρνιθας referatur. Quod Inv. e Rav. dedit τὰ μέταλλα τοῖς μαντ. in metrum peccat, quum iambum in secundam sedem inferat. Reponendum igitur, τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντ. DIND. τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ID. Forte Πρῶτα μὲν αὐτοῖς. BENT.

594. τάς τ' ἐμπορίας. V. infra 718. BERG.

595. Lege Ὥστ' οὐκ ἀπολεῖται ναυκληρῶν. Ald. ὥστ' οὐκ. BENT. Priores edd. ὥστ' οὐκ ἀπολεῖται: sed quæ lectio quum in metrum peccaret, particulam negantem οὐκ auctoritate Ms. Vat. U. ejeci. KUST. ὥστε in narrationibus sæpe adjunctum habet indicativum, ut Pac. 1041. Xen. Cyr. iv. 1, 3. DIND. ὥστ' οὐκ ἀπ. τ. ν. τὶς οὐδεὶς Bloc. ID. ὥστ' οὐκ ἀπολεῖται etc. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Verbis πῶς etc. chori nomen præf. in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ID.

597. Νυνὶ μὴ πλεῖ. Mimesis. BERG. Ms. Vat. U. πλέε, et sic statim post in eodem versu. KUST. Sed πλέε est Ionicum. DIND.

598. Si ex auguriis prædicere possit, quando non sit periculosum navigare, navem sibi paraturum se dicit. Berg. Notatur inconstantia Atheniensium, qui quævis aggrederentur, mutatis conditionibus et consiliis atque ludri spe concepta. γαῦλος dicebatur navis rotundior, mercibus vehendis apta, qualem Phœnices primi construxisse leguntur, atque hoc voc. a γαυλὸς differre grammatici monent. V. Intpp. Hesych. h. v. et Zonar. i. p. 417. s. Dind. γαῦλον scholiastes p. 447, 13. et Eustathius ad Homerum p. 1625, 4. Brunck. tacite scripsit γαυλὸν hic et v. 605. Id.

599. οἱ πρότεροι. Ms. Vat. U. οἱ πρότερον (subintell. ὄντες), quod est magis Græcum. Kust. Ita etiam Isocr. ad Demon. p. 30. ed. Batt. pro τοῖς προτέροις in cod. Harl. et Bodl. est τοῖς πρότερον, idque etiam in pluribus codd. invenit probavitque Auger. i. p. 22. recepit Corayus. Dind.

600. οὗτοι: lege οἶδε. Bent. Metri gratia legendum potius est, τοῦτο γὰρ οἴδασι. Sive autem hoc, sive alio modo legas, cæsura versui non constabit; quod tamen in metro anapæstico vitii indicium esse solet. Kust. Vulgo legitur, οὗτοι γὰρ οἴδασι, numeris fœde corruptis. In membr. et in B. scriptum, οὗτοι γὰρ ἴσασι. In C. mendose οἴσασι. E glossa in textum se intrusit οἴδασι. Hoc primum et certissimum. Deinde considerandum venit, post quartum pedem cæsuram esse, quod, ut vere observat Kust., *in metro anapæstico vitii indicium esse solet*. Poëtam, licet accuratissimum, sui oblitum non fuisse, leveque hoc non admisisse peccatum, nolim affirmare. Est præter hunc unus adhuc, si bene commemini, versus eodem laborans vitio. Facile tamen erat hunccce ad aliorum normam redigere. Quidni enim legimus? τῶν ἀργυρίων. οὗτοι γὰρ ἴσασ'· εἴ γε λέγουσιν τάδε πάντες. *Namque istæc illæ sciunt; si quidem unusquisque sic dicere solet.* Forte alter, quem innui versus, haud majore molimine emendabitur. Brunck. οὗτοι γὰρ ἴσασ'· ὑμνοῦσι δε. Reisig. οὗτοι γάρ. F. οὗτοί γ'. Præf. Hec. p. li. Pors. Mr. Porson prefers ὥστε λέγουσιν. I suspect that the error is chiefly in the word λέγουσι. Perhaps the poet wrote: τῶν ἀργυρίων. οὗτοι γὰρ ἴσασ'. ᾄδουσί γε τοι τάδε πάντες. The alteration of δὲ into γε is required by the sense. The other part of the emendation, which I do not propose with confidence, derives some weight from the resemblance of ἴσασι, οἴσασι, οἴδασι, and ᾄδουσι. It is possible, that the poet may allude to some *scolion* or popular song. Elms. ἴσασι Cod. Victor. Rav. Dind. οἴδασι (pro ἴσ.) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

601. Lege ᾔδει [at] οἶδε Suid. in Ὄρνις. Bent. οὐδεὶς οἶδεν. Sic tres codd. [etiam Rav.] Vulgo εἶδεν. Brunck. Scholia: παροιμία ἐστίν· οὐδεὶς με θεωρεῖ, πλὴν ὁ παριπτάμενος ὄρνις. Berg. Cf. Erasm. Adag. p. 547. De voc. σμινύη (*ligo, σκαφεῖον*) v. Nub. 1502. Timæus h. v. ibique Ruhnk. Mœris p. 345. Tho. M. p. 802. cum intpp. Dind. εἶδε τ. θ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. et cett. edd. οἶδεν Rav. Id. οὐδεὶς ἄρ' οἶδε— εἴ τις ὁ. Suid. Ms. ὄρνις. Pors.

602. πολλῷ γ' et comma post hoc abest, Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Primum in Ven. i. πωλῶ γαῦλον, κτ. Hinc Ven. ii. Gel. Raph. (ubi κῶμαι) Port. etc. Dind.

603. Lege δώσομεν: ut in 592. Bent.

604. Hæc est illa πλουθυγίεια, quam infra dicit 731. item Eqq. 1100. Vesp. 697. i. e. quasi πλούτου ὑγίεια, non opes et sanitas, ut placet Brunckio ad locum Eqq., siquidem sanitatem donare nemo potest, divitias omnisque generis opes potest, quas complectitur ἡ πλουθυγίεια, ut pulchre apparet e Vesparum loco laud. Ὑγίεντα ὄλβον serio dixit Pindarus Ol. v, 53. Finxisse videtur vocem poëta joci causa, quam quum haud melius ac vulgo ceperit Wilandius, haud male tamen in Eqq. vertit Wohlseynsfülle. Hotib. Scilicet τὸ πράττειν h. l. valet, *divitem esse*. De voc. ἀτεχνῶς, (*vere, omnino*) v. ad Plut. 109. Dind.

604, 607, et παρὰ τοῦ 608. Choro tribuit Bloc. Dind. πράττω σ' Wech. Brub. Id.

605. Nemo penuria laborans est sanus. Sophocles ap. Stobæum [in frag. Creusæ n. 4. p. 422. t. iii. Brunck.]: εἰσὶ δ' οἵτινες Αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ'· ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ Εἶναι, πένης ὤν, ἄνοσος, ἀλλ' ἀεὶ νοσεῖν. Berg.

606. Hic chori nomen præf. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

607. ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθν. δεῖ. Sic locum hunc emendavi, sequutus vestigia cod. Vat. U., in quo legitur ἢ παιδάριον ὄντ' ἀποθνήσκειν. Priores autem edd. corrupte habent, ἢ παιδάριόν τ' ἀποθν. Kust. Sic bene Kust. In C. male divisis literis ἢ παιδάριόν τ' απ—. In B. ἢ παιδάριον ὂν ἀπ—. In membr. deterius, ἢ παιδάριον ἀπ —. Brunck. Lege παιδάρι' ὄντ'. Bent. παιδάριόντ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. παιδάριοντ' Ven. i. ii. Raph. Amst. παιδάριόν τ' Gel. Port. Lugd. παιδάριον ὄντ'—ἀποθνήσκουσι Cod. Victor. Dind.

608. ἐπιπροσθήσουσ' corrigit Reisk. Causa idonea non intelligitur. Dind. προσθήσου vitiose Junt. iii. Loco Epopis hic quoque chori nomen in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. In Raph. alterum παρὰ τοῦ cum nomine deest. Id.

609. Lege πέντ' ἀνδρῶν γενεάς. Bent. Οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λ. κ. Perperam in libris omnibus, οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντε γενεὰς ἀνδρῶν ζ. Alludit ad Hesiodi versum in fragmento ap. Plutarch. de Oracc. defectu: ἐννέα μὲν ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη | ἀνδρῶν ἡβώντων, ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος. Numerum ætatum mutavit metri necessitate coactus. Brunck. V. Schol. Nempe ut supra 576. quum diceret, Homerum comparasse columbis Iridem. Berg. λακέρυζα κορώνη etiam in Hes. Ἐργ. 747. occurrit, estque, auctore Phot. Lex. ἡ μεγάλα κράζουσα (s. κρώζουσα), add. Zonar. ii. 1284. Dind. πέντε γενεὰς ἀνδρῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id. πέντε γενεὰς ἀνδρῶν. πέντ' ἀνδρῶν γενεάς, ut frustra sit Musgravius ad Euripid. Electr. 326. qui synæresin in secunda et tertia τοῦ γενεὰς somniat. Pors.

610. Lege vel πολὺ vel πολλῷ γε κρείττους: et αἰβοῖ erit extra versum, ut alibi. Immo αἰβ' ὡς. Bent. V. Plut. 1150. Berg. βαβαί· ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι —. Perperam in libris omnibus, αἰβοῖ· ὡς π.—metro corrupto. Præterea αἰβοῖ hic non convenit, quod est repudiantis, abominantis. V. Nub. 102. 829. At βαβαὶ est admirantis. V. Lys. 1078. Brunck. Monueram olim aut ὡς delendum, aut βοι ως in una syllaba pronunciandum esse. κρείττους βασιλεύειν, magis digni sunt, qui imperent. Dind. Vere comicum est, quod Euelpides ita loquitur, ac si de re et salute inde hominibus oritura certissime ipsi persuasum esset. Id. Libri omnes, etiam Rav. et Venet. αἰβοῖ· ὡς πολλῷ κρείττους. αἰβοῖ extra versum posui et δὴ addidi. Id. Pro βαβαὶ legitur αἰβοῖ in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

611. Lege πρῶτον μέν γ'. Bent. οὐ γὰρ πολλῷ; καὶ πρῶτα μὲν οὔ. Sic constant hujus dimetri numeri. Vulgo pessime legitur, οὐ γὰρ πολλῷ; πρῶτον μὲν οὔ. In B. scriptum, πρῶτα μὲν οὔ. Ego καὶ addidi. Brunck. Euelpidi admiranti: βαβαί· ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν· respondet Pisthetærus: οὐ γὰρ πολλῷ γ' οὗτοι κρείττους; | πρῶτον μέν γ' οὐχὶ νεὼς ἡμᾶς | οἰκοδομεῖν δεῖ—. opponuntur enim versus antistrophici versibus 523—538. Addidi γέ post μέν: sicuti Ecclesiazusis, v. 60. πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας: Lysistrata, v. 589. πρώτιστον μέν γε τεκοῦσαι. Male autem in Brunckii MS. B. πρῶτα. Reisig. γε particulam recte restituerunt Bent. et Reisig. i. p. 250. Dind. πολλῷ· πρῶτον μέν, — Ald. Junt. i. ii. iii. (ubi post γὰρ plene interpunctum), Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Primus Gel. οὐ γὰρ πολλῷ; πρῶτον μὲν οὔ. Inde Lugd. Amst. — Port. post πολλῷ punctum posuit. Id.

614. θάμνους grammatici συμφύτους τόπους, συνδένδρους τόπους interpretantur. V. Intpp. Hes. h. v. ap. Zonar. ii. p. 1022. φυτὸν πολύκλαδον ἀπὸ ῥίζης. πρινίδια, ilices sunt. Dind.

615. Exc. e Not. Scal. "Καὶ πρινιδίοις vel πρεμνιδίοις." Dind.

616. τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς—. Videtur allusio esse ad voces quasdam similes; id quod adhuc facilius appareret, si ita scripsisset: ταῖς αὖ σεμναῖς ὄρνισιν etc., aut, quia sic gallinæ intelliguntur, saltem, τοῖς σεμνοῖς ὄρνισι etc. Quo autem alludit, videtur tale quid esse: ταῖς δ' αὖ σεμναῖς Ἐρινύσιν ἱερὸς ἐλέου βωμὸς ἔσται. Sophocles Aj. 844. σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας. Præterea notum est, κατ' ἐξοχὴν illas deas vocari σεμνάς. Ut autem hic voce ἐλαίας videtur alludere ad ἐλέου, sic infra voce ἔλαιον, v. 1589. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ· ubi Schol.: ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐλεοῦμεν, οὐ πειθόμεθα. Berg. V. Eqq. 1309. Est tamen σεμνὸς omnino deorum epitheton, nec video, cur ad Erinnyas et aram misericordiæ (ἐλέου) iis consecratam potissimum alludi putetur, quum loco templi (non aræ) iis olea fore dicatur. Dind.

617. δένδρον ἐλάας. In hujus vocis scriptura, quum satis mihi constet de Atticismi proprietate, librariorum errores nihil miror. Perperam in libris ἐλαίας. Ineptum est, quod tradidere quidam grammatici, arborem Atticos ἐλαίαν appellasse, fructum autem ἐλάαν. Ut reliquis Græcis commune utriusque nomen erat ἐλαία, sic Atticis ἐλάα. Diphthongi eximebant ι in hoc nomine, ex usu suæ dialecti, ut in καίειν, κλαίειν, αἴττειν, pro quibus dicebant κάειν, κλάειν, ἄττειν. Optima est Thomæ Mag. observatio, cui tamen certatim contradicunt interpretes, sed omnes temere et imperite: ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἢ ἐλαία. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. Ranarum versus est 995. ad quem vide quæ notavi. Cf. not. ad Vesp. 450. Brunck. σεμνοῖσι Suid. v. Pors. Recte ἐλαίας scriptum in anapæstis. Dind.

618. V. infra 716. Berg.

620. ταῖσιν κομ. Perperam vulgo ταῖσι. Brunck. V. supra 141. Berg. inter arbutos (κόμαρος enim est arbutus Hes. h. v.

Virg. Ecl. 7, 46.) *et oleastros* (*κότινος* i. q. vulgo *ἀγριέλαιος* Mœr. p. 237.). Mox malim *πυρούς τ'*. Dind. *ταῖσι κομάροις*. L. *ταῖσιν*. Secunda in *κομάροις* corripitur. Amphis apud Athen. ii. 11. p. 50. *ν*. Pors. *ταῖσι* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind. *ταῖσι κομάροισι* Bloc. Id.

622. *εὐξόμεθ' κ. τ. λ.* Eurip. Iph. Taur. 268. *θεοσεβὴς δέ τις ὢν Ἀνέσχε χεῖρα καὶ προσεύξατ' εἰσιδών*. Berg. Precantes enim manus tollebant ad cœlum. V. Feith. Antt. Hom. p. 49. et ad eum Stœber. Anim. p. 16. Causam ritus prodidit Pseudo-Aristot. de mund. c. 6. Petit poëta vulgarem plebis opinionem, quæ nihil deos nisi muneribus invitatos dare existimavit. Irrisa ea etiam est in Lucian. de Sacrif. i. p. 302. ss. Non opus est, ut parœmiaco (624.) basis anapæstica præmissa eaque excidisse putetur, quamquam alibi (536. 735.) tales monometri præmittuntur. Dind. *εὐξόμεθ' ἑαυτοῖς* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

623. *τί* Ald. Junt. i. ii. iii. *τὶ* Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Dind.

624. *παρὰ χρῆμ'* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. *παραχρῆμ'* Port. Lugd. Dind.

626. Præmittitur in Ald. etc. *Στροφὴ κώλων ιβ'. πρεσβυτῶν* (cum comp. ultimæ syllabæ) Ald. Junt. ii. Ven. i. Port. etc. *πρεσβύτων* Junt. i. iii. Crat. Ven. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. *ἐξεχθίστου* Raph. Dind. *μεταπίπτων*, mutatus, i. e. factus. V. Abresch. Dil. Thucc. p. 424. *ἀφίεσθαι* et *μεθίεσθαι* cum genit. struuntur. V. Valck. ad Eur. Phœn. p. 189. Sensus: non facile a tua sententia discesserim. Id. V. Eurip. Hec. 400. Berg. *ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα*, | *ἣν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος* | *ὁμόφρονας λόγους δικαίους*, | *ἀδόλους, ὁσίους*, | *ἐπὶ θεοὺς ἴῃς*—. Quæ ineptissima est, si quem harum rerum sensum habeo, numerorum consociatio. Apertum est dochmium efficere ista, *ὁμόφρονας λόγους*, quæ nihil habent quo vitii suspicionem moveant. Firma etiam et ipso loquendi usu stabilita sunt *δικαίους* et *ἀδόλους*. Thucydides, v. 18. *ἐμμένω ταῖς ξυνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς ταῖσδε δικαίως καὶ ἀδόλως*. v. 23. *ταῦτα δ' εἶναι δικαίως καὶ προθύμως καὶ ἀδόλως*. v. 47. *ἐμμένω τῇ ξυμμαχίᾳ κατὰ τὰ ξυγκείμενα, δικαίως καὶ ἀβλαβῶς καὶ ἀδόλως*. Aristophanes Lysistrata, v. 168. *καὶ τὼς μὲν ἀμῶν ἄνδρας ἀμὲς πείσομες* | *παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν*. Ut nihil dixisse putandus sit qui *ἀδόλους* suspectum habuit. Contra vero perniciosa metro vox *ὁσίους* non habet quo se tueatur, expellendamque esse arbitror. Reliqua autem fortasse ita scribenda: *ἢν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος ὁμόφρονας λόγους* | *δικαίους ἄδολος ἐπὶ θεοὺς ἴῃς*. Dind.

630. Leg. *πρὸς ἐμὲ* nempe *θέμενος*. Quod si vero referendum esset ad remotius *ἴοις ἐπὶ θεούς*, deberet legi *παρ' ἐμοῦ*, *de me, meo nomine*, ut v. 693. Videndum, num metrum id ferat. Reisk. Nulla opus est correctione. *ὅπλα τίθεσθαι παρά τινα* s. *μετά τινος*, est formula militaris, significans, *arma cum aliquo conjungere*. V. Abresch. Dil. Th. p. 437. Dind.

632. Tolle *ἀδόλους* glossema illud *τοῦ δικαίους* et dochmaicus existet, qualis est antecedens versus: *δικαίους, ὁσίους, ἐπὶ θεοὺς ἴοις*. *θεοὺς* monosyllabum. Hotib. *ἀδήλους* Bloc. Mirum sane hoc fuerit glossema. Dind.

633. *ἴοις*. Sic quidem libri: sed solœca est phrasis. Reponendum *ἴῃς*. Brunck. Nimirum loca, ubi *ἢν* cum optat. legitur, paucissima illa, sunt admodum suspecta. V. Matthiæ Gr. Gr. p. 749. Dind. *ἴοις* libri omnes, etiam Rav. Id. L. *ἴῃς*. Pors.

635. V. Schol. Berg. Mutavi ineptam versuum descriptionem (sic): *Ἐμοὶ φρονῶν ξυνῳδά, μὴ* | *πολὺν χρόνον θεοὺς ἔτι* | *σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν*. Dind.

636. Observanda est elegans horum versuum concinnitas. *τεταξόμεθ'* pro *ταχθησόμεθα* dicitur, de quo paullopostfuturorum usu pro futt. pass. et med. v. Piers. ad Mœr. p. 123. s. et 293. *nos ad ea constituemur, nobis ea mandentur*. *ἀνακεῖσθαι τινι* et *ἐπί τινι* dicuntur, quæ *imposita, demandata*, alicui sunt. Dind.

638. Hos versus citat plutarchus in Nicia, p. 214. ed. Lond. ubi male pro *ὥρα 'στὶν ἡμῖν* editum *ὥρ' ἐστὶν ἡμῖν*. Aliquoties in simili elisione peccavimus, qua de re admonebitur lector ad 959. Brunck. In Lys. 617. *οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν*. In Thesm. 669. *μόνον δὲ χρὴ πανταχῇ μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρός ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι*. Berg. Affert hos versus (638. 9.) negligenter Suidas v. *μελλονικιᾶν* t. ii. p. 527. Apud Plutarchum scriptum est *νυστάζειν γέ πω*: unde *γε* adscivimus. Reisigio i. p. 52. reconditius quid in Plutarchi lectione latere videtur, *νυστάζειν γ' ὕπνῳ*. Vide eundem ad Sophoclis Œdip. Colon. p. 381. Dind. Præf. in Ald. etc. *Σύστημα κατὰ περικοπήν*. Id. *νυστάζειν γέ πω* Plutarch. i. p. 528. a. Om. *ἔτι* Suid. ed. Ms. *μελλον*. sed *ὥρ' ἐστιν* (Ms. opinor. Dobr.). Vide ad Phœn. 1638. Pors.

639. *μελλονικιᾷν*. Locum hunc citat Plutarch. in Nic. p. 528. ubi simul monet, Niciam hic ab Arist. perstringi, ut cunctatorem, idque ob lentam obsidionem Pyli, in qua quum multum temporis frustra consumsisset, Cleon postea successor ei

datus castellum dictum brevi tempore expugnavit. (V. Thucyd. 4, 27. Dind.) Suidas vero v. Μελλονικιᾷν ex vetere in h. l. Scholiaste aliam reddit rationem, quare Nicias a Comico nostro appelletur *cunctator*; nimirum ob expeditionem Siciliæ in aliud atque aliud tempus ab eo dilatam. Sic enim ait: *μελλονικιᾷν, τὸ βραδύνειν καὶ ἀναβάλλεσθαι. Νικίας γὰρ υἱὸς Νικηράτου, ὃς ἀνεβάλλετο ἀπελθεῖν εἰς Σικελίαν. βραδὺς γὰρ ἦν περὶ τὰς ἐξόδους* etc. Hinc Scholiasten nostrum supplere poteris. Kust. Non dubium est, quin ad vocem illius respexerit, qui Niciam in concione increpavit, quod nimis cunctaretur suscipere præfecturam classis in Siciliam mittendæ, a qua expeditione quum Nicias deterrere Athenienses vellet, in primis magnitudinem sumtuum prætendebat, quos urbs esset factura, teste Thucyd. l. vi. c. 25. Berg. Add. Diod. S. 12, 83. Dind. ὥρα 'στιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

640. δεῖ τι δρᾷν. In Rav. 570. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾷν. Berg. πρῶτον δ' ἴτε Reisig. i. p. vi. Dind.

641. τε (non γε) legendum; præcedens τε respicit ad καὶ v. 643. Reisk. νεοττία *nidus* est, ut Æl. de N. A. 17, 15. Dind. Scribebatur νεοττίαν pravo accentu. Correxit Lobeckius ad Phrynichum p. 207. Id. ἐσέλθετ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

642. τὰ 'μὰ (antea 635. recte τἀμὰ) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

643. ἀλλὰ ῥᾴδιον. Ante hæc verba recte in membr. et in B. posita Pisthetæri persona. In C. ut in impressis absurde ista continuantur Epopi. Personas recte distinxit Berglerus ad fidem edit. cujusdam Francofurt. mihi incognitæ, quamque ex hoc ipso non esse nullius suspicor pretii. Haud stolidus fuit homo, qui eam curavit, siquidem e manifesto loci sensu personas in ordinem suum restituit, quod nemo alius fecerat. Brunck. Lege ΠΕΙ. ἀλλὰ ῥᾴδιον 'Εμοί. Bent. Non ante ἀλλὰ ῥ. quæ verba præcedd. connectuntur, sed ante ἐμοὶ v. sequ. ponitur Pisthetæri nomen in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst., sed in Brub. ante ἀλλὰ ῥᾴδ. Dind. φράσετον Cod. Vat. Dobr.

645. Θριῆθεν. Scholiastes legit Κριῶθεν, et duæ illæ lectiones ferri possunt, nam et Θρία vel Θριῶ est demus Atticæ, et Κριῶα vel Κριωεὺς alius item demus. Sed cave sequaris Fl. Christianum, qui vertit *ex Thracia*; nam misere hallucinatus est. Palmer. Exercc. p. 755. Schol. legit Κριῶθεν, qui tamen et alterius lectionis mentionem facit. V. Nos ad Suid. v. Κριός. Kust. Ἔποψ. ἀλλὰ χαίρετον ἄμφω. Πεισθ. δεχόμεθα. Sic bene distinctum in membr. Vulgo Pisthetærus ait, ἄμφω δεχόμεθα. Brunck. ET. mox Θριῆθεν: al. Κριῶθεν Schol. [ubi] lege Θριῆθεν vid. Steph. Byz. Bent. Θριῶθεν Rav. Dind.

646. Lege δεχόμεθα. Bent. In Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. Πει. Ἄμφω δεχόμεσθα. Dind. ἄμφω Epopi tribuit Victor. Id.

647. Male εἰσιγοῦ Ven. i. Dind.

648. Loci hujus mentionem facit Etymol. v. Ἐπανακροῦσαι et Suidas ead. v. [etiam Zonar. i. p. 822.] Metrum autem versus hujus laborat; de quo in integrum restituendo amplius cogitandum est. Kust. Suid. in Ἐπανακροῦσαι habet δεῦρ' ἐπανακροῦσαι πάλιν. lege Ἀτάρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανακροῦσαι πάλιν φέρ' ἴδω. φράσον νῷν πῶς ἐγώ τε χοὐτοσί cf. [quod ad τὸ δεῖνα] Vesp. 522. et Pac. 267. [quod ad φέρ' ἴδω] Av. 1153. Immo et πῶς Suid. in Πῶς ἐγώ. Bent. Sic vulgo leguntur hi versus: Πει. ἀτὰρ τὸ δεῖν' ἐπανάκρουσαι πάλιν. Ἐπ. φέρ' ἴδω. | Πει. φράσον γε νῷν, ὅπως ἐγώ τε χ' οὑτοσὶ —. Prior prorsus est ἄμετρος: et personæ absurdissimum in modum perversæ. Sunt omnia ista cum sequente versu Pisthetæri, cui continuantur in codd. A. B., quorum scripturam fideliter repræsentavi. [Πει. ἀτάρ, τὸ δεῖνα δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν. | φέρ' ἴδω, φράσον νῷν· πῶς ἔγωγε χ' οὑτοσὶ —. Ita etiam Inv. e Rav. dedit. Dind.] In priore exstat ἔγωγε, in altero ἐγώ τε. Parum interest, utro modo legatur. τὸ δεῖνα quid valeat, dixi ad Lys. 921. [τὸ δεῖνα est τὸ πέος. Id jubet συστέλλειν. Reisk. Alii pedem s. caudam intelligunt. At recte separavit Brunck. Dind.] Prioris versus *metrum laborare* animadvertit Kust., additque *de eo in integrum restituendo amplius cogitandum esse*. Nescimus hac de re, quam diu quove successu cogitaverit. At Berglerus corruptelam ne subodoratus quidem fuisse videtur. Brunck. In Vesp. 398. ἥν πως πρύμναν ἀνακρούσηται. Berg. πρύμναν κρούεσθαι s. ἀνακρούεσθαι dicuntur, qui navibus revertuntur. V. Valck. ad Herod. p. 638. Duck. ad Thuc. p. 36. Wessel. ad D. S. I. p. 418. Habet autem ἀνακρούεσθαι in his activi vim, ut sit retrorsum agere, reducere. At h. l. vi medii ponitur, se, suum gradum, retro flectere. Nam τὸ δεῖνα ita interponitur, ut animi affectum exprimat, respondeatque Latinorum Comicorum verbo *perii*. φέρ' ἴδω est age, videbo quid agas, dicas? ut Nub. 24. et alibi. Cf.

Thom. M. p. 800. Dind. Emendavit hæc Brunck., quibuscum consentiunt Vat., Rav., Victor. Id. ε. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Πει. Ἀτὰρ τὸ δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν. Επ. φέρ' ἴδω. | Πει. Φράσον γε νῦν ὅπως ἐγώ τε χ' οὑτοσὶ — Post νῦν comma in Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. — ὅπως Ven. ii. Id. Ut hic δεῖνα, ita in Eurip. Helen. 1155. δεινὰ similem vocem δεῦρο obliteravit. Lege ὃς τὰ θεῶν ἐσορᾷ | δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε | καὶ πάλιν ἀμφιλόγοις | πηδᾶνт' ἀνελπίστοις τύχαις. Dubitanter posui ἀμφιλόγοις pro ἀντιλόγοις. Ceterum confer Aristoph. Ran. 1109. Av. 425. Schol. ibid. ad 347. et de τὰ θεῶν Elmsleium ad Heracl. 618. Sed optimus interpres erit ipse Euripides Troad. 1204. τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι, | ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε | πηδῶσι. Dobr. δεῦρ' pro φέρ' ex U. notat Kusterus, sed ut puto errore vel suo vel collatoris, quum deberet δεῦρ' ἐπ. ut alii Mss. Id.

648-9. Recte Rav. Pors.

649. ὅπως ἐγώ τε χ' οὑτοσὶ —. Hemistichion hoc et versus sex sequentes citat Suidas v. Πῶς. Kust. Prætuli vulgatam scripturam. ἐμέ τε καὶ τουτονὶ Equit. v. 1164. Dind. πῶς Suid. ed. Ms. et ἐγώ γε. in πῶς scil. Pors.

651. ἐν Αἰσώπου λόγοις — v. Pac. 119. De Æsopo etiam v. Vesp. 1392. Ibid. 1437. Et hic in Avv. 471. Berg. Scholiasta auctore fuit ea Archilochi, non Æsopi, fabella. Putatur tamen respexisse a Furia ad primam quæ in edit. ejus legitur, quamquam non plane huic loco congruit. Sed Archiloci fabulam de Aquila et Vulpe illustravit Huschke in diss. de Archil. fab. in Matthiæ Miscell. Philoll. i. p. 12. ss. Debebat proprie h. l. esse τὴν ἀλώπεκα φλαύρως (i. e. male, v. Periz. ad Æl. V. H. 1, 28., h. e. *cum damno suo*) κοινωνῆσαι. Simillime 1269. δεινὸν τὸν κήρυκα — εἰ μὴ νοστήσει. V. Greg. Cor. de dial. Att. §. 68. Dind. ὅρα νιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. In Not. Scal.: ὅρα νυν, *non autem* ὅρα νιν. Id. νῦν Suid. in πῶς scil. Pors.

652-3. Citat Suidas v. φλαυρότατον, ubi ex Babrio desumptos frustra putat Kusterus. ἀετῷ Ms. in πῶς sc. ἀετὸς Ms. in φλαυρότατον. Pors. Post ἐστὶν in edd. vett. comma ponitur, non in Gel. Dind.

653. φαύλως Bloc. Dind.

654. τοι βίζιον Ven. i. ii. Raph. Dind.

655. διατρώγοντες ἐστὸν edd. Suidæ v. πῶς, διατραγόντες ἐστὸν Ms. ibid. ut ex Porsoni nota colligo. Pors.

656. ἄγε δὴ Ξανθία —. Hic primum apparet, una cum istis venisse servos; sunt enim hæc servilia nomina. Xanthias servus introducitur in Vespis et Ranis, statim initio fabularum. In Ran. 165. ad eum similiter atque hic dicitur, σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε. Qui autem hic Manodorus vocatur, videtur idem esse, qui Manes dicitur v. 1329. et 1311. Vid. ad 523. Berg. Vid. Scholiastes p. 437. 3. et Plut. 624. Dind.

658. σὲ λέγω [pro σὲ καλῶ secundo loco ap. Inv. e Rav.]. Sic rectius Ms. Vat. U. quam priores edd. in quibus legitur, σὲ λέγων. Kust. σὲ λέγω est etiam in ed. Farr. Berg. μετὰ σαυτοῦ. Quis mendosam lectionem μετὰ σεαυτοῦ absque veteris libri ope non emendasset? Hoc ptimus invexit Ant. Fracinus. At primariæ edd. habent μετὰ σαυτοῦ, quod retinuerunt Cratander, Veneti, Wechelus. Sic etiam est in duobus codd. At in C. inepte μετὰ τοῦ σοῦ. Tres codd. exhibent ἄγων, ut edidit Fracinus: aliæ vett. edd. male habent ἄγω. Tres itidem codd. habent σὲ λέγω, ut jam erat in ed. Bern. Juntæ, unde receptum fuit in ed. Cratandr. aliasque veteres usque ad Gelenium, qui stolidissime Aldi et Fracini mendosam prætulit lectionem σὲ λέγων. Genuinam revocavit Kusterus, nescius tamen, eam in quinque edd. jam exstare. Brunck.

659. Ald. ἄγω —— σαυτοῦ. Suid. τούτους μὲν ἄγων μετὰ σοῦ διὰ τουτὶ Ἀρίστησον εὖ. recte. Bent. modo expellantur σὲ λέγω. Miro modo labitur Bentleius. Hoc vult Suid., Aristophanem ἀρίστησον dixisse διὰ τοῦ ι, i. e. dixisse eum ἀρίστισον. Dind. σαυτοῦ recte Ald. Pors. μετὰ σοῦ τοῦ Bloc. Pro σε καλῶ (altera vice) est σὲ λέγων in Ald. Junt. ii. Gel. Port. Lugd. Amst. σὲ λέγω in Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ἄγω Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. ἄγων Junt. ii. Brub. Gel. Port. Lugd. Amst. μετὰ σεαυτοῦ Port. Lugd. Amst. Junt. ii. Gel. Dind. Vide Porson. ad Hec. 378. ubi Ms. Paris. 2713. habet a manu prima λέγων, imo forsan λέγω, certe non λέγον. In Æsch. Suppl. 117. λέγων vel λεγῶν Aldus, Robortellus, Stephanus. Dobr. ἀρίστισον εὖ. τὴν δ' ἤδυμ. Locum hunc ex Ms. Vat. U. emendavi. Ante enim male legebatur Ἀρίστησον. Τὴν δ' ἤδυμ. Kust. Mendose in membr. ἀρίστησον εὖ. ι et η sæpissime commutarunt librarii. Levis menda majori flagitio ansam dedit: alii librarii εὖ suppresserunt. In B. C. scriptum, ἀρίστησον. τὴν δ' ἤδυμ. Et hæc est vett. edd. omnium lectio perversissima. Genuinam e Vat. cod. primus reposuit Kusterus. ἀρίστησον valet *prande:* ἀρίστισον *prandio excipe*, quod flagitat hujus loci sententia. Eqq. 538. ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν. — ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσαις.

Dativus pluralis formæ Ionicæ, ob omissionem ι subscripti, pro genitivo singulari accipiebatur, invita syntaxis lege. Verum vidit Dawes. Misc. Crit. p. 162. v. not. ad Ran. 1211. et ad Apoll. Rhod. i. 990. Brunck. ἀρίστισον εὖ Suidæ v. ἀριστήσασθε ed. Kuster. e Mss. Par. ἀρίστησον εὖ cæt. edd. Diodorus Sinopensis apud Athen. vi. 9. p. 239. c. ἀριστίσας ἑαυτὸν εὖ, τραγὼν, πιὼν, ut legendum est. ἀριστίσας θ' ἑαυτὸν, εὖ τραγὼν, πιὼν legit et distinguit Grotius Exc. p. 837. Pors. ἀρίστησον· τὴν δ'—Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. (ubi τὴν δ') Raph. Port. (ubi τήνδ') etc. ἦδυ μελῆ Ven. i. ii. Wech. Raph. μούσης Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

660. τὸ παίσωμεν hic est a παίζειν, *ludere*, non a παίειν, quamvis utraque vox de choreis dici possit. V. Nos ad Ran. 391. et ad Thesm. 954. Kust. Ex v. tamen 669. patet, non παίζειν valere hic χορεύειν, sed obscœnam ei subesse notionem, ut in Sardanapali epitaphio: ἔσθιε, πῖνε, παῖζε, de quo vid. de Brosses Mém. de l'Acad. d. Inscr. xxi. p. 20. ss. Buhier. ad calc. not. in Cic. Tusc. Qu. et de Guignes Explication de l' Inscription du tombeau de Sardanapale, Mém. de l' Ac. d. Inscr. t. xxxiv. Dind. πέσωμεν Suid. in Ἐκβιβάσας. Bent.

661. Leg. ὦ τᾶν, σὺ μέντοι —. Reisk. Causam non vidi. βούτομος s. βούτομον palustris fuit planta. V. Theocr. Id. 13, 35. ibique Harl. et Intpp. Hesych. Dind.

663. αὐτοῦ. Leg. αὐτοῖς. Reisk. Nec hujus emendationis causa justa est. αὐτοῦ proprie est i. q. αὐτόθι, *hic, hoc in loco*, v. Valck. ad Eurip. Hipp. 125. sed nunc ponitur pro αὐτόσε, *huc*, ut sæpe particulæ, quæ ἐπὶ στάσεως ponuntur, etiam adhibentur ἐπὶ κινήσεως, ut Grammatici dicunt. Dind.

664. θεασώμεθα Lugd. Amst. Dind.

665. σφωὶν Ald. Ven. i. ii. Raph. σφῷν Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. etc. δρᾷν Ald. Junt. i. ii. (in qua alias δρᾶν) iii. Dind.

666. ἐπὶ δείκνυ Ald. Junt. ii. (non i. iii. Crat. etc.) ἔπι δεῖκνυ Raph. Dind.

669. διαμηρίζοιμ' infra 707. et 1254. Berg. Hesych. διαμηρίσαι. τοῦτο καὶ ἐπὶ παίδων ἀῤῥένων καὶ θηλυιῶν ἔλεγον. Ad quam glossam vide interpretes. De mascula Venere adhibitum hoc verbum occurrit mox 706. Totus hic locus perperam vulgo personis divisus; eas codicum auctoritatem sequutus melius distinxi. Brunck. Est i. q. συνουσιάσαι, ut in Stratonis Epigr. ap. Toup. Emm. in Suid. iii. p. 140. πίνομεν καὶ διαμηρίσομεν. Vulgo v. 670. continuatur Euelpidi, 671. tribuitur Pisthetæro, sequens Euelpidi, et 673. s. Pisthetæro. Dind. αὐτῆς Bloc. Id.

670. ὅσον δ' ἔχει χρυσόν. Imitatur Homerum Il. B. 872. ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων. V. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 28. s. sive ad Juliani orat. p. 248. s. ed. Schæfer. Add. Porson. ad Eurip. Hec. 153. qui docet morem fuisse apud veteres virginibus plurimum auri gestare. Dind. Pisthetæri nomen abest et mox Euelp. ante 671. (ubi tamen Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. Πει.) tum 672. Euelpidis 673. Pisthet. nomen legitur Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Id.

671. φιλῆσαι δοκῶ, *videtur osculanda mihi esse*. Dind. ἐγὼ μὲν αὐτὴν κἂν φιλῆσαί μοι δοκῶ. Seager. Euelpidi continuatur: tum Πεισθ. ἐγὼ μὲν — Εὐελπ. ἀλλ' ὦ κ. — Πεισθ. ἀλλ' ὥσπερ —. Dind.

672. ὀβελίσκων. Sic B. In membr. ὀβελίσκον. Vulgo [etiam Rav.] ὀβελίσκοιν. Brunck. ὀβελίσκοιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. ὀβολίσκοινον ἔχει Bloc. Dind.

673. ἀποκέψαντα vitiose Junt. i. Dind. λέπειν et verba inde ducta proprie valent, detrahere corticem. V. Casaub. ad Athen. p. 293. λέμμα est cortex, deinde, omne id, quo quis tegitur. Id.

675. νῷιν Ald. Junt. i. ii. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. Lugd. νωϊν Junt. iii. Ven. i. ii. Raph. Dind.

676. ὦ ξουθή. V. Æsch. Agam. 1151. et Theocr. Epigr. iv. Berg. Præf. Κομμάτιον κώλων θ' in Ald. Junt. i. etc. Dind. Legebatur ὦ | φίλτατον. Delevi ὦ. Id.

677. φίλτατον edd. ante Kust. φιλτάτη ex Cod. Vat. tacite Kust., in cujus editione φίλτατη excusum. Retinuit φιλτάτη Brunck. Dind. φίλτατον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Bloc. etc. Post ὀρνέων, non post ξύννομε, (ξύνομε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Port. ξύννομε Lugd. Amst.) interpungitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. Id. φιλτάτη U. quomodo recte, etsi tacite, Kusterus, Brunckius, et Invernizius. Tres primæ φίλτατον. Vide Porsonum ad Phœn. 1730. Dobr.

681. ἤδην vitiose Junt. ii. Dind.

682. καλλιβόαν αὐλόν. V. Soph. Trach. 648. Sic ὀξυβόας ap. Æsch. Agam. 57. Telestes ap. Athen. xiv. p. 626. τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. Vide ibid. p. 636. locum Diogenis Tragici, ubi κρεκούσας legendum. Berg. κρέκειν etsi proprie de citharæ cantu dicitur (v. Hesych.), tamen et omnino de cantu adhibetur, ut Meleag. Epigr. Anthol. vii. p. 591. ἡδὺ κρέκεις τι μέλος.

φθέγμ. ἠρινοῖς dicitur, quia *verno tempore* luscinia canit. Anapæstica carmina ad tibiæ modos canebantur. Hinc ἄρχεσθαι (præire) anapæstos, ut Cratin. ap. Hephæst. de metr. p. 42. ἔγειρε Μοῦσα Κρητικὸν μέλος. Postremi versus h. l. frigent. Suid. κρέκουσα. Dind.

685. Ἄγε δὴ —. Tota hæc parabasis est longe elegantissima, cujus initium citat Clem. Alex. l. iv. Strom. p. 492. Kust. φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι. Alludit ad Homericum versum, quem Schol. citat. De quo versu Simonides ap. Stob. ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ· Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Berg. In Schol. pro ἀμαυρόβιοι adfertur alia lectio ἡμερόβιοι, metro repugnans, et fortassis olim adscripta verbo ἐφημέριοι v. 687. Dind. Clemens Alexandr. Stromat. l. iv. p. 584. ed. Potter. Id. Præf. in Ald. etc. Παράβασις στιχῶν λη' καὶ κώλων ιδ'. Præmittitur Chori nomen. — ἡμερόβιοι alii pro ἀμαυρόβιοι. Not. Scal. γενεὰ Ven. i. ii. Raph. Id.

686. s. Hæc omnia ex Æsch. Prom. 549. Berg. ὀλιγοδρανέες tertiam producit contra morem in iambis et trochæis observatum. Licentias omnes epici carminis admittunt comici anapæsti. Inde est, quod mox ἀθάνατος prima producta occurrit, γένετ' omisso augmento, similiaque. Brunck. σκιοείδεα φῦλ' ἀμενηνά. Apud Clem. Alex. dicto loco hæc rectius sic distincta leguntur: σκιοειδέα φῦλ', ἀμενηνοί. Kust. Euripides in Protesilao apud Stobæum, ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον. V. Soph. Ajac. 126. et not. Camerarii. Berg. Lege ΑΗΔ. [i. e. Ἀηδὼν] Clemens Alex. p. 211=492. citat Ἄγετε φύσιν —— πλάσματα κηροῦ —— ἀμενηνοί. Bent. σκιοδέα male Junt. ii. Dind.

687. Mallem comma post ἀπτῆνες tollere, ut in ἐφημέριοι ad animalculum, hemerobius dictum, seu ephemerus, respiceretur. Reisk. Immo recte hæc distinguuntur, et ἀπτῆνες comice dictum est atque accommodate ad hanc fabulam. Ap. Hom. Il. I. 323. pulli, quibus nondum sunt alæ, ἀπτῆνες dicuntur. Dind. ἐφημέριοι, ταλαοί. Potest etiam legi ἐφημέριοί τ' ἀλαοί, estque ἀλαοὶ apud Æschylum, unde hæc esse sumta modo dixi. V. Schol. Æsch. Prom. 447. ὀνειράτων ἀλίγκιοι μορφαῖσι. Idem Agam. 1228. ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασι. Berg. Possunt quidem homines dici ἀλαοὶ (h. e. *cæci*, futurorum ignari. V. Intpp. Hesych. v. Ἀλαός), sed particula τ' incommoda est. Retinendum igitur ταλαοί, *miseri*. Sic Orph. Arg. 146. τ' ἀλαὸς olim legebatur pro Ταλαός. Simonides ap. Stob. Grot. p. 401. ἐφήμεροι ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν. Cf. Wyttenb. ad Plut. de Sera Num. Vind. p. 23. Dind.

688. προσέχετε. Pes proceleusmaticus. Vid. ad Nub. 916. Brunck. In quibusdam hujus plagulæ exemplaribus me invito legitur πρόσχετε. πρόσχετε volui ut in Equitibus edidi v. 506. Dind. Lege πρόσχετε. Bent. ita Porson. ad Toup. p. 436. Dind.

689. Tribuit avibus epitheta, quæ Homerus sæpe diis, ut ἀθάνατος et ἀγήρως Hom. Od. E. 218. et alibi junguntur. V. Piers. ad Mœr. p. 4. Dind. Ultima syllaba voc. ἀγήρῳς per compendium scripta in Ald. ἀγήρως plene Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. ἀγήρῳς Brub. τοῖσιν ἄφθ. μ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Id.

692. Προδίκῳ. Alias hunc videtur laudare, in Nubb. 360. Berg. Ridet poëtas, qui de rerum originibus cecinerant (ut Hesiodus); et philosophos (ut Ionicos, Empedoclem), qui de deorum rerumque omnium ortu temere multa statuerant; etiam Sophistas, inter quos fuit Prodicus Ceus. Hunc missum fieri vult. Ut χαίρειν εἰπεῖν aliquem dicuntur, qui bono et amico animo ab eo discedunt, sic κλαίειν εἰπεῖν est male animatorum. V. Plut. 62. Ach. 1130. Dind. παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ Rav., Scholiastes ad Nubes p. 221, 32., Suid. v. Πρόδικος in ed. Mediolanensi et Cod. Oxoniensi. κλαίειν Scholiastes, Suid. Id. Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. κλάειν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. etiam Lugd. Amst. κλάειν Brub. Port. Id. παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ Suid. Ms. Προδ. Pors.

693. Locus hic citatur a Suida v. Χάος, itemque ab auctore *Philopatridis*, quo nomine dialogus Græcus occurrit inter opera Luciani t. ii. Kust. Etiam ab Athen. ii. 16. p. 57. sed copiose illustrarunt Cudworth. Syst. Intell. p. 117. Salmas. ad Solin. i. p. 309. Burnet. Theor. S. Tell. 2, 7. Pleraque horum tradiderunt Orpheus aliique vett. Græcorum theologi, qui ex Nocte omnia prognata (v. Aristot. Metaph. xii. 6. p. 741. d. et Damascii Excerpta ap. Wolf. Anecd. Gr. iii. p. 256.), et Noctem, Chaos, atque Cœlum antiquitus regnasse, aiunt. Ἔρεβος noster ex Hesiodea theologia habet (v. Hesiod. Theog. 116. ss.); permiscet enim poëtarum et philosophorum varia decreta, joci causa. Varro ap. Fest. v. Erebus noctem Erebo natam dixit. Ante Γῆ subintelligitur οὐ, quod omitti solet sequente οὐδέν. Dind.

693-702. Suid. v. Χάος. εὐθὺς Bloc. Dind.

694. γῇ δ' Ald. (ita et 702.) Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind.

695. (696. Kust.) τίκτει πρωτ. ὑπην. Loci hujus meminit Athen. ii. 16. p. 57. Kust. V. Schol. Lucian. de Sacrif. [c. 6.] ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι. Oppian. Halieut. iv. 23. s. Berg. πρωτόγονον ᾠὸν est Orphicum. V. Plut. Sympos. Qu. 2, 3. Diod. S. 1, 27. ibique Wessel. et Bentlei. ep. ad Mill. p. 454. s. Lips. ed. Ut hoc rideret Noster, ὑπηνέμιον (irritum) dixit. V. Plin. H. N. x. 58. Varro de R. R. 2. p. 62. Albert. ad Hesych. ii. p. 1465. Eadem ova dicuntur ἀνεμιαῖα. V. Suid. v. Ἄνεμος, ibique Kust. Dind. πρῶτον Athen. ii. 16. Pors. ἠπηνέμιον vitiose Junt. III. Dind.

696. περιτέλλεσθαι (h. e. περιέρχεσθαι, πληροῦσθαι) sæpe ap. Hom. de annis. Ὧραι sunt tempestates anni, ut Orph. Hymn. 55, 5. Plat. Symp. 13. τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις. Quæ de Amore omnium rerum auctore dicuntur, Hesiodea sunt. V. Plat. Symp. 6. Primum omnium creatum esse Amorem Parmenides dixit. V. Sext. Empir. adv. Phys. p. 550. ibique Fabric. Dind.

697. Vid. infra 1734. et Eurip. Phœn. 166. Berg. Ad eum Eurip. locum v. Valck. εἰκὼς Atticis i. q. ἐοικώς. V. Mœr. p. 148. δῖναι proprie vortices aquarum, hinc, quæcumque in orbem aguntur, h. l. turbines. Ovid. Am. ii. 9, 49. de Amore: 'tu levis es, multoque tuis ventosior alis.' Dind. εἰκὸς ἀνεμωκέσι Bloc. Id.

698. κατὰ Τάρταρον εὐρὺν additur, ut Hesiodi commenta rideantur. νεοττεύειν, alias, nidum facere, h. l. est procreare. Dind. πτερόεντι vitiose Junt. I. III. Id. μιχθεὶς μυχίω Suid. Ms. χάος. Pors. Respicit hunc locum Suid. v. πτερόεντι. Dind.

699. ἐνεόττευσε Ald. Junt. I. II. Crat. Wech. Gel. etc. ἐνεόττευσε Junt. III. Ven. I. II. Raph. Dind. ἐς φῶς. εἰς Suid. Pors.

700. In his fortassis ad Anaxagorea respicitur. Anaxagoras enim omnia olim permixta esse decrevit, tum Mentem accessisse et discrevisse omnia et ordinasse. V. Valck. diatr. in fr. Eur. p. 40. atque tum scriptores historiæ philosophiæ universæ tum qui de Anaxagora singulatim exposuerunt, ut F. A. Carus. Eumdem Anaxagoram ridere noster videtur Thesm. 14. ss. Dind. ἔραν (pro ἔρως) male Raph. συνέμιξεν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. Id. Alibi confert Porsonus Villoison. ad Longum ii. p. 88. Dobr.

701. ἐγένετ' Suid. in Χάος. Bent.

702. πάντων δὲ θεῶν Bloc. Dind.

703. ἐσμὲν Ἔρωτος scil. γένος aut υἱοὶ, quod Schol. supplet. In ed. Brunck. textu male post πάντων e superiori v. repetita erant verba τε θεῶν, quem errorem in notis correxit Brunck. Dind.

704. Metrum laborat, cui consuletur, si sic legas: πολλοῖς δῆλον. πετόμεθα γάρ τοι καὶ τοῖσιν ἐρ. συν. Suidas v. Ἀεὶ locum hunc Comici sic citat: Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσι σύνεσμεν, sed refragante metro. Kust. Lege συμπετόμεθα γὰρ vel πετόμεσθ' ἀεί. Bent. Voluit igitur Kust. πετόμεθα proceleusmaticum loco anapæsti poni. Toupius Emm. in Suid. i. p. 20. Ox. "Errorem vidit Kust., sed minus dextre sustulit. Optime succurrit Suid., absque quo fuisset, in tenebris perpetuo micaremus. Repone certissime, πολλοῖς δῆλον· πετόμεθα γὰρ ἀεὶ καὶ τοῖσιν ἐρ. σ. Ubi tertiam sedem occupat proceleusmaticus, qui anapæsto ἰσόχρονος est." Sed in Tyrwhitt. Append. t. iv. p. 436. contra monetur: "Aristophanem dum emendare vult vir doctissimus corrumpit. In hujusmodi anapæstos numquam admittitur proceleusmaticus. Sicubi προσέχετε occurrit, extrita litera mutandum in πρόσχετε [at vid. ad 688.]. Conf. Bent. ad Nub. 575. Editt. ante Kust. πετόμεσθα. Unde recte Brunck. πολλοῖς δῆλον. πετόμεσθά τε γὰρ —. Poteris etiam, si tantum Suidæ auctoritati tribuere vis, rescribere, deleta particula, π. δ. πετόμεσθ' ἀεὶ [voluit haud dubie αἰεὶ] —." Dind. πολλοῖς δῆλον. πετόμεσθά τε γὰρ καὶ —. Sic constant numeri. In vett. edd. πετόμεσθα γὰρ καὶ —. In Kusterianis pejus adhuc πετόμεθα γὰρ καὶ —. Brunck. πετόμεθα γὰρ ἀεὶ Toup. in Suid. i. p. 11. ἀεὶ τοῖς Suid. v. ἀεί. Vide Append. ad Toup. p. 436. Hæc inter alia in schedis scripserat admodum juvenis; sed malim πετόμεσθά TE γάρ. Ista enim vocula sæpe excidit. Menander apud Plutarch. de Sanit. Tuend. t. ii. p. 133. ἕκαστος —— Κόψας ἐς αὐτὸν τῶν πραγμάτων ἔφλα φυλαττόμενός TE καὶ φοβούμενος ἐμβλέπειν. Vide Advers. p. 292. l. 7. et 295. l. 1. Idem apud Stobæum Florileg. iii. ὁ πλεῖστον νοῦν ἔχων Μάντις T' ἄριστός ἐστι σύμβουλός θ' ἅμα. Dioscorides in Epigramm. apud Jensium p. 322. ἡ μὲν ἀρίστη T' οὖσα καὶ εὔτεκος. Aristoph. Av. 1671. καταστήσω σ' ἐγὼ Τύραννον· ὀρνίθων TE παρέξω σοι γάλα. Euripid. Œd. apud Stob. 7. συνετὸν ἄτολμόν T', ἢ θρασύν τε κἀμαθῆ. Id. Andromach. 641. πένητα χρηστόν T' ἢ κακὸν καὶ πλούσιον. Cf. Æsch. Pers. 375. Eurip. Orest. 381. Jens. p. 347. Homer. Iliad. N. 6. Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων T' ἀνθρώπων. Pors. Hesiod. Theogon. 340. Ἀχελῷόν T' ἀργυροδίνην cum Wintertono Porsonus ad

Dawes. p. 176. (312. K.) Dobr. τε ante γὰρ abest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. πετόμεθα γὰρ — ἐρῶσιν Bloc. Id.

705. πολλοὺς—. Citat Suidas v. Ἀπομώμοκα. Kust. πρὸς τέρμασιν ὥρας. Sic de fine totius vitæ Eurip. Alc. 643. ἐπὶ τέρμ' ἥκων βίου. Berg. πρὸς τέρμ. ὥρ. male vertitur, *deflorescente jam prima ætate;* tamquam si marcescentis floris desiderio quis tangeretur. Vertendum, *justa ætate.* Venustos pueros intelligit, cultos ab amatoribus in spem faciendæ sibi olim copiæ arrectis, quos, ubi adolevere, consuetudinis turpioris puduit, ut fieri solet. Hotib. Refert igitur Hotib. πρ. τ. ὥρ. ad ἀπομωμοκότας (h.e. qui ejurarunt amorem, ei valedixerunt, est enim ἀπομνύναι et confirmare aliquid et negare jurejurando interposito. V. Reisk. Ind. Demosth.). Sed potest etiam e comica ratione intelligi ita, ut dicantur, quum ad finem florentis ætatis pervenissent, ejurasse amorem, quod tum quidem facile fuit. Sed rectius videtur a plerisque intpp. referri ad διεμήρισαν, atque tum etiam comice dictum est: nostra vi et ope subegerunt pueros, qui amorem ejuraverunt, etiam in finibus ætatis talibus rebus aptæ. Suid. v. ἀπομώμοκα. V. διεμήρισαν, et v. τέρμα. Dind. Male θέρμασιν Ven. i. Raph. Id. τέρμασιν Suid. in v. ubi Ms. μετὰ τ. ν. Pors.

705-6. Suid. vv. ἀπομώμοκα. διεμήρισαν. Pors.

707. ὁ μὲν ὄρτυγα δούς. Non semper adeo simplices fuere pulchri pueri, ut ætatis florem pro avicula darent: majoris lucri cupidos eos factos fuisse, queritur Glaucus in epigrammate: Ἦν ὅτε παῖδας ἔπειθε πάλαι ποτὲ δῶρα φιλεῦντας | ὄρτυξ καὶ ῥαπτὴ σφαῖρα καὶ ἀστράγαλοι· | νῦν δὲ λοπὰς καὶ κέρμα. τὰ παίγνια δ' οὐδὲν ἐκεῖνα | ἰσχύει· ζητεῖτ' ἄλλο τι, παιδοφίλαι. Brunck. Περσικὸν ὄρνιν. V. ad v. 485. Berg. De πορφυρίων ad 304. et 553. ὄρτυξ est *coturnix.* V. Camus ad Arist. ii. p. 150. s. Dind. πορφυρίων (omisso apostropho) Junt. iii. Id.

709. ὧραι sæpe dicuntur anni tempestates. V. Spanhem. ad Call. p. 132. 817. s. add. Hindenb. ad Xen. Mem. p. 177. φαίνειν est *indicare,* ut Xen. Anab. 4, 3, 10. θεὸς φαίνει ὀνείρατα. Dind. ὀπώρας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. ὀπώρας Junt. ii. Brub. Gel. Port. Lugd. Id.

710. V. Schol. Berg. Ex Hesiodo in Opp. 448. φράζεσθαι — ἐπακούσῃς — ὀμβρηροῦ. Sequens versus etiam ex Hesiodo adumbratus, ibid. 45. αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο. Et 629. πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. Brunck. Ad priorem locum vid. Græv. Lectt. Hesiodd. p. 9. s. Verba nostri ita sunt capienda: καὶ φράζει (jubet) τὸν ναύκληρον κρεμάσαι τὸ πηδάλιον (gubernaculum) καὶ καθεύδειν. πηδάλιον, gubernaculum, et hieme et ubi appellebatur, e navi eximebatur. V. Böttiger. Archæol. Museum i. p. 13. et 22. De gruum (γεράνων, quibus convenit κρώζειν, *gruere,* v. Sturz. Prol. iv. de vocc. anim. p. 7.) migratione, sementis faciendæ tempus indicante cf. Theocr. Id. x. 31. ibique Toup. p. 395. et Camus ad Arist. ii. p. 398. s. Dind. γέρανοι κρώζουσ' εἰς — μεταχωρεῖν Bloc. Id. μετά χωρῇ Junt. iii. Id.

712. Ὀρέστης, nocturnus illius temporis grassator, de quo faceta mentio rursus occurrit infra 1491. et Acharn. 1167. Brunck. et Berg. χλαῖναν ὑφαίνειν. In Lysistr. 586. τῷ δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.— —ἵνα μὴ ῥ. ἀποδύῃ. Et in passiva voce, Ran. 727. ἵνα μήποτε κἀποδυθείη μεθύων. Berg. χλαῖνα crassior vestis superior fuit, hyemi apta. V. Hesych. h. v. ῥιγῶν est, *præ frigore horrens.* V. Tho. M. p. 782. et Bos. Obss. Critt. p. 48. ἀποδύειν alterum spoliare vestibus, ut Eccl. 864. 866. Dind. ὑφαίειν Ald. Junt. i. iii. Emendatum in Junt. ii. Id.

713. δ' ante αὖ deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. ἴκτινος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει. Particula δέ quidem abest in exemplaribus typis impressis ante Kusterum, et apud Scholiastam. Sed jure eam posuisse Kusterum existimo. At quanto urbanius sonat ἴκτινος δ' αὖτε φανεὶς μετὰ ταῦθ' ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει! Nam in μετὰ ταῦτα difficilius recurrit syllaba τα: anapæstici vero pedis volubilitatem retardat. Reisig.

714. Ald. πέκειν. lege πεκτεῖν, mox τόκον. Bent. Priores edd. habent ἡνίκα πέκειν, refragante metro. Syllaba enim secunda in ἡνίκα brevis est. Quare non dubitavi ex Suida reponere πεκτεῖν, quod idem significat ac πέκειν, et metro melius quadrat. Kust. πεκτεῖν perspicue in membr., ut bene Kust. e Suid. edidit. In duobus aliis, ut in prioribus edd. mendose et cum metri ruina πέκειν. Brunck. πεκτούμενος est Lys. 686. ὥρα πεκτεῖν tempus tondendi. πόκον πέκειν Theocr. v. 98. ubi v. Schol. In Græcia et Sicilia bis quotannis oves tondebantur, vere et autumno (unde πόκον ἠρινόν.). V. Theocr. 28, 12. Dind. πέκτειν Suid. ed. Ms. in v. Pors. πέκειν Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. ἵνα πέκειν — εἰαρινὸν Bloc. Id.

715. ληδάριον. Perperam vulgo ληδάριον. Saltem oportebat λῃδάριον, ne su-

perflua syllaba versus oneraretur. Sed sincerior est hujus nominis scriptura per simplicem vocalem η. Auctor Etym. M. Λήδιον. Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον ἢ χλανίδα παλαιάν. Ληδάριον, ἱμάτιον. Agnoscit eam quoque Hesychius in his glossis: Λαῖδος, λῆδος, τριβώνιον. Λήδιον, τριβώνιον εὐτελές. Diserte vero Didymus apud Eustath. ad Hom. p. 1146. extrema: καὶ οὕτω παροξύνεσθαι θελήσας τὸ λήδιον ὁ Δίδυμος ἀποστερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι, ἐπεί, φησι, λῆδος τὸ πρωτότυπον, ὃ Δωριεῖς λᾶδος φασίν, ὡς Ἀλκμάν· Λᾶδος εἱμένα καλόν, ὅ ἐστι, λήδιον, ἐνδεδυμένη εὐειδές. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῆδος, φησί, μὴ ἔχοντος τὸ ι, γεγονὸς τὸ λήδιον, οὐδ' αὐτὸ ἂν ἔχοι τὸ ι. Λῆδος apud Theocr. occurrit in Piscat. v. 10. sed obliterata Dorica forma, quam vere, ut opinor, restituendam esse monui: τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λάδη. Vulgo legitur λῆδα. Sed λῆδον, λήδου, pro λῆδος, λήδεος, vox est exemplo carens et Græcitati incognita. At etiamsi concedamus genuinam eam esse, quis credat in carmine Δωρικωτάτῳ formam hujus nominis aliis Doricis poëtis usurpatam Theocritum neglexisse? De alio hujus Syracusani poëtæ carminis loco, ubi se primum dabit occasio, agam, ut Aristarchi in Eruditorum Diario hujus mensis (Juillet 1782. p. 462.) τὸ κακόηθες demonstrem ineptamque confutem crisin. Λήδιον, ληδάριον, sine ι excusa sunt in edit. Suidæ Mediolan.: litteram illam *ex ingenio* addidit Kusterus. Nescio aurem, quid sibi velit Schol. ad hunc versum: σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν συστολῇ τὸ πρίασθαι. Quid mirum? prima in πρίασθαι semper et ubique corripitur. Brunck. Etiam λήδιον dicitur, et varie scribitur, ληΐδιον, λῄδιον, λήδιον. Grammatici dicunt esse vestem tenuem et vilem. Clearchus ap. Athen. vi. p 256. τοὺς τοῦ μειρακίου πόδας ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ γόνασι λεπτῷ ληδίῳ συνημφιακώς. Berg. ληΐδάριον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ληδαριον Rav. Dind.

716. ἐσμὲν δ' ἄμμων μὴν Raph. — Male δωδώνοι Ven. i. Raph. Dind. V. supra 618. Berg.

717. ἐς ὄρνις—ἔργα τράπεσθε Suid. in Ἄμμων. Bent. ἐπ' ὄρνις. Sic bene membr. Vulgo ἐπ' ὄρνεις. V. infra ad 1250. Brunck. Est, *ad consulendas aves*. Harum enim volatum Græci diligenter observabant. V. Spanh. ad Callim. in Pall. 174. p. 703-720. Dind. ὄρνεις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id. οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε. Schol. οὕτως ἐπὶ τὰ ἔργα χωρεῖτε. Ex Scholiastæ nota liquet eum pro ἅπαντα legisse vel ἔργα vel τὰ ἔργα. Atque ἔργα citat Suidas v. Ἄμμων. Omnino igitur legendum, πρὸς τἄργα. Vide Herodot. i. 97. Thucydid. ii. 40. Cratin. Πανόπταις apud Schol. ad Vesp. 1021. et Suid. v. παιδικά. πάνυ Μισεῖς γυναῖκας· πρὸς δὲ παιδικὰ νῦν τρέπει. Ita legendum. Confer et emenda Anonym. apud Montfaucon. Bibl. Coislin. ii. p. 474. [τὰ δ' ἔργα pro τὰ δ' ἄλλα in Eur. Heracl. 132. tres Mss. apud Elms. ad Med. p. 95. Dobr. ἐς ὄρνις Suid. Pors.

718. πρὸς γάμον ἀνδρός. Sic libri omnes, quam bene nescio. Minime id mihi placet: mallem, πρὸς γάμον, ἄνδρες. Brunck. Perbene Brunck. καὶ πρὸς γάμον, ἄνδρες. Hoc receptum in ordinem oportuit. Hotib. Sed hoc, ἄνδρες, ita postpositum, valde friget. Nimirum et ad viros et ad feminas hic respicitur. Dind.

719. Suid. in Ὄνον ὄρνιν habet ὅσα περὶ μαντείας, in Ὄρνις, ὅσα μαντείας. Bent. πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντ. Sic, ut impressi, C. In membr. περὶ omissum. In B. πάνθ' ὅσα περὶ μαντείας. Brunck. ὄρνιν et οἰωνὸν Græci dicebant non modo augurium, sed etiam quodvis omen. V. Tho. M. p. 657. (cujus observatio totidem verbis in Schol. Soph. Œd. T. 52. repetita legitur) ibique Intpp. Nost. Plut. 62. μαντεία h. l. non vaticinium, sed divinatio et consultatio eorum, qui oraculum petunt; et διακρίνειν περὶ μαντείας, decernere de eo quod quæritur, oraculum edere. Dind. ὄρνις Suid. Ms. in v. νομίζετε. sic Ms. in ὄρνις ut videtur, ubi ed. Med. ὄρνιν νόμιζε π. ὅσα μ. δ. φ. γάρ. ὅσαπερ π. Suid. Ms. οἰωνοί. Pors.

720. πταρμόν. Sternutamentum οἰωνόν, *avem*, vocat Xenoph. lib. iii. de exped. Cyri c. 2. §. 5. Berg. πταρμὸς est sternutamentum vel hominis vel lucernæ, unde omen capiebant. V. Valck. ad Herod. p. 488. Vulp. ad Catull. 45, 9. φήμη est omen ex verbis pronunciatis captum. V. Vesp. 860. Wessel. ad Diod. S. ii. p. 152. ξύμβολον omen, quod ex occursu hominis aut animantis sumitur. φωνὴ sonus, qui subito editur. οἰωνούς, φήμας et σύμβολα conjunxit etiam Xen. Mem. 1, 1, 3. Wyttenbach. tamen ad Julian. p. 157. ed. Schæfer. (postquam omnino de voc. φήμη egit) hæc ita distinxit, ut φήμη esset i. q. κληδὼν *divina vox*, φωνὴ *humana*. Dind. γ'. γὰρ Ms. in ὄρν. Pors.

721. ὄνον ὄρνιν. Hoc ex narratiuncula quadam tractum est. V. Scholiast. Berg. Conf. Suid. v. Ὄνος.—θεράποντα. Nempe si quando occurrat servus, nomine aut facto aliquo omen edens. Dind.

723. νομίζειν θεοὺς non tantum *putare*,

sed etiam *colere* deos est. μοῦσαι dicuntur aves canoræ. Non opus est, ut verba μάντεσι μούσαις a reliquis separentur et ita accipiantur, musis (avibus) significantibus, prædicentibus. In μάντεσι Μούσαις intelligendum ὡς, ellipsi Nostro familiari. V. Plut. 295. 314. ibique Schol. ἕξετε χρῆσθαι (ἡμῖν ὡς) μάντεσι Μούσαις. Vaticinia quovis anni tempore promittunt aves, quum oracula non semper liceat consulere, velut delphicum initio semel tantum adeundum erat quotannis. V. Spanh. ad Call. H. in Ap. 45. Dind. νομίσῃ male Junt. iii. Id.

725. Describuntur anni tempestates: unde liquet ineptum esse αὔραις, reponendumque νεαραῖς ὥραις, *novellis horis, vere.* Vel omissa forte vel erasa versus litera initiali, sicut passim accidit, truncatum εαραῖς magisque depravari cœpit. Hotib. αὖραι tamen, *leniores venti*, cur displiceant, non video. Nam et iis uti volebant. Dind. Post μάντεσι interpungitur in Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. etiam Lugd. Amst. non item in Junt. ii. Gel. Port. Id.

727. καθεδούμεθα Attica forma est, pro καθίσομεν. V. Tho. M. p. 483. et Mœr. p. 212. ibique Piers. σεμνύνεσθαι de diis, suam potentiam et majestatem ostentare. Ita Ran. 1052. Dind.

728. χὠ Ζεύς. Sic tres codd. et primariæ edd. Mendose in Kusterianis χ' ὁ Ζεύς. Brunck. ἄνω—παρὰ ταῖς νεφέλαις. Quasi propter nubes non possint videre et audire, quid homines velint. Ita infra dicit, homines sub Nubibus secure pejerare, diis nihil animadvertentibus, v. 1608. Etiam Pac. 207. dicit de diis. Berg. χ' ὠ Ald. Junt. i. ii. iii. Brub. χ' ὃ Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. χ' ὡ Gel. etc. Dind.

729. 731-6. Suid. γάλα. Pors.

730. αὐτοῖς, παισὶν—. Mendose vulgo, metro claudicante, παισί. Brunck. παισὶ priori loco Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. Suidas v. γάλα ὀρνίθων (ubi versum 730. omittit) t. i. p. 464. et v. πλουθυγίειαν t. iii. p. 132. Id.

731. πλουθυγίειαν. In Eqq. 1087. Berg. Et præterea Vesp. 675. Non est sanitas cum divitiis conjuncta, sed maxima opum copia, aut opes quæ sanitatis instar sunt. Dind. πλουθυγείαν Port. Id. πλουθυγίειαν. Suid. ed. Ms. Pors.

732. νεωτῆτα Ven. i. ii. Raph. Dind.

733. γάλα τ' ὀρνίθων. In proverbium abiit de valde fortunatis et omnia possidentibus *lac gallinaceum*, aut de rebus rarissimis. Sic Philocleon in Vesp. 508. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα | ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν. Lucianus de Mercede conductis p. 668. καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Strabo de Insula Samo p. 945. τὰ δ' ἄλλα εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ περιμάχητον γενέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας, μὴ ὀκνεῖν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα· καθάπερ που καὶ Μένανδρος ἔφη. Plinius in Historiæ Naturalis præfatione: 'Inscriptionis apud Græcos mira felicitas: κηρίον inscripsere: quod volebant intelligi *favum*: alii κέρας Ἀμαλθείας, quod *Copiæ cornu*, ut vel lactis gallinacei sperare possis in volumine haustum.' Petronius cap. 38. 'Nec est, quod putes, illum quidquam emere; omnia domi nascuntur; lanæ, ceræ, piper; lacte gallinaceum, si quæsieris invenies.' Brunck. Propria vis et origo locutionis ignota est. Nam quod Anaxagoras ἐν τοῖς φυσικοῖς ap. Athen. ii. 16. p. 57. γάλα ὀρνίθος voluit esse τὸ ἐν τοῖς ᾠοῖς λευκόν, non valet. Dicitur enim de re et optima et rarissima. V. Suid. Mnesimach. ap. Athen. ix. 9. p. 387. Nicander in Georg. apud eumdem viii. 2. p. 371. Erasm. Adag. p. 102.—θαλίαι sunt εὐωχίαι, *convivia*. V. Eurip. Bacch. 418. Græv. ad Hesiod. Ἔργ. 115.—κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, *bonorum nimia copia laborare*. Cf. Toup. Emm. in Suid. et Hes. iv. p. 125. Dind.

734. σκοπιᾶν Suid. in Πλουθυγίειαν: et κοπιᾶν in Γάλα. Bent.

736. τιὸ sexies hic et v. 770. Rav.: Brunck. quater. Edd. ante Brunck. τιο τιο τιο τιο τίγξ, nisi quod Kust. conjunctim scripsit. Vid. ad v. 230. Dind.

737. Lege Μοῦσ' ὦ. Bent. Dispeream, nisi hæc a luscinia canantur pariter atque antistrophica: nam et ad cantum eam provocatam canere nihil vetat et conveniunt illi, ut totius odæ sonoræ argumentum et interjectiones τιὸ τιοτίγξ τοτοτοτίγξ, quibus vocem avis imitatur Comicus, ita inprimis, qua et supra 676. designatur, γένυς ξουθή. Hotib. Vid. Herman. ad Nub. 559. Præf. in Ald. etc. Ὠιδὴ καὶ στροφὴ κώλων ις'. Semichori nomen abest Ald. etc. λοιχμαία Wech. Dind.

738. τιο τιο τιο τιο τίγξ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Sic et 743. Dind. Vulgo et ap. Brunck. quoque hic et in antistr. versu 770. legitur: τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίγξ. Sexies τιὸ dedisse e Rav. videtur Inv. Id.

740. νάπαισί τε, κορυφαῖσίν τ' ἐν ὀρείαις. Vulgo legitur νάπαισι κορυφαῖσί τ' ἐν ὀρείαις. In C. νάπαις. Quod reposuimus, ad metri normam exactum est, ut declarabitur ad antistrophicum versum. Brunck. Juntina minor, νάπαισι κορυφαῖσί τ'. Jam

agnoscas licet versum asynartetum ex duabus penthemimeribus iambicis, tritissimum dramaticis metri genus. Legendum, νάπαις τε κορυφαῖσί τ' εἰν ὀρείαις. [Sed εἰν Comico non usitatum est, nec in lyricis his. DIND.] Proinde τὸ ἴαχον in antistrophico versu genuinum est, nec reponendum ἴακχον, quod nescio cui versificatori venerit in mentem, versus hos utcumque exæquanti. HOTIB. V. Nubb. 278. BERG. νάπαι sunt οἱ ὀρεινοὶ καὶ ἀναπεπταμένοι τόποι, auctoribus grammatt. antiquis, i. e. *nemora, saltus.* V. Spanh. ad Call. Apoll. 89. et Intpp. Hesych. DIND. νάπαισι κορυφαῖσί τ' ἐν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. νάπαις κορυφαῖσι τ' ἐν Bloc. ID.

741. Quater et hic et v. 743. (ut 752.) ponitur in aliis omnibus edd. τιὼ—. Ter tantum v. 741. et bis 743. habet Inv. DIND. τιὼ τιὼ τετίγξ Rav. ID.

742. ss. ita Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. δι' ἐμῆς γέννος (γένος Ven. II.) ξουθῆς μελέων | ἱζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου (φυλλοκόμων Crat. ἐπιφυλλοκόμων Ven. I. II. Wech. ἐπίφυλλοκόμων Raph.) | τιὼ τιὼ τιὼ τιὼ | Πανὶ etc. DIND.

742-3. Sic colloca β'. α'. quin et Suid. in Ξουθῆς sic habet Δι' ἐμῆς—Πανί. BENT.

743. ἱζόμενος. In A. B. ἱζομένη. Hic versus strophæ sextus esse debet, eoque positus est ordine in tribus codd. In impressis perversus est versuum ordo, ita ut strophici antistrophicis non respondeant. Versus 743. in A. B. similis est versui 741. μελια est 'fraxinus, multum Homeri præconio Achillisque hasta nobilitata,' quæ sunt verba Plinii H. N. 16, 13. φυλλόκομος est, comis, foliis superbiens. DIND. ἱζόμενος Suid. Ms. μελία. ὀρείαις. PORS.

744. V. supra 214. Euripides Herc. Fur. 692. Κύκνος ὥς, γέρων ἀοιδὸς πολιῶν ἐκ γενύων κελαδήσω. BERG.

745. ἀναφαίνειν νομοὺς μελέων est, *edere, canere, odas;* ut ἀναφαίνειν θεοπροπίας Hom. Il. A. 86. Πανί, quia deus nemorum est, ἀγαλλόμενος μολπαῖς, Hom. H. in Pan. 25. Hinc et Cybele statim post memoratur, quia versari in montibus credebatur. DIND.

746. Lege σεμνά τε. BENT. Infra 875. BERG. Dimeter est anapæsticus. Male vulgo legitur, σεμνᾷ τε. Distincte in membr. scriptum σεμνά, sed τε male omissum est. σεμνὰ epitheton est substantivi χορεύματα. BRUNCK. χορεύματα ἀναφαίνειν est *instituere choreas,* quæ, quoniam deæ sacræ erant, propterea σεμνὰ χ. dicuntur. σεμνά τε, jam olim et metri et concinnitatis causa edidi, quamquam Cybele (μήτηρ θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων Orph. Hymn. 13, 7.) dici recte σεμνὰ potuit, quod et aliorum deorum dearumve et Cybeles epitheton est. DIND. νόμου ἱερεὺς Suid. Ms. ξουθῆς. PORS. σεμνᾷ τε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. — ὀρεία Ven. I. II. Raph. ὄρεια Bloc. DIND.

747. Decies syllaba το repetita in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND. Decies vulgo το repetitum est, undecies ap. Brunck. novies tantum ap. Inv. ID.

748. F. ὡσπερεὶ μέλιττα. REISK. Lucretius (de Rer. Nat. lib. iii. init.): Floriferis ut apes in saltibus omnia libant, | Omnia nos itidem depascimur aurea dicta. Sic de Sophocle auctor vitæ illius: μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθ' ὃ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. BERG. Isocr. ad Demon. p. 48. ed. Battier. ὥσπερ τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν βλαστήματα καθιζάνειν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνειν· οὕτω χρὴ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν. Phrynichus poëta fuit melicus, commemoratus etiam in Ran. 1334. s. et alibi. Poëta καρπὸν μελέων dixit pro μέλη, propter verba ἀποβόσκεσθαι et μέλιττα. ἔνθεν est, ab avium cantu. ᾠδὰν e cod. Rav. reponendum puto. DIND.

749. Φρύνυχος Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. DIND.

750. Non post καρπὸν sed post ἀεὶ interpungitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. (nulla omnino interpunctio in Ven. II.) DIND. ἀπογενέτω Suidas in ed. Mediolanensi. ID. ἀπελέγετο Suid. Ms. φρύνιχος. PORS.

752. Ter tantum τιο in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. legitur. DIND.

753. In Ald. etc. præf. Ἐπίῤῥημα στίχων ις'. τὶς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. DIND. Hæc chorus ad spectatores conversus dicit. Legendum est ὦ, in ed. Lips. DIND.

754. Citat Suidas v. Διαπλέκειν. KUST. διαπλέκειν. Subaudiri potest τὸν βίον, ut in isto iambo, ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε, qui exstat ap. Athen. xi. p. 458. Etiam verbum simplex ita usurpatur. Euphron ap. Stobæum: Ὦ Ζεῦ, τί ποθ' ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχύν, Πλέκειν ἀλύπως τοῦτον οὐκ ἐᾷς; BERG. ὡς ἡμᾶς i. e. πρὸς ἡ. V. Gregor. de dial. Att. § 33. Apoll. Soph. Lex. Hom. h. v. Apud Suidam v. Ἀννίβας t. i. p. 290. ed. Port. recte legitur in ed. Port. ἀχθέντας ὡς αὐτόν, ubi male Kust. edidit εἰς. Thuc. p. 89,

49. ed. Duck. rescribendum e cod. Reg. ὡς βασιλέα, ut 2, 67. Dind. ὡς male excidit Ven. i. ii. Raph. Id. Suid. διαπλέκειν. Alibi citat διαπλέκειν βίον e Platone Legg. vii. p. 806. a. HSt. Pors.

756. ἐστὶ et ὄρνισι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. —τοῖσι Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

757. ἐστὶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

758. V. infra 1347. Berg. In tribus codd. τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν, quod minus probo. Brunck. Nimirum apud Atticos poëtas καλὸς primam habet fere brevem, quam producit apud iambographos vett. V. Porson. ad Eur. Or. 5. Tamen ἐκεῖ etiam in Rav. est, unde recepit Inv. et melius ad ἐνθάδε refertur. Defendit et Hermann. de Metr. p. 116. Dind. τουτ' ἐκεῖ scriptum est in Rav. Defenderunt etiam Reisig. i. p. 141. et Huschkius ad Tibullum p. 261. Id. τοῦτ' ἐκεῖ παρ' ἡμῖν καλόν ἐστιν Bloc. Id. τοῦτ' ἐκεῖνο καλὸν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ἐστιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ἐστι ἦν—Gel. Port. Lugd. Amst. Id.

759. εἴπῃ. In membr. εἴποι, male, nisi præc. v. pro ἦν reponatur εἰ. Sed nihil mutandum. In duobus aliis ἦν εἴπῃ. Brunck. αἶρε πλῆκτρον. Vide Suidam hoc v., ubi locum hunc verbis Schol. nostri exponit. Kust. V. Schol. Est autem proverbium. Scholia infra ad 1365. καὶ παροιμία· αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. Berg. Calcaria Gallorum dicuntur proprie πλῆκτρα, *tela cruribus agnata* Plin. x. 21. Tropice πλῆκτρον est quodvis armorum genus. Dind. —εἰ μαχεῖ Reisig. ad Sophoclis Œdip. Col. p. 309. Dind.

760. ἐστιγμένος. Alias στιγματίας, ut Lys. 333. Berg. Dicebantur ita fugitivi, quibus, e fuga retractis, notæ inurebantur. Add. Pollux iii. 79. Dind. τὶς Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. τὶς Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id.

761. Supra 248. Berg. Apud Athen. ix. p. 387. extr. hæc avis dicitur ὅλος κατάγραφος κατὰ τὰ περὶ τὸ νῶτον. Add. Schol. h. l. Dind.

762. Σπινθάρου. V. Schol. ad h. l. Berg. In Demosth. p. 1259. et 1358. Reisk. Spinthari memorantur. Dind. τὶς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

763. φρυγίλος. Sic tres codd. ut etiam infra legitur 873. Hic in impressis est φρεγίλος. Brunck. Suidas legit φρυγίλος ὄρνις h. v. Et sic habet Ms. Vat. U. Vide etiam infra 873. ubi Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ. Kust. Lege Φρυγίλος. Bent. Φρεγύλος Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

764. Vide infra ad v. 1526. Brunck. Quædam edd. δοῦλός ἐστι Κάρ, absque copula καί, sine qua tamen metrum stare non potest. Kust. δοῦλος ἐστὶ καὶ Κὰρ Vet. Alii ἐστ' ἦ. Not. Scal. Dind. ἐστι καὶ Κὰρ ed. Kuster. Suid. v. Κάρ. ed. Ald. Juntinæ, Bas. 1. [καὶ] omissum in edd. propter verbi sequentis similitudinem, quod accidit in Sophocl. Trachin. 1298. Strattid. apud Athen. iii. 85. p. 124. πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ. Οἶνον γὰρ πιεῖν Οὐδ' ἂν εἷς δέξαιτο θερμὸν, ἀλλὰ πολὺ τοὐναντίον Ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι, καὶ χιόνι μεμιγμένον. Vulgo utrobique omittitur copula, quæ restituenda etiam Diphilo apud Athen. vi. 16. p. 254. ὁ γὰρ κόλαξ Καὶ στρατηγὸν καὶ δικάστην [sic, accentu male posito; quo magis crediderim merum esse lapsum pro δυνάστην quod habent Athenæus et Grotius p. 785.] καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις Ἀνατρέπει, λόγῳ κακούργῳ μικρὸν ἡδύνας χρόνον, ut edidit Grotius in Excerptis. πολλὰ καὶ καινοπαθῆ, ut πολλὰ δυστυχῆ τε Æschyl. Theb. 340. quod imperite mutavit Brunckius. πολλὰ κἀγαθὰ Antiphan. apud Athen. x. 13. p. 446. c. prout corrigi debet ex xi. 13. p. 494. d. Contra καὶ eximendum est Posidipp. apud Athen. iii. 10. p. 87. f. ὥρα περαίνειν ἐγχέλεια, καράβους. καὶ κάρ. sic Suid. ed. Ms. Pors.

765. φυσάτω πάππους. πάππος est avus et avis quædam. (Aristoteli ὑπολαῒς dicitur, curuca, Schneid. Add. Hesych. v. πάππος. Dind.) In hac ambiguitate ludit. Vult autem dicere: curet se inscribi inter pappos aves; et sic per fallaciam poterit ostendere, se habere pappos avos, poteritque probare se esse civem Atticum. Ceterum, ut hic φῦσαι πάππους, ita φῦσαι φράτορας Ran. 421. Berg. Nimirum φύειν est producere, gignere, nasci facere. Hinc φῦσαι πάππους est facere, ut sibi avi sint, adsciscere avos. Qui enim Athenis peregrinitatis accusabantur, avos et tribules nominare debebant, ut appareret, cives ipsos esse. φρατριὰ dicebatur tertia tribus pars. Pollux viii. 111. φράτορες igitur sunt, qui ad eamdem φρατριὰν pertinent, quorum albis omnes cives Atticos inscribi oportebat. V. Petit. de Legg. Att. p. 222. ss. et Ignarræ Commentarius de phratriis primis Græcorum politicis societatibus, Neap. 1797. 4. Dind. φάτορες Suid. Ms. in φυσῶ, quod et ordo postulat, ubi edd. φράτ. scil. post v. φατνωτόν. Pors. In altero Suidæ loco codex Oxoniensis φάτορες habet, quod in

priore litterarum ordo postulat. Perfrequens hæc in libris scriptis varietas: vid. Buttmann. in Commentationibus academiæ Berolinensis a. 1818. p. 32. DIND.

766. V. Schol. BERG. ἄτιμοι Athenis dicebantur non modo, qui infamia notati erant, carebantque concionandi jure, sed etiam hostes reip. et perduelles, quos impune occidere licebat. V. Reisk. Ind. Demosth. et Petit. Legg. Att. p. 679. DIND. ὁ ποσίου Raph. ID.

767. πέρδιξ γενέσθω. Ut astute elabi possit, more istius avis. BERG. Cf. Athen. ix. p. 387. τοῦ πατρὸς νεόττιον est *dignus patre pullus*. Vid. supra 547. DIND.

768. ἐκπερδικίσαι. Putant Scholiastæ, eam vocem alludere ad perdices aves et ad eum sensum multa congerunt. Ego h. l. audaculus ero et perfricata fronte novam afferam interpretationem, quæ forte non omnibus arridebit, quam tamen credo veram et genuinam esse. Aio igitur Aristophanem allusisse ad nomen Perdiccæ Macedonum regis, quem patet Atheniensium hostem fuisse adhuc uno aut circiter anno ante hujus fabulæ didascaliam in fine anni XVI. belli Peloponn. ex Thucyd. l. vi. Erat autem levis Perdiccas et socios identidem mutabat, modo Lacedæmoniis, modo Atheniensibus amicus. Thucyd. l. i. Ergo ut Μηδίζειν dicebatur *cum Medis sentire* et eorum partibus favere; sic Περδικίζειν sumi potest pro *Perdiccæ favere* et ejus socium esse, vel etiam ejus mores imitari. Sic Thucyd. l. iii. [c. 62.] Ἀττικίσαι dixit. Igitur ἐκπερδικίσαι interpretor, *a Perdicca deficere* et ejus societatem relinquere; quod non turpe fore ait eo, quod primus inconstantiæ talis exempla dederat: et ita intelligere suadet duplex κ in ἐκπερδικκίσαι. Nam si ab ave, quæ πέρδιξ dicitur, ea vox deducta fuisset, per simplex κ debuisset scribi: nam dicitur πέρδιξ, πέρδικος. At nomen regis Macedonum per duplex κ scribitur, Περδίκκας. PALMER. [Exercc. p. 755.] Hæc Palmerii conjectura ingeniosior mihi videtur quam verior. Miror autem, quid sibi ille vir doctus velit, dum ait, interpretationem suam eo etiam firmari, quod ἐκπερδικκίσαι per duplex κ hic apud Comicum scribatur: quum tamen non solum Mss. et omnes quas videre mihi licuit edd. habeant ἐκπερδικίσαι per unum κ, sed etiam grammatici veteres, qui locum hunc Comici citarunt, vel eo respexerunt. V. Suid. v. Ἐκπερδικίσαι et v. Διεκπερδικίσαι, Etym. v. Ἐκπερδικίσαι, et Hesych. v. Διαπερδικίσαι. KUST. ἐκπερδικίσαι. Hesych.: τὸ διολισθῆσαι καὶ διαδρᾶναι, ἀπὸ τῶν περδίκων, μεταφορικῶς. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας. Ignoratur, quis fuerit ille Pisiæ filius. Proditor juxta cum patre fuisse videtur et tunc, quum ageretur hæc fabula, in carcere asservatus fuisse. BRUNCK. Est perdicum more aufugere, de quo earum more v. Aristot. H. A. ix. 8. Æl. N. A. iii. 16. Plin. x. 33. DIND. ἐκπερδικίσαι ex Ecclesiazusis per errorem affert Antiatticista in Bekkeri Anecdotis p. 97, 14. ID.

769. τοιάδε et συμμιγῆ et ἴαχον, Suid. in Κρέκουσα. BENT. In membr. τοιάδε, quod etiam bonum est, subaudito κατὰ, *taliter, ad hunc modum*. Nec metrum obstat, quin lectio recipiatur, ob licentiam in melicis concessam. Antithetici versus monometri sunt anapæstici: Μοῦσα λοχ | μαία | τοιάδε | κύκνοι. BRUNCK. De cygnorum cantu cf. Morin Mém. de l'Acad. d. Inscr. t. vii. p. 112. ss. ed. in 12. et Mongez Mémoire sur les cygnes, qui chantent, Par. 1783. 8. Camus ad Aristot. ii. 271. s. DIND. Ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ις' præf. in Ald. Junt. I. etc. Semichori nomen rursus abest in his edd. Chori nomen præf. in Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. τοιάνδε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Bloc. etc. τοιάδε Rav. ID.

770. Quater tantum vox τιο ponitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. DIND.

771. συμμιγῆ Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. συμμιγᾷ Junt. II. Gel. Port. Lugd. Amst. DIND. συμμιγὴν Bloc. ID.

772. πτεροῖς κρέκοντες ἴακχον Ἀπόλλω. Hæc est membranarum scriptura. Vulgo πτεροῖσι κρέκοντες ἴαχον Ἀπόλλω. [πτεροῖς metri causa iam olim scripsi et in ἴαχον primam esse longam monui. Seductus autem a Toupio, Add. ad Theocr. xxi. 26. qui in μέμφῃ similibusque primam interdum corripi contendit, putavi in κρέκ. secundam esse brevem. DIND.] Ut metra constent, articulus τὸν addendus est. Versus antithetici trimetri sunt Ionici a minore, quorum strophicus in prima sede pæona secundum, antistrophicus autem diiambum habet: νάπαισι τε | κορυφαῖσίν τ' | ἐν ὀρείαις. | πτεροῖς κρέκον | τες ἴακχον | τὸν Ἀπόλλω. ἰάκχω sæpe a librariis in ἰάχω mutatum. V. Musgr. ad Eurip. Hel. 1054. ἴακχον tempus est imperfectum: prima corripitur, quia in melicis augmenti non habetur ratio. BRUNCK. Nova prorsus et inaudita docet Brunckius. Commemorandum hoc duxi eorum caussa, qui sequuntur quemcumque, qui confidenter imperare didicerit. In strophico recte scripsit νάπαισι τε. In antistrophico nihil mu-

tandum erat. Versus isti constant e penthemimeri iambico et ordine pæonico duplici catalectico in disyllabum: *ναπαίσι τε κορυ* | *φαῖσι τ' ἐν ὀρείαις* | *πτεροῖς κρέκοντες* | *ἴαχον* 'Απόλλω. *ἴαχον* propter augmentum primam producit. Hermann. de metr. p. 327. s. *συμμιγῆ βοὰν* ab *ἴαχον* pendet. *ὁμοῦ κρέκοντες πτεροῖς* separatim accipio: *alis simul strepentes*. *κρέκειν* pr. est *pulsare*, ut in oda Sapph. 5. *βοὴν* (pro *βοῇ*) *ἰάχειν* 'Απόλλω, est *celebrare cantu Apollinem*, cui sacri erant cygni, quippe quorum vocibus ille delectaretur. Omnem nostrum locum illustrat Ælian. N. A. xi. 1. Videtur autem hic Dorica forma *βοὰν* restituenda esse. V. 770. et 773. vulg. *τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ*. Septies *τιὸ* posuit Inv. v. 770. sed 773. e Rav. *τιὸ τιὸ τιτίξ*, quod contra usum est. Dind. *πτεροῖσι— ἴαχον* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Bloc. etc. *ισχον* Suid. Id.

773. *τιο τιο τιο τιο τίγξ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Dind.

774. s. hi, auctoritate cod. Rav. divisi versus, vulgo unum efficiunt, et recte. Hebrus Thraciæ est fluvius; ad stagna et fluvios olores versari etiam Aristot. monuit H. A. t. i. p. 689. 6. Dind. s. unus versus in Ald. (in qua *ὄχθῳ* ut et Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. in quibus et *ἔβρον*) Port. (ubi *ὄχθῳ* ut et Lugd. Amst. in quibus *Ἕβρον*). Id.

775. *τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίγξ* edidit Dind. F.

777. *πτῆξε δὲ ποικίλα φῦλα τε θηρῶν*. Versus est dimeter anapæsticus, ut strophicus 745. Prava itaque est impressorum lectio *ποικίλα τε φῦλα θηρῶν*. Quod dedimus, est in tribus codd. Brunck. Virgil. Ecl.: 'quorum stupefactæ carmine lynces, Et mutata suos requierunt flumina cursus.' Berg. Dele *τε*: et lege *φῦλα τά*. Bent. *ποικίλα τε φῦλα θ.* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. *ποικίλα φῦλαττε* Bloc. Dind.

778. *αἴθρῃ*. Ms. Vat. U. *αἰθήρ*. Kust. Ita Il. Θ. 552. *νήνεμος αἰθήρ*. At recte se habet *αἴθρη*, h. e. *εὐδία, ἀὴρ καθαρός*, Hesych. *νήνεμος αἴθρη* omnino est, serena et tranquilla tempestas. Utitur poëta h. l. in re levi oratione cothurnata, Tragicorum nonnullorum more. Dind. *κύματἄτ'* (sic) Junt. i. *κύματ' ἄτ'* Junt. iii.—*τήνεμος* Ven. ii. Id. *αἴθρη* omnes quidem edd. (certe tres primæ) sed *αἰθὴρ* Ms. Vat. U. quod saltem speciosum. Confer Thesm. 43. 56. Pors.

779. Decies syllaba *το* legitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

780. *πᾶς δέ ἐγ.* Ven. i. ii. Dind.

781. s. Hic et sequens versus perperam vulgo digesti sunt, neutiquam strophicis congruentes. Nominis *ἄνακτας* ultima syllaba posteriori versui contribuenda, ut fiat dimeter anapæsticus: prior autem dactylicus est penthemimeres. Brunck. Integrum voc. *ἄνακτας* in hoc versu habent Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. *φόβος ἄνακτας — δὲ* abest. Id. 'Schol. exscripsit Suid. v. *ἄνακτες*.' Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 15. Pors.

783. *ὀλολύζειν* et *ἐπολολύζειν* sunt Æschylea verba et proprie in rebus lætis dicuntur de faustis acclamationibus et ululatibus mulierum in sacris. V. Casaub. ad Theoph. Char. 21. Spanh. ad Call. Del. 258. ad Lav. Pall. 189. Hemsterh. ad Lucian. i. p. 7. Albert. ad Hes. i. p. 1405. Mox vulgo ter tantum *τιο* repetitum. Dind.

784. Ter tantum vox *τιὸ* in Ald. Junt. i. (ubi sine accentu scrib. ut et Junt. ii. iii. Crat. etc.) Dind.

785. Præmissum in Ald. etc. 'Αντεπίρρημα στίχων ις'. φύσαι Port. Dind.

786. *αὐτίκα* est, *nam, ut hoc utar; ut hoc exemplo utar;* ut Xen. Cyrop. iii. 1. 17. Hieron. ii. 7. Chori tragici sunt fere longiores, ut Æsch. Pers. 1-156. Soph. Antig. 1115-1154. Eurip. Med. 1080 -1115. Dind. *ἦν* excidit Lugd. Amst. Id.

787. *τραγωδῶν* Ald. Junt. i. iii. *τραγῳδῶν* Junt. ii. Crat. etc. — *τρυγῳδῶν* quidam. Not. Scal. Dind. Lege *τρυγῳδῶν*. Bent. *ἤχθετο* Suid. Ms. *χορεῦσι*, et ut videtur *ἐκπετόμενος* 788. Pors.

788. Dele *ἂν* et lege *ἠρίστησ' ἄν*. Bent. *ἐκπετόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε*. Dormitabam profecto, quando versum tam turpiter claudicantem sic impune abire passus sum. Repone ocyus, *ἐκπετόμενος οὗτος ἠρίστησ' ἂν, ἐλθὼν οἴκαδε*. Nil discrepant ab impressis codd. nisi quod C. *ἐκπετάμενος* habet. Minore mutatione, una tantum extrita litera, metrum etiam restitui potest: *ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε. ἐκπτόμενος*, ut infra 1384. *ἀναπτόμενος*. Brunck. *ἐκπτόμενος* Rav. *ἐκπετόμενος* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Brub. Gel. etc. Dind. *ἐκπετόμενος οὗτος ἠρίστησ' ἄν*. Vide ad Med. 1. Pors.

789. *αὖθις αὖ κατέπτετο*. In membr. *αὖθις ἂν κατέπτατο*. Duo alii, ut impressi, *αὖθις αὖ κατέπτατο*. Brunck. *ἐφ' ἡμᾶς* est, *in theatrum*. Dind. *κατέπτατο* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

790. Προκλείδης Suid. Ms. in Ἐξίδησε, Χεζᾶς et Χεζητιῶν. Bent. Πατροκλείδης. Iste Χεζᾶς dicebatur a *χέζειν, cacare*, ut notat Schol. et Pollux v. 91. Berg. For-

tassis idem est cum Patrocle, qui Plut. 84. notatur sordidus et immundus homo. Nam patronymica interdum pro primitivis nominibus ponuntur. τὶς Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND.

791. Citat Suidas v. Ἐξίδισεν. KUST. Pro οὐκ ἂν ἐνέχεσεν εἰς θοιμάτιον. In Eccl. 348. ἵνα μὴ ἐγχέσαιμ' εἰς τὴν σισύραν. Proprie ἐξιδίειν est *exsudare;* quia vero sudor in vestes emanat, metaphorice potest usurpari de eo, qui aliud quid in vestem excernit. BERG. ἐξίδισεν, ἐξετίλησεν. Eustath. ad Hom. p. 950, 53. κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία, κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία, ἐξ οὗ κακός, ὁ δειλός. καὶ κακίζεσθαι, τὸ δειλιᾷν, ὡς τό (Il. Ω. 214.)· ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ κακκᾶν συνήθως ἐπὶ παιδίων, ἐπεὶ καὶ τοῖς δειλιῶσιν ἕπεται τοιοῦτόν τι πάσχειν· ὃ καὶ ἐξιδίειν σεμνῶς ἡ κωμῳδία φησὶν, ἀρχὴν λαβοῦσα ἐξ Ὁμηρικοῦ τοῦ (Od. Υ. 204.)· ἴδιον, ὡς ἐνόησα, ἤγουν, ἴδρωσα ἐξ ἀγωνίας. BRUNCK. θοιμάτιον. μάθοιον Suid. Ms. in v. ἐξίδισεν. recte in χεζ. PORS. ἀνέπτατο et mox κατέπτατο Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND.

792. κᾆτα παρδῶν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. κᾆτα παρδῶν δ᾽ἀναπνεύσας Wech. DIND.

793. τίς ὑ. ἐστιν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. τὶς etc. Ven. I. II. Raph. Lugd. Amst. DIND.

794. βουλευτικὸν auctore Schol. erat locus in theatro, quem senatores occupabant. V. Hesych. h. v. et Pollux iv. 22. DIND. βουλευματικῷ Bloc. ID. τὸν ante ἄνδρα excidit Gel. Port. Lugd. Amst. ID.

795. ἀνέπτετο. Animadvertit vel non monitus lector, formam hanc Atticam utique a me revocari. Hic in impressis est ἀνίπτατο, at in duobus codd. ἀνέπτατο. Versu seq. καθίζετο error est recentiorum editt. In primariis edd. et in codd. est καθέζετο. BRUNCK. Dedi olim ἀνέπτατο, ut fuit 791. ubi etiam nunc recte repositum ἀνέπτετο. V. 792. vulgo κατέπτατο. DIND. ἀνίπτατο Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. DIND. ἄρ'—παντὸς ἄξιον. ID.

796. αὖ κατέπτατο Suid. v. βινεῖν. PORS. βινύσας male Junt. I. III.—καθίζετο Gel. Port. Lugd. DIND.

797. ὑπόπτερον perperam Junt. III. DIND. Alibi olim scripserat, ἎΡ' ὑπόπτερον γενέσθ' ΟΥ' παντός ἐστιν ἄξιον; Ὡς Ὁ Διΐτρεφής γε. cf. 722. Vesp. 617. 573. Soph. Aj. 277. dele interrogationem, vel scribe, ἆρ' ἐστὶ ταῦτ' οὐ δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Eurip. Suppl. 216. Aristoph. Plut. 579. 887. Eurip. Troas. 680. Soph. Elect. 617. Aj. 1053. PORS. Imo servandum ὡς Διΐτρεφής, vel etiam scribendum Διειτρεφής, docet Elmsleius ad Med. p. 139. Deinde inter Euripidis loca casu omisi Hippol. 783. quod posuerat, opinor, Porsonus pro Alcest. 783. de quo vide Advers. p. 222. Sed recte vulgatam defendit Monkius, citans Porsonum Præf. Hec. p. xii. DOBR.

798. Lege ὡς ὁ Διιτρεφής: vid. 1442. At Suid. in Πυτιναῖα non habet. BENT. Meminit hujus loci Suidas v. Διΐτρεφής, et Eustath. ad Hom. p. 411. ed. Rom. Lepide autem Comicus Diitrephem per *vimineas alas* emersisse scribit, significare nimirum volens, Diitrephem plectendis vasis vimineis divitem factum esse, eaque ratione ad honores emersisse. KUST. Nempe phylarchus fuit et hipparchus, seu tribus præses et equitum magister. BRUNCK. Similis locus Eccles. 102. BERG.

798-800. Suid. Διΐτρεφής. διϊτρεφής. sic Suid. πυτιναῖα. PORS. Διειτρέφης Elmsl. ad Medeam p. 139. Vid. ad v. 1429.—πυτιναῖα πτερὰ ex hoc loco commemorat Eustathius ad Homerum p. 411. extr. DIND.

799. ἐξ οὐδενός. In Eqq. 158. ὢ νῦν μὲν οὐδείς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας, ubi v. Not. et ad Eccl. 144. BERG. φύλαρχος. Minus bene redditum in versione *tribus præfectus.* Munus militare hic notat id nomen. Verti debuit: 'creatus est equitum tribunus, deinde magister, deinde—' φύλαρχοι Athenis appellabantur equestrium turmarum præfecti, quæ decem erant, una ex qualibet tribu. V. Polluc. i. 128. et viii. 94. BRUNCK. ᾑρέθη multæ edd. DIND.

800. Eurip. Iph. Aul. 346. ἄνδρα δ' οὐ χρεὼν τὸν ἀγαθόν, πράσσοντα μεγάλα, τοὺς τρόπους μεθιστάναι. In Ran. 957. τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις. BERG. γρύπα indicari monet Photius Lex. p. 84. Fictæ avis nomen adhibetur, quo significetur Diitrephem superbe et cum fastu quodam incedere, atque manet ita in metaphora ab avibus et volatu petita. Possit etiam *magnum gallum* indicare, quæ est vis v. ἵππος in multis compositis. Cf. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 237. V. Schol. DIND.

801. ταυτὶ τοιαυτί. Est exclamantis oratio elliptica. Sic Ach. 815. ταῦτα δή. Egrediuntur autem nunc priores illi duo, alati; postquam nimirum gustarunt intus illam radicem, de qua supra 654-5. BERG. Pisthetærus et Euelpides, habitu avium et personis sumtis, ex Epopis domo prodeunt. WIL. οὐδεπώποτε semper de præterito, οὐδέποτε de futuro tempore dici, Grammatici monent. V. Herodian. p. 461. cum not. Piers. Constitui hic actus secundi solet initium. (V. Francog. in-

terpr. et Wiland.) Mirum est quod Invern. errorem edit. Brunck. τουτὶ τοιαυτὶ in textis retinuit, et in not. optimam lectionem cod. Rav. posuit. Errorem etiam Hotib. notavit. Dind. ταυτὶ τοιαυτὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

802. οὐδὲ πώποτε Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind.

803. Omissum Euelpidis nomen in Ald. Junt. ii. additum in Junt. i. iii. etc. etiam Gel. Port. — τοῖσι τοῖς Ven. i. ii. Raph. Lugd. Amst. Dind. ὠκύπτερα sunt *pinnæ* alarum. Sic Geopon. xiv. 7. 6. τῶν ὠκυπτέρων ἐκτιλλομένων, quod ap. Varronem redditum, *evulsis ex alis pinnis.* Id.

804. Frob. οἶδ᾽: Ibid. ᾧ: Suid. in Κῆπος, et Πτίλον habet ὡς. Bent. οἶσθ᾽ Suid. vv. κῆπος. πτίλον. quod omnino legendum, et ita edd. Ald. Kust. ὦ Suid. Ms. κῆπος. ὦ in πτίλον. Pors. οἶδ᾽ ᾧ μ. Gel. Port. Dind.

805. ἐς εὐτέλειαν. Contrarium εἰς κάλλος. Æneas Soph. epist. 25. μὴ ταυτὸν πάθοιμεν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ζωγράφος τὴν Ἑλένην εἰς κάλλος (eleganter) γράφων τῆς κεφαλῆς ἐπιλάθοιτο. Berg. i. q. εὐτελῶς, (ut εἰς cum subst. sæpe pro adverbio. V. Viger. de Idiot. p. 596. ed. Herm.) h. e. negligenter, sine ulla arte picto (nam συγγράφειν h. l. pro γράφειν) anseri. Sic Ælian. V. H. 2, 2. εὐτελεῖς γραφάς. Dind. ἐς εὐτέλ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id. εἰς Suid. ed. Ms. bis. Pors.

806. σὺ δὲ κοψίχῳ. Sic tres codd. [haud dubie etiam Rav. Dind.] Vulgo δὲ omissum. Fallitur Scholiastes σκάφιον pro tonsuræ genere accipiens, eoque magis, quod tonsuram illam confundat cum ea, quam vocabant Græci τὴν ἐν χρῷ κουράν. Tonsuram σκάφιον notare possit in Thesm. 838. ad quem vide Not. Hic autem caput significat, ut in hoc Comici versu in fragm. Inc. xvi. ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ. Scholiastæ errorem ostendit Salmasius in Tertull. librum de pallio p. 269. Verti debuit, *tu autem merulæ caput deplumatæ.* Quæ adduntur verba, *in orbem,* nihili sunt. Brunck. Citat Suidas v. Σκάφιον, ubi nos vide. Kust. σὺ δὲ et καὶ pro γε Suid. Ms. in κῆπ. sc. cetera corrupte. Mox in κὴρ Ms. τύμβουλος. [τύμβουλος. Nempe in epigrammate Anthol. Palat. Jacobs. t. i. p. 348. de qua Galli, Chardon La Rochette, commentationem postea in ejus Miscellaneis Literariis recusam, t. i. pp. 93-102. in compendium redigit, aut ab alio redactam, (Month. Mag. 1797. March, p. 175, 6.) exscribit, Porsonus in schedis. Dobr.] σὺ δὲ κ. ἔοικας idem ed. Ms. κόψ. σὺ δὲ κ. ἔοικας ed. Ms. in σκάφιον. Pors. δὲ abest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

807. ταυτὶ—. V. Suidam v. Οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων et v. ταυτὶ μέν, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. Citat Suidas v. εἰκάσμεθα. εἰκ. Suid. in ταυτὶ μέν. In Æsch. ἀετόν. Pors. μὲν abest Bloc. Dind.

808. Est elegans proverbium apud Græcos, Æschylum auctorem habens; de quo pro diffusa sua lectione et πολυμαθίᾳ erudite multa observavit Gatakerus in Miscell. Posthumis, c. 12. Kust. Versus est Æschyli ex Myrmidonibus, quorum locum plenius adducit Scholiastes: ὡς δ᾽ ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, | πληγέντ᾽ ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν | εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος | τάδ᾽ οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς | ἁλισκόμεσθα. Quæ sic Latine vertit Gatakerus Misc. Posth. c. 12. Ut sermo perhibet fabulæ Libysticæ, | aquilam sagittæ vulneratam cuspide | dixisse, pennas conspicatam missilis: | aliena non sunt ista; nostris alites | en capimur pennis. (Observandum, fabulam Libysticam eum dixisse, quæ est Æsopica; omnes enim fabulæ dicuntur Æsopicæ, quæ illius fabulis sunt similes. Ceterum de hoc proverbio, nam dictum illud in proverbium abiit, videri potest Casaub. ad Athen. xi. c. 12. Berg. Add. Toup. Emm. in Suid. ii. p. 14. Dind.) Vocem ἁλισκόμεσθα ad sensum necessariam Comicus suppressit, ut fit, quando proverbialia dicta, vulgo nota, citantur. Qui dictum usurparint e veteribus, Gatakerus loco laud. recenset; facetissime omnium Ptolemæus, rex Ægypti, deluso Sosibio. Historiam vide ap. Athen. p. 493. f. id est, L. xi. c. 12. Brunck. Legendum forsan, κατὰ τό γ᾽ Αἰσχύλου (v. 807.), *secundum illud Æschyli dictum.* Sequente autem versiculo τὸ αὐτῶν (in ed. Lips.) pro vulg. αὑτῶν sive in libro Rav. inventum sit, seu forte repertum, certe verum est, siquidem non suis scilicet, sed avium pennis instructi incedebant nostri homines. Neque inficete in contrariam sententiam Æschylea Comicus detorsit. Hotib. Similis Æsopica fabula ex Aphthon. in Furiæ Collect. ccxviii. ubi cf. Furia p. 69. s. et fab. 133. in collect. Planud. ubi cf. Ern. Distat hinc aliquantum alia Æschyli fabula ap. Suid. v. Παγάς, quæque ex h. l. desumta esse nequit, ut putabat Toup. ᾐκάσμεθα pro εἰκάσμεθα Attice. V. Valck. ad Eur. Phœn. 165. *cum his comparati sumus;* usitatior est verbi structura cum dat. V. Ælian. V. H. 9,

82. Post ἄλλων subintell. πάσχομεν. DIND. Solebant inter hilaritates convivales alias etiam unus alterum rei alicui ridiculæ assimilare. Et sic accipiendus est locus Diod. Sic. t. ii. p. 453, 9. Wessel. ubi rem acu non tetigit interpres. Hinc ᾐκάσμεθα est, *nosmet invicem rei huic vel illi assimilavimus.* REISK. τάδ'—αὐτῶν πτ. Ald. Junt. I. II. III. Port. Lugd. τάδ'—ἑαυτῶν πτ. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. τάδ' — αὐτῶν πτ. Gel. Amst. DIND.

809. Lege ΕΥ. BENT. Et sic per totam scenam Bent. DIND.

810. Pleonasmum εἶτα μετὰ τοῦτο illustravit Porson. præf. ad Eurip. i. p. lv. DIND. τί δρᾶν γε Bloc. ID. τὶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ID.

811. Verba ταῦτα—συνδ. Epopi (pro Euelp.), sequentia Pisthetæro (cujus nomen v. 813. omittitur) tribuuntur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. DIND.

812. Lege τοὔνομ': BENT. τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει; In membr. et in C. ἡμῖν ὄνομ'—. In B. ut in impressis ἡμῖν οὔνομ'. Mendose utrobique. Prior lectio in metrum peccat: posterior in loquendi legem. Ionicum οὔνομα respuit comicus Atticæ scenæ sermo. Vulgati etiam libri τοὔνομα recte exhibent v. 820. et 1293. BRUNCK. φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν οὔνομ' ἔσται τῇ πόλει. I. τοὔνομ' ἔσται. Ita conjeceram, sed male. Vera lectio est, τί δ' ἡμῖν οὖν ὄνομ' ἔσται. Similiter ου exciderat in edd. hac et Ald. supra 356. ubi recte Kust. edidit μένοντε. οὔνομα quoque eximendum est e Theopompi Nemea apud Athen. xi. 6. p. 471. ubi ita lege: χώρει σὺ δεῦρο Θηρικλέους πιστὸν τέκνον· Γενναῖον εἶδος· ὄνομά σοι τί θώμεθα; Ἆρ' εἶ κάτοπτρον φύσεος; ἣν πλήρες δοθῇς, Οὐδέν ποτ' ἄλλο· δεῦρο δή, γεμίσω σ' ἐγώ. Cætera qui aut velit aut possit, expediat. φύσεος pro φύσεως reposui, ut ὕβρεος pro ὕβρεως reponendum est in Eubulo apud Athen. ii. 1. p. 36. c. ὁ δὲ τέταρτος οὐκέτι Ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς, ubi nequaquam rem acu tetigerunt Casaub. in locum et Fl. Chr. ad Aristoph. Vesp. 1384. Idem apud eundem xiii. 3. p. 569. A. ὕβρεος, οὐ πόθου χάριν. Plut. 1045. hæc et Ald. recte ὕβρεος, pessime edidit Kust. ὕβρεως. γεμίζειν Æschyl. Agamemn. 453. Euripid. Cyclop. 505. Mendum in Eubuli versu non animadvertit Jos. Scaliger Castigat. in Propert. p. 188. ed. 1582. In sequenti versiculo legendum, Ἑλλάδας ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω, ejecto περὶ, quod mireris non animadvertisse Markland. ad Euripid. Iphig. Aul. 370. In Eubuli versu ex Athen. xiii. recte ὕβρεος Scaliger edd. 1577. 1600. PORS. Eubulum partim expedit, Advers. p. 124. γεμίζων in γε μείζω Æsch. Suppl. 453. cum Stephano puto latere. De loco inquinatissimo vide Blomfield. ad Agam. p. 303. DOBR. Elmsl. ad Acharn. v. 4. p. 30. φέρ' ἴδω, τί ἄρ' ἡμῖν ὄνομ' ἔσται. DIND. ἡμῖν οὔνομ' Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. ἡμῖν οὔνομ' Junt. I. II. III. ID.

814. Perperam olim verbis Ἡρακλ. etc. et 817. Ἐντευθενὶ etc. Epopis persona præfixa est. Ad θείμην repetendum ex antecedd. vocab. ὄνομα. Unde in antiquis edd. Pollucis p. 1184. legebatur: Σπάρτην δ' ἐγὼ θείμην ἂν ὄνομα τῇ πόλει. Sic Eurip. Phœn. 12. τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο, ubi v. Valck. Ludit Comicus in ambiguitate voc. Σπάρτη et v. τίθεσθαι. σπάρτη dicitur etiam funis ex sparto, planta genistæ simili, factus. V. Plin. H. N. 19, 2. 24, 9. Niclas. ad Geopon. i. p. 236. Quomodo σπαρτία in lectis adhibeantur, docet Aristot. Mechan. Quæst. 25. t. i. p. 908. E. Similiter Cratinus ap. Poll. X. 186. ludit: Σπάρτην λέγω γε σπαρτίδα τὴν σπάρτενον. Add. Hesych. h. v. Retinuit Wiland. voc. *Spart.* DIND. Memorabilis est scripturæ discrepantia in libris scriptis Pollucis x. 37. σπάρτην δ' ἐγὼ θείμην ἂν ὄνομα τῇ πόλει, οὐδ' ἂν χ. κηρίαν ἔχων. Ita Cod. Ms. Jungermanni, quocum Pal. et Falckenburgianus consentire videntur. Respicit hunc locum Eustathius ad Homerum p. 191. ID. Ἡρακλ. etc. Hic Epopis nomen præf. in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. ID.

816. Locus hic est obscurus, quia corruptus; in quo pro χαμεύνην scribendum est χαμεύνῃ, casu dativo, et verba secundum seriem constructionis sic ordinanda: οὐδ' ἂν πάνυ γε σπάρτην (vel σπάρτον) θείμην χαμεύνῃ, κειρίαν ἔχων. Sensus enim totius loci hujus talis est: *tanto odio Spartam prosequor, ut* (ob nominis et soni affinitatem) *ne sparteum quidem funem viliori licet et humiliori lectulo intenderim, si alius mihi sit funiculus.* Sic recte locum hunc intelligendum esse vidit Eustath. ad Iliad. A. p. 191. ed. Rom. ubi ait: Καὶ ὁ Κωμικὸς δὲ τοῦτο παρεμφαίνει ἐν τοῖς Ὄρνισιν, ἔνθα παίζων περὶ τῆς Λακωνικῆς Σπάρτης ὡς παρωνυμουμένης ἀπὸ φυτοῦ σπάρτου φησί, μὴ ἂν δεηθῆναι σπάρτης, κειρίαν ἔχων, ἤτοι μὴ δεηθῆναι σπαρτίνου πλέγματος, ἐὰν ἄλλην ἔχῃ κειρίαν, ἤτοι δεσμὸν κλίνης. Non dubium est, quin et ille χαμεύνῃ pro χαμεύνην in loco hoc Comici

legerit, uti et Saidas v. Κειρία, apud quem quidem male χαμευνῆ hodie legitur cum circumflexo in ultima, sed unde facile conjicias, initio apud eum scriptum fuisse χαμεύνῃ. Kust. Male Kust. Lege sic: id est, οὐδ' ἂν χαμεύνῃ σπάρτην θείμην· ἂν εἰ κειρίαν ἔχοιμι. Sic et Eustath. Il. A. p. 191=145. Bent. [Mentem Bentleii non satis intelligo. Certa est Kusteri emendatio. Dind.] Sic optime membr. (ut Kust. et Rav.) ut nemo non legendum esse viderat. Inepte vulgo χαμεύνην. Jocus est in ambiguitate nominis σπάρτη. Perversæ admodum erant in impressis libris personæ, quas e scriptorum auctoritate in ordinem restitui. Brunck. Qua in re Inv. eum sequutus est. Cæterum κειρία est genus lori firmioris, quo lecti vinciebantur. χαμεύνη lectus humilis et vilis dicitur. Pierson. ad Mœr. p. 408. θέσθαι σπάρτην χαμεύνῃ est, sparteum funem adhibere ad lectum intendendum. Dind. χαμεύνῃ Rav. πάνυ γε κειρίαν γ' ἔχων Rav. Id. — χαμεύνην πάνυ γε κειρίαν ἔχων Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Bloc. etc. Id. χαμευνῆ Suid. ed. Ms. et κειρίαν γ' in utr. v. Pors.

817. ἐντευθ. Epopis nomen præf. in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. etc. Dind. ΕΠ. ἐντευθενὶ — πάνυ. ΠΕΙ. βούλει Νεφ. dedit Brunck.; cum quo consentit Liber Victor. Id.

818. ἐκ τ. ν. etc. Hic quoque Epopis nomen præf. in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Raph. omissum in Ven. II. Brub. Gel. Port. Lugd. Amst. Dind. Citat Suid. in Χαυνόν. Bent.

819. Νεφελοκοκκυγίαν. V. Lucian. Ver. Hist. i. p. 657. ed. Amst., ubi Nephelococcygiæ hujus mentionem facit. Kust. Vulgo post χωρίων punctum erat, et sequentia tribuebantur Pisthetæro, ita interpuncta: χαῦνόν τι πάνυ βούλει Νεφελοκ. Posui olim certe post βούλει interr. signum, ut oratio paullo gravior redderetur. Emendavit Brunck. χαῦνον proprie de carne molli et fungosa dicitur. V. Casaub. ad Athen. p. 463. sed transfertur ad res molliores et laxas; tum etiam inflatum, tumidum, superbum, indicat. Dind. Non ante βούλει demum, sed jam ante χαῦνον Pisthetæri nomen est in Ald. Ita et Junt. I. ubi post βούλει comma. Sic et Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Similiter Port. (sed comma post βούλει abest) Lugd. Amst. in quibus colon post βούλει. Id.

820. Lege ἀτεχνῶς σύ. Bent. Vulgo sic legitur hic versus: καλόν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα. Mendosissime. Media syllaba in ἀτεχνῶς apud Comicum nusquam producitur. Legendum: καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς κ. μ. ε. τ. Brunck. F. καλὸν γὰρ ἀτεχνῶς. Vide ad Lysistr. 933. Pors. Reisig. ut Bent. καλόν γ' ἀτεχνῶς Bloc. Dind. ἰού, ἰού. καλόν γ' ἀτεχνῶς — Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Ita et Port. Lugd. Amst. sed ἰού, ἰοὺ separatim extra versum. εὗρας Wech. Id.

821. Continuantur hæc Epopi in Ald. Junt. I. II. III. etc. αὕτη γ' Junt. III. ἄρ' ἐστιν Bloc. Dind. Lego cum Elmsl. ad Acharn. v. 784. p. 208: αὑτηγί. Id.

822. τὰ Θεαγένους. — Quas Theagenes jactet opes, dicit esse in urbe, quæ est in aëre ædificata, id est, nullibi eas esse. Infra 1127. ubi de vastitate murorum hujus urbis, conjungit eam cum simili jactatore: ὥστ' ὑπεράνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς καὶ Θεαγένης etc. Berg. Dele τά. Bent.

823. Lege λῷον i. e. ὄνομα. Bent. Αἰσχίνου. Iste etiam volebat dives videri et semper in ore habebat opes, quas non habebat domi. In Vesp. 123. μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης — κἆτ' ἔσεται χρήματα. Berg. Pro λῷστον legi λῷον, melius, jubet Reisk. At superlativi non raro pro comparativis ponuntur. V. Dorv. ad Char. p. 457. Wessel. ad Herod. p. 517, 6. ad Diod. S. t. ii. p. 458, 94. Adjecta autem hæc tantum sunt propterea, quod poëta antea mentionem fecerat ostentatorum. Dind. λῶστον Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. λῷστον Brub. Rav. Id.

824. ἢ τὸ Φλέγρας πεδίον, *aut campum Phlegræum*, dicemus esse illum locum, ubi sunt istorum opes, aut urbem istam ætheriam; quia hæc non est: Phlegræus autem campus et res, quæ ibi dicuntur, contigisse, sunt inanes poëtarum fabulæ. τοὺς Γηγενεῖς. Vid. ad Nub. 851. Berg.

824-5. φλεγραίας Suid. in v. ἵναπερ τ. γ. ἀλαζονευομένους καθυ. Suid. ed. Ms. φλ. Pors.

825. Ald. κἆθ' ὑπερηκόντισαν lege καθυπερ —. Bent. ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν. Sic perspicue scriptum in tribus codd. Erat in vett. edd. ἀλαζονευόμενοι κἆθ' ὑπερηκόντισαν, turpiter claudicante versu. Kust., ne monito quidem lectore, quod utique manifesta in menda necessarium non erat, emendatam scripturam, quæ jam in duabus minoribus Batavis reposita fuerat, exhibuit; καθυπερηκόντισαν. At Transsilvanas stipes [Berg.], cui perinde erat, dactylusne an tribrachys quartam senarii sedem occuparet, veterem revocavit mendam, inepta

hac addita nota: κᾆθ' ὑπερηκόντισαν. Sic omnes edd. pristinæ: nupera καθυπερηκόντισαν. Brunck. Debebat Kust. ἀλαζονευομένους servasse, quod in Leidensi est. Reisk. Id etiam reponi jussit Bisetus, restitui olim, expressit etiam Wiland., idque nunc etiam melius videtur. Hic enim locus non erat comicæ conversioni, qua ipsi dii jactantia superasse gigantes dicerentur. Dind. ἀλαζονευομένους, quod conjecerat I. Seager in the Classical Journal, iv. p. 711., legitur apud Suidam v. Φλεγραίας πεδίον t. iii. p. 619. et Bloc. convenienter epicorum narrationibus. Sed consulto rem invertisse videtur comicus —κᾆθ' ὑπερηκόντισαν edd. veteres et scholiastes p. 459, 24. καθυπερηκόντισαν primus reposuit Portus, et habet Suidas, qui hæc ita scripta affert, ἵνα περ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς ἀλαζονευομένους καθυπερηκόντισαν. Non contemnenda in his scripturæ ab vulgata discrepantia, ἵνα περ θεοί. Id. κᾆθ' ὑπερηκόντισαν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. κᾆθ' ὑπ. Ven. i. ii. Brub. Gel. Raph. καθυπερηκόντισαν Lugd. Amst. Id.

826. λιπαρὸν τὸ χρῆμα τ. πόλ. h. e. ἡ πόλις, *pulchra, egregia, urbs.* Ita λιπαρὸς sæpe de urbibus, ut Nub. 298. Ach. 639. Athenas Pindarus dixerat λιπαράς, a popularibus præterea mulctatus. V. Æschin. epist. 4. πολιοῦχος est urbis præses, dea tutelaris, Minervæ epitheton etiam Nub. 602. et Eqq. 577. Mox eodem sensu πολιάς. V. Albert. ad Hesych. t. ii. p. 993. Dind. Epopis nomen præf. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

827. V. Schol. Pro Παναθηναίων in edd. est Ἀθηναίων, minus recte. De isto peplo v. Euripid. Hec. 466. Berg. De peplo in Panathenæis deduci solito omnia pervulgata. V. Meursii Panathenæa c. 17. 18. Brunck. Solebant Athenienses quinto quoque anno Panathenæis magnis conficere peplum Minervæ, in quo fortium virorum et heroum res depictæ erant. V. Pollux vii. 50. Wessel. ad D. S. ii. p. 440. ξαίνειν pr. carminare lanam, h. l. est, e lana conficere. Dind.

828. τί οὐκ Scholiastes p. 459, 29. ἐῶμεν Bloc. Dind.

829. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἄν. ἂν alterum om. Suid. sed habet ἔτι. Locum Ach. [119-22.] om. Ms. v. Κλεισθένην ὁρῶ, ut videtur. Pors. Simillime Eurip. Suppl. 447.: πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις, ὅταν—. Clisthenes mollis erat homo (Nub. 354. Ach. 118.); unde ei tribuitur κερκίς. Dind. Iste in Thesm. 583. introducitur hæc dicens: φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου. Berg. Etiam hic Epopis nomen pro Euelp. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

832. Dele ΠΕΙ et lege τίς δαί: vid. 826. Bent. Ita Ms. et Elmsl. ad Ach. 105. in Auct. Dind. τίς δ' αὖ καθέξει (κατέξοι Bloc.). Sic B. C. In membr. τίς δαὶ καθέξει. Vulgo: τίς δ' ἂν καθέξει. [Lego αὖ pro ἄν. Berg. Ita ed. Brub. habet. Dind.] Sæpissime commutantur ἂν et αὖ. Priori particulæ hic locus non est. τίς δ' αὖ refertur ad τίς δαὶ v. 826. Ubi non melius quam hic legeretur τίς δ' ἂν θεὸς —. Prius τίς δαὶ male hic repetitum fuit in membr. De Pelasgico arcis muro, (v. Intpp. ad Polluc. viii. 101. et Meurs. Cecrop. c. 5. in fin. Kust.) quem facete Πελαργικὸν appellat Comicus ad ciconiarum nomen alludens. V. Meurs. in Cecropia c. 5. et Att. Lect. vi. 1. Tametsi Πελαργοὶ etiam quandoque appellantur Pelasgi. Incoluerunt illi præter alias multas regiones, Tyrrheniam, unde sæpe Tyrrheni vocantur. Hinc est, quod Callimachus de quadam urbe dixit Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν [Fragm. 283]. Brunck. Add. Dion. Hal. i. 28. Antt. R. Hesych. t. ii. p. 903. Photius Lex. p. 298. Chandler. Dind. Elmsl. ad Acharn. v. 105. p. 53. —Πελαργικὸν cur Elmsl. ineptum dicat et in Πελασγικὸν mutari jubeat, non intelligo. Id. τίς δ' ἂν καθέξει. F. τίς δαί, ut supra 826. Pors. τίς δ' ἂν καθ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Dind.

833. Lege ΠΕΙ. Bent. τοῦ Περσικοῦ. Nempe gallus, supra 707. Berg.

834. Fo. ὅπερ—δεινότατον. Bent. δεινὸς Bloc. Dind.

835. Ἄρεος νεοττός. Sic bene membr. Vulgo Ἄρεως. Illud Atticum est ab Ἄρης, ut Σωκράτεος a Σωκράτης. Æolicum et poëticum est Ἄρεως ab Ἄρευς. V. Eustath. ad Hom. p. 518. Brunck. Nota est fabula de gallo ex Metamorphosibus Ovidii. Berg. Quia pugnax est (Æsop. fab. 10.) Martis pullus dicitur; Marti enim erat sacer. Mox dici proprie debuerat ὦ νεώτερε δεσπότα, sed νεοττὲ magis comicum est. Recte omnia hæc Euelpidi tribuit Brunck. quippe qui suos ita interponere soleat jocos. V. 845. Ἄρεως Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Bloc. etc. Verba ὦ ν. δ. etc. Pisthetæro tribuuntur in Ald. Junt. ii. Gel., quamquam et ante v. 832. ejus nomen legitur. Sic et Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. in quibus tamen v. 836. Epopi adsignatur. Id. Pro ΠΕΙ. lege ΕΥ. Bent. Π. ὦ ν. δ. ΕΠ. ὡς δ' ὁ—πετρῶν Bloc. Dind.

836. Schol. ὥσθ' ὁ. Bent. ὥσθ' ὁ θεὸς

scholiastes p. 460, 19. Dind. πετρῶν edd. vett. et Port. Id.

837. Vulgo ἄγε νῦν legitur. Dind.

839. ἀποδύς. Ita recte omnes edd. pristinæ, quas vidi. Nupera διαδύς. Berg. Nescio, unde in Kust. editionem venerit διαδύς, quod nec metrum admittit, nec sententia. Fieri non potest, quin operarum sit error. Brunck. ἀποδύς. Ed. Kust. typorum ut videtur vitio διαδύς. Vide ad Eq. 777. ὄργασον. Suid. v. Pors. ἀποδὺς ὀργάδας grammaticus in codice Havniensi 1971. apud Bloc. ad Etymol. M. vol. ii. c. 990. Respexit hunc locum etiam Phrynichus in Bekkeri Anecdotis i. p. 53, 31. Dind.

842. κωδωνοφορῶν περίτρ. Nempe ad explorandos excubitores. V. infra 1160. Berg. Tintinnabulis enim excubitores explorabant. V. Thuc. iv. cap. ult. ibique Duck. et Fabric. ad Dion. Cass. i. 733. Dind.

843. κήρυκε. Sic manifestum est scribi oportuisse. Perperam libri omnes κήρυκα. Brunck. κήρυκε Markland. ad Euripid. Iph. Taur. 112. recte. Pors. κήρυκα πέμψον Elmsl. ad Acharn. v. 178. p. 73. Similia sunt quæ ex Pausania collegit Siebelis ad i. 1, 4. p. 6. Dind. κήρυκα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Bloc. etc. Id.

845. σὺ δέ γ' etc. Epopi tribuunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

846. οἴμωζε παρ' ἐμ'. Dixerat alter κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμέ, id est, πρὸς ἐμέ. Ultima verba repetit facetus Euelpides, sed alio sensu. Isti παρ' ἐμὲ valet *mea causa*, ut est apud Plautum sæpe: Epid. v. 2, 14. 'Dum sine me quæras, quæras *mea causa* vel medio in mari.' Et Menæchm. v. 1, 27. '*Mea* quidem hercle *causa* vidua vivito, | Vel usque dum regnum obtinebit Jupiter.' Insulsa ista vulgo Epopi tribuuntur. In membr. quarum fidem sequutus sum in distinguendis totius hujus colloquii personis, Euelpidi bene hæc adscripta sunt. Brunck. Consueta salutandi et valedicendi formula erat χαῖρε. Pro ea οἴμωζε comice ponitur. Verba ἴθ' ὦ 'γαθ'—πεπράξ. fortassis ex Tragico quodam expressa sunt. πεπράξεται pro πραχθήσεται. V. Mœris p. 294. Dind. ἴθ' ἀγάθ' Junt. iii. ἴσθ' ὦ 'γάθ' Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. (non Raph.) Id.

848. καινοῖσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

850. τὴν χέρνιβα Ven. i. Raph. Dind.

851. Στροφὴ κώλων ζ' præf. in Ald. etc. Dind.

851-57. Hæc strophica sunt, respondentia versibus 895-902., quod cuivis facile apparebit, modo εἵνεκα pro ἕνεκα ponat et bis ἴτω, articulumque in τῷ θεῷ expungat, omnia hæc metrorum causa. Male autem harum stropharum versus præter duos primos et ultimum exhibentur in vulgatis, quos ita digerendum: προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσιέναι (*dochm.*) | θεοῖσιν, ἅμα δὲ προσέτι, χάριτος εἵνεκα, (*iamb. senar.*) | πρόβατόν τι θύειν. (*iamb. penthemim.*) | ἴτω ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ θεῷ. (*iamb. sen.*) | (897.) Χέρνιβι θεοσεβὲς ὅσιον ἐπιβοᾶν, | καλεῖν δὲ μάκαρας ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ | ἱκανὸν ἕξετ' ὄψον; (quærit sacerdos, an id fieri Pisthetærus jubeat, hoc ipso nolente) τὰ γὰρ παρόντα etc. Ultimo versu strophæ τὸ ᾠδὰν pessime omisit Brunckius. Antistrophæ primo versu ἆρα scribendum metri causa. Hotib. Bent. ut Hotib. Dind. Præfixum χορὸς στρουθῶν Bloc. Id.

853. προσόδια. In Nubb. 306. καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, ubi v. Not. Berg. Sunt *supplicationes*. Cf. Spanh. ad Call. in Jov. i. Dind. προσῴδια Raph. Id.

854. σεμνὰ bis scriptum in Cod. Vat. et Victor. Dind.

856. Lege προβάτιον. Bent.

857. Dele τῷ. Bent. ἴτω ter in tribus est codd., in impressis bis tantum. Brunck. [Ter etiam posuit Inv., ut videtur cum Rav. Dind.] Πυθιὰς βοά. Ex Scholiis: τὸ Πύθιον μέλος, οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν Παιᾶνα. Berg. Videtur potius de tibiæ cantu simpliciter accipiendum cum Schol. cod. Vat. V. Pollux iv. 79, 81. Dind. ἴτω ter habet liber Victor. Quare recepi, et τῷ θεῷ, quod post βοὰ legebatur, delevi. — βοᾷ vel βοᾶ edd. ante Basileensem a. 1547. Dind. Bis tantum ἴτω in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. βοᾶ Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. βοᾷ Junt. ii. Brub. βοὰ Gel. Port. etc. In Lugd. Amst. βοὰ τῷ θ. singularis versus. Not. Scal.: "βοᾷ τῷ θεῷ Vet." Id.

858. Χαῖρις. V. Schol. Non enim apparere videtur arcessitus, ut sacerdos. Etiam Pac. 951. ὡς ἢν Χαῖρις ἡμᾶς ἴδῃ, πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλητος. Erat autem malus tibicen et citharœdus. Berg. Cod. C. vocem ᾠδὰν omittit, quæ ex inepta glossa textui addita fuit: eam non agnoscit metricus Scholiastes, cujus hic nonnulla est auctoritas, quia, sive adsit sive absit vox illa, æque bonum est metrum. Brunck. Retinuit voc. ᾠδὰν cum cod. Rav. Inv. sed glossema sapit. Dind. ᾠδὰν ejecit Brunckius: sed intacta reliquit antistrophica. Habet ᾠδὰν Rav., quare non ausus sum ejicere, licet eo ejecto antistrophicus

versus 902. facile huic rationi accommodari possit, recepta Suidæ scriptura, *γένεια καὶ κέρατα*. Id. *συναδέτω* Ald. Junt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. *Τυναδέτω* vitiose Junt. I. III. *συνᾳδέτω* Port. etc. *ᾠδὰν* abest Bloc. Id.

859. Præmittitur *'Αλλοιόστροφα* in Ald. Junt. I. etc. Comma post *τουτὶ* abest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. In Lugd. Amst. post *ἦν* nota interr. Dind. *φυσᾶν* scil. *αὐλόν*, *inflare tibiam*, ut Ach. 863. Pac. 954. Quæ sequuntur, Pisthetærus dicit, postquam accuratius tibicinem adspexerat. Id.

860. V. Schol. Dicitur etiam *φορβειά*. In Vesp. 579. *αὐλητὴς — ἐν φορβειᾷ τοῖσιν δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσιν*. Berg. Qui prodibat in scenam tibicen, corvino vultu ornatus erat et capistratus tibicinum more. *φορβειὰ* quid sit, optime omnium docet Salmasius in Plinianis p. 585. cui omnia sua debent Longini interpretes ad cap. 3. *Περὶ Ὕψους*. Græcum nomen est *φορβειά*, unde verbum *ἐμφορβειόω*, *ἐμπεφορβειωμένος*. Prava est librorum nostrorum scriptura [*ἐμπεφορβιωμένος*]. Legitimam formam, hic omnino reponendam, confirmat Eustathius ad Hom. p. 539. *φορβειά, ἤγουν τὸ καὶ περιστόμιον καὶ στόμιον, 'Ρωμαϊκῶς δὲ εἰπεῖν, καπίστριον· ὅθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐμπεφορβειωμένος*. Brunck. *δεῖν* Bloç. Dind.

861. *ἐμπεφορβειωμένον* Eustathius ad Homerum p. 539, 18. Vulgata scriptura *ἐμπεφορβιωμένον* utitur Suidas v. *φόρβιον* t. iii. p. 623. ubi hunc versum et partem præcedentis affert. Dind. *ἐπεφορβιωμένον* Ven. II. Id.

862. Dele ΕΠ. Bent. In aliis edd. scribitur *θῦε*. Rav. *καινοῖσιν*. Dind. Continuatur Pisthetæro, ut ab me factum est. Id.

863. In Pac. 950. ubi etiam sacrificium est, *τὸ κανοῦν πάρεστιν* —. Berg. Jam prodit, qui canistrum gestat, sacerdos sumta inde dona altari imponit, atque sacra auspicatur ea quæ sequitur oratione ad populum. Wiland. *Στροφὴ κώλων ι'* præf. in Ald. etc. *ποῦ 'στιν* Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. etc. *τοῦ 'στιν* Junt. II. vitiose. Dind.

864. V. Schol. Berg. *ἑστιοῦχος* dicitur simpliciter loci præses, ut Ceres Eurip. Suppl. 1. *ἑστιοῦχος 'Ελευσῖνος* appellatur. Fere est Jovis epitheton. Dind.

865. *Τροχ.* adscriptum, et *ἱερεὺς* ante verba *καὶ τῷ ἰκτίνῳ*. Dind. *ἑστιοῦχον* ex Aristophane affert Pollux vi. 11. Id.

866. In invocandis diis respectum habebant sexus et locorum, ubi colebantur. In Thesm. 338. *εὔχεσθε τοῖς 'Ολυμπίοις καὶ ταῖς 'Ολυμπίαισι κ. τ. λ.* Berg. Legebatur olim *'Ολυμπίῃσιν*. Versum descripseram in duos, metrico Scholiastæ obsequutus. Dind. *'Ολυμπίῃσιν* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Id.

868. *Σουνιέρακε*. Compositum ex *Σούνιον*, quod est promontorium Atticæ, et *ἱέραξ*, *accipiter*. Alludit autem ad *Σουνιάρατε*, quod est epitheton Neptuni. In Eqq. 556. *ὦ δελφίνων μεδέων Σουνιάρατε*, quem locum citavit Scholiastes. *Πελαργικέ*. *πελαργὸς*, *ciconia*; *πέλαγος*, *mare*. Ex his permistis facit avibus Neptunum deum maris. Berg. Proprie debuerat dici, *Σουνιάρατε ἄναξ πελάγους*· immutavit vocabula, quia de avibus loquitur. *Ἄναξ* dicitur Neptunus etiam Vesp. 143. et *ποντομέδων* ib. 1521. Dind. Chori et mox *'Ιερ.* nomen abest, et tribuuntur hæc cum seqq. sacerdoti in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Id.

869. Epitheta Apollinis tribuit cygno, qui est Apollini sacer. Berg.

870. *Λητοῖ ὀρτυγομήτρα*. Paronomasia ab *'Ορτυγίη*: vide Commentar. ad Callimach. (H. in Apoll. 58.) Deinde illud quod sequitur (præcedit) parodiæ est versus *Ὦ Σουνιάρατε χαῖρ' ἄναξ Πελασγικέ*. Bent. *Λητοῖ ὀρτυγομ.* Latona in Ortygia, quæ *ἀπὸ τῶν ὀρτύγων*, *a coturnicibus*, dicta est, peperit Apollinem et Dianam. Berg. Hesych. *ὀρτυγομήτρα· ὄρτυξ ὑπερμεγέθης*. Brunck. Putant nonnulli esse *rallum* terrestrem; dubitat Camus ad Arist. ii. p. 151. s. quamquam eos impugnat, qui hanc avem esse ejusdem speciei cum coturnice et ab ea non nisi magnitudine differre, censuerint. Add. Aristot. H. A. viii. 12. Plin. x. 23. Alluditur simul ad Ortygiam insulam, h. e. Delum, in qua gemellum partum enixa esse Latona dicebatur. V. Spanh. ad Call. p. 115. s. Dind.

871. *ἀκαλανθὶς* i. q. *ἀκανθίς*, carduelis. Nova hæc deorum nomina dearumve ad risum spectatorum excitandum comparata erant. Dind.

872. De Diana *Κολαινίδι* et nominis causa multa ad h. l. Schol. quædam et Suidas habet. Dind.

873. *φρυγίλῳ Σαβαζίῳ*. Quasi dicat, *fringillæ barbaræ*; alludit enim ad vocem Phryx, ut 763. Sabazius autem barbarorum deus. V. ad Vesp. 9. Berg. Dionysus apud Phrygas ita dictus. V. Hesych. h. v. cum intpp. Dind. *Στροφὴ κώλων ϛ'* præf. in Ald. Junt. I. II. etc. Id.

874. *στρουθῷ*. Intelligit struthiocamelum, quæ est avis maxima: si de hac loquerentur ad distinctionem *passeris*, qui etiam [*ὁ*] *στρουθός*, addebant *μεγάλη*, ut ex Schol. apparet; quod etiam est epi-

thetou deum matris Cybeles sive Rheæ. Berg. Add. Ælian. N. A. xiv. 7. Buffon. H. N. Av. t. ii. p. 129. ss. Camus ad Aristot. ii. p. 611. et Schneider. ad Xen. Anab. i. 5, 2. Dind. μεγάλῃ refertur ad μητρὶ, non ad στρουθῷ. Ad h. l. respexisse videtur Eustath. ad Od. p. 1411, 12. sed memoriæ lapsu a sensu aberravit. Brunck. Kust. et Brunck. post στρουθῷ commate distinxerunt, ut μητρὶ μεγάλῃ conjungatur. Alteram rationem sequuntur Scholiastes p. 464, 10. et Eustathius ad Homerum p. 1411, 12. Dind. καὶ στρουθῷ μεγάλῃ (et post hoc interpung.) in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Interpunctio post μεγ. abest Lugd. Amst. Id. στρουθὲ, non στροῦθε, ut alii. Id.

876. V. Schol. Berg. Pisthetæro tribui. Continuabatur sacerdoti. Ineptissime Brunckius v. 876 - 878. choro tribuit. Dind. Chori nomen abest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. στρουθὲ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. μήτηρ Wech. Id.

877. διδόναι — ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν. Hæc fuit formula precum. Menander ap. Athen. xiv. p. 659. in loco simili: διδόναι σωτηρίαν, ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλὰ, τῶν ὄντων τε νῦν ἀγαθῶν ὄνησιν πᾶσι· ταῦτ' εὐχόμεθα. Berg.

879. αὐτοῖσι καὶ Χίοισι. V. Theopompus Historicus ap. Schol. Berg. Χίοισιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

880. In προσκειμένοις ambiguitas quædam studiose quæsita inesse videtur. Nam προσκεῖσθαι est et, *addi*, *adjici*, et *a partibus alicujus stare*. Sed Chii primis belli Pelop. annis cum Atheniensibus faciebant (v. Thuc. iv. 51.), omninoque his multum profuerant in variis bellis (v. Diod. xii. 27.). Dind.

881. Præf. Στροφὴ κώλων η' in Ald. etc. παισὶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. ἡρώων deest Bloc. Dind.

882. Hæc quoque ex consuetis Athenn. precandi formulis sunt petita, nisi quod pro loci consilio aves interponuntur. πορφυρίων v. 707. adfuit. πελεκᾶντι Attica forma est, auctore Schol. pro πελεκᾶνι. Proprie est picus, a πελεκάω ductum, sed deinde etiam de aquatica avi, pelicano, dicitur. πελεκῖνος autem alias herbæ nomen (v. Niclas. ad Geopon. i. p. 199.), h. l. avis aquatica est. Add. Oppian. Ixeut. 2, 6. Dind. περλεκᾶντι Raph. Id. Alibi Porson.; πελεκᾶνι Athen. ix. p. 398. c. Dobr.

883. πελεκείνῳ Brub. Dind.

884. τέτρακι. Videri potest Athenæus ix. p. 398. ubi hic locus citatur. Est autem τῶν σπερμολόγων tetrax; v. supra ad 233. Berg. Esse putatur tetrao minor. Cf. Buffon. iii. p. 134. Camus ii. p. 792. nomina τέτριξ et τέτραξ confudit. V. Schneider. Ind. ad Ecl. phys. p. 355. et Lex. Gr. ii. p. 513. Quænam avis antea φλεξὶς dicta fuerit, incertum est. Dind.

885. ἐλεᾷ. Mallem Τελέᾳ, et ita Schol. qui hunc locum citat supra ad 168. ὅτι Τελέας ὄρνεον· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὄρνεόν τι καταλέγει Τελέᾳ καὶ τετράδι καὶ ταῶνι καὶ βασιλίσκῳ, quæ ibi hodie minus recte leguntur. Nollem tamen pro ave accipere vocem Τελέᾳ. Fuit enim helluo quidam Teleas, quem nunc inter aves numerat, quia crebro inter aves conspiceretur, nempe in foro, quoties iret opsonatum; [hæc inepta est ratio, nec loci series sinit nisi de ave cogitare. Dind.] hinc etiam in Pac. 1005. quum de avibus et anguillis venum ferendis dixisset, subjungit: καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, καὶ ἄλλοις τένθαις πολλοῖς. Simili fere ratione Glaucetem istum, quem hic cum Telea conjungebat, vocat cetum in Thesm. 1062. κήτει βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι. Berg. Quænam aves dicantur ἐλεᾶς, βάσκας, et ἐλασᾶς incertum est. 'Ελέα s. secundum codd. duos ἔλαια, apud Aristot. memoratur. V. Camus ii. p. 293. Ab Alexandro Myndio φασκὰς anatum genus memoratur, sed ab eo βασκὰς discernitur (v. Schneid. Lex. v. Φασκάς); Aristoteli memoratur βόσκας (ubi nonnulli βάσκας legi voluerunt), quæ esse videtur Francog. *sarcelle*. V. Camus l. l. p. 744. 'Ερωδιὸς est *ardea* (non *fulica*, ut Hemsterh. v. 1142. vertit), *héron*, Reiher. V. Camus p. 415. *ardea cinerea*, Œdmann. V. supra 302. Dind. ἐλεσᾶ pro ἐλασᾷ Bloc. Id.

887. καταράκτης, quod nomen ap. Aristot. scribitur καταῤῥάκτης, ex genere aquaticarum avium est, a nonnullis redditur *mergula*, ab aliis *Skua Hoieri* esse dicitur (ap. Brissonium *goiland varié* s. *grisard*, v. Camus ii. p. 172. s.), secundum Œdmannum; *pelecanus bassanus* Linn. — μελαγκόρυφος est *ficedula*, (*bec figue* s. *tête-noire*, v. Camus ii. p. 117. et 795. s.) — αἰγίθαλλος s. αἰγίθαλος autem *parus*, (v. Æl. N. A. 1, 58. Geopon. 15, 2.) *die Meise*, *mésange* (Camus ii. p. 507.). In cod. Aristoph. Paris. 2712. auctore interpr. Francog. in Th. Gr. p. 294.

θ

non αἰγιθάλλῳ sed αἰγι (sic) legitur. Dind. λαγκορύφῳ (omissa prima syllaba με vitiose) Junt. i. iii. Id. μεγαγκορύφῳ liber Victor. Id.

889. *παῦ' ἐς κόρακας* etiam Acharn. 864. legitur. Et *παῦε* (*cessare fac, facesse te hinc in malam rem*) differt a sequ. *παῦσαι* (*desine*) *καλῶν* (*invitare ad sacra*), ut Plato comicus ap. Poll. iii. 124. *παῦσαι δυσφημῶν. ἱερεῖον* est i. q. *θῦμα*. V. Ammon. h. v. et Mœris p. 204. DIND. Pisthetæri nomen abest Ald. Junt. II. præfigitur in Junt. I. III. etc. ID.

890. *ἐπεὶ* Wech. DIND.

890-4. Sycophantæ tribuuntur Bloc. DIND.

891. *ἁλιαίετος* est aquila marina, (Aristot. H. A. 9, 34. et Camus ii. p. 69.) *γὺψ* autem vultur (vautour, Buffon. Hist. N. Av. t. i. p. 209. ss. Camus ii. p. 820.). DIND.

892. *τοῦτο γ' οἴχοιθ'*. Sic tres codd. [etiam Rav.] et veteres editt. Mendose in Frobeniana et inde in aliis *τοῦτο οἴχοιθ'*. Berglerus omissam particulam reposuit. BRUNCK. L. *τοῦτό γ' οἴχοιθ'* ex ed. Ald. PORS. *ἴκτινος* Junt. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. — *τοῦτο οἴχοιθ'* Gel. Port. Lugd. Amst. In not. Scal.: *τοῦτον οἴχοιθ'*. DIND. Ald. *τοῦτό γ'*. BENT.

893. *καὶ σὺ καὶ τὰ στέμμ.* tu cum tuis infulis, vittis, quibus sacrificans ornatus erat. DIND.

894. *τουτογὶ θύσω*. Id est, *τοῦτο τὸ ἱερεῖον*. Sic primariæ edd. duæ. In tertia, quam curavit Ant. Fracinus, excusum *τουτοσί*, quod nihili est, et tamen per subsequentes propagatum fuit usque ad Gelenium, qui præclare sibi emendare visus est, reponens *τουτοισί*. Hoc exinde in omnibus edd. repræsentatum fuit, nemine reclamante, ne Kustero quidem, qui ad fidem Aldinæ edit. textum se recensuisse profitebatur. In membr. et in C. perspicue scriptum *τουτογί*. In B. mendose *τουτονί*, frequenti errore ob similitudinem literarum ν, γ. BRUNCK. *τουτοισί*. Metro succurrit ed. Ald. *τουτογί*. Recte autem vertit Tib. Hemsterhusius, et quod mireris, Andreas Divus. PORS. *τουτοσὶ* Junt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *τουτοισὶ* Gel. Port. Lugd. Amst. *τουτογὶ* Junt. I. III. *τουτονὶ* Vat. Victor. DIND.

895. *Στροφὴ κώλων η'* præf. Ald. etc. *αὖτ'* Gel. DIND. *αὖ τἄρα σοι* Elmsl. ad Acharn. v. 323. p. 103. Scribebatur *αὖτ' ἄρα σοι*. Bent. *αὖτ' ἄρά σοι*. Scholiastes p. 466, 4. in editione Ald. *εἶτ' αὖθις αὖτ' τἄρα σοι* (sic). ID.

897. *χέρνιβι* edd. Amstelodam. a. 1670. et Brunckius. Vide de accentu hujus vocis Hermannum ad Eurip. Herculem Fur. v. 924. Conf. ad v. 958. DIND. *χερνίβι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. *χέρνιβι* Amst. ID. 897. et 899. absunt Bloc. ID.

899. Aut *μακάρων*, si metrum patitur, aut *μάκαρα* in singulari legendum. REISK. Neutrum ferri potest. At modo post *μάκαρας* commate distinguatur, recte se habet pluralis, cui in appositione subditur *ἕνα* —, *deos et quidem unum tantum*, si, quod sufficiat, adsit opsonium. *ὄψον* dicitur, quidquid ad panem editur, *προσφάγημα*. Mœr. et Tho. M. h. v. DIND.

901-2. *οὐδέν ἐστι πλὴν γένεια καὶ κ.* Suid. ed. Ms. *θύματα*. PORS.

902. *γένεια καὶ* Suid. in *Θύματα*: et Schol. omittit *τ'*. BENT. *γένειόν ἐστι*. Perperam vulgo copula inseritur, *γένειόν τ' ἐστί*. Versus est iambicus. BRUNCK. *γένειόν τ' ἐστὶ* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Bloc. etc. DIND.

903. Lege *πτερίνοις*. BENT. *τοῖς πτερίνοις θεοῖς*. Sic tres codd. [et Rav.] recte. Perperam in impressis *πτερίνοισι*. BRUNCK. L. *πτερίναις*. PORS. *πτερίνοισι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. *εὐξόμεθα* Bloc. DIND.

904. Intervenit poëta, carmina quædam istis oblaturus in laudem novæ urbis, ut aliquid munusculi auferat. Est autem dithyrambicus et utitur Dorica dialecto. BERG. Male etiam hic præfigitur Πει. in Ald. Junt. I. III. Ποι. est in Junt. II. Crat. Ven. I. II. DIND.

905. *κλῆσον* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. *κλῇσον* Lugd. DIND.

906. *τεαῖσιν* Cod. Victor. *νέαις* Tyrwhittus.—*ἀηδαῖς* (i. e. *ἀοιδαῖς*) Cod. Victor. DIND.

907. *ποδαπόν*; Sic tres codd. [etiam Rav.], bene. Ad *πρᾶγμα* pertinet. Vulgo *ποδαπός*. [Ita *ποδαπὸς* cum *τις* erat jungendum, atque *τις* redundabat, ut *φιλότεκνός τις* Plut. 163. DIND.] In primariis edd. *τουτὶ τὸ πρᾶγμα*, omisso *τί*. BRUNCK. *τί*, glossema id *τοῦ ποδαπόν*, etiam Juntinis abest. Lege, *τουτὶ τὸ πρᾶγμα ποδαπόν; εἰπέ μοι, τίς εἶ*. Sic fere et Xenoph. Mem. iii. 10, 11. verbo *εὔρυθμον* adscriptum *ἁρμόττον* scriptorem ipsum invasit, non sine sententiæ perversione. HOTIB. *τί* abest Rav. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Addiderunt Gel. Port. Lugd. Amst. (etiam Brunck.) *ποδαπὸς* (nulla interpunct. addita) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. (ubi, ut in Port. Lugd. Amst. ante *ποδ.* interr. signum) Raph. *εἰπέ μοι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND.

908. Bacchylides apud Stobæum [tit. lv. p. 208. Grot.]: *τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰρήνη μεγάλα πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄνθεα*. Æsch. Prometh. 172. *καί τοι μ' οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσι*

θέλξει. Berg. Sunt *mellita*, suavissima, *carmina*. Ducta imago ex Hom. Il. Δ. 249. ὀτρηροὶ in Homm. carminibus sæpe dicuntur *servi gnavi* et *studiosi*, ut Il. A. 321. Od. Δ. 23. etc. Sed ὀτρηρὸς Μουσάων θεράπων in Homeri Margite lectum dicebatur, carmine, quod ad comœdias proxime accessit. V. Eustrat. ap. Ruhnk. ad Vell. Paterc. p. 20. Dind. ἰείς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Id.

911. Ex hoc loco patet, servos olim apud Græcos non fuisse comatos. V. Adr. Junium de coma p. 446. ed. noviss. Kust. ἔπειτα δῆτα. Eurip. Alc. 818. τί φῄς; ἔπειτα δῆτά μ' ἐξενίζετε. Idem Hec. 623. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα; Berg. κόμην male Junt. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

912. διδάσκαλοι dicebantur tum ii, qui chorum docebant et fabulis agendis suppeditabant sumtus, tum ipsi poëtæ comici, tragici, etiam dithyrambici, ut h. l. v. Pollux iv. 106. Suid. et Harpocr. h. v. Ita διδάσκειν de poëtis, fabulam edere, Ran. 1058. Cæterum hæc et sequentia poëtam dixisse, quæ antecedebant, cecinisse Wiland. putat.

913. V. Schol. Berg.

915. Poëtæ amiculum ὀτρηρὸν jocose vocat, quia erat τετρημένον. Brunck. ληδάριον. Ed. Farrei ληδάριον. V. supra 715. Berg. οὐκ ἐτὸς grammatici dupliciter exponunt, οὐκ ἀληθῶς (Schol. Plut. 404.) et οὐ ματαίως, οὐκ ἀλόγως. V. Ruhnk. ad Tim. p. 200. et Alb. ad Hesych. ii. p. 811. Dind. λῃδάριον Ald. Junt. I. II. III. Gel. Port. Lugd. Amst. ληδάριον Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Id.

916. κατὰ τί — Nub. 238. ἦλθες δὲ κατὰ τί; Berg. ἀνεφθάρης. Ita recte edd. pristinæ; non ἂν ἐφθάρης. Sensum verbi bene exprimit versio. Sic Demosthenes contra Mid.: ἀλλὰ δεινοί τινές εἰσιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ παρεῖναι. Sic ἐκφθαρεὶς apud nostrum Pac. 72., quæ loca citavit Bisetus. Sic etiam προσφθαρεὶς Eccl. 248. Id. Vid. not. ad Conc. 248. Recte in tribus codd. conjunctim scriptum est una voce. In recentiorum edd. plerisque ἂν ἐφθάρης. Veterem scripturam revocavit Berglerus. Brunck. ἀνεφθάρης junctim quoque Ald. Pessime ed. Kust. ἂν ἐφθάρης, ut male citat Taylorus ad Lycurg. p. 229. Pors.

917. μέλοι male Junt. III. Νεφελοκοκκυγίας vitiose Junt. II. Dind.

918. κύκλια μέλη dicebantur proprie carmina, quæ a choris in orbem saltantibus (κυκλίοις χοροῖς Nub. 337. Ran. 369.) canebantur, hinc dithyrambica, in honorem Bacchi cantata, unde omnino dithyrambi, cf. Perizon. ad Æl. V. H. x. 6, 8. In quo carminum genere quum excelluerit Simonides Ceus (v. Bentlei. Opusc. p. 320. s. ed. Lips.), patet cur additum sit, καὶ κατὰ τὰ Σιμ. facta ad modum, ad exemplum, Simonidis (ut κατὰ τούτους Plat. Apol. S. i. 7. ubi de hoc usu præp. κατὰ v. Fischer. et Lennep. ad Phalar. p. 94. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 85.). Dind.

919. παρθενεῖα. Hoc nomine vocabantur cantica, quæ in quibusdam sacris a virginum choris canebantur. Citantur Pindari aliorumque παρθενεῖα: sed ignoratur, quisnam fuerit hujus carminum generis character proprius. Brunck. In pluribus deorum sacris chori virginum circulares instituebantur. V. Spanh. ad Callim. p. 298. et 342. ed. Ern. καὶ deleri voluit Reisk., sed neutro loco abesse potest salvo metro. V. Fragm. Pindari ex ed. Heyn. t. iii. P. i. p. 27. ubi ab Heynio laudantur veterum et scriptorum et grammaticorum de iis judicia, atque etiam de scriptura, Παρθένια, Παρθένεια, Παρθενεῖα agitur. Dind. παρθενεῖα agnoscit scholiast. p. 467, 8. Sed est vitiosum. Eodem errore θυννεῖα scribebatur in Equitibus v. 354., ubi receptam ab me Schweighæuseri correctionem θύννεια confirmavit liber Rav. — Verba κύκλιά τε πολλὰ — Σιμωνίδου affert Suidas v. παρθενεῖα t. iii. p. 52. κατὰ τὰ Σιμωνίδου v. Σιμωνίδης t. iii. p. 316. τὰ deest Bloc. Id.

920. σὺ πότ'. Omnes quas vidi edd. σύ ποτ', male. Berg. Lege πόσον. Bent. Χόστημα στίχων δ' præf. in Ald. etc. σύ ποτ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. Dind.

921. κλήζω edd. nonn. vett. δὴ deest Bloc. Dind.

922. τὴν δεκάτην ταύτης. Locus hic notandus est, quoniam ex eo discimus, infantibus olim apud Græcos nomina die decimo a nativitate imponi solita fuisse: qua de re vide Suid. v. Δεκατεύειν, Harpocr. v. Ἑβδομευομένου et ibi Maussacum. Cfr. Comicum nostrum supra v. 494. Kust. οὐκ ἄρτι etc. *nonne nunc primum decimo die hujus urbis sacrifico?* quasi de infante nuper nato. Solebant enim decimo die a natali sacrificare. Eurip. Electr. 1125. ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων. Τούτων ὑπέρ μου θῦσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγώ, Δεκάτῃ σελήνῃ παιδός, ὡς νομίζεται. Berg. Decimo post pueri nativitatem die imponebatur ei nomen, convenientibus patris propinquis et amicis, qui post sacrificium peractum excipiebantur epulo. Vid. Meursium Gr. Fer. in Ἀμφιδρόμια. Brunck. θύειν aut est simpliciter celebrare sacrificiis aliisque sacris ritibus, ut

Ælian. V. H. i. 15. 15. θύειν ἀναγώγια, aut supplendum διά, ut in form. θύειν εὐαγγέλια Eqq. 653. V. Verheyck. ad Anton. Lib. p. 7., aut dictum pro θύειν ὑπὲρ τῆς δεκάτης, v. Musgr. ad Eur. Hel. 1132. Prius h. l. probabilius. Ad Suid. v. Δεκάτην ἑστιᾶσαι. Dind. δεκάτην excidit in Junt. i. ii. Id.

923. Decima luna sive decimo die ætatis nomen imponebatur infantibus. Demosth. adv. Bœotum: ἀλλὰ καὶ τὴν δεκάτην ἐμοὶ ποιῶν τοὔνομα τοῦτο ἔθετο. Berg. νῦν δὴ est *nunc primum, nunc modo*, ut Pac. 5. V. Ruhnk. ad Tim. p. 186. Fisch. ad Plat. Polit. ii. 8. Dind.

924. Soph. Ajac. 1020. ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινός, διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας. Berg. φάτις poëticum verbum est idem valens quod φήμη. V. Hesych. cum intpp. Subintell. ἦλθε, si ad hanc unice rem spectat, sed tum Μουσάων redundat; aut ἐστί, si est universa sententia: celerrima est Musarum (poëtarum) fama. Wilandus de inspiratione Musarum accepit, contra et usum loquendi et sensum loci. ἀμαρυγὴ a radiis lucis (v. Hesych. h. v. cum intpp.) transfertur ad velocitatem indicandam. Dind. Ὠιδὴ καὶ στροφὴ κώλων ζ' præf. in Ald. etc. Id.

924-5. Suid. ἀμαρυγάς. Pors.

925. οἵαπερ Suid. in Ἀμαρυγή. Bent.

926. ὦ πάτερ —. Ita compellat conditorem urbis hujus aëriæ, ut Pindarus Hieronem Syracusanum, Ætnæ urbis conditorem. Verba Pindari citat Scholiastes. Fuit autem istud principium totius carminis, ut testatur Schol. Pind. ad Pyth. ii. [127.] ἰστέον, ὅτι τὸν ἐπινίκιον ἐπὶ μισθῷ συντάξας ὁ Πίνδαρος, ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἀρχή· σύνες ὅ τι λέγω ζαθεῶν ἱερῶν ἐπώνυμε. Vide et not. sequ. et in contextu v. 945. Berg. In iis, quæ poetæ tribuit Comicus, multa sunt e Lyricis expressa. E Pindari hyporchemate in Hieronem novæ Ætnæ conditorem, ista profert Schol.: σύνες etc. Brunck. Ad hæc et seqq. e Pindaro expressa cf. Schneider. Fragm. Pind. p. 7. ss. et Heyn. ad Fragm. Pind. t. iii. p. i. p. 12. ss. Poeta jejunus donum petit ab urbis Nephelococcygiæ conditore, appellat autem eum verbis, quibus Pindarus Hieronem. Ætna h. l. est oppidum Siciliæ. V. Ducker. et Wass. ad Thuc. p. 439. Wessel. ad Diod. S. i. p. 461. Solebat Pindarus laudare conditores aut reges urbium, unde victores oriundi erant, ut Hieronem Ætnæ conditorem Pyth. i. str. 4. add. Nem. Od. ii. σὺ δὲ πάτερ Rav. Dind.

927. ὁμώνυμε. In locis modo citatis legebatur ἐπώνυμε, sed ap. Schol. Pind. Nem. vii. [1.], ubi etiam citatur hic locus Pindari, legitur itidem ὁμώνυμε. Sunt autem eædem literæ ἱερῶν et Ἱέρων. Berg.

928-9. Perperam ed. Kust. ὅτι. Existimavi aut jungenda esse τεᾷ κ. πρόφρων (tuo capiti, i. e. tibi ipsi, benevolus), aut legendum ὅ, τι περ Τεὰ κεφαλὴ (tu) θέλῃ —. Nimirum non vidimus rideri dithyrambicas ineptias, et in iis non justam orationem et idoneum sensum quæri debere. *Tuo capite*, est, per te. πρόφρων etiam Pindaricum, i. q. εὔνους, ut Pyth. 9. str. 3. v. 11. Dind. κεφαλῇ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. κεφαλῇ Ven. ii. θέλῃς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

930. ἐμὶν τεΐν. V. Schol. Berg. Sententiæ inutilia ista pronomina addit Comicus ad derisionem dithyrambicorum, qui Pindarum æmulantes hos Dorismos identidem ingerebant. Brunck. V. Kœn. ad Greg. Cor. p. 122. s. τεΐν Doribus non minus quam τίν fuit usitatum. V. Maittair. de Dial. p. 261. Fischer. Anim. ad Well. ii. p. 209. Dind.

931. τουτὶ τὸ κακὸν est, *hic importunus homo*, ut *malum* Latinis Comicis dicitur. V. Donat. ad Ter. Eun. iv. 7. 10. ἀποφευξούμεθα Attica forma, ut Plut. 447. Dind. Σύστημα στίχων ε'. præf. in Ald. etc. Id.

932. εἰ μὴ κ. λ. *nisi nosmet liberaverimus ab isto;* ita infra 954. πέφευγα ταυταγὶ τὰ κρυερά. Berg.

933. σπολὰς superior tunica erat e pelle confecta. V. Hesych. h. v. Pollux i. 135. vii. 70. Photius Lex. p. 392. σοφοὶ antiquitus etiam poëtæ dicti sunt, ut Theocr. xvii. 6. ἀπόδυθι auctore Mœr. p. 26. Attica forma est pro ἀπόδυσαι. Dind. Suid. v. σπολὰς, ubi in editione Mediolanensi scriptum est ὦ οὗτος. Id.

935. ῥιγῶν infinitivus est, ut Vesp. 446. ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάστοτ'. Ad quem locum Schol. ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν. Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς. In Nub. tamen 443. forma communis occurrit ῥιγοῦν, ut et Acharn. 1146. V. Mœris p. 339. ibique Pierson. Sed Lamb. Bos Obss. Critt. p. 48. præeunte Tho. M. p. 782. discrimen facit inter ῥιγέω et ῥιγόω, ut illud ad animum, ejusque horrorem, timorem, hoc ad corpus referatur et frigus. Dind. Neglexerunt interpretes, quod Scaliger ad Virgilii Catalecta p. 232. animadverterat, adumbrata hæc esse ex Hipponactis versibus quos servavit Plutarchus t. ii. p. 1058 d. Verba πάντως δέ μοι ῥιγῶν δοκεῖς affert Suidas v. ῥιγῶν t. iii. p. 260. Id. δέ μοι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

936. Μοῦσα δῶρον δέχεται. Sic perbene membr. Inepte vulgo, τόδε e sup.

v. repetito, Μοῦσα τόδε δῶρον δέχεται Brunck. Μοῦσα τόδε δῶρον etiam in Rav. esse notat Inv. Dind. Ὠιδὴ καὶ στροφὴ ἑτέρα κώλων δ' præf. in Ald. etc. Id.

937. Ante δῶρον repetitur τόδε in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Bloc. etc. Dind.

938. τεᾷ (h. e. σᾷ) φρενὶ redundat, ut φρεσὶ sæpe ap. Hom. et Pind. V. Dammii Lex. p. 2559. s. Dind.

940. ὤνθρωπος h. l. cum indignatione et in malam partem dicitur. V. Valck. ad Eran. Phil. p. 156. Dind.

941. Νομάδεσσι. Sic bene scriptum in B. (et Rav.) ex idiomate Doricæ dialecti, de quo vid. Kœnius ad Corinth. p. 154. Perperam in membr. Νομάδαισι γὰρ ἐπὶ Σκύθαις. Sumtum hoc etiam ex eodem Pindari hyporchemate, cujus verba Schol. profert: Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων, ὃς ἀμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται. ἀκλεὲς δ' ἔβα—. Sic probabiliter scripserat Pindarus, non ἀκλεής, si verum est, quod narrat Schol., illum, acceptis ab Hierone mulis, currum etiam petiisse. Sequebatur forte ζεῦγος ἡμιόνων ἄτερ ἅρματος. Brunck. V. Schol. Dicit autem Pindarus, Stratonem quidem errare in Scythia, sed non habere currum, cui domus sit inædificata, ut ceteri habent Scythæ. Æsch. Prom. 708. Σκύθας δ' ἀφίξῃ νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, ubi videri potest Stanlei. Berg. Nimirum Scythæ nomades (Herod. iv. 11. et 19.) tentoria imponebant curribus, et, qui curru carebat, infamis habebatur. V. Schol. Æsch. Prom. 715. Scythiæ multivagas domos appellat Seneca Herc. Fur. 533. V. Wessel. ad Diod. S. ii. p. 424. Dind. Ὠιδὴ καὶ στροφὴ ἑτέρα κώλων ε' præf. in Ald. etc. Νομάδεσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. ἀλᾶτε Junt. iii. στρωμάτων Bloc. Id. ἀλᾶται στράτων. Sic Suid. Ms. v. νομάδες. ἀλλὰ τῶ στράτων Ms. in ὑφαντ. Pors.

943. Suidas legit ὑφαντοδόνητον h. v. sed cui vulgatam præfero. Kust. [Pro ὑφαντόν. Dind.] ὑφαντοδόνητον. Sic recte scriptum in B. [etiam Bloc. et Rav.] ut et apud Suidam legitur in Σπολάς. Vulgo ὑφαντοδίνητον. Similis menda correcta fuit in Thesm. 324. Brunck. Vestis textilis intelligitur. Ad sensum non refert, utra forma vocabuli dithyrambici præferatur, metro convenit altera nunc recepta. πέπαται est i. q. κέκτηται. V. Valck. ad Ammon. p. 187. s. ad Theocr. Adon. p. 383. Ern. ad Callim. in Cer. 128. V. Hor. Od. iv. 2. 10. Dind. ὑφαντοδίνητων Ald. et cett. edd. πέταται Bloc. Id. ὑφαντοδόνητον. Suid. vv. σπολάς. ὑφαντοδόνητον ἔθος Ms. ἔβα om. Ms. Ed. Med. ἔσθος—ἀλεὴς δ' ἔβα in σπ. at ἔπος — εὐκλεὴς δ' ἔβα in ὑφ. Pors.

944. ἀλλεὴς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. ἀλεὴς Brub. ἀκλεὴς Gel. Port. etc. ἐβασπολὰς tamquam unum verbum Wech. Dind.

945. σύνες, [non ξύνες ut Inv.] ὅ τοι λέγω. Sic scriptum est in membr. et in B. Doricum est τοι pro σοι. Vulgo ὅ ττ λέγω. Parum interest, utro modo legatur. Brunck. *Intellige quid dicam.* Principium carminis Pindarici in Hieronem. V. supra ad 927. Berg. ὅ τι λέγω Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. ὅτι Gel. Dind. ὅ τοι λέγω Rav. Victor. Sed illud male idem, quod σύνες scripsit, sive codicum auctoritate sive arbitrio suo fecit. In Platonis Menone p. 76. D. HSt. qui eisdem Pindari verbis utitur, pro σύνες ὅ τι λέγω, quod vulgo scriptum erat, major meliorque librorum pars ξύνες ὅ τοι λέγω præbet. ξύνες ὅ τι λέγω Suidas v. ὑφαντοδόνητον. ξύνες testantur etiam Strabonis libri t. ii. p. 259. Id.

946. Σύστημα στίχων ε' (etsi quatuor tantum sunt) præf. in Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Sed Gel. Port. — δ'. Dind. Dubium non est, quin ξυνίημ' glossema sit, quod in locum genuinæ vocis, cui olim superscriptum erat, intulit librarii alicujus stupor. Scripserat Comicus, ξυνῆχ' ὅτι βούλει etc. Nihil certius hac emendatione. Brunck. ξυνίημ' pes est anapæstus. Nescio an alibi apud Comicum occurrat hoc verbum secunda correpta. V. not. ad Lys. 157. In Plut. 45. εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ. Id. Ex Indice Brunck, sub v. ξυνίημι colligi potest, scribi eum voluisse ξυνῆκ'. Nam affert ξυνῆκα ex Av. 946. in not. χιτωνίσκος est *subucula.* V. Piers. ad Mœr. p. 416. ἀπόδυθι rursus ad avem aliquam dici censet Wiland. Sed potest etiam ad sacerdotem, minus tamen probabiliter, aut ad servum, qui aderat, referri. Dind.

949. Verba κλῇς τὴν πόλιν Schol. Latini et Francog. interpretes jungunt cum verbo ποιήσω. ποιεῖν ita absolute ponitur, ut sit carmina pangere, ut Plat. Phæd. iv. 6. Apol. vii. 4. et ad utrumque locum cf. Fischer. et Wyttenb. ad priorem p. 129. Quæ sequuntur, canit poëta, et Apollinem (χρυσόθρονον) jubet (citharæ cantu) celebrare novam urbem. Dind. κλῆσον τὴν πόλιν ταύτην ex Comico affert Eustathius ad Homer. p. 1497, 54. Id. ἐθὼν Ven. ii. Id.

950. Ὠδὴ καὶ στροφὴ κώλων δ' præf. in Ald. etc. Dind.

951. κρυεράν. Subaudi πόλιν. Dicit autem *frigidam*, quia in aëre est ædificata, unde nives cadunt. BERG. In componendis his verbis et epithetis jungendis obscurus atque ineptus esse voluit, ut dithyrambicos poëtas, qui male Pindarum æmularentur, rideret. Nam νιφόβολα πεδία non possunt simul esse πολύσπορα, *fertilia*, etsi recte ὑγρὰ πεδία et νιφόβολα ὄρη junguntur Plut. Sertor. c. 17. t. iii. p. 539. Reisk. Ante νιφ. subintelligendum εἰς. τρομερὰν Schol. interpretatur *tremulam, instabilem*. Sed potest etiam *præ frigore trepidans* intelligi. DIND.

952. πολύπυρα Cod. Vat. et Victor. Scholiastes p. 469, 19. νιφοβόλα πεδία. ἀντὶ τοῦ νιφοβόλον καὶ πολύπορον ὁδὸν κατὰ μεταπλασμόν. DIND. πολὺ σπορὰ male Crat. Ven. I. II. Wech. πολύσπορά Brub. Gel. etc. νιφοβόλα Bloc. ID.

953. Fo. τηλέθροον vel τ' ἤλυθον ἀλαλαί: vid. 1759. BENT. Fortassis igitur hic etiam ἀλαλαὶ reponendum, ut Lys. 1293. Erat vox militum hostes adorientium, unde ἀλαλάζειν de militibus hunc clamorem tollentibus. V. Xen. Cyr. iii. 2. 4. Pollux i. 163. ibique Not. H. l. simpliciter est exclamandi vox. DIND. ἀλαλᾶν Bloc. ID.

954. Lege πέφευγας. BENT. πέφευγας. Sic optime tres codd. Insulsissime vulgo πέφευγα, cujus mendæ nihil suboluisse miror doctissimo Latinæ versionis auctori. Ordo est, νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ λαβὼν τονδὶ τὸν χιτωνίσκον πέφευγας ταυταγὶ τὰ κρυερά, ἃ ἄρτι εἶπες. Ad eamdem personam refertur λαβὼν, ad quam πέφευγας. Tunicam autem acceperat poëta, non Pisthetærus. Nec cœlum nec terram tangebat versio: *utique profecto effugi ista frigida carmina accepta hac tunica*. BRUNCK. πέφευγα, supra 932. BERG. Potuit et πέφευγε scribi. Ut πέφευγα servaretur, hi duo versus in ed. Lugd. B. 1624. tributi erant poëtæ, idque olim imitatus sum; sed nec poëtæ convenit ita dicere. Immo ille finito cantu statim abiit. Pisthetærus autem ei, dum abit, hæc dicit. DIND. Σύστημα στίχων ε' præf. in Ald. etc. ἀλλὰ γὰρ πέφευγα τ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. (ubi ταυταγὲ ut et in Port. Lugd. Amst.) Raph. ἀλλ' ἤδη Rav. et Vat. πέφευγας Rav. ἀλλὰ γὰρ π. ταυταὶ Bloc. ID.

955. τὸν χιτων. Poëtæ tunicam, quam accepta meliore, hic reliquit. BERG. Male ita intellectum est. DIND.

956. Vulgo sic legitur hic versus: τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα. [Hanc scripturam retinuit et cod. Rav. auctoritate tuitus est Inv. et part. ἂν certe non opus est. Neque enim Pisth. dicit, *numquam sperassem*, sed *non speraveram*. οὔ ποτ' autem facile in οὐδέποτ' abire potuit, quod hic locum non habet. DIND.] Bene ad sensum vertit Hemsterhusius: *hoc sane malum equidem numquam sperassem*. Sed duplici menda inquinatus est librariorum stupore. οὐδέποτε, quod nobis sæpe observatum fuit (v. ad Lys. 301. Thesm. 32. Conc. 384.), numquam verbo præteriti temporis jungitur: oportuisset οὐδεπώποτ' vel οὔπώποτ', quorum neutrum metrum admittit. Deinde particulam ἂν requirit sermonis lex, quæ reposita commodum etiam hoc affert, hiatum vitari. Sinceram itaque poëtæ manum restitui: τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὔ ποτ' ἤλπισ' ἄν. BRUNCK. ἐλπίζειν, ut Lat. *sperare*, Virg. Æn. i. 547. v. Lindenbr. ad Amm. Marc. xiv. 7. etiam in malam partem dicitur, *metuere*. V. Triller. ad Tho. M. p. 799. πεπύσθαι τὴν πόλιν, *cognovisse aliquid de urbe*, cognovisse eam ædificatum iri. DIND. Brunck. οὔ ποτ' inculcavit, et ἂν post ἤλπισα: utrumque prave. REISIG.

958. Hæc ad sacerdotem dicit, non, ut ex 850. colligi fortassis possit, ad servum. V. 897. DIND. χερνίβα Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. (quamquam v. 850. eædem χέρνιβα). ID.

959. εὐφημί' ἔστω. Sic duo codd. (etiam Rav. et Victor. DIND.) In membr. ut in primariis edd. εὐφημί' ἔστω· in recentioribus εὐφημία 'στω, quæ scriptura potior est. In Thesm. 295. post edd. omnes dedimus εὐφημί' ἔστω. Ultima in εὐφημία longa elidi non debet. Cf. not. supra ad v. 638. BRUNCK. Sacra rursus auspicaturus sacerdos silentium imperat. Dum ille, lustralem aquam dispergens, aram circumit, affertur hædus immolandus, sed oraculorum interpres accurrit per medias aves, et mactari hædum vetat. WILAND. Vates intervenit, ut particeps fiat epularum. Eadem de causa etiam in Pac. 1054. vates interpellat sacrificantes. BERG. χρησμολόγοι (Xen. Hell. iii. 3. 3. Sturz. Lex. Xen. iv. p. 566.) dicebantur, qui oracula (fere hexametris versibus aut trimetris iambicis conscripta, Schol. Nub. 144.) recitabant, quod ipsum χρησμολογεῖν dicebatur (965. 992. in LXX. Jer. xxxviii. 4. est *vaticinari*). μὴ κατάρξῃ. Veteres sacrificaturi, victimis pilos e fronte evellere vel abscindere solebant, quos postea tamquam prima libamina igni in ara accenso imponebant. Eurip. Electr. 800. ss. ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν | Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μόσχου τρίχας | τεμὼν ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε

δεξιᾷ. (e canistro quum depromsisset Ægisthus rectum cultrum, juvencæ pilum abscissum sacro igni imposuit dextra.) Egregie hoc expressit Virgilius Æn. vi. 243. ss. ubi in describendo sacrificio Æneæ inter alia dicit: 'Et summas carpens media inter cornua setas Ignibus imponit sacris libamina prima.' Hoc proprie *κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου* Græci dicebant. Hesych. *κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου· τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι.* Hinc ducta metaphora Orcus sive Mors ap. Eurip. Alc. 75. *στείχω δ'*, inquit, *ἐπ' αὐτὴν ὡς κατάρξωμαι ξίφει.* Quod Schol. recte exponit: *ἵνα ἀπαρχὴν τῶν τριχῶν λάβω· ὡς ἔθους ὄντος τὸν θάνατον τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν* (id est, ut *primitias crinium ejus*, i. e. Alcestidis morituræ, *accipiam. Solebat enim Mors ejus, qui moriturus erat, comam abscindere*). Hinc Virgilius, veterum poëtarum Græcorum imitator diligens, Æn. iv. [698. s.] erudite ait: 'Nondum illi (Elisæ) flavum Proserpina vertice crinem Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.' Nimirum ritus sacrificantium ingeniosa antiquitas ad inferorum reginam transtulit: ut, veluti hostiis jugulandis crines primum abscindi solebant, sic etiam infera Juno morituris, tamquam victimis Orci, comam verticis adimere videretur. Sed, ut ad *τὸ κατάρχεσθαι* redeamus, vox illa non solum de abscissione vel evulsione crinium e fronte hostiæ dicebatur, sed etiam de reliquis, quæ ipsam jugulationem sive *σφαγὴν* præcedebant. Hinc Eurip. Iph. Taur. 40. et 56. accipitur pro, *aqua lustrali victimam adspergere*, quod clare patebit, si quis contulerit v. 54. 58. 622. ejusdem fabulæ. Proprie igitur *τὸ κατάρχεσθαι* significat *auspicari sacra*; per metonymiam vero antecedentis pro consequenti, ipsam quoque occisionem sive *σφαγὴν* hostiæ interdum notat: quo sensu etiam hic accipi potest. Imo latius aliquando significatio ejus verbi extenditur, et *κατ' εὐφημισμὸν* apud poëtas quamvis occisionem notat: quo sensu accipitur ap. Eurip. Electr. 1222. ubi Orestes ait, *φασγάνῳ κατηρξάμην*, significare nimirum volens, se gladio matrem occidisse. Kust. *εὐφημί ἔστω* Ald. Gel. *εὐφημί' ἔστω* Junt. i. iii. *εὐφημία 'στω* Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. etc.—*κατάξῃ* male Amst. Dind.

961. *φαύλως φέρε.* Ms. Vat. U. *φλαύρως φέρε*, quod forte præstat. Kust. Eurip. Iph. Aul. 850. *ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτὰ καὶ φαύλως φέρε.* Berg. Idem est quod alibi (Isocr. Panath. p. 301. ed. Battier. Ælian. V. H. xiv. 5.) *φέρειν βαρέως. τὰ θεῖα* h. l. oracula divina, sed *τὸ θεῖον* paullo post ipse deus. *δαιμόνιε*, i. q. *φίλε, ἀγαθέ*, ut Hom. Il. Z. 407. Dind.

962. F. *λέγω.* Reisk. Haud dubie, quoniam Pisth. dicit, *ἐχρησμολόγεις — λέγων* est *valens, spectans.* V. Wessel. ad D. S. i. p. 412. *ἄντικρυς* est, grammaticis auctoribus, *diserte, aperte.* V. Ammon. p. 17. Valck. Bacides tres vates memorantur; unus Bœotius ex Eleone oriundus, (v. Herod. p. 627. ibique Wessel.) alter Arcas, tertius Atheniensis, (sæpe ab Arist. memoratus, Eqq. 123. Pac. 1071.) isque h. l. intelligendus. V. Ælian. V. H. xii. 35. ibique Perizon. Dind. *ἔστι* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. *ἐστὶ* Port. Post *ἄντικρυς* interpung. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. abest interpunctio a Gel. Port., post *λέγων* est in Raph., post *χρησμὸς* in Lugd. Amst. Id.

963. Lege hic et in 1023. *τοὺς Νεφελοκοκκυγιεῖς.* Bent.

964. *ἐχρησμολόγει* Amst. Dind.

965. *τὴν δ'* Ald. Junt. i. ii. iii. Raph. *τήν δ'* Junt. i. *τήνδ'* Crat. etc. Dind.

966. *οὐδὲν οἷον.* Schol. *ἀλλ' οὐδὲν καλόν ἐστι καὶ νῦν ἀκοῦσαι τῶν χρησμῶν. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ λυσιτελοῦν. οὐδὲν οἷον, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν καλόν.* Hic bene vertitur *nihil obstat.* Alibi valet *præstat*, ut ap. Demosth. c. Mid. p. 529. *οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου.* Bene Vigerus Gallice reddebat: 'car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loi même.' Brunck.

967. *οἰκήσωσι* Ven. i. ii. Raph. Dind.

968. Duo sunt, ad quæ alludit: primo urbs *'Ορνεαί*, quæ jacet inter Corinthum et Sicyonem, teste Eustath. ad Iliad. p. 220, 19. ubi de urbibus loquitur, quæ vocantur *'Ορνεαί· ἐστὶ δὲ καὶ ἑτέρα*, inquit, *μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.* Sunt autem similes voces *ὄρνεα aves* et *'Ορνεαί*, in qua similitudine ludebat supra v. 400. Deinde etiam alludit ad oraculum Æsopo datum, de quo Schol.: *Αἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλούτου ὁ θεὸς εἶπεν· εἰς τὸ μέσον κτίσαι Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. εὔφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα.* Scio aliter legi alibi oraculum illud; vide saltem Erasmum in Proverb. *Utinam mihi contingant, quæ inter Sicyonem et Corinthum.* Berg. Nimirum ap. Suid. v. *Εἰ τὸ μέσον* et Athen. v. p. 219. est: *Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος*, atque inde Scholiasten corrigi jussit Kust. Dind. *σικυῶνον* vitiose Ald. Id.

969. *τι προσήκει—Κορινθίων; quid ad me Corinthii? quid mihi cum Corinthiis est?* V. Valck. Diatr. in fragm. Eurip. p. 123. Dind. *τῶν κορινθίων* Bloc. Id.

970. *αἰνίττεσθαι πρός τι* (fere additur

accusativus simpliciter, Eqq. 1083. præp. εἰς) est, alludere ad aliquid, obscure aliquid significare. Dind. ἠνίξαθ' Junt. III. Crat. Brub. Gel. Port. Amst. ἠνίξαθ' Ven. I. II. Wech. Raph. 'Ηινίξαθ' Lugd. Id.

971. Πανδώρᾳ. V. Schol. Berg. Priora in Lexicon suum transtulit Hesych. ubi v. edd. Inde intelligi potest glossa Photii Πανδωρία. Sed puto vatem Pandoram memorasse, quia volebat sibi πάντα δωρεῖσθαι. Infinitivi pendent ab omisso v. δεῖ. Dind. θύσαι Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Id.

972. προφήτης est interpres oraculorum, v. Pollux i. 16. et C. G. Bardili Comm. Significatus primitivus voc. προφήτης — Gott. 1786. Hinc Pythia dicta προφῆτις, Wessel. ad D. S. ii. p. 102. πέδιλα Homero erant quævis ὑποδήματα. V. Albert. ad Hesych. h. v. postea Græcis de talaribus deorum usurpatum est hoc voc. V. Thesm. 1110. Dind.

974. ἔνεστι—. In Eqq. 122. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν, ἑτέραν ἔγχεον; Berg. λαβὲ τὸ βιβλίον. Sic membr. et C. hic et ubicumque deinceps vox illa recurrit. Vulgo βυβλίον. Simile quid est ap. Plaut. Bacch. iv. 9. 100. '*Ch.* Estne istuc istic scriptum? *Ni.* Hem specta, tum scies.' Brunck. Grammatici distinguunt et βυβλίον volunt esse codicem non scriptum, βιβλίον scriptum. V. Etym. h. v. et Zonar. i. p. 412. Dind. βυβλίον Ald. Junt. I. II. III. Crat. Rav. etc. (Sic et 976. 980. 986. 989.) Id.

975. φιάλην, *poculum*, vino plenum. Dind.

976. διδόναι 'νεστι. In B. C. perperam διδόν' ἔνεστι. V. not. ad Thesm. 217. Brunck. L. διδόναι 'νεστι. Pors. διδόν' ἔνεστι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. edd. Dind.

977. θέσπιε κοῦρε blandiendi causa dicitur. Ita ὄλβιε κῶρε Theocr. xvii. 66. ubi v. Warton. Dind.

978. Αἰετὸς — Oraculum de Atheniensibus editum ad hanc urbem refert. De isto oraculo in Eqq. 1060. populi persona dicit: ἄγε νῦν ὅπως etc. Ubi v. not. Berg. δῶς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. δῷς Port. Lugd. Amst. Dind.

979. ἴση Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

981. τουτωί Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. Dind.

982. τἀπόλλωνος. Quod putabam diphthongum non elidi ante brevem vocalem neque talem crasin admitti posse, correxi olim τοῦ 'πόλλωνος. At scribitur etiam τἀνδρὸς, τἀγαθοῦ, ejusque generis alia. V. Matthiæ Gramm. Gr. p. 55. Maittair. de dial. p. 22. ed. Sturz. ἐξεγραψάμην est *acceptum descripsi*. Ran. 151. Dind. ἐξεγραψάμην. Soph. Trach. 1165. μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα, etc. εἰσεγραψάμην πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός. Loquitur autem Hercules. Berg. τ' 'Απόλλωνος Port. Lugd. Amst. παρ' 'Απόλ. Rav. Dind.

983. In Ms. Vatic. U. versus hic, mutato tantum verborum ordine, sic legitur: αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζών. Kust. ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζών. Sic perbene membr. Vulgo minus concinne, ἄνθρωπος ἰὼν ἄκλητος. Brunck. ἄνθρωπος ἰὼν ἄκλητος ἀλαζὼν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Bloc. etc. Dind.

984. σπλαγχνεύειν est *extorum participem fieri*, ut Dion. Cass. xxxvii. 30. V. Grot. ad 2 Macc. vi. 8. δὴ τότε exemplo Hom. aliorumque vett. poëtarum ponitur in oraculis maxime post ὅτε, ἐπὰν, etc. ut Socrat. Hist. Eccl. iv. 2. πλευρῶν τὸ μεταξὺ dixit ob v. 968. Dind. σπαγχνεύειν Ven. I. II. Id.

985. χρῆ Ven. I. II. Wech. Raph. τομεταξὺ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Supra 968. divisim. Dind.

986. In Vesp. 75. ἀλλ' οὐδὲν λέγει. Berg. Valet: mentiri, nugari, te puto. Dind.

987. μητ' αἰετοῦ ἐν νεφ. id est: nec illi parce, qui oraculum illud de aquila in Nubibus recitaverit; recitabat autem iste supra v. 978. Berg. ἐν ante νεφελ. excidit in Wech. Dind.

988. Λάμπων. Iste erat fatidicus et a Comicis notabatur, tamquam helluo, ut observat Athenæus viii. p. 544. Noster supra v. 522. dicebat eum jurare per anserem. Διοπείθης. Hunc tamquam furem notat Eqq. 1081. tamquam furentem in Vesp. 379. Berg. Apud Athen. i. p. 20. A. occurrit Diopithes quidam Locrensis, fortassis idem cum nostro. Dind.

991. In Acharn. 828. εἰ μὴ ἑτέρωσε συκοφαντήσεις ἰών. Berg. Abit nunc vates. Dind. οὐκοῦν Bloc. Id.

992. Vulgo præfigitur, Γεωμέτρης ἢ Μέτων. — Meton, inventor enneadecaëteridis jam in Nubb. a Comico derisus est, sed quum h. l. contumeliose adeo tractatus sit, probabile est, poëtam ei, nescimus qua de causa, admodum infensum fuisse. Wiland. Pro Metone hic et in sqq. Γεωμέτρης Ald. etc. Dind.

993. Lege τί δαὶ σύ. Bent. Ita Elmsl. ad Ach. 105. Dind. δράσων scil. ἥκεις. ἰδέα i. q. μορφὴ, *forma*, *species*, periphrasi

inseruit, ut Ran. 385. ὕμνων ἰδέα. κόθορνος erat calceamenti genus utrique pedi aptum, quadratum (Etym. M.) et vulgaribus calceis altius. Hinc non modo de homine, qui se ad omnes accommodat, sed etiam de elato et superbo dicitur. H. l. vertitur ab Hemst.: aut ad quod iter te tam magnifice accinxisti? rectius quam a Brunkio: cur ad hoc te iter accinxisti? Omnino est: cur tam superbe incedis? Prorsus omisit, quod facillimum erat, Francog. interpres. DIND. τὶς δ' ἰδέα et mox τὶς ὁ κοθ. Junt. II. Ven. I. II. Raph. τίς ἰδέα— τὶς ὁ κοθ. Gel. τίς ἰδέα etiam Port. Lugd. Amst. ID. τίς δ' ἰ. Cod. Vat. DOBR.

995. In Nubibus etiam v. 202. geometrarum artem ridet: τουτὶ δὲ τί; alter: γεωμετρία· prior: τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον; BERG. γεωμετρῆσαι h. l. pro simpl. μετρῆσαι, ut Xen. Symp. vi. 8. Plat. Theæt. p. 127. Fisch. DIND.

996. διελεῖν τε κατὰ γύας. Sic legendum. Vulgo renitente metro, κατ' ἀγυιάς. Dawesio debetur hæc emendatio. BRUNCK. Dawes. Misc. Crit. p. 290. s. "Quartam senarii sedem occupat spondeus: nam vox ἀγυιὰ mediam ubique producit. Porro ne ipsa quidem sententia recte procedit. Valet utique γεωμ. βουλ. τ. ἀ. *dimetiri volo aëra non secus atque terram solent geometræ:* sequuntur autem διελεῖν τε κατ' ἀγυιάς, *et dirimere in compita.* Solentne vero, obsecro, geometræ terram in compita dirimere? In *jugera* potius crediderim. Ac proinde, ut homo jactabundus aëra itidem in *jugera* se diremturum polliceatur, rescribendum omnino censeo, — κατὰ γυίας—. Sin γύας malis, litem non moveo. Illud vero monere libet, syllabas αι, ει, οι, υι, quotiescumque sequente vocali producantur, perinde concipiendas esse et pronunciandas ac si vocalis vel potius consonans ιωτα gemina habeatur. Neque igitur moram cuiquam injicere debet, sicubi γυίας priore correpta legatur." Sed γυίας ne Græcum quidem esse, verum ubique, etiam h. l. γύας scribendum, ostendit Toup. Emm. in Suid. i. p. 191. Add. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 248. s. Confirmavit κατὰ γύας cod. Rav. auctoritas. γυιὰς Bloc. DIND. κατ' ἀγυιὰς Ald. et cett. edd. ID.

997. τὶς ἀνδρῶν Ven. I. II. Raph. DIND.

998. οἶδεν. Sic membr. et C. recte. Vulgo εἶδεν. BRUNCK. Conjeci olim legendum ᾖδεν, ut quævis celebrata, decantata, ᾀδόμενα dicuntur. Meton, celeber astronomus et geometra, erat ex pago Leucone, et in pago Attico Colono dicitur fuisse ejus donarium quoddam astronomicum. V. Schol. Præter exspectationem post Hellada nominatur exiguus pagus Colonus. De Metone v. Diod. S. xii. 36. ibique Wessel. et Ælian. V. H. x. 7. DIND. εἶδεν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. εἰπέ μοι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ID.

999. κανόνες ἀέρος regulæ sunt ad dimetiendum aerem. V. de voc. κανὼν Valck. ad Eurip. Hipp. p. 218. s. DIND.

1000. αὐτίμα Ven. I. Raph. DIND.

1001. κατὰ πνιγέα. V. Nub. 95. BERG. Petit, ut ex Schol. ad Nubb. l. l. patet, philosophos et inprimis Hipponem, Pythagoreum, qui cœlum comparaverint cum fornace (κατὰ πν. valet i. q. ὅμοιος πνιγεῖ.). αὐτίκα γὰρ, *nam ut hoc utar, ut ita dicam.* DIND. προσθείς. V. Schol. τὰ δὲ ἑξῆς φησὶν ὁ Σύμμαχος, ἀδιανόητα. BERG. Immo inepta potius sunt, idque ad ridendos mathematicos, ut vel κανὼν καμπύλος et κύκλος τετράγωνος docent. διαβήτης (*circinus*) et κανὼν etiam junguntur Plat. Phileb. 34. ubi vid. Fischer. DIND.

1005. ὁ κύκλος etc. Serione hæc an joco dicis, Comicorum lepidissime? Si serio, videtur *quadratura circuli*, tanto labore et studio a Mathematicis nostris quæsita, sed nondum inventa, seculo tuo non fuisse ignota. Sed absit ut hoc credam. Notiores enim mihi sunt facetiæ tuæ et sales, quam ut risus gratia hæc a te dici, latere me queat. KUST. Formulam μετρεῖν κανόνι illustravit Porson. ad Eurip. Hec. 606. γενήσεταί σοι Bloc. DIND. μέσω Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. μέσῳ Gel. Port. ID.

1007. Ald. ἀστέρες. lege ἀστέρος. BENT. Mathematicos salse irridet Comicus, Metonem introducens, ridicula et absurda de arte sua effutientem: talis est *circulus ille quadratus, cujus in centro forum futurum erat, a quo centro viæ omnes rectæ ad extrema latera deducerentur, quemadmodum a sole, qui et ipse rotundus est, radii recti quaquaversum emicant.* Hæc est manifesta sententia, librariorum supinitate paulisper obscurata: duarum literarum mutatione corruptelam sanavimus. In vett. edd. erat ὥσπερ δ' ἀστέρες, sine ullo sensu. Kusterus, e conjectura, ut videtur, lectore non monito, supposuit ὥσπερ δ' ἀστέρος, quæ sane melior est lectio; idcirco eam Hemsterhusius, vir non contemnendi judicii in versione sequutus est, posthabita priore, quæ nauci non est. Nec tamen sic omnis menda sublata erat: legendum omnino ὥσπερ τἀστέρος, pro τοῦ ἀστέρος, ut 982. τἀπόλλωνος est τοῦ Ἀπόλλωνος. Sic τἀγαθοῦ, τἀνδρός, aliæque similes crases occurrunt bene multæ. Quum ista per

θαλῆν male scriberentur, ὥσπερ τ' ἀστέρος, τ' in δ' a librario mutatum fuit, quod millies contigisse pueri norunt, deinde terminatio etiam mutata fuit. Sol poëtis κατ' ἐξοχὴν ἀστὴρ vocatur. Berglerus ὥσπερ δ' ἀστέρες reposuit, quia ita *edd. pristinæ*. Sed stolidi hominis hæc crisis est. Non præferri quævis lectio debet, quia eam *edd. pristinæ* exhibent. Quid enim hoc ad lectionis bonitatem facit? tamquam si *edd. pristinæ* mendis refertæ non essent! sed præferri debet, quæ sententiæ apta est, quod peritus interpres demonstrare debet. Hujusmodi etiam jactatores communi consensu male mulcandi mihi videntur. Brunck. Idem etiam, non monito lectore, sed recte, dedit ἀπολάμπουσιν, pro olim vulg. ἀπολάμπωσιν, quem conjunctivum putabam ideo positum esse, quod et ad vias urbis et ad sidera spectaret. At ipsa comparationis natura non patitur hoc verbum nisi ad solem referri. Dind. ὥσπερ δ' ἀστέρος Kust. ex Cod. Vat. Id. ὥσπερ δ' ἀστέρες Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Bloc. etc. Id.

1009. Nub. 580. τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; Berg. ἀπολάμπωσιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Bloc. etc. Post Θαλῆς plene interpung. Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. Port., commate Crat. Ven. i. Wech. Brub. Raph. nulla interpunctio Ven. ii. Dind.

1010. ὅτι φιλῶ Bloc. Dind.

1011. Lege πιθόμενος: [contra Dawesii regulam de ictu vocis hyperdissyllabæ. Dind.] Bent. Vulgo sic legitur hic versus: κἀμοί γε πειθόμενος ὑποκίνει τῆς ὁδοῦ. Corruptelam paulo peritior quivis statim subodoratur. Verbum ὑποκινεῖν sententiæ non congruit, quæ ὑπαποκινεῖν flagitat, ut Thesm. 924. τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον. Quod sæpissime contigit, hic quoque e verbo bicomposito alteram præpositionem omisit supinus librarius ὑποκίνει pro ὑπαποκίνει scribens, licet illud cum genitivo τῆς ὁδοῦ construi non possit. Deinde fulciendo versui γε inanis infertum, et genuina forma πιθόμενος in alteram πειθόμενος mutata. Sinceram lectionem repræsentant membr., in quibus scriptum, κἀμοὶ πειθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ. πιθόμενος scriptum oportuisse ipsa metri ratio evincit. Has formas perpetuo a librariis confundi sæpius observavi. Vide modo ad Conc. 772. Nub. 862. Vesp. 749. Brunck. κἀμοί γε π. Adverss. p. 242. γε omittit Schol. Pors. κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει Rav. κἀμοὶ πειθόμενος Scholiastes p. 472, 90. Dind. κἀμοί γε πειθόμενος ὑποκίνει Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Id.

1013. ξενηλατοῦνται. Nam aliquando omnes peregrini Sparta ejecti sunt. V. Theopomp. ap. Schol. et de ξενηλασίᾳ Lacedæmoniorum Xenophon d. rep. Lac. xiv. 4. Periz. ad Æl. V. H. xiii. 16. 7. Ducker. ad Thuc. i. 144. de la Nause Mémoire de la loi des Lacedémoniens, qui defendoit l'entrée de leur pays aux Etrangers, dans les Mém. de l'Acad. d. Inscr. xii. p. 159. ss. Si post κεκίνηνταί τινες commate interpungitur, tum κινεῖσθαι est, *per seditionem ejici* (aliqui jam sunt ejecti, Hemst. et Bergl.); sed Brunck. cum πληγαὶ conjunxit. At non dici tum recte poterat τινες πληγαὶ συχναί, sed debebat esse, πληγαὶ συχναί τινες. Jungo igitur ξεν. καὶ κεκ. τινες: exiguntur peregrini omnes et jam quidam ejecti sunt; ad πληγαὶ subint. εἰσί. Dind. ξενηλατοῦσι Elmsl. ad Eurip. Medeam p. 97. Id. ξενηλαθοῦνται Ven. ii. Raph. Id. ξενηλατεῖται, as a verb impersonal, would be preferable. John Seager.

1015. In Brunck. perperam excusum erat, μὰ Δί, omisso articulo, quem reponendum esse in not Brunck. docuit. ὁμοθυμαδόν. In Pac. 483. ὁμοθυμαδὸν ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον. Berg. Est h. l. conjungendum cum δοκεῖ, et vertendum, *communi consensu*. Alias est *simul*, ut Pac. 483. σποδεῖν grammatici interpretantur τύπτειν. Dind.

1015-16. Citat Suidas v. σποδεῖν. Pors.

1017. ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ φθαίης ἄν. *Nescio an citius abire possis*, quam plagas accipias. Berg. Elmsl. ad Medeam p. 223. M. ὑπάγοιμί τἄρ ἄν. Π. νὴ Δί', ὡς οὐκ οἶδά γ' εἰ—. Vide eundem ad Acharn. v. 178. p. 73. Dind.

1018. ἐγγὺς αὗται. *Prope enim absunt istæ*. Scholia, αἱ πληγαί. ἅμα δὲ τύπτει αὐτόν. Sic Nubb. 971. ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. Berg.

1020. ἀναμετρήσεις. Alludit ad artem geometræ. Berg. Alio sensu γῆν ἀναμετρεῖσθαι Nubb. 203. V. Bos. Obss. Critt. p. 64. Dind. In Exc. Not. ed. Lugd. "ἀναμετρήσει Vet." et sic Schol. Id.

1021. ἐπίσκοπος. Harpocrat. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Brunck. Ex Harp. habent Schol. et Suid. Incedit ille inspector superbo gressu, circumspicit et quærit ποῦ οἱ πρ. πρόξενοι dicebantur qui ab Athenn. et Lacedd. publice erant constituti et legatos exterarum urbium, theoros, ejusque generis alios excipere jussi; erant

igitur πόλεως καὶ ἔθνους (civitatum nomine *hospitum patroni*, ut Hemst. reddidit), ut ξένοι singulorum. V. ad Ran. 461. p. 122. ss. add. Tho. M. v. Προξενῶ, Valck. ad Herod. p. 463. et Abresch. Dil. Thuc. p. 275. Sardanapalus cur dicatur inspector iste, non satis patet. Fortassis quod habitu et incessu regem referre videretur. Hesych. Σαρδανάφαλος: ὁ γελωτοποιός. Num huc respexit? Dind.

1022. τῷ κυάμῳ λαχὼν, id est, *sorte per fabas electus*. Vide nos ad Iamblich. de vit. Pythag. sub fin. ubi plura hac de re notavimus [c. 35. p. 209.]. Kust. Photius Lex. p. 134. κυάμῳ λαχεῖν. νόμος ἦν Ἀθήνησιν, ἄρχοντάς τινας κυάμῳ λαχεῖν. Dind.

1024. φαῦλον βιβλίον Τελέου. Videtur libellum manu tenere, in quo mandata superiorum erant descripta, quæ episcopus iste deberet exequi in civitate avium. Hunc libellum acceperat a Telea, tamquam supremo magistratu: quem Teleam ut hic Comicus facit curare res avium, sic supra numerabat eam inter deos volucres v. 885. Dicit autem φαῦλον βιβλίον quasi iratus, quod cum mandatis aliorsum missus, nec domi licuerit ei manere et res magis arduas expedire. Berg. Videtur potius βιβλίον esse diploma, quo declarabatur, ipsum esse ἐπίσκοπον. φαῦλον dicitur, i. e. vile, nullius pretii, ut Lys. 14. Dind. βυβλίον Ald. Junt. I. III. Wech. Brub. βιβλίον Junt. II. Crat. Ven. I. II. (ubi φαῦλο) Gel. Raph. Port. etc. Id.

1025. τί βούλει δ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind.

1026. ἀπιέναι vitiose Junt. I. III. Dind.

1028. In hoc et in seq. versu ἔστι perperam Kust. edidit. Geminam mendam correxit Bergl., idque, ut aiunt, *ex ingenio*; nam Farrei editio ejusdem erroris immunis non est. Brunck. Φαρνάκῃ. Arroganter dicit, sibi negotia intercedere cum satrapa. Berg. Tum plerique Persarum satrapæ cum Lacedæmoniis faciebant. V. Thuc. VIII. 6. ibique de Pharnace Ducker. Athenienses igitur illos in suas trahere partes studebant. πρᾶξαι τινὶ τὶ est, non modo clam cum aliquo agere de re quadam, transigere cum aliquo aliquid, (v. Abresch. ad Æsch. I. p. 11. s.) sed etiam conficere aliquid in commodum alterius, et sic h. l. Wiland. refert eo, quod tum multi demagogi Athenis corrumpi se pecunia a satrapis Persarum in Asia minori fuerint passi, ut commodis regis et satraparum ap. Athenn. prospicerent. Et verba illa περ. τῷ Φ. vertuntur a Latt. intpp.: nonnulla a me in rem Pharnacis confecta sunt. Dind. ἔστι Ald. Junt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Id.

1029. ὁ μισθὸς οὑτοσί. Dum hæc dicit, verberat eum, atque hanc esse ἐκκλησίαν περὶ Φ. dicit, h. e. mercedem concionis propter Pharnacem, in rem ejus, habitæ. Dind. ἔστι δ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Id. οὑτοσὶν Bloc. Id. Omnium longe optima est illa, quam mala nota affecit Ernestus, Cod. Ja. scriptura, ἄπιθι συλλαβών. Hanc quidam confirmat Pluti versus 1079. Reisig.

1030. τί Ven. I. II. ut 1044. et sæpe. Dind.

1031. μαρτύρομαι est testes appello, antestor me verberatum, quo judiciali significatu verbum hoc Pac. 1119. Ran. 531. et alibi legitur. Dind.

1032. ἀποσοβήσεις neutraliter, sicut v. 1425. ubi itidem, οὐκ ἀποσοβήσεις; active autem Eqq. 60. ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας. Berg. Add. Tho. Mag. p. 102. ibique Hemsterh. κάδοι sunt situlæ, in quas calculi conjiciuntur. Attulerat igitur secum, quasi concionem aut judicium habiturus. Ex grammaticorum sententia dicendum fuerat καδίσκω. V. Ammon. p. 79. Photius Lex. p. 91. Abit nunc ille. Dind.

1033. Hæc secum Pisth. loquitur improbatque Athenn. morem, in urbes vix subjectas suo imperio mittendi ἐπισκόπους, ut ubique democratia stabiliatur, V. Aristot. Polit. v. 7. extr. Dind. Bloc. ut A. C. ἤδ' ἐπισκόπους Ald. et cett. edd. In exc. not. ed. Lugd. notatur lectio, ἤδη ἐπισκόπους. Id. πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους. Sic scriptum in B. In primariis edd. ἤδ' ἐπισκόπους. In A. C. οἴδ' ἐπισκόπους. Brunck.

1034. εἰς τὴν — Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Dind.

1035. Inter accedendum legit ex libro decretum aliquod. Fingit autem Comicus venditorem decretorum sive plebiscitorum, quia nimis multa solebant fieri Athenis. Berg. Vulgo ἐὰν δ' ὁ —. Melius particula omittitur. Brunck. qui ἐὰν ὁ — edidit. Vulgo autem hi duo unum versum efficiunt. Putabam olim, deleto verbo ἀδικῇ, tamquam e glossemate enato, iambum effici. At tertia syllaba voc. Ἀθηναῖον apud nostrum non corripitur. Mox etiam vulgo male, ut antea, scriptum fuit βυβλίον. Dind. Est unus versus in omnibus edd. Id.

1036. βυβλίον Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. etc. βιβλίον Ven. I. II. Raph. Dind.

1037. ψηφισματοπώλης male Junt. I. III. Dind.

1038. πωλήσων. In not. Scal.: πωλήσων alii. Dind.

1039. πωλήσων acerbius dictum est, quam ἄγων aut φέρων. Scilicet pecunia corrumpi facile poterant demagogi, ut psephismatum auctores fierent. τό τι; est, quodnam, quale decretum? Ceterum Brunck. inde a v. 1035. nomen hominis præfixum habet ψηφισματογράφος, sed vulg. ψηφισματοπώλης cum v. 1038. congruit et confirmatur auctoritate cod. Rav. Dind.

1040. Lege Νεφελοκοκκυγιεῖς τοίοισδε et 1057. τοῖς. Bent. καὶ τοῖσδε τοῖς. Sic B. C. recte. Excidit in impressis vocula καὶ cum versus labe. Brunck. Hinc olim scripsi τοῖσίδε τοῖς. Et fateor particulam καὶ hic frigere. Nephelococcygia fingitur colonia esse Atheniensium, quippe a duobus Athenn. condita. Jam coloni debebant iis mensuris, ponderibus, legibus, magistratibus uti, quibus patria. (V. Ducker. ad Thuc. p. 186. et Spanhem. de Pr. et V. N. t. i. p. 570. ss.) Hoc et in Nephelococcygiam h. l. transfertur. Dind. Νεφελοκοκκυγίας τοῖσδε τοῖς Ald. Junt. i. ii. iii. etc. νεφελοκοκκυγιέας in Scal. not. affertur. Id.

1042. Ὀλοφύξιοι. Olophyxus est urbis nomen. Berg. Stephanus de Urbibus: Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὸν Ἄθω. ὁ πολίτης, Ὀλοφύξιος. [Fortassis simul alluditur ad ὀλοφύρεσθαι, aut ὀλόφυς. Hesych. ὀλόφυς· οἶκτος, ἔλεος, θρῆνος. Dind.] Hujus nominis ad similitudinem facete finxit Comicus gentile Ὀτοτύξιος, tamquam ab urbe Ὀτότυξος, alludens ad ὀτοτύζειν, θρηνεῖν. [Est ab ὀτοτοί, quæ est vox lamentantis. Apud Æsch. Agam. 1083. quum Cassandra exclamasset, ὀτοτοτοτοτοί, Chorus ad eam dicit, τί ταῦτ' ἀνωτότυξας; Tale est φεύζειν a φεῦ. In eadem tragœdia 1316. quum Cassandra dixisset, φεῦ, φεῦ, chorus dicit, τί τοῦτ' ἔφευξας; Sic ab ὦ venit ὤζειν, de quo vid. ad 267. et ab οἴμοι, οἰμώζειν. In Thesm. 1112. s. οἴμωζε, ὀτότυζε. Berg.] Perinde est, ac si dixisset, σὺ δέ γ' ὀτοτύξει τάχα, ut Lys. 520. ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν. Activa hujus verbi forma occurrit Thesm. 1082. Pac. 1011. Brunck. ὠτοτύξιοι Bloc. Dind. Ὀτοτυξίους ex hoc loco commemorat Eustathius ad Homerum p. 594. Id.

1044. τί πάσχεις; *quid facis?* V. Schol. Nub. 233. Hæc dicit, dum a Pisthetæro verberatur. Dind.

1045. πικρούς. V. infra 1468. Berg. Cf. not. ad Thesm. 853. Brunck. Mihi olim verba hæc videbantur frigidissima, et sensu commodo destituta; nam quum verberibus eum jam affecisset, quomodo dicere poterat δείξειν πικροὺς νόμους; At plura verbera minatur, quibus ei leges acerbas esset redditurus. Dind.

1046. καλεῖσθαι sensu forensi est, *in jus vocare*, ὕβρεως *propter injuriam illatam*. Inter causas publicas Athenis fuit etiam γραφὴ ὕβρεως. V. Poll. viii. 40. Inusitatum videri potest, quod e Rav. recepit Inv. ὕβρεων, nisi putemus ad injurias utrique, et ψηφισματοπώλῃ et ἐπισκόπῳ illatas, respici. ἐς τὸν Μουνυχ. ut mense Munychione, qui fere nostro Aprili respondet, causam dicat. Nimirum inspector iste, qui fugere cœperat, redierat, Pisthetæro converso ad psephismatopolen. Dind. ὕβρεως Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. et cett. edd. Id.

1049. δέχεται Raph. Dind.

1050. κατὰ τὴν στήλην. Scholia, κατὰ τὴν δημοσίαν ἀναγραφήν. Quia in columnis scribebant edicta, aut in tabulis scripta columnis applicabant. Berg. Est enim στήλη columna publica, cui vel inscribebantur, vel in tabula appendebantur fœdera, leges etc. V. Acharn. 513. Dind. Post οὗτος plene interp. in Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. Port. commate in Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Id.

1051. Pisthetærus putaverat, abiisse illum venditorem decretorum, qui tamen aut remanserat, aut reverterat, dum ille cum altero agit. ἧς ἔτι Bloc. Dind.

1052. γράφω σε μυρίας δραχμάς. Nescio an bene sit hoc Græcum. Exemplum desidero. Genuinum esse opinor, καὶ γράφομαί σε. Græce dicitur γράφομαι σε μυρίας δρ. vel γράφω σοι μυρίας δραχμάς. Scribere potuit Comicus: ἀπολῶ σε καὶ γράφω δραχμὰς σοι μυρίας. Sed probabilius est γράφομαι in γράφω mutatum fuisse librarii temeritate. Brunck. γράφειν δραχμὰς est mulctam dicere drachmarum, quum γράφεσθαι sit accusare. Mœr. p. 114. Tho. M. p. 196. διασκεδῶ pro διασκεδάσω, fut. contr. s. Atticum. V. Piers. ad Mœr. p. 18. et Fisch. ad Well. ii. p. 357. s. Dind.

1054. τῆς στήλης κατετίλας. Hoc etiam nefarium erat, ut κατατιλᾶν τῶν Ἑκαταίων Ran. 364. Ceterum Edd. hic κατέτιλας, male. Berg. V. Eccl. 330. Formam dicendi μέμνησαι ὅτε — illustrat Porson. ad Hecub. 112. Dind. κατέτιλας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. κατατίλησας Rav. Id.

1055. τίς Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. Port. Raph. τὶς Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Dind.

1057. τοῖς θεοῖσι. Vulgo τοῖσι θεοῖσι. In membr. τοῖσι θεοῖς. Brunck. V. Schol. Ita Pac. 1021. Trygæus id ingenue fatetur: ἀλλ' εἴσω φέρων, θύσας τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε· χοὔτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται. Berg. Quoniam sacra

ita sæpe fuerant interrupta, hoc suadet sacerdos. Cum eo Pisthetærus, Epops et fortassis alii abeunt; chorus manet in scena. Dind. τοῖσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. τοῖς θεοῖσι Scholiast. Id.

1058. Epitheta Jovi convenientia sibi arrogat chorus avium. Sic autem de Jove Sophocles Œd. Col. 1080. ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν, παντόπτα. Dicitur autem non tantum παντόπτης, sed etiam πανόπτης, ut Eccl. 80. de Argo, et Æsch. Eumen. 1048. Ζεὺς πανόπτας. Berg. Add. Hesych. h. v. ibique Alb. Sol etiam dici solet πάντων ἐπόπτης. V. Lennep. ad Phal. Epp. p. 152. Quoniam hymnos aliorum imitatur noster, utitur et Dorica lingua in iis usitata. Πανόπτα Bloc. Dind. Ὠδὴ καὶ στροφὴ κώλων ιδ'. præf. in Ald. etc. Chori nomen præm. in Ald. et cett. edd. Id. πανόπτᾳ Vat. Dobr.

1060. Lege εὐχαῖς. Bent. Perperam vulgo εὐχαῖσι, ut ex antistrophico versu liquet. Brunck. Voc. εὐκταῖος copiose illustrarunt intpp. Mœr. p. 137. et Tho. M. p. 388. neque tamen docuerunt, quid sint εὐκταῖαι εὐχαί. Fere εὐκταῖον dicitur res optabilis, pretiosa, ut Eurip. Or. 214. rarius id, quod quis precatur (Pollux p. 546.). εὐκταῖαι εὐχαὶ non tam *preces votivæ* (cum precibus conjunctæ) quam omnino preces sunt, quas quis fundit, et θύειν εὐκταίαις εὐχαῖς est, *sacrificare precibus additis*. Dii etiam εὐκταῖοι dicuntur, ad quos preces fiunt, quique eas audiunt, ut Orph. hymn. lix. 6. Eurip. Med. 168. ubi Musgr. Æsch. S. C. Th. 725. Dind. εὐχαῖσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Bloc. Id.

1061. γὰρ deest Bloc. Dind.

1062. Scal. εὐθαλεῖς lege εὐαλδεῖς. Bent. εὐθαλέας. In trinis codd. scriptum εὐθαλεῖς. Quod in vett. edd. est, εὐθαλλεῖς, correctori Aldinæ officinæ debetur, qui quum animadvertisset a Schol. moneri versum hunc esse dactylicum hepthemimerem, liquidam geminavit, ut præcedens vocalis produceretur. Kust. vero εὐθαλεῖς edidit, adposita hac nota: 'Sic rectius Ms. Vat. U. quam priores Editt. in quibus legitur εὐθαλλεῖς per duplex λλ.' Sed neutrum rectum est. εὐθαλλεῖς barbarum est: εὐθαλεῖς in metrum peccat. Scripserat Comicus id ipsum, quod reposuimus, εὐθαλέας. Brunck. V. supra 588-9. Berg. Add. de voc. Εὐθαλὴς Pollux i. 230. et Tho. M. p. 433. Dind. εὐθαλέας Brunck. qui ignorabat εὐθαλὴς media syllaba et correpta et producta dici. Produxit Euripides in eodem metri genere Troad. v. 217. εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ. Id. εὐθαλλεῖς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. εὐθαλεῖς in not. Scal. affertur et Bloc. Id.

1063. πάμφυλοι θῆρες sunt omnis generis animalcula. Nam θῆρες h. l. non feræ, sed insecta dicuntur, ut Geopon. viii. 21. 4. θηρία ἐν τοῖς ἐντέροις τρεφόμενα. γέννα poetis i. q. γένος ut Eurip. Or. 970. γέννα Πέλοπος. Dind.

1064. ἃ πάντ'. Doricum est ἃ pro ἣ et refertur ad γένναν. Pessime vulgo οἵ, ut mox videbitur. Brunck. Malim ἃ πάντ' ἐγγαίων, maxime ut hiatus evitetur. Haud inelegans hic Atticismus, de quo vid. Brunck. ad Acharn. 358. Hotib. Brunck. pessime legi affirmat οἵ, mutavitque in ἃ Doricum, et huic convenienter ἐφεζομένα scripsit. Est hæc orationis forma ejusmodi ut ne usurus quidem ea fuisse videatur Aristophanes, etiam si per metrum licuisset. Neminem hæsurum fuisse puto, si ita dixisset, κτείνω γένναν θηρῶν, οἳ πάντ' ἐν γαίᾳ (sc. ἀποβόσκονται), ἅ τε δένδρεσιν ἐφεζόμενα καρπὸν ἀποβόσκεται; quocum comparari posset eadem generum variatio in epopis carmine quod est inde a v. 231. Eodem autem redit vulgata hujus loci scriptura, quæ est sanissima. Dind. οἳ πάντ'—Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Port. Bloc. etc. Id.

1065. Lege γενύσιν—Ald. αὐξανομένα. Bent. αὐξανόμενον. Sic Ms. Vat. U. pro αὐξανόμενα, quod priores Edd. male habent. Refertur enim ad καρπόν. Constructio autem totius loci hujus talis est: κτείνων γένναν θηρῶν παμφύλων, οἳ ἐν γαίᾳ, δένδρεσί τ' ἐφεζόμενα, ἀποβόσκ. γένυσι πολυφ. πάντα καρπὸν αὐξανόμενον ἐκ κάλυκος. Kust. Leg. αὐξανομένα, ut olim fuit, pro αὐξανομένη, ob sequens δένδρεσί τ' ἐφεζομένα. Reisk. Per πάντα ἐν γαίᾳ αὐξανόμενα intelliguntur flores, fruges, grana, et alia humi nascentia; quæ distinguuntur a *fructibus arborum*, quos insecta illa lædunt arboribus insidentia. Berg. αὐξανόμενα. Sic primariæ editt. recte. Sic A. C. Sic etiam B. a prima manu: postmodo ultimæ vocali superscriptum fuit ον, quod indicium dat diversæ lectionis αὐξανόμενον, quam Kust. e Vat. cod. prætulit et in textum immisit, absque ulla necessitate, ut mox videbitur. γένυσιν ob metrum scribi debuit: vulgo γένυσι, quod cum αὐξανόμενον quidem bonum est, cum αὐξανόμενα vero metrum pessumdat. Brunck. αὐξανόμενα Rav. πολυφάγοις in παμφάγοις mutari vult Dobræus ad Plutum v. 886. p. 108. ludere enim poetam in πᾶς ejusque compositis. Recte vir doctissimus. πολυφάγοις invexisse videtur grammaticorum interpretandi

consuetudo de qua Boeckhius dixit annotatione critica ad Pindari Pyth. vi. 12. Dind. γένυσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Bloc. etc. Id.

1066. Lege ἐφεζόμενον. Bent. ἐφεζομένα nominativus est singularis feminini generis: pessime vulgo ἐφεζόμενα, tamquam si plurale esset neutrum. [Quasi præcessisset non θηρῶν οἳ, sed θηρίων ἃ —. V. ad Plut. 537. Berg. κάλυξ antea proprie est rosæ flos nondum expansus. V. Cyrill. Lex. Ms. ap. Biel. Thes. ii. p. 102. Hesych. Suid. Phot. p. 97. Zonar. ii. p. 1150. hinc flos cujusvis plantæ. γένυς alias mentum, maxilla, guttur, h. l. est os, ut Eurip. Phœn. 1389. θήγειν ἀγρίαν γένυν. Dind.] Rursus ad γένναν refertur hoc participium. Ordo est: κτείνων παμφύλων θηρῶν γένναν, ἣ πάντα τὰ ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα ἐν γῇ, καὶ ἐφεζομένα δένδροις τὸν καρπόν, ἀποβόσκεται γένυσι πολυφάγοις. Jam vide, amice lector, quam belle constructionem instituat Kust.: κτείνων γένναν θηρ. παμφ., οἳ ἐν γ., δενδρ. τ' ἐφεζόμενα ἀποβ. γ. πολ. πάντα καρπὸν ἐκ κάλυκος. Hac in phrasi, modo tres solœcismos excipias, nihil est fere, quod reprehendas. Sed θηρῶν, οἳ ἐφεζόμενα δένδροις ἀποβόσκεται καρπὸν, structura est, ob quam pueris in schola maculosum fieri solet corium. Observes velim, in tota phrasi nullum esse substantivum neutrum plurale, a quo verbum singulare ἀποβόσκεται pendere possit; proinde reponi omnino debuisse ἃ πάντ' — quod pronomen feminini generis ad γένναν relatum, cum participio ἐφεζομένα constructum, nominativus est illius verbi ἀποβόσκεται. Haud sane mirarer, si Kustero in mentem venisset totum locum sic constituere: θηρῶν οἳ πάντ' ἐν γαίᾳ | ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον γένυσι πολυφάγοις | δένδρεσί τ' ἐφεζόμενοι καρπὸν ἀποβόσκονται. Parum ille metra curabat: sed saltem phrasin sic habuisset ad loquendi normam exactam. Fallitur Scholiastes in declaratione metri hujus versus, quod quale sit ostendam ad versum antitheticum. Brunck. ἐφεζομένα sic necessario ad γένναν pertineret, ultimamque haberet longam, ut esset choriambus in versu pæonico. Brunckius etiam antistrophico choriambum reddidit; quin totum versum vocat choriambicum impurum. Nescias quid hoc numeri sit. Quidam libri αὐξανόμενον habent. Inde nata mihi conjectura: ἃ παντ' εν γαιᾳ | εκ καλυκος αυξανομενον γενυσι πολυφαγοις | δενδρεσι τ' εφημενον καρπον αποβοσκεται | ἐφήμενον interpretati erant ἐφεζόμενον: id quum grammaticis potius de avibus quam de fructibus dicendum fuisse videretur, postea in ἐφεζομένα mutatum fuit. Antistrophica accurate respondent: ἡμιν αν ὁ θεσπεσιος ὀξυ μελος αχετας | θαλπεσι μεσημβρινοις ἡλιομανης βοᾳ. Hermann. (de Metr. p. 366.) Non tamen placet πάντα καρπὸν ἐν γαίᾳ ἐκ καλ. αὐξανόμενον καὶ δένδρεσι ἐφήμενον, tum quod καρπὸς αὐξάνεσθαι ἐν γῇ ἐκ κάλυκος tum ἐφήμενος δένδροις dicitur. Probarem πᾶν (aut πᾶν τ' i. e. τε) αὐξανόμενον nisi id minus poëticum videretur. Dind.

1067. οἳ ad θηρῶν. Berg. κτείνων Cod. Vat. apud Dobr. Dind.

1068. Lege φθείρουσιν. Bent. Perperam vulgo, metro claudicante, φθείρουσι. Brunck. φθείρουσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

1069. Trimeter pæonicus (catalecticus in disyllabum) rarius occurrit, nec nisi dimetris clausulæ loco adjunctus, ut Avv. 1069. ubi sic scribendum videtur: ἑρπετα τε και δακεθ' ὁ- | ποίαπερ αν ἐστιν, ὑπ' ἐ- | μάς πτερυγος εν φοναις ολλυται. et in antistropha 1099.: ἠρινα τε βοσκομεθα | παρθενια λευκοτροφα | μυρτα, Χαριτων τε κηπευματα. Hermann. (de Metr. p. 361. Handb. d. Metr. p. 199.) Scribendum metri causa ὁπόσσαπερ, versusque ita digerendum, pæonicos illos, quorum prior tetrameter, posterior trimeter, qui clausulæ loco adhibetur: ἑρπετά τε καὶ δάκεθ', ὁπόσσα περ ἂν ἔστιν, ὑπ' ἐ- | μᾶς πτέρυγος ἐν φοναῖς ὄλλυται. Hotib. Miror nullum horum Criticorum rationem habuisse scripturæ quatuor codd. auctoritate firmatæ ἐξόλλυται, quæ non potest non ab Arist. profecta videri. Malim igitur: ἑρπετά τε καὶ δάκεθ' ὁπόσσα περ ἂν ἔστιν, ὑπ' ἐ- | μᾶς πτέρυγος ἐν φο- (dim. catal. in bisyll.) | ναῖσιν ἐξόλλυται. (dim. e crett.) In antistr. fortassis ante κηπεύματα excidit epitheton. Esse potuit κλεινὰ κηπεύματα. Dind. Inv. e suo libro dedit: ἑρπετά τε καὶ δάκεθ', ὅσα πέρ ἐστιν | ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος φο- | ναῖσιν ἐξόλλυται. Reisk. legi voluit εἴσω (it) ὑπ' ἐμὰς πτέρυγας. Id. Recte Dissenus in Disquisitt. philolog. Spec. i. p. 9. Reisig. i. p. 218. et Dobr. l. c. δάκετα πάνθ', ὅσα περ. Id. Hi versus ita exhibentur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. ἑρπετά τε καὶ δάκεθ' ὁπόσαπερ ἂν | ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος | ἐν φοναῖς (φωναῖς Junt. ii. iii.) ὄλλυται. Id. ὁπόσα περ ἂν | ἐστὶν ὑπ' — ἐν φοναῖς ὄλλυται. Bloc. Id.

1071. Ms. Vat. U. ἐξόλλυται. Kust. In A. B. [Rav.] φοναῖσιν ἐξόλλυται, omisso ἐν. Brunck.

1072. Lege ἀνηγορεύετο vel ἐπαναγορεύεται. Bent. ἐπαναγορεύεται. Sic recte Ms. Vat. U. At priores edd. male ἐπαναχορεύεται per χ: quod mendum Palmerium et alios viros doctos in erro-

rem induxit. Kust. Codd. omnes [etiam Rav.] ἐπαναγορεύεται, ut bene Kusterus e Vat. edidit. Frequenter commutantur χ et γ, quod observavi supra ad 575. Brunck. ἐπαναγ. notat *per præconem proclamatur*. Sententia est: hoc die quo hæc comœdia exhibetur, solet alias per præconem proclamari: si quis Diagoram etc. Reisk. Abresch. Dil. Thuc. p. 624. ita interpretabatur: ἀναγορεύεται ἐπὶ Διαγόρᾳ τῷ Μηλίῳ, τάλαντον λαμβ. ἤν τις ὑμ. ἀποκτ. αὐτόν. Immo est: hodie publice edictum est, ut talentum daretur ei, qui Diagoram interficeret, duo ei, qui vivum adduceret. V. Diod. S. xiii. 6. et L. Bos. Obss. Critt. p. 74. Dind. Præf. in Ald. et cett. edd. Ἐπίῤῥημα στίχων ις΄. θ' ἡμέρᾳ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. ἐπαναχορεύεται Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. et cett. edd. Id. ἐπαναγορεύεται Suid. v. Διαγόρας recte. Pors. Alibi notat Pors. ἐπαναχορεύεται habere Junt. i. sed per γ citare Simsonum Chronic. A. M. 3590. Dobr. Hinc conjicere licet, hoc drama in scenam adscendisse non multo post decretum de Diagora Melio factum. Nam de talibus negotiis recenter μάλιστ' ἐπαναχορεύεται, et sermones fiunt ubique in circulis, quum nondum inveteravere: post aliquot vero menses fatiscunt animi et sermones et alia negotia succedunt, quibus truduntur priora, ut clavus clavo. Diagoras autem ille post Meli excidium habitavit Athenis, si fides Scholiastæ, et, ut verisimile est, ibi quum mysteria Cereris vulgaret, subsannaret et ab iis multos homines dehortaretur, condemnatus est. De quo negotio Thucyd. lib. vi. [28. 53. inprimisque 60.]. Hæc autem evenerunt anno belli xvii. archonte Arimnesto, qui Chabriam præcessit; quod egregie firmat ea, quæ de natalibus hujus fabulæ supra diximus: omnia enim concordant. Meli excidium factum est sub finem anni xvi. Postea habitavit Athenis Diagoras et ob mysteria subsannata condemnatus est circa finem anni xvii. Tunc enim missa Salaminia navis et aufugit ad Lacedæmonios Alcibiades. Prodiit drama Ὄρνιθες initio veris anni xviii., Chabria adhuc archonte. Ideo decretum illud columnæ æreæ incisum tunc in ore hominum multum versabatur, et ideo dixit: τῇδε μέντοι θ' ἡμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναχορεύεται, *hac equidem die multum in circulis celebratur*: ἤν ἀποκτ. etc. Hic autem Diagoras fugiens naufragium fecit: id docet Athenæus lib. xiii. [p. 611.]. Aliorum atheorum celebrium nomina vid. ap. Eustath. ad Odyss. Γ. Palmer. Exercc. p. 756. s. Ex nota hac Palmerii patet, deceptum eum fuisse corrupta lectione ἐπαναχορεύεται, pro qua in hac edit. ex Ms. Vat. U. (ut jam ante diximus) reposuimus ἐπαναγορεύεται, i. e. *repetitis vicibus per præconem pronuntiatur*. Quare tota argumentatio Palmerii, subducto hoc quasi tibicine, sponte corruit, neque ex loco hoc Aristoph. ullo modo colligi potest, drama Avium paulo post decretum de Diagora factum in theatrum prodiisse. Kust. Iste est Diagoras ille atheus dictus, qui etiam Atheniensium sacra profanavit et derisui habuit; qui de eo emiserunt decretum, quod hic recitatur. Lysias contra Andocid. τοσοῦτο δὲ οὗτος Διαγόρου τοῦ Μηλίου ἀσεβέστερος γεγένηται· ἐκεῖνος μὲν γὰρ λόγῳ περὶ τὰ ἀλλότρια ἱερὰ καὶ ἑορτὰς ἠσέβει, οὗτος δὲ ἔργῳ ἐν τῇ ἑαυτοῦ πόλει. Et paulo post de edicto Atheniensium: ἐπεκήρυττον τάλαντον ἀργυρίου δώσειν τῷ ἀπάγοντι ἢ ἀποκτείναντι. Berg.

1073. et 74. τὶς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

1074. ἄν τε Scholiastes p. 475, 32. Dind.

1075. τῶν τεθνηκότων. [F. τῶν πεφευγότων aut τῶν τε προσηκόντων (nempe αὐτοῖς). Reisk.] Mos erat oratorum et caussidicorum quavis occasione adversarios et reos tyrannidis affectatæ insimulare, metumque ejus et subversionis popularis status auditorum animis injicere, si cui invidiam conflare vellent. Hoc quia fere semper alienum erat a personis, in quas talis conferebatur suspicio ipsoque rerum publice gestarum statu falsi arguebatur, perpetuis istis criminationibus nihil magis ridiculum videbatur, quod facetissime ostendit Comicus in insigni loco Vesp. 488. Hic rem exaggerando lepide Athenienses perstringit, præmium indicens ei, qui vel jam mortuum tyrannum occiderit. Brunck. De legibus contra eos, qui tyrannidem affectarent cf. Petit. de Legg. Att. p. 318. ss. Ineptæ sunt Scholl. explicationes. Verissime accepit Brunck. Incertum idem esse ait, utrum magis admiranda sit, Comici petulantia, an Atheniensium patientia in ferendis his dicteriis. Dind.

1076. χἠμεῖς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. χ' ἡμεῖς Ven. i. ii. Raph. Gel. Port. Dind.

1077. Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον. Ita vocat eum a στρουθὸς, *passer*, quasi a gente aut patria: sic supra v. 14. Φιλοκράτης. ἐξ Ὀρνεῶν sive ὀρνέων, quia aves venderet. Berg. Philocratem avium sagінatorem facete Στρούθιον appellat, tamquam a patria; hocque avium in Philocratem Στρούθιον decretum opponitur Atheniensium decreto in Diagoram Μήλιον. Brunck. Φιλοκράτην liber Vat. et Suid. in Cod. Oxoniensi. Male. Vide

quæ ad Ecclesiaz. v. 366. dixi in Commentar. p. 695. et Elmsl. in the Quarterly Review, part xiv. p. 453. Dind. τὶς ὑμ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. τὶς ἡμῶν Ven. ii. Id.

1078. Lege ἀγάγῃ τις. Bent. ζῶντα ἀγάγῃ. Sic omnino legendum, nulla hiatus habita ratione, ut scriptum est in membr. Non enim aliter numeri constare possunt. Vulgo ζῶντ' ἀγάγῃ. Forte composito aliquo usus fuerat poëta, cujus præpositio excidit. Brunck. Durus est hiatus, cujus nullibi similem apud Comicum reperias. Repone audacter ζῶντ' ἀναγάγῃ. Id. ἣν δὲ ζῶντ' αὐτὸν ἀγάγῃ Suid., quod Porsonum movit ut conjiceret ἣν ζῶντ' αὐτὸν ἀγάγῃ. At δὲ particula abesse non potest. Verum puto, ἣν δὲ ζῶντά γ' ἀγάγῃ. Nam ζῶντα ἀγαγεῖν ut servetur, dicendi usus postulat, ni fallor. Dind. ζῶντ' ἀγάγῃ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

1079. σπίνους. Sic in tribus codd. [haud dubie et Rav. Dind.] scriptum, ut Kust. e Vat. edidit. Antea pessime legebatur σπίννους. Brunck. Ita et Pac. 1149. et Eubul. ap. Athen. ii. p. 65. add. Ælian. N. A. iv. 60. *Fringilla* esse dicitur. Aristoteli est σπίζα, ad quem vid. est Camus ii. p. 648. ss. καθ' ἑπτὰ est *septenos*. Ita enim hæc præpositio cum numeralibus usurpatur. V. Fischer. ad Well. ii. p. 167. iv. p. 185. s. Dind. σπίννους Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. πωλεῖ Gel. — καθ' ἑπτὰ οὐβολοῦ Gel. Port. κ. ἑπτὰ τοὐβολοῦ Lugd. Amst. In exc. Not. Scal. affertur lectio, σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ 'βολοῦ. Id. καθ'. κθ. Suid. Ms. Pors.

1080. δεικνῦσι πᾶσι Suid. ed. Ms. Vide Adverss. p. 150. Pors. Non post κίχλας, sed post φυσῶν, interp. in Ald. Junt. i. (ubi male, ut in iii. φυγῶν) ii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Gel. Port. Raph. abest omnis interpunctio Ven. ii. Dind.

1081. Suid. Ἔγχει, ἔμβαλε. Bent.

1082. εἴρξας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Dind.

1083. παλεύειν est auctoribus grammaticis, θηρεύειν, ἀγρεύειν, diciturque de avibus, singulatim columbis, quibus aliæ alliciuntur, quæ ipsæ aves Græcis παλεύτριαι dicuntur, Latinis *illices*. Dind.

1085. Ald. ἡμῶν. Bent. εἰργμένους Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. ἡμῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Bloc. ὑμῶν Gel. Port. Victor. Dind.

1086. πείθεσθε Bloc. Dind.

1088. Ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιϑ' præf. in Ald. etc. Tum non semichoro, sed choro, sequentia tribuuntur. Dind.

1090. Sic [σπίνους] habet Ms. Vat. U. At priores edd. male σπίννους, per duplex νν. Syllabam enim primam hujus vocis secundum legem metri hic oportet esse brevem. Kust. In Pac. 1150. per unum ν recte, quia nec ibi per metrum posset esse prima syllaba hujus vocis longa. V. 713. Berg. ἀμπισχοῦνται. Sic tres codd. In impressis ἀμπισχνοῦνται. Ex h. l. verbum ἀμπισχνοῦμαι profert Henr. Stephanus Thes. i. col. 1362. tamquam genuinum. Sed vox est nihili. Hesych. ἀμπισχεῖν, περιβαλεῖν. ἀμπισχούμενον, περιβαλλόμενον. Brunck. ἀμπισχνοῦνται Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Rav. etc. Dind.

1091. Οὐδ' αὖ θερμὴ—. Eamdem sententiam paulo aliter (expressit) Sophocles Trach. 150. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ. Berg. Nonnulli ap. Schol. pro vocab. πνίγους legerunt πνίγουσ'. Concinnitas postulat, ut πνίγους retineatur, et quemadmodum χειμῶνος antea est, *hieme*, ita etiam πνίγους est absolute accipiendum, *caloris tempore, æstate*. Observanda commutatio orationis in vv. ἀμπισχοῦνται —θάλπει ἡμᾶς, in communi vita usitata. Dind.

1094. Bent. olim deleverat ἐν: postea scripsit " vel τ' ἐν κόλποις ναίω." Bent. φύλλων ἐν κόλποις ναίω. Sic optime C. [et Rav.] ut metri ductu quivis legendum esse videre poterat. Dactylicus est hephthemimeres, ut strophicus versus, θηρῶν ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ. Perperam vulgo legitur, [φύλλων ἐν κόλπ.] ἐνναίω. Mira librariorum libido circa præpositiones vel addendas vel eximendas. Cf. not. ad Lys. 1220. Brunck. Equidem deleveram metri causa præposit. ἐν (quamquam ea solet addi verbis a præp. ea compositis, ut 1108.) sed ita cæsura versus perit. Ceterum errorem interpretis antiqui in vertendo verbo ἐνναίω (*in finibus Ennæi*) notaverat L. Bos Obss. Critt. p. 87. qui etiam monet chorum de se nunc singulari nunc plurali uti. Dind. ἐν κόλποις ἐνναίω Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. In Port. Ἐνναίω (tamquam novi versus initium). Id.

1095. ὀξὺ μέλος. Sic legendum. Reguntur isti accusativi a verbo βοᾷ. Vulgo legitur, metro reclamante, ὀξυμελής. Sunt antithetici versus tetrametri pæonici: ἐκ καλυκος | αὐξανομε | να γεννυσιν | πολυφαγοις. ἡνικ' αν ὁ | θεσπεσιος | ὀξυ μελος | ἀχετας. Pæonicus versus choriambum sex temporum pedem non admittit. Brunck. In Pac. 160. ἀνίκ' ἂν ἀχέτας ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον. Ita dicitur cicada Dorice pro ἠχέτης. Hesiodus [Opp. et D. 580.] ἠχέτα τέττιξ. Berg. ἠχέτης, *vocalem, canorum*, denotat, et de aliis etiam

rebus dicitur. V. Albert. ad Hesych. i. p. 652. Sed proprie dictum est de cicada majore s. mare, cui soli cantus, qui vulgo dicitur, tribui solet. Dind. Recepit ὀξὺ μέλος Inv., haud dubie non codice suo addicente; neque enim notavit ex eo quidquam. Suspicatus sum olim (etsi non in not. edd.) ὀξυμελὲς legi posse, verbum magis dithyrambicum quam ὀξὺ μέλος. Id. ὁ ante θεσπ. deest Junt. iii. ὀξυμελὴς ἀχέτας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Bloc. etc. Id.

1096. Frob. ὑφ' ἡλιομανής. Bent. delet ὑφ' et citat Suid. in Ἡλιομανής. Bent. Sic versum hunc exhibent libri omnes et scripti et impressi: θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ. Ostendi in strophico versu participium ἐφεζομένα nominativum esse singularem feminini generis Doricæ formæ. Proinde syllabæ εζομένα pedem constituunt choriambum. Est itaque versus, non pæonicus, ut falso tradit Scholiastes, sed choriambicus: [Contra hanc sententiam vid. disputantem Hermann. ad v. 1066. Dind.] unde liquet, in hoc versu mendosam esse scripturam μεσημβρινοῖς et reponi debuisse μεσημερινοῖς. [Atque ita Inv., nescio an e libro suo, edidit, θάλπεσι μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ. Sed videtur ex ed. Brunck. hoc retinuisse, ubi perperam ita, et contra editoris mentem, scriptum legitur. Dind.] Antitheticorum versuum subjicienda oculis est dimensio: δενδρεσι τ' εφ | εζομενα | καρπον απο | βοσκεται | θαλπεσι με | σημερινοις | υφ' ηλιω | μανεις βοᾳ. Apte quadrant binorum versuum priores duo pedes: posteriores non item. Pro pæone primo et cretico duplex est in antistrophico diiambus, quem pedem recipiunt quidem impuri, quales sunt isti, choriambici, vix tamen ultima sede. Certo certius est scripsisse poëtam, θάλπεσι με | σημερινοῖς | ἡλιομα | νὴς βοᾷ. Quo pacto examussim congruunt bini versus, quorum utriusque primam et tertiam sedem tenet pæon primus, secundam choriambus, quartam creticus. Nec aliter olim in Comici codd. legebatur, quod palam facit Suidas, qui ex hoc ipso loco nomen ἡλιομανὴς enotavit. Sic ille: ἡλιομανής, ὁ τέττιξ. ἐπιμαίνεται γὰρ τῷ ἡλίῳ. Explicatio illa e Scholiis ad hunc versum descripta ostendit genuinam eam esse Comici lectionem. At voces ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς nihil aliud sunt quam glossema genuinæ voci olim superscriptum. Vulgata lectio suspecta non fuit D. Heinsio, summo viro, qui obiter aliudque agens, locum hunc citavit ad Sil. Ital. ii. 324. non instituta inquisitione in Comici metra. Quæ ad rem nostram faciunt, ex ejus nota excerpta proponam. "Τὸ μαίνεσθαι, præsertim in compositis, raro vitio sæpe etiam laudi datur. Sic ὑλομανής. Hesych. ὑλομανής· ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων. Nonno ἐρωμανὴς et γυναιμανὴς Διόνυσος etiam cum laudatur, dicitur, et ἡλιομανὴς ὁ τέττιξ, ipsa cicada. Et Comicus Ορν. ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων | φύλλων ἐν κόλποις ἐνναίω | ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ἀχέτας | θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ. ubi μανεὶς simpliciter χαίρων est, et propensionem animi notat, ut ap. Sil. Ital. h. l. *furor decoris.*" Vide in hac nota, quam prope corruptelam contingat emendatio. Equidem statim initio conjeceram vel θάλπεσι μεσημερινοῖς ἡλίου μανεὶς βοᾷ, vel ἡλιομανὴς legendum esse, perindeque bona mihi videbatur utraque lectio, quum ad sententiam tum ad metrum; siquidem ditrochæus in tertia versus sede commode stare potest. Neutram tamen in textum reponere sustinui, nimia quadam et proinde stulta veterum librorum reverentia præpeditus. Postea vero Suidam diligentius excutienti mihi obtulit se locus, quem modo citavi, omnem dubitationem eximens. Brunck. μαίνεσθαι ἐπί τινι dicuntur, qui studiosissime aliquid appetunt. Et composita ab illo verbo vel abundantiam ejus rei, quæ priori parte vocabuli compositi exprimitur, vel nimium ejus potiundæ amorem indicant. Sic Ἑλλὰς δοριμανὴς nimium appetens belli, Eurip. Suppl. 485. θυρσομανὴς Eurip. Phœn. 798. ὀρνιθομανεῖν, Λακωνομανεῖν, infra 1284. 1290. χρυσομανῶ Suid. h. v. ἡλιομανὴς est, qui solem maxime appetit. Dind. μεσημβρινοῖς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. μεσεμβρινοῖς Raph. ὑφηλιομανὴς alii. Not. Scal. Vulgatum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. ii. Wech. Brub. Port. Lugd. Amst. ὑφ ἡλίῳ μανεῖς Ven. i. Raph. ὑφηλιομανὴς Gel. Id.

1097. χειμάζειν est h. l. hibernare, hiemem transigere, ut Dion. Hal. Arch. R. x. 48. Dind.

1100. λευκότροφα. Cogitavi aliquando δροσότροφα· deinde δευκότροφα vel γλευκότροφα eodem sensu. Si vulgata recte habet, debet λεύκη idem quod *ros* notare. Quid si notet myrtos apud populos albas crescentes, populis amicas? Reisk. Scholl. monent esse i. q. λευκά· nam sæpe in epithetis hujus generis non nisi altera notionis pars spectatur. ἠρινὰ dictum pro ἦρος, *vere*, et παρθένια μ. virgineæ baccæ myrti, sunt teneræ, delicatulæ, non, ut Schol. accepit, quibus virgines delectantur. βόσκεσθαι pro ἀποβόσκεσθαι, *decerpere*, dicitur. κηπεύματα (hortorum fructus) enotavit hinc Pollux i. 222. vii. 140. Wilandus interpretatus est ita ac si lege-

retur μύρτα ἐν Χαρίτων κηπεύμασι v. κήποις. Sed differunt proprie κῆποι et κηπεύματα. Multo etiam liberius expressit Francogallus, qui in nota perperam statuit κηπεύμ. Χαρ. proprie esse, parvos Gratiarum hortos. De versuum lectione v. ad strophicos extremos. Dind.

1102. νίκη intelligenda est, quam fabula poetæ reportatura erat. V. ad v. 444. Similis parabasis Nub. 518. ss. ubi v. Spanh. Dind. Ἀντεπίῤῥημα στίχων ις' præf. in Ald. etc. Id.

1103. Lege οἷ'. Bent. Trochaici ratio, quum primam sedem dactylus [οἷς ἀγάθ' e vulg. lect.] occupat, neutiquam constat. Porro facit istud οἷς, ut in oratione redundet αὐτοῖς. Similem vero quam vocant elegantiam apud Comicum nusquam alias videre est. Repone, ὅσ' ἀγάθ'—, judicibus dicere aliquid in animo ad victoriam spectans, quot utique bona, si nobis eam adjudicent, iis omnibus largituri simus. Sic ὅσα ἀγαθὰ Plut. 112. Pac. 888. Av. 1616. Dawes. ὅσ' ἀγάθ' legendum esse et sensus et metri ratio evincit. Pessime vulgo, οἷς ἀγάθ'—. Brunck. ὅσ' ἀγάθ' Dawes. Misc. Crit. p. 299. vulgatam citante Musgravio Exercitat. Eurip. ii. 5. Vide Adverss. p. 225. Pors. Recte ὅσα ἀγαθὰ dicitur. Confirmavit vero etiam cod. Rav. Dind. οἷς ἀγάθ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. κρίνωσι Raph. Id.

1104. τῶν Ἀλεξάνδρου. Apposite ad judices utitur hoc exemplo; nam et Alexander Priami f. sive Paris fuit aliquando judex, quum nimirum de forma certarent sub illo Venus et cum Pallade Juno: quarum quælibet donis emere victoriam volebat. Berg. Cf. Dorvill. ad Char. p. 169. Dind. πολλῶ Junt. ii. iii. Crat. etc. πολλῷ Port. Id.

1105. Lege πρῶτα. Bent. πρῶτα μὲν γ. Sic metri gratia ex Ms. Vat. U. rescripsi pro πρῶτον μ. γ. ut priores Edd. habent. Kust. Cf. Spanh. ad Plut. 44. Dind. πρῶτον Lugd. Amst. γὰρ abest Bloc. Id.

1106. Γλαῦκες. V. Schol. Λαυριωτικαί. A Laurio monte, ubi erant metallifodinæ Atheniensium. Thucyd. l. ii. 55. μέχρι Λαυρίου ὄρους, οὗ τὰ ἀργύρεα μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις. Herodotus in Polymnia Ἀθηναίοισι γενομένων χρημάτων μεγάλων ἐν τῷ κοινῷ, τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφι προσῆλθε τῶν ἀπὸ Λαυρείου. Quæ loca citavit etiam Casaubonus ad Strabonem. Berg. V. Meursium de fortuna Athenn. c. vii. Kust. γλαῦκες Λαυριωτικαὶ nummi sunt argentei, quibus impressa noctuæ effigies, quod signum erat Atticæ monetæ. Λαύριον notus est Atticæ pagus, ubi erant argenti metalla. Brunck. Non res publica, sed cives metalla erui per servos jubebant, atque ita ante bellum Peloponn. valde ditescebant. Nam post illud bellum exigui inde sperari potuerunt reditus. V. Wessel. ad Diod. S. t. i. p. 359. et Meiners. de luxu Athenn. p. 56. s. Dind. ἡμᾶς Junt. iii. Id.

1107. βαλλαντίοις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. βαλαντίοις Port. Dind.

1108. Pro νεόττια, pullos, dixit κέρματα, nummos. [Sunt proprie, minores nummuli, ut Plut. 379. Dind.] Verbo ἐκλέπειν utitur et Cratinus ap. Athen. ix. p. 373. ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον. Berg. ἐννεοττεύουσι Bloc. Dind. κἀκλέψουσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. κἀκλέψουσι Brub. Port. κρέματα male Junt. ii. Id.

1110. Locum hunc citant Pollux vii. 119. Hesych. v. Ἐρέψομεν, Harpocrat. v. Ἀετὸς, et Suidas v. Ἀετώματα. Kust. V. Schol. Etiam πτερύγια vocabantur, ut ap. Matth. Evang. iv. 5. ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ, ad pinnaculum templi. Ludit autem Comicus in homonymia vocis ἀετὸς, quæ aquilam et pinnaculum significat. Berg. πρὸς ἀετόν. Vulgo πρὸς αἰετόν. En Atticam formam adfirmantem simulque nominis significationem explicantem Eustathium ad Iliad. librum ultimum p. 1352, 37. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ζώου καὶ μέρος τι τῶν νεῶν οὐ μόνον ἀέτωμα ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ αἰετοὶ διὰ τὸ ἐοικέναι, φασι, πτέρυξιν ἀετοῦ. καὶ ζήτει περὶ τούτου καὶ ἔνθα ὁ Κωμικὸς ἐρέφεσθαί τι λέγει πρὸς ἀετόν. Brunck. Erant enim ἀετοὶ fastigia templorum, sculptis imaginibus ornata. V. Valck. Diatr. in fr. Eurip. p. 214. s. et Heyn. ad Pind. xiii. 29. ἐρέφειν πρὸς ἀετὸν est, addere tectis fastigium. Convenit quodammodo Solini (c. ult. Polyhist.) ædes ad culmen fastigiata. Dind. ἀετὸν scriptum apud Eustathium ad Homer. p. 1352, 39. Harpocrationem v. ἀετὸς p. 9. et Suidam v. ἀετώματα t. i. p. 62. αἰετὸν Hesychius v. ἐρέψομεν t. i. c. 1426. πρὸς ἀετῶν Pollucis liber Ms. vii. 119. Id. ἐρέψομεν in meo ed. Ald. exemplo aliquis, Scholia sequutus, mutavit in τρέψομεν. αἰετόν. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Bloc. etc. Id.

1111. βούλησθέ τι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. βούλησθ' ἔτι. Dind. Suid. ἀρχίδιον, ordine turbato. Pors.

1112. ὀξὺν ἱερακίσκον. Ut rapacitatem illius avis imitemini et fiatis ὀξύχειρες. Usurpatur enim ista vox de furtificis manibus. Lucian. Dial. Vulc. et Apoll. ubi de Mercurio est sermo οὕτως ὀξύχειρ ἐστι

καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐμμελετήσας τὴν κλεπτικήν. Berg. Utitur deminutivis ἀρχίδιον (exiguum munus) et ἱερακίσκον (parvum accipitrem), ut in vita communi fit, ubi elevare quædam et emollire studemus. Non placet, quod e Rav. dedit Inv. βούλησθ' ἔτι pro βούλησθέ τι. Nam non dici poterant amplius aut etiamnum rapturi esse. Dind. ἱερακισμὸν Bloc. Id.

1113. πρηγορεῶνες sunt οἱ βρόγχοι τῶν ὀρνέων, οἱ τόποι, ὅπου ἀγείρεται ἡ τροφή (gulæ). Promittunt illas hominibus, ut eo plus vorare possint. Dind.

1114. μηνίσκους. Ita dicebantur orbes capitibus statuarum impositi, ne stercore avium inquinarentur: [Hæ lunulæ statuis additæ non sunt confundendæ cum lemniscis, coronis lemniscatis. De μήναις et μηνίσκοις, (lunulis, nimbis,) v. Hesych. ibique Alb. Phot. Lex. p. 196. Dind.] quales videmus pingi circa Apostolorum capita. Berg. Joach. Camerarius Decur. viii. Probl. x. ex h. l. Aristoph. recte observat, statuarum capitibus apud veteres lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur: additque ibidem, apud Christianos postea, qui hoc aliorsum traherent honorisque causa id factum existimarent, morem inde ortum esse sanctorum virorum imagines pingendi cum similibus lunulis vel orbibus, caput ambeuntibus, ad indicandam cœlestem illorum excellentiam. Sed posterius merito in dubium revocari posse puto. Nam jam apud veteres Græcos deorum et dearum simulacra circulo radiato honoris gratia ornari solebant, ut clare probari potest ex Luciano de dea Syr. p. 675. ed. Amst. ubi in describendo simulacro Junonis inter alia ait, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει καὶ πύργον etc. Idem in Timone p. 154. [c. 51.] statuam auream in honorem Timonis erigendam describens, dicit eam in arce juxta Palladem collocatum iri, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Plura loca nunc non succurrunt, quamvis hæc sufficere possint ad probandum id, quod diximus. Kust. χαλκεύεσθαι μηνίσκους est, sibi æreas lunulas confici jubere; ut χαλκεύειν, ex ære aliquid facere in Plut. 163. 513. φορεῖν (ὥστε φ.) gestandas. ἂν δὲ μὴ Scholiast. p. 477. 36. Dind.

1115. Pro ἂν μὴ lege οὐ. Bent. ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μήνην ἔχῃ. Versus hic ut cum metro concilietur, sic legendus est: ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς μήνην ἐὰν τις μὴ φορῇ. Kust. Fœde corruptum est hujus versus metrum. Nihil variant codd. nisi quod in membr. pro ἔχῃ scriptum est ἔχοι, frequenti harum terminationum, maxime in versuum fine, permutatione. Librarii culpa perspicua hic palam est. Poëtæ manum non male restituere mihi videor legendo, ὥσπερ ἀνδριάντες. ὑμῶν δ' ἥν τις οὐ μήνην ἔχῃ. Brunck. Si dactylo in impari sede apud nostrum esset locus (v. Hermann. de Metr. p. 115.), facilior esset medela, ὃς ἂν οὐ μ. ἔχῃ. Quoniam hæc ὡς ὑμῶν — ἔχῃ collectiva sunt, pluralis sequitur: candida læna induti tum maxime dabitis nobis pœnam, ab omnibus avibus concacati. ἔχει Bloc. Dind. Legebatur μήνην. Emendarunt Seidlerus et A. Sanderus. Photius Lex. c. 196. μὴν, τὸν μηνίσκον. In Ald. scriptum μῆν: sed μήνην in scholiis. Id. μὴ μόνην Vet. Not. Scal. Ita legitur in Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. in cett. μήνην. Id.

1116. τότ' μάλιστ' Brub. Dind.

1117. πᾶσιν τοῖς ὄρνεσιν Bloc. Dind.

1118. Sacrificio peracto, ut fingebatur, redit Pisthetærus et chorum avium alloquitur. καλὰ ἱερὰ εἶναι est, quod uno verbo καλλιερεῖν dicitur, litare. V. Xen. Anab. iv. 3, 7. coll. i. 5, 6. Incipit hinc e vulgari descriptione actus tertius. Dind. ἐστιν Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Id. ὄρνιθες omissâ ὦ Bloc. Id.

1119. ὡς hic valet ὅτι, *quod; miror quod nullus* —, forte tamen leg. ἄλλως δ' ἀπὸ, *de cætero vero* —. Reisk. Immo ὡς ante ἀπὸ redundat, ut sæpius ante præpp. εἰς, ἐπὶ, πρός. Dind. Elmsl. ad Acharn. v. 179. p. 74. ἀλλ' ὡς ἀπὸ τείχους οὐ πάρεστιν ἄγγελος. Id. παρέστιν multæ edd. Id.

1120. τ' ἐκεῖ Ven. i. ii. Raph. Dind.

1121. Citat Suid. in Ἀλφειόν. Bent. Et in Ἀλλ' οὑτοσί. Pors. Ἀλφειὸν πνέων, *Alpheum spirans*; ita currit anhelus, quasi apud Alpheum cursu certaret. Ibi autem fiebant celebria illa certamina. Virg. Georg. iii. 180. 'Aut Alphea rotis prælabi flumina Pisæ.' Berg. Citat Suidas v. Ἀλλ' οὑτοσί et v. Ἀλφειός. Ceterum proverbium hoc a parœmiographis non video esse observatum. Kust. Hic versus deest Bloc. Dicitur Ἀλφειὸν πνεῖν, ut Ran. 1016. πνεῖν δόρυ καὶ λόγχας etc. Itaque nec puto nunc Ἀλφειοῦ scribendum, etsi πνεῖν τινὸς fere dicuntur, qui aliquid redolent, pleni eo sunt, πνεῖν τι qui meditantur aliquid et affectant. Repetitio vocis ποῦ celeriter pronunciatæ convenit ingenio anhelantis et nova allaturi nuncii. V. Eurip. Phœn. 458. Dind.

1122. Citat Suidas v. ἐποποῖ. In fine, ποῦ 'στι ποῦ ποῦ Suid. ed. Ms. Pors. Ἄγγελος simpliciter, non primus, dicitur in Ald. etc. ὦ ὄρνιθες Raph. Dind.

1123. ἄρχων. Legendum ἄρχων vel ὤρχων i. e. ὁ ἄρχων. Sæpissime sic erratur, quod et passim animadvertere editores, inprimis Brunckius. Hotib. ὤ'ρχων John Seager. οὑτοσὶν Bloc. Dind.

1126. ὥστ' ἂν ἐπάνω. Sic Ms. Vat. U. rectius, quam priores edd. quæ habent ὥστ' ὑπεράνω μὲν etc. Kust. Προξενίδης καὶ Θεαγένης. V. Schol. Dicuntur promissores inanes et jactatores καπνοὶ proverbialiter. Comicus Vesp. 324. καί με ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης ἢ Προξενίδην ἢ τὸν Σέλλου. Theagenem etiam καπνὸν dictum esse dicit Schol. supra ad 823. ἐκαλεῖτο δὲ καπνὸς ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐπετέλει. Dicitur autem Proxenides Κομπασεύς, quasi a patria, a κόμπος, *jactantia*. Berg. ὁ Κομπασεύς. Fictum nomen gentile, tamquam si pagus esset κόμπος dictus: jactatorem significat. V. not. ad Conc. 362. ubi 'Αχραδούσιος fictum est nomen ad imitationem τοῦ 'Αχερδούσιος. Brunck. Formatum nomen ita est, ut supra Philocrates ὁ Στρούθιος. Inde patet, muri latitudinem esse fictam. Neque tamen ea nimia est, si comparetur cum iis, quæ de muris Nini Diod. S. ii. 4. et Babylonis Herodot. i. 179. tradiderunt. Dind.

1126-1131. Plura ex his versibus cum quibusdam scripturæ vitiis affert Suid. v. δούρειος t. i. p. 621. et v. ἐξῳκοδόμηται ibid. p. 777. et 778. Respicit hunc locum scholiastes ad Vesp. v. 324. ὡς ὅταν ἐπάνω scriptum apud Suid. v. ἐξῳκοδόμηται. Id. ὥστ' εἰ ὑπεράνω μὲν Bloc. Id. ὥσθ' ὑπεράνω μὲν — Ald. Junt. i. ii. iii. et cett. edd. Id.

1127. ss. ἐναντίω — παρελασαίτην. Thucyd. i. [93.] et Herodotus in Clione [i. 179.] de Babylonis muro. Dicebat autem Pisthetærus, quum consilium suum proponeret, de ædificando isto muro v. 551-2. Berg. παρελαύνειν, alias prætervehi aut præterire, h. l. active est, agitare currus ita ut facile se prætereant. ὑπὸ τοῦ πλάτους, *propter latitudinem* scil. muri. Δούριος equus intelligendus videtur ille rerum Trojanarum memoria celebratus (v. Eurip. Troad. 14. Heyn. Exc. iii. ad Virg. Æn. ii. p. 322. ss.), non æreus in acropoli Athenis dedicatus (Paus. i. 23. Albert. ad Hesych. h. v.). Dind. θεαγένης ἀμφότεροι κομπασταὶ ἐ. Suid. Pors. δύ' ἅρματε Bloc. Dind.

1128. παρελασάτην in Not. Scal. affertur. Dind. δούρειος Bloc. Id. Suid. δούρειος in v. sed δούριος v. ἐξῳκ. Pors.

1130. αὐτό γ' ἐγὼ Bloc. Dind.

1131. ἑκατοντοργυίων. Non nimiam longitudinem commemorat. Sunt enim centum orgyiæ tantum unum stadium, ut Herodotus docet in Euterpe [ii. 149.]: αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον. Sed hic etiam Nuncius vanitatem suam prodit, facitque ut minus minusque fidei mereatur. Berg. Fractis fœdum in modum pedibus incedit hic versus, cujus in secunda sede spondeus est. ἑκατοντοργυίων fere dant libri omnes, quod tamen est mendosissimum. Metricarum etiam legum imperitis ex ipsa vocabuli significatione id statim subolere possit. Vides enim in nuntii hujus narratione, ut omnia in magnitudinem sunt exaggerata. Urbem quam prædicat Babylone aut Ecbatanis minorem credi nolit. Jam vero quis adeo ineptus sit, ut tantæ urbis mœnium ambitum centum tantum ulnarum esse dicat? Miserrimi cujusvis pagi ambitus amplior est. Pro *ulnis* pone *jugera*, et sic satis apte omnia congruent: ἑκατοντάγυιον. ὦ Πόσειδον, τοῦ μάκρους. Si soli metro consultum vellem, id perfacile fieri posset. Nam duo codd. B. C. habent ἑκατονταοργυίων. ὦ Π. unde proclive est senarium concinnare suis absolutum numeris, exemto vocandi adverbio, ἑκατονταόργυιον. Πόσειδον, τοῦ μάκρους. Sed mihi non placet exigua ulnarum mensura. Emendatione, quam primo loco posui, vix quicquam certius esse opinor. Brunck. Pro μάκους Reisk. legendum conjecit μάκρους, causa non addita. At Dorica forma senario non convenit. Inusitatum tamen est τὸ μάκρος, et videtur usu populari magis fuisse tritum. Dind. ἑκατονταόργυιον ed. Ald. ἑκατοντόργυιον. Sic Suid. ed. Ms. vv. δούρειος. ἐξῳκοδ. Pors. ἑκατοντορόγυιον Hotchkisius apud Gaisfordum ad Hephæstionem p. 42. Burneius in Monthly Review xxviii. p. 430. Reisig. i. p. 28. Photius Lex. c. 254. ὀρογυίας λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυίας. 'Αριστοφάνης. Dind. ἑκατονταόργυιον Junt. i. Bloc. In ceteris est ἑκατοντόργυιον. Id.

1132. ᾠκοδήμησαν Ven. i. Raph. Dind.

1133. V. Schol. Notum autem est ex Herodoti Euterpe, ut plerique reges assidue coëgerint eos cæmenta portare ad exstruendas præcipue pyramides. Berg.

1135. αὐτόχειρες h. l. pro αὐταί, nam proprie est is, qui sua manu aliquid facit. V. Lysistr. 269. Herodian. p. 474. Piers. et intpp. Act. xxvii. 19. Dind.

1136. ἐκ μὲν Λιβύης—. Quia grues vere novo ex Libya redeunt, quo profectæ fuerant extremo autumno; v. supra 710. Berg.

1137. θεμελίους καταπεπ. λίθους. Quia grues lapillis se onerant, ne inter volandum transversæ ferantur a vento. V. infra 1428. et Schol. Berg. καταπεπωκυίαι Junt. iii. — θεμελίοις Raph. Dind. Suid. γέρανοι. Pors.

1138. Citat Suid. in Τύκος. Bent. κρὲξ

etiam Herodot. ii. 76. memoratur, ubi Gloss. Her. dicit esse ὄρνεον δυσοιώνιστον τοῖς γαμουμένοις. Secundum Schol. est εἶδος ὀρνέου ὀξὺ τὸ ῥύγχος καὶ πριονῶδες (serratum) ἔχον. Marina (Tzetz. ad Lycophr. 513.) aut aquatica avis dicitur, et putatur esse *rallus crex* Linn. v. Camus ii. p. 257. s. et Ælian. V. H. iv. 5. Dind.

1139. H. l. in omnibus edd. μυρίοι, infra 1306. μύριοι. — πέλαργοι Gel. Port. Dind.

1141. ἐρωδιοὶ, *fulicæ*. V. 866. adfuerunt, ut χαραδριοὶ 266. λεκάνη dicebatur non solum de pelvibus ad lavandos pedes, (apud seriores Græcos,) sed etiam de vasis ansatis, quibus opsonia aliaque ejus generis asservabantur, dictum est. V. Phot. Lex. p. 156. Zonar. ii. p. 1295. Dind.

1143. λεκάνεσι Junt. ii. ἐνεβάλλοντο Bloc. Dind.

1144. Structura verborum est, τοῦτο καὶ σοφώτατα ἐξεύρητο. Ita non opus est, ut, quod olim conjeci, legatur εὖ, ὦ 'γαθ' ἐξ. ut v. 361. Dind. Priorem crasin pæne mihi persuadeo oblitteratam esse in τοῦτ' ὦ 'γάθ' ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα: Aristophanemque εὖ 'ξεύρητο καὶ σοφώτατα dixisse, quemadmodum v. 362. quamquam ibi καὶ non est ineptum, si interpungas post ἐξεύρητο, ut in hanc sententiam sint dicta: *hoc inventum erat, idque sapientissime.* Reisig. καὶ ante σοφώτ. deest Junt. iii. Dind.

1145. οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες. Mallem ὑπορύττοντες. Nam ad lutum habendum ad cæmenti usum opus est fossione. Palmer. Exercc. p. 757. Infeliciter Palmerius his sollicitat elegantem vocem ὑποτύπτοντες, quæ apud Græcos dicitur de iis, qui lato aliquo instrumento fossorio in terram impacto, humum vel cæmentum aliamve quamvis materiam eo exceptam egerunt, vel in vas quoddam conjiciunt. Vox ista eo, quo diximus, sensu occurrit etiam ap. Herodot. ii. 136. (ut monuit me Hemsterhusius meus), ubi itidem de egestione luti, ut hic, mentio fit. Kust. Verbum ὑποτύπτειν hic ægre poterit verbo Latino reddi; similiter autem usurpatum videtur ab Herod. in Euterpe: κοντῷ γὰρ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, ὅ, τι προσχοῖτο τοῦ πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες πλίνθους εἴρυσαν. De quo loco memini me monere Hemsterhusium. Berg. ἄμη s. ἄμη non solum est *falx*, sed etiam *ligo*, fodiendi instrumentum. V. Albert. ad Hesych. h. v. Ducker. ad Thuc. p. 254. Dind. ὑπορύττοντες Palmer. improbante Kustero. De ὑποτύπτειν vide Valckenaer. ad Herodot. iii. 130. p. 264. ubi Pors.: ἐς τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην verum puto. χρυσίου θήκην Plutarch. ii. p. 982. c. Pors. ἀνέβαλον Junt. iii. — αὐτοῖν τοῖν ποδοῖν Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. αὐτοῖς τοῖν ποδοῖν Junt. ii. Gel. Port. Dind.

1146. ἐνέβαλον αὐτόν, scil. τὸν πηλόν. Sic optime B. Vulgo αὐτοῖς. Ordo est: οἱ χῆνες ὑποτύπτ. τοῖν ποδοῖν, ὥσπερ ταῖς ἄμαις, ἐνέβαλον ἐς τὰς λεκάνας αὐτόν. V. Valcken. notam ad Herod. iii. 30. p. 263. s. Bern. Junta edidit αὐτοῖν τοῖν ποδοῖν. Brunck.

1147. ἂν ἐργασαίατο: lege ἀπεργασαίατο. Bent. Sed vide Bent. Eq. 659. Dind. Allusio ad proverbium, τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργασαίατο; Brunck. De duplici ἂν cf. Gregor. de dial. p. 18. Dind.

1148. Risus captandi causa νῆτται (anates) dicuntur περιεζωσμέναι, ut, qui opus faciunt, succincti sunt. Dind. νὴ Δία γ' αἱ ν. π. Suid. ὑπαγωγεὺς ed. Ms. Vide Adverss. p. 35. Pors.

1149. ὑπαγωγεὺς instrumentum est, quo exæquare lateres solent οἱ κονιαταὶ seu *cæmentarii*. Quæ autem instrumentum illud ferebant, ipsæ erant *cæmentariæ* anates. Scilicet verba ἐπλινθοφόρουν et ἐπέτοντο ad idem substantivum αἱ νῆτται pertinent. Præcinctas eas esse facete fingit Comicus, quia, ut Suid. et Schol. observant, pictarum hujus avis plumarum dispositio albæ zonæ speciem refert: ἐζωσμέναι δὲ αἱ νῆτται, διὰ τὸ ἔχειν ζώνην λευκήν. Plumarum vero in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγέως, quem Gallice *une truelle* appellamus, figuram accedit. Versus 1151. spurius est et a mala manu additus prorsus deleri debuit: cum præcedentibus nullo nexu cohæret et plane inutilis est. [Leg. ἔν τε στόμασιν, *et in rostris*, tam in dorso, quam in rostris. Reisk. Sed poterat sine mutatione idem sensus meliore interpunctione obtineri, ut esset: ἔχουσαι τὸν (μὲν) ὑπ. κατ. ὥσπερ παιδία, τὸν (δὲ) πηλὸν ε. τ. στ. Dind.] Quorsum enim avium lutum ferentium mentionem iterare, postquam supra 1142. fulicas lutum adportasse nuncius narravit? Sic verti debuit hic locus: *Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres adportabant: sursum autem volabant, tergo impositam trullam gerentes, tamquam pueruli.* Brunck. Reponi tamen potest, supra etiam 1141. jam ciconias dici πλινθοφορεῖν et tamen idem h. l. anatibus tribui; deinde supra fulicas dici lutum pelvibus adportasse, h. l. hirundines cæmentum ore gustasse. Post στόμασιν, commate est interpungendum. Dind.

1152. μισθωτοὺς μισθοῦσθαι pro μισθω-

τοὺς λαβεῖν s. μισθοῦσθαι simpliciter est dictum. Mox τί δαί, quid vero? est omnino, porro. Cf. ad Plut. 906. DIND.

1153. Lege δρᾷ. [e Schol.] Suid. Δρᾷ. BENT.

1154. Verba ὄρνιθες πελεκῶντες jungi debent. De his avibus v. ad 882. Non plateas s. plataleas, sed picorum genus designari ostendit Schneider. ad Ælian. N. A. iii. 20. DIND.

1155. Post σοφώτατοι interpungitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. DIND.

1156. ὑπτίνος Ven. I. II. Wech. Raph. DIND.

1157. Lege πελεκώντων. BENT. αὐτῶν πελεκώντων — ab illis pelecanis — interpretantur. Atqui αὐτοὶ πελεκῶντες, illi pelecani, neutiquam sonat. Valet in sermone poetico ipsi pelecani; at in soluto sive comico, nisi accedente articulo, ne istud quidem; nec vero quicquam aliud. V. gr. in Pluto 392. αὐτὸν τὸν θεόν. Porro ut αὐτῶν πελεκ. in comœdia tantumdem esse potuerit quod αὐτῶν τῶν π. at ipsa tamen quam efficiat sententia, ab ipsis pelecanis excitatus, importuna erit. Vide an veram scripturam simus assecuti: αὐτῶν πελεκώντων erat autem sonitus ab iis dolantibus (dum dolarent) excitatus. Dawes. M. Cr. p. 294. s. πελεκώντων. Sic perspicue scriptum in B., ut legendum esse acute viderat sagacissimus Dawes. Participium est verbi πελεκάω. Insulse vulgo αὐτῶν πελεκάντων. BRUNCK. πελεκώντων Dawes. Misc. Crit. p. 301. quod præceperat magnus G. J. Vossius Etymol. v. Pellecanus, p. 380. Cujus rei notitiam magno emptam optavisset Dorvillius. PORS. πελεκάντων Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. DIND.

1158. V. supra 614. BERG.

1159. βεβαλάνωται. In Eccles. 362. νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν. BERG. βάλανοι sunt pessuli ferrei, qui μοχλοῖς inseruntur. βαλανοῦσθαι igitur est, pessulis s. objicibus claudi, firmiter claudi. ἐφοδεύειν significat, excubias obire. Hinc ἐφοδεύεσθαι h. l. circumiri. DIND. κύκλω Ald. (ut 1196.) Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. κύκλῳ Port. ID.

1160. V. supra 843. BERG. Tintinnabulo explorantur excubitores. DIND.

1161. φρυκτωρίαι proprie sunt ii, qui in turribus speculantur, num hostes adveniant, ut ignibus sublatis (qui φρυκτοὶ dicuntur) eorum adventum significent; hinc ipsæ faces nocturnæ. Cf. Suid. h. v. Zonar. ii. p. 1825. et Irmisch. ad Herod. iv. 2. 15. et Stanlei. ad Æsch. Agam. 1. DIND.

1163. ἀπονίψομαι. Quia scilicet pulvere aut luto erat sordidus. DIND. ὁρᾷ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. ὁρᾶ Ven. I. II. Raph. ID. Suid. ὁρᾶ. PORS.

1164. Fo. πάσχεις [sed cf.] Pac. 681. BENT. τί ποιεῖς; glossema redolet. Suspicor scripsisse Comicum τί πάσχεις; ut supra 1044. BRUNCK. Scilicet Pisthetærus obstupefactus siluit, unde chorus eum ita est allocutus. DIND.

1166. ἄξιον scil. θαυμάζειν, æquum est mirari, ut 547. ζῆν ἄξιον. Pluralis ἴσα pro sing. ponitur, ut plurales adjectivorum in genere neutro sæpe apud Atticos. DIND.

1168. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ —. Sic optime scriptum in membr. et in B. In primariis edd. ἀλλ' ὅδε φ. γ. — ut mendose scriptum est in C. Sed nihil facilius erat, quam mendam hanc eluere. Kust. vero ὅδε, quod in ὧδε mutandum erat, retinuit, et γὰρ expunxit, quo pacto versum turpiter claudicantem ex ingenio dedit. Id Berglero ne animadversum quidem fuit. BRUNCK. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γάρ. Omittit γὰρ typographico errore ed. Kust. φύλαξ τις τῶν citat Dawes. Misc. Crit. p. 212. γὰρ quoque omittit editio Bergleri. PORS. ἀλλ' ὧδε, φ. γ. — Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. DIND.

1169. πυῤῥίχην βλέπων. Schol. ἔνοπλον καὶ πολεμικόν τι. ἔνοπλος γὰρ ὄρχησις ἡ πυῤῥίχη. Sic Pl. 328. βλέπειν Ἄρην, Conc. 291. βλέπειν ὑπότριμμα, Vesp. 455. βλέπειν κάρδαμα, Eqq. 631. βλέπειν νάπυ, Hippomedon ap. Æsch. S. C. Th. 500. βακχᾷ πρὸς ἀλκήν, θυιὰς ὥς, φόβον βλέπων. Tueri et spirare hoc sensu promiscui sunt usus. Supra 1121. Ἀλφειὸν πνέων id est, συντόνως τρέχων, ὡς Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. BRUNCK. De saltatione puerorum armata s. militari cf. Athen. xiv. p. 630. Spanhem. ad Call. in Jov. 52. Periz. ad Æl. V. H. iii. 8. 5. Ceterum alter est hic, et a superiore diversus, nuncius. DIND.

1170. Ad voc. Ἄγγελος non additur B. in Ald. Junt. I. II. III. etc. DIND.

1173. Lege εἰσέπτετ'. V. not. ad v. 90. BRUNCK. Ex ejus igitur emendatione recepit Inv. ἀέρα dictum pro πόλιν, quia in aere nova urbs condebatur. Rav. ut Brunck. DIND. εἰσέπτατ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ID.

1174. λαθὼν — ἡμεροσκόπους. Eurip. Hel. 1189. καὶ νῦν πέπυσμαι φανερὸν Ἑλλήνων τινὰ Εἰς γῆν ἀφῖχθαι καὶ λεληθέναι σκοπούς, Ἤτοι κατόπτην ἢ κλοπαῖς θηρώμενον Ἑλένην· θανεῖται δ' ἤν γε συλληφθῇ μόνον. BERG.

1175. Leg. ὁ δεινὸν ἔργον σχέτλιόν τ'

εἰργασμένος Τὶς etc. Reisk. Immo vulgata præferenda. Refertur ad deum, qui facinus atrox admisit. Si quid mutandum sit, εἰργασμένοι scribi potest, scil. φύλακες qui se falli erant passi. Dind.

1176. V. supra 575. Berg. περίπολοι sunt tirones, qui non in bella extra fines Atticæ gerenda educebantur, sed Atticum agrum obibant et defendebant. Apud Thuc. viii. 92. memoratur etiam περιπόλαρχος. Dind. τὶς Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Gel. Raph. Id.

1177. οὔκουν δ. etc. Hæc verba tribuuntur choro in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

1178. Aut κατ' αὐτοῦ aut μετ' αὐτὸν leg. Reisk. Immo et cum accus. juncta præp. κατὰ interdum valet *contra*, ut Xen. Hell. iv. 3. 12. Cf. Abresch. Dil. Th. p. 41. Fisch. ad Well. iii. ii. p. 177. Dind.

1180. πᾶς τις scil. ὄρνις. ὄνυχας ἠγκυλωμένους est qui alio vocab. γαμψώνυξ dicitur. Dind.

1181. τριόρχης s. τρίορχος est *buteo* (Plin. x. 8. falco buteo Linn.), quem tres existimarunt habere testiculos, unde intelligitur 1206. ubi v. Schol. Add. Buffon. Hist. Av. t. i. p. 166. Camus ii. p. 188. s. — ὁ κύμινδις (pro quo Schol. κίμινδις legendum esse suspicatur et alii etiam κίμινδις legisse videntur) occurrit etiam Hom. Il. Ξ. 290. s. Plinio *nocturnus accipiter* dicitur, sed, quænam avis nobis sit, incertum est. V. Camus ii. p. 272. s. Ex rapacium avium, quibus h. l. adjungitur, genere fuisse patet. De v. κερχνῇς v. 589. Dind. κερχνῇς Ald. Junt. iii. Crat. κερχνῄς Junt. ii. κερχνῆς Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Id.

1182. ῥύμη —. V. Nubb. 406. de vento, et Soph. Antig. 1016. Berg. ῥοιζήμασιν. Sic duo codd., juxta impressos, bene. In membr. ῥοιζήματι. Has terminationes sæpe permutari observavi ad Lys. 1133. Brunck. ῥοιζήμασι φύλλων est Orph. Hymn. xxxvii. 19. ῥοῖζος et inde ducta ap. Hom. sæpe de *stridore*. Dind. ῥόμη Ven. i. ii. Raph. Id.

1183. δονεῖται. Herodot. in Polymnia sub initium [vii. 1.]: τουτέων περιαγγελλομένων ἡ 'Ασία ἐδονέετο πᾶσα ἐπὶ τρία ἔτεα. Berg. ad quem locum de hoc v. δονεῖσθαι. V. Wessel. p. 505, 13. Dind.

1184. Soph. Philoct. 40. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς, κἄστιν οὐχ ἑκάς που. Sub μακρὰν autem, ut alias sæpe, subauditur ὁδόν, ut Ran. 432. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς quandoque ὥραν, aut simile. Berg. κἄστ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. κἄστ' Port. Dind.

1185. Pro XO. legit Bentl. ΠΕΙ. et delet ΑΓΓ. in 1186. Bent. οὔκουν —. Hæc omnia in membr. et in B. Pisthetæro recte tributa. Brunck. Scil. verba οὐκοῦν (ita vulg. scriptum cum puncto post τόξα) — τόξα vulgo choro, quæ sequuntur, χώρει etc. nuncio tribuuntur. Dind. οὐκοῦν (sic h. l. Ald. etc.). — Rursus hæc choro adscribuntur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

1186. χώρει etc. Hæc nuncio tribuuntur in Ald. Junt. i. ii. iii. etc. — ὀπηξέτης Junt. i. ὀπιξέτης Junt. iii. Dind.

1187. πᾶς τις. Ms. Vat. U. παῖε, quod magis placet. Nam πᾶς jam præcessit in versu proxime superiori. Kust. πᾶς τις. Sic C. juxta impressos recte. Quia πᾶς in præced. versu præcessit, eo melior est illa lectio. In re trepida venuste locum habent ejusmodi repetitiones. In B. τόξευε, παῖε, σφενδόνην —. In membr. τόξευε πᾶς, σφενδόνην. Hæc est varietatis origo mutandæque lectionis occasio. Quia πᾶς metro non satisfaciebat, alius librarius, de omissione voculæ τις non cogitans, illud in παῖε mutavit. Brunck. τόξευε, παῖε dedi ex Victoriano. Legebatur τόξευε πᾶς τις. Vulgatam scripturam habet Scholiast. p. 478, 8. Dind. τίς μοι edd. vett. etiam Port. Id.

1188. στρ. 1262. ἀντιστρ. Bent. Στροφὴ κώλων ια' præf. in Ald. etc. Dind.

1189. οὐ φατὸς infandum est, gravissimum. Ut Call. in Del. 60. μέγα τι καὶ οὐ φατόν. Dind.

1193. ὃν γ' ἔρεβος ἐτίκετο. Antequam aër esset, fuit erebus, in cujus sinu Nox peperit ovum illud, unde Amor natus est, qui materiam ὁμοιογενῆ congregavit. V. supra 693. Berg.

1194. s. σε λάθῃ περῶν ταύτῃ, *te clam hac* (per aërem) *transeat*. Non est, ut olim putavi accipi posse: huc accedat, ut Eur. Or. 1572. περᾷν δόμων ἔσω. Dind.

1195. τὶς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. τὶς ταύτῃ π. Ven. i. ii. Raph. ταύτῃ in plerisque al. εἰς Port. Dind.

1196. Huic versui nihil est quod respondeat in antistropha: quamobrem non lyrico hunc metro conscriptum arbitrer, sed ad formam iambici senarii revocandum hoc modo: ἀθρεῖτ', ἀθρεῖτ', ἀθρεῖτε πᾶς κύκλῳ σκοπῶν. Voces similes omitti solent, et amat ejusmodi repetitiones noster. Cf. 1122. et 1199. Hotib. Exciderunt quatuor syllabæ, quas Reisigius admodum probabiliter restituit i. p. 276. ἄθρει δὲ πᾶς τις πανταχῇ κύκλῳ σκοπῶν. Dind. Ἄτρει male Port. Id.

1197. πεδαρσίου Æolice pro μεταρσίου. V. Schmidium ad Pind. Pyth. p. 308. Ca-

terum Ms. Vat. U. hic habet μεταρσίου. Kust. πεδάρσιος est a πεδαίρω e terra tollo, quasi πεδόθεν αἴρω. [Vana etymologia. πεδαίρω etiam Æol. dicitur pro μεταίρω. Cf. Valck. ad Eur. Phœn. p. 373. Dind.] Verbo πεδαίρω utitur Euripides de eadem ista dea loquens Herc. Fur. 872. στεῖχ' ἐς Οὔλυμπον πεδαίρουσ', Ἶρι, γενναῖον πόδα, ubi v. Not. Barnes. Voce πεδάρσιος, sublimis, utitur et Æschylus Prom. 269. 709. et 915. Berg. πεδαρσίου tres mei codd. [etiam Rav.] recte. Tragicum in his versibus κόμπον affectat et Æschylum imitatur, cui frequens hujus Æolici nominis usus in senariis. V. modo Prom. 269. 719. 924. Brunck. μεταρσίου Cod. Victor. πεδαρσίου agnoscit Suidas, qui hunc et sequentem versum affert v. πεδαρσίου t. iii. p. 69. Dind. Post πεδαρσίου et post δίνης interpungitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. post πεδαρσίου tantum in Brub.; nulla interp. in Gel. Port. Id.

1198. δίνης Suid. in Πεδάρσιος. Bent. Pro δίνης male in B. scriptum δεινός. Brunck. δίνης πτερωτὸς φθόγγος dictum pro δίνης πτερωτῆς φθόγγος i. e. πτερῶν δινουμένων. Sæpissime enim Græci et Latini poëtæ adjectiva non ei substantivo, ad quod proprie pertinent, sed alteri jungunt. In cujus generis locis librarii plerumque epitheton mutarunt in casum illius substantivi, quocum proprie erat jungendum. Jam ope machinæ cujusdam Iris in scenam advolat, et primum quidem videtur huc illuc vagari aut evolare velle. Hinc gradum sistere jubetur. Dind.

1199-1201. Affert Suidas v. ἐποποῖ t. i. p. 844. et aliquot verba Theodosius περὶ γραμματικῆς p. 79. Dind.

1200. ἔχ' ἀτρέμας. V. ad Plut. 127. Berg. Nimirum ἀτρέμας est ἡσύχως Hes. unde cum σῖγα commutatur, et ad ἔχε suppl. σεαυτόν, quod additur Thesm. 232. Formula ipsa legitur et Nub. 260. Ran. 342. et alibi junguntur ἔχ' (i. e. ἔστω) ἥσυχος, ἔχ' ἄφοβος. V. Markland. ad Eurip. Suppl. 305. Quæ sequuntur interrogationes, celeriter pronuntiatæ sunt. Dind.

1201. ὁπόθεν τότ' Ven. i. Raph. ὁπόθεν πότ' Ven. ii. Dind.

1203. πλοῖον ἢ κυνῆ. Navis an galea? Navem putat aut, quia vestis ejus est sinuosa, ut sunt vela navium, aut propter alas, quas habebat; habent enim et naves quasi alas quasdam remos; galeam autem putat esse omnino propter pennas et alas, quia galeæ plumas habent. Ex scholiis; in quibus etiam κυνῆ pro petaso accipitur, qualem Mercurius deorum nuncius gestat. Berg. Frigidum tamen in his et seqq. esse jocum recte monet Wiland. Cf. Hesych. v. Κυνῆ. Iris apud Hom. sæpe ὠκεῖα dicitur, ut Il. B. 786. Dind.

1204. Πάραλος ἢ Σαλαμ. Quia dixerat Ἶρις ταχεῖα, i. e. vi etymologiæ, Nuncia velox, iste putat eam esse unam ex duabus illis navibus publicis, quarum altera Πάραλος, altera Σαλαμινία vocabatur: quibus utebantur Athenienses, quoties aliquid celeriter erat per mare nunciandum aut expediendum; erant enim expeditissimæ καὶ μάλιστα ταχυναυτοῦσαι. Quod ad etymologiam vocis Ἶρις attinet, illa est ab ἰρεῖν, τὸ μηνύειν, significare, indicare, ut est ap. Suidam, et λέγειν, ut ap. Hesych. ubi male legitur, ἰρεῖν, λέγειν καὶ ἔρις δὲ ἀπὸ τούτου. Legendum Ἶρις. Hinc etiam Irus ille nomen accepit, quum prius aliter vocaretur; proci autem nomen illud ei dederunt, quia solebant illo nuncio uti, ut docet ipse Homerus Odyss. [Σ. 6.] Berg. Naves illæ veloces erant. Cf. Harpocr. v. Πάραλος. Dind.

1205. ταυτηνί τις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. ταυτηνὶ τίς dedit Brunck. Dind.

1206. ἀναπτάμενος. Lege ἀναπτόμενος, ut infra 1384. Facete buteonem in puellam immittit, ad Græci nominis etymon respiciens, alitem bene coleatum. Brunck. τρίορχος. Alitem bene coleatum jubet comprehendere puellam, quia eam etiam possit comprimere. ξυλλήψεται. In loco Eurip. [Hel. 1192.] ad v. 1174. citato. Berg. Correxit Elmsl. ad Acharn. v. 178. p. 73. Dind.

1207. οἰμώξει μακρά. Sic melius Ms. Vat. U. quam priores edd. quæ habent οἰμώξει μακράν. Quamvis enim non ignorem apud Lucianum aliosque scriptores non raro occurrere μακρὰν οἰμώζειν, μακρὰν χαίρειν etc. apud eosdem tamen frequentius legas μακρὰ χαίρειν, μακρὰ οἰμώζειν, et sim. quod etiam ut magis Atticum alteri præferendum puto. Kust. Ita μακρὰ κλαίειν Plut. 612. De οἰμώζειν vid. Nub. 217. Dind. μακρὰν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Id.

1208. Lege τοῦτο. Bent. Metri gratia scribendum est τοῦτο [pro τουτὶ] τὸ πρᾶγμα. Kust. Sic recte scriptum in duobus codd. At in membr., ut vulgo τουτὶ τὸ — claudicante versu, qui sic creticum habet in tertia sede. Hæc menda codd. non flagitabat opem. Brunck. ἄτοπον, quia dea est; nam quævis παράδοξα et ἄλογα dicuntur ἄτοπα. V. Tho. M. p. 121. s. Dind. Correxerunt Elmsl. ad Acharn. v. 178. p. 73. et Reisig. i. p. 179. Id. τουτὶ τὸ πρᾶγμα Ald. Junt.

I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα; Gel. Port. Lugd. Amst. Id. ἄτοπόν γε τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα. τί delet Pors. notans: Lege cum Kustero τοῦτο τὸ, vel forsan τοι pro τουτί. Pors.

1210. In membr. οὐκ οἶδ' ἔγωγε, μὰ Δία, κατὰ —. Brunck.

1212. In membr. πρὸς τοὺς κολοιοὺς πῶς προσῆλθες; Brunck. Mox οἷον est *quantopere*, ut Pac. 233. Dind. V. Vesp. 174. Berg. Κολοιάρχαι hic sunt præfecti excubiarum vel custodum. Κολοιοῖς enim sive graculis custodia novæ urbis Nephelococcygiæ commissa erat, ut patet ex v. 1174. λαβὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους. Cæterum in Ms. Vat. U. hic versus ita legitur: πρὸς τοὺς κολοιοὺς πῶς προσῆλθες; οὐ λέγεις; Kust. Eamdem lectionem e membr. attulit Brunck. nullo judicio addito. Sed videtur ea e v. 1174. (quem etiam Berg. laudaverat) ducta esse, aut profecta ab aliquo grammatico, quem voc. κολοιάρχας, quod tamen vere comice fictum est, offenderat. Neque vero quæri poterat, quomodo excubitores adierit (id enim facile a quovis fieri potest, qui ad portam urbis accedit), sed non ab iis examinata sit. Dind. κολιάρχας male Port. Bloc. Id.

1213. σφραγῖδ' ἔχεις; Ut illi qui per hostilem regionem iter faciunt, symbolum et salvum conductum petunt a præfectis. Simul respicit ad superiora 559-60. Sic autem valde ridiculum est, quod quærit; nam puella hæc, ut etiam illa in Ach. 785. κέρκον οὐκ ἔχει, et totus ille sexus laborat isto defectu. Berg. Nomen σφραγὶς *annulum* significat, et *impressum annuli signum*. Sic Gallis nomen *cachet* et signatorium instrumentum et signum expressum significat. Posteriore sensu hic accipitur, ut bene interpretatur Schol.: οἷον σύμβολον ἐπὶ τῷ συγχωρηθῆναι παρελθεῖν; *Avezvous pris un cachet, un billet, un passeport?* Ineptum est quod comminiscitur Berg. respici ad id, quod supra diis interminatus fuerat Pisthetærus: ἐπιβάλλειν σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλήν. Brunck. Sed ad σύμβολον ἐπέβαλεν tamen non male adscripsit Schol. ὅτι καὶ νῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάσαι. In form. Comicorum τί τὸ κακόν; κακὸν fere idem est, quod πρᾶγμα, χρῆμα, *quid hoc sibi vult?* Dind. Omittit τῶν editio Beckii. Pors.

1214. οὐ δὲ Ald. Junt. I. III. Crat. Wech. Dind.

1216. ὦ μέλε, *o miser*, (per apocopen a μέλεος. V. Schol. Nub. 33.) ad contemtum et indignationem exprimendam ponitur. ὦ μέλεε Bloc. Dind.

1217. σιωπῇ. Thesm. 669. διασκοπεῖν σιωπῇ. Pac. 1054. ὄντα σὺ σιγῇ. Berg. οὕτως Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. οὕτω Junt. II. Gel. Port. Dind.

1218. Hic versus totidem verbis exstat supra 192. Neutro in loco insititius videtur. V. not. ad Acharn. 436. Brunck. Existimaveram eum supra spurium esse, ubi ἀλλοτρίας ne habet quidem, quo commode referatur, quum ἡμετέρας s. ὑμετέρας potius dicendum fuerit, et ad διαφρήσετε hic versus, qui nostro loco necessarius est, adscribi potuerit. Grammatici enim atque interpretes et ex antecedd. et e sequentibus nonnumquam versus repetitos memoriæ causa adscripserunt iis locis, quibus deinde perperam a librariis in texta recepti sunt. V. Pierson. Veris. p. 58. ss. Dind.

1219. Quod in novissima Batava (Berg.) legitur ποίᾳ ἐν ἄλλῃ, aut editoris est prava emendatio aut typothetæ error. Brunck.

1221. ἀδικεῖς δὲ (Rav. male με) καὶ νῦν. Nova quadam injuria Pisthetærum non affecit Iris. Depravata igitur verba καὶ νῦν, reponendumque, nisi omnia me fallant, ἀδικεῖς δὲ τὸ κοινὸν, *civitatem nostram afficis injuria*, dum indignam eam habes, cujus legibus obtemperes. Non nemini placebat, ἀδικεῖς δίκην νῦν. Hotib. Libri omnes ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. Verissimum hoc est, injuriam facere Iridem, neque in ea re hæremus: sed ineptus est in vulgata scriptura sententiarum nexus et ordo. Quare emendavi ἀδικεῖ, secunda persona, quod iis quæ statim sequuntur egregie confirmatur, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες. Hoc dicit Pisthetærus: Quid quod injuria tibi fit? nam si paterere quam promerita es pœnam, comprehensa morereris. Ejusmodi est Plauti illud in Aulularia iv. 4. 15. '*A.* Facisne injuriam mihi, an non? *B.* Facio, quia non pendes, maximam.' Euripides in Heraclidis v. 970. τότ' ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανὼν ὅδε. In quo versu, ab Barnesio et Musgravio recte intellecto, miror hæsisse Elmsl. Dind. ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Id.

1222. V. Schol. Nempe per synecdochen speciei pro genere. Berg. Omnino superlativus exprimitur, ut Plat. Phædr. p. 204. αὕτη πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστη. Struenda sunt verba δικαιότατα (δικαιοτάτως) πασ. Ἶρ. ἀπέθανες, *supplicio afficereris*, (ut ἀποθανεῖν *interfici* valet Eqq. 284.) quum comprehensa esses. ἡ ἀξία (per se adjectivum, unde ἡ ἀξία τιμὴ

Xen. Exped. C. i. 4. 9.) naturam substantivi inducit; *justa*, digna merces. Itaque non opus est, ut suppleatur τιμωρίας. Sic κατὰ τὴν ἀξίαν, *pro merito*. Isocr. Busir. p. 165. Batt. et alibi. Dind.

1224. ἀλλ' ἀθάνατος εἴμ'. Sic quidem libri omnes: legendum tamen mihi videtur, ἀλλ' εἴμ' ἀθάνατος. Primam hujus compositi in anapæstis produci haud ægre fero; sed in senariis id non licuisse monui ad Ran. 629. Hoc etiam modo multo modulatior est versus. Brunck.

1225. ἐμοὶ δοκεῖ reliquæ orationi ita interponitur, pro, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ut Æsch. S. ii. 19. Heindorf. ad Plat. Euthyd. p. 323. Dind.

1227. ἀκολασταίνειν est, petulanter, pro lubitu agere, ut vel oppositum docet. Cf. Zonar. i. p. 114. Ita οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσιν ap. Hesych. v. Αηδὸς ἐν μεσημβρίᾳ. Dind. ἀκολαστανεῖτε ex hoc loco affertur in Bekkeri Anecdotis i. p. 368, 26. Id. κοὐδέ πω Junt. i. ii. iii. Gel. Port. Id.

1228. ἀκροατέον ἐν μέρει—. Eurip. Hec. 1130. λέγ' ὡς ἂν ἀκούσας σοῦ τε καὶ τῆσδ' ἐν μέρει κρίνω δικαίως. Quandoque ἐν μέρει, *singulatim, seorsim*, ut in hoc Eurip. loco, et ap. nostrum Vesp. 1310., quandoque *vicissim, per vices*, et ita hic in Avv. item Ran. 32. Berg. Sensus est: ut nos olim paruimus diis, sic vicissim hos oportet nobis obedire (ἀκροατέον). Dind.

1229. σὺ abest ab Ald. lege φράσον δὲ δή μοι. Bent. φράσον δέ τοι μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς; Sic optime tres codd. [et Rav.]. In vett. edd. erat, φράσον δέ μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς; syllaba deficiente. σὺ Portus aut nescio quis alius inseruit: ποῖ σὺ ναυστολεῖς; Brunck. Tamquam de nave. Virg. de Mercurio: 'volat ille per aëra magnum Remigio alarum.' Æsch. Agam. 52. de avibus, πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Berg. Syllabæ defectum, addito σὺ ante ναυστολεῖς, suppleverat Portus. Dind. τοι deest, et non post μοι sed post πτέρυγε interpungitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. nulla interp. in Gel. Port. sed τοι deest. Id. φράσον δέ μοι τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς tres primæ (πτρυγε Ald.), σὺ ναυσ. Kust. quomodo in ed. 1547. corrigit Pors. δέ τοι μοι Mss. Pors.

1232. Locum hunc citat Harpocr. v. 'Αγυιᾶς, ubi Henr. Valesius observat, Aristophanem allusisse hic ad locum illum Eurip. in Plisthene, citatum ab Ammonio v. Βωμός: μηλοσφαγεῖται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. Kust. Verbum μηλοσφαγεῖν occurrit et Lysistr. 189, ubi respicitur ad Æsch. S. C. Th. 43. in quo loco tamen est ταυροσφαγεῖν. Add. Abresch. ad Æsch. i. p. 72. ἐσχάραι (humiliores, v. Stœber. ad Feith. Antt. Hom. p. 19.) βούθυτοι sunt, in quibus boves immolantur, ut βούθυτος ἑστία Soph. Œd. Col. 1491. βούθυτοι προτροπαί Eur. Alc. 1156. Dind. μηλοσφ. τι Junt. iii. Id.

1233. κνισσᾶν τ' ἀγυιάς. Phrasi hac usus etiam est Aristoph. Eqq. 1317. Kust. Eurip. Alcest. 1156. βωμοὺς τε κνισσᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς, ubi observandum, quosdam pro βωμοὺς legere ὁδούς. κνισσᾶν τ' ἀγυιάς. Est hoc ex oraculis. Demosth. c. Mid. [c. 15. ed. Spald.] ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς μαντείας, ἐν αἷς ἁπάσαις ἀνῃρημένον εὑρήσετε τῇ πόλει, ὁμοίως ἐκ Δελφῶν καὶ ἐκ Δωδώνης, χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾶν ἀγυιὰς καὶ στεφανηφορεῖν. In orat. c. Macart. affert exemplum oraculi Delphici, ubi hæc phrasis occurrit dialecto Dorica: καὶ τὰς ἀγυιὰς κνισσῆν καὶ κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χορούς. In his et similibus locis incertum est, annon pro ἀγυιὰς scribendum sit 'Αγυιᾶς ab 'Αγυιεύς, ut intelligantur dii, viarum urbanarum præsides, aut eorum aræ. Etiam veteres grammatici in hac re incerti sunt. Berg. Nam alii ἀγυιὰς legunt, alii ἀγυιᾶς, et Harpocr. p. 9. qui et ipse scribit ἀγυιᾶς, monet ἀγυιέα non modo columnam (aut statuam) ante fores positam (ut Apollo 'Αγυιεὺς Vesp. 870. Phœbus Agyieus Hor. Od. iv. 6. 28. ubi v. intpp.), sed etiam aram ante ædes dici. V. Hes. h. v. ibique Alb., Suid., Zon. i. p. 20. et 21. Dicitur autem ita singulatim Apollinis ara. V. Valck. ad Eur. Phœn. 634. et Spanh. ad Call. Dian. 144. sed Attici ἀγυιᾶς omnino dicunt τοὺς πρὸ οἰκιῶν βωμοὺς (ante fores ædium enim sacrificia instituebantur, v. Pac. 941. 1023.). Add. Dorv. ad Char. p. 247. Itaque et h. l. possunt ab ἐσχάραις distingui, unde olim ἀγυιᾶς prætuli. Sed recte Spalding. ad Dem. c. Mid. non modo Hemsterh. ad Luc. [Prom. c. 19. t. i. p. 202. Amst.] opposuit, sed inprimis Dem. adv. Mac. locum, ubi τὰς ἀγυιὰς legitur. Et hoc quoque loco vix sequi poterat καὶ θεοῖς, si ἀγυιᾶς (aras deorum) κνισσᾶν (nidore replere) præcesserat. Dind. κνισσᾶν τ' ἀγυιᾶς ex Herodiano memoratur in Scaligeri Excerptis. Apud Harpocrationem v. ἀγυιᾶς p. 5., ubi hæc verba et præcedens versus afferuntur, legitur κνισσᾶν τ' ἀγυιᾶς. ἀγυιᾶς perispomenon disertis verbis probat Harpocration. ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι, inquit, θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. Vide quæ ad scholia dicentur p. 680, 11. Præterea notanda

in hoc loco alia scripturæ varietas quæ est in codice Harpocrationis Darmstadiensi apud Werferum in Thierschii Actis Monac. iii. 2. p. 237. μηλοσφαγεῖν καὶ βουθυτεῖν ἐπ' ἐσχάραις. Euripidis ex Plisthene versum apud Ammonium v. βωμὸς p. 34. comparavit Valesius, μηλοσφαγεῖται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. Id. κνισσᾶν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. κνισσᾷν Port. ἀγείας Junt. I. III. Id.

1236. εἰσὶ θ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Dind. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοί, | οἷς θυτέον αὐτοῖς, ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐ τῷ Διΐ. This passage should be thus stopped: ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοί· | οἷς θυτέον αὐτοῖς· ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐ τῷ Διΐ. ὄρνιθες is the antecedent of οἷς, but αὐτοῖς signifies ἀνθρώποις. "*though whom they, mankind, must sacrifice.*" John Seager.

1237. Interpunctum olim erat, οἷς θυτέον αὐτοῖς· ἀλλὰ—. Tacite mutavit Brunck. et post θυτέον posuit colon. Facete interponitur μὰ Δί', quum tamen Jovem nullum esse velit. Dind. Non post θυτέον sed post αὐτοῖς interpungitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. αὐτοὺς Bloc. Id.

1238. Ita legi et interpungi velim: μὴ θεῶν κινεῖ φρένας· Δείσας ὅπως μὴ—πᾶν ἀναστρέψει δίκη. De ὅπως μὴ ἀναστρέψει vide Dawes. Misc. Crit. p. 229. cujus secundum exemplum (Eq. 112.) appositissimum est. Suid. v. μάκελλα adhuc pejus δειλάς. ὅπως μὴ restitue Sophocli Philoct. in Troj. apud Priscian. xviii. p. 1169. ὀσμῆς μόνον ὅπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου. Vulgo μόνον ὡς, ubi præsto est cum suo γε Cl. Heathius. Œd. Tyr. 1084. δέδοιχ' ὅπως Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά. Ita recte Heathius cum Ms. pro ἀναῤῥήξῃ. In loco autem Sophoclis ex Prisciano legendum videtur ὀσμῇ. Confer Sophocl. Philoct. 912. (890. ed. Br.) δεινάς. Sic Suid. ed. Ms. v. μακέλλη, sed δεινὰς in μῶρ. Voluit Porsonus, δειλὰς in v. μάκελλα, sic enim edd. Med. Ald. Kust. Eædem δεινὰς in v. μωρά μοι δ. φ. Locus Prisciani est, fol. 227. A. ed. Ald. "Nos gravor hanc rem et hac re. Virg. in X. quid si quod voce gravaris Mente dares? illi βαρύνω τῶδε τῷ πράγματι, Ἀριστείδης, οἱ δ' ἧκον οἴνῳ βεβαρυκότες οἱ ναῦται. καὶ βαρύνομαι τούτου καὶ τούτῳ καὶ τοῦτο. Sophocles ἐν Φιλοκτήτῃ. (890.) μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος. Idem ἐν Τραχινίοις. (151.) κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι. Idem ὅπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου ἄντι ὑπονοῶ μὴ σκληρυνθῇ τέ τῇ ἐμῇ ξυντυχίᾳ βαρυνόμενοι." Putschius: "Illi, βαρύνομαι τοῦτο καὶ ὑπὸ τούτου βαρύνομαι. Nos, Gravor—Mente dares. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ. Ὀσμῆς μόνον ὡς μὴ βαρυνθήσεσθέ μου. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς. Κρατῖνος ἐν Πλούτοις. μὴ ξυντυχίᾳ βαρυνόμενοι." Pors. Prisciani locum interpolasse videntur recentiores; vide ad Plut. 236. Malim, "Nos, Gravor—Mente dares. Illi, βαρύνομαι τοῦτο καὶ τούτῳ. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ. Ὅπως μὲν ὀσμὴν μὴ βαρυνθήσεσθέ μου. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ὀσμῆς [βαρυνθῆτε.] Κρατῖνος ἐν Πλούτοις, Τῇ 'μῇ ξυντυχίᾳ βαρυνόμενοι." In Sophocle priora incerta sunt; sed ὀσμῆς et ὡς μὴ apud Putschium esse puto varias lectiones ejusdem vocis, ὀσμὴν vel ὀσμῇ. Supple φυλάξομαι. Dobr.

1239. δειλὰς Suid. in Μάκελλα: at δεινὰς in Μῶρα. Bent. ὅπως μὴ etc. Paratragœdiatur, ut ei terrorem incutiat. Videntur autem hæc ex Æsch. Agam. esse, uti v. 544. καὶ πανώλεθρον αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον. Ibid. paulo ante 534. Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλῃ. Scholiastes, adducit Soph. locum: χρυσῇ μακέλλῃ Διὸς ἐξαναστραφῇ. Berg.

1240. Perperam vulgo ἀναστρέψῃ. Futurum indicativi flagitat recta loquendi ratio, ut mox sequitur καταιθαλώσει. V. not. ad Lys. 744. Brunck. qui ἀναστρέψει edidit. In ed. Lugd. 1624. est, Διὸς μακέλλῃ π. ἀναστρέψῃ δίκῃ, ut hoc sit pro δικαίως. At tum etiam μάκελλα legi debebat. Immo Δίκη sæpe in personam mutata exhibetur. V. Jo. Luzac. Exercitt. Acadd. Spec. ii. p. 111. ss. ἀναστρέψω Bloc. Dind. μακέλλη — δίκῃ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. μακέλλη—δίκη Gel. Port. Id.

1241. Habet περὶ πτύχας et mox delet σοῦ Suid. in Λιγνύς. Bent. λιγνὺς proprie fumus, qui ex flamma oritur, fuligo. Deinde est ipsa flamma, φλόξ (Hesych.). δόμων περιπτυχὰς pro δόμους, ut τειχέων περιπτυχαὶ Eurip. Phœn. 1366. Verba enim sesquipedalia e Tragicis sunt petita. Dind. περὶ πτυχὰς Ald. Junt. I. II. Crat. Ven. I. II. etc. Junctim ut vulg. Junt. II. Brub. Gel. Port. et sqq. Id.

1242. Lege καταιθαλώσῃ. Bent. καταιθαλώσει. Eurip. Ion. 212. τί γάρ; κεραυνὸν ἀμφίπυρον, ὄμβριμον ἐν Διὸς ἑκηβόλοισι χερσίν; deinde alter, ὁρῶ, τὸν δάϊον Μίμαντα καταιθαλοῖ. Λικυμνίαις βολαῖς, *jaculationibus Licymniis*. Quidam volunt, referente Schol., Comicum respicere ad Euripidis Licymnium, in quo dramate aliquis fulmine ictus nuncietur. Quidam volunt proverbium esse. Berg. De fabula illa Eurip. cf. Valck. Diatr. in Fr. Eurip. p. 17. s. et Musgrav. in Fr. Eurip.

t. ii. p. 452. ed. Lips. Secundum Hesych. (v. Λικύμνιος, ubi v. Alb.) non homo, sed navis fulmine tacta referebatur. Quidquid sit βολαὶ sunt βολαὶ κεραυνῶν, et Λικ. quales in illa tragœdia memorabantur, h. e. proverbialiter, horrenda fulmina, ut λιμῷ Μηλίῳ supra proverb. est dictum. Dind. Suid. ut Bent. Id.

1243. In Eqq. 914. ἀνὴρ παφλάζει· παῦε, παῦ' ὑπερζέων. Berg. παφλάσματα proprie sunt ebullitiones æstuantis maris; nam παφλάζειν et de fonte ebulliente et de mari æstuante dicitur, hinc metaph. de quovis tumore, strepitu, tumultu, ut Pac. 313. Hinc παφλάσματα h. l. insolentia, turgida verba. παῦε pro παύου ponitur, ἄκουσον, αὕτη — quod pro ἄκ. ἤδη e Rav. dedit Inv., elegantius est, et Comici usui magis respondet, sed punctum post ἄκουσον in comma mutandum est. Dind. Brunck. tacite edidit ἄκουσον ἤδη. Id.

1244. Ne syllaba in versu hoc redundet, pro ἀτρέμας scribendum est ἀτρέμα, ut habet Ms. Vat. U. Kust. ἔχ' ἀτρέμα. Sic bene membr. [etiam Rav.] Vulgo, metro claudicante, ἔχ' ἀτρέμας. In iisdem membr. pro πότερα mendose est πότερον, quas formas a librariis sæpe commutari, alibi observavi. Faceta hic est imitatio eorum, quæ Admeto ap. Eurip. in Alcest. dicit Pheres v. 686. ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς; πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα | κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν; Brunck. Verba h. l. ita sunt intelligenda: num putas, me servum Lydum aut Phrygem esse (i. e. simpliciter, tam timidum), quem his minis territare possis? Dind. ἀτρέμας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

1246. ληπήσει Ven. i. Raph. Dind.

1247. Verba καὶ δόμους Ἀμφίονος ex Æschyli Niobe desumta esse narrat Schol., quæ huic loco per se non conveniunt, sed etiam præcedentia ex eadem fabula petita videntur. μέλαθρον ap. Tragicos est i. q. οἴκημα. V. Hesych. et Zonar. ii. p. 1347. Dind. μέλαθρα μὲν ἂν καταιθαλώσω Suid. ed. Ms. μέλαθρα. Mox μελαναίγιδα bis plane Ms. Suid. Pors.

1248. καταιθαλώσω. Eurip. Troad. 60. εἰς οἶκτον ἦλθες περὶ κατηθαλωμένης; Berg. πυρφόροι ἀετοὶ (formam Att. ἀετοῖς etiam h. l. reposuit Brunck. pro communi, quam Inv. retinuit, αἰετοῖς) dicuntur ut πυρφόροι ὀϊστοί, πυρφόρα βέλη (tela ignea, quæ jaciebantur in urbes obsessas ab oppugnantibus eas et ex urbibus in opera obsidentium, v. Bos. Anim. ad Scr. Lat. p. 19. s. Wessel. ad Diod. S. ii. p. 442.), quia aquilis utpote ministris eamdem in rem usurus erat. Diversi enim ab iis sunt πυρφόροι (qui ignes, faces, in bellis Græcorum gestabant, et sacrosancti habebantur); v. Dorv. ad Char. p. 178. Valck. et Wess. ad Herod. p. 622. Dind.

1250. ὄρνις. Sic bene membr. ut Kust. h. l. edidit. In duobus aliis, ut in vett. edd. ὄρνεις. V. ad v. 717. Recte infra 1610. vulgati etiam libri accusativum pluralem ὄρνις exhibent. Brunck. παρδαλᾶς ἐνημμένοι sunt pantherina pelle induti. παρδαλέη Hom. Il. Γ. 17. ubi v. Heyn. et de form. ἐνῆφθαι παρδαλῆν Valck. ad Herod. p. 541. Add. nost. Nub. 72. Eccl. 80. Dind. ὄρνεις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ὄρνις Gel. Port. etc. Id. ἐς αὐτὸν ὄρνεις (ὄρνις ed.) Suid. Ms. παρδαλῇ. Deinde πόρδαλις et sic porro. ἐπ'—ὄρνις Med. Pors.

1251. πλεῖν ἢ 'ξακοσίους emendavit Pierson. ad Mœr. p. 294. Aut ita aut πλεῖν ἑξακοσίων scribendum fuit. Add. Tho. M. p. 719. Verba τὸν ἀριθμὸν redundant, ut sæpe post numeralia. Tum olim lectum καὶ δήποτε, quod est *atqui adeo*. V. Toup. ad Longin. p. 162. Separavi jam olim καὶ δή ποτε, *atqui aliquando, olim*; et ita Brunck. dedit. Dind. Frustra quidam, in quibus Elmsl. ad Acharn. v. 612. p. 166. πλεῖν ἢ 'ξακοσίους. Vide Lobeck. ad Phrynich. p. 411. Id. δήποτε edd. vett. etiam Gel. Id. πλεῖν. Suid. ed. Ms. Pors.

1252. Nunc Porphyrionem Gigantem intelligit, cujus meminit Horatius Carm. iii. 4. 54. Brunck. Add. Claudian. Gigant. 114. Venus eum superasse dicitur. Dind. Omnis loci vis comica est in voc. πορφυρίων, quod et avem, quæ videtur esse *fulica Porphyrio* Linn. et unum e gigantibus indicat. Wiland.

1253. Lege σοῦ δ'. Bent. εἰ ante με excidit Raph. τι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Gel. τὶ Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. σὺ δ' εἴ με λυπήσεις, IP. τί; Π. τῆς — Victor. Id. διακόρου Suid. Ms. v. διεμήρισαν et mox τώ. Pors.

1254. πρώτης ἀνατείνας—. Citat Suidas v. Διεμήρισαν. Kust. πρώτης est pro πρῶτον, priusquam reliqua, quæ minatus sum, peragam. Dind. τὼ σκέλει Bloc. Id. σὼ σκέλη Brub. τὰ Suid. in Edd. Id.

1255-6. θαυμάζειν. Sic et στύομαι Suid. Ms. τριέμβολον. et οὕτω omittit. θαυμάζειν edd. Med. Ald. -ζεις Kust. Pors.

1256. Suidas v. Τριέμβολον, ubi loci hujus meminit, pro σύομαι rectius habet στύομαι. Kust. στύομαι τρ. Sic tres codd. [etiam Rav.] Vulgo σύομαι, tam crassa et tam manifesta menda, ut mirer eam Kusterum non sustulisse, maxime quum sinceram scripturam apud Suidam reperisset. Brunck. Quod autem hic

τριέμβολον, id alibi Comicus noster voce simplici ἔμβολον videtur vocasse; locum citat Athenæus i. p. 29. ex posterioribus Thesmophoriazusis, quæ perierunt: Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον, Οὐ Χῖον, οὐ Θάσιον, οὐ Πεπαρήθιον, Οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον (quodcumque excitat mentulam). Berg. Noster vocabulo in re obscœna usus est. V. Hesych. t. i. p. 1190. τριέμβολον h. l. dixit, ad magnitudinem exprimendam. Dind. σύομαι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. στύομαι Rav. " σύομαι τριέμβολον. Alii στύωμαι, σείομαι, aut σεύομαι." Not. Scal. Id. Lege στύομαι ex Suida v. τριέμβολον, Eustathio ad Il. A. p. 862. Pors. Lege στύομαι. Bent.

1257. αὐτοῖς ῥήμασι. Subintell. σύν, ut 1146. V. Wessel. ad Herod. p. 126. Dind. ὦ μέλε' αὐτ. Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Bloc. Wech. etc. (μέλ' Junt. ii. Gel. Port.) ῥήμασι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

1258. Leg. εὐρὰξ πλατάξ. Reisk. Ex Schol. sententia voluit dicere, εὐρέως πατάξω. Tum hæc ab οὐ ταχέως separanda sunt, ut ad ea verba repetatur ἀποσοβήσεις. Sunt potius voces in familiari sermone, ut videtur, usitatæ sine idoneo sensu. Dind. ταχέων male Ven. i. Raph. Id.

1259. Lege ἦ μήν σε παύσει. Bent. Recte. vid. Nub. 863. Ἦ μήν σε: et 1244. Ἦ μήν σε τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην. Dind.

1260. οὐκοῦν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

1261. καταιθαλώσεις. Quia Iris dixerat καταιθαλώσει v. 1242. Sensus autem est: Nonne talia minaberis junioribus? nam ego senex novi, quanti æstimanda sint Jovis fulmina: οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου; dicit ille in Plut. 124. Berg. Rectius Schol. interpretatus est καταιθαλώσεις τῷ ἔρωτι, ut urere ap. Latt. et πυροῦν Anacr. Od. x. 15. Discedentem Pisthetærus hoc dicto prosequitur. Legebatur vulgo οὐκοῦν cum puncto post τινά. Brunck. οὔκουν—τινά; dedit. Dind.

1262. Citat Suidas v. Ἀποκεκλήκαμεν. Kust. Ita omnes quas vidi edd. et agnoscit Scholiastes; mallem tamen ἀποκεκλείκαμεν. Berg. Leg. ἀποκεκλῄκαμεν, exclusimus. Reisk. Mire se torsit in explicando metro horum versuum Brunck. neque strophicos esse intellexit. Expungendo ἂν particulam, quæ, nata ex antecedente syllaba, non conspiciebatur in Brunckii membrana, defungare. Respondent autem hice versibus 1188-1195. suntque dochmaici, duobus semper eorum, qui vulgo feruntur, in unum conjunctis, sic scribendi: ἀποκεκλῄκαμεν διογενεῖς θεοὺς | μηκέτι τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν, | μηδέ τιν' ἱερόθυτον ἀνὰ δάπεδον ἔτι | τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν καπνόν. Et similiter in stropha. Hotib. Quatuor versibus ut hic complectuntur in Bloc. Dind. Στροφὴ κώλων ς' præf. in Ald. etc. Id.

1263. διογενεῖς θεούς. Æsch. S. C. Th. 302. παντὶ τρόπῳ, Διογενεῖς ὦ θεοί, πόλιν καὶ στρατὸν Καδμογενῆ ῥύεσθε. Idem Suppl. 639. νῦν ὅτε καὶ θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτε. Berg. Proprie, a Jove geniti, unde hoc voc. omnino valuit εὐγενεῖς. V. Hesych. Dind. Διογγενεῖς Brub. Id.

1264. γε delet Suid. in Ἀποκεκλῄκαμεν. Bent. Particula γε abest in membr. et in B. recte: eam inseruit Scholiastes, ut, quod sibi finxerat, metrum sustentaret. Inepto hoc tibicine non indigemus. Versiculus μηκέτι τὴν ἐμὴν iisdem constat numeris ac præcedens διογενεῖς θεούς. Nam in διογενὴς prima rite producitur. Sunt autem bini isti versus non pæonici, sed choriambici dimetri brachycatalecti. Ultimus autem hujus chorici cantici numeris prorsus caret. Ejus metrum non declaravit Scholiastes, sed observat, in quibusdam exemplaribus quintum et sextum conjungi, ita ut ultimus senarius fiat iambicus. Et hæc est vera horum versuum distinctio. Sic itaque totus locus concinnandus est: ἀποκεκλῄκαμεν | διογενεῖς θεοὺς | μηκέτι τὴν ἐμὴν | διαπερᾶν πόλιν· | μηδέ τιν' ἱερόθυτον ἀνὰ δάπεδον | ἔτι τῇδε βρ. θ. π. ἂν κ. Quintus horum versuum est trimeter pæonicus. In ultimo membr. perperam ἂν omittunt. Brunck. Inv. e Rav. dedit: μηδέ τιν' ἱερόθυτον | ἀνὰ δάπεδον ἔτι | τῇδε βρ. θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν. Quæ ne strophicis quidem, ut ea dedit Inv., respondent. Dind. Post μηκέτι inseritur γε in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. γε omittit Rav. Id.

1264-5. μ. τὴν πόλιν διαπερᾶν Suid. ἀποκεκλῄκαμεν. Pors.

1266. ἱερόθυτον referendum puto ad καπνόν, non ad δάπεδον, quocum Hemst. et Bergl. junxerunt, et cui hoc epitheton minus congruit. τῇδε, per aërem. Dind. Μεδέ τι' Junt. iii. male. Ultima syllaba voc. ἱερόθυτον ad sequ. versum refertur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

1268. s. Unus versus in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

1269. Dicturus videbatur, δεινόν γε τὸν κήρυκα μὴ νοστεῖν. Sed aliter incepit, aliter finit orationem; quasi nempe incepisset: δεινόν γε, ὁ κῆρυξ ὁ παρὰ τοὺς ἀνθρώπους οἰχόμενος. De isto autem præcone ad homines mittendo mandabat supra

845.: κήρυκα δὲ πέμψον τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω, ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω. Berg. νοστεῖν non modo significat *redire*, sed etiam *venire*, unde h. l. additur πάλιν (πάλιν νοστεῖν, *reverti*). V. Plut. 610. Ach. 29. Dind.

1272. Nomen Κηρ. non præf. in Raph. μακάρ' Junt. III. Dind. Suid. corrupte in κατακέλ. sed om. Ms. Pors. Restituenda vulg. verborum collocatio: ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε, | ὦ τρισμακάρι', ὦ κατ. Quam enim Inv. e cod. Rav. recepit: ὦ τρισμακάρι', ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατε, | ὦ γλαφυρώτατ', ὦ κατακ. ea, etiamsi anapæstus in quarta sede v. 1273. ferri possit, tamen in v. γλαφυρώτατ' metrum violat. γλαφυρώτατε est *elegantissime*, vel etiam *suavissime*, v. Hesych. et Suid. h. v. Dind. In Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. ὦ κλεινότατ' ὦ σοφώτατ' ὦ γλαφυρώτατε, | ὦ τρισμακάρι' ὦ κατακ. etc. Id.

1273. V. Schol. Est autem κατακελεύειν verbum nauticum in Ran. 207. ubi Bacchus remum tenens et acturus, ad nautam, κατακέλευε δή. Deinde sequitur celeusma, ὦοπ ὄπ, ὦοπ ὄπ. Hic in Av. 1395. ad illum, qui assidue de avibus cantabat, dicitur ὠόπ, ubi v. Not. Berg. κατακέλευσον notat: inspira mihi plura encomia, quibus te ornem: exhaustus enim sum; insta celeusmatibus tuis et me urge laudes tuas canentem. Reisk. Nimirum se non avocari a pergendo, sed incitari vult: hortare ut pergam in laudibus; suggere verba, quibus te extollam. Dind.

1274. στεφάνῳ σ. χρ. τῷδε — offert ei coronam. Petita autem hæc sunt ab Athenn. moribus. λεὼ Att. pro λαοί, v. Tho. M. p. 575. Zonar. ii. 1293. Dind.

1276. Pro τιμῶσιν miro errore κμεῖσιν Ven. I. κμῶσιν Ven. II. ἡμεῖσιν Raph. — λεώ Ald. Junt. I. II. III. Ven. II. Raph. sed v. sequ. λεῴ. λεῴ utroque loco Crat. Ven. I. Wech. Brub. λεὼ utroque loco Gel. Port. Dind.

1277. οἰκίσας. Perperam in membr. οἰκήσας, frequenti circa has voces errore. Brunck.

1278. φέρει Attice pro φέρῃ, a φέρομαι, *fertur mihi*, i. e. accipio. Berg. Ut φέρειν τιμὴν dicitur, quidquid honorem affert; ita φέρεσθαι qui reportat, consequitur. V. Abresch. Dil. Thuc. p. 809. Dind.

1281. Ald. πάντες: lege ἅπαντες. Bent. Lege ἅπαντες, ut habet ed. Kust. Pors. ἐλακωνομάνουν. Demosth. c. Cononem [p. 1267. t. ii. Reisk.] οἱ μεθ' ἡμέραν ἐσκυθρωπάκασι, καὶ Λακωνίζειν φασί, καὶ τρίβωνας ἔχουσι, καὶ ἁπλᾶς ὑποδέδενται. Berg. οἰκῆσαι Raph. ut Ven. I. πάντες Bloc. Dind. λακωνομανεῖν h. l. non est, ut Schol. explicat, civitatis Lacedd. cupidum esse, sed, vitam eorum æmulari (cf. Vesp. 473. s.), de qua cf. Plut. vit. Alcib. c. 23. et Instit. Lacon. ab init. Id.

1282. Euripides epist. iii. περιῄει γὰρ γέρων, οὐ πολλαῖς πάνυ ἡμέραις πρότερον ἐνθάδε ῥυπῶν τε καὶ κόμην ἔχων. Ita hæc leguntur in ed. Ald. In Nubb. 834. de philosophis, inter quos Socrates præcipuus erat, ὧν ὑπὸ φειδωλίας ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο, οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. Berg. ἐσωκράτουν. Confer ea, quæ de Socrate et ejus discipulis dicuntur in Nub. 835. Brunck. Add. Xen. Mem. S. i. 6. 2. Dind.

1283. Suid. Σκυταλιεφόρουν una voce, recte. Bent. σκυτάλι' ἐφόρουν. V. Casaub. ad Theophr. Char. π. ἀρεσκ. p. 171. Kust. Scilicet σκυτάλαι et σκυτάλια dicebantur non modo epistolæ Laconicæ singulari modo convolutæ, sed ipsi etiam baculi, scipiones, circa quos volvebantur. V. Gell. N. A. xvii. 9. Mœris Att. p. 346. Photius p. 388. Hesych. h. v. intpp. Corn. Nep. iv. 3. 4. Hudson. ad Schol. Thuc. i. 131. Manso Sparta i. 1. 370. Est igitur etiam hoc eorum, qui mores Spartanorum affectant. ὑποστρέψαντες est, a prioribus studiis ad alia conversi. Erant enim Athenienses admodum inconstantes et leves. ὀρνιθομανεῖν, unice aves æmulari, iis similes esse velle; ut μουσομανεῖν Lucian. Ner. 6. ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, propter voluptatem, quam ex ea vivendi ratione percipiunt. ἐκμιμούμενοι scil. αὐτούς. Dind. σκυταλιεφόρουν Suid. Ms. sine distinct. vide Eccl. 355. Ed. Med. junctim σκυταλιεφ. In Eccl. νυνὶ δέ μου edd. (certe tres primæ) νῦν conjecit Kust., e Mss. edidit Brunck. In Avibus legisse videtur Pors. ἐσκυταλιοφόρουν, νῦν δ'. Ut uno verbo res significetur, postulat orationis concinnitas. Pors.

1285. Lege Φιλοκλέει. 1287. lege ὑμεῖς. Bent. νομὸν si recte habet, est, *ad pastum*. Intelligit τὸ ἄκρατον. Reisk. νόμος *lex*, *νομὸς pascuum*. Notat τὸ φιλόδικον Atheniensium, et quod multa plebiscita scriberentur. Berg. Jocus ex ambigua significatione vocis Νομὸς, *lex* et *pascuum*. Brunck. Similiter Vesp. 40. Eqq. 949. in vocabb. δῆμος et δημὸς lusit. Dind. ὅθεν pro ἕωθεν Bloc. Id. βιβλία Scholiastes p. 485, 31. Id.

1288. κατῆραν ἐς τὰ βιβλία. Postremum dictum est pro λειμῶνας, ut notaret in Athenn. studia rerum forensium, nam βιβλία forenses libelli, plebiscita maxime, sunt. καταίρειν proprie, navi ad locum appellere (Polyb. iii. 36. Dorv. ad Char. p.

661.): est etiam *venire* in locum omnino (v. Periz. ad Æl. V. H. iv. 14. 4.), ut ἀπαιρεῖν *abire* (Ruhnk. ad Tim. p. 153.). Dind. Post ἂν comma vett. edd. habent, non Raph. κατῆραν nonn. edd. recentt. βυβλία Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Id.

1290. Lege cum augmento, ut recte habet Aldina, ὠρνιθομάνουν. Vulgatum citat Joann. Taylorus Præf. ad Lycurgum. Eadem medicina curandus Æschylus Pers. 658. ubi cætera partim e conjectura, partim ex Mss. bene administravit Cl. Brunckius. Lege igitur ἐπωδόκει et omnia rite procedent. φοτρησ' pro οἰστρησ' lege in Euripid. Bacch. 32. Pors. περιφανῶς i. q. φανερῶς Schol. Cod. Dorv. Dind.

1291. ὀνόματ' ἦν κείμενα. Tryphiodor. 286. Pors. Plut. 950. ὀνόματα κείμενα sunt, *imposita*. Sed omnium illorum nominum, quæ hominibus quibusdam imposita dicuntur, ratio ex historia illorum temporum reddi nunc nequit, monente etiam Wiland. Dind.

1292. Πέρδιξ. Fuit hoc ei nomen proprium, a quo proverbium ortum, Πέρδικος σκέλος· ut notat Schol., quod dicitur in claudos. Berg. V. Fragm. Anagyri xiii. Brunck. Add. Athen. ix. p. 388. sed de voc. πέρδιξ supra 297. κάπηλος proprie erat ὁ τὰ πρὸς κάπην i. e. τροφὴν πιπράσκων, Hesych. quamquam alii a πηλὸς, i. e. οἶνος (Zonar. ii. p. 1147.) derivant, caupo; hinc quisquis permutandis mercibus victum quærebat (Krämer, Phot. p. 98.), qui quæcumque, fere fraude adhibita, vendebat (Pac. 446. 1203.), qui quacumque re per fraudem utebatur, unde κάπηλοι λόγων (Toup. Em. in Suid. iii. p. 189.). Inprimis qui vinum vendunt, dicti κάπηλοι, unde καπηλεῖα, *ganeæ*, Ælian. V. H. iii. 14. Cur *Menippus* dictus fuerit hirundo, ineptam causam adfert Schol. Dind. ὀνομάζετο Ven. I. II. Raph. Id.

1294. Ὀπουντίῳ. Hujus hominis mentio facta supra 153. Ad utrumque locum respicit Eustath. ad Hom. p. 277. Ὀποῦς, Ὀποῦντος. τὸ ἐθνικὸν Ὀπούντιος, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς, ἔνθα Ὀπούντιόν τινα σκώπτει Ἀθηναῖον ἄνδρα, μὴ ἀκεραιούμενον τὴν συζυγίαν τοῖν ὀφθαλμοῖν. Brunck. Verba ὀφθ. οὐκ ἔχων proprie ad Opuntium pertinebant. Dind.

1295. Κορυδὸς Φιλοκλεῖ. V. Schol. Berg. Φιλοκλέει. Sic perbene membr. [et Rav.] Vulgo, claudicante metro, Φιλοκλεῖ. V. not. ad Thesm. 169. Brunck. κορυδὸς, *alauda*, v. 362. De Philocle ad 282. Dind. χηναλώπηξ. Alii etiam ita cognominati fuerunt; v. Eqq. 1066. propter vafritiem. Berg. Nomen, lectum etiam Lys. 956. ubi tamen Schol. κυναλώπηξ, quod est Eqq. 1066. non est fictum, sed verum. V. Herodot. ii. 72. Aristot. H. A. vi. 2. Æl. N. A. v. 30. (ibique Schneid. cui est *Anas Tadorna* Linn. *Fuchsente*, secundum alios, ägypt. Gans.) Plin. N. H. x. 2. Hesych. Camus ad Aristot. p. 603. De Theagene cf. et Pac. 927. Lys. 63. Dind. Φιλοκλεῖ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Id.

1296. Ἶβις Λυκούργῳ. Intelligit Lycurgum oratorem, ut patet ex Plutarch. in vita Lycurgi rhetoris p. 843., ubi ex hoc ipso loco Comici nostri ostendit, cognominatum eum fuisse *Ibidem*. Sed quoniam locus Plutarchi mutilus est et corruptus, eum hic adducam, ut emendem. Ἐπεκαλεῖτο δέ, inquit, ὁ Λυκοῦργος Ἶβις Λυκούργῳ, Ξενοφῶντι νυκτερίς. Rescribe, ἐπεκαλ. δὲ ὁ Λυκοῦργος Ἶβις. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Ἶβις Λυκούργῳ, Χαιρεφῶντι νυκτερίς. Kust. Scholiastes notat, videri eum ita dictum, quia esset Ægyptius natione, aut eorum moribus præditus; est autem illa avis Ægyptiaca. Berg. Sed quum hæc fabula acta sit Ol. xci. 2. Lycurgus orator autem natus dicatur Ol. xciii. (v. Taylor. præf. ad Lyc. c. Leocr. p. 110. t. iv. Orr. Gr. Reisk.), Platone et Isocrate magistris usus (v. Hauptmann. præf. ad Lyc. or. p. 4.): patet non hunc, sed antiquiorem Lycurgum esse h. l. intelligendum, id quod etiam Schulzius in Introd. ad ed. Lyc. or. 1789. p. 26. ss. post Taylorum monuit. Neque vero auctoritas libelli de Vitis X. Orr., qui perperam Plutarcho tribuitur, tanta est, ut fides ei haberi possit. Dind. Χαιρεφῶντι νυκτερίς. Infra 1563. Berg. νυκτερὶς est vespertilio, v. Æl. V. H. iii. 42. Camus ii. p. 190. Chærephon Socratis ille intelligitur familiaris, etiam Nub. 104. commemoratus. Dind. Ξενοφῶντι pro Χαιρεφῶντι inepte scriptum apud Plutarchum in Vit. X. Orat. p. 843. d.—V. 1285. 1551. V. Tzetz. Exeges. in Iliad. p. 12, 20. Id.

1297. Lege Συρακοσίῳ. Bent. Ita Pors. Miscell. Crit. p. 35. Dind. L. Συρακοσίῳ ob metrum, ut in fragmento Eupolidis apud Scholiasten. Opusc. pp. xciii. 35. Pors. Syracusius in Schol. dicitur frequenter verba publice fecisse atque auctor fuisse psephismatis, quo quemquam nominatim in comœdia traducere vetitum erat, cujus tamen decreti auctor in Schol. ad Acharn. 1149. dicitur Antimachus. Cum pica (κίττᾳ, v. 303.) igitur comparatur propter dicacitatem. *Midiam* plures veterum Comicorum notarunt, ut hominem improbum, sycophantam, furem. V. Schol. cujus tamen ratio, cur

ὄρτυξ (coturnix, v. 707.) dictus fuerit, non confirmatur seqq. Comici verbis. Dind. δὲ ἐκεῖ Wech. μιδίας Ib.

1298. καλεῖται Suid. in Ἧκει. Lege ΗΙΕΙ. Καὶ γὰρ ᾔκεν ab εἴκω Suid. Ἧκει. Bent. Edd. Ald. et Florent. pro ᾔκεν habent ἧκεν, levi errato. Suidas legit ᾔκει, in serie vocis hujus. Ed. Genev. vero habet εἶκεν, sed absque auctoritate. Kust. In Schol. ᾔκεν, ἐῴκει. Omnes pristinæ edd. ἧκεν, male. Berg. εἶκεν optime B. [et Rav.] Receptæ, Kust. teste, in Genev. editionem huic lectioni si præter auctoritatem nihil deerat, causa nulla est, cur ei amplius fides derogetur. In duobus aliis codd., ut in vett. edd., perperam est ἧκεν. Suidas habet ᾔκει, quod recte Dawes. mutat in ᾔκειν, tertiam personam Atticam plusquamperfecti. εἶκεν præteritum est medium, cujus participium εἰκὼς et infinitivus εἰκέναι sæpius apud Comicum occurrunt. Fallitur autem Dawes., quum ait rationem temporum haud constituram, si legatur ut Kust. edidit ᾔκεν, vel ut nos, εἶκεν: non magis ac si quis Latine dicat, *cot. nominabatur; nam similis est coturnici*. Et primo quidem, admissa etiam hac versione, satis constarent tempora: *alium vocari audiebam coturnicem, haud quidem injuria, nam coturnici similis est*. Si is, de quo sermo est, adhuc in vivis est, recte loquitur, qui ista dicit. Atqui Midias, de quo agitur, tum vivebat, quando exhibita fuit hæc fabula. Deinde vero in tota hac narratione verba in imperfecto vel aoristo non præteritum tempus significant. Eleganter, ut in narrationibus fieri solet, variantur tempora: ὀρνιθομανοῦσι — ποιοῦσι — ἐκμιμούμενοι — ἐπέτονθ' ἕωθεν: ubi ἐπέτοντο minus bene reddidit interpres *provolabant*. Significat *provolare solent*, et sic deinceps cetera verba. Tam bene hic constant tempora, ac Ran. 212. ἀοιδὰν ἦν — ἰαχήσαμεν, ἡνίκα χωρεῖ ὄχλος, ubi ἰαχήσαμεν aoristus significat, *cantare solemus*. Brunck. ᾔκειν Dawes. Misc. Crit. p. 301. cui favet Symmachus apud Schol. si modo corrigatur, ᾔκειν, ἐῴκει. Vide ad Nub. 1350. καλεῖται et ᾔκει Suid. ed. et Ms. ᾔκει. Pors. ἧκεν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. εἶκεν Port. Rav. Dind.

1299. στυφοκόμπου. Lusus olim apud Græcos receptus erat, in quo aliquis coturnicem medio digito feriebat: quique id faceret, dicebatur στυφοκόμπος vel στυφοκόπος, teste Polluce ix. 107. Hoc sensu igitur vocem στυφοκόμπος apud Comicum hic accipiendam esse monuimus jam ad Suid. v. Στυφοκόμπος, ubi locus hic citatur. Kust. Exponunt quidem aliqui de coturnice aut gallo, ut Hesychius etiam; sed mallem cum Kustero de homine, qui ferit caput coturnicis, quod fiebat in lusus quodam genere. Est autem pro στυφοκόπος, interjecto μ. Berg. στυφοκόμπου. Sic quidem libri omnes [etiam Rav.], hancque scripturam agnoscunt, præter Schol., quem descripsit auctor Etym. M. Hesychius et Suidas. Mendosa tamen est. Genuinam nominis formam satis declarat Pollux vii. 136. ὁ γὰρ ὀρτυγοκόπος ἐστὶν ἐν χρήσει, καὶ ὀρτυγοπώλης καὶ στυφοκόπους αὐτοὺς οἱ κωμῳδοὶ καλοῦσιν. Idem ix. 107. καὶ μέντοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιά, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκοπία, καὶ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι καὶ στυφοκόποι ἐκαλοῦντο. Sic apud Onomasticum legendum esse vere censet Kühnius, monens στυφοκόπους dici coturnicum magistros a στύφω, *spisso, crassum reddo*, quia nutriebant coturnices, et κόπτω, *cædo*, quia in commissionibus cædebant, vellicabant, coturnices. Quid, malum, significatio verbi κομπέω commune habet cum ὀρτυγοκοπία? Insititiam esse aiunt literam μ. Quorsum? nonne comicis metris (nam vox illa comica est, quod probe observandum) tam apta est tertia brevi quam longa? Sic multis in libris ὄμβριμος legitur, qua in voce etiam μ insititium esse tradunt: sed insitio illa barbariei commentum est. Vide quæ paucula notavimus ad Æsch. S. C. Th. 796. Ut gallinaceorum, publice Athenis coturnicum certamina exhibita fuisse, fidem facit Lucianus in Anachars. t. ii. p. 918. Præterea ludus erat, quo se privatim oblectabant. Eum describit Meursius de Ludis Græcorum in Ὀρτυγοκοπία, ubi στυμφοκόποι habet, quam scripturam in altero loco exhibent Pollucis libri, non minus mendosam quam στυφοκόμποι. Simili errore in Scholiis legitur ὑπ' ὀρτυγοκόμπου. Genuinæ scripturæ indicium etiam servavit accentus. Nam si κόμπος pars esset compositionis hujus nominis, scribendum esset στυφόκομποι, non vero στυφοκόμποι. Hesychii interpretationem secutus est Hemsterhusius, quam ex supra dictis falsam esse liquet. στυφοκόπος dicitur is, qui coturnicem suam contra alterius coturnicem committit. Græcum nomen vix Latino reddere possis. Si avis ipsa στυφοκόπος etiam appellata fuit, quod minus probabile videtur, nec tamen præfracte negare ausim, et in gallinaceorum pugna validior gallus sic dictus fuerit; hic, quia de coturnice agitur, saltem vertendum erat, *similis est coturnici a validiore in pugna caput ictæ*. Sed malim *a lusore*

caput ictæ. Brunck. Ὑπὸ στυφοκόμπου. Ex corrupta hac lectione nunc habemus Στυφόκομπος apud Hesych. Polluc. Etymol. et Suid. Nota. Nullum alium auctorem laudant. Etymol. vero non prior ille et vetustus sed in 2da edit. interpolatus. Lege ὑπ' ὀρτυγοκόπου in Schol. e Suid. et Polluc. pro Ὀρτυγοκόμπου. Bent. Et sane Dionysius ὁ Ζώπυρος legebat Ὑπ' ὀρτυγοκόμπου, teste Schol. Etenim Midias fuit ὀρτυγοκόπος: vid. Plato Alcibiad. p. 221. 28. Bas. 2. emendatum ope Athenæi xi. p. 506. d. a Schweighæusero post Kust. ad Suid. in Ὀρτυγοκόπος. Dind. Mediam in ὄρτυγι ab Atticis productam esse, quod grammatici ap. Athen. ix. p. 393. censent, præcedens versus refellit. Id. Non est hæc lectionis varietas, sed scripturæ tantum, μ littera de more recentiorum Græcorum inserta. Inde est quod nominativus apud Suidam et Hesychium non στυφόκομπος scribitur, sed στυφοκόμπος.—πεπληγμένος Suidas.—Ceterum hæc καὶ γὰρ—πεπληγμένῳ Pisthætero tribui volebat Bent. Id. πεπληγμένῳ Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Recte dedit Gel. cum sqq. Id.

1300. ᾖδον pleræque edd. vett.—φυλορνιθίας Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. δὲ abest Rav. Dind.

1301. ὅπου χελιδών. V. Schol. et plenius infra ad 1412. Berg. ὅπου, *in quibus carminibus.* ἐμποιεῖν est inserere, inducere, ut ἐμποιῆσαι ὀργὴν Isocr. Panath. p. 208. Huic loco eo aptius est hoc verbum, quum etiam ποιεῖν de poëtis eximie dicatur. V. Wyttenb. ad Plat. Phæd. p. 129. Dind. ἐκπεποιημένη et abest ἦν Bloc. ἐπτερωμένη Cod. Vat. Dobr.

1302. Etiam πηνελόψ (Alb. ad Hesych. t. ii. p. 956.) avis marina est, ab Ibyco ap. Athen. ix. p. 388. memorata. V. Aristot. H. A. viii. 3. Plin. H. N. xxxvii. 2. et Camus ad Arist. ii. p. 618. Putatur esse *anas Penelope* Linn. Dind.

1303. σμικρόν. Sic scriptum in B. [etiam Rav.] Vulgo μικρόν. Brunck. μικρὸν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Dind.

1304. ἓν δέ σοι λέγω. Infra 1531. Berg. τὰ 'κεῖθεν scil. πράγματα, *ita se res apud homines* habent. V. Drakenb. ad Liv. vi. 2. 13. δεῖ πτερῶν σοι ποθὲν, *alæ tibi aliunde sunt comparandæ;* τοῖς ἐποίκοις, *in advenarum usum,* quibus eos ornes. Dind. τὰ 'κεῖθεν Ald. Junt. i. iii. Crat. etc. τὰ ἐκεῖθεν Junt. ii. τὰ κεῖθεν Raph. Id.

1308. οὐκ—ἔργον ἑστάναι. In Lysistr. 427. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. Berg. Add. ibid. 615. ubi etiam ἔργον i. q. alibi ὥρα. Sed ἑστάναι est *cessare,* v. supra 288. Dind. οὐ τἄρα Elmsl. ad Acharn. v. 323. p. 103. Id. ἄρα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. οὐκ ἄρα Bloc. Id.

1309. Voc. ἄρριχοι (corbes majores et densi) ap. Atticos feminino, ap. Iones masculino genere usurpabatur. V. Eustath. ad Hom. Od. E. p. 221. add. eumd. ad Il. p. 1533. et 1625. et Tittmann. ad Zon. ii. p. 294. Differre autem grammatici monent ἄρριχον et κόφινον. V. Mœris p. 55. ibique Piers. et Wessel. ad Diod. S. ii. p. 435. Ab αἴρειν τὸν χοῦν derivant. Dind.

1310. καὶ τὰς κοφ. etc. Citat Schol. ad Nub. 633. Berg. ἐμπίπλη Schol. Attice dici monet pro ἐμπίπλαθι, ut supra 665. ἐπιδείκνυ pro δείκνυθι. V. Piers. ad Mœr. p. 208. s. Maittair. de dial. p. 82. Sturz. Matthiæ Gramm. Gr. p. 269. Similes sunt Dorici imperativi verborum in αω, ut κίρνη, v. Dorv. ad Char. p. 718. Kœn. ad Greg. p. 79. Dind. In schedis: Ita in Herodoto vii. 39. vel ἐμπιμπλέει vel ἐμπίμπλησι restitue ex Stobæo xviii. p. 158. Pors.

1313. στρ. 1325. ἀντιστρ. Bent. Ita Hotib. Dind. Incipit strophe. Ad Hecub. 1161. p. 76. Opusc. p. xciii. Pors. V. Pors. in Add. ad Eurip. Hec. p. 105. s.—V. 1313-14. vulgo unum versum constituunt anapæsticum dimetrum acatal. πολυάνωρ est incolis frequens. Aliter hoc epitheton dicitur Æsch. Agam. 72. ubi v. Stanl. Dind. Unus versus in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

1314. Lege καλοῖ. Bent. καλοῖ. Sic duo codd. In membr. [et Rav.] ut vulgo καλεῖ, et alterum ἂν in fine versus omissum. καλεῖ futurum cum ἂν stare etiam poterat. V. not. ad Nub. 465. Brunck. Recte ἂν abest Rav. Cf. antistrophicum 1331. Hotib. qui tamen καλοῖ e Brunck. retinuit, quod quidem præcedens ἂν nec ex Brunckii sententia postulat. Nam futura indicativi cum part. ἂν Atticis poni contendit Markland. ad Eurip. Iph. Taur. 894. Add. Matthiæ Gramm. Gr. p. 882. s. Verba τύχη—προσείη pro se loqui Pisthetærum putat Wiland. Dind. καλεῖ reliqui libri, in quibus Rav., defenditque Reisig. de ἂν partic. p. 101. Id. Post ἀνθρώπων additur ἂν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. καλοῖ—ἂν Bloc. Id. Dele ἄν. Pors.

1316. κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως. Λείπει ἀνθρώπους, inquit Schol. Tu vertes: *invalescit urbis amor meæ.* Hotib. Ita jam olim monui, ut neutrum accipi posse hoc verbum, quemadmodum in formula κληδὼν, φήμη κατέχει. V. Valck. ad Eur. Hipp. 1465. quamquam etiam active dici-

tur, ut Diod. S. xii. 46. τὸ στρατόπεδον ἀθυμία κατεῖχε. Dind.

1317. Ad θᾶττον φέρειν recte Schol. supplet τοὺς κοφίνους τῶν πτερῶν, et Pisthetærum alloqui monet servum, Manem. Intro autem in domum hæc a Pisthetæro dicta esse censet Wiland., chorum autem orationem interruptam continuare. Servus tardius accessit. V. 1323. Dind.

1319. καλὸν μετοικεῖν est, πρὸς τὸ μ. aut ὥστε μ. *bonum ad inhabitandum*, quod homines invitat ad urbem hanc frequentandam. μετοικεῖν proprie de eo dicitur, qui mutata patria in alium locum migrat. V. Isocr. Paneg. 30. quales homines μέτοικοι dicti sunt. V. Wessel. ad Diod. S. i. p. 437. Dind.

1319-20. Unus versus in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἀμβροσία Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

1319-22. Hi quatuor versus vulgo, et rectius, duos anapæsticos dimetros effecerunt. Dind. Σοφία, Πόθος. Similiter τῇ Σοφίᾳ παρέδρους Ἔρωτας Athenis versari dicit Euripides Med. 843. Hotib.

1320. ἀμβροσίαι Χάριτες. Sic membr. Vulgo ἀμβροσία ['Αμβρόσια Inv.], Χάριτες. Brunck. Nimirum non intelligitur, quid Ambrosia inter Amorem et Gratias interjecta sibi h. l. velit. Dind.

1321-2. Citat Suidas v. ἀγανόφρονος, ubi male junctim legitur τότε τῆς. Pors. πρόσωπον Ἡσυχίας poterat pro Ἡσυχία dici, quoniam hæc in personam mutata est. Dind. In unum versum contracti in Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Id.

1322. εὐάμερον. Doricam hanc formam præstat B. Brunck. εὐήμερον Rav. Dind.

1323. βλακικῶς. Xenoph. v. Anab. [viii. 6.] καὶ ἄλλον ὁπότε ἴδοιμι καθήμενον καὶ βλακεύοντα, ἤλαυνον. Berg. Versus est dimeter iambicus, quod ideo observo, ut errorem corrigam, quem erravi in nota ad Plut. 325. ubi lege, *et in quinta molossus*, non autem *creticus*. Ex hoc enim versu de prosodia verbi βλακεύω constat, cujus prima longa est. Brunck. Suid. βλακικῶς. Pors. Respicit Erotianus v. βλακεύειν p. 104. Dind.

1324. Cum hoc versu desinit strophe. Citat Suidas v. οὐ θᾶττον. Pors.

1325. Incipit antistrophe. Lege vero ob metrum πτερύγων. πτερῶν et πτερύγων permutantur in textu et Scholiis Ran. 1346. Pors. Vulgo unum versum efficiunt, qui ut anapæstus sit dimeter, ut 1313. s. contracti in unum, legendum πτερύγων. Apud Inv. ne respondent quidem hi versus superioribus strophicis. Chorus non alium quemdam jubet afferre *calathum* (v. Spanh. ad Callim. p. 734. ss.) alis plenum, sed illum ipsum servum (ut τις sæpe de certo quodam homine, ap. Atticos inprimis, dicitur), unde sequuntur verba ad Pisthetærum, σὺ—τοῦτον ὡδί. Quæ dum dicit, chori dux videtur verberasse servum, quo spectat ὡδί, quod non est, ut Francog. vertit, *comme il faut*, sed monstrat ei verberandi modum ictu inflicto. Male Reisk. legi voluit τοῦτον τοδί, quod metro (coll. v. 1315.) repugnat. Dind. Uno versu scripti in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

1326. In primariis edd. σὺ δ' αὖτις αὖ γ' ἐξ. et sic est in B. C. In membr. (et Rav.) σὺ δ' αὖτις ἐξόρμα. In recentt. edd. σὺ δ' αὖθις αὖ γ' ἐξ. Ineptum est istud γε. Scripserat Comicus id ipsum quod reposui σὺ δ' αὖτις αὖτ' ἐξ. αὖ et αὖτ' sequente vocali ad vitandum hiatum perinde est. αὖθις αὖ hac ipsa in fabula sæpius occurrit. V. supra 59. 789. 792. 796. Quam statuunt differentiam grammatici quidam, parum sibi consentientes, inter αὖθις et αὖτις, nulla est. Hoc Ionum est, illud Atticorum. Brunck. Recte ab Inv. e Rav. editum, σὺ δ' αὖθις ἐξόρμα, vid. 1314. Dind. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. σὺ δ' αὖτις (αὖθις Junt. iii. Gel. Port. Lugd. Amst.) αὖ γ' ἐξώρμα. ἐξόρμα in not. Scal. et Rav. affertur. Id. σὺ δ' αὖ τίς αὖ γ' ἐξώρμα Bloc. Id. Dele αὖ γ'. Pors.

1328. πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐστίν, ὥσπερ ὄνος. Sic scriptus est hic versus in membr. ut eum exhibent impressi. At longe melius duo alii codd. τις omittunt, quod quia plerumque sic abundans occurrit post adjectiva nomina, haud sine quadam venustate, multum sapere sibi visus est librarius, qui id de suo infersit. Sed isti elegantiæ non hic est locus: metrum enim pessumdat illa vocula. Observes velim in hoc cum choro diverbio, versus omnes esse iambicos, nec ullum ultra dimidium assurgere. Est vero hic versus etiam dimeter, ut 1321. aliique. Repone itaque, ut est in B. C. πάνυ γὰρ βραδὺς ἐστιν, ὥσπερ ὄνος. Brunck. Anapæsticum dimetrum, qualis est strophicus, effinges reponendo, πάνυ γὰρ βραδὺς ἐστί τις, ὥσπερ ὄνος. Hotib. Ita τις rursus de isto servo accipiendum. Nam ex vulg. scriptura βραδύς τις valuit, *tardissimus*, ut τις post adjectiva ponitur ap. Att. sic, ut significationem eorum vel minuat, vel augeat. V. Fisch. ad Plat. Apol. S. vi. 10. ad Criton. ii. 6. Dind. τίς ἐστιν Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. etc. τίς ἐστὶν Junt. iii. Id. βραδύς ἐστιν ὥσπερ ὄνος, omisso τις Bloc. Id. Lege ob me-

tuum ἐστί τις. Pors. et Bent. Quos sequitur Elmsl. in the Classical Journal xi. p. 222. et ad Euripid. Medeam p. 207. Dind.

1329. Wilandus conjicit, illum Manem vere fuisse Aristophanis servum, quem ita publice castigaverit. Dind. μανῆς Bloc. Id. Huic versui Victor. præfixit κῆρυξ. Id.

1330. Num tandem calathus cum alis allatus est, quum dicat τάδε πτερὰ monstrando eas? Dind. Στροφὴ κώλων ε' præf. in Ald. etc. Id.

1332. μουσίχ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. μουσιχ (sine acc.) Gel. Port. Lugd. Amst. Dind.

1333. τὰ θαλάττι'. Sic tres codd. Neglectus vulgo Atticismus. Brunck. Scriptum vulgo, τὰ θαλάσσι'. Ante ὅπως subintelligitur ὅρα aut simile quoddam verbum, ut Plut. 326. Jungitur autem ὅπως apud nostrum et apud alios cum fut. indic. ut Nub. 490. V. Abresch. Dilucc. Thucc. p. 445. Dawes M. Cr. p. 227. Valck. ad Theocr. i. 112. πρὸς ἀνδρ' ὁρῶν, cujusque viri natura et indole spectata, ita ut cujusque ingenio convenit. Dind. θαλάσσι' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

1334. Post hunc versum desunt duo alii ad complendam antistrophen, qui forsan repetendi sunt ex strophæ ultimis. Confer Euripid. Bacch. 877-881. 897-901. Pors.

1335. οὔτοι Schol. probante Valckenærio ad Eurip. Phœniss. 455. Pors. Scal. οὔτοι. Bent. οὔ τοι μὰ τὰς—. Sic tres codd. [etiam Rav.] Pessime in impressis οὔ τι. Sine codd. elui poterat hæc menda. Contrario modo Ran. 522., ubi metrum flagitabat οὔ τι, ediderant οὔ τοι. Brunck. σοῦ σχήσομαι, manus a te abstinebo. V. Wessel. ad Herod. p. 617. Dind. οὔ τι μὰ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. οὔ τοι Rav. οὔτοι μὰ τὰς Not. Scal. κερχνῆδας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. κερχνῇδας Port. Lugd. Amst. σου (sine circumfl.) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

1337. γενοίμαν αἰετὸς—. Ex Sophoclis Œnomao dicitur in Scholiis. Ridet autem Dithyrambicos et Tragicos, qui sæpe alas sibi optant, aut se in aves mutari: aut tales introducunt. V. Eurip. Hippol. 732. Berg. Scholiastæ metrico obsequutus, olim scripsit perperam γειvοίμαν, nam ille hunc versum et sequentem (vulgo scriptum ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου) pro anapæsticis dimetris acatal. habuit. Similia vota apud alios poëtas leguntur, ut Theocr. iii. 12. ubi vid. Warton. ὑψιπέτης ab ὑψιπετής auctore Suid. differt. Dind. Simonidis vel alius lyrici poëtæ esse videtur Elmsleio Mus. Cantabrig. iv. p. 484. Id. ἀετὸς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

1338. ὡς ἂν ποταθ. ὑπ. ἀτρ. Hæc in unum versum copulanda, iambelegum; et sic Juntinæ, nisi quod omittunt ὑπὲρ, quæ omissio correctorem sapit. Hotib. In membr. [ut in Rav.] scriptum: ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας. In B. ὑπὲρ in textu omissum, inter lineas repositum. Inde ὑπὲρ adscivi in locum τῆς ἐπί. ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου | γλαυκ. ὑπὲρ οἶδμα λίμνας. Brunck. Restituit tamen γλ. ἐπ' ο. e suo libro Inv. ποταθείην est, volare possim, et, ἐπ' οἶδμα λ. super mare, formula Tragicis inprimis usitata. ὑπὲρ abest Bloc. Dind. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου | γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας. γλαῦκας Bloc. Id.

1339. λίμνας. Id est, maris. Pari sensu vox illa accipitur ap. Eurip. Hipp. 744. Kust.

1340. Lege ψευδαγγελήσειν. Bent. V. Eurip. in Iph. Taur. 461. Berg. ψευδαγγ. ἄγγελος, pro ψευδὴς aut ψευδαγγελῆς simpliciter, quod legitur Hom. Il. Ξ. 169. Respicitur ad v. 1300. Dind. εἶναι ἄγγελος (sine apostr.) Raph. Id.

1341. ὅδε τις ut Plut. 166. Redundat τις. Mox olim vulgatum est αἰετούς. Formulam, quæ sequitur, οὐκ ἔστιν οὐδὲν —illustravit Toup. ad Long. sect. iii. Dind. ᾅδων Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. — ᾄδων Lugd. Amst. Pro γὰρ in Ven. i. Raph. est τοῦ. αἰετοὺς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

1342. Suid. αἰβοῖ. Pors. αἰβοῖ ab initio versus ponitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. extra versum in Port. Lugd. Amst. Id.

1343. E Schol. verbis et ipsa loci sententia, quæ rursus v. 1345. expressa est, conjeci olim versum hunc esse spurium. Sed potuit tamen ipsa hominis aviditas repetitione sententiæ ejusdem exprimi, et videntur verba celerius esse pronunciata. Locus autem Schol. obscurus est. Mox πέτομαι est volare cupio s. conor, ut sæpe verba actionis pro verbis conatus et voluntatis ponuntur. V. Wessel. ad Herod. p. 34. et ad Diod. S. i. p. 544. Valck. ad Herod. p. 269. Dind. Videtur hic versus in quibusdam libris olim non lectus esse. V. Scholiast. Id. ὄρνισι Ald. Junt. Crat. etc. νομῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. etc. νόμων Brub. Id.

1345. Hoc loco et v. sequ. νόμῶν (sic) Ald. Junt. I. II. III. Brub. Lugd. νομῶν Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Port. Amst. Dind.

1346. πολλοὶ — νόμοι. Alter intelligebat νόμους *leges*, iste νομοὺς *pascua*, quæ varia sunt avibus et recensentur supra 230-250. Berg. Hinc olim scripsi νομοί. Nec nunc pœnitet. Dind. Eadem hic ambiguitas, quæ v. 1287. Brunck. νομοί Ald. Junt. I. II. III. νομοὶ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. νόμοι Gel. Port. Lugd. Amst. (in qua postrema in hoc versu etiam νόμων). Dind.

1347. F. μάλιστα δ' ᾧ καλὸν—. Reisk. V. supra 757. Berg. Male olim comma post νομίζεται positum fuit. Nam a verbis καλὸν νομ. pendet dat. ὄρνισι. Sed ὅτι recte est, *quod, ejus legis ex qua—*. Dind.

1348. τοῖσιν Cod. Rav. Dind.

1349. πάνυ abest Junt. II. Dind.

1350. πεπλήγῃ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. πεπλήγῃ Lugd. sola. Dind.

1351. ἂν οἰκισθεὶς Bloc. Dind. 1351-2. omittit Cod. Vat. Dobr.

1352. V. Eccles. 635. Berg. πάντ' ἔχειν, *omnia* bona paterna *possidere*. Sic Theocr. xxvii. 33. πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἕξεις. Alio sensu illa formula 1460. legitur. Dind.

1353. ὄρνισι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. τοῖς ὀρν. Bloc. Id.

1354. κύρβεις proprie dictæ sunt vel columnæ vel tabulæ triquetræ s. triangulares, quibus leges de sacris erant inscriptæ, quum ἄξονες essent tabulæ quadratæ, quæ continebant leges civiles, sed deinde hæc vocabula promiscue dicta sunt de tabulis ligneis, quibus antiquitus leges inscribebantur. Fuit lex Athenn., ex qua is, qui parentes verberasset aut alere nollet, infamia notabatur. Sed ciconiæ (πελαργοὶ) dicebantur parentes senes alere. Dind. Vid. Schol. Paris. ad Apollon. Rhod. iv. 280. Id. τοῖς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. ταῖς Rav. Id.

1355. ἐκπετήσιμος est, *qui evolare potest*, unde tropice puellæ nubiles dicuntur ἐκπετήσιμοι Poll. Onom. ii. 18. πελαργιδεῖς, *pulli ciconiarum*, quam formam voc. illustravit Valck. ad Theocr. Adon. p. 401. s. Paulo post πάλιν τρέφειν est *vicissim alere*. Dind. ἐκπητισίμους Raph. Id.

1356. ποίησῃ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ποίησῃ Port. etc. Dind. Etymolog. ἀντιπελαργεῖν. ἀντιτρέφειν. Vulgo inepte ἀντιστρέφειν. Pors.

1357. Pro δεῖ leg. δεῖν, *lex oportere*, lex, secundum quam oportet. Reisk. Imo ipsa verba legis recitantur. Retinendum igitur est δεῖ. Dind.

1358. Leg. ἀπελαυσάμην, νὴ etc. vid. v. 177. Reisk. Legendum certe νὴ τὸν Δί', et verum puto ἀπέλαυσα, siquidem usitatius est activum. Hotib. Scribi igitur vult, ἀπέλαυσα γὰρ ἂν νὴ τὸν Δί'—γὰρ *scilicet*, ironiæ inservit. Dind. ἀπέλαυσά γάρ' ἂν νὴ Δί' Elmsl. ad Acharn. v. 323. ἀπέλαυσα γὰρ ἂν νὴ Δί' Rav. γὰρ ἂν νὴ ex Cod. Vat. Brunck. tacite edidit, ἀπελαυσάμην γὰρ νὴ Δί'. Id. ἀπέλαυσα γὰρ νὴ τὸν Δί' ἐλθ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Bloc. etc. Id.

1359. εἴπερ — βοσκητέον. Tamquam bestiam. V. Vesp. 311. Berg. γέ μοι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind.

1360. Post οὐδέν γ' non interpungitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Port., commate in Brub. Lugd., colo in Amst. Dind. Ad Οὐδέν γ', supplendum βοσκητέον: non patrem te alere oportebit—οὐδὲν pro οὐ. Id.

1361. ὄρνιν ὀρφανόν. V. Schol. nempe ὄρφανος. Mallem ὄντως pro οὕτως. Berg. Ad certum quoddam avium genus respici videtur. οὕτως refertur ad καλούμενος. Dind.

1362. ὦ νίσκ' Bloc. Dind.

1363. παῖς ᾖ duo codd. In membr. ἦν. V. not. ad Pl. 77. Brunck. Scholia ἀντὶ τοῦ ἦν Ἀττικῶς. Berg. Inv. nescio utrum e cod. dedit ἦν. ᾖ pro ἔα, *eram*. V. Piers. ad Mœr. p. 172. Dind. ἦν Rav. ᾖ, quod habet Scholiast. p. 490, 25., tuetur auctoritas grammatici Ms. apud Montefalc. Bibl. Coislin. p. 233. Id. παῖς ᾖ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Bloc. etc. Id.

1364-6. Lege, ταυτηνὶ δέ γε Τὴν πτέρυγα καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θατέρᾳ Λαβὼν, νομίσας ἀλεκτρυόνος ἔχειν λόφον. Pors. Oblitus sum monere, τὸν ante λόφον certissime mendosum esse, judice Porsono. Videtur λαβὼν primo suprascriptum voci ταυτηνί; ad constructionem indicandam, deinde quum ibi irrepsisset, suo loco motum ut supervacaneum. ταυτηνδὶ λαβὼν Elmsl. Quart. Rev. N. xiv. p. 449. Dobr.

1365. s. τὴν πτέρυγα—τὸ πλῆκτρον—λόφον. Propterea accesserat hospes, ut fieret gallus gallinaceus, qui contra patres solent insurgere; ut recte sentit in Scholiis Didymus: ἦλθε. γὰρ ὡς ἀλεκτρυὼν πτερωθῆναι, ἐπεὶ ἐκεῖνοι τοὺς πατέρας τύπτουσι· de qua re et Comicus Nub. 1434. σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα βοτὰ ταυτί, ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται.

Cum itaque hoc animo accessisset, non transformatur quidem in gallum, sed armis instruitur quasi gallus; clypeo tamquam ala, gladio tamquam calcari, quod galli gestant, galea tamquam crista gallorum. Ex scholiis. Berg. θητέρα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. θητέρᾳ Gel. Port. Lugd. Amst. Dind.

1366. Cod. Rav. ἔχειν τόνδε τὸν λόφον. Scribendum ἔχειν τονδὶ λόφον. Frustra laborarunt alii. Dind.

1367. Jubet eum militiam facere, atque ita sibi parare alimenta, notans simul Athenienses a militia alienos. Dind.

1368. ζῆν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

1369. εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου. Et hoc cum epocha posita concordat. Nam anno xviii. belli Euetion Amphipolin in Thracia oppugnabat. Narrat Thucyd. l. vii. [c. 9.]. Ideo convenienter juvenem illum patrem suum male habentem mittit in Thraciam, ut ibi militet. Palmer. Subintell. χωρία. In Pac. 283. ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρίον. Berg. Cf. Bos. Ellips. p. 564. ss. Urbes Thraciæ ita dicuntur Thuc. ii. 9. Athenienses tum sæpe expeditiones in Thraciam susceperunt contra Perdiccam, Maced. regem, et Lacedd. V. Thuc. iv. 75. ss. Dind. τὰ 'πὶ Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. θράκης Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

1370. γέ μοι Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

1371. Νοῦν ἔχειν est *sapere*, ut Nub. 833. Isocr. Panath. p. 184. ed. Batt. Jam juvenis ille discedit, proditque Cinesias, dithyrambicus, s. cyclicus poëta. Dind.

1372. Ex Anacreonte: ἀναπέτομαι πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις διὰ τὸν ἔρωτα. Schol. Berg. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἑτερόστροφον præf. in Ald. etc. Dind.

1373. πτερύγεσσιν. Vulgo omittitur ν paragogicum, male ad eum modum, quo versus isti distinguuntur: nam hic dimeter est anapæsticus acatalectus. Sed in omnibus nugatur Græculus, cujus ad sententiam hic locus digestus fuit. Transumta ista ex Anacreontis cantico, cujus primum versum profert Hephæstio p. 30. et metrum declarat: ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις | διὰ τὸν ἔρωτα—οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν. Inde manifestum est, versus, quos hic canit poëta dithyrambicus, choriambicos esse et sic digeri debuisse: ἀναπέτομαι | δὴ πρὸς Ὄλυμ | πον πτερύγεσ | σι κούφαις· | πέτομαι δ' ὁδὸν | ἄλλοτ' ἐπ' ἄλ | λαν μελέων. Brunck. Comparavit hæc verba cum similibus poëtarum orientalium odis Jones in Comm. de poësi Asiat. p. 90. ed. Eich. πέτομαι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν ὁδὸν μελέων, *uolor nunc hoc, nunc alio carminum genere*. Dind. Unus versus in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. et πτερύγεσσι legitur. πτερύγεσι Bloc. Id.

1374. ἄλλο τ' ἐπ'— Ald. Dind.

1375. τουτὶ τὸ πρᾶγμα, *hic homo*, cum indignationis significatione. Cf. Toup. Emm. in Suid. p. 24. t. i. φορτίον πτερῶν, *onus alarum*, h. e. plurimæ alæ, quia Olympum vult petere. Dind. τουτί τί τὸ πρᾶγμα, φ. Gel.—δῆται Junt. iii. τὸ abest Bloc. Id.

1376. Hic etiam versiculus a sequente male divulsus est: bini conjungi debent, ut unicum trimetrum choriambicum constituant: ἀφόβῳ φρενί, | σώματί τε νέ | αν ἐφέπων. Absurde vulgo legitur σώματι γενεὰν—. Quod reposuimus, exhibent membr. et B. Brunck. Inv. in cod. Rav. lubens volensque acquievit. Dind.

1377. σώματι γενεὰν ἐφ. Ms. Vat. U. σώματί τε νέαν ἐφέπων. Sed utrovis modo legas, locus hic sensu caret; quod de industria fecit Comicus, ut rideret stylum dithyrambicorum poëtarum (Cinesias enim, qui hic loquitur, erat dithyrambicus), quorum oratio uti verbis sonoris et tumidis abundabat, ita sensus et mentis fere expers erat; ut testatur proverbium illud Græcorum: καὶ Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. Kust. V. Schol. In voce γενεὰν subintelligit Schol. ὀρνίθων. Berg. Sed τε νέαν jungendum cum ἄλλαν ὁδὸν et v. 1381. putanda est ejus oratio interrupta esse, quam nunc continuat. Dind. σώματί τε νέαν Victor. Scholiastes p. 491, 25. Bent. — ἐπέων varia lectio in scholiis. Id. σώματι γενεὰν (γενεᾶν) ἐφέπων Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Bloc. etc. "ἐπέων alii, non ἐφέπων." Not. Scal. Id.

1378. φιλύρινον Κινησίαν. Loci hujus meminit Athenæus xii. p. 551. qui simul rationem reddit, quare Cinesias ab Arist. hic dicatur φιλύρινος; nimirum ideo, quod tabellas tiliaceas pectori applicare soleret, ne corpus ejus ob proceritatem et gracilitatem flecteretur. Verba ejus hæc sunt: Ἄλλοι δὲ αὐτόν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, πολλάκις εἰρήκασι φιλύρινον Κινησίαν, διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδα συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπτηται διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα. Hæc utique præferenda judico illis, quæ Schol. et ex eo Suidas v. Φιλύρινος de causa cognominis hujus afferunt. Kust. φιλύρινον, *tiliaceum*. Athenæus p. 551. d. ἄλλοι δ' αὐτὸν κ. τ. λ. Cinesiæ gracilitatem alibi irridet Comicus. V. Ran. 1437. et Gerytadæ fr. ix. Quod sequitur apud Athenæum, non intellexit interpres: ὅτι

δὲ ἦν ὁ Κινησίας νοσώδης καὶ δεινὸς τἄλλα —id minime significat, *valetudinarium* eum fuisse, sed *morbosum*, eo sensu, quo dixit Catullus de Mamurra et Cæsare: 'Morbosi pariter, gemelli utrique.' Cinædum eum fuisse innuit Comicus Conc. 329. Brunck. Fuit Cinesias Thebanus, Meletis citharœdi filius, dithyrambicus poëta isque tumidus. V. Ran. 153. Dind. ἀσπαζόμεθα Junt. ii. Gel. φελλύρινον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i ii. Wech. Brub. Raph. φιλλύρινον Gel. φιλύρινον Port. Lugd. Amst. Bloc. Id.

1379. Locum hunc adducit Pollux iv. 188. ut probet, κυλλός, quod plerumque de manu dicitur, interdum etiam dici de pedibus, idemque significare quod χωλός: quod etiam annotavit Scholiastes. Kust. Hunc versum citat Pollux iv. 188. ubi differentiam statuere videtur inter χωλὸν et κυλλὸν, quorum illud proprie de pede, hoc de manu dicatur. Jocus est in κυλλὴν χεῖρα Eqq. 1082. κυκλεῖν πόδα tragica est locutio. Eurip. Or. 631. ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; Sophocles Aj. 19. κυκλεῖν βάσιν dixit. ἀνὰ κύκλον ut Ran. 440. χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον. Perperam in membr. scriptum κυκλοῖς. Brunck. κυκλεῖν πόδα ἀνὰ κύκλον (h. e. ἐν κύκλῳ) valet, *pedem movere in orbem*, h. e. ire, quatenus eundo pedes velut in orbem volvuntur. Usus autem poeta est hac potissimum phrasi, quia de dithyrambico poeta agitur. V. Didymus ap. Schol. κυλλοποδίων Vulcani epitheton est Hom. Il. Σ. 371. ubi v. Heyn. Multi veterum putarunt, Cinesiam vere claudum fuisse, Schol. contra existimat, nostrum adjecisse κυλλὸν, ut rideret poëtas dithyrambicos, qui ποδὶ λευκῷ, ποδὶ κούφῳ, et similia dixerint. Dind. κύκλον excidit in Wech. Id.

1381. λιγύμυθος ἀηδών. Locus hic varie legitur. Nam edd. Ald. et Flor. (quarum auctoritatem et nos hic sequuti sumus) in textu quidem habent λιγύμυθος, et in Scholiis eædem præferunt λιγύφθογγος: quod credo editores Genevenses induxisse, ut vocem illam in textu ponerent. Suidas legit λιγύμοχθος h. v., quam lectionem etiam Schol. nostrum præ oculis habuisse, ex interpretatione ejus satis colligitur. Ceterum quod ad sensum attinet, parum vel nihil refert, quam lectionem ex his sequaris. Kust. In membr. λιγύφθογγος, quod etiam meliori lectioni (λιγύμυθος) superscriptum in B., adjecta alia varietate λιγύμοχθος. Brunck. λιγύφθογγος Rav. Victor. Scholiastes p. 492, 13., Portus. λιγύμοχθος commemorat Scholiastes p. 492, 16., ab Suid. exscriptus v. λιγύμοχθος t. ii. p. 445. Dind. λιγύμυθος Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Bloc. etc. λιγύφθογγος Port. Lugd. Amst.—λιγύμυθος alii vel λιγύμοχθος. Not. Scal. Id.

1382. λέγεις, *intelligis*, tibi vis. V. Valcken. ad Herod. p. 338. ad Eur. Hipp. 856. Dind. εἰπέ μοι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

1384. ἀναπτόμενος. Sic duo codd. [etiam Rav.] Perperam in membr. ἀναπτάμενος. Brunck. — καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν sine auctoris nomine affert Suid. v. ἀναβολὰς t. i. p. 158. Respicit hunc locum Eustathius ad Homer. p. 1404, 35. Dind. Lege ἀναπτάμενος. Bent.

1385. ἀεροδονήτους. Sic recte Ms. Vat. U. et edd. vetustiores. At ed. Genev. ἀεροδινήτους refragante metro. Syllaba enim quarta in ἀεροδινήτους longa est, quam tamen per legem metri hic oportet esse brevem. Kust. In membr. ἀεροδινήτους καὶ νεφοβόλους. Prius manifesto mendosum est. V. supra 943. Posterius vulgato νιφοβόλους prætuli, quod quid significare hic possit non percipio. At νεφοβόλους valet σκοτίους, ut mox ipse interpretari videtur Cinesias. Brunck. V. supra 1183. αἰθὴρ δονεῖται. et Pac. 828. Berg. ἀναβολαὶ sunt *præludia*, h. e. exordia carminum. Dicuntur etiam εἰσβολαί. V. Markl. ad Eurip. Suppl. 93. Dind. ἀεροδινήτους editio Basileensis a. 1547. et aliæ quædam recentiores. Habet vulgatam scripturam Cod. Rav. Id. ἀεροδινήτους Gel. Port. Lugd. Amst. Id. Suid. ἀναβολάς. Pors.

1387. Recte edd. Brubach. et nupera (Kust.) hæc tribuunt Cinesiæ. Berg. Abest γε particula ab libris Ravennate et Veneto. Addidi τινα. Dobr. apud Kiddium Auctario ad Porsoni Miscellanea p. 390. ἀέρια καὶ σκότι' ἄττα. Dind. ὑμῶν Junt. ii. Gel. Port. (ubi Cinesiæ nomen ante hunc versum omissum) Lugd. Amst. Id. Lege KI. κρέμαται — ἡμῶν ex Ald. Bent.

1388. γίνεται Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Bloc. etc. Dind.

1390. πτεροδόνητα male Junt. ii. πτεροδίνητα Bloc. Dind. σὺ δὲ—. Ita distinguenda hæc videntur personis, ut in versione factum. Berg. Ibi vero hi quatuor versus, ut vulgo, tribuuntur Cinesiæ. Dind.

1391. ἔγωγε scil. *audiam*. Jam Cinesias sua carmina obtrudit, quod mali poetæ facere solent. In seqq. versibus de sensu non est laborandum. Dind.

1392. δίειμί σοι τὸν ἀέρα. Perperam in membr. σου. Sic etiam in B. a prima manu; sed superscriptum σοι. Facile ista permutantur. Similis menda erat

Ran. 1119. Brunck. Proverbium de dithyrambicis poëtis affertur hic in Scholiis: καὶ διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. Berg. δίειμι est i. q. διεξελεύσομαι. σοι, ut in communi sermone, redundat. V. Toup. ad Long. p. 176. Dind. σου δίειμι τὸν Bloc. Id.

1393. οἰωνῶν ταναοδείρων. Supra 255. οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων. Berg. Deest verbum *sectans* aut tale, nisi hos accusativos omnes a δίειμι pendere putemus. εἴδωλα πετεινῶν durior est periphrasis (pro εἴδη, γένη). 1391-2. quos ita divisit Inv. auctoritate Rav., vulgo unum efficiunt versum. Metricus schol. qui εἴδ.—ταναοδ. esse anapæsticos dimetros acatal. censet, ultimam syllabam voc. αἰθεροδρόμων sequenti versui adjecisse videtur. Dind. πετηνῶν edd. ante Kust., qui ex Cod. Vat. πετεινῶν edidit. Id. πετηνῶν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. et sequens vocab. ad hunc versum refertur. Id.

1395. ὤοπ. V. Schol. Berg. Vid. Ran. 182. Absunt hæc Πεισθ. ὤόπ. Dind. ἁλάμενος. Est aor. 1. med. ab ἅλλομαι, *salio*. Ab hunc etiam versum Schol. dicit, bis nullum inesse sensum et esse composita ad ridendos dithyramborum poëtas. Berg. f. ἀλώμενος. Reisk. At potius ἁλαδρόμον. Schol. divisim scripsit, τὸν ἅλα (scil. εἰς) δρόμον, sed ne sic quidem sensus verior existit. Unde olim conjeci legendum τὸν ἄνω δρόμον, ita ut τὸν ἄνω δρόμον βαίνειν sit superiorem, cœlestem cursum instituere, ut στείχειν ὁδὸν et similia dicuntur. Dind. ἅλα δρόμον Bloc. ἁλαδρόμον Ald. Junt. I. II. III. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. ἀλαδρόμον Crat. Ven. I. II. Wech. Id.

1396. βαίην. Eurip. Iph. Taur. 1138. λαμπρὸν ἱππόδρομον βαίην ἔνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ· οἰκείων δ' ὑπὲρ θαλάμων πτέρυγας ἐν νώτοις ἁμοῖς λήξαιμι θοάζουσα. Idem Ion. 796. ἀν' ὑγρὸν ἂν πταίην αἰθέρα πρόσω γαίας Ἑλλανίας ἀστέρας ἑσπερίους. Berg. Interrumpitur ejus sermo et continuatur v. 1406. πνοαῖσι Cod. Victor. Dind.

1397. Ms. Vat. U. habet νὴ τὸν Δί', ἢ 'γώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Recte, si numeris iambicis hic versus efferendus est. Kust. νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Sic optime scriptus est hic versus in B. [et Rav.] Vulgo, duabus recisis syllabis, turpiter claudicat: νὴ Δί' ἐγώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Et sic scriptus est in C. In membr. vero νὴ τὸν Δί' ἐγώ σοι καταπαύσω τὰς πνοάς. Hoc dicto, sequentia dum canit Cinesias, plagas ei infligit Pisthetærus. Brunck. Aliter iste accipit vocem πνοάς· ferme ut in illo Eurip. Phœn. 457. σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς. Berg. νὴ Δί' ἐγώ σου Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind. νὴ Δί' ἐγώ σου—πνοίας Id.

1398. τότε Bloc. Dind. πελάζειν est apud Hom. et Tragicos sæpe, *admovere*. V. Musgr. ad Eurip. Iph. T. 891. Conjunguntur dein metaphoræ varii generis audacissimæ, quod vitium erat dithyrambicorum poëtarum. Dind. 1400. ἁλίμενον Junt. II. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

1401. Percusserat Pisthetærus Cinesiam ita, ut hic exsultaret et quasi volare videretur. Hinc sequentia intelliguntur, ubi χαρίεντα et σοφὰ pro adverbiis. σοφίζεσθαι τι est, lepide aliquid excogitare, invenire σοφὰ (σοφῶς) *perite*. Versus cum sono, ironiam indicante, est pronunciatus. Dind. χαρίεν τάχ' Junt. II. πρεσβύτ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Id.

1402. πτεροδόνητος γενομ. pro σὲ πτεροδόνητον γενέσθαι, ut Plut. 247. χαίρω φειδόμενος. πτερὰ sunt lora, flagella, ut 1471. πτεροδόνητος igitur est, flagellis agitatus. ταυτὶ πεποίηκας, *ita tu tractare soles?* Sic ποιεῖς με Vesp. 695. κυκλιοδιδάσκαλος est poeta cyclicus h. e. dithyrambicus, qui simul chororum cyclicorum modum docebat. περιμάχητος dicitur, de quo multi inter se certant, quem cupide expetunt, ut πόλις περιμάχητος Thesm. 326. Atheniensium tribus (φυλαί), aut civis quidam ex tribu opulentior, χορηγὸς dictus, festis diebus, inprimis Dionysiis, choros suis sumtibus exhibebant et ornabant, qui varii erant generis, dithyrambici (ut h. l.), tragici, comici. Chori illi antea instituendi tradebantur magistro (poetæ), qui διδάσκαλος χοροῦ et χορὸν διδάσκειν dicebatur. Inde sequentia intelligenda sunt. Aliter sensum totius loci cepit Wiland., non existimans Cinesiam verberatum esse; nimirum v. 1401. χαρίεντα etc. dicere putat Cinesiam, postquam ad se quasi redierat, de urbe recens condita prudenter et gratiose. Pisthetæri verba seqq. ita interpretatur: certe gaudes, te alis tuis tantum excitare posse ventum; sed Cinesiæ verba, hæccine *dicis* (πεποιηκ.) dithyrambico poëtæ—Parum probabiliter. Dind.

1406. Λεωτροφίδης dithyrambicus erat poëta et ipse κυκλίων χορῶν διδάσκαλος, Comicis ob nimiam gracilitatem derisus. At hic facete noster nomen proprium in appellativum mutat et pro adjectivo adhibet Λεωτροφίδη χορόν, *Leotrophideum chorum*, id est, *gracilem Leotrophidæ instar chorum*. Sic ista accipi me voluisse ostendit ipsa nominis scriptura, e qua

subscriptum ultimæ vocali ι exemi, oræque libri mei notulam hanc adleveram: Λεωτροφίδῃ *adjective in quarto casu.* Nescio quibus postea intemperiis agitatus, a lepido hoc sensu, quem exprimit Hemsterhusii versio, ad alium minime congruum depulsus fuerim. Brunck. Scholia: βούλει τῷ Λεωτροφίδῃ τὴν Κεκροπίδα φυλὴν διδάσκειν; et iterum, θέλεις οὖν καὶ τῷ Λεωτροφίδῃ χορὸν ὀρνέων διδάσκειν; Facit autem hujus mentionem, quia et iste, ut Cinesias, fuit macer et exili corpore, de quo Leotrophide Hermippus ap. Schol.: ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοΐδια Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος. Berg. Post ὀρνέων nota interr. in Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Port. Dind.

1407. Κεκροπίδα φυλήν. Credo Aristophanem scripsisse Κερκωπίδα, alludentem quidem ad Κεκροπίδα, sed τοῦ γελοίου χάριν mutantem in Κερκωπίδα. Nam et κερκώπη Hesychio est cicadæ species, quæ in censum volatilium numerari potest et aves fere omnes κέρκους habent et sunt caudatæ. Palmer. Ea tamen mutatione non est opus. Quum hæc verba ad χορὸν pertinerent, debuerant proprie genitivi esse. Mutavit noster in accusativos joci causa, ut et hanc tribum similiter inconstantem et levem ut chorum avium volantium esse ostenderet. Reddendum autem, *ex tribu* Cecr.—Aliis locis δῆλος εἶ cum participio alius verbi struitur, atque δῆλος tum per adverb. reddi potest, ut Xen. Mem. iii. 3. 10. Hoc igitur loco ante καταγελᾷς subint. ὅτι quod ita additur Plut. 333. Alio sensu πτερῶσαι Κινησίαν Ran. 1485. διατρέχειν τὸν ἀέρα i. q. antea διιέναι. Dind. καταγελᾶς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. καταγελᾷς Brub. Id. καταγελῶν. Bent.

1409. πτεροθεὶς Junt. ii. Dind.

1410. Ex Alcæo, cujus locum adducit Schol. Loquitur autem Dorice, ὠκεανῶ pro ὠκεανοῦ, πανέλοπες pro πηνέλοπες, cujus avis mentio fit in hac fabula v. 299. et 1302. Berg. Alcmanis locum profert Scholiastes, ad quem respexisse Comicum putat: ὄρνιθες τίνες—τανυσίπτεροι: aliumque Simonidis: Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου, κυανέα χελιδοῖ. Sic legendum esse Simonidis fragmentum nemo non videt, quod duabus mendis inquinatum est in vulgatis libris. Ut id jam antea correxeram, scriptum reperi in margine cod. C. Brunck. οὐδὲν ἔχοντες sunt *inopes*, ut et οὐκ ἔχοντες. Dicitur id h. l. quia sycophantæ fere quærebant divites, quos deferrent. τανυσίπτεροι dicuntur aves, quibus expansæ sunt alæ. Dind. Cod. Vat. πτεροποίκιλα τανυσίπτερε. Edd. ante Kusterum τανυσίπτεροι. Correctum in Scaligeri Excerptis. Id. τανυσίπτεροι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. τανυσίπτερε in Not. Scal. affertur. Id.

1413. τουτὶ τὸ κακὸν non ad hominem, sed ad rem est referendum: *hoc malum*, quod scil. plures homines adeunt novam avium urbem et alas petunt. οὐ φαῦλον, *non leve*, i. e. gravissimum, ut Lys. 14. Vel metrum respuit lectionem cod. Rav. φαύλως, ab Inv. tamen receptam. Reponendum igitur et metri et sensus causa est pristinum φαῦλον. ἐξεγρήγορεν, *evigilavit*, h. e. exortum est. Dind. φαῦλον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id.

1414. Male olim Ὁ δ' legebatur, quod mutandum esse in Ὅδ', in ed. a. 1782. docui. Jungendum τις est cum ὅδε. μινυρίζειν est, voce tenui et lugubri cantare. Nam quod Ammonius constituit verborum μινύρεσθαι et μινυρίζεσθαι discrimen, vanum est. V. ad eum Valck. Dind.

1415. ποικίλα Schol. monet dici respectu πρὸς τὸ ῥυπαρὸν καὶ ποικίλον τοῦ ἱματίου. Variegatam vestem is, qui hirundinis persona indutus erat, gestasse videtur, non tamen sordidam aut laceram et variis pannis sartam. μάλ' αὖθις recte vertitur, *iterum iterumque*. Supplendum, χαῖρε. Dind.

1416. Quia sycophanta detrita veste indutus erat arcendoque frigori parum idonea, Pisthetæro videtur hirundinem invocare veris indicem, multisque etiam hirundinibus egere, sive adulto vere, quia, ut est in proverbio, μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ, *une hirondelle ne fait pas le printemps*. Brunck. σκολοιὸν Junt. iii. σκόλιον Bloc. Dind.

1417. πολλῶν χελιδόνων. Quia alter modo de hirundine cantabat et habebat vestem laceram, iste dicit eum multis hirundinibus indigere, ne frigeat, id est, oportere ut ver adultum sit, quum omnes hirundines advenerunt et non tantum una; nam μία χελιδὼν οὐ ποιεῖ ἔαρ, cujus proverbii meminit hic Scholiastes. Berg. De σκολιοῖς (carminibus, quæ inter epulas decantabantur, hinc brevioribus, nativa quadam simplicitate conspicuis, canticis quibusvis, cf. Athen. xv. p. 693. ss.) v. ad Ran. 1302. ad Vesp. 1220. Dind. Suid. ἔαρος. Pors.

1418. πτερῶν ἐστι pro πτεροῖ Attico dicendi genere, v. Schol. δεῦρο cum ἀφικνοῦμ. jungendum est. Dind.

1419. Accurate plerumque Aristophanes sententiarum suarum partes alteram alteri respondere facit, ut Av. 1419. ὅδ'

πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, δεῖ λέγειν. Πτερῶν, πτερῶν δεῖ. In priore versu legi debere ὅτου δεῖ, χρὴ λέγειν, clarum est non solum ex apodosi, sed ex eo, quod apud Atticos poëtas genitivum numquam regat χρή. Unicum quod obduci posse credo exemplum, exstat Eurip. Or. 667. ed. Musgr. sed et illud in τί δεῖ φίλων mutandum auctoritate Plutarchi Op. Mor. p. 68. E. Aristot. Ethic. ix. 9. PORS. Non opus erat conjectura, quum ita dudum ex libro Ms. Florentino tacitus edidisset Bandinius in Catalogo vol. ii. p. 89. Cod. Florentino postmodum accessit Rav. DIND. ὅτου χρὴ, δεῖ λ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ID. χρὴ, δεῖ Bloc. ID. Opusc. pp. 32-3. ad Orest. 659. PORS.

1420. μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον. In Ran. 433. μὴ δ' αὖθις ἐπανέρῃ με. BERG. V. Schol. DIND. πύθῃ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. etc. δεῦρον vitiose Junt. II. ID.

1421. *Num Pellenem volare cogitas?* Quia Pellene, in urbe Achaiæ, præmia athletis dabantur læuæ, quæ ibi texebantur præstantissimæ. V. Hesych. in Πελληνικαὶ χλαῖναι. Eustathius ad Homer. p. 292, 6. ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἔπαθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὄρνισιν. Harum lænarum meminit Pindarus Olymp. ix. 146. καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὔδια- | νὸν φάρμακον αὐρᾶν | Πελλάνᾳ φέρε. BRUNCK. εὐθὺ Π. est *recta Pellenen.* In honorem Junonis (Ἥραια) aut potius Mercurii (unde Ἕρμαια, v. Ruhnk. ad Tim. p. 216.) celebrabantur illi ludi, in quibus læna proposita erat præmium, ut in aliis ludis Junonis Argivæ clypeus. V. Spanhem. ad Callim. p. 647. ss. DIND.

1422. μὰ Δί' ἀλλὰ, *non, sed—immo—* κλητὴρ h. l. dicitur, qui in jus alios vocat (interdum enim est *testis*) et κλ. νησιωτικὸς singulatim, qui insularum Athenis subditarum incolas eo in jus vocabat. Nam Athenienses socios in insulis cogebant jus sibi dici Athenis jubere. V. Valck. ad Herod. p. 413. s. Pisthetærus hominis orationem interrumpit et beatum eum prædicat propter artem suam. DIND. μὰ Δία ἀ. Gel. Port. ID.

1423. Suid. ὦ μακ. τ. τ. PORS.

1424. σοβεῖν et inde ducta verba etsi proprie activam habent notionem, tamen ut neutra usurpantur. V. Villois. ad Long. p. 168. DIND.

1425. κύκλῳ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. κύκλῳ Port. etc. DIND.

1426. ὑπαί: cf. Ach. 969. BENT. L. ὑπό. PORS. ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον; Sic optime membr. [et Rav.] Vulgo ὑπαὶ πτερύγων τί προσκαλεῖν—. Poëticum ὑπαὶ in senariis comicis locum non habet. προσκαλεῖ secunda persona est indicativi præsentis medii. BRUNCK. σοφώτερον nunc pro adverbio positum et τι additum auget; *multo callidius, rectius.* DIND. ὑπαὶ πτερύγων τί (τὶ Ven. I. II. Gel. Raph.) προσκαλεῖν σ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. etc. ID. ὑπαὶ—προσκαλεῖν σαφώτερον. ID.

1428. μετὰ τῶν γεράνων τ' ἐκεῖθεν. Perperam vulgo γερ. τ' ἐκεῖθεν. Quid, malum, sibi vult ista copula? BRUNCK. At explicari recte potest: ut latrones effugere possim *et* cum gruibus redire. Recte igitur retinuit Inv. DIND.

1429. V. supra 1136. Ut autem hic καταπίνειν δίκας, ita φαγεῖν δίκην Vesp. 1365. BERG. ἕρματα antiquissimis Græcis erant trabes navibus subjectæ, *palangæ.* Tum *fulcra* quælibet, quibus aliquid sustinetur. Denique lapides majores et minores, atque *saburra,* quibus navium inferiores partes onerantur. De saburra h. l. ut de apibus in simillima re Ælian. N. A. i. 11. DIND.

1430. Rectius post τοὔργον quam post εἰπ' ἐμοὶ (pro quibus olim lectum εἰπέ μοι) interrog. nota ponetur, ut εἰπ' ἐμοὶ ad seqq. referatur. Sycophantæ enim præmio ornabantur. DIND. τὸ ἔργον Ald. Junt. II. τοὔργον Junt. I. III. etc. εἰπέ μοι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ID.

1431. Post ξένυυς interr. nota in Ald. Junt. I. etc. Pro voc. ἄνδρα in Ven. I. sed per compendium ἂν μετα. DIND.

1432. τί γὰρ πάθω; σκ.—ἐπίστ. Citat hunc locum Suidas v. Ἐπίστω et v. Οὐκ ἐπίσταμαι. KUST. Comici versum citat Suidas in ἐπίστω, qui forte alia in fabula erat: σύγγνωθί μοι, σκώπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. Si ad hunc locum respexit, fefellit eum memoria, nec fieri potest, ut aliter olim quam hodie hic versus lectus fuerit. σκώπτειν a sententia prorsus alienum est. Insulsissimam tamen hanc lectionem tuetur Kust. Aristophanemque censet *risus captandi gratia pro* σκάπτειν *præter exspectationem dixisse* σκώπτειν, *et proinde lectionem Suidæ, ut facetias comicas magis redolentem, hic præferendam esse.* Utique tam veternosum fuisse bonum Kust. indignor. σκώπτειν non est *Suidæ lectio,* sed librarii error. Eadem verba citat Suidas in Οὐκ ἐπίσταμαι, ubi σκάπτειν recte legitur. BRUNCK. Præter Erasmum Adag. p. 750. B. illustrarunt illud proverbium intpp. Luc. xvi. 3. ἐπίσταμαι quod ad sensum attinet, idem est quod δύναμαι. DIND. Suid. in Ἐπίστω habet σκώπτειν, quod male præfert Kust.:

sed in Οὐκ ἐπίσταμαι habet σκάπτειν: ubi Kusterus tacet. Bent. Vide Porson. ad Vesp. 953. Dobr. Schol. Legendum, πεζῇ βαδίζω, νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι, ut monuisse videri potest Kust. ad Suid. t. iii. p. 70. Nempe ita conceptus fuit versiculus. πεζῇ βαδίζω ν ειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. (σκαπτ supra) Utrum in ultimis Porsoni mentem assecutus sim nescio. Pors.

1434. διαζῆν. V. Plut. 907. Berg. Ita et hoc verbum legitur Eurip. Iph. A. 923. ἀφ' ὧν διαζῆν quibus vitam sustentare, victum quærere, decet. Ἔργα σώφρονα *honesta negotia* sunt. Dind. χρῆν. In A. B. χρή. Brunck. Vulgatum præstat, quia etiam de præterito tempore loquitur. Dind. διαζῆν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. διαζῆν Brub. Port. Lugd. τουτονὶ Bloc. Id.

1435. ἐκ τοῦ δικαίου. V. Plut. 755. et Nub. 1486. Berg. Hoc tamen loco ἐκ τοῦ δικαίου ponitur pro δικαίως et μᾶλλον cum διαζῆν jungendum. Dind. ἐκ τῶν τοῦ δικαίου Rav. Id.

1436. πτεροῦν proprie est, *alas addere*, sed tropice, excitare aliquem ad agendum, ad suscipiendum aliquid. Dind.

1437. νῦν τοι Eustath. Il. A. p. 85, 35=64, 22. Π. 1055, 21=1071, 1. Pors. νῦν τοι Rav. Dind.

1438. V. supra 432. Berg.

1439. Vitium Gel. πάντες (pro πάντες) etiam in Port. servatum. Dind.

1441. In tonstrinis otiosi homines et garruli considebant et confabulabantur. V. Plut. 348. Periz. ad Æl. V. H. iii. 7. vi. 12. non autem adolescentes fere ibi, sed in gymnasiis potius versabantur; unde existimavi olim dativum τοῖς μειρακίοις accipi posse pro περὶ τῶν μειρακίων, aut οἱ πατέρες τοῖς μειρ. (ὄντες) pro, τῶν μειρακίων. Neutrum nunc puto aut necessarium esse aut loquendi usui conveniens; immo adolescentibus, qui forte adsunt, hæc patres dicunt. Dind.

1442. Lege γέ μου Suid. τέ μου in Διιτρέφης: et τέ με in Πυτιναῖα. Bent. Suid. Διιτρέφης. δεινῶς τε. Sic Suid. ed. Ms. πυτιν. Pors. Διιτρέφης. Iste ex paupere eo est evectus, ut fieret magister equitum. V. supra 799. Berg. Ex Nubb. 15. ss. constat, fuisse equos alendi et agitandi studium adolescentibus Athenn. familiare. Legebatur olim, δεινῶς (valde) τέ μου· pro quibus, quum particulæ τε locus hic non esset, scribendum conjeci ὁ. τί μου. Brunck. (cumque eo Inv.) tacite reposuit ὁ. γ' ἐμοῦ—. Dind. δεινῶς τέ μου Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Bloc. etc. Id. Articulum ejecit Elmsl. ad Medeam p. 189. ὁ Διιτρέφης γέ, hoc accentu, de quo dictum ad v. 802. Suid. Id.

1443. ὥσθ' ante ἱππ. excidit Wech. Dind.

1444. Ponitur ὁ δὲ ita, ubi antea commemorati sunt ab illo diversi; est, *alius quis*. ἐπὶ τραγῳδίᾳ, ad componendam tragœdiam. Quo significatu (ut consilium indicet), etsi ἐπὶ fere cum accus. struitur (v. ad 77.), tamen etiam dativum adjunctum habet. πεποτῆσθαι φρένες dicuntur, quando animus alicujus elatus et veluti sublimis abripitur, ut in tragœdia, cui alti insunt spiritus. Dind. αὐτοῦ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Bloc. etc. Id.

1446. Perperam Inv. e Rav. recepit, λόγοισίν τ' (pro λόγοισί τ') ἆρα, quod metro adversatur. Sed rectius futurum erat, λόγοισίν ἆρα. Nam τε incommodum est, nec τοι necessarium. Et Brunck. quidem λόγοισιν ἆρα, lectore tamen non monito, edidit. Dind. Non recte, ne admonito quidem lectore, vulgatum λόγοισί τ' ἆρα vel ἄρα mutans, λόγοισιν ἆρα Brunck. reposuit: illud valet λόγοισί τοι ἄρα, et sic utraque Juntina. Ita et alibi erravit Gallus, veluti Eqq. 365. quasi non sæpius eliderctur τοι particulæ diphthongus; quemadmodum et καὶ solet cum vocali sequ. coalescere, scribique fere ἀνὴρ (nam sic quam ὠνὴρ malo ex analogia cum Dawesio), τἀγαθόν, τἀπορεῖν, τἀμελούμενον, similia, quem locum tractat Brunck. ad Soph. Trach. 1206. ubi quem laudat vir doctus Cyclopis locum Eurip., ne dubium sit, τοὐρθὸν adverbialiter poni an potestate adjectivi, quod ineptum, ita emendarim: ἵν' ἐστὶ τουτί τ' ὀρθὸν ἐξανιστάναι Μαστοῦ τε δραγμός· ubi et—et—. Hac lege autem fieri solent ejusmodi crases, ut longam syllabam efficiant vocales aut diphthongi contractæ; ad quam faciem Eqq. 797. scribendum, duce libro Rav. Τοῦτό γέ τ' ἀληθῶς αὖ τοὔργον γενναῖον καὶ φιλόδημον, i. e. τοῦτό γε τοι ἀληθῶς etc. quod longe venustius etiam usurpata lectione; nec nisi per licentiam τοῦ ἤτοι posteriorem syllabam prorsus deproperari puto ex regula iambelegi Pind. Isthm. vi. 61. ubi verum videtur, quod dat Ald. τοιοῦτόν τ' ἔτος et Soph. Ajac. 177. qui sic habet: ψευσθεῖσα δώροις ἤτ' ἐλαφηβολίαις, nisi potius legendum sit ἐν τ' ἐλαφ. abundante ad sensum præpositione, sicut passim. Cf. Pors. ad Eur. Med. 863. Valck. diatr. Eur. p. 188. Musgr. ad Eur. Bacch. 1252. Hotib. Vid. Elmsl. ad Acharn. v. 323. p. 103. Victorius μένουσί τ'. Quod est μαίνουσί τ'. Dind. λόγοισί τ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. τε abest Bloc. Id.

1447. *μετεωρίζεσθαι* est *evehi*, efferri, erigi. Ita Lucian. Icarom. iii. t. ii. p. 755. *μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων.* Idem est *ἐπαίρεσθαι*, extolli, ut Nub. 42. Dind.

1451. *τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ.* V. Eurip. Bacch. 265. Idem Or. 1153. Noster Nubb. 1224. *Ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ.* Berg. Ephebos Athenis jurare oportuit, *οὐ καταισχυνῶ ὅπλα* Stob. Serm. 41. p. 243. *παππῷος ὁ βίος*, *avita vivendi et victus comparandi ratio.* Dind.

1452. *παππῶος* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Venn. etc. *παππῷος* Port. Lugd. Amst. Dind.

1454. *ἱέρακος.* Quia est avis rapax; ut et ipsa rapere possit miserorum bona. V. supra 1111. Berg.

1455. F. *ἐκκεκληκώς, evocatis. καλεσάμενος* autem tantum *denunciatos* notat. Reisk. Immo *καλέσασθαι* est, Athenas citare, et *ἐγκαλεῖν*, accusare, litem intendere. *ἐνθαδὶ* est *hic*, Athenis; opponitur enim insulis, et, quæ verbis *ἐγκ. ἐνθ.* exprimuntur, Athenis fieri, docent seqq. *πέτωμαι αὖ ἐκεῖσε.* Alterum *κᾆτ'* redundat, ut sæpius. Dind. Pro *ἐγκεκληκὼς* voluit, ut opinor, Bent. *ἐγκεκυκληκὼς*: vid. Vesp. 1466. ubi Scal. e Schol. emendavit *εἰσκεκύκληκεν* pro *εἰσκέκληκεν*. Id. *ἐγκεκληκὸς* Ven. ii. Id.

1456. *μανθάνω intelligo*, ut Ran. 1491. *ὅδὶ λέγεις, hæc tua est sententia*, vis celeriter redire et eum Athenis accusare, ut condemnetur, priusquam huc venerit. Cohærent hæc non cum proxime antecedentibus, sed cum v. 1455. Dind. *κατ' αὖ* Junt. ii. *κᾆτ' αὖ* Gel. Id.

1457. *ὠφλήκῃ.* In B. *ὀφλήσῃ.* C. *ὀφλήσει.* Membr. *ὠφλήκει.* Brunck. *ὠφλήκῃ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. *ὠφλήκῃ* Port. Lugd. Amst. *ὀφλήσῃ* Bloc. Dind.

1458. *ἥκεν* Ven. ii. Dind.

1459. *σὺ δ' ἐκεῖ* Rav. Dind.

1460. *βέμβηκος* Suid. v. *βέμβηξ. βέμβικος* Scholiast. ad Vespas v. 1508. Dind. *βέμβιξ* est trochus, turbo, quem flagro pueri agitant. Itaque *οὐδὲν διαφέρειν βέμβικος* dicitur, qui huc illuc celerrime movetur. Dind.

1463. V. Hesych. in *Κερκυραία μάστιξ.* Brunck. Ostendit ei scuticam. Fuerunt publicæ quædam scuticæ Corcyræis ad seditiosos et turbulentos, qui sæpe exoriebantur, compescendos, magnitudine insigni, ut in proverbium abierit *Κερκυραία μάστιξ*, ut docet Schol. Berg. Add. Zenob. Cent. iv. 49. Quia duplici loro illud flagellum constabat, propterea mox utitur duali *πτερώ.* Hic Pisthetærum tantum flagellum circa caput sycophantæ agitasse, postea demum eum verberasse censet Wieland. *κορκυραῖα* Bloc. Dind.

1464. *πτερῷ* Brub. Dind.

1465. *οἶσι σ' ποιήσω* Brub. Dind.

1466. *πτερυγίζειν* proprie pullorum est, alas moventium et volare tentantium. Deinde de omnibus dicitur, qui aliquid facere conantur, sed perficere nequeunt. Phot. Lex. p. 347. H. l.: nonne avolare (celeriter abire) studebis? Dind. *οὐ—ἐντευθενί.* hæc sycophantæ sunt. Bloc. Id. Male Pisthetæri nomen ante *οὐ πτερ.* omissum et ante verba *οὐκ ἀπολιβ.* demum est positum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. Id.

1467. *Οὐκ ἀπολιβάξεις.* Citat Suidas v. *Οὐκ ἀπολιβάξεις.* Kust. Suidas: *Ἀπολιβάξεις· συντόμως ἀναχωρήσεις. λιβὰς γὰρ ἡ σταγών, ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. Ἀριστοφάνης· οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε.* Codices nostri omnes habent *ἀπολούμενος*, quod perinde est. Brunck. *ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος.* Nom. pro vocat. Æschylus S. C. Th. 1415. *ὦ κλεινὸς πόσις.* Nost. Nub. 1171. *ὦ φίλος.* Berg. *ἀπολυόμενος* Suid. in *Οὐκ ἀπολιβάξεις*: at *οὖν ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε* in *Ἀπολιβάξεις.* Bent.

1468. In Thesm. 877. *πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχα.* V. supra 1045. Berg. *πικρὰν* est ingratam, molestam. *στρεψοδικοπανουργία* est studium pervertendæ calliditate justitiæ. Similia vocabula e pluribus composita Vesp. 135. 220. Alia scriptura a Schol. memorata *στρουθοδικοπανουργίαν* non probari potest, quia, quid sibi *στρουθὸς* hic velit, sive passer sive struthio intelligatur, non patet. Dind. *στρεφοδ.* Suid. ed. Ms. in v. Pors.

1470. *στρ.* 1482. *ἀντιστρ.* Bent. *Στροφὴ κώλων ιγ'* præf. in Ald. etc. *δὲ* (pro *δὴ*) Raph. Dind. 1470-93. Rectam horum versuum descriptionem dedit Gaisfordus ad Hephæstionem p. 262. Id.

1471. Lege *θαύμ-αστά γ' ἐπετόμεσθα* vel *—μαστ' ἀνεπτόμεσθα.* Bent. *ἐπεπτόμεσθα.* Sic rescripsimus auctoritate Ms. Vat. U. pro *ἐπετόμεσθα*, quod priores edd. minus recte habent. *Ἐπεπτόμεσθα* autem per syncopen dictum est pro *ἐπεπετόμεσθα* (ab *ἐπιπέτομαι*) ut supra 35. *ἀνεπτόμεσθα* pro *ἀνεπετόμεθα.* Kust. Add. v. 48. Addideram olim *καὶ* versui huic, propter antistrophicos, sed hos potius Brunck. melius constituit. *δεινὰ πράγματα* sunt res admodum miræ, ut *δεινὸν κάλλος* Xen. Cyrop. v. 2. 3. Dind. *ἐπετόμεσθα* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Id.

1473. Cum arbore comparat Cleonymum. Sic Homerus: ἀλλ' ὥστε στήλην καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον· quem locum adducit Scholiastes et exstat Iliad. N. 437. Berg. Alia tamen Homero fuit causa imaginis adhibendæ, alia nostro; ille immotum hominem, hic proceræ staturæ virum indicat, et δένδρον etiam appellat, quia in arbores volare ibique considere solent aves. Dind. γάρ. τι Ms. Suidæ in ἔκτοπον. Pors.

1474. ἔκτοπόν τι καρδίας. Hinc emenda Eustathium ad Il. B. p. 309. ed. Rom. ubi ad locum hunc Comici nostri respiciens ait: τὴν δὲ κλῆσιν ταύτην (sc. καρδία) καὶ πόλις ἔλαχε Θρᾳκική. ἐχορήγησε δὲ καὶ αὕτη τῷ Κωμικῷ ἀστειότητα κατὰ Κλέωνος. Ultima sic emenda: κατὰ Κλεωνύμου. Cleonymum enim ῥιψάσπιδα (non Cleonem) facetissime hic exagitat Comicus noster. Kust. Significat Cleonymum esse excordem sive non esse εὐκάρδιον, *animosum*, sed timidum. Berg. ἔκτοπον dicitur, quicquid inusitatum, magnum, est. Cardia, urbs in Chersonesi Thracicæ isthmo, nomen habuisse dicitur a figura cordis. Noster igitur de arbore videtur loqui ab illa urbe longius (ἀπωτέρω, ut Nub. 769.) remota, sed intelligit animum, qui Cleonymo defuerit. Dind. In edd. vett. recte post ἐκτ. τι commate distinguitur, non in serioribus. Id. ἔκτοπον Suid. Pors.

1476. s. ἄλ-λος Junt. i. iii. Dind.

1477. καὶ μέγα. Apparet, magnæ staturæ fuisse hominem. V. Acharn. 88. Berg. δεινὸν ed. Ms. μὲν οὖν Ald. Ms. et ἀεί. in ἔκτ. Pors.

1478. τοῦτο μὲν οὖν Suid. in l. c.: lege τοῦτο τοῦ μέν. Bent. μέν γε. Sic C. Vulgo [etiam in Rav.] posterior particula omissa cum metri labe. Versus est dimeter trochaicus, ut antistrophicus, εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ. Melius forte legeretur, vitato hiatu, τοῦτο μέντ' ἄρ' ἦρος αἰεί. Brunck. Fiorillo ad Herodis Att. Reliq. p. 88. s. legi maluit, τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος ἀεὶ — ut mox est, τοῦ δὲ χειμ. π. Veris tempus, quo ille vigere dicitur, tropice indicat pacis tempus. Contra χειμὼν belli tempus significat. Dind. μὲν (sine γε) ἦρος αἰεὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Id. Lege omnino τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος, ut infra ΤΟΥ δὲ χειμῶνος. Opusc. pp. xciii. 29. Pors.

1480. τοῦτο Schol. Suid. in ἔκτ. Ald. Ms. Pors. 1480-1. Uno versu: vide Schol. et alibi. Bent.

1481. τὰς ἀσπίδας φυλλοῤῥοεῖ. Notatur tamquam ῥίψασπις Nub. 352. Berg.

1482. Ἀντιστροφὴ κώλων ιβ' præf. in Ald. etc. Dind.

1483. Vulgo ἐν huic versui adjectum fuit, quod recte ad sequentem retulit Brunck. lectore non admonito. ὁ σκότος Atticum est pro τὸ σκ. V. Tho. M. p. 800. et Piers. ad Mœr. p. 355. Dind. πόῤῥῳ Junt. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Id.

1484. λύχνων ἐρημία. Parodia e Σκυθῶν ἐρημία. Bent. Est autem proverbium Σκυθῶν ἐρημία. Berg. Ita Schol. et Hesych. v. Σκυθῶν ἐρημία. Festive tamquam regionem quamdam describit, quam viderit avium chorus, quum indicare velit, noctu facile cives ab Oreste quodam, grassatore istius ætatis, spoliari et male tractari. Qui quoniam nomen antiqui herois gerebat, et interdiu secure cum aliis civibus vivebat, propterea noster dicit, ἔνθα τοῖς ἥρωσιν —συναριστῶσι. Similis ambiguitas Acharn. 1166. συναριστᾷν, una prandere, est omnino, convictu alicujus uti, ut mox ξυντυγχάνειν, incidere in aliquem, cum eo versari. Dind. ἐν ad præced. versum refertur in Ald. Junt. i. ii. iii. etc. ἐρημίᾳ male Junt. iii. Id.

1486. συναριστῶσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Bloc. etc. Dind.

1488. οὐκ ἔτ' Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. οὐκέτ' Junt. ii. Gel. Port. Lugd. Amst. Dind.

1490. ἐντύχοι et ἥρωι Suid. in Ὀρέστης: lege ἥρῳ. Bent. ἥρῳ dissyllabon ut Homer. Il. H. 453. Plato Comic. apud Athen. x. 11. p. 442. a. Pors. ἥρῳ. Sic δισυλλαβῶς scribendum, ut metra congruant; non, ut vulgo, ἥρωϊ. V. Pierson. ad Mœr. p. 177. Berg. Pierson. vero, præeunte Mœr. scribi etiam ἥρω sine iota subscr. jussit. Ita tamen non distingui potest ab ἥρω, h. e. ἥρωα. Dind. ἐντύχῃ (ἐν τύχῃ Ven. i. ii.) τὶς (τίς Gel.) ἥρωϊ Ald. Junt. i. ii, iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Id.

1491. Ὀρέστῃ. Hunc heroëm vocat, ut ait Schol., quia est cognominis filio Agamemnonis; eamdem ob causam eum dicit μαινόμενον Acharn. 1166. Mentionem ejus facit etiam supra 713. εἶτα δ' Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν—. Berg. Haud dubie respicitur ad aliquid, quod non diu ante actam fabulam evenerat. Dind.

1492. γυμνὸς—Alexis ap. Athen. vi. p. 227. τῆς νυκτὸς οὗτος τοὺς ἀπαντῶντας ποιεῖ Γυμνοὺς ἅπαντας. Berg. V. ad 713. Dind.

1492-3. πληγεὶς πάντα τἀπιδ. pro ἀπόπληκτος γενόμενος πάντα τὰ ἐπιδέξια, i. e. *quum omnes dexteræ partes corporis ei caperentur apoplexia*. Credebatur autem hoc malum immitti ab heroibus. Eo alludit Comicus; quia Orestes erat cognomi-

nis heroi, sed nihil aliud vult significare, quam homines ab eo verberatos et spoliatos esse. Berg. τἀντιδέξια Cod. Vossianus in textu et scholiis. Dind. τὰ 'πιδέξια Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

1494. Prometheus tamquam proditor venit, itaque timet, ne quis deorum ipsum videat; hinc opertus est. Berg. οἴμοι τάλας, ὁ Ζεὺς—. Sic in membr. et B. Vulgo τάλας γ'—. Melius particulam retinuissem. Nam ultima in τάλας ex analogia longa est. Brunck. Quæ de prosodia nominis τάλας ad hunc versum dixi, indicta vellem. Nihil erat causæ, cur metuerem, ne optimis codd. incaute obsequutus fuissem. Nescio qui mihi e memoria exciderat solemnis illa apud Tragicos senariorum clausula ὦ τάλας ἐγώ. Illius duo satis fuerit protulisse exempla. Unum suppeditat Euripides Hipp. 884. Alterum Soph. Philoct. 744. διέρχεται δύστηνος. ὦ τάλας ἐγώ. Quin in Comici vulgaribus exemplaribus τάλας occurrit ultima longa multis in locis. In Eqq. 858. οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρέ. 887. οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. Quos versus non aliter exhibent tres a nobis collati codd. In Pac. 257. duobus etiam consentientibus codd. ἰὼ δριμύς. οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα. Id. Inchoatur hinc quartus actus. Velatus et timidus prodit Prometheus. Ridetur simul Jovis religio. Dind. τάλας γ' ὁ Ζ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Omittunt particulam Rav. et Voss. Id.

1495. Lege ἐστ'. Bent. At ἔα est monosyllabon. Dind.

1496. τίς ὁ συγκαλυμμός. Sic libri omnes. Dawesius legendum censet, τίς οὑγκαλυμμός; Brunck.

1497. In membr. et B. μὰ Δί' (etiam Rav. et Voss.) omisso τόν, quomodo præstat legi, quia sic modulatior est versus. Brunck. μὰ τὸν Δί' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Dind. Dele τὸν vel Δί': vid. Ran. 1421. Bent.

1498. ὥρα Suid. in Πηνίκα. Bent. ἐστὶν ἄττα quidam. Not. Scal. Dind.

1500. Frob. βούλητος Ms. βούλυτος. Bent. [Quis sit ille Ms. nescio. Dind.] βουλυτός. Tempus, quo boves jugo solvuntur. Lucianus Cataplo σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν. Synesius ep. 103. περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν. Berg. περαιτέρω aliquando ultra illud tempus. Prometheus non Pisthetæri quæstionibus respondet, sed suas tantum res curat. Inde hic dicit se eum abominari, odisse, quia bis de nomine interrogatus non responderat. Dind. βουλητὸς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Bloc. βουλυτὸς Port. Lugd. Amst. Id.

1501. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ. Notetur hic elegans loquendi genus, apud Atticos olim usitatum, quod idem significat, ac si Latine dicas, *quænam est cœli tempestas?* Gallice, *quel tems fait-il?* Sic quum significare volebant, cœlum esse pluvium, eadem elegantia dicebant, ὁ Ζεὺς ὕδωρ ποιεῖ, i. e. pluit, qua phrasi usus est Theophr. de char. c. περὶ ἀδολ. Vel, ὁ θεὸς ποιεῖ ὕδωρ: quod loquendi genus occurrit apud Comicum nostrum Vesp. 261. Kust.

1502. ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας. Sic etiam habet Ms. Vat. U. et Suidas v. 'Απαιθριάζει, ubi locum hunc citat. Scholiastes autem legit ὑπαιθριάζει, cujus auctoritatem nimis temere sequuti editores Genevenses, vocem illam etiam, contra edd. vett. fidem, in textu reposuerant. Sæpe enim contingit, ut lectio scholiorum a lectione textus discrepet; quæ diversitas pro arbitrio non est tollenda, sed relinquenda, utpote quæ codd. Mss. auctoritate nitatur. Kust. 'Απαιθριάζει Vet. Not. Scal. Est ita in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Voss. etc. 'Υπαιθριάζει primus Port. Inde Lugd. Amst. Dind.

1503. ἐκκεκαλύψομαι recte A. B. Vulgo ἐκκαλύψομαι. Vid. Mœrin in πεπαύσομαι et πεπράσομαι, et quæ notavimus ad Æsch. Prom. 865. ad Eurip. Med. 932. et Bacch. 1303. Brunck. Aristophanes quidem his paulopostfutt. ita sæpe utitur. Ceterum Prometheus verba Pisth. οἴμωζε μεγάλ' accepit ita, ac si affirmaretur, cœlum esse nubilum. Mœris p. 293. et 294. ostendit paulopostfutura ap. Atticos (non modo pro futuris primis pass. sed etiam) pro futuris mediis adhiberi. V. Piers. et Matthiæ Gramm. Gr. p. 693. Dind. ἐκκεκαλύψομαι repositum ex Scholiaste p. 498, 26. Vat., Vossiano qui hoc et in textu et in scholiis habet. Id.

1504. Ms. ὦ φίλε. Bent. ὦ ante φίλε deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Bloc. Ven. i. ii. etc. addidit Port. Lugd. Amst. Dind.

1506. ὀλέσεις. Ms. ὀλέσει lege ὀλέσει μ'. Bent. ἀπὸ γὰρ ὀλέσει. Sic rectius Ms. Vat. U. quam priores edd. quæ habent ἀ. γ. ὀλέσεις. Dicit enim Prometheus, *Perdet me Jupiter si me viderit.* Kust. Ceterum ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις pro ἀπολέσεις γάρ, ut Nubb. 1448. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. ὀλέσεις recte edd. pristinæ; nupera ὀλέσει. Berg. Magis Atticum esset ὀλεῖς. Illud ex glossâ subnatum videtur. In membr. scriptum ὀλέσει. Brunck. φράσω, *dicere possim*, de qua futuri vi cf. Abresch. Dil. Thuc. p. 374. Dind. ἀπὸ γὰρ ὀλέσει Vossianus cum gl. μέλλει διαφθείρειν. ἀπὸ γάρ μ' ὀλέσει Rav.

ἀπὸ γὰρ ὀλεῖς Erfurdtius in horreo Regimontano iv. p. 432. Reisig. i. p. 69. ἀπὸ γάρ μ' ὀλεῖς Meinekius in Curis Criticis, p. 15. Id. ὀλέσεις omnes edd. vett. Id. L. ὀλεῖς. Pessime Kusterus ὀλέσει edidit. Vide supra ad Eq. 463. Dawes. Misc. Crit. p. 216. Pors.

1508. σκιάδιον Suid. in Ὑπόδυθι. Bent. σκιάδειον. In Eqq. 1341. ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκιάδειον καὶ πάλιν ξυνήγετο. Berg. Erat tegumentum, quo a capite defendebant solis radios, *umbella* (Parasol). V. P. M. Paciaudi σκιαδοφόρημα, s. de umbellæ gestatione commentarius, Rom. 1753. (et repetit. Dessau.) μου docet, eum hanc umbellam secum adportasse, quam jam Pisthetæro porrigit. Dind.

1510. ἰοὺ, ἰοὺ in ipso versu Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. extra eum Port. et sqq. Dind.

1513. ἄκουε δή νυν edidit Dind.

1514. πηνίκ' ἄττα. i. e. *quando, quæso?* Est genus loquendi parum obvium; quod occurrit etiam in alio versu Arist. quem citat Harpocr. v. Ἄττα: Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται; Eustathius quoque ad Iliad. A. p. 149. ed. Rom. observat, vocem ἄττα aliquando de tempore dici et ἰσοδυναμεῖν τῷ πότε: ad quod probandum, ipsum illum locum, cujus paulo ante ex Harpocr. mentionem fecimus, adducit. Kust. πηνίκ' ἄρ' ἀπώλετο scriptum in C. Vulgo πηνίκ' ἄττ', quam scripturam non immerito damnare videntur post veteres criticos Dawes. ad h. l. et Toup. ad Suidam iii. 52. Eorum conjecturis non deteriorem esse codicis nostri lectionem arbitror. Si menda est in vulgata lectione, ea jam antiquitus codices invasit. Nam istud πηνίκ' ἄττα præter Harpocr. et Etym. M. auctorem agnoscit etiam Eustath. ad Hom. p. 148. extr. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ περὶ τοῦ ἄττα, καὶ ὅτι τρία δηλοῖ· τὸ τινά, ὅτε καὶ ψιλοῦται· τὸ ἄτινα, ὅτε δασύνεται· καὶ τρίτον τὸ πότε, ἢ τὸ ἰσοδυναμοῦν τούτῳ. Ἀριστοφάνης· πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Si cui in isto versu ἄττα minus placeat, legat ex h. l. πηνίκ' ἄρα. Brunck. πηνίκαττ' Dawes. Misc. Crit. p. 302. πηνίκ' ἄτ' Toup. in Suid. iii. p. 52. πηνίκ' ἄρ' Brunck. ex Ms. πηνίκ' ἄττ' Suid. ed. Ms. in πηνίκ' ἐ. Vide Append. ad Toup. pp. 467-8. Pors. Tyrwhitt. in Append. t. iv. p. 467. s. "Non est meum, inquit, error sit in Græcis necne, decernere. Illud saltem decernere possum, Toupii emendationes infirmo talo stare. Neque enim crasis ea, quam commendat, umquam permittitur, sed πηνίκ' εἶτα scribendum erat; neque εἶτα post interrogationem eo modo collocatur." Tuentur, variis tamen modis, πηνίκ' ἄττα etiam Hoogev. Doctr. partt. Gr. i. p. 152. s. et Hermann. ad Viger. de Idiot. p. 711. s. Dind. ἄττ' Port. πηνίκ' ἄρ' Cod. Vat. Id.

1516. In Plut. 1178. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ. Berg.

1517. V. supra 186 et 192. Berg.

1519. In Thesmophoriorum festo, quod durabat quinque dies, unus dies erat jejunii dies: v. Thesm. 956 et 992. Berg. Mulieres olim medium Thesmophoriorum diem, i. e. tertium (festum enim illud quinque dies durabat), jejunio colere solebant: ad quem morem Aristophanes hic alludit. V. nos ad Thesm. 86. Kust. Nunc vero esuriunt non ex religione, sed quia non est quod edant. θυηλαὶ non tantum primitiæ victimarum aut extispicia, sed etiam victimæ, quæ immolantur. Dind. Affert hunc versum et initium sequentis Suidas v. Θεσμοφόρια, t. ii. p. 190. ex quo ὥσπερ ἐν repositum pro ὡσπερεί.—Θεσμοφορίοισι Suid. et Rav. Id.

1521. κεκριγότες. Ms. Vat. U. κεκραγότες, quæ lectio præstat. Nam τὸ κράζειν, *clamare, vociferari,* diis barbaris esurientibus tumultuoseque et cum minis a Jove victum flagitantibus multo melius utique convenit, quam τὸ κρίζειν, i. e. *stridere.* Kust. Scholia: τὸ κεκριγότες εἰς τὴν ἀσάφειαν τῆς φωνῆς αὐτῶν· nempe isto verbo utitur, ut significet eos tamquam barbaros vocem edere non intelligibilem. Hinc etiam infra 1627 et 1677. Triballum deum barbare loquentem introducit. Hesych. κρίζειν exponit κεκραγέναι. Berg. Reisk. legi maluit κ' (i. e. καὶ) ἐρριγότες. Dind.

1522. ἄνωθεν, *ex superioribus regionibus.* V. Schol. Berg. Græciæ situm transfert poëta h. l. ad sedes deorum et barbaros (peregrinos, ad civitatem deorum quasi non pertinentes) fingit deos, qui superius (ut Illyrii ultra Græcos) habitant. ἐπιστρατεύειν Bloc. Dind. ἐπιστρατεύειν Cod. Voss. in textu: ἐπιστρατεύσειν in scholiis. ἐπιστρατεύσειν φασὶν Scholiastes p. 499, 19. Id.

1523. τἀμπόρι' (vulg. τὰ 'μπόρι') ἀνεῳγμένα. Quia belli tempore cessant commercia et emporia clauduntur. Demosth. Olynth. ii. κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ διὰ τὸν πόλεμον. Orietur autem mox bellum sacrum inter aves et deos, nisi dii avibus voluerint imperium reddere; et jam dii intercepti sunt, postquam muniverunt aërem aves. Berg. τὰ 'μπόρι' ἀνεῳγμένα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. τὰ 'μπόρι' ἀνεῳγμένα Brub. Port. Lugd. Amst. τὰ 'πόρι' Bloc. Dind.

1524. ἵν' εἰσάγοιντο. Eadem hic inoluit scripturæ menda, quæ in Ran. 24. Legendum, ἵν' εἰσάγωνται, si a sensu non aberravit interpres, *ut importentur.*

At si ἵνα adverbium est loci, tum particula ἂν optativo jungi debet: ἵν' εἰσάγοιντ' ἂν σπλάγχνα, *quo importari* possint. Utramlibet lectionem prætuleris, vulgata meliorem habebis, quæ plane solœca est. Brunck. εἰσάγοιντο Bloc. Dind.

1527. Ironice tribuitur Execestidi, barbaro et non Attico homini epitheton πατρῷος, quod Athenis cognomen Apollinis est; quia nimirum Ion, a quo Athenienses Iones olim dicebantur, Apollinis fuit filius. Erat autem apud Athenienses moris, ut, qui liberos vellent haberi in numero civium, eos introducerent in templum Apollinis πατρῴου, et ad phratoras sive curiales. Demosth. contra Eubulidem: παιδίον ὄντα με εὐθέως ἦγον εἰς τοὺς φράτορας, εἰς Ἀπόλλωνος Πατρῴου ἦγον, εἰς τὰ ἄλλα ἱερά: qui autem eo esset introductus, illi dicebatur Apollo esse Πατρῷος. Et in examine magistratuum creandorum, quos omnino oportet cives genuinos esse, quærebatur inter alia, εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῷος; de qua re vid. Polluc. viii. 85. et præcipue, quæ ibi notavit Kuhn. Est ergo, ut dixi, ironia, quum Execestidem vocat πατρῷον, cum tamen ei nec Apollo sit πατρῷος, nec etiam sint φράτορες. De isto et supra 764. Berg. Ἐξηκεστίδης. Sic quidem libri omnes: est tamen lectio absurdissima. Vulgata versione, quam me retinuisse piget, nihil insulsius: *unde patrius originem ducat Execestides.* Legendum Ἐξηκεστίδῃ in tertio casu, et vertendum, *nonne enim barbari sunt; e quibus Patrius est suus Execestidi?* In inquisitione, quæ fiebat Athenis in magistratuum natales et vitam, antequam munus inirent, quod primum quærebatur, hoc erat: εἰ Ἀθηναῖοι εἰσὶν ἑκατέρωθεν ἐκ τριγονίας, καὶ τὸν δῆμον πόθεν, καὶ εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῷος καὶ Ζεὺς Ἑρκεῖος. Hac de re vidd. Pollucis interpretes ad viii. 85. et Petitus de Legg. Att. p. 321. Nemo pro cive Athen. habebatur, nisi cui esset Apollo Πατρῷος. Idcirco patres, quum in curialium albo filios suos inscribi curabant, postquam eos ad curiales deduxerant, Apollinis Πατρῴου s. Tutelaris sacris initiabant, quod ostendit Demosthenis locus in Or. c. Eubul. p. 1315. Execestides vero, cui peregrina et servilis exprobratur origo supra 764., sacra Apollinis Πατρῴου, Atheniensibus civibus peculiaria, colere non poterat. Hunc iterum perstringit Comicus tamquam παρεγγεγραμμένον, ξένον ὄντα, id est per fraudem in civium albo inscriptum, facetissimeque fingit eum, tamquam barbarum, Πατρῷον seu *Tutelarem* habere deum aliquem ex barbaris illis, ὅθεν ὁ Πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ. Sic loqui solent. Pollux in citatis supra verbis: εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῷος. Demosthenes in Or. p. Cor. p. 274. καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς Πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. Juxta vulgatam lectionem Execestides non amplius homo fuerit, sed ipse *tutelaris* deus, quo nihil absurdius. Brunck. Ἐξηκεστίδης Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Bloc. Ven. i. ii. etc. Ἐξεστίδῃ Rav. Dind.

1528. V. Stephanum Byz. v. Τριβαλλοί, ubi duo hi versus Comici aliter leguntur. Kust. Nempe sic leguntur p. 716. ed. Berkel. ὄνομα δὲ τούτοις τῶν θεῶν τῶν βαρβάρων | τί ἐστι; Μαραθωνοτριβαλλοί. Postremum hoc, ut vel e lect. cod. Voss. intelligitur, ortum est confusis verbis, Τριβ. μανθάνω. Dind.

1529. Lege ἐστίν; Τριβαλλοί. Bent. ὅ τι ἐστίν. Perperam vulgo ν paragogicum omittitur, cum metri labe. Brunck. Triballi in Mœsia habitarunt. V. Thuc. ii. 96. iv. 101. Sed habuit hoc voc. etiam comicam vim, ita ut sycophantæ eo indicarentur. Dind. ὅ, τι ἐστί; Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Τριβαλοὶ Bloc. Id.

1530. τὸ ἘΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ. Cur sic scripserim, causa in aperto est. Nihilominus pronunciari potest τοὐπιτριβείης. Brunck. Propter similitudinem vocum Τριβαλλοὶ et ἐπιτριβείης. Berg. ἄρα Bloc. Dind.

1531. ἢν δέ σοι λ. σ. ἥξουσι—. Supra etiam v. 1304. Berg. ἂν (pro ἢν) Junt. iii. Dind.

1533. τῶν ante Τριβαλλῶν deest Junt. i. iii. Τριβαλῶν Bloc. Dind.

1534. μὴ σπένδεσθ' legi jubet Pors. ad Eurip. Hec. 1174. quia μὴ non cum conjunct. præs. construitur. Βασίλεια in personam mutatur, unde, egregio figmento, Jupiter dicitur eam dare γυναῖκα ἔχειν *uxorem habendam, ducendam.* Dind. σπένδεσθ' Cod. Vossianus ex emendatione, manus primæ ut videtur. Id. παραδιδῷ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id.

1536. διδῷ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

1538. ἥπερ ταμιεύει—. Sic pulcre Ms. Vat. U. pro ἥπερ κεραμεύει—, ut priores edd. male habent. Nam τὸ κεραμεύειν significat, *opus aliquod figlinum facere;* quale non erat sceptrum Jovis, sed ex nobiliori aliqua materia factum. Deinde inepte Comicus noster τῇ Βασιλείᾳ, i. e. *Deæ imperii*, tribuisset munus fabricandi sceptrum Jovis (opera enim illa Vulcano potius vel Cyclopi alicui mandanda erat),

cui rectius convenit cura gerendi et moderandi sceptrum Jovis, i. e. τοῦ ταμιεύειν τὸ σκῆπτρον τοῦ Διός. Sic paulo post 1534. recte de eadem dea dicitur, ἅπαντα γ' ἄρ' αὐτῷ ταμιεύει. Kust. κεραμεύει. Sic scriptum in C. Membr. vero et B. habent ταμιεύει, quod in Vat. etiam cod. [ut in Rav.] repertum Kustero præplacuit. Vulgatum ego retinendum esse duxi et sincerum puto. Sane est κωμικώτερον. Verbum hoc proximo substantivo aptum est, quod sufficit; si aliis minus convenire videtur, alia verba eis cognatiora subintelligenda sunt. Notissima est figura, quam illustravit Orvill. abunde in Comm. ad Charit. p. 395. Non minus recte et facete Basilea dicitur et *fulmen* et *consilia* et *leges*, aliaque κεραμεύειν, quam Cephalus ille in Conc. 253. *civitatem:* ἀλλὰ καὶ τὰ τρυβλία κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς. ταμιεύειν a sciolo arcessitum fuit e v. 1535. locus est in paronomasia κεραυνὸν κεραμεύειν. Brunck. Videtur certe varietas scripturæ in h. l. admodum antiqua esse, festivius autem κεραμεύει. Dind. ταμιεύει Vossianus, Rav. κεραμεύει τὸν κ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Bloc. etc. Dind.

1539. τἄλλα Gel. Port. Lugd. Amst. —ἀπαξάπαντα Ven. I. II. Amst. Dind.

1540. σωφροσαύνην vitiose Ald. Dind.

1541. λοιδορίαν non concoquo. Reisk. κωλακρέτην. Scholia: τὸν ταμίαν τῶν πολιτικῶν χρημάτων, *quæstorem et dispensatorem publicæ pecuniæ:* qui etiam judicibus triobolum dabat. Admiscet autem hæc ex Atheniensium rep. Berg.

1542. ταμιεύει. Quia alter dixerat τὸν Κωλακρέτην et τὰ τριώβολα. Berg. Elegantior mox est lectio Rav. ab Inv. recepta, παραλάβῃς, πάντ' ἔχεις, quam vulg. λάβῃς, ἅπαντ' ἔχεις. ἅπαντα γὰρ Bloc. Legebatur, ἅπαντά γ' ἄρ'. Vid. Elmslei. ad Acharn. v. 323. p. 103. Dind. Post ταμιεύει interr. nota in edd. vett. etiam Port. Dind.

1543. παρ' ἐκείνου λάβῃς, ἅπαντ' ἔχ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. λάβῃς πάντ' Rav. Bloc. Id.

1545. αἰεὶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. Æschylus Prometheo tribuit φιλάνθρωπον τρόπον in cognomini dramate v. 11. et 28. Berg.

1546. μόνον—ἀπανθρακίζομεν. Id est: *tibi enim soli deorum debemus, quod pisciculos super prunis tostos comedere nobis liceat.* Prometheus nimirum, ut ex fabulis notum est, ignem cœlo surreptum in terram primus intulit. Cæterum revocavimus hic veterem scripturam ἀπανθρακίζομεν, quam non solum agnoscunt edd. antiquiores, sed etiam Ms. Vat. U. itemque Suidas v. Ἀπανθρακίζομεν. Genevenses enim ejus loco substituerant ἐπανθρακίζομεν, quod non tam temere faciendum erat: nam nec codicum Mss. nec edd. fidem eos sequutos esse constat. Kust. Commemorat autem, ut in comœdia, levius tantum aliquod ignis commodum; at Æschylus Prom. vii. multo altius surgens, παντέχνου, inquit, πυρὸς σέλας θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. Berg. Leg. ἐπανθρακίζομεν. Reisk. Verbum ab ἀνθρακίδες derivant grammatici. Ἀνθρακίδες, ἀπανθρακίδες et ἐπανθρακίδες, dicebantur proprie pisces super carbonibus tosti (V. Acharn. 670. Vesp. 1122.), deinde, omnia quæ carbonibus imposita assantur. Dind. ἀπανθρακίζομεν Vet. Not. Scal. Ita Ald. Junt. I. II. III. etc. Primus Port. ἐπανθρακίζομεν, inde Lugd. Amst. Id. ἀπανθρ. Voss. t. et Schol. Dobr.

1547. μισῶ δ' ἅπ. τ. θεούς. Ap. Æsch. etiam dicit idem iste Prometheus in cognomini dramate 974. ἁπλῷ γὰρ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς. Berg. οὓς primo ut videtur, sed statim fact. ὡς. Voss. Dobr.

1548. δεῦτα vitiose Junt. III. Dind.

1549. Τίμων καθαρός. Id est, *verus et purus putus Timon.* Kust. Erat enim Timon non tantum hominum sed et deorum osor. Lucianus in cognomini dialogo facit eum sic dicere: πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Apud Comicum Lys. 811. mulierum chorus ex propria forte hypothesi dicit Timonem tantum viros odio habuisse, quum mulieres amaret maxime. Berg. Antea Schol. legi voluit θεομίσης, h. e. ὑπὸ θεῶν μισούμενος, sed illum intellexisse, velut θεομισὴς dictum fuerit. Contrario modo discrimen illorum vocabb. Suidas protulit. Dind. Suid. Τίμων. ὄνομα κύριον. ὁ Μισάνθρωπος καλούμενος. ἦν δὲ καθαρός. Kust. conjicit κατάρατος. Pors. Fallitur Kust. Vide Aristoph. Av. 1549. et mirare Suidæ stuporem. Pors. τί, μῶν Vet. et καθαρῶς. Not. Scal. Nimirum in Ven. I. est, τιμ, καθαρῶς,—Ven. II. τίμων, καθαρῶς,—Raph. τίμῶν καθαρὸς,—. Dind.

1550. In membr. φέρε μοι τὸ σκιάδειον, syllaba supervacua. In B. τὸ inter lineas additum. Articulus retineri debuit et inutile pronomen expungi. Male vulgo φέρε μοι σκιάδειον. V. infra ad 1579. Brunck. φέρε μοι σκ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. φέρε τὸ σκ. Rav. Dind. μοι τὸ σκ. Voss. Dobr. ἴδη Ald. Junt. II. Gel. ἴδη Junt. I. III. etc. Dind.

1551. V. Meursium Panath. c. 23. laudatum jam mihi ad Conc. 732. Brunck. ἀκολουθεῖν — κανηφόρῳ. Tamquam in pompa et processione, ubi pone Canistriferam portabatur umbraculum et sella. V. Schol.

1552. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών. [Sic scriptus est hic versus in trinis codd. Brunck.] Præsentem huic versui medicinam attulit Ms. Vat. U., qui in prioribus edd. integro pede mutilus sic legitur: καὶ τὸν δίφρον φόρει τονδὶ λαβών. Nimirum offendit forte librarios vox δίφρος bis posita, semel per se et iterum in compositione cum verbo φορέω; sed quos genus hoc loquendi non magis offendere debuit, quam τὸ βουθυτεῖν βοῦν, ναυπηγεῖν ναῦν, et similia, optimis etiam scriptoribus usitata. Kust. Vide notam antecedentem. Etiam Eccles. 730. post κανηφόρον collocatur ἡ διφρηφόρος. Berg. Froben. δίφρον φορεῖ. Lege δίφρον γε διφροφορεῖ: et sic Schol. Ald. Καὶ τὸν δίφρον γε διφροφορεῖ. ἐπειδή. Bent. καὶ τὸν δίφρον φόρει τονδὶ λ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Rav. et Voss. ut Vat. U. Dind.

1553. στρ. 1692. ἀντιστρ. Bent. πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι. Dimeter est trochaicus brachycatal., ut antistrophicus σφάγι' ἔχων κάμηλον. Quid, quæso, opus erat tam sedulo strophas et antistrophas distinguere, si nulla cura adhibenda erat, ut versus sibi congruerent? Vulgo sic hicce legitur: πρὸς δὲ τοῖσι Σκιάποσι λίμ—. In membr. et in B. recte scriptum τοῖς. Brunck. Πρὸς δὲ—. Hæc pendent ex superioribus, ubi chorus refert mirabilia quæ viderit a v. 1470-1493. Σκιάποσι. A σκιὰ, *umbra*, et ποῦς, *pes*. V. Schol. Vult autem Chærephontem ridere tamquam macie confectum et σκιοειδῆ. Berg. Etiam Plin. H. N. vii. 2. Harpocr. Photius p. 384. Hesych. docuerunt, gentem Libycam fuisse, pedibus latis, sed niti pleraque videntur dubia Ctesiæ auctoritate, qui de iis exposuerat, etsi jam ante Ctesiam Σκιάποδες Græcis innotuisse videntur. Ad lacus (λίμνας) solebant animas ex orco ciere, ut ad lacum Avernum. V. Davis. ad Cic. Tusc. i. 16. Wessel. ad D. S. i. p. 267. Dind. Immo totum carmen stropha est, cujus antistropha v. 1692. incipit. Lege sic: πρός δε τοισι Σκιάποσιν λι- | μνή τις εστ' αλουτος ού | ψύχαγωγει Σώκρατης' | ἔνθα και Πεισάνδρος ηλθε | δεόμενος ψυχήν ιδειν, ή | ζῶντ' εκεινον προύλιπε' | σφάγι' εχων καμήλον α- | μνόν τιν' ἧς λαιμούς τεμων ὥσ- | πέρ Οδυσευς οικόνδ' απηλθε' | κάτ'—. Hermann. Vix tamen dici potuit οἶκον ἀπελθεῖν, quum deinde ei ψυχὴ prodierit ad illam λίμνην. Dind. τοῖσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. Lege Σκιάποσιν: Suid. τοῖς in Ψυχαγωγεῖ. Bent.

1554. ἄλουτος. Quia Socrates et discipuli ejus (se) non lavabant, de quibus Nubb. 835. Berg. μνητῆς Ald. (ubi et syllaba antec. λί accentu notata) Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. λι-μνη τὶς Junt. ii. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Dind. Vid. Reisig. præfat. ad Nubes p. xix. Id. λιμνητῆς ἔστ' ἄλλος οὗτος Bloc. Id.

1555. Σωκράτης γὰρ Bloc. Dind.

1556. Πείσανδρος. Tamquam timidus notatur, ut docet Schol. Berg. ἦλθεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

1557. Frob. ἢ: lege ἣ ut Suid. in Πεισάνδρου. Bent. ἥ. ἣ ed. Kust. Suid. vv. δειλότερος. Πεισάνδρου δ. Pors.

1558. ἣ Ald. Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. et antecedenti versui adjunxit. ἣ (in fine præc. vers.) Junt. i. iii. Port. Lugd. Amst. Dind.

1559. Ἀντιστροφὴ κώλων ς' præf. in Ald. etc. Dind. σφάγι' ἔχων κάμ. (sic Bloc.) ut solent, qui necyomantiam exercent. κάμηλον grammatici interpretantur magnam victimam. Fortassis aliud vocabulum a poëta positum est. — ἀμνόν. F. λαρινὸν, *pinguem, nitidum*. Reisk.

1560. Prima syllaba voc. ἀμνὸν ad sequ. versum refertur in Ald. Junt. i. ii. iii. (ubi ἀμνόν τι') etc. sed in Brub. est in hoc versu. Dind. ἧς τεμὼν τοὺς λαιμοὺς Bloc. Id.

1561. Lege Οὐδυσσεὺς et mox ἀνῆλθ'. Bent. ὥσπερ Ὀδυσσεύς. Respicit ad locum illum Odyss. Λ. [v. 24. ss.] ubi Ulysses animas defunctorum evocaturus pecudes super fossa jugulat. Kust. ὡς Ὀδυσσεὺς πάλιν ἔβη. Sic ad metri legem depravatam librorum lectionem restitui. Vulgo legitur, numeris prorsus corruptis, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθεν. [Inv. e suo cod. dedit, ὡς Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθε, quod ne antistrophico quidem (1700) respondet. Dind.] Strophicus versus dimeter est trochaicus catal., cui hic non aliter exæquari potest: ψυχα | γωγεῖ | Σωκρά | της | ὡς Ὀ | δυσσεὺς | παλιν ἔ | βη. | ἀπῆλθεν glossema est, perquam invenuste in textum illatum, ubi, una interjecta vocula, sequitur ἀνῆλθε. Brunck. Legendum, ὥσπερ Οὐδυσσεὺς ἀπῆλ- | θ', εἶτ' ἀνῆλθ' etc. Sic hi versus respondebunt strophicis 1555-6. Passim apud hunc monostrophica putantur, quæ sunt strophica, velut illa quæ continentur versibus 1698-1703. ubi delendum metri causa ταῖς ante γλώτταισι, itidemque versus

1766-73. ubi legendum eadem de causa ἐπί τε πέδον Διός. Hotib. ὥσπερ Ὀδ. ἀπῆλθεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Bloc. etc. Dind. — — λαιμοὺς τεμὼν, ὥσ- | περ γ' Ὀδυσσεὺς αὔτ' ἀπῆλθε. Reisig.

1562. ἀνῆλθεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. ἀνῆλθ' ed. Kust. ut habet Scholiastes. κἆτ'. Sic Suid. ed. Ms. λαῖμα. et mox τοῦ pro τῆς. Pors.

1563. πρὸς τὸ λαῖμα. Hanc lectionem non solum agnoscit Schol. vetus, sed etiam Suidas v. Λαῖμα, ubi vide quæ notavimus. Kust. In unum confundit voces λαιμὸς ex v. 1560. et αἷμα, quasi dicat sanguinem e gutture manantem. Berg. Si intemerata est hæc scriptura, jocum quæsivit Comicus in similitudine vocum λαιμὸς et αἷμα, unde λαῖμα finxit. In Menandri versu, quem citat Schol., scribendum λαιμὰ; ut ostendit Bentleius Emendd. p. 21. καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα. Brunck. λαῖμα videtur idem quod λαιμὸς *jugulum* notare. Si tamen vitium insit, putem σφάγμα *victimam* substitui debere. Reisk. τὸ δέρμα Vet. non λαῖμα. Scal. Not. τοῦ καμήλου Bloc. Dind.

1563-4. Uno versu. An legendum πρὸς τὸ λαῖγμα. Hesych. Λαίγματα, τέμματα ἱερὰ, ἀπάργματα. Photius in Lex. Λάγματα, ἱερὰ πάργματα. Sic in sua serie. Bent.

1564. Χαιρεφῶν. Hunc a mortuis dicit ascendisse, quia erat pallidus et macer. In Nubb. 504. semimortuo similem eum dicit, et in Vesp. 1411. γυναικὶ θαψίνῃ. ἡ νυκτερίς. Supra 1296. Vocabatur autem ita, quia erat voce tenui, ἰσχνόφωνος, ut ait Schol. Nub. 104. Berg. Debuerat proprie dici ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, sed pro ea lepide memorat Chærephontem. Universum hoc chori canticum respicere ad singulare quoddam eventum, nobis ignotum, censet Wiland. Dind.

1565. Veniunt jam legati, quos Prometheus dicebat venturos 1531. Berg. Alloqui Neptunus duobus prioribus verss. videtur Herculem, sequentibus Triballum. Actus quinti initium hic vulgo constituitur. Dind.

1566. ὁρᾷν τοδὶ πάρεστιν. Sic melius Ms. Vat. U., (etiam Rav. et Victor) quam priores edd. quæ habent, ὁρᾷς, τοδὶ πάρεστιν. Kust. Recte ὁρᾷς omnes alii edd. retinuerunt, quod ita interponitur reliquæ orationi, ut admirationem excitet. V. Dawes. M. Cr. p. 326. s. et Valck. ad Eur. Phœn. 726. ἣ πρεσβεύομεν, *ad quam legati sumus missi.* Dind. ἣ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Port. ἡ Raph. ἣ Lugd. Amst. Id. ὁρᾷν Voss. Dobr.

1567. Οὗτος τί δρᾷς; Increpat Triballum, barbarum deum, indecenter gerentem pallium; ne is dedecori sit collegis suis. Berg. ἐπαρίστερ' οὗτ. ἀμπ. i. e. *adeo sinistre et indecenter vestem induis.* Sic autem vestem induere dicitur, qui eam invertit, ut pars interior fiat exterior, quod est crassæ negligentiæ vel rusticitatis signum. Hinc sumta metaphora Theognetus ap. Athen. iii. 23. p. 104. dixit: Ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ πόνηρε, γράμματα· | Ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. *Sinistre, o infelix, didicisti literas: Nam vitam tuam inverterunt libri.* Id est, philosophiam ita didicisti, ut et opiniones et mores reliquis hominibus contrarios ab ea acceperis. Kust. Artemidor. Onirocr. iii. 24. ἐπαρίστερα περιβεβλῆσθαι ἢ ὅπως ποτὲ γελοίως καὶ μὴ κοσμίως, πᾶσι πονηρὸν (insomnium); quem locum citavit Casaubonus in Athen. ad locum Platonis, quem Nota seq. adducam. Berg. Vulgo ἐπαρίστερ' οὕτως ἀμπέχῃ. Recte in tribus codd. ἐπ' ἀριστέρ' divisim: in membr. et in C. ἀμπέχει. Brunck. Atticos non dixisse ἐπαρίστερος sed σκαιὸς auctores sunt Phrynich. p. 110. Pollux ii. 60. Tho. M. p. 795. Dind. δρᾷς Ald. Junt. i. ii. iii. ἀμπέχῃ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. etc. ἀμπέχῃ Ven. ii. Raph. Id.

1568. ὡς ἐπιδέξια. V. nos ad Suid. v. Ἀναλαμβάνειν. Kust. Jul. Pollux ii. 159. τὸ δὲ ἐπιδέξια δηλοῖ παρὰ μὲν Πλάτωνι, τὸ δεξιῶς· ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια· παρὰ δὲ Λυσίᾳ τὸ ἐκ δεξιᾶς χειρός· εἰσιόντων πρὸς τῇ Νεμέᾳ ἕστηκεν ἐπιδέξια· παρὰ δὲ Εὐπόλιδι προποδσεως σχῆμα· ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. Locum Platonis, qui huc facit, citat etiam Athen. i. p. 21. et Suidas in Ἀναλαμβάνειν, ut aliis indicatum. Berg. ἐπὶ δεξιὰ divisim scriptum in B. C. Brunck. Cf. Ducker. ad Thuc. p. 20. μεταβάλλειν ἐπὶ δεξιὰ est, in dextram partem convertere. Dind. ἐπιδεξιὰ uno vocabulo Brub. Gel. Port. Lugd. Bloc. Id. ὡς δ' ἐπ' Voss. Dobr. ἐπὶ δεξιὰ Valckenær. ad Eurip. Hippolyt. 1360. Pors.

1569. Λαισποδίας. Quicquid dixerit Ixion in dictionibus Atticis, quem citat Demetrius apud Schol. ad hanc vocem, puto h. l. sic dici scævum, qui sinistra manu magis utitur, ὅτι τῇ λαιᾷ σποδεῖ, quod sinistra succutit et ferit; et sic intelligi debere evincunt ea, quæ præcedunt, οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιά. Alludit nihilominus ad virum ejus nominis, illo tempore satis notum. Dux enim fuit classis, et Limeram et Prasias

vastavit a. xviii. belli Peloponnes., ut Thucydides in fine l. vi. [105. add. id. viii. 86.]. ' Et sic omnia concordant, et firmant epocham anni xviii. PALMER. Vide etiam Valesium ad Harpocr. v. Ἐπίσκοπος, qui pro Λαισποδίας εἶ hic legit λαισποδιάζει (forte dicere voluit λαισποδιάζεις, in persona secunda singul.). Cæterum locus hic obscurus est, quoniam allusit proculdubio Aristophanes ad quædam illo tempore gesta, quæ nobis hodie ignota sunt. KUST. Admodum apposite Comicus Triballum dicit esse Læspodiam, partim propter amictum indecorum, partim propter etymologiam nominis Λαισποδίας, quia in eo videtur latere vox λαιὸς, i. e. ἀριστερός. Dixerat autem ad eum ἐπ' ἀρίστερ' οὕτως ἀμπέχει. BERG. Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν. Sic libri nostri omnes. Suidas legisse videtur, λαισποδιάζει τὴν φ. En ejus notam e scholiis in Comicum excerptam : λαισποδιᾶσθαι τὴν φύσιν, ἀντὶ τοῦ κνήμην ἔχειν σαθράν. Λαισποδίας γὰρ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διεβάλλοντο. τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ η'. ἦν δὲ καὶ φιλόδικος. εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας αἰτίας τινας, διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον. ἢ ὡς Ἰξίων ἐν ταῖς λέξεσιν, ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κτήνη σποδεῖν. V. Vales. in Harpocr. p. 30. extr. ubi e Suida legendum hic censet λαισποδιάζει, cujus mutationis non apparet necessitas. In hujusmodi κακόκνημον exstat Epigramma non illepidum incerti auctoris in Analectis nostris xxxvi. aliudque Antipatri Sidonii iii. Postremo significatu, nempe pro impudico et cinædo, occurrit hoc nomen e Salmasii emendatione in Apollodori Comici fragm. ap. Stob. Floril. Grot. p. 179. φύλην ὅλην πόλιν τε μαλακὸς ἀνατρέπει. | ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὦ φίλε Θέων, | ὑπὸ λαισποδιῶν ὅσαι εἰσὶν ἀνατετραμμέναι, | σκόπει· νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν. BRUNCK. λαισποδιάσαι Suid. Ms. v. λαισποδίας Bloc. DIND.

1570. ὦ δημοκρατία. Ludit, quasi etiam apud deos esset democratia, ut Athenis. Perstringit autem populum Atheniensem, qui sæpe legatos nominet, tam arduo muneri impares, qualem notat in Vesp. 1263. Amyniam, quem pro eo, quod deberet ad magistrum aut ad principem accedere, quo missus fuerat, dicit cum servis conversatum esse. BERG. προβιβᾷς, provehes, adduces; forma futuri contr. qua Attici utebantur. V. Mœris p. 124. DIND.

1571. εἰ τουτονὶ κεχειροτονήκασ' Elmsl. ad Acharn. v. 108. p. 53. DIND. Post οἱ θεοὶ lineola, index sermonis non absoluti, cernitur in Ald. Transversa lineola etiam in Junt. I. Interpunctio deest in Junt. I. ID.

1572. ἕξεις ἀτρ. Ms. Vat. U. habet ἔχ' ἀτρέμας. KUST. Haud dubie e glossemate. Fortassis consulto ita barbarum deum dicere jussit Comicus. γάρ σ' ἐγὼ Bloc. DIND. Post οἴμωζε in multis edd. vett. deest interpunctio. ID.

1573. ὅρακα. Sic ob metrum legendum. Vulgo ἑώρακα. BRUNCK. Emendaverat ita jam Dawes. M. Crit. p. 202. Quamquam alii putarunt duas primas syllabas in ἑώρ. coalescere. V. Barn. ad Eurip. Or. 596. πολὺ ad βαρβαρώτατον pertinet. DIND. ἑώρακα Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. ἑώρακα Junt. II. ID.

1575. τὸν ἄνθρ. ἄγχειν β. Hic propterea tam minacem et ferocem facit Herculem, ut is mox magis ridiculus videatur, quum propter cœnulam fit παραπρεσβευτής. BERG. Respondent hæc prorsus ingenio Herculis. ἐμοῦ γ' scil. λέγοντος. DIND. τὸν ante ἄνθρ. excidit Lugd. Amst. ID.

1576. ὅς τίς ποτ' Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech.—ὅς τίς ποτε Brub. θεοὺς excidit in Wech. ἔστι τοὺς Bloc. DIND.

1577. ὡγάθ' Ald. Junt. I. II. Recte in III. etc. ᾑρήμεσθα Brub. Gel. Port. DIND. Formulam περὶ διαλλαγῶν (sine articulo), *de pace ineunda* illustravit Pors. Add. ad Eurip. Hec. p. 102. ed. Lips. διπλασίως μᾶλλον est omnino, *multo magis*. ἄγχειν μοι δοκῶ recte scribendum (pro δοκεῖ) conjecit Schæfer. ad Dion. Hal. de comp. verb. § 33. p. 55. ut supra 671. Plut. 1186. et alibi μοι δοκῶ est, *mihi placet*. Quæ est Attica dicendi forma. DIND.

1578. δοκεῖν Junt. II. DIND. δοκῶ Voss. DOBR.

1579. Hic jam incipit salivam movere Herculi guloso, dum cœnam instruit. BERG. τυρ. τις δότω. Subauditur μοι, ut supra 1550. In membr. [et Rav.] scriptum, τὴν τυρόκνηστίν μοι δότω. Glossema μοι in textum irrepsit et genuinam vocem τις exclusit. BRUNCK. V. Acharn. 1012. ubi etiam cœna apparatur. BERG. Pisthetærus illa dicit intus in domo, apertis foribus, ad servos quosdam. WILAND. τίς δότω Ald. Junt. I. III. τὶς δότω Junt. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. DIND. μοι τις δ' Voss. DOBR.

1582. Male Schol. ἐπικνῶ pro imper. habuit (ἐπίβαλλε). DIND. ἐπικνῶ V. ex em. ej. m. Gl. σύντριβε. ἐπίβαλλε. DOBR.

1583. τῳ [ut Kust.] Leg. τῶν *quorumnam?* REISK. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν; Sic est in membr. [et Rav.]. Sic etiam

in B. ex emendatione, superscriptis notis numerariis, quæ vocum ordinem indicant. Vulgo, τὰ κρέα δὲ τοῦ—. Perperam in Kust. edit. δέ τῳ. BRUNCK. Sequentia prorsus ex ingenio Atheniensium dicta sunt. *ἐπανιστάμενοι δημοτικοῖς ὀρνέοις, quæ seditionem contra aves populares moverunt*, ut ἐπανέστησαν τῷ δήμῳ Thuc. i. 28. DIND. τὰ κρέα δὲ τοῦ τ. Ald. Junt. I. II. III. Gel. Port. etc. Ita et Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. cum commate post τοῦ. ID. Voss. τὰ δὲ κ. DOBR.

1586. Nunc demum se videre Herculem simulat Pisthetærus. WILAND. Formulam ὦ χαῖρ' Ἡρ. atque hanc vocabulorum collocationem illustravit Pors. ad Eur. Or. 470. Rav. Cod. hic quoque glossemate interpolatus est. Interrumpitur Herculis sermo et 1590. pergit. DIND. Ἡράκλης Brub. ID.

1587. ἐνθάδ' omittit Rav. DIND. ἡμεῖς pro ἐνθάδ' Voss. DOBR.

1588. Rav. περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς διαλλαγῆς. Cod. Vat. et Voss. περὶ τοῦ πολέμου καὶ κ. DIND.

1589. Pessime in impressis hic versus Pisthetæro tribuitur et sequens Herculi. Posteriorem Pisthetæro, priorem famulo vindicavimus e trium codd. auctoritate. Huic præfixa persona in membr. δοῦλος. In B. C. οἰκέτης Πεισθεταίρου. BRUNCK. In Nubb. 56. ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ. V. supra ad 617. BERG. τῷ λ. Suid. in λήκυθον ut videtur, ubi primo scripserat C. C. C. λύχνῳ e Nub. 56. sed mutavit. PORS. Pisthetæro hæc tribuuntur in Ald. Junt. I. II. III. etc. et seq. versus Herculi. DIND.

1591. Ista Herculi recte continuant tres codd., quæ perperam in impressis Neptuno tribuuntur. BRUNCK. Legebatur καὶ μὴν τά γ' ὀρνίθια λιπαρά γ' εἶναι πρέπει. Posterius γε omittunt Rav. et Voss. Recte Bentl. et Elmsl. ad Acharn. v. 93. p. 48. DIND. Posidonis nomen præf. in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ID. Lege ὀρνιθεῖα λιπάρ' εἶναι. BENT.

1592. αὖ leg. pro ἂν. REISK. At metrum repugnat, et sæpe ἂν in eadem periodo bis ponitur. V. Wessel. ad Diod. S. i. p. 557. DIND.

1593. Etsi τέλματα proprie loca palustria et cœnosa dicuntur, h. l. tamen sunt cisternæ, quibus pluvialis aqua asservatur. V. Schol. De ἀλκυονίσι ἡμέραις (qui proprie sunt dies brumales, quibus halcyones fetificabant, hinc dies navigantibus fausti, inde quivis dies sereni, læti, tranquilli) vid. ad 299. et Albert. ad Hesych. h. v. ἄγεσθαι in hac aliisque formulis est, celebrare, uti iis. τούτων πέρι — αὐτοκράτορες est, cum plena de his transigendi, hæc vobis concedendi, potestate venimus. DIND. εἶχε τ' Ven. I. II. εἶχετ' Raph. ID. Suid. in τέλματα. PORS.

1595. Suid. αὐτοκράτορα. PORS. περὶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. (περιπάντων Gel. Port.). DIND.

1596. When Pisthetærus has restored the ancient power of the birds, and reduced Jupiter to the utmost distress, Hercules is sent, with other gods, to treat for peace. Pisthetærus answers Hercules thus: ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν | πολέμου πρὸς ὑμᾶς, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, | ἐάν τι δίκαιον ἄλλο νῦν ἐθέλητε δρᾶν, | σπονδὰς ποιεῖσθαι. In which passage a most material injury has been done to the sense by the change of one letter only and an accent; for, without any doubt, Aristophanes wrote, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, | ἐάν τι δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾶν, | σπονδὰς ποιεῖσθαι. ἀλλὰ νῦν is *now at last, even now, since not before*. So in Demosthenes, Olynth. iii. ἔστι δ' οὐδέποτ', οἶμαι, μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας. —— ἐὰν οὖν ἀλλὰ νῦν γ' ἔτι ἀπαλλαγέντες τούτων τῶν ἐθῶν ἐθελήσητε στρατεύεσθαί τε καὶ πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν —— ἴσως ἄν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν. Pisthetærus then proceeds to propose the terms of peace: τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί. | τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν | τὸν Δί' ἀποδοῦναι· καὶ διαλλαττώμεθα. | ἐπὶ τοῖσδε τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ. The voraciousness of Hercules was proverbial, and for that reason he was often brought on the stage, as he is here, to raise a laugh. (See Brunck's note on Vespæ, 60.) Pisthetærus, taking advantage of this part of his character, makes the ludicrous offer of giving the ambassadors a dinner, *provided they come into his terms.* Hercules no sooner hears of a dinner than he forgets his father's interest, and closes with the proposals; ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι. To give the passage its full spirit, it must be read in the following manner: τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί· | τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν | τὸν Δί' ἀποδοῦναι. κἂν διαλλαττώμεθα | ἐπὶ τοῖσδε, τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ. JOHN SEAGER.

1598. Libri omnes ἐάν τι δίκαιον. Scholiastes p. 503, 36. εἰ ὅλως καὶ νῦν ἐπιγνώσεσθε τὸ δίκαιον. ut ἐὰν τὸ δίκαιον legisse videri possit, quod præfert Elmsl. ad Acharn. v. 127. p. 61. et ad Medeam p. 219. — ἀλλὰ νῦν Elmsl. ibidem. DIND.

1599. δίκαι' τ' ἐστὶν Junt. II. DIND.

1600. ὄρνισι Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND.

1601. Distinctionem et scripturam codd. retinui, quæ bonæ mihi videntur. Valckenario ad Sel. Theocr. Idyll. [i. 51.] p. 16. legi placet: *καὶ διαλλαττώμεθα* | *ἐπὶ τοῖσδε· τοὺς πρέσβεις τ' ἐπ' ἄριστον καλῶ*. Brunck. *ἐπὶ τοῖσδε — καλῶ*. Audin', Hercules? ad prandium vocaris? Quæ nunc animo sententia surgit? Nunc animis opus, Alcida, nunc pectore firmo. Fac tibi succurrant paulo quæ dixerit ante, v. 1566. Berg. *ἐπὶ τοῖσδε* est, *his conditionibus acceptis*, ut Eur. Phœn. 1244. s. Dind. Cod. Rav. *τὸν Δί' ἀπαιτεῖν*. Quod originem suam debere videtur versui 557. *τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν*. — *κἂν* Seager. Idem interpunctionem emendavit. Dind. *τὸν Δί' ἀποδοῦναι* Ald. Junt. i. ii. iii. etc. edd. Post *διαλλ.* in Ald. Junt. i. ii. iii. Brub. Gel. Port. Lugd. Amst. punctum, post *ἐπὶ τοῖσδε* comma, post *διαλλ.* et post *ἐπὶ τοῖσδε* comma in Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. *-τομεθα* Bloc. Voss. Id.

1603. *ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη—*. Vincit amor patinæ cœnæque immensa cupido: Atqui vultus erat magna et præclara minantis, supra 1568. et 1629. Berg. *ἀπόχρη* i. q. *ἐξαρκεῖ* Hesych. *ψηφίζομαι* nempe *διαλλάττεσθαι ἐπὶ τοῖσδε*. Dind.

1604. *γάστρις* i. q. *γαστρόδουλος, πολύφαγος*. De Herculis voracitate et bibacitate multa sunt veteribus dicta, inprimis Comicis. Dind. *τὶ* Ven. ii. Wech. Post *κακόδ.* interpunctio deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. habent Lugd. Amst. Id. *γάστριος* Rav. *ἠλίθιος* Bloc. Id.

1605. *ἀποστερεῖς*. Sic tres mei codd. [haud dubie etiam Rav.]. Brunck. *τῆς βασιλείας* Rav. *τυραννίδης* male Junt. iii. Dind. *ἀποστερεῖν* ex Ms. Leid. Valck. ad Theocrit. Adoniaz. 90. p. 384. Pors. *ἀποστερεῖς* servat V. etsi prima facie videtur esse *-εῖν*. Dobr.

1606. Post *ἄληθες* punctum in Ald. Junt. i. ii. iii. Port., comma in Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel., nulla interp. in Raph., colon in Lugd. Amst. Dind.

1607. *ἄρξωσι* Ald. Junt. i. ii. iii. et cett. edd. Dind.

1608. *νεφέλεσιν* Junt. ii. *κεκρυμμένοι* Gel. Port. Lugd. Amst. sed in not. Scal. "*ἐγκεκρυμμένοι*, ut et alii." Ita certe Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Dind. *ἐγκεκρ.* Vat. Voss. Dobr.

1609. *ἡμᾶς* Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Dind.

1610. *ὄρνις*. Perperam in B. *ὄρνεις*. Brunck. *ὀμνύῃ*. Hac forma verborum in *νω* (pro *νμι*) numquam Tragicos, rarissime Comicos, uti, hoc ipso loco laudato, notat Pors. ad Eur. Med. 744. Comice conjunguntur corvus et Jupiter. Dind. *ὄρνεις* Lugd. Amst. *ξυμμάχους* Bloc. Id.

1611. *ὀμνύῃ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. *ὀμνύῃ* Brub. Port. Lugd. Amst. Absunt verba *καὶ τὸν Δία* Bloc. Dind.

1612. *τοὐπιορκοῦντος* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

1613. *προσπτάμενος*. Lege *προσπτόμενος*. Brunck. *ἐκκόψει —*. V. Ach. 92. Berg. Ita et hic *θένων* est *feriendo*. Ridiculum est, statim post, Neptunum per se ipsum jurare. Dind.

1614. *ταυτά γε καλῶς λέγεις* edd. ante Portum, qui *ταυτά γε σὺ καλῶς λέγεις* dedit, quod retinuerunt Kust. et Brunck. Cod. Rav., Vat., Voss., *ταυτά γέ τοι καλῶς λέγεις*. *ταυταγὶ καλῶς λέγεις* Bent., Pors. et Elmsl. in the Quarterly Review, part xiv. p. 449. Dind. *Ποσειδῶν, ταῦτα γέ τοι* Bloc. Id. *τὸν* ante *Ποσ.* deest Ven. i. ii. Raph. *σὺ* deest Ald. Junt. i. ii. iii. etc. addunt Port. Lugd. Amst. Id. Ald. omittit *σύ*. lege *ταυταγί*: vid. 171. 446. Bent.

1615. *κἀμοὶ δοκεῖ*. Inepte hæc verba in impressis Neptuno continuantur: Herculi tributa sunt in membr. et in B. Brunck. *ναβαισατρεῦ*. Est vox *ἄσημος* et barbari soni (utpote quæ deo barbaro tribuitur), pro qua Suidas in serie sua legit *Βαβακατρεῦ*. Kust. Ridiculi causa deum barbare loquentem inducit. In B. huic voci alia superscripta, quam habet etiam Suidas *βαβακατρεῦ*. Brunck. Herculis nomen non præf. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. Suid. *Βαβακατρεῦ*. Bent.

1616. Fo. *συναινεῖ*: [mox legit Bentl.] ΠΕΙ. *ἕτερον* [sed in margine] lege HP. ut infra. Bent. Pisthetæri nomen abest Ald. adest in Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. *χοὗτος* Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. in cett. *χ' οὗτος*. Dind.

1617. *ἄκουσον* citat Dawes. Misc. Crit. p. 299. Pors.

1618. *ἱερεῖόν τῳ θεῶν*. Sic B. Perperam vulgo, *ἱερεῖον τῷ θεῷ*. Brunck. Bene hoc etiam ab Inv. est receptum. *εὔχεσθαι ἱερεῖον* est vovere victimam, promittere, ut Plat. Phæd. i. Dind. *ἱερεῖον τῷ θεῷ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. *τῶ θεῶ* Bloc. Id.

1620. Lege *ἀποδιδῷ μισητίᾳ*. Suid. *μισητίαις* in *Μενετοί*. Bent. *μισητεῖαι* Suid. Ms. *μεν.* Pors. *μενετοὶ θεοί*. Leg. *μένετ'* (id est *μένετε*) *οἱ θεοί*, *exspectate adhuc parumper*. Reisk. *μενετὸς* est *ὁ δυνάμενος μένειν*, *qui exspectare potest*. Dind. *μισητίαν*. Subauditur *διά*. V. not. ad Plut. 989. Depravata lectio in membr. *καὶ μὴ ἀποδιδῶ σιτία*. Forte erat in antiquiore libro *μισητίᾳ*. Brunck. Est *μισητία* s.

μισητεία proprie insatiabilis libido, sed h. l. μισητίαν (ut sæpe accusativi nominum) adverbii habet vim, estque, abunde, cumulatim. Dind. μὴ 'ποδιδῶ Ald. Junt. i. iii. Crat. etc. μὴ ποδιδῶ Junt. ii. Raph. μὴ ἀποδιδῶ Bloc. Post μισητίαν non interpung. in Ald. Junt. i. ii. nec in Junt. iii. (ubi μισιτίαν) Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. Id.

1622. ἀργυρίδιον. Antepenultima hujus voc. producitur, quod omnino in his deminutivis fieri contendit Dorv. ad Char. p. 616. δι' ἀριθμῶν Bloc. Dind. ἀργύριον Cod. Voss. Dobr.

1623. κάθηται λούμενος. Si sedeat et lavet in balneo, milvus rapiet ei vestem, qua non tantum una sed duæ oves poterunt emi. Berg. λουόμενος Bloc. Dind. βουλόμενος (sed γρ. λούμενος supr.) V. Dobr.

1624. καταπτόμενος. In duobus codd. καταπτάμενος. Pejus in membr. ἀναπτάμενος. Brunck. Legebatur olim καταπτάμενος, quod etsi Tho. M. p. 506. et Mœr. p. 206. præferunt τῷ καταπτάς, et Atticum esse dicunt, tamen jam Pors. ad Eurip. i. p. 387. ed. Lips. monuit, Atticos in præsenti adhibere πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita præferendum judicat, ut contra librorum quidem consensum nihil mutetur; verum Brunckius illam formam ubique prætulit. προβάτοιν δυοῖν (Attice esse debuerat δυεῖν, v. Duck. ad Thucyd. p. 242.) τιμὴ sunt numi aut vestes, quarum pretium idem sit ac duarum ovium. ἀναφέρειν est in superiorem locum ferre. Dind. κἀναρπάσας Rav. κᾆρπάσας Bloc. καταπτάμενος Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Rav. etc. κακαπτάμενος Brub. Id.

1627. Lege ἔγωγε et dele γ'. Bent. καὶ τὸν Τρίβαλλον νῦν ἔρου. Sic perbene membr. et B. [etiam Rav.] Vulgo corruptis numeris, τὸν Τρίβαλλόν γε νῦν ἔρου. Brunck. τούτοις ἐγώ. ΠΟ. τὸν Τριβαλλόν γε νῦν ἔρου. Lege, transposito γε, τούτοις ἔγωγε. τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου. Pors. Ποσ. τὸν Τριβαλόν γε νῦν ἔρου Bloc. Omissa part. καὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. τὸν Τρ. γε νῦν ἔ. Dind. καὶ τὸν Τ. νῦν V. Dobr.

1628. ὁ Τρίβαλλος. Nominativus pro vocat., ut Plut. 1099. ὁ Καρίων, ad quem locum vide, quæ notantur. Brunck. οἰμώζειν (pro quo proprie ἀποδοῦναι esse debuerat) risus captandi caussa poëta adhibuit. Dind. σαυνάκα. Ms. Vat. U. βαυνάκα. Sed nihil refert, utro modo scribatur. Est enim vox significationis expers, et ad barbarum sonum de industria formata, uti paulo ante τὸ ναβαισατρεῦ. Kust. Et hic barbare loquitur Triballus. Berg. ὁ Τριβαλλὸς Bloc. Dind.

1630. Lege εἴ τοι: vid. Lys. 167. Bent. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα. Sic optime membr. [et Rav.], ut emendaverat Dawes. In B. εἴπερ δοκεῖ. In C. ut vulgo pessime, εἴ τινι δοκεῖ σφῷν. Exstat hic versus etiam in Lys. 167. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυνδοκεῖ. Brunck. Rectius ad sensum legetur, εἰ μέν τι δοκεῖ σφῷν. Præit ad hanc emendationem Ms. Vat. U., qui habet εἴ τι δοκεῖ σφῷν, omissa particula μὲν vel simili, quæ ad fulciendum versum necessaria est. Kust. Leg. εἶτ' (i. e. εἶτα) εἰ δοκεῖ. Reisk. His conjecturis haud dubie id, quod nunc legitur, præferendum est. Fuit autem hæc Attici fori formula. Dind. εἴ τοι δοκεῖ Voss. Rav. Male Dawes. σφῷν ταῦτα, κἀμοί. Vid. Reisig. i. p. 138. Id. εἴ τινι δ. σφῶϊν τ. κ. ξυνδοκεῖ. Bloc. Id. εἴ τινι δοκεῖ σφῶϊν, (σφωϊν, Ven. i. ii. Raph. σφῷν Port. Lugd. Amst.), ταῦτα κ. σ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. εἴτοι Dawes. Misc. Crit. p. 303. qui advocat Av. 665. 1683. Lysistr. 167. Eurip. Hippol. 507. Elect. 77. Pors.

1631. οὗτος. Ita omnes: mallem οὕτω. Berg. ταῦτα τοῦ σκήπτρου. Leg. ταῦτα τὰ σκήπτρου. Reisk. Nec hæc conjectura idonea est. Sunt: hæc quæ de sceptro (imperio) proposita sunt. Dind. σκηπτάρου vitiose Ald. Junt. ii. Id.

1632. μνήσθην (sine apostr.) Gel. Raph. Port. Dind.

1633. Pro Ἥραν est ἔραν in Junt. iii. Dind.

1636. οἴκαδε Brub. Dind. αὖτις Cod. Voss. Dobr.

1637. Μάγειρε —. Hæc etiam dicuntur ad irritandam Herculis gulositatem, qui nunc secum sic cogitabit, ut ille in Acharn. 1043. qui quum etiam ejusmodi edictiones culinarias audiret, ἀποκτενεῖς, inquit, λιμῷ μὲ καὶ τοὺς γείτονας κνίσσῃ τε καὶ φωνῇ τοιαῦτα λάσκων. Ceterum κατάχυσμα γλυκὺ est etiam supra 535. Berg.

1638. ἀνθρώπων. V. Schol. Sic Ran. 1513. ad Bacchum: τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων; Berg. φέρῃ Bloc. Dind.

1639. ὑμεῖς Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Recte Junt. ii. Gel. Port. etc. Dind.

1640. ὅτι (cum comm. post hoc, aut sine interp.) edd. vett., cum puncto Gel. Primus Port. ὅ τι; ὅ. Bloc. τί δέ. Rav. δ'. Dind. τί δὲ V. hic et 1669. Dobr.

1641. ὦ 'ζυρ'. Scribitur et ὦ 'ιζύρ' pro ὦ οἰζυρέ (miser). Pro πάλαι olim conjeci πάλιν legendum, iterum. Deceptus erat jam antea, quum sceptrum illi concederet, nunc iterum decipitur. Sed recte etiam

πάλαι dici potuit, de tempore non diu præterlapso. τυραννὶς non differt a βασιλείᾳ. V. Ammon. v. Τύραννος ibique Valck. DIND. τί ὦ 'ζύρ' Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. τὶ ὦ 'ζύρ' Junt. II. τί ὦ ζύρ' Junt. III. Bloc. ID.

1644. σοῦ — γίγνεται. Tu, utpote filius Jovis, hæres eris omnium illius bonorum; si ergo hos sines ei regnum adimere, te ipsum defraudabis. BERG. Lepidus autem est locus, qui non solum humana, sed etiam Attica jura omnia ad Olympum transfert. χρήματα sunt omnino omnes *opes*, facultates, divitiæ. V. Fischer. Proluss. Palæphh. p. 23. DIND. γένης (pro πένης) Ven. I. γίνεται Ald. Junt. I. II. III. etc. ID.

1645. ὅς ἂν Crat. Ven. I. II. Wech. DIND.

1646. οἴμοι τάλας· οἷον —. Sic membr. et C. Vulgo τάλας γ' v. not. supra 1494. BRUNCK. περισοφίζεσθαι, *circumvenire*. Nempe Neptunum eum decipere ait. Quare Herculem ad se accedere jubet, ut benevole eum admoneat. DIND. τάλας γ' οἷον Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. τάλας μ' οἷόν σε περ. Raph. ID. Omittunt particulam Rav., Voss. ID.

1647. τοι (pro σοὶ) Lugd. DIND.

1648. ὁ θεῖος. *Neptunus iste, patruus tuus:* sunt enim fratres Jupiter et Neptunus, Saturno nati. BERG. διαβάλλεται, ἐξαπατᾷ. V. not. ad Thesm. 1214. BRUNCK. Suid. διαβάλλεται. διαβαλοῦμαι Archippus in Suid. Ms. qui addit, καὶ 'Αριστοφάνης. et mox, καὶ διαβάλλειν ante ἐπιχειροῦντι. PORS.

1649. Ald. ἀκαρῆ ut alibi [Vesp. 699.]. BENT. οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι, *ne minima quidem pars paternorum bonorum ad te pertinet*. V. Pierson. ad Mœr. p. 43. s. DIND. ἀκαρεῖ Junt. II. Gel. Port. Lugd. Amst., sed ἀκαρῆ in Not. Scal. affertur, ut est in Ald. Junt. I. III. etc. ID. ἀκαρῆ U. V. Gl. V. μικρόν. ὀλίγον. DOBR.

1650. κατὰ τοὺς νόμους. Mox recitabit legem Solonis. Fingit autem deos uti legibus Atheniensium. BERG. Athenis enim νόθοι (h. e. filii naturales, i. e. ex muliere peregrina aut pellice nati,) non poterant hereditatem consequi, vel una superstite legitima filia. V. Petit. Leg. Att. p. 588. Alcmene, Herculis mater, peregrina erat et Jovis pellex. νόθος κοὐ γνήσιος pleonastice dicitur, ut ἑκὼν οὐκ ἄκων, et similia. V. Barnes. ad Eurip. Or. 611. DIND.

1652. ξένης γυναικός. Ex Alcmena, quæ non fuit civis Attica, nec Jovis legitima conjux, verum Amphitruonis. Jovem autem supponit esse Atheniensem. BERG. Wiland. non recte eo refert, quod Alcmene, utpote mortalis femina, non fuerit Olympi civis. At poëta omnia ad civitatis Atticæ institutionem refert. DIND.

1653. Quomodo enim, inquit, posset haberi Minerva ἐπίκληρος, i. e. *omnium bonorum hæres*, si tu non esses nothus? Nothi enim excluduntur hæreditate, si adsint ex legitimo toro filii aut filiæ. Decipit autem Herculem, quum supponit Minervam esse ἐπίκληρον, quæ non est; adsunt enim alii et aliæ. BERG. Lex Athenis vetabat filiam consequi hæreditatem legitimam, quum filii adessent. Forma 'Αθηναίη pro 'Αθήνη etiam ap. Hom. legitur, ut Il. Z. 307. Apollo, Mercurius, aliique spurii erant Jovis filii, excepto Vulcano, quem Jupiter ipse repudiaverat. Mars solius Junonis erat filius. Minerva igitur, quæ e capite Jovis prodierat, sola erat legitima filia. DIND.

1655. Citat hunc locum Harpocr. v. Νοθεῖα. KUST. διδῷ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND.

1656. νόθῳ ξαποθνήσκων. τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων ed. Kuster. Harpocrat. v. νοθεῖα. ut legit quoque Scholiastes. PORS. νοθεῖα. Certa pecuniæ summa, quæ nothis dabatur. BERG. Recte enim olim lectum τὰ νοθεῖ' ἀπ. pro quibus Inv. e Rav. perperam τὰ νόθῳ (haud dubie intelligi voluit ὄντα) ἐξαποθνήσκων (quod ἐξαποθνήσκειν non video quam vim hic habeat) dedit. ει facillime abire potuit in ωι s. ῳ. Nothis dari poterant manu, non testamento, ad 1000. drachmas, νοθεῖα, cf. Photius p. 220. Wessel. ad Petit. p. 588. DIND. (omisso pron. τὰ) Νόθῳ ξαποθνήσκων Ald. Gel. Νόθω 'ξαποθνήσκων Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Bloc. Raph. νοθ' ὠξαποθνήσκων Junt. II. νόθῳ 'ξαποθν. Brub. τὰ νοθεῖ' ἀποθν. Port. Lugd. Amst. "Νόθῳ ἀποθν. Vet." Not. Scal. ID. νοθεῖα ex Aristophane affert Pollux iii. 21., legitque νοθεῖα Scholiastes p. 506, 1. νοθεῖ' ἀποθνήσκων, deleto articulo, Dobr. ad Plutum v. 314. p. 39. (p. 95. ed. Lips.) ID. νόθῳ 'ξαπ. V. (sine τὰ) DOBR.

1657. ἐπαίρει σε, qui tibi hac spe animos facit, te excitat ad pacem repudiandam. σου ab ἀντὶ in ἀνθέξ. pendet, *contra te arripiet, ad se trahere studebit.* V. Intpp. Hesych. v. 'Ανθέξεται et 'Αντέχεται. DIND. πρῶτον Bloc. ID.

1658. πατρώων Ald. Junt. I. II. III. (supra 1656. et 1665. recte in his iota subscr.). Sed in Crat. Ven. I. II. Wech. Lugd. et h. l. πατρῴων. In Brub. Gel. Port. Amst. ubique πατρώων. DIND.

1659. φάσκον Ven. I. Raph. DIND.

ἀδελφὸς Jovis. Berg. Nam ad patruum pertinebat hæreditas, si non nisi spurii erant liberi. ἐρῶ δὲ δὴ, *jam vero* (ut Eurip. Phœn. 726. 1283.) *tibi indicabo legem*—. Dind.

1660. δὴ κατὰ τὸν quidam. Not. Scal. Dind.

1661. Citat Suid. in Ἀγχιστεία. Bent.

1661-5. Hi quinque versus (numeris idoneis carentes) vulgo sex sunt, ut ipse Inv. in not. indicavit. νόθῳ—ἀγχιστείαν. V. Petitum de Legg. Att. p. 139. Kust. Meminit hujus legis Isæus de Philoct. hered. et Demosthenes contra Macart. ἀγχιστείαν. Sophocles etiam ἀγχιστεῖα pluraliter in neutro genere dixit Antig. 180. ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων. Berg. Scribendum videtur εἶναι 'γχιστείαν, quamquam interdum diphthongos cum seq. vocali in unam contrahi syllabam censet Toup. ad Schol. Theocr. ii. 17. ἀγχιστεία etsi in universum est propinquitas, cognatio (Hesych. Zonar. i. p. 24.), singulatim tamen ea dicitur cognatio, quacum hæreditatis jus conjunctum est, V. Ammon. v. Ἀγχιστεῖς ibique Valck. Zonar. i. p. 28. Hinc h. l. jus in bona succedendi. Dind. ἀγχιστίαν Bloc. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Νόθῳ δὲ μὴ ἑ. ἀγχι- | στείαν, παίδων ὄντων γνη- | σίων. ἑ. δ. παῖδες | μὴ—τοῖς | ἐγγυτ. τοῦ γένους. Id.

1665. ἐγγυτ. τοῦ γένους. In membr. et in B. omittitur articulus. Brunck. τοῖς ἐγγ. ut Neptuno. Berg. οἱ ἐγγυτάτω τοῦ γένους sunt proximi cognati, qui Diod. S. xii. 18. οἱ ἄγχιστα γένους. Dind. Legebatur τοῦ γένους. Delevi articulum, omissum in Rav. Voss. Id.

1666. Post μέτεστιν interr. nota Junt. i. ii. iii. Crat. etc. δέ μοι Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Dind. μὰ Δία U. (E Voss. nil notavi. Portus, quicum contuli, νὴ Δία habet, cum tribus primis.). Dobr. μὰ Δία edidit Kust. Pors.

1667. ἐς τοὺς φράτορας. Ac si esset natus utrimque ex civibus Atticis. Berg. De lege qua jubebantur Athenienses liberos suos ad curiales deducere, ut in civium albo inscriberentur, vid. Petitus l. ii. Tit. iv. § 8. seu p. 222. At vero nothi in curiam non admittebantur nec in civium numerum referebantur. Fiebat illa inscriptio tertio Apaturiorum die, qui κουρεῶτις dicebatur, qua de re vid. Meursius Gr. Fer. in Ἀπατούρια. Brunck. εἰσήγαγ' Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind.

1668. καὶ δῆτα γ' ἐθαύμαζον. Sic membr. nisi quod errore librarii τ' pro γ' scriptum. Vulgo καὶ δῆτ' ἐθαύμαζον. Brunck. οὐ δῆτά τ' ἐμέ γε Rav.—καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον Rav. Dind. οὐ δῆτ' ἔμεγε· καὶ δῆτ' ἐθ. Bloc. Id. καὶ δῆτ' ἐθαύμαζον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

1669. αἰκίαν βλέπων. Priores edd. habent αἰτίαν βλ. sed nullo sensu. [F. εἰκείαν (nempe βλέψιν). Reisk. Sed quid hoc sibi vult? Dind.] Rectius Ms. Vat. U. (cujus auctoritatem hic sequuti sumus) αἰκίαν βλ. prout etiam legit Schol. vetus, ut ex ejus interpretatione satis patet. βλέπειν αἰκίαν autem significat, *irato esse vultu, instar ejus, qui alicui verbera minatur:* ut recte Schol. Phrasis similis est illi, βλέπειν πυῤῥίχην, βλέπειν νάπυ, βλέπειν ὑπότριμμα, et similibus, de quibus v. indicem nostrum v. βλέπειν. Kust. [Nam αἰκία proprie est injuria, quæ infertur alteri verberibus infligendis. Vultus trux convenit et ingenio Herculis et huic loco. Dind.] αἰκίαν. Sic B. C. [etiam Rav.] ut bene Kust. e Vat. edidit. Antea legebatur nullo sensu αἰτίαν βλ., quam ineptam lectionem, pro eo quo pollebat acumine et judicio, revocavit Berglerus, hac confirmatam nota: "αἰτίαν. Ita Edd. pristinæ; non αἰκίαν, ut nuper." Sic solet bardus ille. V. not. supra 825. et 1007. Scholiastes recte interpretatur: τί δῆτ' ἄνω βλέπεις, ὡς τυπτήσων τινά. Phrasis similis est illis, quas enotavimus ad 1169. Vesp. 843. ὡς ἐγὼ τιμᾷν βλέπω, ac 900. ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει. Brunck. Ald. αἰτίαν. fò. αἰκίαν. vid. Schol. sic πυῤῥίχην βλέπειν 1169. et alibi σκύτη βλέπειν [Vesp. 641.]. Bent. αἰκίαν Vat. Rav. Victor. Voss. Dind. κέχηνας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. αἰτίαν Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Bloc. etc. Id.

1670. μεθ' ἡμῶν στῇς. Sic membr. Vulgo ᾗς. Brunck. Restituit Inv. vulgatum, auctoritate cod. Rav. καταστήσω σε τύραννον, regem te *constituam, esse jubebo*. V. Tho. M. p. 487. Dind.

1671. Fo. ὀρνίθων τε. Bent. ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα. Synesius epist. 4. βούλοιντο μὲν ἂν καὶ τὸ ὀρνίθων γάλα παρασχεῖν· παρέχουσι δ' οὖν ὅσα αὐτοῖς ἀὴρ τε φέρει καὶ γῆ. V. in Vesp. 731. ubi ad hoc proverbium alludit. Berg. Add. supra 734. παρέξωσι Junt. ii. σοι γάλα σοι Bloc. Dind.

1672. πάλαι (pro πάλιν) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Bloc. Ven. i. ii. etc. Dind. πάλιν pro vulg. πάλαι, haud dubie ex Rav., recepit Inv. Nimirum supra ss. jam aliam conditionem æquam probaverat. Ante πάλαι non æque recte se habet καὶ, *etiam*. Id.

1673. σοι abest Bloc. Dind.

1674. τὰ 'ναντία Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. τὰ ν' αντία Junt. ii. Gel. — ψηφίσομαι Gel. Port. Lugd. Amst. Dind. τί δὲ Cod. Voss. Id.

1675. περιβαλλῷ (pro Τριβ.) Ven. i. Raph. Dind. ἐν τῷ Τριβάλλῳ. *Omnis res pendet a Triballo.* V. Valck. ad Eurip. Phœn. 1256. Id.

1676. καλάνι. Pro καλὰν κόραν καὶ μεγάλαν Βασιλείαν. Loquitur autem semibarbare, ut in Ach. 104. Etiam in Thesmophh. introducitur Scytha barbarizans 1030. ss. 1116. ss. 1133. ss. 1207. ss. Berg. βασιλισσαναῦ. Male vulgo βασιλιναῦ, syllaba ad integritatem versus deficiente. Brunck. κοραυνὰ — βασιλιναῦ Bloc. Dind. βασιλιναῦ Ald. Junt. i. ii. iii. βασιλιναῦν Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Id. βασιλιναῦ V. (vel -ᾶν). Dobr.

1677. ὀρνίτω Voss. Dobr. ὄρνιθι Ald. Junt. i. ii. iii. etc. ὄρνιθο Rav. Dind. Lege λέγει ut bis [scil. in 1678. et 1680.]. Bent.

1679. Lege βαβάζειν vel βαβάζει γ'. Bent. Vulgo legitur, εἰ μὴ βαδίζειν, ὥσπερ — sine ullo sensu, et structura ab usu loquendi prorsus aliena. In B. [ut in Rav. et Victor.] aliquantulo minore depravatione, εἰ μὴ βαδίζοι γ' ὥσπερ—. Saltem Græca hæc phrasis est. Sed quid, sodes, significare potest istud βαδίζοι? Mirum non est, si nihil sani inde elicuere interpretes. Barbarum Triballi sermonem in eam sententiam acceperat Hercules, quam ipse fovebat: negat vero Neptunus Triballum dixisse Basileam Pisthetæro nuptum dandam esse, nisi barbarus ille deus tam stulte et absone loquatur ac hirundo, εἰ μὴ τιτυβίζοι. Hesych. τιτυβίζει· ὡς χελιδὼν φωνεῖ. Duplici modo scribitur hoc verbum, per simplex et per duplex τ. Supra 235. ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε. Notum est autem ex multis Comici aliorumque poëtarum locis barbarorum sermonem cum hirundinum cantu comparari solitum fuisse. Æsch. Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Conf. not. ad Ran. 93. Brunck. [qui εἰ μὴ τιτυβίζοι γ' ὥσπερ — recepit.] Leg. *εἰ μὴ βαβακίζει γ' ὥσπερ—, sed tantum nugatur. βαβακίζειν est φλυαρεῖν, inarticulate loqui.* V. Hesych. v. Βαβάζειν. Reisk. Inv. e Ran. edidit βαδίζοι γ', h. e. *incedere velit,* et ad peculiarem volatum s. incessum hirundinum refert. Melius certe optativus quam indicat. se habet. Dind. βαδίζειν ὥσπερ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Id. βαδίζειν ὥσπερ Bloc. in eodem 1478-9. Herculi continuantur. Id. βαδίζειν et gl. ὀρνιθιάζειν e "Ms. Leid." notavi, eo, opinor, quem V. voco. Dobr.

1680. παραδοῦναι ταῖς χελιδόσι. Hic jam per synecdochen speciei pro genere hirundines accipiuntur pro avibus quibusvis; ut in isto loco Comici cujusdam ap. Athen. xiii. p. 562. τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα Ἡ κηροπλαστήσας ἔρωθ' ὑπόπτερον; Ὡς οὐδὲν ᾔδει πλὴν χελιδόνας γράφειν. Berg. χελιδόσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

1681. Suid. διαλλακτής. Pors.

1682. σφῷιν Ald. Junt. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Port. etc. σφωῖν Junt. i. Ven. i. ii. Raph. Dind. Varia lectio συμβήσομαι in Cod. Victor. Id. σιγήσομαι et γρ. καὶ συμβήσομαι suprasc. Voss. Dobr.

1683. συγχωνεῖν male Junt. iii. Dind.

1685. τὰ deest Bloc. Dind.

1686. Lege ἆρα. Bent. ἐς καιρὸν ἆρα. Perperam vulgo ἄρα. Prima ob metrum produci debet. Brunck. ἄρα Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἆρα Junt. iii. Dind.

1687. Continuantur hæc Pisthetæro. Bloc. Dind.

1688. ὀπτῶ τὰ κρέα. Hercules helluo maximus perhibetur fuisse; et vulgo Comicis fabula erat factus, dabatque eis materiam captandi risum. Noster etiam Comicus eum ridiculum facit, hic præcipue, quum facit eum assidere foco, et torrere carnes, quum fungeretur amplissimo munere legationis. Sic alii Comici solebant eum introducere panes pinsentem; quos tamen etiam ridet noster, vel quia illud inepte facerent, vel quia nimis sæpe. Locus est Pac. 741. Berg. ταυτί γ', ὑμεῖς δὲ νῦν ἴτε Bloc. Id. μένων om. Voss. Dobr.

1689. ὀπτᾷς τὰ κρέα. Perperam vulgo ὀπτᾷς σὺ τὰ κρέα; Inutile pronomen, a quo metrum pessumdatur, non agnoscunt membr. Brunck. In ed. 1624. ὀπτᾶς σὺ κρέα; legitur, quod olim recepi. ὀπτᾶς σὺ τὰ Bloc. Dind. ὀπτᾷς σὺ κρέα; Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. ὀπτᾷς σὺ τὰ κρέα Cod. Voss. et Kust. Id. πολλήν γε. Sic Suid. Ms. τενθ. Pors.

1690. εὖ γε μέντ' ἂν διετέθην, *bene afficerer* (ironice). Nam διατεθῆναι cum adverbiis est i. q. διακεῖσθαι. Dind.

1690-91. Pisthetæro tribuuntur Bloc. Dind. ἀλλὰ deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Voss. etc. διδότω Junt. ii. Gel. Port. Lugd. δότω Bloc. Voss. τὶς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id. Lege ex schol. sup. 1564. ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι. ἀλλὰ quoque recte inserit textus editionis Kusterianæ, quamvis Kust. ipse in notis

proponat, γαμικὴν χλανίδα νυνὶ διδότω τις δεῦρό μοι. Opusc. p. 36. Pors.

1691. ἀλλὰ γαμικήν: lege γαμήλιον. Bent. γαμικὴν χλανίδα διδότω τις δεῦρό μοι. Metrum laborat, cujus fulciendi causa, scribo, γαμικὴν χλανίδα νυνὶ διδότω τις δεῦρό μοι. Kust. Videtur ille ἀλλὰ, quod ab initio versus vel in ipsius edit. legitur, prorsus neglexisse. Nulla opus est correctione. Metricus Schol. pro διδότω legit δότω, ut 1187. Erat solennis hæc formula δότω, ἐκδότω τις, qua in scenam inferri quid jubebatur. V. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 469.

1692. Hæc adhuc cum illis cohærent, ubi chorus cœpit narrare, sibi in diversis locis visa mirabilia. Initium est supra 1470., deinde ingredientibus actoribus desinit; egredientibus iterum incipit v. 1553. Berg. Est antistropha, quæ respondet strophæ v. 1553. ss. Pergit chorus enarrare quæ circumvolitans viderit. Dind. Φαναῖσι. Nomen loci alicujus in Chio, ut ait Schol. Alludit autem ad φαίνειν, a quo συκοφαντεῖν, pro quo etiam usurpatur quandoque, ut idem dicit. Berg. Erat promontorium et portus insulæ Chii. V. Thuc. viii. 24. ejusque intpp. add. Liv. xxxvi. 43. et Strab. p. 955. ed. Almel. Dind. Στροφὴ κώλων ι′ præf. in Ald. etc. Id.

1693. κλεψύδρᾳ. Nomen fontis in arce, a quo et horologium ita dicebatur, quo utebantur in judiciis. Has duas notiones inter se miscet hic. Berg. τὴν κλεψύδρα (sic) Voss. Dobr.

1694. ἐγγλωττογαστόρων. Alludit ad vocem χειρογάστωρ, ut ait Schol., i. e. *opifex manuarius*, quasi qui manibus suis cibum ventri quæritat. Berg. ἐγ-γλωττα-γαστόρων Ven. i. ii. Raph. Dind.

1695. οἳ θερίζουσιν—γλώτταις. Quod hic sycophantæ linguis suis, id bonus miles armis dicitur efficere, in scolio Hybriæ ap. Athen. xi. p. 693. ἐστί μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός. τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν ἀπ᾽ ἀμπέλων οἶνον. Berg. Non opus est, ut cum Hotib. ταῖς ante γλώτταισι deleatur, si v. 1557. ἢ ad præced. versum refertur. Dind.

1696. s. γλῶτ-ταισι Crat. Wech. Brub. Dind. Rav. καὶ τρυγῶσι καὶ ταῖς γλώτταισι. Id.

1698. τῆνος (pro γένος) perperam Ven. ii. Dind.

1699. Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι. V. Vesp. 419. ubi v. Scholia. Berg. Gorgias haud dubie Leontinus est, nobilis sophista artisque dicendi magister, qui mercede docuit eloquentiam. V. Plat. in Gorg. Philippus inter sycophantas tum eminuisse videtur. Dind. καὶ ante Φίλιπποι deest Ven. i. ii. Raph. Id. Schol. Ms. Leid. ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Γοργίας ῥήτορες ἄλλοι εἰσίν· ηὔξησε δὲ τῷ πληθυντικῷ τὴν κατηγορίαν· Γοργίαν δὲ λέγει νῦν τὸν ῥήτορα οὗ Πλάτων μνημονεύει. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἰατρὸς οὗ μνημονεύει Ἀλκαῖος Ἐνδυμίωνι. τοῦ δὲ Φιλίππου καὶ γεωργοῖς μνημονεύει Ἀριστοφάνης:—Eadem fere ex Rav. edidit Invernizius. Dobr.

1700-1. Unus versus Ald. Junt. i. ii. iii. etc. duo in Brub. ἐγγλωττογαστόρων ᾽κείνων Ald. Junt. ii. ἐγ. κείνων Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. ἐγγλωττογαστέρων κείνων Wech. ρων ἐκείνων Brub. Φιλίππων Junt. ii. Dind.

1701. ἐκείνων. Sic bene membr. et B. [etiam Rav.]. Vulgo κείνων, binis versibus in unam lineam conjunctis, quam si quis Scholiastæ fide trochaicum tetrametrum esse credidit, næ illi facile erat verba dare. Brunck.

1702. s. unum versum efficiunt in Ald. Junt. i. ii. iii. etc. duo in Brub. Dind.

1703. γλῶττα χωρὶς τέμνεται. Proprie in sacrificiis id fieri solet, ut Pac. 1061. ubi ad sacrificantes dicit fatidicus, ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται. Sed h. l. nihil aliud significatur hac phrasi, quam Philippum propter improbam linguam, qua multis nocuerat, gravem aliquam pœnam sustinuisse, quod patet ex illo loco, quem ad versum anteced. adduxi. Berg. Videtur Aristoph. significare voluisse, utilissimum fore, si istis sycophantis, ut victimis, lingua exscindatur. Wiland. At hoc non dici potuit πανταχοῦ—τέμνεται. Immo sensus est: *propter* (ἀπὸ) *illos homines lingua victum quærentes* (quoniam linguæ tantum tribuunt) ubique in Attica lingua victimarum a reliquis visceribus separatur (quæ diis, eloquentiæ præsidibus, consecrabatur, v. Schol. min. ad Hom. Od. Γ. 341.); aut, quoniam isti lingua alios tantopere vexant, lingua victimæ separatur et abjicitur. Ceterum duo hi postremi antistr. versus olim unum efficiebant. Dind.

1704. Vulgo hic initium actus v. constitutum, apud Wiland. vi. act. Redit Pisthetærus ex Olympo cum conjuge. Poëta in re levissima usus est sublimibus Pindari et Tragicorum verbis. Nuncii oratio jam composita est ad dictionem nunciorum, qui in fabulis Tragicorum prodeunt. μείζω λόγου (scil. πράττοντες), sunt, quæ verbis exprimi vix possunt. V. Markland. ad Eurip. Suppl. 844. Valck. ad Hipp. 1216. Dind. Σύστημα κατὰ περικοπὴν

præf. Ald. Junt. I. III. etc. Σ. κ. περὶ καπὴν Junt. II. Id.

1706. δόμοι apud Tragicos de uno palatio regio dicitur, ut Eurip. Or. 1358. cf. Valck. ad Phœn. 1733. Mox χρυσαυγὴς δόμος dicitur palatium auro splendens προσέρχεται cum χρ. δόμῳ, οἷος cum ἰδεῖν jungenda. παμφαὴς ἀστὴρ, stella omnia collustrans, unde omnino splendida. Pisthetærus ad palatium accedit ita splendens ut stella et radii solis. Perperam etiam Lat. interpres vertit: talis enim accedit qualis neque illustris adspectu stella fulsit in auro splendente domo. Potestne stella fulgere in domo?, Ex olim vulg. scriptura (τοιοῦτον ἐξέλαμψεν. οἷον δ' ἔρχεται) maluerim comma post ἐξελ. poni, et δ' post οἷον deleri; sed præstat cod. Rav. scriptura ab Inv. recepta: ἐξέλαμψεν. ἔνδον (pro εἴσω ut et ap. Tragicos hæc inter se permutantur) ἔρχεται. Incredibilis pulcritudo exprimitur verbis οὐ φατὸν λέγειν, in quibus λέγειν, Epicorum et Tragicorum exemplo, (οὐ φατὸν εἰπεῖν Orph. Arg. 926.) redundat. Fulmina sæpe dicuntur *Jovis tela*, iisque tribuuntur alæ, propter celeritatem. V. Orph. Hymn. 18. Dind. ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Bloc. Ven. I. II. etc. Id. ἔλαμψεν ἰδεῖν Rav., Voss. Id.

1710. ἐξέλαμψεν. (vel comma) οἷον δ' ἔρχ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Bloc. etc. Dind. οἷον ἔρχεται Cod. Voss. ἔνδον ἔρχεται Rav. Id.

1711. Adversa. p. 153. Pors.

1713. ὀσμὴ: ita quidem Suid. in 'Οσμή. Sed quomodo ἀνωνόμαστος, *innumerabilis*? quomodo ὀσμὴ est θέαμα? Lege sine dubio Πομπή. [at confer Æsch. Prom. 115. ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής. Dind.] Scal. κύκλῳ: at κύκλου Suid. et δ' Αὖραι διαπνέουσι. sed vide in Διαψαίρουσι. Bent. Βάθος κύκλου autem hic significat *altitudinem cœli*, et βάθος dictum est pro ὕψος, ut ap. Virg. 'cœlumque profundum,' i. e. *altum*. Totum autem hunc locum supra soccum comicum longe assurgentem, verbis Tragici alicujus contexuisse videtur poëta noster; quod et alibi non raro facere solet, ut nimirum Tragicos parodiis hujusmodi et allusionibus ridendos propinet. Kust. Lege κύκλῳ. Reisk. ἀνωνόμαστος. Sic Suid. Ms. in ὀσμή. Pors. κύκλῳ in not. exc. Scal. affertur. Dind.

1714. θυμιαμάτων δ' αὖραι. Sic membr. Particulam, qua connectitur oratio, omittunt vulgares libri: eam agnoscit etiam Suidas in ὀσμή. Brunck. καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ' Toup. in Suid. iii. p. 137. ex Suida v. ὀσμή. θυμιαμάτων δ' Suid. ed. Ms. ὀσμή. Pors. Non post θέαμα, sed post θυμιαμ. interpungitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Bloc. etc. δ' ante αὖραι deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Bloc. etc. δ' habent Rav. Voss. Dind.

1715. πλεκτάνην. Scholia τὴν εἴλησιν. Homerus de eadem re [Il. A. 317.]: κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνόν. Berg. Id est, *volumen fumi*: quod eadem metaphora dictum est, qua πλόκαμοι καπνοῦ, βόστρυχος πυρός, et similia, quæ apud poëtas occurrunt. Kust. διαψαίρουσι Hesych. et Zonar. i. p. 530. ex h. l. reddunt, διαπνέουσι. ψαίρειν auctore Zon. i. p. 530. nautæ proprie dixerunt τὸ πνεῖν. Et de leni quidem flatu usurpatum est. Dind. διαπνέουσι Suid. ed. Ms. Pors. Sed vide Suid. v. διαψαίρουσι. Dobr.

1716. καὐτὸς Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. Frob. θεαῖν. Ald. θεᾶς. Bent. θεαῖς. θεᾶς Kust. Pors.

1718. Vulgo legitur, ἄναγε, δίεχε, δίαγε, πάραγε, πάρεχε. Tertium horum verborum, nempe δίαγε, quod nescio unde pedem huc intulerit, omissum est in tribus codd. [etiam Rav.] recte. Versus est dimeter trochaicus. Qui sequuntur duo dimetri sunt catalect. vulgo male digesti, quorum prior etiam claudicat. [Ita scilicet, περιπέτεσθε τὸν μάκαρα | μάκαρι σὺν τύχᾳ. Inv. cum Rav. scripsit, περιπέτεσθε | τὸν μάκαρα μάκαρι σ. τ. Sed Brunck. περιπέτεσθε τὸν μάκαρ' | ἄνδρα μ. σ. τ. Dind.] Vocem ἄνδρα, quæ exciderat, e conjectura reposui. Nugas agit metricus Schol., quum pro dimetro trochaico acatal. versum hunc venditat, περιπέτεσθε τὸν μάκαρα. Brunck. Ridiculi gratia hæc dicit Comicus, alludens ad locum illum Eurip. Troad. 308. ἄνεχε, πάρεχε φῶς, vel ad similem Cycl. 202. ἄνεχε, πάρεχε· τί τάδε; Manifestius certe ad loca hæc Eurip. allusit poëta noster in Vesp. 1318. ἄνεχε, πάρεχε. Κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν etc. Kust. Chorus saltaturus hæc dicit: hoc verbo et Ithyphalli saltaturi utebantur; Athen. xiv. p. 622. ὅταν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον, λέγοντες· Ἀνάγετε, εὐρυχωρίαν ποιεῖτε τῷ θεῷ. Occurrit hoc verbum etiam in saltatione usurpatum cum casu obliquo in Troad. 326. ἄναγε χορόν, et ibid. 332. χόρευε — ἄναγε πόδα σόν. V. Not. ad Vesp. 1317. ubi etiam ἄνεχε, πάρεχε. Berg. 'Ωδὴ καὶ στροφὴ κώλων ιβ' præf. in Ald. etc. Inter δίεχε et πάραγε inseritur δίαγε in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. deest in Raph. "δίαγε abest Veteri." Scal. Not. Etiam Rav. omittit διάγε. Dind. 'Ημι. om. hic et 1723. Cod. Voss. idem δίαγε omittit. Dobr.

1719. ss. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. (in qua huic versui præf. Χο.) Brub. Gel. etc. περιπέτεσθε τὸν μάκαρα | μακαρι σὺν τύχᾳ. (συντύχᾳ Crat. Ven. I. II. Wech. Raph.) ὦ φεῦ, φεῦ, τῆς ὥρας, | τοῦ κάλλους. ὦ Bloc. abest. DIND.

1721. s. Vulgo hic versus in duos divisus est, sic: ὦ φεῦ, φεῦ, τῆς ὥρας | τοῦ κάλλους. In primariis edd. ὦ est extra versum. In C. plane omissum est: in B. non comparet in textu; minio scriptum est in margine a secunda manu. Prorsus expungi debuit: versus est dimeter anapæsticus. Mirare vero et Græculi, qui metra declaravit, et editorum stoliditatem. Huic cantilenæ præfixus est venustus iste titulus: *strophe et ode colorum* xii. Numerantur tamen in ea cola xiii. At metra callenti versus non sunt plures quam xi. BRUNCK. ὥρα h. l., quia jungitur cum voc. κάλλος, est *florens ætas*. DIND. Philostrat. Imagg. p. 814. φεῦ τῆς ὥρας. ID.

1722. Vulgo sic leguntur hi versus: ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον | τῇδε τῇ πόλει γήμας. Quorum prior dimeter esset choriambicus, alter vero nullam metri formam habet. Ridiculus est Græculus, qui trochaicum hephthemimerem esse dicit, spondeum in tertia sede habentem. Pudet me harum toties recusarum ineptiarum, quæ ne semel quidem in lucem protrahi debebant. Participium γήμας loco suo motum fuit. Scripserat poëta: ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον γήμας | τῇδε τῇ πόλει. | aut, ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον | τῇδε γήμας τῇ πόλει. Sed potior est prior ratio. BRUNCK. Post τῇδε additur τῇ in Ald. Junt. I. II. III. Bloc. Crat. etc. Articulum omittit Rav. DIND.

1723. Vulgo præfigunt huic versui personam alterius semichori, quam non agnoscunt A. B. Sunt autem quinque ultimi hujus cantilenæ versus regulares anapæsti. Adjectivum μεγάλαι geminatum est in tribus codd. [haud dubie etiam Rav.] Mox ὑμεναίοις recte scriptum in B. C., non, ut vulgo, ὑμεναίοισι. Pro δέξασθ', quod ad metri legem reposui, libri omnes, manifesta menda, habent δέχεσθ'. BRUNCK. Brunck. edidit: μεγάλαι, μεγάλαι κατ. τύχαι | γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ' | ἀλλ' ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοις | δέξασθ' ᾠδαῖς | αὐτὸν καὶ τ. βασ. DIND. 'Ημι. (semich.) præf. et μεγάλαι semel tantum legitur in Ald. Junt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. in Junt. III. 'Ημί. Μεγάλαι κατίσχουσι τ. μεγάλαι bis Rav. Voss. ID.

1724. ss. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. γένος ὀρνίθων | διὰ τ. τ. ἄνδρα (τὸν ἄνδρα Bloc.) | ἀλλ' ὑμεν. (ὑμεναίοι Junt. III.) καὶ νυμφιδίοις (sic Bloc.) | δέχεσθ' ᾠδαῖς | αὐτὸν κ. τ. β. DIND.

1725. Lege ὑμεναίοις νυμφιδίοισι δέχεσθ'. BENT. Recte Rav. νυμφιδίοισι δέχεσθ' ὦδ' V. sed accentus in ὦ ex em. Merus est error pro ᾠδ', i. e. ᾠδαῖς. DOBR.

1727. Lege Ἥρᾳ — Ὀλυμπίᾳ. BENT. Olim præfixa erat chori persona. Semichori nomen Brunck. et cum Rav. Inv. recte præmiserunt. Ἥρα — Ὀλυμπία [ut ed. Kust.] *Junonem olim Olympiam excelsi solii regem, magnum diis Jovem, fata conjunxerunt tali hymenæo.* Ita Hemsterhusius. Andreas autem Divus: Juno quondam cœlestis altarum sedium dominantem deis magnam Parcæ comportaverunt in his nuptiis. Harum versionum neutram perspicuam esse et Græcæ verborum structuræ satis respondere, posteriorem etiam barbaram esse, animadvertit Dawes. M. Crit. p. 298. ss. qui ita pergit: "Ultimi duo versus metri leges violant. Hujusmodi utique systematum ea est indoles, ut primæ syllabæ communi subjiciantur in versibus acatalectis dactylus et creticus; in catalecticis dactylus et spondeus. Hoc autem metrum eorum in numero venit, quorum ultimis syllabis nulla permissa est licentia, præterquam in clausula catalectica. Atqui versus quartus cretici loco tribrachyn duobus temporibus minorem præfert. Ultimus ejusmodi est, cujus proprium esse video aliud versuum systema claudere, in quibus scilicet dactylus cum cretico non jam syllabæ communi sed spondeo vel trochæo subjungitur: cujusmodi est Julii et Manliæ epithalamium a Catullo conscriptum, nisi quod ibi primus nonnumquam pes iambus adhibeatur. Eodem etiam nomine corruptum est, quod antistrophen claudit: τῆς τ' εὐδαίμ. Ἥρας. Sic rescribendum censemus: Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ—(Ἡρά ποτ' Bloc.) | Μοῖραι ξυνεκοίμισαν (idem cubile adscendere fecerunt) | Τοιῷδ' ὑμεναίῳ. Locutioni Ἥρᾳ ξυνεκοίμισαν similis est, quæ ap. Soph. exstat Electr. 276. et 584.—τῷδε συγκοιμωμένην—ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ. Istud autem τοιῷ δ' ὑμ. rectius dici quam ἐν τοιῷδ' ὑμ. nemo non agnoscet, nisi qui in Græco sermone sit hospes. Antistrophe denique sic claudenda est: καὐδαίμονος (i. e. καὶ εὐδ.) Ἥρας." DIND. Hemichorio tribuit Brunck. tacite. Et ita Rav. et Voss. ID. Στροφὴ ἑτέρα κώλων ε' et chori nomen præf. in Ald. Junt. I. II. III. etc. Ἥρα—Ὀλυμπία Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ID.

1728. ἠλιβάτων Ald. Junt. I. III. Crat.

Ven. I. II. etc. ἠλιβάτων Junt. II. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. τὸν ἠλ. Voss. Dobr.

1730. Lege ξυνεκοίμισαν. Bent. ξυνεκοίμισαν. Sic optime emendavit Dawesius. Vulgo cum sententiæ et versus ruina ξυνεκόμισαν. At illic subsistere debebat, nec sequentis versus ut et antistrophici scripturam sollicitare. Brunck. Ex vulg. lectione ἄρχοντα duplici modo construitur. Hoc si displicuerit, scribi θεαὶ poterat. Sed præstat retineri vulgatum, non inusitata in tali carminum genere structura. Parcis erat et in nuptiis quoddam munus. V. Catull. lxiii. 305. et Spanhem. ad Call. p. 187. Dind. ξυνεκόμισαν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Rav. et Reisk. Id.

1731. Delet ἐν Dawes. Pors. ἐν τῷδ' ὑμ. Bloc. Dind.

1732. Hunc versum in fine strophæ rursusque in fine antistr. (1738.) exhibent membr. Qui autem vulgo ante v. 1743. legitur, Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναι', ὦ Ὑμὴν, eum non agnoscunt. In B. e regione hujus versus minio adscripta est membr. lectio. Brunck. ἀμφιθαλὴς ubi de hominibus dicitur, indicat eos, qui utroque parente florent; de diis, omni ex parte florentes, almos, significat. Dind. Hic versus Ὑμὴν —plane deest Ald. Junt. I. II. Bloc. etc. Edd. Id.

1733. Ἀντιστροφὴ κώλων ε' præf. in Ald. etc. ἀμφιβαλὴς Bloc. Dind.

1734. χρυσόπτερος. Supra 697. Berg. Suid. v. ἀμφιθαλής. Pors.

1735. εὔθυναι Junt. II. Dind.

1736. Citat Suid. in Πάροχος. Bent.

1737. κανδαίμονος Ἥρας Dawes. Pors.

1738. Cani talia solebant in nuptiis. Ὑμέναιος nunc carmen nuptiale dicitur, nunc deus nuptiarum præses. V. Toup. Emm. in Suid. ii. p. 292. Spanhem. ad Callim. Del. 296. Dind. Præf. Ἐπῳδὴ κώλων ς' et loco horum versuum legitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Bloc. etc. ὑμὴν ὦ ὑμέναι' ὦ ὑμήν. Id. In Rav. bis scriptum ὑμὴν ὦ, ὑμέναι' ὦ. Voss. ὑμὴν ὦ ὑμέναι' ὑμὴν ὦ ὑμέναι' ὦ. Id.

1740. ἄγαμαι λόγων, *probo carmina*. Pisthetærus, qui una cum Basilea curru per nubes devehitur, debebat ad Jovis laudes chorum cohortari, ne spectatores iis, quæ adversus deorum patrem dixerat, nimis offenderentur, quod recte Wiland. monuit. Dind. νυν Junt. III. Id.

1741. Citat Suid. in Χθονίας. Bent. τὰς χθονίας βρ. Mox exponit, cur ita vocet: αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει. Sic Jovem tonantem χθόνιον vocat Sophocles Œd. Col. 1651. κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος. Berg. *terrestria* Hemsterh. *terrifica* Berg. *sub terram mugientia* Brunck. interpretantur. Quidquid horribile est et grave, χθόνιον dicitur. Dind. κλήσατε Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Port. Amst. Id.

1742. ἀστραπὰς Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. ἀστεροπὰς Ald. Junt. II. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

1743. δεινῶν Ven. I. Raph. τάρ' γῆτα Ald. Dind.

1744. Στροφὴ ἑτέρα καὶ ᾠδὴ κώλων ιη' præf. in Ald. etc. Dind.

1744-50. Sunt quatuor versus in Ald. et cett. edd. quorum primus v. φάος, secundus v. πυρφόρον, tertius v. ἅμα, quartus v. σείει terminatur. ἀστραπῆς rursus in Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. ἀστεροπῆς in cett. etiam Raph. Dind. φάνος Cod. Voss. ἀστραπῆς φέγγος Victor. Id.

1746. ὦ χθόνιαι additum ex libris Vat., Voss., Rav. Victor. Dind. Verba ὦ χθόνιαι desunt in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Id.

1748. τὰ ante πάντα excidit Gel. Port. Lugd. Amst. Dind. τὰ πάντα Vat. Voss. Dobr.

1749. βασιλείαν ἔχει. Sic membr. et C. In membr. mendose ἔχειν. Vulgo ἔχων. Brunck. ἔχει Vat. Voss. Rav. Victor. Dind. ἔχειν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Id.

1750. Vulgo hæc male una cum seqq. semichoro tribuuntur. Hic versus chori canticum finit. Sequentia conveniunt Pisthetæro, cui tacite tribuit Brunck. et a quo interrumpi cantum chori putat Wiland. Ex mente Schol. scribendum fuerit, ὑμὴν ὑμέναι' ὑμήν. V. Pac. 1341. Dawes. M. Cr. p. 288. Dind. Præf. Ἡμι. et sequenti versui Pisthetæri nomen non præmittitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. Id. Ἡμι. om. Voss. Dobr.

1751. γάμοισιν, *ad nuptias celebrandas*, s. nuptiales epulas. ἕπεσθε cum ἐπὶ πέδον Διὸς (ubi Hotib. scribi voluit ἐπί τε π. Δ.) jungendum. Dind.

1752. συνδόμων Ven. I. II. Raph. Dind.

1753. πτερυγοφόρ' dedit Dind.

1756. χέρα Cod. Voss. Dobr.

1757. λαβοῦσα pro λαβομένη notandum. Videor mihi jam in superioribus id idem observasse [v. 355. sed utroque loco aliquid subintelligi potest.]. Reisk. πτερῶν pro χειρῶν dictum, quia avis loqui fingitur. Rectius integer versus ab Αἶρων incipit. Inv. primam hujus participii syllabam præcedenti adjecit. Dind.

1758. Prima syllaba v. αἴρων ad sequ. versum refertur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. κουφιῶς Gel. Dind.

1759. Fo. Παιήων: vid. Lys. 1293. Bent. In folio ad calcem libri scripsit Bent. "Erotianus in Lexico Βλακεύειν— οὗ μέμνηται Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι: quære locum." [Immo respexit Lexicographus ad v. 1313. βλακικῶς.] Dind. ἀλαλαί, ἰὴ Παιών. Sic tres codd. In primariis edd. ἀλλαλαί, in recentioribus ἀλλαλή. Brunck. Eadem exclamatio occurrit Lysistr. 1293. ubi tamen legitur ἀλαλαί: uti etiam hic habet Ms. Vat. U. Kust. Editio Farrei, ἀλλαλαί. In Lys. 1293. ἀλαλαί, ἰὴ Παίων—. Est autem vox faustæ acclamationis in victoria. Hesych. ἀλαλαγμός· ἐπινίκιος ὕμνος, ἢ εὔφημος βοή. Tale quid erat etiam τήνελλα. Vide eumdem in Τήνελλα et ad Acharn. 1228. Berg. De ἰὴ cf. Spanh. ad Call. Apoll. 25. Dind. ἀλαλαλαὶ Cod. Rav. et Voss. ἀλαλαὶ Cod. Vat. Id. Ἀλλαλαὶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ἀλλαλὴ Port. Lugd. Amst. Id.

1760. τήνελλα καλλίν. Cfr. nos supra ad Ach. 1225. Kust. Τήνελλα victoribus acclamari solebat, eaque voce primus Archilochus usus dicitur. Cf. Schol. etiam Phot. h. v. δαιμόνων ὑπέρτατε (summe deorum) non ad Pisthetærum, qui cum Jove comparetur, sed ad ipsum Jovem referendum nunc puto. Dind. Primo loco Ἀρχίλοχος, altero Ἀντίλοχος sch. Ms. Leid. tum, δαιμόνων ὑπέρτατε: παραγέγραπται ἐκ τῶν Συμμάχου καὶ ἄλλων σχολίων:—ὁ δ' ἀμφιθαλὴς ἔρως: ἀμφοτέροις etc. ut vulgo. Dobr.

1761. δεμόνων Junt. II. Dind.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Rarissima sunt hujus fabulæ scripta exemplaria. Non exstat in ullo codicum quorum notitiam exhibet impressus Bibliothecæ Regiæ Catalogus, nec in iis reperitur qui post annum MDCCXL. in splendidum illum literarium thesaurum illati fuerunt. Hac de re per epistolam rogatus certiorem me fecit optimus juvenis Jo. Capperonnerii filius unicus, qui deplorabili casu paulo post fato functus est, conceptasque de eo spes, fore ut acceptam a parente, parentisque patruo, nominis claritatem novis in literas meritis illustriorem redderet, destituit. E solo itaque Augustano Cod. emendata fuit. Brunck.

1. ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἆρά ποτε φανήσεται. Harpocratio v. ἄττα, Eustath. ad Iliad. A. p. 148. ed. Rom. versum hunc ex Aristophane adducunt: πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Qui locus nostro simillimus est. Ceterum colligunt hinc viri eruditi, Sam. Petitus et Bisetus, fabulam hanc actam fuisse Dionysiis τοῖς κατ' ἄστυ, quæ in initium veris incidebant, ob factam nimirum hic mentionem hirundinis, cujus adventus uti hodie, ita et olim veris indicium haberi solebat. Sed miror viris illis doctis non in mentem venisse, versum hunc non proferri ex persona ipsius Aristophanis, sed Mnesilochi, quem utique convenienter tempori anni, quo hæc gesta fingit poeta, loqui oportet. Atqui hæc gesta esse finguntur tempore Thesmophoriorum, quæ celebrabantur mense Pyanepsione, qui partem Octobris et Novembris, secundum Gazam et Petavium; at secundum Scal. Salmas. et alios, partem Septembris et Octobris occupabat. Hinc infra v. 73. χειμῶνος i. e. *hyemis* mentionem facit poeta, quod scilicet Thesmophoria in initium hyemis inciderent. Petitus tamen χειμῶνα in loco illo putat significare posse tempus illud, quo Dionysia τὸ κατ' ἄστυ celebrabantur: quod a vero omnino alienum puto. Nam Dionysia τὰ κατ' ἄστυ celebrabantur mense Elaphebolione, ut constat ex Hesychio v. Διονύσια, et aliis scriptoribus. Atqui Elaphebolion est mensis vernus, et qui proinde post hyemem a veteribus scriptoribus locatur. Thucyd. l. iv. c. 116. 117. inter Athenienses et Lacedæmonios inducias factas esse ait, τοῦ χειμῶνος διελθόντος ἅμα ἦρι, et quidem, ut paulo post c. 118. addit, τετράδι ἐπὶ δέκα τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνός. Vides expresse hic dici, die xiv. mensis Elaphebolionis hyemem jam fuisse exactam. Confer eundem libr. v. c. 19. 20, Respondebat autem Elaphebolion ex parte Martio nostro, quo tempore in climate Græciæ veris amœnitate jam omnia ridebant. Ut proinde certum sit, vocem χειμὼν in dicto loco comici nostri notare tempus quo Thesmophoria apud veteres Athenienses, non vero Dionysia, sive Liberalia verna celebrabantur. Aliunde igitur viris illis doctis probandum erat, fabulam hanc actam fuisse Dionysiis ἀστικοῖς: quod tamen ab illis non video esse factum. Dubium ergo relinquitur, utrum Dionysiis vernis, an vero autumnalibus fabula hæc in scenam producta fuerit. Quod autem ad sensum versus hujus attinet, videtur proverbii locum inter veteres obtinuisse illud χελιδὼν ἆρά ποτε φανήσεται, i. e. *quando tandem optatum veniet tempus, quo a molestiis hisce liberabor*. Qui enim hyemis pertæsi erant, hirundinis adventum, ut veris indicium, cupide exspectare solebant, id quod et hodie fieri videmus. Kust. χελιδὼν ἆρα πότε φανήσεται; Non pertinent hæc ad notationem temporis, quo Thesmophoria celebrabantur;

multo minus illius, quo acta fuit hæc fabula. Sed de proverbio vide Kust. Brunck. ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἆρά ποτε φανήσεται; scribendum puto pro vulgato ἄρα πότε; Mnesilocho enim, qui sequentibus versibus desperantem fere se ostendat, aptius est interrogare *num quando?* quam *quando?* Eodem modo Vesp. 234. recte nunc legitur: Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νταῦθ', ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς; de quo v. Hermann. ad Vig. p. 824.—Aug. Wellauer.

2. ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρ. Citat hunc locum Suid. v. ἀλοῶ, ubi τὸ ἀλοῶν exponit ἐν κύκλῳ περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσι. Sed videndum annon potius legendum sit ἀλῶν, i. e. *errans, oberrans*, ab ἀλάω, quod etiam Bisetus suspicatus est. Vel dicendum est ἀλοᾷν proprie significare *per aream errare:* figurate vero, per quemvis locum oberrare, quo sensu idem notabit quod ἀλῶ. Kust. Legendum potius ἀλῶν, ut et aliis placet: i. e. *oberrare faciens, vagari me secum cogens.* Berg. ἀλάων aut ἀλύων. Reisk. Frob. ἀπολεῖτ': Suid. in ἀλοῶν legit ἀπολεῖμ' et sic edit. 1544. Grynæi. Bent. Intelligenda est non ipsius Grynæi editio Basil. 1532. apud Cratandrum et Bebelium, sed Francofurtensis 1544. apud Brubachium. Repetitur quidem ibi Grynæi præfatio, sed passim discrepat textus a Basileensi. Editorem ignoro; en collationem. Ubi versuum numeri simpliciter ponuntur, consentiunt Brubachii lectiones cum iis quas Grynæo tribuit Bentl. 7. 18. 20. 24. 43. 50. 68. 81. 86. (99. ἂν) 106. 135. 160. (173. Ευ. παῦσαι βαΰζων) 198. 210. 326. 335. 357. 365. (382. 383. 385. Γυ. præfixum) 391. 408. 419. 437. 480. 494. 559. 652. 655. 703. 727. 750. 785. 794. 804. 812. 843. (846. ἰλλὸς —ὁ δ' οὐδέπω. 852. κυρκανᾷς ἢ κοικύλλεις) 858. 861. 873. (879. τι τούτῳ τῷ κ.) 880. 955. 1004. 1010. 1076. (1102. τί λέγι τῇ γ.) 1125. 1129. 1138. (1155. ἀντόμεθ') 1162. 1185. 1188. (1207. ταῦτα γῆν sic. 1234. ἀνταποδοῖτον.) Editor notarum Bentleii. ἀλοῶν. Suid.: ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν. Hes.: ἀλοῶν, πλανῶν, καὶ τύπτων. Qua ex glossa liquet grammaticum eidem verbo binas significationes tribuisse, quarum prior huc congruit. Falsi itaque sunt qui ἀλῶν hic reponi volunt. Activa enim forma ἀλάω non est in usu: ἀλάομαι dixerunt veteres neutrali significatione. Brunck.

3. τὸν σπλῆνα. Qui citato gradu eunt, lienis dolorem sentiunt et anhelant. Berg.

4. ὦ 'υριπίδη. Sic Cod. Vulgo sine elisione ὦ Εὐριπίδη. Confer Lys. 700. Brunck. ὠὐριπίδη. Minus accurate ed. Kust. ὦ Εὐριπίδη. Pors.

5. ὅσ' i. e. ὅσα. Vide v. 7. Reisk. ὅσ' αὐτίκα Reisk., olim probante in schedis Pors.; et sic Mss. Dobr. ὅσ' αὐτίκα ὄψει, *quæ videbis.* Sic Cod. Vulgo ὃς relatum ad σὲ, *qui videbis.* Brunck.

7. ἂν: lege ἅ γ' ἂν. Sic Gry. vel ἂν ἀκούειν. Bent.

8. V. Eur. Or. 81. Berg.

9. πῶς μοι παραινοῖς; δεξ. Verti ac si legeretur πῶς μοι παραινοῖς δεξιῶς, ταυτὶ λέγων; Nam ex lectione vulgata non potui satis commodum sensum elicere. Kust. F. πῶς μοι 'μπαροινεῖς. Reisk. Lege παραινεῖς. Bent. πῶς μοι παραινεῖς; Ita pro παραινεῖς ed. Farrei, Brub., ut et Bisetus volebat. V. in Ranis v. 1484. ad eundem Eurip. Sæpe δεξιὸς est *doctus, eruditus, sapiens:* ut Nub. 832. de philosophis ἄνδρας δεξιοὺς καὶ νοῦν ἔχοντας, et alibi. Berg.

11. Hæc Eurip. potius tribuenda sine interrogatione, cujus nota in ed. Farrei non est. Berg. Loquitur Eurip. Ergo persona transponenda. Reisk. Lege ΕΥ. χωρὶς et 12. dele ΕΥ. Bent. Hæc vulgo male Mnesilocho continuantur. In Cod. lineola mutatæ personæ index, quæ huic versui præponi debuit, librarii errore initio sequentis posita. Brunck.

13. ΜΝ. τοῦ χωρίς; Tyrwhitt. τότε hic *olim* notat. Vide ad Lys. 1023. male Kust. vertit *tunc.* Brunck. ποτέ tacite scripsit vir doctus in Classical Journal, No. xxvii. p. 122. Dind.

14. Versus hic et quatuor sequentes supra comœdiæ characterem assurgunt, cothurnoque potius quam socco ingrediuntur: unde dubium non est, quin tragici alicujus locum hic deridendum populo propinare voluerit comicus noster. Kust. Ridet Eurip. tanquam philosophum dum eum hæc facit loqui: erat enim revera φιλόσοφος ἐπὶ σκηνῆς, quod quum aliunde apparet, tum ex loco huic comici loco simili, in *Melanippe sapiente* inter fragmenta: ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία. | ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα, | τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος | τὰ δένδρα, πτηνὰ, θῆρας. Illud μορφὴ μία videtur expressisse Ovid. 'unus erat toto naturæ vultus in orbe.' Ætherem autem dicit genuisse animalia, quia Euripides tanquam Socraticus philosophus ætherem pro summo deo habebat. Hinc etiam Ran. 919. facit eum precari, αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα, ubi vide notam et porro locum, quo lector remittitur. Berg. V. Valcken. Diatrib. Eur. p. 46. Dind.

16. πρῶτ' ἐμηχανήσατο. Sic bene Kust. Priores editt. ut cod. (Rav.) πρῶτα

μηχανήσατο. Brunck. Reisig. i. p. 84. scribendum videtur πρωτομηχανήσατο. "Verbum πρωτομηχανᾶσθαι, quod Reisig. fabricatus est, non eam speciem habet, quam Græca verba habere solent." Lobeck. ad Phrynichum p. 630. Dind.

18. ἀκοὴν δὲ χοάνης. Dicere potius debebat Aristoph. ἀκοῆς δὲ χοάνας, i. e. ut vertimus, *auditus infundibula*. Kust. Crederem cum Biseto hypallagen esse pro χοάνην ἀκοῆς. Est autem χοάνη *forma fusoria*, in qua metalla funduntur: aurem ita vocavit per metaphoram propter cavitatem et quia in eam sonus infunditur. Sectatur autem obscuritatem imitatione philosophorum. Berg. ἀκοὴν δὲ χοανῆς. Facete comicus tragico stylo loquentem inducit Euripidem, simulque tragicos irridet, qui hujusmodi nominum commutationibus, a vulgi sermone alienis, dignitatem orationi suæ conciliabant. De ista figura vide quæ observavi ad Æsch. Pers. 94. et ad Eurip. Hec. 432. Brunck. Reisk. et Tyrwhitt. corrigunt δίκην δὲ χοάνης. Dind. Gry. διετετρήνατο. Bent. ἀκοῆς δὲ χοάνην ὦτα διετετρήνατο, *aures autem tanquam auditus infundibulum perforavit*. Ita hic locus legendus videtur, ex quo, ut vulgo legitur, nullus sensus elici potest. Corruptus est, confusis inter se similibus terminationibus ης et ην.—Aug. Wellauer.

19. μὴ pro οὐ acceperunt interpretes in Arist. Thesm. 19. διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω μήθ' ὁρῶ. Male. Refertur enim ad præcedentia, in quibus Euripides Mnesilochum jusserat neque audire neque videre. Ad hoc igitur, quod breviter dici poterat, μήτε ἄκουε, μήτε ὅρα, ille respiciens dicit, quod Germanice exprimas: *wegen des trichters also soll ich weder hören noch sehen*. Apparet non rem negari, sed negationem spectare ad cogitationem rei. Ἀκούω enim et ὁρῶ conjunctivi sunt. Herman.

20. ἥδομαί γε τουτί. Sic Cod. et vett. edd. quinque. In Frob. typothetæ errore ἥδομαι γὰρ, contra metri legem. Sed per omnes deinceps editiones propagata fuit turpis menda. Brunck. Scal. γε et sic Gry. Bent. Emendavit etiam Reisk. Dind.

21. Lege ποῦ 'στιν [ita Scal.]. Bent. οἷόν τε πού 'στίν. Gravis hic error in re tenui. Una litera mutata rescribe οἷόν τι πού 'στίν. Supra v. 3. ubi recte editum οἷόν τε, perperam Cod. habet οἷόν τι. Hic vero ubi sententia et loquendi ratio οἷόν τι flagitant, habet οἷόν τε. Brunck. οἷόν τέ που 'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι. οἷόν τι Rav. si Inv. fides. οἷόν γέ που, ni fallor, recitabat Pors. Comparabat certe Eupolidis locum (de quo vide Opusc. pp. 206-7.): οἷόν γέ που 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος. Dobr.

22. πῶς ἂν οὖν. Hæc verba vulgo Mnesilocho tributa, et seq. duo versus Euripidi, manifesta absurditate. Nobiscum consentit cod. in personarum distinctione. Brunck. 22. sqq. admodum vexarunt interpretes. Nam quum vulgo ita sine sensu legerentur: πῶς ἂν οὖν; | πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροιμ' ὅπως | ἔτι προσμάθοι, μὴ χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη. Reisk. et Brunck. audacter eos mutarunt. Inv. e Cod. Rav. edidit ἐξεύροιμ' ὅτι ἔτι προσμάθω, quæ Reisig. conjectan. in Aristoph. i. p. vi. in ἐξεύροιμ' ὅ,τι mutanda putat. Sed neque sic qui sensus insit video. Tum Inv. tum vulgatæ lectionis vestigia secutus lego: πῶς ἂν οὖν | πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροιμί τι; | ἔτι προσμάθοιμ', χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη; Mnesilochus nimirum, irridens Eurip. quum didicerit, propter infundibulum sibi neque audiendum neque videndum esse, (v. 19.) interrogat, an illud forsitan addiscendum sit, se claudum esse, quod æque scilicet sapiens foret, atque illud. Aug. Wellauer.

23. Delenda persona Eurip. quæ in superiore versu in Græcis certe excidit et forte sic scrib. ἐξεύροις μ' ὅπως ἔτι προσμάθω: id est, ἐξεύροις ὅπως ἐγὼ ἔτι προσμάθω. Reisk.

24. προσμάθοι. Sic etiam aliæ edd. At mihi dubium non est, quin scribi debeat προσμάθοις. Kust. προσμάθοις. Ita ed. Farrei. Vulgo male προσμάθοι, quod et Kust. vidit. Berg. Gry. προσμάθοις. Bent. ἔτι προσμάθω. Vulgo προσμάθοις e Zanetti interpolatione. Cod. et Junt., ut Basil. habent προσμάθοι. Quum ista loqui facerent Eurip. necesse illis erat verbum in secunda persona ponere. At vero loquitur Mnesilochus: proinde verbum in prima persona esse debet. Accedit linguæ ratio verbum modi substantivi flagitans, quia ὅπως significans *quomodo* cum futuro indicativo, vel aor. 2. subjunctivo construitur. Itaque προσμάθω reponi debuit. In versu præcedente legebatur in prior. edit. ἐξεύροιμ', sed vid. not. seq. Post excusum hujus editionis textum, interquiescentibus operis, dum Lugduno adveherentur literarum formæ quibus Latina versio describenda erat, casu incidi in Reisk. notulas in Aristoph., quas notulis in Eurip. subjectas vidisse non memineram. Præclari viri, cujus acumen ingenii et doctrinam plurimi semper feci, in mentem mihi non venerat, forte quia sciebam eum prosodiæ leges, totamque de re metrica doctrinam pro vana

atque imaginaria habuisse, quod sane facilius erat, quam eam addiscere; nec operam collocanti mihi in emendando poëta, quæ se offerebant in eo difficultates, facile poterant Reisk. in memoriam mihi redigere. Utut hæc sunt, casu incidi in illius animadversionum libellum, ubi quædam deprehendi, quæ prius cognovisse vellem; et sane illius ope locum hunc melius constituissem. Scilicet sup. versu legendum ἐξεύροις, quod in versione secutus sum: πῶς ἂν οὖν | πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροις, ὅπως | ἔτι προσμάθω μὴ χωλὸς εἶναι τὰ σκέλη. Vices loquendi, quomodo personis essent dividendæ, vidit Reisk. suasitque ἐξεύροις μ' ὅπως ἔτι προσμάθω. Inserti pronominis με gratiam illi facimus. πῶς ἂν verti debuit per *utinam*. Vide doctissimos viros Markl. ad Eurip. Suppl. 796. et Valckenarium ad Hippol. 208. Brunck. μὴ χωλὸς εἶναι. Quasi etiam rectos possit facere, quia claudos libenter facit in suis tragœdiis Eurip. unde etiam χωλοποιὸν eum vocat Ran. 870. Berg.

28. ἀκούσω. Sic quidem libri: sed legendum ἀκούω, et verti debuit, *ausculto et taceo ostiolum*. Brunck.

29. ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει. Inv. e libro suo edidit ἐνθάδε δ' Ἀγάθων, quod recipi potest, modo legatur ἐνθάδ' Ἀγάθων, deleto illo δὲ, quod et sensus et metri causa molestum est, neque obscurum habet corruptelæ fontem.—Aug. Wellauer.

30. Ἀγάθων. Metri gratia scribendum est ὦ 'γάθων pro ὁ Ἀγάθων. Syllaba enim prima in Ἀγάθων brevis est. Kust. Lege ὦ 'γάθων. Bent. ποῖος οὗτος 'ωγάθων. Sic bene Kust. in notis post Scal. Vulgo ruente versu οὗτος Ἀγάθων. Brunck.

31. ἔστιν τις Ἀγάθων. Hæc perperam vulgo socero continuata per interrogationem, Cod. recte genero tribuit, cujus sermonem abrumpit alter. Brunck.

32. ἑώρακας πώποτε. Sic et aliæ edd. Sed metri gratia scribendum est ἑόρακάς ποτε. Kust. Mihi vera videtur Kust. emendatio. Sic πω ejiciendum est in Diphili fragmento apud Athen. vi. 7. p. 247. οὐκ ἂν ποτε Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει'. οὐχ ὁρᾷς; Pors. Lege ἑόρακας. Bent. Vulgo sic legitur hic versus: οὐκ, ἀλλ' ἕτερός τις. οὐχ ἑώρακας πώποτε; syllaba ultra numerum excurrente. Kust. *metri gratia* scribendum videbatur οὐχ ἑόρακάς ποτε. Sed ob metrum sermoni proprietas non erat deroganda. οὔποτε, ut observavimus ad Lys. 301. nunquam verbo præteriti temporis jungitur, nec οὐπώποτε verbo temporis futuri: qua de re vide Piersonum ad excerpta ex Herodiano Mœridi subjecta p. 461. et confer quæ notamus ad Vesp. 984. Genuinam lectionem restituit Dawes. οὐχ ἑώρας πώποτε. Formæ istæ ἑώρας, ἑώρακας, a librariis non raro permutatæ. Vide quæ notamus ad Pl. 713. Nub. 767. Nihil magis obvium apud Atticos scriptores forma illa imperfecti seu aoristi ἑώρων. Lysias p. 775. οὐ τοίνυν ἄξιον χρῆσθαι τούτοις, οἷς ἐκείνους ἑωρᾶτε ἐξαμαρτάνοντας. Thuc. viii. 40. ὡς ἑώρα καὶ τοὺς ξυμμάχους προθύμους ὄντας, ὥρμητο ἐς τὸ βοηθεῖν. Xenoph. Hellen. p. 22. edit. Lips. ἐπεὶ δὲ ἑώρα ἑαυτῷ εὔνουν οὖσαν. In cod. verba οὐκ, ἀλλ' ἕτερός τις, Eurip. tributa sunt: Mnesilocho autem ea quæ sequuntur, sic scripta: οὐχ ἑώρακα πώποτε, et sequens versus omissus. Brunck.

33. ἑώρακας πώποτε. Scribe et hic versus gratia ἑόρακάς ποτε. Kust.

36. Citat Suid. in πτήσσει. Bent. Pors.

38. Similis locus occurrit Ran. 896. ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων. Nam utrobique præpositio πρὸ capitur pro ὑπέρ. Kust.

39. Eqq. 1310. εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλείειν. Berg. Citat Suid. in εὐφημεῖ. Bent. Hic incipit anapæsticum systema in impressis libris pessime digestum, cujus primus versus parœmiacus est, vocis λεὼς duabus syllabis in unam coalescentibus, et spondeo subjecta illa catalectica syllaba. Hæc quidem minus mihi placent, nec ullus dubito, quin antiqua et sincera lectio sit, εὔφημος πᾶς ὁ λεὼς ἔστω. Brunck. Εὔφημος πᾶς ἔστω λεώς. Λαὸς poetæ tragici servum decet, sanatque versum anapæsticum. Brunck. malebat, E. πᾶς ὁ λεὼς ἔστω: sed tum usurpari transpositionem in tritiore metri genere durius est, tum minus placet in tragicis hisce ἐπυλλίοις adhibitus articulus. Legendum igitur, Εὔφημος πᾶς ἔστω λαὸς, | Στόμα συγκλείσας, etc. Hotib. λαὸς Suid. Ms. Pors. εὐφήμει λεὼς ed. Med. Dobr.

40. Suid. ἐνδημεῖ: at ἐπιδημεῖ in θίασος. Bent.

41. Citat hunc locum Suid. v. θίασος. Kust. Ordo est: θίασος μελοποιῶν (particip.) ἔνδον μελάθρων τῶν δεσποσύνων. Bent.

43. ἐχέτω δὲ πνοάς. Suid. v. ἐχέτω. Vide etiam illustr. Ezech. Spanh. ad Callimach. p. 59. Kust. πνοὰς Gry. et Suid. ed. Med. in ἐχέτω. Bent. πνοὰς νήνεμος αἰθήρ. Sic Suid. Ms. v. ἐχέτω. Pors. ἐχέτω δὲ πνοάς. Sic Cod. et vett. edd. quinque. In Frob., typothetæ, ut videtur, culpa, πνοιὰς excusum fuit, turpisque

menda per ceteras deinceps editiones propagata fuit. Brunck. νήνεμος αἰθήρ. In Av. v. 779. νήνεμος αἴθρη. Berg.

45. τίς λέγει; *quisnam, interstrepit?* vid. v. 55. sunt verba servi, non Euripidis. Reisk.

48. λυέσθων. Pro λυέσθωσαν, ut χρήσθων in Nub. v. 438. Berg. Hanc vocem restitue Suid. v. ἐποποῖ, ubi male legitur, βομβαλόβαξ. Pors.

50. Gry. Scal. πρόμος. Bent. πράμος. Sic Cod. et impressi. Vereor ut genuina sit hæc forma, quam nescio an Doricam dicam; sane nullibi eam obviam habui. Bene Scaliger πρόμος reponebat. Brunck.

52. Suid. v. δρύοχοι. Kust. Male hic vulgo famuli persona [etiam a Bent. restituta] omissa, lineola indicata est in Cod. Δρύοχοι sunt trabes erectæ, carinam sustinentes, quibus ea imponitur, quando construendæ navis exordiuntur opus naupegi. Eust. p. 1878. in fine: δρύοχοι δὲ κυρίως, πάσσαλοι, ἐφ' ὧν στοιχηδὸν διατεθειμένων ἡ τρόπις ἵσταται τῶν καινουργουμένων πλοίων, διὰ ἰσότητα. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, δρύοχοι, πάτταλοι ἐκ δρυὸς, ὅ ἐστιν ἁπλῶς ξύλου, καθιστῶντες τὴν τρόπιν ἐν τῷ πέριξ αὐτὴν συνέχειν· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ· πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι | τμηθέντες πελέκει, τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος; Distichon est ex Archimeli Epigr. in Hieronis navem. Quia autem a pangendis his trabeculis construendæ navis initium fiebat, facete ad dramatis exordium locutionem transfert comicus. Suid.: δρύοχοι, πάτταλοι, οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγουμένης νεώς· καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. Cujus rei in exemplum hunc locum profert. At quod ei subjicit, alio pertinet, scilicet ad eam significationem nominis δρύοχος, qua pro δρυμὸς ponitur. Est autem pars Epigr. Archiæ vii. Apollon. i. 723. δίπλακα πορφυρέην πεπονήσατο, τήν οἱ ὄπασσε | Παλλὰς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς | 'Αργοῦς. Brunck.

53. κάμπτει δὲ νέας ἀψ. V. Schol. ad Acharn. 79. et Suid. v. λαικαστής. Kust. Frob. ἀσπίδας: lege ἀψῖδας: et ita Suid. in δρύοχος et λαικάζει [et χιανεύει]. Bent.

54. τορνεύει. ν om. Suid. Ms. bis. [In δρύοχοι et λαικαστὴς sc. Dobr.] τορείῃ Suid. λαικ.—κολλομελεῖ. λ Suid. Ms. [in δρύοχοι scil. Dobr.] Pors.

55. ἀντονομάζει. Potest locus hic intelligi de antithetis quibus Agathon frequenter usus fuit, ut testatur Ælian. Var. Hist. libr. xiv. cap. xiii. Patet id etiam ex fragmentis quibusdam Agathonis hodie adhuc exstantibus: ut eo quod legitur apud Athen. libr. v. cap. i.: τὸ μὲν παρέργον ἔργον ὡς ποιούμεθα, | τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα. Item eodem libro cap. xiii. p. 211. εἰ μὲν φράσω τἀληθὲς, οὐχί σ' εὐφρανῶ· | εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ', οὐχὶ τἀληθὲς φράσω. Præterea Aristot. libr. v. Eudemior. cap. v. hanc Agathonis sententiam allegat: τέχνη τύχην ἔστερξε καὶ τύχη τέχνην. Vides in omnibus his locis, quorum duo posteriora attulit etiam doctissimus Kuhn. ad Ælian. dicto libro et capite, manifesta antitheta, ob quorum usum nimis crebrum, quum ab aliis olim risus fuit Agatho, tum etiam a Platone, ut testis est Athen. libr. v. cap. 2. Kust. Antithetis Agathonis aliud exemplum adde ex nota in Nub. 53. Pors.

56. καὶ γογγυλέει. Male vulgo καὶ γογγυλίζει, quam verbi formam non admittit metrum anapæsticum. Hunc locum adtigit Bent. ad Horatii A. P. 441. Sed fefellit eum conjectura, quando verbum finxit γογυλίζει, quod male tuetur exemplo φάρυγος, pro φάρυγγος: nam illud formatur ab obsoleto recto φάρυξ, estque poëtis omnibus usitatum: γογυλίζω autem et γογύλος sunt vocabula prorsus inaudita. Dixerunt antiqui γογγυλίζω et γογγυλέω. Hesych. γογγυλεῖν, συστρέφειν. Huc respexit lexicographus; nec tamen animadvertit illius interpres ex eo comicum esse emendandum. Eodem modo variatur forma multorum verborum. Latebat apud Hesych. etiam verbum ἀολλέω carens auctoritate, quod Apollonio restitui i. 863. Homeroque plus semel reddendum esse dixi. Superiorem notulam cum amico quodam meo Parisino communicavi, Græcarum Musarum cultore studiosissimo, in primisque docto, a quo facetum hocce responsum accepi: "Emendatio tua anapæstici versiculi in Thesmophoriazusis haud sane inepta est: eam tamen minus necessariam judico. Et, ut verum fatear, pœnitet me operæ, quam in excutiendis scriptis et impressis tot libris, conquirendisque exemplis, conteris, ut Aristophanis versus rectis exæques pedibus. Habemus hic virum longe doctissimum, Professorem Regium, qui sibi et discipulis suis novum excogitavit prosodiæ Græcæ systema, cujus ope versuum salebræ nullo labore complanantur omnes. Legas modo recondita doctrina refertam notam in Electræ Sophocleæ v. 21. Ibi disces versiculum illum, qui tibi negotium facessivit, esse, ut aiunt, ὑγιέστερον κρότωνος, nec apicem in eo mutari debere. Nam γογγυλίζει facilem se tibi præbet, et, prout tibi libuerit, vel primam, vel penultimam corripiet, ita jubente nostro Professore. Nec tibi hoc mirum accidere

ille velit. Nam qui Aristoph. trivisti, scire debes, quam sit versabilis ejus prosodia, quotque apud eum occurrant similis licentiæ exempla. Pauca quæ advocavit Vir Cl. ista sunt. In Eqq. 810. Θεμιστοκλεῖ secundam corripit. Ibid. 803. στεμφύλων primam corripit. In Nub. 346. παρδάλει primam corripit. Ibid. 964. περσέπτολιν antepenultimam corripit. In Avv. 460. σκυτοδέψαι, et in Pl. 514. σκυτοδεψεῖν leguntur penultima brevi." Amico meo hæc rescripsi: "Quem mihi dicis hominem non novi, sed profecto miror illius ὑομουσίαν. In illa quam prædicas nota vix unum verbum est, quod justæ reprehensioni obnoxium non sit. Exempla quæ e tragicis aliisque poëtis nescio unde corrasit, alias excutiam. Nunc quandoquidem in Aristoph. versamur, quid de versibus ex eo prolatis sentire debeas, paucis tibi declarabo. Priorem ex Eqq. versum sic dimetimur: ω πολις | Αργους | κλυεθ' οἱ | α λεγει | συ Θεμιστ | οκλειαν | τιφερι | ζεις. Dic mihi nunc sodes, an corripitur secunda syllaba in Θεμιστοκλεῖ; nonne συ Θεμιστ — pes est anapæstus? Alter ex eadem fabula versus menda inquinatus est, quam Kust. perite eluit, et sic in editione mea exhibetur: και χι | δρα φαγων | αναθαρρ | ησει | και στεμφ | υλῳ εις | λογον ελ | θοι. Nugatur Professor tuus, quando Nub. citat v. 346. ubi quum ait παρδάλει positum esse prima correpta, næ ille ostendit se anapæstum Aristophanicum ne quidem scire scandere. En ut eum dimetiuntur, qui metra callent. η παρ | δαλει η | λυκῳ η | ταυρῳ | νη Δι' ε | γωγ' ει | τα τι του | το. In ejusdem fabulæ v. 964. quis adeo imperitus est, ut non videat περσέπτολιν scribendum esse, ut in mea editione legitur ad optimorum codicum fidem? σκυτοδέψαι, σκυλοδέψαι: σκυτοδεψεῖν, σκυλοδεψεῖν ab imperitis librariis et typographis sæpissime permutata fuisse nemo ignorat, nisi qui in critica plane est hospes: satis fuerat Professori tuo legisse, quæ in versum Pluti adnotavit summus Hemsterh., in cujus editione legitur, ut in mea, ad hunc modum: η σκυ | τοτομειν | η πλινθ | ουργειν | η πλυ | νειν η | σκυλοδεψ | ειν. Avv. versus ex eadem ratione sic legendus: ανάπη | δωσιν | παντες ἐπ' | εργον | χαλκης | κεραμης | σκυλοδεψ | αι. Ignorat homo ille anapæstici metri legem, quam in tetrametris ne semel quidem violatam reperies, *ut pes ultimus, is cui syllaba catalectica subjicitur, non alius esse possit quam anapæstus.* Etiamsi concederetur vocalem ante duplicem ψ corripi posse, cujus tamen rei in tota Græca poesi non unicum exstat exemplum, dactylus σκυτοδεψ ne quidem in istis duobus versibus locum habere posset. Professori tuo meis verbis dicas velim bene illum facturum, si discipulis suis præcepta declinationum et conjugationum tradat, auctoremque me illi esse, ut de prosodia et metris ne verbum mutiat, ne si quis forte in via præteriens homo eruditus eum, quæ ipse nesciat, docentem audiat, illi versiculum illum clamet: ΕΡΔΟΙ ΤΙΣ, ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΑΝ ΕΙΔΕΙΗ ΤΕΧΝΗΝ. Brunck. Lege γογγρύζει: at γογγυλίζει Suid. in λαικάζει. Bent. Equidem magnopere vereor, ne alia forma lateat, in qua nihil de more Attici sermonis recedatur, γογγυλίει. Hermann. ad Nub. 992. p. 166. γογγυλίζει. Sic Suid. Ms. λαικ.. Pors. In scheda notat Pors., huc ut puto respiciens, "συστρογγυλίζω et συστρογγύλλω Nicomachus Athen. ii. p. 58. a. Alexis iv. p. 165. e." Nam hic legendum esse me monebat, καὶ γογγύλλει. [Idem placuit Buttman. apud Schneid. in Lex. t. i. p. 297. ed. tert.] Vide de στρογγύλλω Bast. Append. ad Epist. crit. p. 18. Dobr. Reisig. i. p. 28. scripsit γογγλίζει. Nam terminationem ιζει necessariam esse, quippe quæ vocibus ἀντονομάζει et λαικάζει respondeat. Dind.

57. χοανεύει. Suid. legit χιανεύει h. v. Sed minus recte. Kust. χιανεύει Suid. ed. Ms. δρ. Locum in χιαν. om. Ms. Pors.

58. τίς ἀγροιώτας. [Ita Bent.] Perperam vulgo ἀγριώτας cum versus labe. Eurip. Or. 1271. τίς δ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ | σὸν ἀγρότας ἀνήρ; Sed eo non respexit comicus, siquidem Orest. aliquot annis post hanc fabulam emissus fuit. Brunck. In schedis ἀγριώτας. Vide Opusc. p. 282. Dobr. V. Eurip. in Ione v. 156. Berg.

59. σοῦ, τοῦ τε ποιητοῦ. Non apparet unde pendeant isti genitivi; neque enim ad πέος referre licet: nam de suo loquitur. Forte ἕνεκα subintelligitur. Berg.

60. τοῦ καλλιεποῦς. Repetit voces quasdam ex antecedentibus; istud καλλιεποῦς ex v. 49. θριγκοῦ autem ex v. 58. γογγυλίσας ex v. 56. χοανεῦσαι ex v. 57. ex his temere coacervatis oratio emergit obscura. Tamen apparet ad quid paratum se dicat Mnesilochus; est autem id, quod eum Eurip. dicebat antehac etiam commisisse in Agathonem supra v. 35. καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γε. Berg. τοῦ θριγκοῦ. Lege τοῦ τε θριγκοῦ. Bent. Est locus obscurus. Ego verti ac si legeretur διὰ τοῦ θριγκοῦ. Sensum autem obscenum hic latere certum est. Kust. τὸν θρίγκον.

Reisk. διὰ τοῦ θριγκοῦ. Præpositio διὰ cum versus et sensus labe vulgo omissa. Brunck.

61. Lys. 976. ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας Berg. ξυγγογγυλίσας. Vulgo γογγυλίσας, reclamante metro. E composito simplex verbum fecit librarius. Cf. not. ad Lys. 408. In ista fabula legitur idem hicce versiculus diversa verborum collocatione, 975. ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας. Brunck.

63. Frob. νέο ἀγών: lege νέος γ' ὤν. Bent. ἦπου νέος γ' ὢν ἦσθ' ὑβριστής, ὦ γέρον. Sic perspicue, distincte et optime scriptum in Cod. Eandem lectionem habet Junt. unius literæ mutatione depravatam: ἦ που νέο ἀγὼν ἦσθ' ὑβριστής, ὦ γέρον. ubi νέο ἀγὼν est ex librarii imperitia, exemplar quod ob oculos habebat incuriose legentis. Correxerunt Veneti νέος ἀγών: postea nescio quis alius νέος ἄγαν, quæ Batavarum et ceterarum deinceps edd. est lectio. Et hæc etiam appellabatur recepta lectio, quam nemo sciebat unde emersisset, cuique tamen controversiam status nefas fuisset movere. Brunck.

64. τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν: *Jube valere, fac eum missum.* Plut. 1188. χαίρειν ἐάσας τὸν Δία. Berg. ἔα ut monosyllabum pronuntiari vult Elmsl. ad Acharn. p. 61. Dind.

65. ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ. V. Eccl. 367. Berg.

67. χειμῶνος. Vide quæ de hoc loco diximus ad versum primum fab. hujus. Kust. Coll. Schneider. ad Theophrastum t. iii. p. 245. Dind.

68. κατακάμπτειν τὰς στροφάς. Vide nos ad Nub. v. 966. ubi κάμψειέν τινα καμπήν. Kust. Quasi scilicet materia stropharum sit congelata. Strophæ et antistrophæ sunt carmina, quæ chorus cantat, modo huc, modo illuc se convertens, unde etiam nomen habet παρὰ τὸ στρέφεσθαι. Iste autem loquitur tanquam de virgis, quæ contorquentur in modum funis, quod commode fit, si virides adhuc calefiant in furno: at iste strophas in sole vult facere. Berg. Frob. κατακάμπειν: Gry. —μπτειν. Bent.

69. θύραζε. Ita ed. Farrei. [Et Petavius ad Themistium p. 408. et Bent. Dind.] Brub. autem et nupera θύρασι, non recte. Ceterum ut hic θύραζε πρὸς τὸν ἥλιον, ita Nub. 632. θύραζε πρὸς τὸ φῶς. Berg. θύραισι. Cod. et Junt. θύρασι. Male etiam apud Suid. legitur θύρασιν pro θύραισιν. In exemplo quod profert e Pace 942. duo Regii Codd. habent, ὁ γὰρ βωμὸς θύραισι καὶ δή. Editt. Venet. et Batavæ minores habent θύραζε, quod prætulit etiam Berg. Est autem hoc ex Zanetti, aut docti viri, qui illius procuravit editionem, emendatione, credentis θύραισι adverbium esse, ut aiunt, *in loco*, θύραζε, *ad locum;* hocque ex indole linguæ adhiberi debuisse cum verbo motus προΐῃ: quod quidem non omnino est improbabile. Verum haudquaquam constat inter θύραισι et θύραζε tantum intercedere, quantum inter Latina *foris* et *foras*. θύραισι adverbii vice ponitur; sed est revera dativus pluralis cum ellipsi præpositionis ἐπί. Plena locutio occurrit Conc. 997. ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται. Jam vero notum est præpositionem ἐπὶ cum tribus casibus promiscue construi etiam cum verbis motus. Quod ad secundum attinet, vide quæ notavi ad Æsch. Prom. 663. et Apollon. iv. 580. Tertii exemplum e multis selectum proferam ex Hom. Il. B. βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. ad quem locum sic Eustath. p. 179. τὸ δὲ ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄνθη εἰαρινά, ὅμοιον τῷ ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Κρῆτας. Hæc sufficere possint ad tuendam veterem lectionem. Brunck.

74. οὐ χρῆν. Kust. vertit *non oportebat*, minus bene. Est quidem imperfectum χρῆν, sed de præsenti tempore perinde ac χρὴ a poëtis Atticis solet usurpari. Thomas: χρῆν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε, καὶ ἀντὶ τοῦ πρέπει. [χρὴ Suid. in κηδεστής. Bent. Vid. Elmsl. ad Eurip. Heraclid. 959. Dind.] κηδεστὴς eum notat, qui affinitate cum alio junctus est, et tam de *socero*, quam de *genero* dicitur, ut apud Latinos *affinis*. V. Plautum Aulul. iii. 4. 14. et 5. 62. Brunck. κρύπτειν cum duplici accusativo construi personæ et rei, observatum fuit ad Æsch. Prom. 630. Hic subaudiendum est με. οὐ χρῆν σε ὄντα κηδεστὴν ἐμὸν κρύπτειν με. Sed poëtam scripsisse suspicor, οὐ χρῆν σε κρύπτειν ὄντα κηδεστὴν ἐμέ. Sophocles El. 957. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι. Confer Lys. 714. Id.

75. προπεφυραμένον. V. Avv. 463. Berg. Per totam hanc scenam personas disposuit Bent. ut Kust. Dind.

76. Lege ἕως ἐξέρχεται. Heindorf. ad Platonis Phædonem p. 14. Mirus error. Vide Reisig. i. p. 67. Dind. — Lege ΘΕ. περίμεν' — ΜΝ. ὦ Ζεῦ — ΕΥ. νὴ τοὺς — ΜΝ. Bent.

77. Male in prioribus editionibus persona Mnesilochi versui huic præfixa est, ubi Eurip. persona continuanda est. Versus autem tres sequentes ad Mnesilochum pertinent. Kust.

80. ἐπεὶ τρίτη 'στὶ Θεσμοφορ. Ex hoc loco colligitur, Thesmophoriorum solenni-

tatem olim Athenis quinque dies durasse. Nam tertius medium in numero quinario locum tenet. Dubium tamen movet Hesych. v. τρίτη, qui ad locum hunc respiciens quærendum ait, cur Aristoph. tertium diem Thesmophoriorum vocaverit medium, quum festum illud quatuor tantum dierum fuerit. Sed puto falli Hesych. et ex hoc loco recte concludi posse, festum illud per quinque dies, ut ante diximus, Athenis agitatum fuisse. Medius autem festi illius dies vocabatur Νηστεία, teste Athen. lib. vii. cap. xvi., quod nempe mulieres tum reliqua castimonia, tum etiam cibi abstinentia eum colere solerent. Kust. ἐπεὶ τρίτη 'στὶ Θεσμοφορίων ἡ μέση. Nihil unquam clarius fuit dictum. Dies, quo hæc agi fingit poëta, Thesmophoriorum est tertius idemque medius: ergo per quinque dies Thesmophoria celebrabantur. Cui de numero dierum, quibus festum hoc peragebatur, magis credas, Aristoph. qui Athenis vixit, anne Hesych. qui diu post exstinctam Atheniensium rempublicam glossas suas e variis lexicis et grammaticorum scriptis congessit? Vide eum in τρίτη Θεσμοφορίων et præter Meurs. Wessel. ad Petiti Leges Atticas [p. 284.]. Brunck. Vid. Petav. ad Themistium p. 408. et Schœmann. de comitiis Athen. p. 39. 50. Dind. Quamquam Thesmophoria Pyanepsione mense celebrata esse constat, quod, quia cum sementis tempore congruit ille, per se probabile est, quo die tamen cœperint et per quot dies duraverint, valde dubitatur. Et ex Aristoph. quidem verbis, ἐπεὶ τρίτη 'στί, Θεσμοφορίων ἡ μέση, conjecerunt omnes, per quinque dies Thesmophoria durasse, excepto uno Petito, qui versu ita mutato, ἐπεὶ τρίτης ᾗ Θεσμοφορίων ἡ μέση, quatuor Thesmophoriorum dies fuisse putat, eosque ab Aristoph. in tres partes divisos esse, ita ut hic de medio triente sermo sit. Sed et hic jam satis a Wessel. refutatus est, et illorum sententiæ multa sunt quæ obstent. Nam si quid medium vocamus, loquimur plerumque de eo, quod medium est inter duas res, itaque de rebus tribus dicimus. Illud τρίτη autem, ex quo solo intelligi potest, de quinque dierum medio sermonem esse, nescio quomodo ad aures meas accidit, nam sive grammaticam rationem specto, etsi omissum ἡμέρα non moror, non video, quid sit, quocum illud τρίτη conjungi possit, sive usum loquendi, neminem unquam sic loqui memini. Deinde si de quinque diebus hunc locum interpretamur, minime conciliari potest cum aliorum auctorum testimoniis. Nam Athen. quidem non clarioribus quam Aristoph. verbis Νηστείαν dicit mediam esse Thesmophoriorum diem, sed Hesych. diserte quatuor dierum numerum iis tribuit, et eundem Photius, qui quatuor dierum nomina refert, Θεσμοφορία, Κάθοδος, Νηστεία, Καλλιγένεια. Alciphron autem tres dies nominat, quarum prima est Ἄνοδος, posteriores duæ cum Photii nominibus consonant. Hæc autem omnia inter se et cum Aristoph. versu conciliari posse mihi videntur. Nam primum quidem quæ Alciphron refert, minime repugnant Photii verbis; quum enim Alciphron hæc dicat: ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἡ νηστεία δὲ τὸ τήμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίοις ἑορτάζεται, τὰ καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν, patet eum post ἡμέραν inserere potuisse, χθὲς δὲ ἡ κάθοδος, nisi per se intelligeretur post ἄνοδον sequi debere κάθοδον; nam nisi hæc intercederet, ἄνοδον non κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, sed χθὲς factam esse dixisset. Quod autem eundem diem Photius θεσμοφορίαν, Alciphron ἄνοδον vocat, in eo non offendo, recte enim utrumque nomen uni diei conveniebat, quia hoc die mulieres legum tabulas ferentes Eleusinem ascendebant. In hoc igitur consentientes habemus Hesych. Phot. Alciphr. quatuor fuisse Thesmophoriorum dies; sed jam accedit aliud quoddam, quod et Aristoph. illis adjungit. Primus enim dies festus, ἄνοδος, festo ipsi non adnumerabatur, quia tantummodo præparatio quasi quædam illius erat, et aliquot dierum spatio inter ἄνοδον et κάθοδον interjecto a secundo die sejunctus, quod ita nunc jam ex Alciphronis verbis laudatis colligere possumus, qui illum tam indefinite τὴν πρώτην ἡμέραν vocat, in reliquis hodiernum et crastinum diem diserte indicat. Quum igitur dies illi vulgo Πρώτη, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη vocarentur, Δευτέρα illa proprie ipsius festi prima erat, et Νηστεία, quæ totius festi tertia dies erat, recte simul media vocari poterat trium illarum dierum, quæ festum ipsum efficiebant. Forsitan etiam in Aristoph. versu Τρίτη litera majuscula tanquam nomen proprium scribendum est, quo facto omnis difficultas sublata erit. Hoc igitur modo responderi potest Hesych. quæstioni: ζητεῖται, πῶς ἅμα μὲν λέγει, τρίτην θεσμοφορίων εἶναι, ἅμα δὲ μέσην, τεττάρων οὐσῶν ἡμερῶν. Tres autem proprios dies festos fuisse, eo magis est verisimile, quod et apud Lacedæmonios eundem dierum numerum reperimus et apud Milesios. Aug. Weilauer.

81. τοι: Gry. τι recte: immo recte τοι: vid. Lys. 47. τοῦτ' αὐτὸ, *propter id*

ipsum: vid. Lys. 888. Bent.

83. ἐν Θεσμοφόροιν. Intellige ναῷ, i. e. *in æde Cereris et Proserpinæ.* Kust. περί μου. Ed. Junt. περὶ ἐμοῦ. Vid. Reisig. i. p. 56. Dind.

85. καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω. Erat certe Eurip. osor mulierum maximus, quod ubique satis ostendit in fabulis suis. Unum adducam ex Hippol. 664. ὄλοισθε· μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι γυναῖκας, οὐδ' εἴ φησί τίς μ' ἀεὶ λέγειν. ἀεὶ γὰρ οὖν πώς εἰσι κἀκεῖναι κακαί. Berg.

86. καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοις. Sic rescripsi metri fulciendi gratia. Ante enim legebatur καὶ δίκαι' ἂν πάθοις, claudicante versu. Kust. δίκαι' ἄν: Gry. δίκαιά γ' ἄν. Bent. δίκαιά γ' ἂν πάθοις: *Merito id tibi eveniret.* Berg. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις. Sic optime Cod. Edd. vett. omnes habent νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ δίκαι' ἂν πάθοις, omisso nomine Δία, quod absorpsit sequens syllaba. Vulgata lectio in recentioribus editt. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοις ex emendatione Scal. est. Brunck. καὶ δίκαιά τἂν Elmsl. ad Acharn. p. 102. Dind.

87. ἐκ ταύτης. Mallem ἐκ τούτων, i. e. *postquam hæc ita sunt comparata.* Berg. τίν' ἐκ τούτων. Sic omnino legendum, emendante Berg. Absurde vulgo τίν' ἐκ ταύτης. Brunck. ἐπὶ ταύταις, *contra has,* nempe feminas. Reisk. ἀτὰρ τίν' ἐκ ταύτης σὺ μηχανὴν ἔχεις; Illud ταύτης quum non habet quo referatur, a Berg. et Brunck. in τούτων mutatum est, ab Inv. inepte defenditur, qui συμφορᾶς subintelligendum putat. Sed mutatio illa violentior videtur. Quid? si legas, ἄτης τίν' ἐκ ταύτης σὺ μηχανὴν ἔχεις; Versus ex Eurip. quodam dramate depromtus videtur. Aug, Wellauer.

89. ἐς Θεσμοφόροιν, ut supra 83. κἂν Θεσμοφόροιν. Sic vett. editt. Minus emendate in Cod. ἐν Θεσμοφόροιν. Edd. recentiores ἐς Θεσμοφόρι'. Vide not. ad Lys. 407. Brunck. ἐς Θεσμοφόροιν cum ed. Basil. 1547. et Junt. 1515. Pors.

90. ἐν ταῖς γυναιξὶ, χ' ἂν 'ν δέῃ. Vulgo γυναιξὶν, κἂν δέῃ. Cod. non variat, nisi quod ν omittit ἐφελκυστικόν. Flagitante sensu χ' ἃ 'ν reposui pro κἄν. Vide ad Lys. 1056. καὶ ἃ ἂν δέῃ λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ: non καὶ ἄν, quod dubitantis est, et a sententia alienum. Brunck. χ' ἃ 'ν δέῃ Markland. ad Eurip. Suppl. 364. recte; ita Æsch. Prometh. 347. legendum, χ' αἱ τύχαι pro καὶ τύχαι. Soph. Antig. 327. Ms. apud Valck. ad Eurip. Phœn. 712. ποιήσας ἐγώ. Pro τοῦτο Brunck. edidit ex Mss. ut probabile est, εἰμί. Lege igitur, οὔκουν τόδ' ἔργον εἴμ' ὁ ποιήσας ἐγώ. Alexid. apud Athen. iii. 32. p. 118. κατεδηδόκασι τὰ λάχαν' αἱ τρωξαλλίδες. Soph. Aj. 658. χὡ δεινὸς ὅρκος, χαὶ περισκελεῖς φρένες. Iamblich. V. P. 78. καὶ αἱ παρὰ φύσιν ἡδοναί. Pors.

93. Citat Suid. in κομψόν. Bent.

94. τοῦ. τὸ Suid. Ms. τεχνάζειν. Pors. ἡμέτερος. Sic non solum habent edit. priores, sed etiam Suid. v. πυραμοῦς et v. τεχνάζειν, ubi locus hic adducitur. Ea autem lectio si retinenda est, versui huic utique præfigi debet persona Eurip. quippe cui hæc conveniunt, non vero Mnesilocho. Meurs. ad Lycoph. v. 593. ἀσύγκλωστον quid in hoc loco animadvertens pro ἡμέτερος rescribendum censebat ὑμέτερος. Sed nos potius priori, quem diximus, modo huic loco consulendum censemus, ut nempe vox ἡμέτερος relinquatur, propter auctoritatem Suid. et versus hic Eurip. tribuatur. [Præfigenda persona Eurip. Reisk.] Ceterum sensus hujus loci est is, quem in versione expressimus. πυραμοῦς enim hic capitur pro *palma* vel *victoria*, quoniam πυραμοῦς, quod erat genus placentæ, præmii loco dabatur iis, qui in pervigiliis vigilantia alios vicissent. Vide Suid. locis laudatis. Kust. Hoc dicit Mnesilochus, non quasi et ipse sit tam vafer, ut in ea re palmam ferat, sed quia Eurip. favet et ab ejus partibus stat. Berg. In Eqq. 277. ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς, ubi proverbialis locutionis ratio redditur. Brunck.

95. Lege ὡς 'Αγάθων vel ὠ 'γάθων. Bent. 'ὡγάθων ἐξέρχεται. Vulgo labante metro 'Αγάθων. V. ad v. 30. Brunck.

96. ο'ὑκκυκλούμενος. Bisetus [et Bent.] legit ο'ὑγκυκλούμενος idque interpretatur *encyclo indutus*, non male, quod ad sensum attinet. Nam encyclum erat genus vestis muliebris, cujus Aristoph. pluribus in locis meminit, et Agathon paulo post ut muliebri ornatus habitu a comico nostro introducitur. Sed quum exemplum hujus vocis et significationis desiderem, et præterea a vulgata lectione nunquam temere recedendum putem, videamus, annon τὸ ἐκκυκλούμενος commode hic interpretari possimus. ἐκκύκλημα apud veteres dicebatur machina quædam theatralis, rotas habens, cujus conversione res populo spectandæ exhibebantur, teste Polluce iv. 128. et schol. Arist. ad Ach. v. 407. Hinc ἐκκυκλεῖν, quod proprie notat res versatione talis machinæ oculis spectatorum exhibere, absolute interdum ponitur pro *in medium proferre*, cujus significationis exempla reperiet lector apud accuratissimum Casaub. ad Athen. lib. viii. cap. xv. Huc etiam pertinet nota illa Hesych. ἐκκυκλεῖ, ἐκκα-

κλύπτει. Contrarium est τὸ ἐγκυκλεῖσθαι apud comicum nostrum in Vesp. 697. et ἐσκυκλεῖν in hac ipsa fab. 272. Quare τὸ ἐκκυκλεῖσθαι eleganter et comice dicitur de re, quæ cum pompa et apparatu quodam insolito in medium producitur et proinde spectaculo digna est, quales erant res illæ, quæ in tragœdiis eo quo diximus modo spectatoribus exhibebantur. Quoniam igitur Agatho, qui vir erat, præter morem muliebri indutus habitu et speciem insolitam præ se ferens, domo prodibat, tanquam de persona tragica Aristoph. de eo dixit οὑκκυκλούμενος, quasi diceres *qui cum insolita specie apparet.* Juvat hanc interpretationem, quod infra v. 265. Mnesilochus, sumptis itidem in domo Agathonis muliebribus vestibus, quum templum Cereris jam aditurus esset, dicat εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω. Uti enim comicus de Agathone domo exeunte ἐκκυκλεῖν dixit, sic ibi de Mnesilocho templum Cereris ingressuro εἰσκυκλεῖν; ob eandem scilicet, quam ante memoravimus causam. KUST. ἐκκυκλεῖσθαι proprie est in machina theatrali ostendi, deinde absolute *apparere, prodire.* Vide ad Acharn. 407. Etiam sine isto respectu κυκλεῖν de itione usurpatur, ut κυκλεῖν βάσιν, κυκλεῖν πόδα, ἀνακυκλεῖσθαι. Vide in Avv. 1379. BERG. οὑκκυκλούμενος. Infra 265. Agatho postquam Eurip. et socero apparatum omnem, quo illis usus erat, concessit, domum se inferri jubet his verbis: εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω. Quem versum absurde vulgo Mnesilocho tribuunt, et ridiculum in modum interpretatur Kust. In Acharn. Dicæopolis Eurip. convenit, pannos mendicique tragicum ornatum ab eo mutuaturus, eumque rogat, ut foras prodeat, his verbis: ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'. Respondet Eurip. 409. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή. Scilicet erat ἐκκύκλημα machina theatralis in tragœdiarum repræsentatione adhiberi solita, de qua sic Pollux iv. 128. καὶ τὸ μὲν ἐκκύκλημά ἐστι ξύλων ὑψηλῶν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος. δείκνυσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόῤῥητα πραχθέντα. καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ἐκκυκλεῖν, ὅτε δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσκυκλεῖν ὀνομάζεται. καὶ χρὴ τοῦτο νοεῖσθαι καθ' ἑκάστην θύραν, οἱονεὶ καθ' ἑκάστην οἰκίαν. ἡ μηχανὴ δὲ θεοὺς δείκνυσι, καὶ ἥρωας τοὺς ἐν ἀέρι, Βελλεροφόντας καὶ Περσεῖς, καὶ κεῖται κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον ὑπὲρ τὴν σκηνὴν τὸ ὕψος. Sic legenda Pollucis verba, quæ vulgo mendose feruntur; nec mirum, si ex istis, ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται, nihil extundere potuerunt interpretes. Machinæ unum erat nomen ἐκκύκλημα: sed pro diverso illius usu, quo intus in scenam, vel e scena intro vehebatur persona quælibet, duplex erat verbum ἐκκυκλεῖν, εἰσκυκλεῖν, quæ ut apud comicum distincta, sic Onomastico fuerunt enotata. Facete noster Agathonem tragicum poëtam, itemque in Acharn. Eurip. non pedibus in scenæ solo gradientes inducit, sed, tanquam deos aut heroas, sublimes in machina tragica vectos. Nihil hic viderunt interpretes, qui ἐκκυκλεῖσθαι non sua propria significatione accipi voluerunt, sed absolute pro *apparere, prodire,* idque *cum insolita specie;* quum revera significet *sublimem in machina inferri.* In fabulæ repræsentatione sic ostendebatur Agatho; eodemque modo in Acharn. Eurip. Quapropter postquam eum evocavit Dicæopolis, ex interiore ædium, nondum a spectatoribus conspectus, respondet, *E-vehar quidem in machina sublimis; sed descendere non vacat.* BRUNCK.

98. Κυρήνην. De hac vide schol. Aristoph. ad Ran. 1362. et Suid. v. δωδεκαμήχανος. KUST. Hæc erat meretrix, cujus mentio in Ran. 1362. Quia autem Agathon effeminatus erat et comtulus, hunc videns putat eum esse mulierem, uti in Eccl. 167. BERG. Nobile scortum Cyrene, de qua vide ad Ran. 1328. BRUNCK.

99. Gry. αὖ. BENT. In Avv. 226. ὄποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται. Ita etiam hic lego. Edd. ἄν. BERG.

100. μύρμηκος ἀτραπούς. Vide Suid. v. μύρμηξ et v. χορικός. KUST. Videtur proverbii speciem habere de rebus minutis et exilibus. Simile est ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη in Nub. 832. BERG. Cf. Jacobs. in Wolfii Anal. ii. p. 348. DIND. ἥ τι Suid. in μύρμηξ: sed fo. ἔτι. BENT. Hoc, ni fallor, vult Pors. notula in ed. 1532: διαμινύρεται' scripsit vel scripturus erat librarius in Suid. Ms. v. μύρμηξ· sed fecit —υρίζεται, ut ed. Med. DOBR. μυρμήκων Suid. ed. Ms. (ibid.) PORS. ἥ τι διαμινύρεται. Sic tam ad metri quam ad linguæ rationem recte emendavit Dawes. vulgatam lectionem διαμινυρίζεται. BRUNCK. Cf. Reisig. i. p. 49. DIND.

101-3. Proodus hic est tribus versibus constans, qui finiuntur verbis λαμπάδα, ἐλευθέρα, βοάν. Duo priores sunt ionici a majore trim. et dim. catal., ultimus est iamb. dim. HOTIB.

102. λαμπάδα. Quia Ceres facibus incensis quæsivit Proserpinam. Ex notis Biseti. BERG.

103. πατρίδι χορεύσασθαι. Verti ac si scriptum esset πατρίᾳ χορεύσασθε βοᾷ,

uti proculdubio scribendum est. Nam vulgata lectio commodum non habet sensum. Ceterum vox πατρίᾳ, si majusculis litteris scribatur cum iota adscripto, ut in antiquis Mss. fieri solet, hoc modo ΠΑΤΡΙΑΙ, facile cum ΠΑΤΡΙΔΙ itidem majusculis litteris scripto confundi potest. Kust. βοάν. Forte βοᾷ, ut infra 125. ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ. Potest tamen ferri etiam βοὰν, ut sit ellipsis præpositionis κατὰ: sed tunc est sensus, *cum libera patria tripudiate ad clamorem*. Et ita accipit Bisetus. Berg. χορεύσασθαι βοὰν, *saltando clamorem tollere*. Dithyrambica locutio, quales aliæ nonnullæ in hoc cantico, data opera a comico conquisitæ in Agathonis μελοποιίας irrisionem. Hoc non animadvertit Kust. alioquin ei non venisset in mentem ξὺν ἐλευθέρᾳ πατρίᾳ χορεύσασθαι βοᾷ, quod utique insulsum est. Brunck. Lege χορεύσασθε. Bent.

104. Agathonem comitantur actores tragici chori, quem ille erudiebat, proximisque ludis populo exhibiturus erat. Non est hic chorus fabulæ, qui e mulieribus constat Cereris et Proserpinæ festum celebrantibus. Brunck.

104-29. Hæc si strophica sunt, ut esse consentaneum est, resectis interpretamentis, in hunc fere modum scribes: στροφὴ α'. X. Τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος; | ********* | Λέγε νυν· εὐπίστως τοὐμὸν (*anacreont.*) | Δαίμονας ἔχει σεβίσαι. (*anacr. catal.*) | ἀντιστρ. α'. 'Α. Ἄγε νυν, ὄπλιζε, Μοῦσα, Χρυσέων ῥύτορα τόξων | Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας. | Γύαλα Σιμουντίδι γᾷ! | στροφὴ β'. X. Χαῖρ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς (*troch. dim.*) | Γέρας ἱερὸν, Φοῖβε, προφέρων! (*iamb. dim.*) | ἀντιστρ. β'. 'Α. Τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοισι | Κόραν ἀείσατ' ἀγροτέραν! | στροφὴ γ'. X. Ἕπομαι, κλῄζουσα σεμνὸν | Γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς, (*anacreont.*) | Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ. (*anacr. catal.*) | ἀντιστρ. γ'. α'. 'Α. Λατώ τ', Ἀσίδος τε κρούματα | τα ποδὶ παράρυθμα, Φρυγίων | Διανεύματα Χαρίτων. | ἀντιστρ. γ'. β'. X. Σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν, | Κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων, | Ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ, | ἐπῳδός. Τᾷ φῶς ἔσσυτο δαίμονος ὄμμασιν, | Ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίου γ' ὀπός. | Ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ. (*dochmaïci.*) | Χαῖρ', ὄλβιε παῖ Λατοῦς! (*anacr. catal.*) Epodum simul adscripsi, quoniam ibi quoque leviter turbatum erat tum illato δαιμονίοις, quod obscurum, tum minus recte descriptis versibus, omissoque γὲ post αἰφνιδίου, ruente metro. Jam strophas percenseamus, quæ propemodum omnes interpolationibus fœdum in modum sunt deturpatæ. Nam quæ stropha prima in vulgatis, invito quidem versu, leguntur, εὐπίστως δὲ τοὐμὸν, ingenium ea glossatorum vulgare produnt, languida sua καὶ μὲν δὲ ubique infercientium. Haud difficilius τὸ καλλίσταις ἀοιδαῖς stropha secunda, et Ἄρτεμιν illud inculcatum post ἀείσατ' in antistropha judicabitur; nec majorem, credo, scrupulum injicient vel Ἀσίδος usurpatum a me versus causa pro vulgato Ἀσιάδος, vel εὔρυθμα, pessime adscriptum vulgo τῷ παράρυθμα, paulo insolentius illi adhibito pro εὔρυθμα. Cithara autem intelligenda in Ἀσιάδος, quoniam instrumenti hujus ferebantur inventores Lydi. Quod et optime callebant Paris et Phryges: Plutarch. de fortuna Alexandri Magni lib. 1: Καί τινος αὐτῷ (Ἀλεξάνδρῳ) τῶν ἐγχωρίων ὑποσχομένου τὴν Πάριδος λύραν, εἰ βούλοιτο, δώσειν, οὐδὲν, ἔφη, τῆς ἐκείνου δοῦμαι· τὴν γὰρ Ἀχιλλέως κέκτημαι, πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἀνεπαύετο, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν· ἡ δὲ Πάριδος πάντως μαλακήν τινα καὶ θήλειαν ἁρμονίαν ἐρωτικοῖς ἔψαλλε μέλεσι. Huc referendum Φρυγίων διανεύματα Χαρίτων, quæ descriptio est citharæ. Quanquam fere terram intelligi malim, ut pulsationes Asiæ dicantur pro pulsationibus Asiaticis (citharæ). De his igitur locis omnibus facile concessum iri suspicor, et corrupta esse, et satis probabiliter emendata. Sed strophæ 1 inter versum 1 et 3 lacunam me statuere, cum ad sententiæ integritatem nihil desiderari videatur, id fortasse erit qui miretur negetque ferendum esse. Sane non nisi antistrophæ ratio metrica nos docet, versum hic excidisse, qui qualis fuerit, mea non multum refert indagare, remque integram relinquere lectoribus tuto possim. Cum tamen similia fere omittantur, simillimumque aliquid, ita ut superfluum videri potuerit, lectum olim fuisse hoc loco, sententia ipsa doceat minime laborans; orta mihi suspicio, tale quid profectum esse ab Aristoph. ludens Agathonis ingenium hic quoque expressuro: Τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος; | Τίνι δὲ θεῶν ὁ κῶμος; | Λέγε νυν etc. Dæmonas a diis etiam apud alios distingui, constat; quod nescientes vulgaris moduli librarios alterum istorum versuum neglexisse, fuerit consentaneum.

Atque hæc quidem sunt ea, quæ de adornando loco difficiliore dicenda habuimus. Nam duas unius strophæ antistrophas et alibi sæpius observare licet, velut Ran. 925 seqq. Adjiciamus versionem. *Chorus*. Cuinam deo festum instituitur? dic igitur: propensus ego sum in deorum cultum. *Agathon*. Age igitur, arcus dominum aurei, Musa, celebra, Phœbum, qui Simuntidis urbis mœnia

condidit! *Chorus.* Salve, eleganti munere prædite, qui artem sacram, Phœbe, exhibes, i. e. exerces. *Agathon.* Saltusque silvosos virginem colentem canite agrestem! *Chorus.* Sequor, laudibus efferens almum Latonæ genus, Dianam nuptiarum expertem. *Agathon.* Et Latonam, atque Asiæ pulsationes pedi congruas, Phrygiarum nutus Charitum. *Chorus.* Veneror Latonam dominam, citharamque, matrem hymnorum, masculo probatoque cantu. Quam exaudientis vocemque nostram inexpectatam gaudio perfundi solent deæ lumina. Quamobrem celebra Phœbum dominum. Salve, beate Latonæ fili! Affectata hæc propemodum omnia; sed talia decebant Agathonem, parenthyrsi amantissimum. Hotib. Ad Thesmoph. accedo. Cujus fabulæ modo non omnia ipse primus suis numeris restituisse dicar. Etenim semel tantum mihi mea præripuit Bent. Quæ vero in hanc partem conati sunt Herman. et Hotib. ea debent in censum referri operum, quibus illa fuerit laus, ut inde aliquis cognoscere posset, non quid effecerint homines eruditi, verum quid facere voluerint. Tu vero, lector, si sapis, meam rationem comprobaturus sic lege:—107. et seqq. *στρ. α΄.* ΑΓ. *ἄγε νῦν μ' ὅπλιζε Μουσᾶν* | *ἱερῆ'.* *'Αονίαι δεξάμεναι* | *λαμπάδα κόραι ξὺν ἐλέυ-* | *θέρᾳ τᾷ πλατίδι—* | *ἀντιστρ. α΄.* ΧΟ. *τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος;* | *λέγε νῦν.* ΑΓ. *εὐεπὲς ἔστω στόμα σόν·* | ΧΟ. *δαίμονα δ' ἔχει σεβίσαι·* | ΑΓ. *χορεύσασθ' ἐν βοᾷ* | *στρ. β΄.* *χρυσέων ῥύτορα τόξων* | *Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας* | *γύαλα Σιμουντίδι γᾷ·* | *ἀντιστρ. β΄.* ΧΟ. *καλλίσταις ἐν ἀοιδαῖς,* | *χαῖρ', εὐμούσοισί τε τιμαῖς* | *γέρας ἷερον* [sic] *προφέρων.* | *στρ. γ΄.* ΑΓ. *τάν τ' ἐν οὔρεσι δρυογόνοισιν* | *ἀείσατε κούραν* | *"Αρτεμιν ἀγροτέραν.* | ΧΟ. *ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὸν* | *γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς* | *"Αρτεμιν ἀπειρολεχῆ.* | *ἀντιστρ. γ΄.* ΑΓ. *Λατώ τ' 'Ασίδος ἄρυθμα κρούμα-* | *τα ποδὶ Φρυγίῳ διν-* | *εύματά τε Χαρίτων.* | ΧΟ. *σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν* | *κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων* | *ἀρσένι βοᾷ δονάκων.* | *ἐπῳδός.* ΑΓ. *τᾷ φάος ἔσσυτο Μαιονίοις ὄμμασιν ἡμετέροις τε δι' αἰφν-* | *ιδίου γ' ὀπός· ὧν* | *χάριν, ἄνακτ' ἄ-* | *γαλλε Φοῖβον* | *τιμᾷ.* ΧΟ. *χαῖρ' ὄλβ-* | *ιε παῖ Λατοῦς.* Versuum et vocum sedes paulum mutavi: at nunquam id feci sine causa probabili. In ipso cantus initio reposui versum, qui vulgo legitur post *σεβίσαι.* Verum ecquis non videt *ἄγε νῦν ὅπλιζε* non posse non carminis esse exordium? V. 2. Vulgo *ἱέραν* [sic] *χθονίαις*: quæ nequeo intelligere. Ex *ἱέραν* [sic] erui *ἱερῆ'*: quocum, ut sententia melius procederet, conjunxi *μοῦσα* in *μουσᾶν* mutatum. Agatho ipsum se appellat *Μουσῶν ἱερῆα*, ut Horat. a se audit *Musarum sacerdos:* mox e ΧΘΟΝΙΑΙΣ erui ΑΟΝΙΑΙ. Vox eadem alibi depravatur. Egregia est emendatio Valckenærii legentis ΑΟΝΩΝ pro ΔΟΜΩΝ in Phœn. 652. Hic *'Αονίαι—κόραι* sunt Musæ. V. 4. Vice *πατρίδι* reposui *πλατίδι.* Hesych. *πλάτιν γυναικῶν, τὴν ἄθροισιν.* Idem *πλατὶς, γυνὴ—σύνοδος, ἄθροισμα.* Et sane *πλατίδι* exstat in Ach. 132. V. 6. Ex *εὐπίστως δὲ τοὐμὸν* erui *εὐεπὲς ἔστω στόμα σὸν* et *δ'* ad v. 7. detrusi. Illud *εὐεπὲς ἔστω στόμα σὸν* bene convenit cum formula notissima *εὐφημία 'στω* in v. infr. 295. et *στόμα εὔφημον ἅπας ὁσιούσθω* in Bacch. 70. Similiter apud Latinos dicitur *Favete linguis.* V. 8. Voces *χορεύσασθαι βοὰν* exstant vulgo in v. 4. post *ἐλευθέρᾳ πατρίδι*: et sane quoad constructionis ita legi debent: etenim vv. 5, 6, 7, sunt quasi *παρενθετικῶς* dicti. ibid. *ἐν βοᾷ* reposui, ne quis mecum hæreret de syntaxi *χορεύσασθαι βοάν*: immo elegans est *ἐν* hic pro *σύν*: vid. Musgr. ad Soph. Phil. 61. V. 12. Vulgo *χαῖρε καλ. ἀοι. Φοῖβ' ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς.* V. 15. *ὄρεσι* et mox *κόραν ἀείσατ'* leviter mutavi. V. 21. Vulgo *τε κρούματά τ' 'Ασιάδος πόδι παράρυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων διανεύματα Χαρίτων.* Inter quæ *δινεύματα* emendavit Bent. et Brunck. qui citare poterant Hom. Ιλ. Σ. 494. *κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον·* mox in *παράρυθμ' εὔρυθμα* latent lectio corrupta et corruptæ emendatio et emendationis corruptela. Lege Γαρ· *ἄρυθμα· εὔρυθμα.* ideoque reposui var. lect. *ἄρυθμα.* Mox de *'Ασίδος* et *'Ασιάδος* permutatis, vide Blomfield. ad Pers. 275. et de *Φρυγίῳ* et *Φρυγίων* et similibus vid. Præf. ad Tro. p. xxviii. Quæ fuerint *Phrygiæ Gratiæ*, exputare nequeo. V. 26. Pro *δοκίμῳ* reposui *δονάκων.* Vid. ad Ran. 233. V. 27. *δαιμονίοις* non intelligo. Dedi *Μαιονίοις.* scil. Hom. cf. Οδ. Θ. 64. Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε· δίδου τ' ἀγαθόν τε κακόν τε· ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε· δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. Aliis fortasse placebit *δαιμονίως ὄμμασιν ἡμετέροις γε*: illud enim *δαιμονίως* aliquatenus tueri poterit Nub. *δαιμονίως ἐφθέγξατο* dictum de Carcini filio Tragœdo, quem ridet iterum infr. 440. G. Burges.

105. *εὐπείστως.* Reisk.

106. Frob. *δαίμονά ἔχεις.* Gry. *δαίμονας ἔχει* et Suid. in *σεβαστός.* Bent. *ἔχει.* animo meo facile imperari et persuaderi potest ut deos colat. Reisk. *ἔχει* ex Suid. Toup. in Suid. iii. p. 120. *ἔχειν* Suid. Ms. *σεβίσαι.* Pors. *δαίμονας ἔχει σεβίσαι.* Sic recte Suid. in *σεβαστὸς* et in *σεβίσαι.* Viderat Reisk. vulgatum *ἔχεις,*

mendosum esse, et ἔχει reponendum. Brunck.

107. Fo. ὄλβιζε: vid. 118. Bent. ὄπλιζε Φοῖβον. Dithyrambica rursus locutio: id est ἑτοίμαζε ὕμνον εἰς Φοῖβον. Brunck.

109. Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας γύαλα. Nihil hic viderunt priores commentatores et interpretes. Nam verus hujus loci sensus est is, quem in versione expressimus, *qui urbis Trojæ mœnia condidit*. Verba enim hic fiunt de Apolline, quem una cum Neptuno Trojæ conditorem exstitisse ex veteribus scriptoribus satis constat. γύαλον autem non solum *cavitatem* apud Græcos significat, sed etiam cujusvis rei latera ambitu suo cavum quoddam efficientia, vel simpliciter cujusvis rei ambitum vel septum: unde recte ab Hesych. exponitur περίβολος. Sic γύαλα θώρακος dicuntur latera thoracis corpus ambientia: quæ alias etiam κύτη vocantur. Apud Eurip. Ion. 220. γύαλα appellantur septa vel limina adyti Apollinei. Ait enim, θέμις γυάλων ὑπερβῆναι; *fasne est septa hæc* (vel *limina*) *transscendere?* Qui locus non recte vulgo vertitur. Si igitur vox γύαλον quemvis περίβολον notare potest, non mirum est Aristoph. *mœnia urbem ambientia* γύαλα hic vocasse. Quod autem ad vocem χώρας attinet, notandum est, eam hic significare *urbem*: quo sensu voces synonymæ χθὼν et γῆ interdum etiam apud poëtas accipi solent. Exemplis quibusdam rem ab aliis, quod sciam, nondum observatam illustrabo. Apud Eurip. Hec. 16. γῆς ὁρίσματα dicuntur *mœnia* (proprie *termini*) *urbis* Trojæ. Additur enim in versu sequenti, πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονός: ubi Τρωϊκὴ χθὼν manifeste de urbe Troja dicitur, quam in versu præcedente simpliciter γῆν appellaverat. Confirmat hanc interpretationem Schol. vetus ad illum locum, cujus hæc sunt verba: τὸ γῆς μὴ νομίσῃς διὰ τὴν περὶ τὴν Τροίαν γῆν, ὡς οἴονταί τινες κακῶς· ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν Τροίαν· ἵν' ᾖ τὰ ὁρίσματα, ἀντὶ τοῦ οἱ πύργοι. περιορισμὸς γὰρ τῆς ἐν τῇ πόλει γῆς οἱ πύργοι. ὥστε τῆς γῆς ὁρίσματα καὶ τὸ πύργοι Τρωϊκῆς χθονὸς ταὐτόν ἐστιν. ὅτι δὲ ταὐτόν ἐστι, καὶ οὐχ, ὡς ἐκεῖνοί φασι, μαρτυρεῖ τὸ ἐπεὶ δὲ Τροία, ὃ ἐπέφερε πρὸς τὰ δύο, δηλῶν ὡς ταυτοσήμαντά ἐστι. Recte observat Schol. Eurip. dicto loco urbem Trojam periphrastice designare per γῆς ὁρίσματα et πύργοι Τρωϊκῆς χθονός: id quod exinde etiam probat, quod tragicus statim subjiciat ἐπεὶ δὲ Τροία: utpote quæ superioris periphrasis sit interpretatio. Apud eundem Phœn. 1203. πύργων μὲν οὖν γῆς ἴσχομεν κατασκαφάς: i. e. *prohibuimus igitur eversionem turrium urbis hujus*. Loquitur enim ibi de urbe Thebarum, quam Argivi oppugnaverant. Idem in Troad. 868. καὶ γῆ δορὶ πεσοῦσ' Ἑλληνικῷ: *et urbe, quæ hasta* (i. e. *vi bellica*) *Græcorum cecidit*. Et 1299. οὐράνια πεσοῦσα δορὶ καταφθίνει γῆ· *alta urbs* (i. e. Troja) *excisa perit*. In eadem fabula v. 4. Τρωϊκὴ χθὼν est ipsa Troja: quam in eodem dramate v. 816. Τροίας χθόνα vocat. Apud eundem, Ion. 74. Ion dicitur κτίστωρ Ἀσιάδος χθονός: i. e. *conditor Asiaticarum urbium*. Hæc qui a nobis annotata legerit, minus, ut puto, mirabitur, χώραν ab Aristoph. bic pro *urbe* poni. Kust.

112. ἐν εὐμελοῦσι τιμαῖς γέρας ἱερόν. Scribo et distinguo ἐν εὐμολόσοισι, τιμαῖς γέρας ἱεροῦ προφέρων. Sic etiam locum hunc verti. Kust.

114-19. Vid. Valck. ad Eurip. Hippol. p. 196. E. Dind.

115. Ἄρτεμιν Ἀγροτέραν. In Lys. 1267. Berg.

117. κλῄζουσα. Sic bene scriptum in cod. Vulgo κληΐζουσα. Brunck.

120. Ἀσιάδος. Priores interpretes hic subintelligendum putabant γῆς, quasi de pulsatione terræ, sive saltatione, hic loqueretur comicus: qua in re valde eos fefellit opinio. Nam κρούματα Ἀσιάδος hic significat *pulsus citharæ*; subintellecta nimirum voce κιθάρας, ut jam ante recte monuit illustriss. Spanh. ad Callimach. p. 467. Cithara quippe Ἀσιὰς dicta fuit, quod a Lydis in Asia primum inventa crederetur. Etymol. Ἀσιάδος — εὑρέθη. Vides hunc ipsum locum comici ab eo exponi. Hesych. Ἀσιὰς, ἡ κιθάρα, διὰ τὸ ἐν Ἀσίᾳ εὑρῆσθαι. Schol. Apoll. Rhod. ad libr. ii. v. 779. καὶ ἡ κιθάρα Ἀσιὰς λέγεται· ἐπεὶ ἐν Λυδίᾳ πρῶτον εὑρέθη. Eurip. in Cycl. 442. — Ἀσιάδος οὐκ ἂν ἥδιον ψόφον κιθάρας κλύοιμεν.—*Asiaticæ non libentius strepitum citharæ audiverimus*. Hinc obiter emendandus Plutarch. lib. de Musica p. 1133. ubi de citharà agens inquit, ἐκλήθη δὲ Ἀσίας etc. Lege Ἀσιάς. Vide etiam Suid. v. Ἀσία, ubi locus hic comici recte etiam exponitur. Kust. Ἀσιάδος, id est, *citharæ*. Etymol. M. p. 153. l. 31. Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτω καλεῖται. εἴρηται δὲ, ὅτι ἐν Ἀσίᾳ τῇ πόλει τῆς Λυδίας κειμένῃ ἐν Τμώλῳ πρῶτον εὑρέθη. Nescio an unquam urbs exstiterit, cui nomen Ἀσία, quam tamen recenset etiam Steph. Hujus non meminit schol. Apollonii ad ii. 777. Ἀσίαν δὲ ἐνταῦθα τὴν Λυδίαν φησίν. οὕτω γὰρ ἡ Λυδία πρότερον

ἐκαλεῖτο. διὸ καὶ ἡ κιθάρα Ἀσιὰς ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν τῇ Λυδίᾳ πρῶτον εὑρεθῆναι. καὶ Ὅμηρος (Il. B. 461.) Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. Explicationem hanc erudite executus est Kust. Brunck. Add. grammaticum Ms. in Montf. Biblioth. Coislin. p. 607. Dind.

122. Lege δινεύματα κουφήτων. Bent. διανεύματα. Forte legendum δινεύματα. Brunck. δινεύματα. Emendationem hanc adstruunt doctorum virorum observata ad Hesych. glossam: διανεύει, στρέφει, κυκλεῖ. Id.

125. Citat Suidas v. ἄρσενι βοᾷ. Kust.

126. Adscribitur ΑΓ. Bent. ἔσσυτο. Vid. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 266. A. Dind.

127. Frob. ὅπως: al. ὀπός. Bent.

128. ἄλλε. Sic etiam ed. Basil. At ed. Paris. ἄλλα: quarum lectionum neutra sana esse potest. Bisetus legit ἄλλος: quod admittam, donec meliores codices nactus fuero. In Exc. Scal. reperio ἄγαλλε, i. e. *honora*, quæ conjectura non videtur aspernanda. Ea autem si admittatur, τιμᾷ, quod sequitur, erit dativus Doricus, non verbum, ut ἀγάλλειν τιμᾷ dictum sit pro simplici ἀγάλλειν, i. e. *honorare*. Kust. ἀλλά. Ita ed. Farrei. Brub. autem et nupera ἄλλε. mox τιμᾶ sine iota eadem: unde puto τίμα in imperativo. Berg. ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ. Si nullum hujus fabulæ nactus fuissem Cod. non aliter versiculum hunc edidissem, facileque mihi se probasset eadem ista lectio a Scal. enotata, sive illam e veteri libro excerpserit, sive conjectura adsecutus fuerit vir longe doctissimus. Ignorabat sane Kust. *quid distent æra lupinis*, quando posthabita optima illa lectione, futilem Biseti conjecturam amplexus est. Quam scripturam repræsentavi, eandem plane et perspicue exhibet August. Cod. In Junt. excusum ὧν χάριν ἄνακτ' ἄλλε Φοῖβον τιμᾷ, omissa syllaba ΑΓ, nescio an librarii qui codicem Urbinatem descripsit, anne typothetæ culpa. Correctores exercuit, sed frustra, hæc menda. Pro ἄλλε Zanettus edidit ἀλλὰ, servato τιμᾷ cum ι subscripto. Posterior Veneta ad prioris exemplum excusa habet ἀλλὰ etiam et τιμᾷ sed sine ι subscripto, quod typographicum vitium Bergl. suspicionem injecit legendum esse τίμα in imperativo, quod etiamsi admitteretur, remaneret tamen vox absurda ἀλλά. Hanc Bisetus in ἄλλος mutavit, significante, ut ipse jussit, πᾶς τις: hocque Kust. secutus est, vertens, *quorum gratia regem quilibet Phœbum honorat*. Brunck.

129. ὀλολύζεις γέρων. Hæc non pertinent ad seriem fabulæ, sed est παρεπιγραφή, qua significatur, Mnesilochum, audito cantico Agathonis, præ voluptate et lætitia clamorem edidisse. Quare scribendum erit ὀλολύζει γέρων. Sic infra post v. 283. ὀλολύζουσι γυναῖκες itidem est παρεπιγραφή. Ceterum ὀλολύζειν non solum significat flebilem et lugubrem ululatum edere, sed etiam quemcunque clamorem tollere, ut a viris doctis satis probatum est. Kust. Est ὀλολυγὴ plerumque clamor faustus. V. Eqq. 613. Berg. Scal. ὀλολύζοις: vid. 283. Bent. Recte Kust. ὀλολύζει. Atque ita Suid. in v. notante Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 107. ὀλολύζει ὁ Suid. Ms. v. Pors. Vide Append. ad Toup. p. 504. Dobr. Post hunc versum παρεπιγραφὴ vel ad marginem, vel inter versus scripta, ὀλολύζει ὁ γέρων, ab alio librario in contextum illata fuit, tanquam si esset versus fabulæ, depravata insuper scriptura, ὀλολύζεις γέρων. Eam, tanquam inutilem, prorsus omisi, ut aliam in Lys. 304. Brunck.

130. Γενετυλλίδες. Vide Suid. v. Γενετυλλὶς, ubi locum hunc citat, et Meurs. in Piræo cap. ult. Kust. Deæ quædam affines Veneri. Berg.

131. κατεγλωττισμένον. Vide Suid. v. κατεγλωττισμένον et nos ibi. Kust. Unde καταγλωττίσματα, *oscula lasciviora et delicata*: V. Nub. v. 51. Berg.

132. μανδαλωτόν. V. Ach. 1199. Berg.

133. Citat Suid. v. γαργαλίζει. Kust.

134. Gry. νεανίσκ', εἴ τις. Bent. ὅστις. Ita ed. Farrei. Brub. εἴτις: nupera ἥτις. Berg. ὅστις εἶ. Male in Junt. aliisque quibusdam εἴ τις εἶ, quod est etiam in Cod. nostro. Zanettus ὅστις bene emendavit. Primum in Frob. excusum fuit ἥτις, quod ceteræ deinceps licet pravum retinuerunt. Brunck. καί σ', ὦ νεᾶνις. Pors.

135. ἐκ τῆς Λυκουργίας. Æsch. scripsit Lycurgum fabulam. Ad cujus verba in sequentibus sine dubio alludit, ubi Agathonem alloquitur semivirum. Berg.

136. γύννις. Vid. Boëttiger. in Wilandi Museo Attico i. 2. p. 358. Toup. in Suid. i. p. 111. Dind.

137. Citat Suid. v. βάρβιτον. Mnesilochus autem hæc admirabundus dicit, videns Agathonem muliebri habitu indutum esse. Kust. λαλεῖ. Sic Suid. ed. et Ms. v. βάρβιτον, ubi Ms. ὦ τὸ φίλον στ. Pors. τί βάρβιτος μέλει κροκωτῷ; Vulgo λαλεῖ, satis insulse. Præstantissimi Valck. emendationem recepi, quem vide ad Eurip. Hippol. p. 187. Exemplis ibi prolatis adde nostrum Eqq. 1022. τί γὰρ ἔστ' Ἐρεχθεῖ, καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί; et Epicharmum apud Stob. in Floril. Grotii p. 365. τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Brunck. τί βάρβιτος λαλεῖ κροκω-

τῷ; quid barbitûs dicit, quid dicendum habet, crocotæ? quid illi cum hac est rei? Friget præ hac librorum lectione Brunck. probata Valck. correctio, τί β. μέλει κρ.; Hotib.

139. ἀξύμφορον Suid. in βάρβιτος. Bent.

140. τί δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία; Hic jam alludit ad illud Epicharmi apud Stob. Serm. lxxxix. τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Berg. δὲ Suid. Ms. [et ed. Med. in βάρβ. Dobr.] Pors.

141. Suid. in πέος habet τρέφῃ: at ει Atticum est. Mox idem ποῦ δὲ τὸ πέος: at ποῦ τὸ πέος in Λακωνικαί. Bent.

142. Suid. v. πέος et schol. ad Vesp. 1153. Kust. ποῦ τὸ πέος; Suid. v. Λακωνικαί. Schol. ad Vesp. 1153. ποῦ δὲ τὸ πέος; Suid. v. πέος. Pors. Λακωνικαί. ἀνδρεῖα ὑποδήματα. Suid. e comici Schol. ad Vesp. 1159. Brunck.

144. ἐκ τοῦ μέλους ζητῶ σε. Quia nimirum ejus carmen est θηλυθριῶδες, ut paulo ante dicebat; hinc et ipsum talem esse vult conjicere: et quia ipse talis est, ejus carmina etiam sunt talia. ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει, ut ipse infra dicit. Berg.

146. μὲν om. Suid. ἄλγησις. Pors. ψόφον, aut τὸν φθόνον μὲν τοῦ ψόγου. Reisk.

147. τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην. Potest etiam verti, *dolorem nullum ostendi et præ me tuli*, nempe quem perceperim ex tua oratione. Et ita exponit Suid., nempe per οὐκ ἐλυπήθην, in ἄλγησις. Berg.

148. ἅμα γνώμῃ: *consulto*. Aliquando omittitur ἅμα. Ut apud Xenoph. de Athen. Polit. circa finem: οἱ δὲ τοῦτο γνώμῃ ποιοῦσι, ubi præcesserat, δοκοῦσιν οὐκ ὀρθῶς βεβουλεῦσθαι. Idem autem est ἅμα γνώμῃ, quod ξὺν νῷ, quod est Nub. 580. et ἅμα ante γνώμῃ ponitur pro σὺν, ne fiat confusio cum συγγνώμῃ. Berg.

149. χρὴ τὸν ποιητὴν ἄνδρα. Vox ἀνὴρ quando juncta est alii substantivo, articulum, quod sciam, non asciscit. Hoc quidem loco τὸν ab aliquo posteriorum editorum sine ulla auctoritate insertum videtur. Legam, χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα — quomodo hæc etiam melius cohærent cum prægressis. Pors. in censura Aristoph. Brunck. p. 576. Eodem modo Scal. et Bent. Dind.

151. αὐτίκα. Potest quandoque, ut hic, Latine verti, *principio*. Berg.

153. κελητίζεις. V. ad Lys. 60. Brunck. Φαίδραν. Propudiosæ libidinis mulier, quæ appetivit concubitum privigni, de qua et Euripides fecit tragœdias. V. Ran. v. 1069. et Vesp. v. 497. Res flagitiosa, quæ reticenda, inquit glossator Petronii. Berg.

155. Eurip. in Æolo in fragm. ἃ δὲ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα, Τοῖσι πένησι χρώμενοι θηρώμεθα. Quo in loco θηρώμεθα scripsi pro vulgato τιμώμεθα, quia illud aptius. Berg.

157. Σατύρους. Faciunt enim tragici poëtæ, qualis erat Agathon, satyrica dramata, quorum unicum tantum hodie exstat exemplum, nempe Eurip. Cyclops. Dicit autem hoc, quia Satyri sunt καταφερεῖς. Berg.

158. Scal. συμπίσω', male. Bent. σοὔπισθεν (in Aug. scriptum σὄὔπισθεν) esse possit pro σοι ὄπισθεν, ut sæpe μοὔστὶν pro μοι ἐστὶν scriptum reperitur: μοὔχρησεν pro μοι ἔχρησεν, μοὐδόκει pro μοι ἐδόκει, μοὐγκώμιον pro μοι ἐγκώμιον, de qua scriptura non ubivis probanda alibi agam. Hic subauditur σοι cum verbo συμποιῶ, et σοὔπισθεν est pro σοῦ ὄπισθεν, quod Reisk. etiam placuisse video. [σοῦ 'πισθεν (id est ὄπισθεν). Reisk.] Male hucusque excusum fuit σ' οὔπισθεν. ἑστηκὼς pro ἑστυκὼς est in Scal. Exc. Manifesta est causa, cur sæpe commutari debuerint. Brunck. ἑστυκώς. Sic recte ed. Paris. At edd. Basil. et Genev. male ἑστηκώς. Ceterum hæc adeo obscena sunt, ut pudor ea explicare vetet. Kust. Lege ut in Gry. ἑστυκώς. Galenus: Σατυρισμὸς, αἱ τῶν αἰδοίων ἐκτάσεις. Bent. ἑστυκώς. A στύομαι, *ut te a tergo adjuvem arrigens*. Nempe vult Satyrum agere, ad quam rem se ἕτοιμον dicebat et supra v. 59. Berg.

160. Citat Suid. v. ἀγρεῖος et v. ἄμουσα. Kust.

161. κἀνακρέων — κἀλκαῖος, pro καὶ 'Ανακρέων et καὶ 'Αλκαῖος. Brunck.

162. ἐχύμισαν. Suid. exponit ἔγχυμον ἐποίησαν. Vide eum v. ἐχύμισαν, ubi locum hunc comici adducit. Kust. Metaphora a coquis, qui temperant sapores ciborum, τοὺς χυμούς. Berg. Frob. οἱ περὶ — ἐχύμησαν. Lege οἵπερ ἐχύμισαν, ut Suid. in ἐμιτρώσατο. Bent. οἵπερ ἁ. ἐχύμισαν Suid. ed. Ms. vv. ἐχύμισαν. ἐμιτρώσατο. Cetera ut hic in v. ἐμιτ. [i. e. ἰ. τε καὶ διεκίνων 'Ι. sed ibi edd. Med. Kust. τε καὶ διεκίνουν, ed. Ald. τε καὶ διεκοίνουν (sic). Quare de Ms. intelligendus videtur. Dobr.] Pors.

163. ἐμιτροφόρουν τε. Citant hunc locum Harpocr. v. 'Ιωνικὸς et Suid. v. ἐμιτρώσατο. Ceterum particula τε in hoc versu redundat. Deinde pro διεκίνουν Valesius ad Harpocrat. v. 'Ιωνικὸς legit διεκινοῦντ' (i. e. διεκινοῦντο), quod non displicet. Intelligendus autem est hic locus de saltatione molli, quali Iones uti solebant, ut vel ex Horatii loco constat,

motus doceri gaudet Ionicos. Kust. [Conf. Pors. Tracts and Misc. Crit. p. 185. Dobr.]. Merito placet viro doctissimo illud διεκινοῦντο· nam et alibi comicus in passiva voce extulit hoc verbum de re, ut videtur, eadem; in Vespis 685. V. Eccl. 914. Berg. Frob. διεκίνων. Suid. διεκοίνουν in ἐμιτρόφορουν, et διεκείνουν in Ἰωνικῶς. Lege διεκίνουν. Bent. διεκίνουν Suid. ed. Ms. ἰωνικῶς. Pors. Recte quidem, si sensum loci spectes, Valesius, quo nemo fere elegantiori ingenio has literas tractavit, legebat διεκινοῦντο, *se movebant*. Quod vero dicit Kust. particulam τε redundare, in hoc judicium ejus desidero. Sed ne sic quidem versus sanus erit; imo, quod nec Valesius nec Kust. viderat, misere oneri succumbit. Verbum enim κινεῖν primam semper producit. Quo pacto quartam sedem degravat spondeus. Vide igitur an nos rem acu tetigerimus: ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς. Hesych. διακλῶν, θρύπτων. Idem: Ἰωνικὸν, τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος, ἢ θηλυκοῦ. Pollux iv. 91. ubi περὶ ὀρχήσεως agit. Λυγίσαι τὸ σῶμα, κάμψαι, κλάσαι. Quare διακλᾶσθαι Ἰωνικῶς est *corpus instar Ionum molliter movere, saltare*. Horatio, *artubus frangi*. Locus autem ita vertendus est: *Anacreon et Alcæus, qui musicis gratiam et venustatem conciliarunt, mitras gestabant et molliter more Ionum saltabant*. Toup. Em. in Suid. i. p. 166. 167. Huc respexisse videtur Dionysius Halicarn. in libello περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος p. 310. ed. Hudson. καὶ τῶν ῥυθμῶν πολλαχῇ μὲν τοὺς ἀνδρώδεις καὶ ἀξιωματικοὺς καὶ εὐγενεῖς, σπανίως δέ που τοὺς ὑπορχηματικούς τε καὶ Ἰωνικοὺς καὶ διακλωμένους. Id. ibid. ii. p. 611. ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς. Egregia emendatio, quæ sagacitati Jo. Toup. debetur, adeundi ad Suid. i. 128. et Epist. Crit. p. 169. Adtigerat hunc locum etiam Orvillius ad Charit. p. 560. cujus conjecturæ ideo tantum memini, ut ex ambarum comparatione æstimetur quantum *vir viro præstet*. Vulgata lectione nihil est mendosius: ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς. In Aug. διεκίνων. Brunck.

165. ἠμπίσχετο Elmsl. in Museo Crit. Cantabrig. V. p. 35. sive ad Eurip. Medeam p. 253. Dind.

167. ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει. Per φύσιν hic forma potius intelligitur. In eadem re Pind. voce μορφὴ usus est Nemeorum iii. ὧν καλὸς ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ. In isto autem, etiam simili loco, *ingenium* intelligitur voce φύσις, qui est ex Alcmæone Eurip. ὦ παῖ Κρέοντος, ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα Ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα, Κακῶν δ', ὅμοια τῇ φύσει τῇ τοῦ πατρός. Berg.

168. In margine sine *l* vel *f* scripsit Bentl. Φιλοκλέης et Ξενοκλέης. Editor not. Bentl.—Scribendum est propter tres caussas, ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλέης αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ· cui argute respondet, ὁ δὲ Ξενοκλέης ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ. Quod est apud Kust., Bergl., Brunck., ταῦτ' ἄρ', ab usu sermonis abhorret in hac re: atque in vetustis exemplaribus ταῦτ' ἄρ' legitur. Reisig. Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὤν. Forte in eo consistebat deformitas ejus, quia erat ὀξυκέφαλος, unde vulgo κορυδὸς dicebatur, ut ait comicus in Avv. 1295. ubi vide notam. Berg.

169. Ξενοκλῆς. Infra 447. Berg. ὁ δὲ Ξενοκλέης. Sic ad prosodiæ et metri canonas legendum. In Cod. ὁ Ξενοκλῆς, vacuo inter duas voces spatio, et ad marginem reposito δ' αὖ. Sed scripserat comicus ὁ δέ. In nomine Ξενοκλῆς secunda non magis produci debet, quam in Φιλοκλῆς superioris v. Sæpius in ista nominum forma peccatum, quod partim e codd. auctoritate, partim e metri legibus, partim ex analogia ad evidentiam usque demonstratur. Infra 440. ubi recte edidi, ὅστ' ἂν εἰ λέγοι πάρ' αὐτὴν Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου: vulgo legitur Ξενοκλῆς reclamante metro; nam nec pyrrichium nec iambum recipit quinta sedes octonarii trochaici, sed bene tribrachyn. Ran. 86. ubi edidi, ὁ δὲ Ξενοκλέης;—Ἐξόλοιτο, νὴ Δία: male vulgo legitur Ξενοκλῆς, quum tamen 787. veteres etiam impressi legitimam formam ostendant, οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου; non vero Σοφοκλῆς. Male vulgo Avv. 1295. legitur Κορυδὸς Φιλοκλεῖ· Χηναλώπηξ Θεογένει. ubi e membr. edidimus Φιλοκλέει, et ex analogia similium locorum Ἡρακλέει 567. ubi male vulgo legitur Ἡρακλεῖ. In eadem fabula prout vulgo fertur 281. in Φιλοκλέους antepenultima producitur contra artem et constantem comici usum. Tetrameter est trochaicus αλλα | χ' ουτος | ἑτερος | ουτος | εστι | μεν Φι | λοκλε | ους. Quis neget corruptam esse lectionem? Reposuimus αλλα | χ' ουτος | ἑτερος | αλλ' εσ | τιν μεν | ουτος | Φιλοκλε | ους. Jam scire vellem an manifestas illas corruptelas, centenasque aliquot ejusdem generis, quibus inquinatus erat comicus, in exemplum traxisset Piers. contra Dawes. canonem de potestate liquidarum post tenues et aspiratas. Quod de eo dixit ad Mœr. p. 20. refellit Th. Burgess. Sed multo magis confutari dignum erat effatum p. 31. cujus temeritatem ostendam ad Pl. 166. Brunck.

170. Hujus ψυχρότητα facete tangit in

Ach. v. 138. Tam frigidæ fuerunt ejus tragœdiæ, ut nivis illius et glaciei videantur fuisse causa. Berg. Scholiastes ad ejusd. dramatis v. 11. eum unum e xxx. tyrannis fuisse ait, inter quos recensetur a Xenoph. Hellen. p. 70. edit. Lips. Brunck.

173. In prioribus edd. hic est personarum confusio. Nam versus 173. tribuitur Agathoni; et in versu 176. continuatur persona Mnesilochi, quorum uterque tamen ad Eurip. referendus est, ut sensus loci suadet. Kust. παῦσαι βαΰζων. Male hæc Agathoni vulgo tribui vidit Kust., qui personas in versione melius ad sensum distinxit, quam in Græcis: nec tamen earum perversionem ubique perspexit. Brunck. Gry. ET. παῦσαι. Bent. παῦσαι βαΰζων. Infra v. 895. βαΰζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ. Est autem proprie canum, unde ab Hes. exponitur ὑλακτεῖν. Simile est Latinum baubare, quod de canibus Lucretius usurpavit: aut cum deserti baubantur in ædibus. Berg. Suid. βαΰζων. Pors. Reponendum videtur, καὶ γὰρ ἦ τοιόσδ' ἐγώ. Elmsl. ad Ach. p. 61.

175. Suid. ζηλῶ. Pors.

176. ΑΓ. λέγε. Ita ed. Farrei et Brub. Nupera vero MN. Berg. ἔα monosyllabon est. Elmsl. ad Acharn. p. 61.

177. Parœdia est Eurip. versuum in Æolo [quos etiam Bergl. adscripsit]: παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ | πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς. Facetum est Eurip. hic induci suismet ipsius verbis loquentem. Brunck.

177-8. Citat Suid. vv. οἷος. σοῦ. Quod latuit Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 103. πολλοὺς καλῶς οἷόστε Suid. Ms. οἷος. In σοῦ etiam συντεμεῖν. Pors. Conf. eundem ad Toup. iv. p. 503. Dind.

179. ἐγὼ δὲ κοινῇ. Sic etiam Suid. v. καινολογία. At Bisetus mavult καινῇ, quod non displicet. Kust. καινῇ. Edd. Farrei et Brub. κοινῇ. Berg. καινῇ ξυμφορᾷ. Cod. et vett. edd. omnes κοινῇ, male. Illud [quod etiam Bent. placuit] jam repositum fuit in Batavis minoribus. Brunck. κοινῇ ξυμφορᾷ. sic Suid. Ms. κοινολ. σοῦ. Pors. Eurip. Alcest. v. 856. καίπερ βαρείᾳ συμφορᾷ πεπληγμένος. Berg.

181. Versus hic, uti et 184. et 189., in prioribus edd. male Mnesilocho tribuuntur, qui ad Eurip. pertinent, ut sensus loci manifesto ostendit. Kust.

182. V. supra v. 85. Berg.

184. Scal. ἅπας.

186. Lege μου σοφῶς. Bent. Vid. Elmsl. ad Ach. 401. sed cf. Nub. 1247. Editor not. Bent.

191. Eccl. 428. εὐπρεπὴς νεανίας λευκός τις. Berg.

193. Citat Eust. in Il. A. p. 4. l. 10. =3, 24. Bent. Pors.

194. Est versus Eurip. Alcest. 691. χαίρεις ὁρῶν φῶς. In Alcest. fecit hunc versum Eurip. 691. indicavit autem Kust. Loquitur ibi Pheres, qui noluerat pro filio suo mori. Istud Agathon in Eurip. retorquet, qui vult ut alius ipsius causa periculum subeat. Sic suismet verbis capitur Eurip. in Ranis comici 1519. ubi vide notam. Berg.

196. Citat Suid. v. ὑφέξειν. Ceterum metri gratia legendum est καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθα. Kust. Lege ἂν μαινοίμεθ' ἄν. Quod Kust. fugit, quamvis locum Suid. v. ὑφέξειν, ubi recte legitur, indicarit. ἂν μ. Suid. ed. Ms. ὑφέξειν. Pors. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν. Nihil frequentius apud poetas Atticos geminatione particulæ ἄν. Sic Lys. 191. τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὅρκος; 361. φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον. Exemplorum ὅσα κόνις, quod jam observavi ad Eurip. Or. 381. Hic bis a poeta posita semel exciderat cum versus labe. In Cod. vacuum deficientis syllabæ relictum spatium, sic: καὶ γὰρ μαινοίμεθ' ἄν. Kust. emendatio καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθα geminatæ particulæ elegantia caret, et hiatum inducit similium vocalium in fine hujus versus et sequentis initio, quo, quantum fieri licuit, abstinuerunt poetæ. Quod reposui, placuit etiam Kœn. ad Corinth. p. 18. [44.] Brunck. Equidem scripsisse arbitror Aristoph. καὶ γὰρ οὖν μαινοίμεθ' ἄν. Hermann. Ego puto antiquam poetæ scripturam esse κάρτα γὰρ μαινοίμεθ' ἄν. Reisig.

197. ἀλλ' om. Ms. ibid. Pors.

198. οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι. Elegantem hujus loci emendationem debemus Suid., quippe apud quem τεχνάσμασι recte legitur pro στενάσμασι, quod priores editiones habent. Dicit nimirum Agatho, unumquemque propria mala ferre, neque ea arte quadam et dolo a se in alterum transferre debere. Conabatur enim Eurip. Agathoni persuadere, ut sui defendendi gratia muliebri vestitu indutus Thesmophoria adiret, quod quum ob manifestum periculum facere recusaret, τὰς συμφορὰς γὰρ, inquit, οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασιν etc. Unde apparet, sensum lectioni Suid. mirifice favere, recteque hic sibi opponi παθήματα et τεχνάσματα, non autem στενάσματα, quæ vox ne quidem Græca est. Nam a στενάζω fit στέναγμα, non στένασμα: quod quum animadverterent editores Genevenses, vocem στενάσμασι, quam vetustiores editiones omnes habent, absque ulla Cod. auctoritate mutarunt in στενάγμασι. Kust. Gry.

στενάγμασι. Bent. τεχνάσμασιν edidit Kust. ex Suid. in v.—τεχνάσμασι ed. Ms. v. Pors. στενάγμασι. Ita edd. Farrei et Brub. aliæ στενάγμασι male. Vertendum: *calamitates non sunt ferendæ ingemiscendo, sed patiendo.* Nimirum ut in Œd. Col. Soph. Œd. dicit 1365. οὐ κλαυτὰ δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα τάδε: *non deploranda autem hæc sunt, sed ferenda mihi.* et Eurip. in Elect. 195. quamvis paulo aliter: οὔτοι στοναχαῖς, ἀλλ' εὐχαῖς θεοὺς σεβίζουσ' ἕξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ: *non per gemitus, sed votis deos venerans, habebis serenos vitæ dies, o filia.* Dicit autem Agathon illa, quia animadvertebat Eurip. identidem ingemiscere; quod quum animadverteret etiam Mnesilochus, in antecedentibus dicebat ad eum v. 73. τί στένεις; τί δυσφορεῖς; Cl. tamen Kust. edidit τεχνάσμασι ex Suid., quod etiam adstrui potest; intelligerentur enim per τεχνάσματα doli et technæ Eurip. quibus ille periculum sibi a mulieribus imminens amoliri vult, dum Agathoni persuadere conatur, ut muliebri veste indutus ipsum in concilio mulierum defendat. Addo etiam hanc vocem apte de Eurip. dici, v. 94. Berg. οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι. Sic recte apud Suid. legitur in τεχνάσμασιν. Quam comico lectionem restituit et erudite adstruxit Kust., eandem habet Cod. leviter depravatam τεχνάμασιν. Junt. ed. et quæ eam sequuntur, Basil. genuinæ vocis vestigium servant in στενάσμασιν. Quod quia Græcum non est, comico bene consultum fore credidit Zanettus, si emendaret στενάγμασιν, quod inde in alias edd. migravit, bonum quidem, si formam vocis spectes, si sensum, plane absurdum. Hoc tamen licet cassum et auctoritate carens, ne Kust. aliquid boni debere videretur, revocavit Bergl. Brunck.

200. μὴ Suid. Ms. in τεχν. Pors.

201. λόγοισιν respondet Agathonis τεχνάσμασι: et quod ille παθήμασι dixerat, aliorsum senex accipiens, Agathoni impudicitiam exprobrat. Brunck. Hic jam alia παθήματα intelliguntur; nempe unde pathici dicuntur. Berg.

203. ἢ σύ. Corrige typothetæ errorem, interrogationis signum delendo. Brunck.

206. MN. Ita edd. Farrei et Brub. aliæ ΕΥ. Berg. 216-17. est Mnesilochi. Reisk. Lege MN. ἰδού. Bent. βινεῖσθαι. Quædam editiones hic habent κινεῖσθαι, eodem sensu. Nam κινεῖν et βινεῖν promiscue a scriptoribus adhiberi solet. Kust.

207. ΑΓ. ἀτάρ. Ita edd. Farrei et Brub. Aliæ ista etiam Euripidi tribuunt. Berg.

208. ΕΥ. τί.—ΑΓ. μή· Bent. ΕΥ. τί οὖν. Ita ed. Farrei. Brub. autem MN. Nupera vero ΑΓ. quod ferri nulla ratione potest. Berg. ΑΓ. μὴ δόκει. Ita edd. Farrei et Brub. Nupera ΕΥ. male. Id. Personæ permutandæ. Primum interrogat Eurip.: *faciesne quod rogo?* respondet Agatho: *ne hoc quæso in mentem tibi veniat.* Tunc 215. se ipsum alloquitur et deplorat Eurip. Reisk. μὴ δόκει γε σύ. Puto Aristoph. scripsisse τί δοκεῖ γε σοί. Lectio enim vulgata sensu caret. Kust.

209. ΕΥ. ὦ. ibid. Gr. τρισκακοδαίμων. Bent. ΕΥ. ὦ. Ita Farr. et Brub. Nupera ΑΓ. ὦ. Berg. ὦ τρισκακοδαίμων. Sic Cod. ut et in Junt. excudi debuisse accentus indicare videtur τρισκακοδαῖμον. Brunck. Elmsl. ad Ach. p. 134. hos versus sic emendavit: ὦ τρὶς κακόδαιμον, ὡς ἀπόλωλ'. Εὐριπίδη, | ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστὰ, μὴ σαυτὸν προδῷς. Dind.

215. [ἀποξυρεῖν. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 205.] ταδί. Nempe barbam. Berg. Mos erat veteribus barbam novacula radere; pudendorum autem pilos admota flamma amburere. In Conc. Praxagora lampadem adloquens sic ait: μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀποῤῥήτους μυχοὺς | λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα. Brunck.

216. Citat Suid. v. ἀφαναυθήσομαι [ubi scriptum est ἀφαύειν. Dind.]. Kust. V. Eccl. v. 13. Berg. Legerim ἀλλὰ πρᾶτθ' ὅτι [i. e. ὅ τι] σοι δοκεῖ. Vulgata scriptura vix Græca videtur. Elmsl. ad Ach. p. 107.

217. διδόναι γ' αὐτόν. Versus supplendi gratia scribendum est διδόναι γ' ἐμαυτόν. Kust. Lege ἐμαυτόν. [Ita Scal.] Bent. Ed. Farrei non habet αὐτόν. Berg. ἢ μὴ διδόναι γ' ἐμαυτὸν ὤφελόν ποτε. Vulgo labante versu διδόναι γ' αὐτόν. Sic quidem Cod. et Junt. In Venet. omisso etiam αὐτὸν, ἢ μὴ διδόναι γ' ὤφελόν ποτε. Quod dedi est e Scal. emendatione, cujus nomen suppressit Kust. Ut σαυτὸν est 213. ita hic esse debet ἐμαυτόν. Sed, ut recte observavit Dawes., sermonis proprietas verbum etiam compositum ἐπιδίδωμι requirit, quod illic habetur, et infra 249. Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς. Rescribendum igitur, ut in isto versu, ἢ μὴ 'πιδοῦναι 'μαυτὸν ὤφελόν ποτε. In ἐπιδοῦναι diphthongus elidi non debet, sed ε sequentis vocis. [Conf. Wolfii Analecta ii. p. 455. Dind.] Sic in Nub. edidi 7. κολάσαι 'ξεστί μοι, et 42. γῆμαι 'πῆρε, et 1357. εἶναι 'φασκε, pro vulgatis κολάσ' ἔξεστί μοι, et γῆμ' ἐπῆρε, et εἶν' ἔφασκε. Legitimam scripturam impressi repræsentant in Avv. 976. καὶ σπλάγχνα διδόναι

'νεστι, quæ in duobus Codd. depravata est διδόν' ἔνεστι. Brunck. ἢ μὴ 'πιδοῦναι 'μαυτὸν Dawes. Misc. Crit. p. 324. Kust. assentitur et Dawes. emendationem ineptissime rejicit Dorvill. ad Chariton. p. 593. Pors. Quantillum est, correctionem invenire, ἢ μὴ 'πιδιδόναι γ' αὐτὸν ὤφελόν ποτε, quam dudum ante me proposuit Jo. Toup. Emend. ad Hes. P. iii. p. 50. Reisig.

219. χρῆσόν γε. Locum hunc vocis ξυροδόκη gratia citat Pollux x. 140. Ceterum in editione Paris. pro χρῆσον male legitur χρηστόν. Kust. Edd. Farrei et Brub. χρῆσόν τι, non male. Berg.

220. ἐκ τῆς ξυροδόκης. Male apud Polluc. x. 140. ξυροδόχης. Vide Eustath. ad Hom. p. 130. extrema. Brunck. J. Pollux ii. 32. ἡ δὲ θήκη, ξυροθήκη, ἢ ξυροδόκη παρὰ 'Αριστοφάνει καλεῖται. Lege ἡ ξυροδόκη. Ita ἡ legendum apud Diog. Laert. vii. 110. ubi vulgo, ἔστι δὲ αὐτὸ τὸ πάθος ἢ ἄλογος. Pors.

221. κάθιζε. Ad Mnesilochum, ut eum tondeat. Berg.

222. ἐμβαλῶ σοι πάτταλον. Interpretes jocum comici hic non subodorati sunt. Obsceni enim aliquid in his verbis latet, quod pudor explicare vetat. Confer interim Eccl. 1012. ubi πάτταλος pro ea parte corporis sumitur, qua viri sumus. Kust. In os, inquam, ut coqui solent porcis. V. Equit. v. 374. Ne quis hic aliquid obsceni cogitet. Berg.

223. ἀτταταί. Ut in Eqq. 1. Berg. ἀτατταταί. Quod Bentl. et Jortino in Philological Tracts, ii. p. 63. scribendum videbatur ἰάτταται, confirmavit Rav. Cf. infra 1005.

224. οὗτος σύ, ποῖ θεῖς; Ut Vesp. 860. Berg. εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν. Ut supplex nimirum et malum aliquod imminens effugere studens. Supplices enim ad templum Eumenidum seu Furiarum olim confugere solebant, ut adversus vim tuti essent. Vide Schol. ad Eqq. 1309. Kust. Atheniensibus Σεμναὶ θεαὶ dicebantur Erinnyes, quibus eo nomine templum erat juxta Areopagum, quo supplices, quemadmodum ad alia quoque templa, confugiebant. V. Eqq. 1312. et Meurs. Ath. Att. iv. 1. Brunck.

225. οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρά γ' ἐνταυθοῖ μενῶ. Ita nunc vulgo legitur, ex Kust., ut equidem opinor, interpolatione. Omnes enim antiquæ, quas vidi, edd. γε ignorant. Quis igitur reponere dubitet, οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ' ἐνταυθοῖ μενῶ? Cf. Nub. 812. Vesp. 1433. Pors. Adversar. p. 37. Conf. Reisig. i. p. 254. Dind.

226. τεμνόμενος. Apparet malum fuisse tonsorem Eurip. Berg.

227. τὴν ἡμίκραιραν. Loci hujus meminit Suid. v. ἡμίκραιρα, ubi nos vide. ἡμίκραιρα autem, quod proprie *dimidium caput* apud Atticos notat, hic significat alteram malam sive genam. De rasione enim barbæ, non capitis, comicus hic loquitur. Kust. Hesych. vocem ἡμίκρανα, quæ idem significat, quod ἡμίκραιρα, exponit: ἡμικεφάλαιον, σιαγόνος τὸ ἥμισυ. Ceterum, 'si,' ut Horat. dicit, 'curtatus inæquali tonsore capillos occurro, rides;' quanto magis ridebis, si tibi occurrat aliquis ἡμιξύρητος, *semitonsus*, ut iste; et Diogenes apud Laert. Berg. τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων, *altera tantum maxilla rasa.* Sed depravata est apud Lexic. scriptura. Vel enim ἡμίκρανον legendum, vel ἡμίκραιρα, ut habent Polluc. Codd. vi. 160. ubi vulgatum etiam ἡμίκρανα. Brunck.

231. μῦ, μῦ. τί μύζεις; μῦ est plorantis, ut Eqq. 10. a quo μύζειν, ut ait Suid. hunc locum citans, id est μῦ dicere, ut a φεῦ φεύζειν apud Æsch. in Agamem. 1346. φεῦ, φεῦ. *heu, heu!* deinde alter, τί τοῦτ' ἔφευξας; *cur sic heu clamas?* Ita enim ibi vertendum. Istud μύζειν occurrit et in Æsch. Eumenid. 189. μύζουσιν οἰκτισμόν, *lamentantur miserabile.* Hinc etiam μυχθίζειν apud eundem in Prometh. 742. σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ, *at tu rursus vociferaris et lamentaris.* Ubi scholia ad κἀναμυχθίζῃ, ποιᾶς φωνῆς καὶ στεναγμοῦ εἶδος. Aliud etiam est μύζειν, quod significat *sugere:* aliud etiam μυχθίζειν, τὸ μυκτηρίζειν, χλευάζειν. Berg. Cf. Etymol. M. p. 593, 38. Dind. Lege μύζεις; πάντα. Bent. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς. Sunt ista omnia Eurip. tributa in Cod. recte. Distinctionem hanc Zanettus e manifesto loci sensu invexit, quam servant altera Veneta et minores Batavæ. Basil. pravam Junt. distinctionem retinuerunt, quas sine judicio secutus est Kust., τί μύζεις Eurip. πάντα πεποίηται καλῶς Mnesilocho tribuens. Suid. μῦ, μύζει. ἀπὸ τοῦ μῦ παρῆκται τὸ μύζειν, πολλοῖς ἄλλοις ὁμοίως. μύζειν δέ ἐστι, τὸ τοῖς μυκτῆρσιν ἦχον ἀποτελεῖν. Sic ab ὢ admirandi adverbio fit ὤζω, quod occurrit Vesp. 527. a σχετλιαστικῷ adverbio φεῦ, φεύζω Bergl. observatum in Æsch. Agam. 1317. Plura vide in Valck. Diatr. Eurip. p. 20. qui Eustath. emendatione non indigere vidisset, si usus fuisset ed. Romana, in qua emendate excusum, καὶ φεύζειν, τὸ φεῦ λέγειν. Brunck. πάντα. Ed. nupera hoc hemistichium tribuit MN. non recte. Farrei autem et Brub. ET. Berg.

232. MN. οἴμοι. Ita Farr. et Brub.

[et Bent.] Berg. ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι. Jocus latet in ambiguitate vocis ψιλὸς, quæ tam *rasum*, quam leviter armatum apud Græcos significat. Kust. Eadem ambiguitas in Latina voce *levis*. Brunck.

234. βούλει. Dat ei speculum. Berg. φέρε. Vox hæc in versu redundat. Kust. Expungi φέρε vult Kust. Lege θεᾶσθαι σαυτόν. Pors.

235. Κλεισθένην. Clisthenes hic ut homo mollis et effeminatus passim a comico nostro perstringi solet. Kust. Quia erat tonsus Mnesilochus, dicit se in speculo non se ipsum videre, sed Clisthenem, qui habebat ψιλὰς τὰς γνάθους, ut de eo loquitur infra v. 583. Berg. De Clisthene est mentio in Lys. 1092. Brunck.

237. Locum hunc explicat Suid. v. δελφάκιον, cujus verba attulit Bisetus ad hunc locum. Kust.

239. τὴν κέρκον. *Caudamque salacem* Horat. Berg.

242. τόν γε. Deest in prioribus edd. γε, quod proinde metri supplendi gratia addidimus. Kust. Frob. ἀντιλαβέσθαι πρωκτόν: lege πρωκτὸν αὐτόν: at in margine Scal. τόν γε πρωκτόν. Bent. Dicere vult, *antequam pedendo flammam exstinguam*, ut ille Ran. 1123. ὑποπερδόμενος φυσῶν τὴν λαμπάδα. Aut etiam, *antequam cacem præ dolore*, atque sic flamma exstinguatur. Est autem metonymia consequentis pro antecedente. Sic in Pac. 176. quum Trygæus vellet dicere *præ timore cacabo*, dicit χορτάσω τὸν κάνθαρον, *satiabo scarabæum*, qui est σκατοφάγος. Berg.

245. Suid. ἀσβόλη. Pors.

246. Citat Suid. v. τράμις. Kust. αἴθ' ὡς et τὸν Suid. τράμις. [αἰθὸς — τὸν ed. Med. Dobr.] Pors. αἶθος nomen est substantivum, quod καῦμα, ἔκκαυσιν significat: αἰθὸς, ἡ, ὸν, adjectivum, καιόμενος, ἐκκεκαυμένος. Brunck.

248. οἰμώξετ' ἄρ' εἰ τ. Metri fulciendi gratia scribendum est, οἰμώξετ' ἄρ τις, εἰ τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ. Vel οἰμώξεταί γ' ἄρ, εἰ τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ. Kust. τόν γ' ἐμόν. Reisk. εἰ τὸν ἐμόν. Obscenum est quod intelligitur. Berg. Lege τόν γ' ἐμόν. Bent. Toto pede decurtatus legitur vulgo hic versus, οἰμώξετ' ἄρ', εἰ τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ. In Cod. ἄρ' εἰς τὸν—εἰς depravatum est ex εἴ τις. Comico manum suam reddidi: οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ. Nauci non sunt Kust. conjecturæ: οἰμώξετ' ἄρ τις, εἰ τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ. vel οἰμώξεταί γ' ἄρ', εἰ τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ. Indefinitum τις omnino requirit linguæ ratio, quod in horum versuum posteriore omissum: prior alio laborat vitio; poeticum ἄρ nullibi, quod sciam, apud comicum occurrit. Brunck. Inserendum est τις, sed non uti putabat Kust. Lege εἴ τις τὸν ἐμόν. Pors.

250. τουτοΐ. Ita edd. Farrei et Brub. Nupera τουτοΐ: quasi ad vestem digitum intenderet, quod non placet. Berg. ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτοΐ. Sic bene cod. quod jam ad sententiæ ductum in Batavis minoribus repositum merito adsumsit Kust. Vett. edd. perperam τουτοΐ, quod e Bergl. crisi in novissima reponi debuerat. τουτοΐ, δεικτικῶς. Repræsentat scena interiorem Agathonis domum. Brunck. Dixisset saltem Atticus τουτογί pro τουτοΐ. Sed reponendum est τουτωΐ ex vetustis libris typis impressis. Reisig.

252. Eurip. in Herc. Fur. v. 332. κοσμεῖσθ' ἔσω μολόντες. οὐ φθονῶ πέπλων. Berg. τί οὖν λάβω; Personæ hic erant vulgo admodum confusæ. Perperam hæc Eurip. tribuebantur: interrogatio est Mnesilochi, cui soli Agathonis responsum congruit ἐνδύου. [Mnesilocho etiam Bent. tribuit, Dind.] Si enim Eurip. dictum esset, usus fuisset verbo, non *medio*, sed *activo*. Diversa sunt ἐνδύσασθαι et ἐνδύειν τινά. Confer Lys. 1021. infra 636. ἀπόδυσον αὐτόν. Mox quæ dicit Agatho, σύζωσον ἀνύσας, ad Eurip. directa, male Kust. vertit, *quin succingere te properas:* hoc sensu medium requiritur συζώσασθαι. Verba αἶρε νῦν στρόφιον a præcedentibus et sequentibus in Cod. lineolis distincta sunt, recte: sunt Mnesilochi, cui versus etiam 254. tribuendus erat. Brunck.

253. Ad hunc locum respexit Suid. v. ἔγκυκλον. Kust.

254. ΜΝ. νὴ —. Bent.

255. Attica litera negligi non debuit. Scribe ξύζωσον, et versu 302. ξύνοδον. Brunck.

257. ἤδιον (sic) — κεφαλὴ Suid. ed. Ms. περίθετος. Pors.

258. κεφαλὴ περίθετος. Loci hujus meminit Pollux ii. 35. Eustath. ad Homer. p. 1280. ed. Rom. et Suid. v. περίθετος. Kust. Ceterum in ed. Farrei est κεφαλῇ περίθετος. Sed κεφαλὴ rectum est, ut patet ex auctoribus citatis. Berg.

260. ἆρ' ἁρμόσει μοι; In Cod. hic scriptum ἦ ῥ' ἁρμόσει: at mox infra, ut vulgo, ἆρ'. Brunck.

261. φέρ' ἔγκυκλον. Ex hoc loco manifestum est ἔγκυκλον fuisse vestimentum exterius, ἐπίβλημα: κροκωτὸν vero, interius, ἔνδυμα. Crocotam jam induerat Mnesilochus, cui supra 253. dixit Agatho, τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. Vesti-

mentorum omnium ultimum, quod aliis superinjiciebatur, erat ἔγκυκλον, *palla*. Hoc liquet etiam e loco infra 499. ubi dicitur mulier expanso *encyclo* elabentis e conclavi mœchi fugam texisse. Falsum est igitur, quod Eustath. in Iliad. p. 976. e Pausania tradit: φησὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι ἔγκυκλον περιπόρφυρον ἱμάτιον, καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα. λέγεται δὲ, φησὶν, ὑπ' ἐνίων ἐπιγονατὶς, διότι μέχρι γονάτων διήκει. Verum est quod tradit Suid. ad hunc locum respiciens in ἔγκυκλον. καὶ δῆλον, ὡς τὸ μὲν ἔγκυκλόν ἐστιν ἱμάτιον· ὁ δὲ κροκωτὸς ἔνδυμα. — τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος. Sic bene Kust. in notis. Vulgo mendose τουτὶ λάμβαν'. Brunck. τουτὶ λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλ. Ut metrum recte se habeat, legendum est τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλ. Kust. Lege λαβ', etsi Suid. in ἔγκυκλον habet λάμβαν'. Bent. λάμβαν'. sic Suid. ed. Ms. ἔγκυκλον. κλινίς. Ubi lege ἐκτεταμένον. Pors.

263. Totus est Mnesilochi et leg. γοῦν, ut Suid. habet, sequens est Agathonis. Reisk. χαλαρά γ' οὐ χαίρεις φορῶν. Lucianus. Berg. χαλαρὰ γοῦν χαίρεις Suid. Ms. in χαλαρὰ, [ubi γοῦν χαίρεις ed. Med. Dobr.] Pors. χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν. Sic in Cod. scriptum; tum quæ sequuntur alii personæ tributa: unde liquet priora esse Euripidis, posteriora Agathonis. Omnia hæc sua perspicuitate satis se commendant, et versio commentarii instar est. Absurdum in modum perversæ erant loquendi vices, ita ut mirarer, si quisquam unquam scenæ actionem animo concipere potuerit, eamque sibi repræsentare. Brunck. Suid. in χαλαρὰ locum hunc profert, sic: χαλαρὰ γοῦν χαίροις φορῶν. Bona esset lectio χαλαρά γ' ἂν χαίροις φορῶν, per ellipsin sic supplendam, εἰ μή σοι ἁρμόσειεν. *Laxos gestare amares, si minus hi tibi apti essent.* Id.

265. ΜΝ. εἴσω. Istud Agathoni potius tribuendum. Nam in machina intro aufertur, sicut exibat ἐκκυκλούμενος v. 96. Mnesilochus autem adhuc manet. Berg. εἰσκυκλησάτω. Vide nos de hac voce supra ad 96. Kust.

266. There should be no stop in this verse: ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὑτοσὶ καὶ δὴ γυνή. "We have at length transformed this man into a woman." John Seager.

270. τί χρῆμα. Vide locum ex Eurip. adductum ad 275. Berg.

272. ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός. Ran. 313. αἰθέρα, Διὸς δωμάτιον. Utrobique tangit Eurip. qui phrasibus hisce in tragœdiis suis usus fuerat. Kust. Hunc versum Schol. ad Ran. 100. ad hæc verba comici, αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, dicit esse ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους et sic exhibet: ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρα οἴκησιν Διός. Ubi ego scholia corrigenda esse puto sic: ἐκ Μελανίππης σοφῆς. Constat enim Eurip. scripsisse tragœdiam hoc nomine, non Soph. præterea ibi non Soph. perstringit comicus, sed Eurip. Berg. Hic rursus suismet ipsius verbis loqui facit Eurip. cujus in Melanippe hic erat versus: ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός. Vide Valck. Diatr. Eurip. p. 49. ubi Berg. emendationi meritam laudem tribuit. Brunck.

273. τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν. Æschyl. in Eumen. 920. δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν, *accipiam Palladis contubernium.* In contubernio autem Hippocratis sunt ejus filii, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν, ut de iis loquitur Scholiastes ad Nub. 997. ad hæc comici verba: τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν. Est autem ὑωδία porcina quædam immunditia. Eosdem Hippocratis filios tanquam stolidos notavit Eupolis. Vide ad illum in Nub. locum notata. Berg. Hippocratis filiorum meminit comicus Nub. 1001. ad quem locum vide. Brunck.

274. ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς. V. Eurip. Med. 746. Vide supra 270. Berg.

275. ὅτι ἡ. Lege ὅθ' ἡ. Bent. Non male: vid. Pors. ad Hec. 112. Editor not. Bent. ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν, ἡ γλῶττα δ' οὐχ' ὀμώμοκε. Hoc propterea dicit, ne postea forte Eurip. jurejurando neglecto, dicat, quemadmodum apud ipsum Hippolytus dicit in cognomini dramate 612. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος: quo allusit comicus etiam Ran. 1512. et alibi. Et Lucianus perquam facete in Vitarum Auctione de simulata ἀναλγησίᾳ stoica: ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Berg.

276. In versione non exprimitur illud ἱερὸν ὠθεῖται: id autem est, *victima propellitur.* Quæ quum videatur esse parepigraphe, ut vocant, qua monetur lector, quid agatur in scena, non satis intelligibilis est hoc loco. Itaque videndum, an forte aliter scriptum fuerit. Ed. Far. hic habet, ὀλολύζουσί γε ἱερὸν ὠθεῖται, quod etiam est vitiosum, sed parva mutatione meliorem exhibet sensum: ὀλολύζουσι. γέρων ὠθεῖται. Cum quo apte convenit quod Eurip. dicit: ἔκσπευδε ταχέως. Berg. ὠθεῖται. L. αἰωρεῖται. Reisk. Voces ὀλολύζουσί τε ἱερὸν ὠθεῖται uncis inclusit Bent. Dind. In parepigraphe post hunc versum verba ἱερὸν ὠθεῖται significant scenæ conspectum mutari, et ma-

chinarum ope, ut apud nos fieri solet, templum propelli, seu novum scenæ apparatum templi speciem exhibere. Nec de victima hic cogitandum, nec, quod perinde absurdum est, cum Berg. legendum γέρων ὠθεῖται. Brunck.

278. σημεῖον. De signo, ad quod conveniebat, in Vespis v. 697. Berg. Scal. Θεσμοφορείῳ. Suid. Θεσμοφόρῳ in σημεῖον. Bent. θεσμοφόρω Suid. ed. Ms. σημεῖον. Pors.

279. ὦ Θρᾷτθ' ἕπου. Thratta nomen ancillæ a gente. In Ach. 272. in Vesp. 834. in Pac. 1139. Berg. θεάσαι. Vid. Elmsl. ad Ach. p. 72. Dind.

281. ἀνέρχεται τῆς λιγνύος. Reisk. Vel hic est hypallage, vel vocum trajectio. Ordo est: ὅσον τὸ χρῆμα τῆς λιγνύος ἀνέρχεται ὑπὸ τῶν λαμπάδων καομένων. Non male Reisk.: ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεται τῆς λιγνύος. Sane in ista lectione nihil est duri nec salebrosi, nec me invito reciperetur. Brunck.

282. περικάλλη Buttmann. Gr. Gr. t. i. p. 187. Dind.

283. καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε. Hoc et sensus et metrum flagitant. Vulgo posterior copula [etiam a Bent. restituta] omissa. Brunck. Legendum δεῦρο τὸ πάλιν οἴκαδε, ut emendavit Pors. in nota Msta: omittebatur enim articulus ante Brunck., qui [præeunte Reisk.] imperite καὶ infersit. Monk. ad Eurip. Hippol. 182. p. 25. Dind.

285. Aut ὡς scribi potest, aut, quod lenius remedium est, τὸ deleri. Pors. in Adversar. p. 242. placebat τὰ πόπαν', ὅπως. [Sed postea me monuit legendum τὸ πόπανον ἵνα, ut optime memini, quamvis non annotarim. Dobr. ὅπως et ἵνα sæpe confundi me monuit Pors. ὅπως ex mera glossa oriri potuit, quod in Rav. factum Nub. 1201. vide ibi Collationem. Id.] Hermann. Lege ὡς. Bent. Bent. igitur suboluit Dawes. canon; cui succurrit Dobr. in M. Rev. App. vol. lii. p. 522. legendo τὰ πόπαν'. Editor not. Bent. Versus multo facilius restitui potest, si τό ante πόπανον omittitur. Aug. Wellauer.

287. πολλὰ πολλάκις με σοι θύειν. In precibus utuntur infinitivo, ut in Elect. Eurip. 805. Et apud comicum Ran. 907. Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων. Berg.

289. καὶ τὴν θυγατέρα. Nullus hic est sensus, χοῖρος enim de partibus genitalibus feminarum, non virorum dicitur. Quare cum Scal. in Excerptis scribendum potius videtur, καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν. Kust. Photius καὶ τὸν θυγατέρος cum Scal. et Kust. Berg. καὶ τῆς θυγατέρος. Reisk. καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον —. Vulgo sine ullo sensu καὶ τὴν θυγατέρα χοῖρον —. Scal. emendationem Kust. probatam, et, opinor, nemini non probandam, recepi. Brunck.

290. πλουτοῦντος, ἄλλως ἠλιθίου. Eubulus comicus apud Athen. p. 236. ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρ' ἠλίθιον, πλουτοῦντα δὲ, εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμί. Berg. ἄλλως δ' ἠλιθίου scribendum videtur Herman. ad Viger. p. 780. Dind.

291. θάληκον. Est vox proculdubio corrupta. Quid enim ea significare potest? aut apud quem veterum reperitur? Quare scribendum puto θύλακον, ut sit sensus, quem in versione expressimus. In θυλάκῳ enim recondi solebat farina, ut vel patet ex Plut. 763. et Eccl. 820. Proverbii ergo speciem habere videtur, πρὸς θύλακὸν τὸν νοῦν ἔχειν: *ad saccum farinæ* (i. e. *rem familiarem*) *attentum esse*. Ceterum si lectio hæc admittatur, metri gratia sic scribendum erit, πρὸς θύλακόν τε etc. Syllaba enim prima in θύλακος longa est, at secunda brevis. Vel non inepte etiam scribere possis πρὸς φάλητα, ut censet Bisetus, quem vide ad hunc locum. Kust. Lego φάλητα, quo manuducit ed. Farrei, quæ habet φαλλικόν: quod in isto loco versus stare non potest. Hæc emendatio venerat in mentem viris doctis, licet non vidissent ed. Far. Berg. καὶ πρὸς φάλητα. In Cod. ut in Junt. πρὸς θάληκον, quod plane nihil est. Edd. Venetæ φαλλικὸν, quod ad verum propius accedit. Genuinum est, quod reposuimus e Biseti vel Scal. sententia: uter enim prior sic emendaverit, nescio. φαλλικὸν est canticum in honorem Bacchi. Vide Ach. 261. φαλλὸς vero, φαλῆς, seu φάλης, est virile membrum cujus effigies in Bacchi sacris gestabatur. In faceto oraculo mulieribus edito, Lys. 771. ἀπόσχωνταί τε φαλήτων. Vellem Kust. nihil ultra quæsivisset, cui de sua conjectura, καὶ πρὸς θύλακόν τε, facimus gratiam. Brunck. Libri fere καὶ πρὸς θάληκον, ex quo factum majore etiam corruptione κ. π. φαλλικόν. Nimis abhorret φάλητα. Verum puto, καὶ πρὸς τὸ ληκᾶν νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας. Cf. 499. Ridicule hæc ex sua persona Mnesilochus, tot feminis interfuturus. Hotib.

292. Melior scriptura est, ποῦ καθίζωμαι 'ν καλῷ. Sic Lys. 758. κοιμᾶσθαι 'ν πόλει, ut Eqq. 751. παρεῖναι 's τὴν Πνύκα. Brunck.

295. Hæc præconis oratio est metri lege soluta, sicut illa sacerdotis in Avv. Vid. Classical Journal, No. xxvi. p. 374.

G. Burges. Persona est κήρυξ. Feminino nomine melius indigitata fuisset κηρύκαινα. Nam præconis officio fungitur hic mulier. Quippe sacris illis vir nullus intererat. Quæ sequuntur autem preces et imprecationes, facete ritus adumbrant, qui in populi concionibus observabantur, de quibus videndus Sam. Petitus Leg. Att. p. 288. Brunck. [Conf. Schœmann. de comitiis Athen. p. 93. plagula G.] εὐφημία 'στω. Sic excusum oportuit, quod monui ad Avv. 959. Id.

299. Plut. 133. εὔχονται πλουτεῖν: ubi vide notam. Berg. Phot. Lex. Gr. p. 96. legerit necesse est καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ τῇ κουροτρόφῳ καὶ τῇ γῇ. Aug. Wellauer.

300. Κουροτρόφῳ. Vide Ezech. Spanh. ad Callimach. p. 301. Kust. τῇ secundum delendum. Reisk.

301. In Pac. 455. 'Ερμῇ, Χάρισιν, 'Ωραισιν, 'Αφροδίτῃ, Πόθῳ. Berg.

302. Scribo ἤδη pro τήνδε. Reisig. V. supra v. 255. Brunck.

306. Καὶ τὴν δρῶσαν τὴν ἀγορεύουσαν (Brunck. [et ante eum Reisk.], fraudem fucans, τήν τ' ἀγορεύουσαν). Tolle glossema τὴν ἀγορεύουσαν. Familiariter τὴν δρῶσαν pro eodem dicitur, sicut Vesp. 1267, 1303. Hotib.

307. Τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τὸν 'Αθηναίων καὶ τὸν γυναικῶν. Tolle itidem eodem nomine verba τὸν 'Αθηναίων καί. Se cogitant curantque mulieres, non populum Atheniensem. Cf. 335. 6. 1145. Ceterum κηρύκαιναν hæc edicere arbitror, non κήρυκα. Cf. Eccl. 744. Hotib.

312. Antistrophica sunt 312-14. et 352-4. V. 354. incerta est emendatio, siquidem aut γενέσθαι interpretatio est alius verbi, ut ἀναφανῆναι, aut excidit aliquid, quod magis verisimile. Fortasse, τάδ' εὔγμαθ' ὅσα γενέσθαι, i. e. ὅσα τάδ' εὔγματα. Utramque stropham sequuntur alia metra. V. 317-19. sunt systema trochaicum brachycatalectum. V. 320. scribe θηροφόνη παῖ. V. 325. non opus ut εἰνάλιοι scribatur. V. 326. servari potest ὀρείπλαγκτοι, ut in versu ischiorrhogico. V. 357. ita distinguendi: ἐξαπατῶσιν, παραβαί- | νουσίν τε τοὺς | ὅρκους τοὺς νενομισμένους. V. 363. et seqq. ita scribendi videntur: τἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐ- | χθροῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσ', | ἢ Μήδους ἐπάγουσι τῆς | ἔχθρας οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ, | ἀσεβοῦσ', ἀδικοῦσί τε τὴν πόλιν. | i. e. ἀσεβοῦσαι. Herman. in not. MS.

312-330. 352-371. Hæc in hunc fere modum scribes, ut, quæ sunt, esse videantur, strophica: Δεχόμεσθα, καὶ θεῶν γένος λιτόμεσθα, ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς (*iamb. tetram. catal.*) | Φανέντας ἐπιχαρῆναι. (*anacr.*) | Μεγαλώνυμε χρυσολύρα, τὰν (*anapæst. parœm.*) | Δῆλον ὅστ' ἔχεις ἱεράν, (*glycon. polyschem.*) | Καὶ σύ, κόρα παγκρατὲς (*choriamb. dim. cat.*) | Χρυσόλογχ', οἰκοῦσα πόλιν | Περιμάχητον, ἔλθετε δεῦ- | ρο, καὶ θηροφόνον σὺ Λα- (*glyconei.*) | τοῦς χρυσώπιδος ἔρνος, (*pherecrat.*) | Νηρέως ἐνάλιοί τε κόραι, | Σύ τ', ὦ πόντιε σεμνὲ Πό- | σειδον ἁλιμέδον, προλιπὼν (*glyconei.*) | Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον, (*anapæst. dim.*) | Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι! (*iamb. dim. brachycat. sive anacreont. catal.*) | Χρυσέα τε φόρμιγξ ἠχή- (*anacreont.*) | σει' εὐχαῖς· τελέως (*dochmius.*) | Δ' ἐκκλησιάσαιμεν, εὐγενεῖς γυναῖκες! (*iamb. trim. catal.*) | Ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν πόλει, τέλεά τε δήμῳ | Τάδ' εὔγματ' ἂν γενέσθαι. | Τὰ δ' ἄρισθ', ὅσσαισι προσήκει | Νικᾶν λεγούσας· ὁπόσαι | Δ' ἐξαπατῶσίν τε τοὺς | 'Ορκους τοὺς νενομισμένους | Κερδῶν εἵνεκα, καὶ νόμον | Ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι, | Τἀπόρρητά τε τοῖσιν | 'Εχθροῖς ἡμετέροις λέγου- | σ', ἢ Μήδους ἐπάγουσι τὰν | Χώραν, οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ | 'Ασεβοῦσ', ἀδικοῦσί τε τὰν πόλιν —ἀλλ', | 'Ω παγκρατὲς Ζεῦ, Ζεῦ, | Σὺ ταῦτα κυρώσειας, | 'Ωσθ' ἡμῖν θεοὺς | Παραστατεῖν, καίπερ γυναιξὶν οὔσαις. Dicantur pauca de gravioribus mutationibus, quas metri maxime causa faciendas esse vidimus. Nam quod in stropha verbo χρυσόλογχ' adscriptum legitur γλαυκῶπι, quod Pseudo-Orpheo frequentatum πολυώνυμε τοῖς θηροφόνε παῖ (sic enim vulgo), itemque ἡμετέραις τῷ εὐχαῖς, 'Αθηναίων τῷ γυναῖκες (sicut in antistropha elegans ἐξαπατῶσι declaratum est verbo παραβαίνουσιν), et νόμον τῷ ψηφίσματα (quomodo et Vesp. 397 peccatum esse suspicabamur), quod porro vitio calami exaratum ibi est ὅσαις pro ὅσσαις, λεγούσαις pro λεγούσας, ἕνεκα pro εἵνεκα, τῆς χώρας pro τὴν χώραν, et metri nescio quis ignarus τοῖς κερδῶν ἕνεκα appinxit ex sequentibus petita ἐπὶ βλάβῃ, similique lapsu in fine alterum Ζεῦ omisit et σύ, hæc fere, ut et nonnullæ verborum transpositiones, sunt ejusmodi, ut a quovis possint animadverti atque corrigi. Sed quod strophæ versu 3 vocem Ζεῦ, quæ legitur ante μεγαλώνυμε, exulare jussi, scripsique χρυσολύρα, τὰν Δῆλον etc. pro vulgatis χρυσολύρα τε, Δῆλον etc., id fortasse est qui nimis arbitrarium existimet. Ei primum respondeo, minus digne describi mihi videri patrem deorum hominumque tanquam μεγαλώνυμον, quod epitheton cuivis deo congruit, fere ut Nereides et Nymphas illas ἐναλίους, has ὀρειπλάγτους, dicere satis habuit poeta, cum Apollo audiat Δῆλον ὅστ' (vulgo inconcinne ὃς) ἱερὰν ἔχει, Minerva κόρα παγκρατές, χρυσόλογχε, οἰκοῦσα πόλιν περιμάχητον, Diana θηροφόνον Λατοῦς

χρυσώπιδος ἔρνος, Neptunus denique πόντιε σεμνὲ Πόσειδον ἀλιμέδον. Jam novi illud A Jove principium, sed hoc quidem canticum longe aptius claudi arbitror illâ Jovis invocatione gravissima, tanquam injuriarum vindicis, solumque ibi induci deum maximum, et tali munere functum, dignius ejus persona censeo, quam hic ceterorum eum deorum turbæ ita immisceri, ut vix adesse sentias. Deinde metri accedit ratio, qua servari non posse istud Ζεῦ, primo adspectu intelligitur. Sed corruptelæ quis fons? Sane non vulgaris interpolatoris erat, id nominis addere, sed ejus, qui vulgata lectione χρυσολύρα τε non immerito vexaretur, gnarus quippe, epitheta, quæ vocant ornantia, fere ἀσυνδέτως poni, unde suspicabatur homo, non eundem dici χρυσολύραν et μεγαλώνυμον, sed primo versu nomen aliquod excidisse, sicut passim factum. Verbo monendum de versu strophæ 10, quem transponendum, itidem metri gratia, esse existimavimus. Librarii convenientius putarint, Nymphis quam Dianæ comites addi Nereides. Hotib. et seqq. ΧΟ. 312. εὔχομαι θεοὺς καὶ θεῶν γε- | νος λιτόμεθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖσ- | ιν φανέντας | ἐπιχαρῆναι. | Ζεῦ μεγαλώνυμος, | χρυσολύρας τε Δῆλ- | ον ὃς ἔχεις, | χθόν' ἱέραν [sic], | καὶ σὺ, παγκρατὲς κόρα, γλαυκ- | ῶπι χρυσόλογχε, πόλιν ἔχ- | ουσα περιμάχ- | ητον, ἔλθε | δεῦρο σὺ καὶ πολυ- | ώνυμε Λατοῦς | θηρόκτονε παῖ | χρυσώπιδος ἔρν- | ος, σύ τε πόντιε | σεμνὲ Πόσειδον ἀλ- | ιμέδων προλίπων [sic] | μυχὸν ἰχθυόεντ' | οἰστροδόνητον, | Νηρέος ἐνάλι- | οί τε κούραι, Νύμφ- | αι τ' ὀρείπλαγκτοι, | χρυσεϊά τε φόρμιγξ | ἠχήσει' ἐπ' εὐχαῖς | ἡμετέραις· τελέως δ' ἐκ- | κλησιάσαιμεν Ἀθηναί- | ων αἴδε, γυναῖκ- | ες εὐγενέες. V. 8. Excidit syllaba. Reposui χθόν'. et in v. 14. σὺ v. 29. αἴδ' de meo supplevi v. 14. Vulgo θηρόφονε. Dedi θηρόκτον': cf. Iph. 1570. et Lys. 1262. Ἄρταμι σηρόκτονε. G. Burges. Carmen chori, quod a 312. incipit, et in editionibus adhuc monostrophicum legitur, antistrophicum primus restituit Hotib., sed non optimo successu. Totum systema enim ita compositum videtur: ά. β'. β'. γ'. ά. δ'. δ'. γ'. Prima stropha hæc est: δεχόμεσθα καὶ θεῶν γένος. | λιτόμεσθα ταισδ' ἐπ' εὐχαῖς | φανέντας ἐπιχαρῆναι. cui respondent v. 352. sqq. ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν | πόλει, τέλεά τε δήμῳ | τάδ' εὔγματα γεγένησθαι. Secundam ita lego: ὦ μεγαλώνυμε, χρυσολύρα, | ὃς ἔχεις ἱερὰν τὴν Δῆλον, | σύ τε παγκρατὲς, ὦ γλαυκῶπι | χρυσόλογχε κόρα, | ἃ πόλιν οἰκεῖς ἀμφιμάχητον, | ἔλθετε δεῦρο. et antistropham: καὶ πολυώνυμε, θηροφόνε, | Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος, | σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον, | ἀλιμέδον, προλιπὼν | μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον, | ἔλθετε δεῦρο. Hæc sibi respondere demonstrant vocabula similem sonum referentia, μεγαλώνυμε, πολυώνυμε, et ἀμφιμάχητον, οἰστροδόνητον, qualia sibi opponere amat Aristoph. Exempla hujus rei habet Reisig. i. p. 137. 193., quibus unum simile addam, quia vitio affectum est. Plut. 303. versui strophico, ἢ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ, quem frustra tentavit Reisig. p. 120. non recte respondet antistrophicus 310. καὶ μαγγανεύουσαν μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους, quem sic legas: καὶ τοὺς ἑταίρους μαγγανεύουσαν μολύνουσάν τε. Vocabula τοὺς ἑταίρους suo loco amissa, margini adscriptâ posteaque in finem versus detrusa sunt. Simile quid accidisse videtur Ran. 1053., ubi vulgatam lectionem, metro adversantem, εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα neque P rs. præf. ad Hec. p. lv. recte emendavit, neque, qui hunc bene refutat, Osann über Soph. Ajas p. 49. versus ita legendus videtur: μετὰ τοῦτο διδάξας τοὺς Πέρσας, εἶτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα. Præter metri difficultatem alia quoque ita sublata est. Illud μετὰ τοῦτο enim in vulgata lectione quid post participium sibi velit, nemo explicaverit; εἶτα post participia illatum sæpissime reperitur. V. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 145 sq. Dawes. Miscell. Critica, pag. 279. Aug. Wellauer.

312. εὐχόμεσθα. Ita edd. Farrei. Brub. et nupera δεχόμεσθα· non placet. Illud respondet ad εὔχεσθε. Berg. εὐχόμεσθ'. Reisk. εὐχόμεσθα, quod refertur ad Præconissæ εὔχεσθε, primus edidit Barth. Zanetti, et sic est in cod. Pravum est quod aliæ edd. habent ex principe δεχόμεσθα. Brunck.

313. Reisig. tacite scripsit ταῖσδ'— εὐχαῖσιν. Dind.

315. μεγαλώνυμε. V. Nub. 569. εὐλύρας dicitur Apollo infra 969. Berg.

316. Δῆλον ὃς ἔχεις. V. Nub. 595. Berg.

320. Lysistr. 1267. Dorice, ἀγροτέρ' Ἄρτεμι σηροκτόνε, μόλε δεῦρο, παρσένε σιά. Berg. θηροφόνε. Hanc nominis formam Theognidi Megarensi restituo, cujus in fragmentorum initio θηροφόνη legitur, forma inusitata: debetur ea librario ignoranti vocalem brevem in cæsura produci: scripserat antiquus poeta: Ἄρτεμι θηροφόνε, θυγάτηρ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων | εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς. Brunck. Sed vid. Bekk. ad Theognid. p. 60. Dind.

322. Ran. 1379. *ἰὼ πόντιε δαῖμον.* Berg.

323. *ἁλιμέδον.* Sic *ποντομέδων Ποσειδῶν.* V. Vesp. 1520. Berg.

324. *οἰστροδόνητον.* Sic bene Cod. et vett. edd. omnes. Qui e Suid. in *οἶστρος* reposuit *οἰστροδίνητον*, metrum susque deque habuit. Est hic versus dimeter anapæsticus. In *δινέω* compositis et derivatis prima longa est. Quin Suid. Cod. Kust. ipso teste, quem mirum est tam sæpe syllabarum quantitates non observasse, habet *οἰστροδόνητον.* Brunck. *οἰστρηδόνητον* Suid. Ms. *οἶστρος.* Pors.

325. Gry. *ἐναλίου* : recte. Bent.

331. *θεοῖς τοῖς.* V. Avv. 867. Berg.

334. Gry. *τοῖς τ'.* Bent. Sic Brunck. et Pors. Dind.

337. *Μήδοις* admiscet illa, quorum mentionem in seriis precibus facere solebant. Isocrates in Panegyrico. Berg.

339. *συγκατάγειν.* Excudi debuit *ξυγκατάγειν.* Brunck. V. infra 407. Berg.

340. Male positum comma post *ὑποβαλλομένης* dele. Brunck. *κατεῖπέ τις.* Male vulgo, vitiato metro, *κατεῖπεν.* Brunck. *κατεῖπεν, ἢ* Bent. Reisk. Pors. Elmsl. ad Ach. p. 73. Dind.

341. *ἐνεθρύλλισεν.* Proprie *insusurravit.* At sensus est *clam calumniatus est* vel *detulit.* Sic *ψιθυρίζειν* cum *διαβάλλειν* jungitur apud Themist. Orat. xxi. p. 262. ed. Hard. Et *susurrus* pro clandestina calumnia accipitur apud Juvenal. Sat. iv. 110. Kust. Frob. *ἐνετρύλλισεν* : ita Suid. Bent. Apud Zonar. i. p. 745. scriptum est, *προαγωγὸς οὖ σ' ἐνετρύλλησεν τῷ δεσπότῃ* : apud grammat. Ms. in catalogo Codd. Nanian. p. 493. *προαγωγὸς ὥσ' ἐνετρύλλισε τῷ δεσπότῃ.* Dind.

344. *ἃ 'ν* — In Cod. ut in Junt. sine elisione *ἃ ἄν.* Brunck.

345. *γραῦς.* Ut illa Plut. 976. et seqq. Berg.

346. John Seager in Classical Journal, iii. p. 500. corrigit : *ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ' ἑταίρας τὸν φίλον* : *or treacherously entertains her friend's lover.* Dind.

347-8. Citat Suid. v. *χοός. ἢ τῶν* Ms. [ut ed. Med. Dobr.] Pors. *καπηλίς.* In Pluto v. 435. Berg. *χοός. χοῶς* Elmsl. ad Ach. p. 260. Dind.

349. *κῳκίαν* Brunck. ad Nub. 92. Dind.

351. *πολλὰ δοῦναι κἀγαθά.* Sic Cod. et Junt. recte, cum utraque Basil. Paris. Wech. Batav. minoribus. Zanettus imperite edidit *τἀγαθά*, quod Kust. ex Excerptis Scal. adsumsit. *πολλὰ κἀγαθὰ* formula est Atticis scriptoribus perquam frequentata. Lysias pag. 762. *πολλὰ δὲ κἀγαθὰ εἰργασμένος τὴν πόλιν.* p. 768. *ὅσοι δὲ τὸν δῆμον πολλὰ κἀγαθὰ εἰργασμένοι εἰσί.* Vide Lys. 1159. Pace 436. 538. In contrariam partem dicitur *πολλὰ καὶ κακά.* Vide Eq. 1276. Nub. 1329. notamque ad eum locum et ad Conc. 453. Imitantur Latini. Plautus Pseud. i. 3. 138. 'Sed quanquam multa malaque in me dicta dixistis mihi.' Brunck.

352. et sqq. *ξυνευχόμεσθ- | α τέλεα μὲν | πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ | τάδ' εὔγματ' ἐπιγενέσθαι, | τά τ' ἄριστ', | ὁπόσαις | προσήκει νίκαν | λεγούσαις' ὅσαι δ' | ἐξαπατῶ- | σιν παραβαίν- | ουσί τε τοὺς ὅρκους | τοὺς νενομισμένους, | κερδῶν οὕνεκ' ἐπὶ βλάβην | ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον | ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι, | τἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐχθρ- | οῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσιν, | ἢ Μήδους ἐπάγουσι χώρᾳ, | ἀσεβοῦσ' ἀδικοῦσίν τε τὴν | πόλιν· ἀλλ' ὦ Ζεῦ παγκρατὲς | ταῦτα κυρώσειας ὥστ' ἔν | τῳ βλάβῃ θεοὺς συμπαραστα- | τεῖν γυναιξὶν | καίπερ οὔσαις.* V. 4. Vulgo *εὔγματα γενέσθαι*: addidi præpositionem, sæpe omissam. [Lege *τάδ' εὔγματ' ἂν γενέσθαι*: ubi *ἂν γενέσθαι* est pro *γενήσεσθαι*: vid. Bent. ad Pac. 709. et Elmsl. ad Prom. 668. G. Burges. V. 18. Vulgo *τῆς χώρας οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ* : ubi bene Brunck. expulit *οὕνεκα* : quod hic adhæsit e v. 13. Ipse quoque *ἐπὶ βλάβῃ* trajeci ad v. 22. et inde erui *ἔν τῳ βλάβῃ.* alibi *τῳ* jungitur cum fœminino : vid. Brunck. ad v. inf. 430. et Valck. Præf. ad Phalarid. Lennep. p. xix. et quæ citaturus sum in Præfat. ad Tro. e Suid. v. *Τοῦ.* V. 22. Vulgo *ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν κα. γυ. οὔ.* Reposui *συμπαραστατεῖν.* Cf. Prom. 226. *ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν*: unde bene emendare voluit Blomfield. S. c. Th. 666. quocum facit et Menandri fragment. 205. *ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστατεῖ.* G. Burges.

354. Reisig. tacite *τάδε εὔγματα.*

355. Frob. *ὅσαι* : al. et Gry. *ὅσαις.* Scal. *ὅσα.* Bent.

357. V. Avv. 332. Berg.

360. Lege *εἵνεκ'* vel *οὕνεκ'*: ut 366. Bent.

363. Citat Suid. v. *ἀπόρρητα.* Kust.

364. Lege *τοῖς ἡμετέροις λέγουσ'* : ut Gry. et Suid. in *ἀπόρρητα,* recte. Bent. Scrib. *ἐ — χθροῖσιν — λέγουσ'. ἐχθροῖσιν* Suid. Ms. *ἀπόρρητα.* Pors. Ed. Med. *τοῖσιν ἐχθροῖσι τοῖς ἡμετέροισι.* Dobr.

366. *χώρας, κερδῶν οὕνεκ', ἐπὶ βλάβῃ.* Reisk. *χώρας ἐπὶ βλάβῃ.* Versus est dimeter iamb. brachycatal. Vulgo *χώρας οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ.* Importunum illud *οὕνεκ'* repetiit librarius e 360. hic locum.

non habet. Perspicua est phrasis et omnibus suis numeris absoluta, Μήδους ἐπάγουσιν ἐπὶ βλάβῃ τῆς χώρας. Brunck.

367. Intercidit θεούς post ἀσεβοῦσιν. Reisig.

370. συμ ante παραστατεῖν om. Suid. Ms. v. παραστάται. Pors.

373. Τιμόκλει' ἐπεστάτει. Nota formulam ordinariam, quæ plebiscitis vel decretis publicis apud Athenienses præmitti solebat. Sic Lucianus in Deor. Concil. p. 715. ed. Amstel. ubi deorum decretum recitatur: ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπε. Imitatur nimirum formulam apud Athenienses in decretis faciendis réceptam. Apud Thucyd. libr. iv. c. 118. ubi formula fœderis inter Athenienses et Lacedæmonios initi exhibetur: Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε. Plura exempla apud eundem Thucyd. Demosth. et alios occurrunt. Kust.

374. ἐπεγραμμάτευεν Suid. in ἐπιστάτις. Bent. Pors.

375. τῇ μέσῃ. V. supra ad 80. Küst.

376. σχολή. Antea male σχολῇ. Ceterum ἅλις σχολή hic dictum est pro ἅλις σχολῆς, cujus constructionis exempla aliquot affert illustriss. Spanh. ad Callim. p. 37. Kust. Etiam in ed. Farrei σχολή legitur. Berg. Scal. ἦν—σχολή. Al. ἦν ἅλις ἐσθ' ἡμῖν σχολῆς. Lege ἦν ἀλισθῶμεν σχολῇ. Vid. Hesych. et Suid. Bent. τῶν Θεσμοφορίων, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή. Sic liquido Cod. optime. Hujus lectionis vestigia servat Junt. in qua excusum ἦν ἅλισθ' ἥμιν σχολή. Idem expressum in vett. omnibus edd. nisi quod quædam accentum mutant in ἡμῖν, quod nullius est momenti. In Batav. minoribus e nescio cujus emendatione legitur ἦν ἅλις ἐσθ' ἡμῖν σχολῆς. Pejus adhuc Kust. ἦν ἅλις ἐσθ' ἡμῖν σχολή. Et hæc est demum ea, quæ vocatur *vulgata lectio*, cui temerariam manum admovere nefas. Vapulasset, qui e vestigiis antiquæ lectionis ΗΝ ΑΛΙΣΘ' ΗΜΙΝ ΣΧΟΛΗ, una tantum litera mutata, genuinam revocasset, Ηι ΜΑΛΙΣΘ' ΗΜΙΝ ΣΧΟΛΗ. At ego tutelæ sinceri Cod. confido, securusque quod res est dicam. Lectio illa vulgata inepta est. ἦν ἅλις ἐστι σχολῆς, vel σχολή, solœcum est; tum quoad sententiam absurdum. *Placuit mulierum Senatui concilium haberi mane, die medio Thesmophoriorum, si satis est otii.* Nam ἦν ἅλις ἐστι non significat *Si satis erit*, sed, *Si satis est.* Scilicet ignorabant istæ mulieres, quæ quotannis Thesmophoria celebrabant, an die medio satis otiosæ futuræ essent, ut de re consultarent, quæ ipsis tantopere cordi erat! Tertius festi dies appellabatur ΝΗΣΤΕΙΑ: hunc totum in templo jejunio transigebant, ob eamque causam eum diem concioni præstituerant, quo otium sibi non defuturum sciebant, nec futurum quicquam in mora, quin de Eurip. ultione deliberarent. Sunt homines cordati, quibus forte prodigiosum videbitur, quod dicebam modo, vapulaturum fuisse, si quis literarum ductus, quibus constat lectio vetus, observans, genuinam in eis deprehendisset, poetæque suam restituisset manum. *Quis*, inquient illi, *adeo morosus, tam ab omni humanitatis venustatisque sensu alienus esse possit, ut manifestam labem tam facili medela tolli non gaudeat? Anili ista erga librariorum et typothetarum errores superstitione eruditorum animos exsolvit dudum felicioribus ingeniis exculta critica disciplina, cujus puriori splendentem lumine facem extulerunt hujus et superioris ætatis viri præstantissimi, quorum tu scripta laudas identidem, e quibusque quantum profeceris satis ostendis.* Recte dicitis, o boni, et nisi illud ipsum quod res est, saltem quod esse debet. Sed ipse ego nonne nuper censoria notatus fui virgula ob medicinam multo leniorem quam Apollonio feci in versu depravatissimo l. ii. 232.? Servatam in cod. Bibliothecæ Cæsareæ genuinam lectionem unius, non dicam *literæ*, sed *lineolæ* defectus vitiabat. Cod. scriptura hæc est: ΑΛΛΑ ΜΕ ΠΙΚΡΗ ΔΗΤΑ ΚΑΙ ΙΣΧΕΙ ΔΑΙΤΟΣ ΑΝΑΓΚΗ. Vidi, et quis id non vidisset? summæ literæ Ι imponendam esse transversam lineolam, ut Τ fieret, unde vera poetæ manus emersura erat: ΑΛΛΑ ΜΕ ΠΙΚΡΗ ΔΗΤΑ ΚΑΤΙΣΧΕΙ ΔΑΙΤΟΣ ΑΝΑΓΚΗ. Jam vero videatis quibus cachinnis emendationem hanc, si modo emendatio dicenda est, exploserit Aristarchus in 'Eruditorum diario ad mensem Maium an. 1781.' Ecquid tali reponam censori? *Fruatur quisque suo sensu.* Etiamdum verum est, quod dixit vetus poeta, ΠΟΛΛΟΙ ΕΝ ΑΡΚΑΔΙΗι ΒΑΛΑΝΗΦΑΓΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΑΣΙ. Brunck. Pors. in ed. 1532. μάλιστα σχολή Plato Apol. S. p. 361. c. ed. Læmar. c. 10. init. ed. Forster. Dobr. ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ | τῶν Θεσμοφορίων, ἦν ἅλις ἔσθ' ἡμῖν σχολή. Sic Kust. editio. Posteriori versu usi sunt Davisius ad Ciceron. de Legib. i. 10. et Spanh. ad Callimach. H. in Jov. 84., ut demonstrarent, ἅλις cum nominativo jungi posse. Dawes. Miscell. Crit. p. 235. quum solœcismo laborare hanc scripturam intellexisset, tacite mutavit in εἴγ' ἅλις. Sed hæc mutatio sensum loci plane nihil

juvat. Quid enim hoc sibi vult, *siquidem satis otii nobis est*? Poteratne hoc præconi ignotum esse? Prima editio (Juntæ) habet ἦν ἄλισθ' ἡμῖν σχολή. Hoc proxime accedit ad veram scripturam, quam Brunck. e Cod. restituit, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή: *quo die inprimis otio abundamus*. Tertio enim Thesmophoriorum die jejunium erat. V. Athen. vii. p. 307. F. Pors.

377. Gry. addit ΓΥ. Bent.

380. τόνδε. Subintellige στέφανον, ut recte Bisetus. Qui enim verba pro concione facturi erant, coronam capiti imponere solebant, ut clare patet ex illo loco comici nostri in Eccl. 130. 131. Kust. τόνδε. δεικτικῶς. Subauditur στέφανον. Pertinet hoc ad populi concionum ritum, in quibus oratores coronati verba faciebant. Conc. 130. Τίς ἀγορεύειν βούλεται;— | Ἐγώ.—Περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχῃ 'γαθῇ. | 147. Ἔσθ' ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν; —Ἐγώ.— | Ἴθι δὴ στεφανοῦ. | 163. φέρε τὸν στέφανον. ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν. moxque v. 171. eadem qua hic ellipsi, αὐτῇ γὰρ ὑμῶν γ' ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ, | ΤΟΝΔΙ λαβοῦσα. Confer Av. 463. Brunck. πρῶτον. πρότερον Suid. ed. Ms. v. περίθου. Male Kust. Pors. Nempe in nota ad Suid. cujus glossam ad Eccl. 131. cum Porto refert. Dobr.

382. Subintellige ῥῆσιν. V. Acharn. 415. Berg.

389. ἐπισμῇ. Vide Suid. h. v., ubi loci hujus meminit. Kust. ἐπισμῇ. Vide Suid. in hac voce et Hesych. in ἐπισμήχει. Bene interpretantur ἐπιτρίβει: sed nescio an huic interpretationi melius congrueret ἡμῖν quam ἡμᾶς. Eqq. 5. πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις. Ob literarum compendia quibus utebantur librarii sæpe commutati hujus pronominis casus. Vide infra ad 571. Brunck.

390. διαβέβληχ'. Sic Suid. Ms. ex em. ejusd. m. v. ἐμβραχύ. (sic) ed. Ms. in οἰνοπίπας. Pors. In ἔμβραχυ, διαβέβληται ed. Med. Dobr. ἔμβραχυ. Sic recte Suid. v. ἔμβραχυ et v. οἰνοπίπας, ubi loci hujus meminit. At priores edit. male ἐν βραχύ. ἔμβραχυ autem licet sit adverbium quantitatis, interdum tamen nullum regit casum, sed absolute, ut hic, ponitur, quod et de voce ἅλις modo notavimus. Kust. Ed. Farrei ἐν βραχεῖ, quod melius est quam ἐν βραχὺ in quibusdam editionibus. Illud autem ἔμβραχυ occurrit et Vesp. 1115. ubi vide notam. Berg. Frob. ἐν βραχύ. Gry. ἐν βραχεῖ. Lege ἔμβραχυ, ut Suid. Bent. ἔμβραχυ. Cod. et Junt. male ἐν βραχύ. Mendam fucavit, non sustulit Zanettus, reponendo ἐν βραχεῖ. Vide Hesych. interpretes ad ἐμβραχεῖ et Ruhnk. ad Timæum v. ἔμβραχυ. Occurrit hoc adverbium rursus Vesp. 1120. Brunck.

391. οἴω σ θέα καὶ χός Suid. Ms. [pro istis sc. quæ in οἰνοπίπας habet ed. Med. οἷς θέα καὶ τραγῳδία καὶ χορός. Dobr.] Pors. καὶ τραγῳδοὶ καὶ χοροί. Apud Schol. Platonis p. 88. ed. Ruhnk. et Schol. MS. ad ejusd. Gorgiam apud Heins. ad Hesych. t. i. p. 1191. scriptum est καὶ τραγῳδικοὶ χοροί, quam scripturam præfert Blomfield. præfat. ad Æsch. Persas p. xvii. Quod in Siebenkeesii sylloge scholiorum p. 14. et διαβέβληχ' et καὶ τραγῳδοὶ καὶ χοροὶ legitur, ineptæ hominis erga Brunck. reverentiæ debetur, ut opinor. Dind.

392. μυχοτρόπους. Suid. v. οἰνοπίπας habet μοιχοτρόπους, i. e. *adulterinis moribus præditas*. At μυχοτρόπους significat *clandestinis moribus præditas* sive *subdolas, fallaces*. Utramque lectionem tam sensus quam metrum admittit. Kust. τὰς μυχοτρόπους: *clandestinis moribus præditas, subdolas, fallaces*, ut exponit in notis Kust. Ed. Farrei μοιχοτρόπους, uti et Suid. habere notavit Kust. quod magis placet. Berg. μοιχοτρόπους ed. Ms. Suid. in οἰνοπ. Pors. τὰς μυχοτρόπους, id est, Kust. interprete, *clandestinis moribus præditas, subdolas, fallaces*. Sed nullibi vox ista exstat, nec alia nititur fide quam librarii errore. In Cod. scriptum μῦχοτρόπους: in Junt. μυχοτρόπους. υ et οι eodem efferebantur sono; inde tot horum elementorum permutationes, vocumque depravationes. Geminum exemplum vide infra 501. Mendam sustulit Zanettus hoc loco, reponendo μοιχοτρόπους, quæ vera scriptura est confirmata a Suid. in οἰνοπίπας. Operæ pretium est integram hujus observationem e variis grammaticorum veterum ad hanc fabulam scholiis excerptam legere. Οἰνοπίπας, τὰς τοὺς οἴνους περισκοπούσας, ὡς Ὅμηρος παρθενοπίπας (Ιλ. Λ. 385.) Ἀριστοφάνης φησί· Ποῦ δ' οὐχὶ — | τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν, | τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας— | ὁ μὲν οὖν Σύμμαχός φησι παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον. ἐγὼ δ' οὐχ ὁρῶ τὸ πιπίζειν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν φωνῆς λεγόμενον. ἄμεινον οὖν, ὥσπερ παιδοπίπας λέγεται, οὕτω καὶ οἰνοπίπας οὖν ἀντὶ τοῦ μέθυσος· παρὰ τὸ πιπίζειν, ὅ ἐστι μυζεῖν, ἢ μυζᾷν. Vides de lectione consensisse veteres criticos, de illius interpretatione in diversa abiisse. Licet πιπίζειν Atticis fere nihil aliud significaverit quam *pipiare*, verbo ad imitationem avium qua-

rumdam vocis effícto, potuit tamen Aristoph. nomine *οἰνοπίπης* uti, derivato ab eodem verbo significante *ποτίζειν*, seu *μυζεῖν*. Glossarium vetus: *ἐκπιπίζει*, *exsugit:* vide Hesych. in *πιπίζειν*. Derivationi ab *ὀπιπτεύω*, unde est Homericum *παρθενοπίπης*, favet comici locus in Lys. 426. *ποῖ δὲ σὺ βλέπεις,* | *οὐδὲν ποιῶν ἀλλ', ἢ καπηλεῖον σκοπῶν*. Cod. et edd. omnes *οἰνοπότιδας*, quod mihi nunc, ut olim Kust. e glossa subornatum videtur. Etsi mihi primum valde arrideret *οἰνοπίπας*, quin illud vulgato præferrem, obstitit H. Stephani judicium Thes. t. ii. col. 1243. tum quia Eustath. qui bis aut ter ex Eqq. 407. notat nomen *πυῤῥοπίπης*, istius *οἰνοπίπης* non meminit, quod non prætermissurus fuisse videbatur, si illud in comico legisset. Sed fateor parum momenti his rationibus inesse, quas prægravat veterum criticorum auctoritas, quos e Suid. constat non aliter hoc loco legisse, quam *οἰνοπίπας*. Hoc itaque et *μοιχοτρόπους* lectorem reponere velim. Cf. not. infra 501. Brunck. Libri *μυχοτρόπους*, satis obscure. Suid. quem sequitur Brunck. *μοιχοτρόπους*. Persanari arbitror vocem scribendo *μοιχοτύπας*, adulteras. Vid. Hesych. h. v. Hotib. *ἀνδρεραστρίας*. Ad hunc locum respexit Pollux iii. 70. Kust. *ἀνδρεαστ*. Sic Ms. Pors. Ed. Med. *ἀνδρερασ*. Dobr.

393. *τὰς οἰνοπότιδας*. Suid. legit *οἰνοπίπας* h. v. cujus verba hic exhibebo, quoniam ex veteribus in hanc fabulam scholiis, hodie deperditis, proculdubio descripta sunt. *οἰνοπίπας — μυζᾶν*. Hæc pulchre ad locum hunc faciunt et simul veterem lectionem indicant, cujus vox *οἰνοπότιδας*, quæ hodie locum in ipso textu occupavit, est interpretatio. Idem autem apud comicum nostrum et alibi plus semel contigit, ut suis locis monemus. Kust.

394. *τὰς οὐδὲν ὑγιές*. V. Plut. 37. Ubi vide notam. Berg.

395. Menda irrepsit e recentioribus edd. in quibus legitur *ὡς εὐθὺς εἰσιόντες* —. At vett. cum Cod. recte habent *ὥστ'*, *εὐθὺς*—, ut mox 400. *ὥστ', ἐάν γέ τις*—. Brunck. *ἀπὸ τῶν ἰκρίων*. Vide Suid. v. *ἰκρία*, cujus verba attulit Bisetus ad hunc locum. Sensus autem est, *quamprimum e theatro domum redierint*. *ἰκρία* enim hic sunt tabulata, in quibus tumultuario opere in foro compactis et erectis Athenienses ante exstructum theatrum ludos spectabant. Kust. Libanius in argumento Olynth. i. Demosth. *οὐκ ὄντος τὸ παλαιὸν θεάτρου λιθίνου παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίνων συμπηγνυμένων ἰκρίων*. Berg.

396. *ἀποβλ*. Suid. Ms. *ἴκρια*. Pors.

398. *ὥσπερ*. Malim *ὥνπερ*. Kust.

400. Deest huic versui syllaba. Quare supplendi metri gratia scribi potest, *ἐάν γέ τις πλέκῃ*. Kust. *ἐάν γέ τις πλέκῃ*. Sic bene Kust. in notis. Vulgo titubante metro *ἐάν τις*—. Brunck. Fo. *τίς που*. Bent. Lepide Reisk. *ἐάν τις ἂν πλέκῃ*. Dind.

401. *ἐρᾶν δοκεῖ*. Amantes enim corollas, poma, et similia sibi invicem mittere solebant. Testimonia passim obvia sunt. Kust.

403. *ἀνὴρ ἐρωτᾷ*. Salva linguæ indole articulus abesse non potest. Librarii socordia, quam tetigi supra ad Lys. 152. obliteratus fuit. Scribe *ὡ'νήρ*. Simile versu abhinc secundo peccatum manifesto arguebat metri lex, cui ut satisfieret, necesse fuit reponere *ὡ'δελφὸς*, ita ut bonis viris, qui putant comicos licenter articulos omisisse, non magis illic tricandi copia sit, quam ad 30. et 95. Hic loci argumento metricæ legis niti non possumus; nec tamen minus certum est definite dictum oportuisse *ὁ ἀνήρ*, ut paulo supra *τοὺς ἄνδρας*. Eandem ob causam mox 409. scriptum oportuit *ᾦνδρες*, et rursus 446. *ἐμοὶ γὰρ ὡ'νὴρ ἀπέθανεν*. Vide not. ad Conc. 243. Brunck.

404. *τῷ Κορινθίῳ ξένῳ*. Id est illi, quem amat ipsa, ut Sthenobœa Bellerophontem Corinthium amavit. Ad hunc Eurip. locum alludit comicus, ut monet etiam Barnes. V. Cl. ad fragmenta Eurip. Berg. Irrisio est Eurip. Sthenebœæ, cujus fragmentum quo respexit comicus servavit Athen. p. 427. e. *Τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν. διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενεβοίας φησὶν, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι· πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς,* | *ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ ΤΩι ΚΟΡΙΝΘΙΩι ΞΕΝΩι*. Brunck.

405. *ἀδελφός*. Metri gratia [cum Scal. et Bent.] legendum est *ὁ 'δελφὸς*, i. e. *ὁ ἀδελφὸς* per crasin Atticam. Kust. *εὐθὺς ὡ'δελφός*. Sic bene Scal. in Excerptis. Vulgo ruente metro *ἀδελφός*. Brunck.

407. Gry. *εἰ δ' ἂν*: lege *εἰ δ' αὖ*. Bent. V. supr. 340. De ea re est narratiuncula infra v. 503. seqq. Berg.

411. V. Eccl. 324. Berg.

413. Hoc *ἔπος* in Phœnice dixit Eurip. et exstat apud Stob. Serm. 69. Locus incipit: *πικρὸν γὰρ νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ*. In hanc sententiam et in Danae dixit Eurip. 99. Non omnes autem puellæ aversantur nuptias senum, maxime si sint pecuniosi; tales autem puellæ plerumque sunt *μοιχότροποι*, quales istæ apud comicum. Berg. Fragmentum exstat apud Stob. Floril. Grotii pag. 293. sic

in Mangr. ed. emendatum: μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρέσβύτῃ γεγαμεῖν, | δμώς τ' ἔστιν, ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ. | δέσποινα γὰρ γέροντι νύμφίῳ γυνή. Brunck.

414. διὰ τοῦτον. Sic bene Cod. propter hunc Eurip., per hunc, hujus opera. Frequens apud comicum hæc significatio præpositionis διά. Vide infra 864. Vulgo διὰ τοῦτο. Brunck.

415. σφραγῖδας ἐπιβάλλουσι. Observa, interiorem ædium partem apud Athenienses, quæ gynæconitis appellabatur, non solum observari, sed etiam obsignari solitam fuisse. Quæ enim diligentius asservare volebant veteres, iis sigilla appendere solebant, ut jam docuit elegantissimus Menagius ad Laert. lib. iv. num. 59. Kust. Quemadmodum Acrisius Danaen filiam inclusit, ut ait Eurip. in Danae v. 58. V. Eurip. de asservandis diligenter mulieribus in Androm. 950. Quem locum præ oculis habuisse videtur comicus: nam et ibi mox sequitur 955. συγγνωστὰ μὲν οὖν σοι τάδε, ut hic apud comicum v. 418. καὶ ταῦτα μὲν ξυγγνωστά. Berg.

418. Frob. ἐδῆν. Gry. ἃ δ' ἦν. Bent.

419. προαιρούσαις. προαιρεῖν, pro e penu aliquid promere, apud elegantiores scriptores occurrit. Theophrast. in Charact. cap. περὶ ἀγροικίας: προαιρῶν δέ τι ἐκ τοῦ ταμιείου. V. ibi magnum Casaub. Ceterum ut sensus rectius procedat, versum hunc sic scribi malim: αὐταῖσι ταμιεῖον προαιρούσαις λαβεῖν. Kust. αὐταῖς ταμιεύσασθαι. Puto commatis notam huc ponendam esse, ut sit asyndeton deficiente καί. Kust. vertit, quasi scriptum esset ταμιεῖον. Mallet enim versum hunc ita scribi, αὐταῖσι ταμιεῖον προαιρούσαις. Ceterum mulieres erant dispensatrices rei familiaris. V. Eccl. 211. Berg. ταμιεῦσαι καὶ προαιρ—. Reisk. αὐταῖσι ταμιεῖον προαιρούσαις. Sic bene Kust. Corrupte vulgo αὐταῖς ταμιεύεσθαι. Signatum verbum προαιρεῖν, e penu aliquid promere, illustratum a Casaub. ad Theophr. Char. p. 141. edit. Lugdun. an. 1599. ubi e Diogene Laert. simile exemplum adducit: ἐπειδὰν γάρ τι προέλοι τοῦ ταμιείου. — λαβεῖν. Hoc solum in vulgata lectione emendandum videbatur Scal., bene reponenti λαθεῖν, quod serius quam oportuit animadverti. Sæpe hæc verba, unico elemento differentia, perperam commutata. προαιρούσαις λαθεῖν tantumdem est ac λάθρᾳ προαιρεῖν. Brunck. Acquiescendum in Scal. emendatione λαθεῖν. Asyndetum, in tanta præsertim animi commotione, est perelegans. Hotib.

421. De ratione serarum, pessulorum, clavium, quibus utebantur veteres, videndus Salmas. in Plinianis p. 649. seqq. Laconicæ clavis mentio etiam apud Plaut. Most. ii. 1. 57. 'clavim mi harunce ædium Laconicam Jam jube efferri intus: hasce ego ædes occludam hinc foris.' Brunck.

423. Λακωνικά. Vide Suid. v. Λακωνικαὶ κλεῖδες et v. κακοηθέστατα. itemque Salmas. ad Solin. p. 651. et 652. ed. Ultraj. Berg.

424. ἀλλ'. ἀλλὰ hic significat saltem, quod notandum. Ejusdem significationis est ἀλλὰ γοῦν supra 250. Kust. Subintelligitur εἰ μηδὲν ἄλλο vel (εἰ μή γε ἀνέδην ἀνοῖξαι) ἀλλὰ τό γε ὑποῖξαι θύραν. Cf. 449. Reisk. ἀλλυποῖξαι Suid. in κακοηθέστατα: sed in Λακωνικαὶ ut editum, lege ἀνθυποῖξαι vel προτοῦ μὲν οὐκ ἄλλ' ἦν. Bent. ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι. Recte Kust. observat ἀλλὰ hic significare saltem, ut supra 250. ἀλλὰ γοῦν: quod notandum quidem, non tamen ut aliquid raro obvium. Quin satis frequens est. V. Nub. 1364. 1369. Brunck. δακτύλιον, annulum signatorium. Viris, etiamsi clave Laconica cellæ fores occlusissent, metuendum erat, ne qualicunque artificio mulieres claustra reserarent, quod difficile non erat, pro rudi serarum illo ævo fabrica: idcirco ne sibi imprudentibus fraudem illæ facerent, cellæ ostium obsignabant, imposita cera, ῥύπῳ, impressoque ceræ annuli sui signo. V. Lys. 1195. Sed cautelam hanc etiam irritam reddebat mulierum calliditas. Quippe tribus obolis, id est, vilissimo pretio, unaquæque sibi comparabat annulum eodem insculptum signo, quo mariti annulus, ejusque ope, postquam in penum ingressa quæcunque libuisset suffurata esset, idem reponebat signaculum, ita ut a marito fraudis argui non posset. At vero queritur mulier nostra, sibi nullam amplius relictam esse rationem latenter et impune in penum se penetrandi, postquam viros docuit Eurip. ceram obsignare, non, ut antea, annulo, sed ligno a teredinibus pertuso, cujusmodi sigilla singuli appensa gestabant. Nam signacula illa mulieres imitari non poterant, quum foraminum in ligno modum et dispositionem non cognoscerent; et nisi unaquæque eodem ligni frusto potiretur, quo maritus ceram signarat, nulla alia fraude furta celare potis erat. Hic est hujus loci sensus, unde liquet Berg. male δακτύλιον interpretari clavem annulatam: nec melius, quod sane miror, Salmas. hoc nomine intelligere ferreum digitulum, seu instrumentum illi simile quod nos vernacula lingua un rossignol appellamus. Alludit autem comicus ad Eurip. drama quod non exstat. Brunck.

426. θριπήδεστα. Pro ὁ οἰκότριψ. Sic οἰκοτρίβης δαπάνη, in carmine Critiæ apud

Athen. p. 432. Alias οἰκότριψ est *vernula, famulus*, qui quasi *teritur* in opere domestico faciendo, ut aliquod instrumentum. Berg.

427. θριπήδεστα. Vide nos ad Suid. v. θριπηδέστατον. Kust. Lycophron v. 508. τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων σφραγὶς δοκεύσει: ad quem locum Joh. Tzetzes notat, veteres adhibuisse ligna vermibus corrosa pro sigillis; quod testatur etiam Pausanias apud Eustath. p. 1403. edit. Rom. Hæc ex notis Kust. ad Suid. Est autem θριπήδεστος a θρὶψ *teredo*, et ἔδω *edo*, unde ἐδηδεσμένος. Sic τόξα θριπήδεστα, *arcus a vermibus corrosos*, dixit Synesius epist. 104. Sed ibi legitur θριπηδέστατα, quod et ipsum tamen non inusitatum videtur ex Luciano in Lexiphane. Berg. θριπηδέστατα Suid. Ms. in v. et κακοηθ. et Λακωνικαί. Pors. Primo loco θριπηδέστατον, 2°. θηπιδέστατα, 3°. θριπηδέστατ' ed. Med. Dobr. Aristoph. locum interpretari Hesych. videtur in voce θριπόβρωτος, ubi ait: οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις, κατασημαινόμενοι, ὁπότε βούλοιντο. Φιλοστέφανος δέ φησι, πρῶτον Ἡρακλέα χρήσασθαι. Schneider.

428. γε in aliis edd. deest, et male intrusit Kust. Leg. enim τούτῳ δοκεῖ, Eurip. nempe. Reisk. τοῦτο δοκεῖ Suid. in κυρκανᾶν: lege τούτῳ vel τουτί. Bent. τούτω Suid. Ms. κυρκανᾶν. Pors. τούτῳ δοκεῖ. Sic optime Cod. In Junt. aliisque vett. omnibus mendose τοῦτο δοκεῖ. Dativum τούτῳ sententia et constructionis ratio flagitant: *Nunc igitur mihi placet huic homini, Euripidi, perniciem nos moliri*. τούτῳ, τοῦτο millies a librariis commutata: nec satis erat causæ cur aliter fieret, maxime si dictantis verba exciperent. Quod in ed. Kust. reperio τοῦτό γε δοκεῖ, scioli emendatio est. In Ran. 861. ubi vulgo etiam bene editum εἰ τούτῳ δοκεῖ, Reg. Cod. habet τοῦτο, gemello errore. Brunck.

429. κυκανᾷν. Suid. legit κυρκανᾶν h. v. et recte quidem. Nam syllaba prima in κυκανᾷν est brevis, quæ tamen secundum metrum hic debebat esse longa. Vide etiam infra 852. ubi contra κυκανᾷς pro κυρκανᾷς legendum esse monemus. Kust. κυρκανᾷν. Ita ed. Farrei. Idem autem est κυρκανᾷν quod κυκᾷν. Sed hic latius sumitur pro *struere, moliri;* usus autem est illo verbo, quia erat illaturus φαρμάκοις: nam pharmaca sive venena *misceri* dicuntur et κυκᾶσθαι, ut Plut. 301. Verbo κυρκανᾷν de miscendo potu usus est Epinicus comicus apud Athen. p. 432. locatur autem phrasibus insolentibus utens: γέροντα Θάσιον, τόν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὺ συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου. ubi ἀκραχόλου scripsi pro vulgato ἀκρολόχου, quod versus respuit. Berg. Conf. Hermannus in Wolfii Analectis iii. p. 69., tum non recordatus annotationis Bergleri. Dind. κυρκανᾷν. Sic Cod. et Junt. recte. Prioris Basil. menda κυρανᾷν in Venet. et Paris. Wech. transiit. Frob. paulo melius edidit κυκανᾷν, quod per alias deinceps edd. propagatum fuit, Kust. tamen in notis monente legendum esse e Suid. κυρκανᾷν. Hoc merito in textu reposuit Berg.: sed quod dicit ita in Farrei ed. esse, id est in posteriore Veneta, falsum est. Brunck.

430. μιᾷ γέ τῳ. Ita emendo pro μιᾷ γε τῇ, ut τῳ sit Attice pro τινί: ut apud Soph. in Philoct. 784. aut 768. In ed. Farrei apud nostrum μιᾷ γέ τῃ: non autem id usitatum. Berg. τῃ sine accentu scribendum. Reisk. μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ. Junt. editio et aliæ deinceps omnes præter novissimam habent μιᾷ γέ τῇ τέχνῃ, immo recentiorum aliquot pejus adhuc τῇ. Hoc non solum non Atticum, sed ne Græcum quidem est. Scal. emendabat μιᾷ γέ τοι. Verum vidit Berg. idque in textu reposuit μιᾷ γέ τῳ. Raro bono illi viro contigit, ut mendam ex Aristoph. elueret; eum laudo, et deamo ob restitutam comico suam manum: et ne forte censori cuipiam antiquorum textuum propugnatori pœnas det mutatæ, sine alia quam rationis auctoritate, lectionis, testor sic liquido in August. Cod. scriptum esse μιᾷ γέ τῳ. Sciunt Græce docti του, τῳ indefinita, eademque accentu notata et interrogantia, omnium esse generum. Æsch. S. Th. 474. πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ. Ad quem locum vide quæ notavi. Eurip. Androm. 567. οὔτε τῳ δίκῃ κρίναντες. Soph. Œd. Tyr. 1107. εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν. 1435. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; Brunck. Conf. Valck. Phalaridea p. xix. Dind.

431. ἀπολῆται. Reisk.

432. μετὰ τῆς γραμματέως. Ad hunc locum respexit Pollux iv. 19. Eustath. etiam ad Od. Δ. p. 1484, 51. ed. Rom. loci hujus meminit. Kust. Alias in ευς desinentia masculina sunt, sed hic jocatur. Berg. Ad hunc locum respexit Pollux iv. 19. Ἀριστοφάνης δὲ παίζει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, λέγων ἡ γραμματεύς. Comicum hoc est et facetum. Sic alibi, in serio etiam, immo tragico sermone, substantiva masculina femininis tribuuntur. Helena in cognomine Eurip. dramate 288. ait, μήτηρ δ' ὄλωλε, καὶ φονεὺς αὐτῆς ἐγώ. Cf. quæ notavi ad Æsch. S. Th. 226. Brunck. Cf. Schœmann. de comitiis Athen. p. 118. Dind.

433-42. 459-65. Tam multa exem-

pla corruptionum adhuc proposuimus in hoc opusculo, cum vel putide explicarentur voces formæque lectiores, vel verba similia nunc mutarentur, nunc omitterentur, ut locos hosce, qui itidem sunt strophici, adscribendo, prout a me sunt emendati, defungi posse videar, causarum, quibus inductus novavi, indagationem, præsertim minime difficilem, lectorum relicturus sagacitati. Sic igitur ista legenda arbitror: Οὐδέπω γ' ἤκουσα ταύτης πολυπλοκωτέρας γυναικός ! | Πάσας δ' εἰδέας φρενί γ' ἐβάστασε, | Ποικίλους λόγους τ' ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους, | Ὥστ' ἂν εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλέης, δοκεῖν ἂν αὐτὸν, | Ὡς ἐγῷμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἄντικρυς μηδὲν λέγειν. | —Ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο κομψότερον ἔτ' ἢ τὸ πρότερον | Ἀναπέφηνεν, οἷ' ἐστωμύλατο, | Οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα καὶ πολύπλοκον νόη- | μ', οὐδ' ἀσύνετά γ', ἀλλὰ πιθανὰ πάντα. δεῖ δὲ, δεῖ δὲ, ταύτης | Ὕβρεως ἡμῖν τὴν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην. Versus harum stropharum secundi sunt dochmaici, reliqui trochaici. Hotib. Gry. ἰδέας. Bent. οὐπώποτε ταύτης | ἤκουσα γυναικὸς | πολυπλοκώτερ' οὐδαμοῦ πλεκούσης· | πάντα γὰρ λέγει δίκαια· πάσας δ' | εἰδέας ἐξήτασε, | πᾶν τ' ἐβάστασ' ἐν φρενὶ, | πυκνῶς τε ποι- | κίλους λόγους | ἀνεῦρ' εὖ | διεζητ- | ημένους· | ὥστ' ἂν εἰ | λέγει παρ' αὐτὴν Ξενοκλέης | ὁ Καρκίνου, δοκεῖν ἂν αὐτ- | ὸν, ὡς ἐγῷμαι, πᾶσιν ὑμ- | ῖν ἄντικρυς μηδὲν λέγειν. V. 3. Vulgo πολυπλοκωτέρας γυναικὸς οὐδὲ δεινότερον λεγούσης. At δεινότερ' e gl. vocis πολυπλοκώτερα esse potest: quo deleto ex οὐδε ον erui οὐδαμοῦ: mox λεγούσης est putidum propter λέγει in v. 4. dedi πλεκούσης. Cf. Hom. Il. Γ. 212. μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον. et Vesp. 644. πλέκειν παλάμας. In Med. 322. μὴ λόγους πλέκε pro λέγε emendat Valck. ad Phœn. 497. V. 6. Vulgo πάντα δ'. G. Burges.

433. οὐπώποτε ταύτης ἤκουσα etc. V. Vesp. 628. et 632. Berg.

436. ἰδέας Suid. ed. Ms. in ἐβάστασεν. 438. Verte, *mente ponderavit*. Si Kust. notam legissent aut meminissent Piers. Valck. et Musgr. meliora in Eurip. quosdam versiculos dedissent. [Scil. Eurysth. fr. 7. In Cyclop. ἀθρήσας satisfacit Burneio, Cens. Hec. Pors. Monthly Rev. April 1799. p. 429. et Elmsl. Heracl. 341. Dobr.] Vide hunc ad Euripid. Cyclop. 379. illos Diatrib. xvi. p. 172. Locutionem sumpsisse videtur comicus ex Æschyli Prom. 887. Pors. Valck. mentem non assecuti esse videntur Musgr. et Pors. Nam illum adeo non latuit hæc vocis βαστάσαι significatio, ut hunc ipsum locum Thesm. et Kust. notam laudarit. Sed nollem vir magnus in Cyclop. sollicitasset ἀθρήσας. Dobr.

437. ἐβάστασεν. Notandum est, βαστάζειν apud Atticos interdum significare, *explorare, examinare*: uti hoc loco. V. Suid. v. βαστάζειν et v. ἐβάστασε. Eurip. Cyclop. 378. κἀπιβαστάσας χεροῖν, i. e. *pondus eorum manu explorans*. Kust. Æsch. in Prometh. 886. ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν. Est autem metaphora ab illis, qui sublatum pondus explorant. Berg.

438. πυκνῶς τε ποικ. Suid. v. ἐβάστασεν legit πυκνῶς τε καὶ ποικίλως τοὺς λόγους. Kust. τε καὶ ed. non Ms. ποικίλως ed. Ms. [Suid. v. ἐβαστ. τοὺς λόγους ed. M. Dobr.] Pors.

440. παρ' αὐτῆς. Lego [cum Scal.] παρ' αὐτήν. Et sic verti. Kust. παρ' αὐτήν. Ita scripsi, secutus ed. Farrei, pro παρ' αὐτῆς. Berg. παρ' αὐτήν. Cod. et Junt. mendose παρ' αὐτῆς. Illud jam ex usu linguæ reposuerat Zanettus. παρὰ, *propter, præ*, in comparationibus accusativo jungitur. Ξενοκλέης. [Sic Bent.] Vulgo male Ξενοκλῆς. Vide supra ad 169. Brunck. V. supra 169. et Schol. ad Ran. 86. Berg.

442. ἐγῷμαι. Sic bene in Cod. scriptum, et in Junt. aliisque vett. excusum. Perperam in recentioribus edd. divisim ἐγ' ῷμαι. Ad eumdem modum ἐγῷδα scribitur, de quo vide infra 502. Brunck. μηδὲν λέγειν, *nugari*. Comicus quidam apud Athen. p. 405. Ἀρχέστρατος γέγραφέν τι καὶ δοξάζεται παρά τισιν οὕτως ὡς λέγων τι χρήσιμον· τὰ πολλὰ δ' ἠγνόηκε κοὐδὲν λέγει. Berg.

443. ὀλίγων ἕνεκ' αὐτή. Metrum claudicat, cui consuletur, si scribas, ὀλίγων ἕνεκέν γ' αὐτὴ etc. Kust. Mallem autem ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτή. Berg. F. ὀλίγων ἕνεκα ταύτῃ (*huc*). Reisk. Lege αὐτὴ vel αὐτὴ τῇδε. Bent. ὀλίγων ἕνεκα γ' αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων. Cod. et Junt. ὀλίγων ἕνεκ' αὐτῇ. Zanettus ad sensum bene reposuit αὐτή, sed claudicanti metro non exæquavit pedes. ἕνεκέν γ' Kust. Berg. ἕνεκά γ', quod melius est. Brunck. L. ἕνεκα καὐτή. Similiter corruptus Menander Stratiot. apud Plutarch. ii. p. 547. ubi legendum οἱ δὲ πάλιν ἔμ' ἐμυκτήρισαν. Vulgo omittitur pronomen. Apud Stob. Florileg. 76. πλὴν ἕτερος, ὃς ἂν ᾖ πλειόνων πατήρ, illud ὃς absorptum erat a præcedentibus. Pors. Sed in Menandri priore loco, πάλιν ἐπεμυκτήρισαν edd. teste Bent., qui similiter in Philemonis fr. 65. ἐπεθεώρησαν revocavit. Dobr.

447. μόλις, i. e. μετὰ πόνου. Sed scribendum Attice μόγις, ut Lys. 328. Grego-

rins de Dial. Att. §. xxii. τὸ μόλις μόγις ἐκφέρουσιν. Brunck.

448. στεφανηπλοκοῦσα. Vide Casaub. ad Strab. p. 394. edit. Amstel. Kust. Add. Lobeck. ad Phryn. p. 650. Dind. ἐν ταῖς μυῤῥίναις. V. not. ad Lys. 557. Brunck.

449. Citat Suid. v. τέως. Kust. ἀλλ' εἰ κακῶς Suid. Ms. v. τέως. Pors. Add. schol. Platonis p. 85. ed. Ruhnk. Lobeck. ad Phryn. p. 336. scribendum videtur, τέως μὲν οὖν ἀλλ' ἢ κακῶς. Dind.

450. ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις. Male vulgo ταῖσι producta contra artem vocali brevi ante τρ. Leves isti errores librariis imputandi, et ubique, nullo ad Cod. respectu, ex artis præscripto corrigendi sunt. Infra 764. ne centenos alios excitem locos, vulgati etiam libri recte habent τοῖσιν Πρυτάνεσιν, ubi τοῖσι metrum vitiaret. Brunck.

451. οὐκ εἶναι θεούς. In fragmento ex Belleroph. Eurip. φησίν τις εἶναι δῆτ' ἐν οὐρανῷ θεούς; οὐκ εἰσίν, οὐκ εἰσί. Maxime autem in Sisypho videtur hoc egisse. Excusat autem Cl. Barnes. in Fragmentis Eurip. quasi is non ita senserit, sed decorum in personis, quas introducit, observaverit. Berg. Vide Bellerophontis fragm. xxv. in Musgr. Eurip. et quæ notavit vir excellens ad Sisyphi fragm. i. Fueritne Eurip. atheus, anne, non quæro. Aliud quid dicam, quod certum mihi videtur. Si capitale crimen ei, ut Socrati, fuisset intentatum, nihil causæ est, quin credam, exstiturum fuisse male feriatum aliquem anilium fabularum consarcinatorem, qui memoriæ prodidisset, Aristoph. ab inimicis Eurip. pretio subornatum fuisse, ut eum in scena impietatis reum ageret. Brunck.

455. ἄγρια γὰρ ἡμ. Loci hujus meminit Plutarch. in Comparat. Aristoph. et Menandri p. 853. et Gellius l. xv. c. 20. ubi ait: ejus (Eurip.) odii in mulieres Aristoph. quoque meminit ἐν ταῖς προτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, in his versibus: νῦν οὖν ἁπάσαισι παραινῶ etc. Kust.

456. V. Plut. 298. Berg. ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς. [Sic Bent.] Vulgo ἀγρίοισι λαχάνοις, vacillante metro, quod non animadverterunt belli editores. Versum ad digitos exigentes primam producebant in λαχάνοις, quæ corripitur semper. V. supra 387. Lys. 457. 557. Vesp. 497. Emendaveram primum, ἅτ' ἐν ἀγρίοισι δὴ λαχάνοις αὐτὸς τραφείς, quod, etsi nulla nixum auctoritate, nescio an præstet alteri quod reposui. Postea in Kust., viri πολυμαθοῦς, notis animadverti meminisse hujus loci Plutarch. Opp. Mor. p. 853. et Gellium l. xv. c. 20. Incessit me cupido videndi num forte in illis scriptoribus integer comici versus prolatus esset, scopumque feriissem, anne. In Plutarch. verba hæc reperi: Ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακά· ἅτε ἐν ἀγρίοις τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς. Vides hic exemplum frequentis literarum permutationis de qua supra p. 80. ΑΡΑ pro ΔΡΑ; et librariorum morem poëticas paragogas omittere, ἀγρίοις pro ἀγρίοισι, de quo aliquid dictum ad Lys. 487. In Gellio autem vidi libros omnes veteres habere ἀγρίοις τοῖς λαχάνοις. Quantum putas Kust. me socordiam miratum fuisse, cui, postquam hæc loca inspexit, in mentem na venit quidem disquirere, an articulus ille τοῖς metro necessarius esset, necne, et quanam prosodia nomen λάχανον comicus soleret efferre? Ego veterum librorum reverentia ductus τοῖς reposui, licet sentirem articulum hic inutilem et tantum non importunum esse, atque ex usu Græce loquentium ἅτε δὴ longe præstare. Brunck. Transponit in exempl. Porti Pors. ἅτ' αὐτὸς ἐν ἀγρίοισι λαχάνοισιν τραφείς. Dobr.

458. στεφάνους συνθηματιαίους. Id est coronas locatitias, sive quas alter faciendas locaverat, certa mercede promissa. Sic exponunt veteres literatores. Athen. Dipnos. l. xv. cap. vii. συνθηματιαῖοι στέφανοι, ἠργολαβημένοι καὶ ἐκδόσιμοι. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις πλέξαι στεφάνους συνθηματιαίους εἴρηκε. Sic etiam Pollux vii. 200. συνθηματιαίους δὲ στεφάνους εἴρηκεν Ἀριστοφάνης τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδοσίμους λέγουσι. V. etiam Suid. v. συνθηματιαίους. Kust. στεφάνους συνθηματιαίους (scr. ξυνθηματιαίους), coronas locatitias, quas aliquis faciendas locaverat pacta mercede. Athenæus p. 680. c. συνθηματιαῖοι — ἐκδόσιμοι. Nominis rationem explicat Casaub. Pollux vii. 200. συνθηματιαίους — λέγουσι. Ad quem locum videndi interpretes. Brunck.

459. et sqq. ἕτερον αὖ τι | λῆμα τοῦτο | κομψότερόν ἐστιν ἢ | τὸ πρότερον ἀναπέφηνεν | οἷα κατεστωμύλλετ' οὐκ | ἄκαιρα, φρένας δ' ἔχουσα καὶ | πολύπλοκον νόημ', οὐδ' | ἀσύνετ', ἀλλὰ πάντα | πιθανά· δεῖ | δὲ ταύτης | τῆς ὕβρεως ἡμῖν τὴν ἄνδρ- | α περιφανῶς δοῦναι δίκην. G. Burges.

459-60. Citat Suid. v. λῆμα. Pors.

463. νόημ' οὐδ'. Sic cod. Vulgo νόημα οὐδ', ingrato cum hiatu et metri labe. Tetrameter est pæonicus brachycatal. Brunck.

465. Versus est tetrameter trochaicus. Genitivi ὕβρεως duæ ultimæ syllabæ in unam coalescunt. Brunck.

466. Mnesilochus mulierem habitu simulans incipit defensionem Euripidis. Berg.

468. ἐπιζεῖν χολήν. Æsch. in Prometh. 130. τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον. Hic active sumitur verbum ζεῖν, neutraliter apud comicum. Berg.

469. καὐτὴ γὰρ ἔγωγ'. Malim, καὐτὴ γὰρ οὖν. Elmsl. ad Acharn. p. 61. ὀναίμην. Mendose vulgo ὀνοίμην. Prius e Suid. reponendum esse monuit Toup. Emend. t. ii. p. 173. [t. i. p. 437.] In Cod. ut in vett. edd. scriptum ὀνοίμην, et v. abhinc secundo ἐν ἀλλήλοισιν, ex eadem corruptelæ causa, nempe commutatione diphthongorum αι et οι, quas perversa pronuntiatione eodem efferebant sono. Ut hic ὀναίμην, ita mox ἀλλήλαισι reponi debuit, non, quod in recentt. edd. est, ἀλλήλαισι. ὄναιο recte editum Pl. 1062. ὄναιτο, Nub. 1237. Brunck. Suid. ed. Ms. ὀναίμην. ἐγὼ Suid. Pors. Conf. Valckenar. ad Theocrit. Adon. p. 362. c. et Lobeck. ad Phryn. p. 12. Dind.

470. Citat Suid. v. Μαινάδας. Kust. εἰ μὴ μαίνομαι. Vid. Heindorf. ad Platon. Protagor. p. 608. Dind.

472. αὐταὶ γὰρ ἐσμέν. Id est solæ sumus. Sic Acharn. 503. αὐτοὶ ἐσμέν, quod itidem significat, soli sumus. Kust. κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου. Vulgo absque sensu legitur κοὐδεμί' ἔκφορος λόγου. Certam Valck. emendationem recepi prolatam ad Eurip. Hippol. 294. Brunck.

473. ἔχουσαι. Hic ἔχουσαι abundat Attice, ut patet ex isto simili loco in Acharn. 513. τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα; V. in Nub. ad 131. Berg. τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα; ταῦτα construendum cum αἰτιώμεθα, ut in simili versu Acharn. 514. τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα; Participium ἔχουσαι abundare videtur: sed est ἰδίωμα Attici sermonis, hypallage participii et verbi, sic resolvenda: τί ταῦτα ὑπάρχομεν ἐκεῖνον αἰτιώμεναι; formulam illustrat Kœn. ad Corinth. p. 63. Exempla apud Atticos poëtas passim obvia. Infra 852. Ran. 202. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων. Av. 341. τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων κάρτα. Conc. 853. τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων; 1151. τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Nub. 131. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; 509. τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; Brunck.

474. β. δὲ Suid. Ms. v. τί ταῦτα. Pors. Lege ἡμῖν δρώσαις vel ἡμᾶς — δρώσας. Bent.

475. δρώσας. Bisetus hoc ad Eurip. refert et subintelligit δράματα. At ego potius scribendum censeo δρώσας, ut referatur ad mulieres et ἀπὸ κοινοῦ repetatur κακά. Ceterum εἰπεῖν vel λέγειν τινα κακὰ phrasis est apud Atticos maxime communis. Kust. δρώσας. Ita scripsi, secutus ed. Farrei, pro δράσας. Ita et Kust. vult, in suis notis et hanc lectionem secutus est in versione. Berg. εἶτ' ἐάσας μυρία, si duo vel tria nostrorum facinorum edens mittit et silet millena. Reisk.

477. ξύνοιδ' ἐμαυτῷ πόλλ'· ἐκεῖνα δ' οὖν. Metrum claudicat; quod ut fulciatur, scribendum est, ξύνοιδ' ἐμαυτῷ πολλὰ κἄμ'· ἐκεῖνο δ' οὖν. Kust. Nescio qui vox ὅτι exciderit in fine versus ex editione Kust. Cohæret ὅτι δεινότατον, quam malitiosissimum. Reisk. Forte δεινὰ πόλλ'. Bent. Vulgo legitur uno pede mutilus hic versus. ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πόλλ'· ἐκεῖνα δ' οὖν. Voculam quæ exciderat felici conjectura comico restituit Dawes. ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δείν'· ἐκεῖνο δ' οὖν | δεινότατον.— Quod elegantissimum est. Futilia aliorum commenta referre operæ pretium non est. Suppositum a Biseto fulcrum ὅτι servarunt minores Batavæ, quo prudenter carere maluit Kust. Brunck. Addidit Dawes. aliam conjecturam: ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δρῶσ'· ἐκεῖνο δ' οὖν. Dind.

479. καθεύδειν. Scribe 'κάθευδεν cum apostropho pro ἐκάθευδεν. Kust. παρ' ἐμοὶ 'κάθευδεν. Hic etiam secutus sum ed. Farrei: in aliis edd. καθεύδειν, male. Quod et Kust. vidit. Berg. Lege καθεῦδεν. Gry. ἐμ' ἐκάθευδεν. Scal. καθηῦδεν. Bent. L. cum Kust. παρ' ἐμοὶ 'καθεῦδεν. Pors. Cod. et Junt. παρ' ἐμοὶ καθεύδειν. Zanettus emendavit παρ' ἐμοὶ 'κάθευδεν. Melius fuisset παρ' ἐμοὶ καθεῦδεν. Apostrophus elisi augmenti index hic minime necessarius est, quia Attice tam bene καθεῦδον dicitur, quam ἐκάθευδον: illud augetur a verbo, hoc a præpositione. εὕδω, imperf. εὗδον, καθεῦδον. Sic ἧντο, καθῆντο, ἐκάθηντο. Vide Sylburgium in notis ad Clenardum p. 461. καθῆντο non caret augmento, nec similem admittit elisionem in Eurip. Bac. 1042. ἔνθα Μαινάδες | καθῆντ', ἔχουσαι χεῖρας ἐν τερπνοῖς πόνοις. Scal. legebat καθηῦδεν, quod perinde est. Vide quæ notavi ad Eurip. Hec. 18. Infra 794. εὕρετε, non ηὕρετε. Brunck.

480. οὖσαν ἑπτέτιν. In prioribus edd. male legitur transpositis vocibus, ἑπτέτιν οὖσαν: quod etiam ante animadvertit Bisetus. Ceterum Pollux iii. 42. ubi locum hunc citat, pro διεκόρευσε legit διεκόρησε, a διακορεῖν. Kust. οὖσαν ἑπτέτιν. Cod. et vett. edd. male ἑπτέτιν οὖσαν. Ad metri legem Kust. voces transposuit. In Cod. scriptum διεκόρευσεν. Pollux iii. 42. hunc locum citans habet διεκόρησεν. Hac forma utitur Lucianus cum alibi, tum in Dial. Neptuni et Enipei, t. i. p. 320. ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοί, διεκόρησας τὴν παῖδα. Illa vero in dialogis meretriciis, t. iii. p. 309. τὴν ἐκ Πειραιῶς,

τὴν ἄρτι διακεκορευμένην. Cf. notam ad 760. Brunck.

481. μοῦ 'κνυεν. A κνύειν est κνῦμα: qua voce noster usus est Eccl. 36. ubi nos vide. κνύειν nimirum est, *januam unguibus leniter scalpere* (non *pultare*, ut quidam male), quod amantes facere solebant, noctu ædes amicarum clam ingressuri. Kust. μοῦ 'κνυεν. Ed. Farrei μ' σύκνυεν, quod magis placet; μου enim non habet accentum. Si scribatur πόθῳ 'μοῦ 'κνυεν, pro πόθῳ ἐμοῦ 'κνυεν, i. e. ἔκνυεν, tunc in legem accentualem non peccatur. Berg. Hunc versum citat Eustath. ad Odyss. p. 1746. l. 4. ubi male pro ἐλθὼν legitur ἕλκων. Brunck. οὗτος πόθῳ μ' ἔκνυεν ἐλθὼν (Aug. κινῶν) τὴν θύραν Zonaras Lex. t. i. p. 669. et grammaticus Ms. in catalogo Codd. Nanianorum p. 493. Dind.

482. κᾆτ' εὐθὺς ἔγνων. Cod. κατευθύς. Vett. edd. κατ' εὐθύς. Frequens error in permutatione vocum κᾆτα et κατά. Brunck.

486. Citat Suid. v. σφάκος. Kust. κεκρίδας Suid. Ms. σφάκον. Pors. Mallem κἄπειθ' ὁ μὲν ἔτριβε κεκρίδας ἅ. Kidd. σφάκον. Vid. Schneider. ad Theoph. t. iii. p. 460. Dind.

487. καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ. Plautus Curcul. i. 3. 'Placide egredere, et sonitum prohibe forum, et crepitum cardinum, Ne quod hic agimus herus percipiat fieri, mea Planesium. Mane, suffundam aquulam.' Brunck.

488. ἠρειδόμην. V. Eccl. 615. Berg.

489. παρὰ τὸν 'Αγυιᾶ. Ad hunc locum respexit Steph. Byzant. v. 'Αγυιά. De Apolline Agyico autem, sic dicto, quod ei in vicis columna in conum desinens erecta esset, præter Steph. Byzant. modo laudatum, vide etiam Etymol. Harpocrat. Suid. et Eustath. Kust. V. ad Vesp. 870. notata. Berg. Hesych. : 'Αγυιεύς, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Ad quam glossam vide interpretes. Brunck. κύνδ' ἐχομένη. κύνδ' vel κυνδὰ Bisetus dictum putat pro κυνηδὰ, idque pro κυνηδόν, sed me non assentiente. Certus enim sum, non esse vocem Græcam, nec usquam alibi eam reperiri. Quare lego ἀντεχομένη τῆς δάφνης, i. e. *comprehensam laurum firmiter retinens.* Kust. Hic ego κύβδ' ἐχομένη lego i. e. κύβδα ἐχομένη. et tunc vertendum: *incurvato corpore tenens laurum*, sive *adhærens lauro*; est enim a κύπτειν, et occurrit in Eqq. 364. Sic a κρύπτω est κρύβδα apud Hesych.: et a φύγω, pro quo usitatur φεύγω, φύγδα apud Æsch. Eumen. 257. μὴ λάθῃ φύγδα βάς, *ne clam per fugam abeat*. Berg. κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης. Sic legendum esse viderunt Berg. ad hunc locum, et Piers. ad Mœr. p. 6. et per se res est manifesta. Adverbium κύβδα derivatum est a verbo κύπτω, occurritque iterum Eqq. 365. nec in posterum fidei quicquam huic emendationi detrahetur, quam confirmat August. Cod. in quo liquido scriptum κύβδ' ἐχομένη. Vulgata lectio κύνδ' mera corruptela est, cujus sane miror patrocinium suscepisse virum doctissimum Emend. in Suid. t. iii. p. 50. [t. ii. p. 69.] et ad Theocr. Schol. p. 214. κύβδα statum et habitum mulieris exprimit se componentis, ut ab amatore iniri possit: idem schema designat, quod innuitur Lys. 234. κύνδ' autem, quod a κυνεῖν derivat Toup. auctoritate carens et exemplo, etiamsi vox esset Græca, eo sensu, quo ab illo accipi videtur, nihil signati ad hujus loci sententiam haberet. Mira autem eo magis mihi accidit illa viri eruditione et ingenii acumine excellentis interpretatio, quod ipse Emend. t. ii. p. 100. de adverbio κύβδα hæc tradat: 'Est autem κύβδα, ut dixi, schema ἀφροδίσιον, idque cinædis proprium, de quo non semel Aristoph. in Thesmoph. Est et meretricibus commune.' Brunck. Idem opilionis status, cui caprarius apud Theocr. ait: ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς | εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας. Brunck.

490. Claudicat metrum, quod in integrum restituetur, si pro ἐφωρᾶτ', addito augmento Attico, scribas ἐφεωρᾶτο. Kust. ἐξεφόρει aut ἐξέφερεν (pro φωρᾶτ'). Reisk. Gry. εἴφ' ὡρᾶτ': lege εἴφ', ὁρᾶτ', ut infra 506. Bent. ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἴφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης. Sic distincte et optime scriptum in Cod. Vulgo ταῦτ' οὐδεπώποτ' ἐφωρᾶτ' Εὐριπίδης. Lectio mendosissima est, quæ Zanetto debetur: nam in Junt. excusum ἐφ' ὁράτ' Εὐρ. Berg.:— 'Metrum claudicat, quod in integrum restituetur, si, admisso in quarta sede spondeo, scribatur ταῦτ' οὐδεπώποτε πεφώρακ' Εὐριπίδης, a φωρᾷν. Hæc nunquam deprehendit Eurip. Kust. volebat ἐφεωρᾶτο, ab ἐφορᾷν, *inspicere, videre*: quo pacto etiam ibi sit spondeus.' Sed, o dulcissime, ubinam gentium vidisti in quarta sede vel comici vel tragici senarii spondeum, et quis te docuit istiusmodi subsidio metra *in integrum restituere*? Qui emendis tuis in Aristoph. lucubrationibus pecuniam suam haud inepte fœnori locavit, si Græce doctus fuisset, famæ tuæ consuluisset totam hanc notulam una litura corrigendo, quod proculdubio fecisses ipse, si Dawes. opus criticum, vel Piers. Mœr. legere potuisses. Quanto istis ineptiis præstat Dawes. conjectura! ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἴφ', ὁρᾷς, Εὐριπίδης. Melius est, quod dant Cod. et

Junt. ὁρᾶτ', numero plurali, quia ad cœtum mulierum directa oratio: tametsi infra eadem sensu dicit ὁρᾷς, 496. et 556. In his variari solet numerus: modo mulieres omnes alloquitur, modo eam quæ prius concionata fuit, cujusque dicta refellit. ὁρᾷς sic in parenthesi positum occurrit Nub. 355. καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. Quantum autem a sententia aliena sint vel πέφώρακε vel ἐφεωρᾶτο, ostendit jam Dawes. Ceterum nullus dubito, quin Kust. vir doctus et in critica satis exercitatus, si editionem Junt. inspexisset, de qua ne fando quidem inaudiverat, veram lectionem in ea deprehendisset. Quid enim proclivius quam ex ἐφ' ὁρᾶτ' elicere εἴφ' ὁρᾶτ', una tantum addita literula, quam sensus ipse subministrat, quum mox sequatur ταῦθ', ὁρᾷς, οὐπώποτ' εἶπεν, deincepsque ἐπεὶ τόδ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς —. Si quis scriptorum codicum ope destitutus veteris auctoris editionem adornet, quod me judice temerarium est, saltem editionem principem, quæ scripti libri instar esse possit, ad manum habeat. Brunck.

491. κώρεωκόμων. Lobeck. ad Phryn. p. 696. suspectam habens formam ὀρεωκόμος, duas proponit loci hujus corrigendi rationes: aut, οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τέως κώρεοκόμων σποδούμεθ', ἣν μή—, interim, si nemo alius ad manum est, muliorum opera utimur: aut, δούλων τε κώρεαλκόμων. Dind.

492. Frob. μήχωμεν. Lege μὴ 'χωμεν, vel potius μὴ σχῶμεν. Bent.

493. Gry. κινώμεθα. Lege ληκώμεθα. Suid. ληκώμεθα, κινώμεθα, deinde hunc locum adducit. Hesych. ληκᾶσθαι, περαίνεσθαι: vide Photii Lex. quod sic habet: ληκᾶσθαι, περαίνεσθαι· ληκῆσαι, παῖσαι καὶ ἐπὶ πλησιάσαι τίθεται. οὕτως Φερεκράτης· ληκούμεθ' ὅλην τὴν νύκτα. Bent. μάλισθ' ὅταν ὑπό του ληκ. Suid. Ms. v. ληκ. Pors. Tum νικώμεθα pro κινώμεθα Suid. Ms. ibidem, si recte Pors. capio. Cetera ut Ms. ed. Med. nisi quod ἀπό του. Dobr. ὑπό του ληκώμεθα. Sic apud Suid. legitur v. ληκώμεθα, cujus glossæ sunt κινώμεθα et βινώμεθα. Illud est in Cod. et vett. edd. hoc in recentioribus, nescio quo auctore. V. Piers. ad Mœr. p. 6. cui laus debetur deprehensæ apud Suid. istius lectionis. Hesych. ληκῶ, τὸ μόριον. ληκᾶσθαι, περαίνεσθαι. Ejusdem est originis verbum λαικάζειν, quod legitur supra 57. et Eq. 167. ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις. Brunck.

494. ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα. [Sic Bent.] Pessime interpunctus erat hic locus, et proinde male intellectus: tum claudicabat versus, qui sic vulgo legitur: τὴν νύχθ' ἕωθεν σκορόδια μασώμεθα: id est, Kust. interprete, *nocte usque ad mane allia mandimus.* Quod ineptissimum est. Non sane quæ noctem cum mœcho transigebat mulier, ea *nocte usque ad mane* mandebat allia: amatorem hoc pacto procul abegisset: sed postquam ille mane abierat, tum mandebat allia mulier, ut halitu nocturni furti suspicionem amoveret. Vide quo argumento Praxagora evincat se noctu cum mœcho non fuisse, Conc. 524. Quod autem ad Græca verba adtinet, certissimam Dawes. emendationem recepi σκόροδα διαμασώμεθα. Confer quæ notavi ad Lys. 408. 1010. Ultimam syllabam nominis σκόροδα absorpsit sequens præpositio, quam postea a verbo suo divulserunt. Adde quod comico σκορόδια sint, non alliorum quod manditur, capita scilicet, sed caulis et folia. Vide schol. ad Plut. 818. ἀποψώμεσθα — σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε. Brunck.

495. ἵν' ὀσφραινόμενος. Versus hic manifeste in legem metri peccat, non solum quia in sede secunda est spondeus, quod iambicus nunquam admittit, sed etiam quia quædam redundant. Quare nullum mihi dubium est, quin pro ὀσφραινόμενος scribi debeat ὀσφρόμενος, non solum quia metro hac ratione consuletur (sic enim in sede secunda proceleusmaticus erit pro anapæsto, quod a metro iambico non abhorret), sed etiam quia ὄσφρομαι magis Atticum est quam ὀσφραίνομαι, ut observat Tho. Mag. v. ὄσφρομαι, quem vide. Kust. Quædam redundant in metro; quare Kust. emendat ὀσφρόμενος, ut sit proceleusmaticus in secunda sede pro anapæsto. Ceterum hoc commentum mulierum de esu allii, ne maritus suspicetur ipso absente adfuisse adulterum, satis astutum est; quis enim perpeti posset osculum alliatum? aut quæ mulier est tam imprudens, ut allia comedat, si amatorem sciat venturum? Sed hoc viri etiam factitare possunt, si sint foris, ubi eis bene sit, et domi habeant uxorem suspicacem. Sic in Symp. Xenoph. quum Niceratus cepas vellet comedere, unus ex convivis inquit: ὦ ἄνδρες, ὁ Νικήρατος κρομμύων ὄζων ἐπιθυμεῖ οἴκαδε ἐλθεῖν, ἵνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ πιστεύῃ, μὴ διανοηθῆναι μηδένα ἂν φιλῆσαι αὐτόν. Oportet enim et viros cautiores esse, ne puellas enecent osculis olidis. Quare Horat. merito hujuscemodi mala imprecatur Mecænati, si is velit allium comedere: *at si quid unquam tale concupiveris, jocose Mecænas, precor, manum puella suavio opponat tuo, extrema et in sponda cubet.* Berg. Sic vulgo legitur hic versus: ἵν' ὀσφραινόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιών. quod quidvis potius esse

dicas, quam inaudicum senarium. Kust. Ineptias a Dawes. confutatas referre nihil attinet. Versum autem sic restituisse sibi visus est eruditus Britannus: ἵν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους ἰών. Miror virum naris tam emunctæ non statim odoratum fuisse, quid in vulgata lectione genuinum, quid spurium esset. εἰσιὼν a poëta est, et omnino retinendum: ὀσφραινόμενος ab interpolatore, et ejiciendum. Hoc ex antiqua interlineari glossa in textum se intrusit, quod ut metrum obruit, ita phrasin frustra onerat. Nam cui rei istud ὀσφραινόμενος vel ὀσφρόμενος addidisset poëta? Estne ad sententiæ perspicuitatem necessarium? nonne satis per se intelligitur *odoratu* maritum percipere uxorem suam allia comedisse, et exinde patrati cujuspiam flagitii suspicionem a se segregare? quo enim alio sensu, aut quo indicio, quove argumento id cognoscere possit, nisi quia domum *ingredientem*, εἰσιόντα, afflat eum diffusus odor allii, quem graviorem adhuc exspirat os mulieris. *Olfaciendi* itaque hoc verbum prorsus est inutile. Hujus ego librario gratiam facio, voculamque, quam longiori cauda everrerat illud glossema, revoco εὐθὺς, et totum versum sic reconcinno, e simili loco supra 395. ἵν' εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνὴρ | μηδὲν κακὸν δρῶν ὑποτοπῆται. Meliora adferat, si quis me comico, tanquam cadaveri, quod impune secare licet, medicinam facere criminetur. Brunck. Bent., collato Vesp. 783., et Reisk. corrigebant, ἵν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιών. Eodem modo Elmsl. ad Acharn. p. 78. nisi quod ἁνὴρ scripsit. Dind. Recte Brunck., quod ὀσφραινόμενος grammatici alicujus annotationem culpavit, et quod εἰσιὼν a poeta esse contendit adversus Dawes. Verum εὐθὺς, ut aptum est in versu 395., ita hoc loco existit ineptissimum: ἀνὴρ autem sine articulo etiam solœcum. Sed εἰσιὼν ab ora versus in medium transpono, addito in fine πάλιν: ἵν' εἰσιὼν ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους πάλιν. Reisig. In Hesych. ii. p. 1598. lege, ὤσφροντο. σύνῃκαν. ᾔσθοντο. ἔγνωσαν. Pors.

497. Φαίδραν. V. Ran. 1069. Berg.

498. Οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω,—οὐδ' εἴρηκέ πω. Hæc ut ferenda sint, tanquam in inepto blaterone? Minime puto, locoque priore legendum arbitror εὕρηκέ πω. cf. 553. Neque rescivit, neque evulgavit, Eurip. Hotib. Reisig. in commentar. in Vesp. p. 485. scribendum videtur, ἡμῖν τί τοῦτ'; ἐπεὶ οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω. Dind.

499. ὡς ἡ γυνή—, id est, ex loquentis mente, *ut mulier quædam*. Sed importunus hic est articulus, et a mala manu. Scribendum ὡς καὶ γυνή, ut infra 560. absolute γυνή, omisso τις, *mulier quædam*. Litera η facile cum nota compendiaria vocula καὶ confunditur. Brunck.

500. ὑπ' αὐγάς: i. e. *ad solem*, vel *ad lucem*. Phrasis est optimis scriptoribus usitata. Eurip. Hec. 1154. [etiam a Brunck. laudatus]: ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους: *ad lucem hos peplos spectantes*. Iamblich. Protrept. c. viii. εἰ θεωρήσειεν ὑπ' αὐγὰς τὸν ἀνθρώπειον βίον: *si vitam humanam ad lucem* (i. e. *penitius*) *introspexerit*. Quæ enim soli ostenduntur, clarius et melius visu discerni possunt. Longinus cap. iii. 1. dixit πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῆς. Kust. Consule Ruhnk. et Hemst. ad Timæi Lex. p. 188. 189. Pors. Versus non fert ὑπ' αὐγὰς, quod ex glossa irrepsit, fert ὕπαυγον. Hotib. ὕπαυγὲς Bent. ὑπ' αὐγὰς metro adversari recte vidit Hotib. sed propius, quam quod ille proponit ὕπαυγον, ad litterarum ductum accedit ὕπαυγος, quod ex noto Græcorum usu cum γυνὴ jungendum facile interpretamento illi originem dare poterat. Aug. Wellauer.

501. τὸν μοιχόν. In Cod. τὸν μύχὸν, ut supra 392. τὰς μὒχοτρόπους: Junt. τὸν μυχὸν, quod Zanettus retinuit, aliique deinceps usque ad Frob. qui recte emendavit μοιχόν. Supra 343. 345. accurata scriptura est hujus nominis in Cod. nec in Junt. vitiata. Ut autem hic omnino reponi debuit μοιχὸν, ita illic nihil erat causæ, quin μοιχοτρόπους reponeretur. Brunck.

502. ἑτέραν. Hæc alienum infantem sibi subdidit. De qua re et supra v. 417. Ut Polybi uxor apud Eurip. in Phœn. 30. Berg. ἐγῷδ'. Sic recte Cod. ut supra 442. ἐγῷμαι. Perperam vulgo ἐγ' ᾦδ'. Vide quæ notavi ad Eurip. Med. 39. Brunck.

504. περιήρχετ'. Elmsl. ad Eurip. Heraclid. 210. vel περιῇεν vel περιῄρρει corrigendum esse videtur. Dind. ὠκυτόκει' ὠνούμενος. Ad hunc locum respexit Pollux ii. 7. ubi vocis ὠκυτόκιον mentionem facit. Kust. Scribendum ὠκυτόκι' ὠνούμενος. Cf. Pollux ii. 7. Sic scribitur, quod idem significat, ὀξυτόκιον: it. ὠτόκιον. Schæfer.

505. ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον. Ut infantes olim in ollis exponi solebant, quod inde etiam ἐγχυτρίζειν vocabant, teste schol. Arist. ad Ran. 1221. et Suid. v. ἐγχυτρίστριαι, sic in iisdem clam inferri solebant, quos mulieres sibi subjicere volebant; ut ex hoc loco patet. Kust.

506. κηρίῳ βεβυσμένον. Egregie ad hunc locum Hesych.: κηρίῳ — ὑποβάλλουσιν. Kust. Callimachus hymno i. v. 49. Berg. Huc pertinet Hesych. glossa: κηρίῳ

βόσασα. εἰς τὸ στόμα τῶν παίδων ἐτίθεσαν κηρίον, ὑπὲρ τοῦ μὴ βοᾶν, ὁπότε ὑποβάλλοιεν. BRUNCK.

509. V. Suid. voce ἦτρον, ubi locum hunc exponit. KUST. Cf. Nækii Chœrilea p. 98. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε. Pro χύτρας alios habere μήτρας testatur Scal. Quinam sint isti *alii*, nescio. Sane sex vett. edd. et Cod. August. χύτρας exhibent, ut et Suid. Kust. vero sic ad hunc locum commentatur: 'χύτρας præter exspectationem hic dictum est pro μήτρας. Nisi potius legendum sit μήτρας, ut in Excerptis Scal. reperio.' Scilicet ignorabat ille spondeum e quarta senarii sede perpetuo exsulare. Itane metricarum legum imperitum fuisse Aristoph. editorem? BRUNCK.

512. Lege ἡ 'σέφερε vel — ρεν. BENT. ἡ 'φερεν τὸ παιδίον. Vulgo ἡ 'φερε, mendose; quia prima verbi syllaba elidi debet, sicque ultima vacillat versus. Infra 1219. vulgo etiam bene legitur, τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἡ 'φερεν τὰς πηκτίδας; ad quem modum hujus loci scriptura reformari debuit. BRUNCK.

514. αὔτ' ἔκμαγμα σόν. Priores editiones pro ἔκμαγμα habent εἶγμα: quæ lectio quum versum syllaba una breviorem efficiat, Scal. ut metro consulat, reponit ἔϊγμα, per dialysin: Æmil. Portus autem ad Suid. v. λέων, αὐτὸ τ' εἶγμα. Sed præstat lectio ἔκμαγμα, quam auctoritate veterum grammaticorum, qui locum hunc citant, Aristoph. nunc primum post Bisetum restituimus. Vide Suid. v. λέων et v. πόσθιον, Polluc. ix. 131. Eustath. p. 1857. qui omnes ἔκμαγμα in loco hoc comici agnoscunt. Sed hæc jam præceperamus ad Suid. v. λέων. KUST. Suid. in κύτταρον, λέων, et πόσθιον habet γέγονεν ἔκμαγμα: an legend. γέγονε παῖς ἔκμαγμα: Frob. εἶγμα. Scal. ἔϊγμα: Al. ἔκμαγμα. BENT. αὔτ' ἔκμαγμα citat D. Heins. ad Horat. p. 176. ed. Elzev. ἔκμαγμα sine αὔτ' Suid. ed. Ms. λέων. Suid. Ms. ἐκμάσσοντά τ' ἄλλα σπαράξαντα cum aliis vitiis [in πόσθιον scil. ubi αὔτ' om. ed. Med. DOBR.]. PORS. αὔτ' ἔκμαγμα σόν. Sic liquido Cod. quod recte post Biset. Kust. in textu reposuit. Antea e Junt. legebatur αὔτ' εἶγμα σόν. BRUNCK. Conf. Toup. Em. in Hesych. t. iv. p. 338. αὐτέκμαγμα una voce Reisk. et Reisig. DIND. Adde Eustath. in Iliad. Δ. p. 462. l. 39=352, 19. PORS.

515. καὶ τὸ πόσθιον. Citat et exponit hunc locum Suid. v. πόσθιον, ubi nos vide. Confer etiam Scholiast. ad Vesp. 1106. ubi itidem loci hujus fit mentio. KUST.

516. κύτταρον. V. schol. ad Vesp. 1106. KUST.

520. Hic epodus, quem ita legendum ac digerendum censeo: Τοῦτο μέντοι θαυμάτων, ὁπόθεν ἀνευρέθη τὸ χρῆμα, | Χ' ἥτις——οὕτω· | Τάδε —— ἀναιδῶς, | Οὐκ ——ἄν. | 'Αλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη· τὴν δ' ἐπαίνω τὴν παλαίαν· | 'Υπὸ λίθῳ γὰρ παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν. θαυμαστὸν et εὑρέθη vulgata versum hiantem destituunt. Versu 5 adhuc legebatur ex interpretatione τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ τὴν παλαίαν. Intelligendum ῥῆσιν vel παροιμίαν in τὴν παλαίαν. Vid. Bos priore voce, collatis Æsch. Eum. 594. 663. ubi similiter ταύτην. Verbum innuit 'Υπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος. HOTIB.

520. et sqq. τοῦτο μέντοι θαῦμ' ἄρ' ἐστὶν ὁπόθεν εὑρέθη τὸ χρῆμα, | χἥτις ἐξέθρεψε χώρα τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω· | τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον | κατὰ τὸ φάνερον [sic] ὧδ' ἀναιδῶς, | οὐκ ἐν ἡμῖν γ' ᾠόμην (5) | οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν· | ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη· | τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ | τὴν παλαίαν· ὑπὸ λίθῳ | μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν· (10) | ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν | οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα πλὴν γυναῖκες ἄλλαι. V. 1. Vulgo θαυμαστόν. Dedi θαῦμ' ἄρ' ἐστίν. Sæpe depravatur ἄρ' ἐστίν. Unde lege in Lys. 256. ἄελπτ' ἄρ' ἐστίν. Vide mea in Classical Journal, No. xvi. p. 392. et Schæfer. ad Apollon. Rhod. t. ii. p. 162. V. 9. Vulgo ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντί που χρὴ μὴ—ubi voces ex interpolatore venerunt, qui proverbium illud adscripserat e Sophoclis Αἰχμαλωτίσιν; quem servavit schol. ad Nicandr. Theriac. 19. 'Εν παντὶ γάρ τε σκόρπιος φρουρεῖ λίθῳ. verum ibi debet legi 'Εν παντί που χρὴ σκόρπιον φρουρεῖν λίθῳ: unde corrigas Schol. [sic] apud Athen. xv. p. 695. D. 'Υπαὶ παντὶ λίθῳ σκόρπιος ὦ 'ταῖρ' ὑποδύεται· φράζευ, μή σε βάλῃ (τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται) δόλος. Sic enim et Tragici et Scholiographi [sic] verba in animo habens scripsit Glossator: 'Υπὸ παντί που χρή: at mentem Comici non satis est assecutus: ille enim ludit in voce λίθος, quæ saxum quidlibet significat, et specialiter illud quod fuit τὸ βῆμα τῆς Πνυκός. V. Ach. 683. Pac. 680. Κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πνυκί. et Eccl. 87. V. 12. Vulgo ἄρ' ἢ γυναῖκες: at Suid. ἄλλαι γυναῖκες in 'Αλλ' οὐ γάρ. G. BURGES. ταυτὶ, typothetæ errore. Corrige τουτί. BRUNCK.

527. ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη. Citat Suid. v. ἀλλ' ἅπαν, ubi recte docet, respicere hic comicum proverbium illud, ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, de quo proverbio vide eundem v. ὑπὸ παντί. Lepide autem et παρ' ὑπόνοιαν comicus hic dixit ῥήτωρ

pro σκορπίος, ut nimirum oratores et δημαγωγοὺς Athenienses aceto Attico perfunderet. Kust. Proverbiale est, si evenirent inexspectata. Ovid. 'Omnia jam fient, fieri quæ posse negabam.' Machon in iambis apud Athen. p. 246. νῦν πάντα, φησὶ, γίνεθ'. ἡ μὲν οὐ κύει, ἐν γαστρὶ δ' οὗτος λαμβάνει καθ' ἡμέραν. Dixit autem hoc Machon in vetulam et parasitum, quum daret illa huic cibos, et hic cum ea concumberet. Xenoph. Exped. Cyri libr. vii. ἀλλὰ πάντα μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, προσδοκᾷν δεῖ, ὁπότε καὶ ἐγὼ μὲν ὑφ' ὑμῶν αἰτίας ἔχω, ἐν ᾧ πλείστην προθυμίαν ἐμαυτῷ γε δή μοι δοκῶ συνειδέναι περὶ ὑμᾶς παρεσχημένον. Berg.

528. δ' om. Suid. Pors.

529. ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντὶ etc. Hoc proverbium recensetur ab Athen. inter schol. quæ erant carmina in conviviis cantari solita, p. 695. plenius hoc modo: ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται. φράζευ μή σε βάλῃ, τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος. Berg. Allusio ad vetus schol. quod exstat in minori nostra Anacr. editione p. 88. Brunck.

530. Præter exspectationem pro σκορπίος dixit ῥήτωρ. Sic etiam συκοφάντου δῆγμα dixit Plut. 886. Berg. Hic versus in monometrum et dimetrum distribuendus cum Gaisfordo ad Hephæst. p. 262.

531. Citat Suid. v. ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι. Kust.

533. Ἄγραυλον. (typothetæ errore excusum Ἄργαυλον) Sic etiam Cod. sed mendosa scriptura est: repone Ἄγλαυρον. Hesych. Ἄγλαυρος, θυγάτηρ Κέκροπος. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς καὶ ὀμνύουσι κατ' αὐτῆς. ἦν δὲ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. Ad quam glossam vide interpretes. Agraulos Cecropis uxor cum filia Aglauro sæpe confusa: proclivis error in duarum literarum transpositione. V. Musgr. ad Eurip. Ion. 23. Per Aglauron Cecropis et Agrauli filiam jurabant Attici mulieres. Incogitanter in versione Kust. interpretationem retinui *Agraulam*, quo nomine ille perperam intelligit *Dianam agrestem*. Vide Maussacum ad Harpocrationem in περίπολος. Saltem oportebat *Agraulon*. At vero repone *Aglauron*. Ovid. Metam. ii. 777. 'Pars secreta domus ebore et testudine cultos Tres habuit thalamos, quorum tu, *Pandrose*, dextrum, *Aglauros* lævum, medium possederat *Herse*.' Nomina sunt trium Cecropis et Agrauli filiarum, quas a matre Eurip. appellat παρθένους Ἀγραυλίδας. Pausauias Attic. c. 18. ὑπὲρ δὲ τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, Ἀγλαύρου τέμενός ἐστιν. Ἀγλαύρῳ δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἕρσῃ καὶ Πανδρόσῳ, δοῦναι φασὶν Ἀθηνᾶν Ἐριχθόνιον, καθεῖσαν ἐς κιβωτὸν, ἀπειποῦσαν εἰς τὴν παρακαταθήκην μὴ πολυπραγμονεῖν. Πάνδροσον μὲν δὴ λέγουσι πιθέσθαι· τὰς δὲ δύο, ἀνοῖξαι γὰρ σφᾶς τὴν κιβωτὸν, μαίνεσθαί τε, ὡς εἶδον τὸν Ἐριχθόνιον, καὶ κατὰ τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν μάλιστα ἀπότομον, αὐτὰς ῥίψαι. In Aglauri templo ephebi, postquam Lexiarchicho inscripti fuerant, sacramentum dicebant, cujus formula legitur in Sam. Petiti Leg. Att. p. 231. Brunck. Ut per Aglauron, ita etiam per illius sororem Pandroson jurabant Atticæ mulieres, quod constat e Lys. v. 439. εἶτ' ἄρα, νὴ τὴν Πάνδροσον—, ad quem locum scholiastes, θυγατέρες Κέκροπος Πάνδροσος καὶ Ἀγραύλη. (scr. Ἄγλαυρος) ἐκ τῆς Πανδρόσου δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Πάνδροσος καλεῖται. Brunck.

536. εἰ μὲν οὖν τις ἐστὶν, εἰ δὲ μή. De hac ellipsi Attica, qua post εἰ μὲν omittitur apodosis, vide nos supra ad Plut. 468. Kust. Post verba εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν, aliquid suppleri debet. Schema est ἀνανταπόδοτον, de quo præter Kust. ad Pl. 468. videndus Kœn. ad Corinth. p. 19. Brunck. Citatur hic locus a Schol. Veneto ad Il. A. 137. in exemplum Attici ἀνανταποδότου, hoc ordine: ἐστί τις· quicum consentit Cod. Townl. [Conf. Heyn. ad Hom. t. iv. p. 674.] Pors. ad Eur. p. 105. ubi scribi jubet εἰ δὲ μὴ, αὐταὶ Ἡμεῖς γε καὶ—repugnante Reisig. i. p. 309. et Syntagm. Crit. p. 33. Dind.

537. τε (pro γε). Reisk. τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι. Ad vulsuram utuntur cinere, ut pili firmius prehendi possint; in Nub. 1082. Berg.

538. Eccl. 722. τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας. Berg.

541. αὐταί. Id est *solæ*: nullis nempe viris præsentibus. V. nos etiam supra ad v. 472. Kust. ὅσαι πάρεσμεν ἀσταί. Sic liquido Cod. optime. Vulgo satis inepte, ὅσαι πάρεσμεν αὐταί. Alibi ἀστὸς et αὐτὸς male commutata fuerunt: exemplo sit Eurip. Or. 902. αὐταὶ hic defendi non potest e Spanh. observatione ad Nub. 219. *αὐτὸν pro cive subinde dictum, intuitu inquilinorum et sociorum*; cujus rei in exemplum adduc. locum ex Acharn. 504. sqq. Nam hic nec ξένων nec μετοίκων mentio ulla est, quorum ex oppositione intelligi possit αὐταὶ cives significare. Brunck.

542. ἃ 'γίγνωσκον. Crasis est, non elisio: ideo excudi debuit conjunctim ἃ 'γίγνωσκον. Vocales breves ἃ ἐ in ἃ longum coalescunt: alioqui recto talo non insisteret versus. Sic alibi excudi curavi, ut Nub. 1463. οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήμαθ', ἁ'δανεισάμην. Brunck.

546. ἐξεπίτηδες. Scribe ἐπίτηδες, ne

syllaba in versu redundet. Kust. ἐπίτηδες εὑρίσκων. Vulgo ἐξεπίτηδες, quod mendosum esse nemo non vidit. Sublevandus erat versus inutili gravatus syllaba. Brunck. Correxit etiam Bent. Dind.

547. Μελανίππας Φαίδρας τε. V. Ran. 1069. ubi Æschylus dicit ad Eurip. se non tales fecisse fabulas, quales Eurip. Berg.

548. Lege ἐπόησ'. Bent. Scribe ἐποίησ' cum Pors. præf. ad Hec. p. xliv. ed. Lips. Dind.

549. ταὔτιον. τήτιον Buttmann. Gr. Gr. t. i. p. 119. Dind. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις. Vulgo manifesta menda οὐκ ἄρ' εἴποις. Perspicue Cod. οὐκ ἂν, quod etiamsi ille non subministrasset, reposuissem tamen. Brunck. Reposuerunt etiam Bent. et Pors. Dind.

550. Φαίδρας δ' ἀπαξαπάσας. Id est πόρνας. Vid. not. præced. Berg.

553. Lege πλεῖον'. Bent. ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἴπω; interrogative. Græcorum vim non exprimit Latina versio: *quapropter, si vultis, plura dicam*. Vertendum erat, *Sin aliter creditis, voltisne plura dicam?* In ista loquendi formula ἐπεὶ elliptice adhibetur. Brunck.

554. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις, supple εἰπεῖν: et ἔχοις accipe pro δύναιο. Sic Lys. 565. ex mea emendatione πῶς οὖν ἕξετε παῦσαι; Nihil notius hac potestate verbi ἔχειν. Lucianus t. i. p. 746. πόθεν ἔχεις εἰδέναι; *unde potes scire?* p. 445. οὐκέτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, *dicere nequeas*. [V. Boisson. ad Nicetam t. ii. p. 16.]—ὅσα γὰρ ᾔδεις. E puriori Atticismo excudi debuit ᾔδης. Vide not. ad Nub. 329. Brunck. Fateor displicere mihi verborum ad metri pedes coagmentationem: ἀλλ' οὐκ ἂν ἔτ' ἔχοις· ὅσα γὰρ ᾔδης, ἐξέχεας ἅπαντα. nam Brunck. relictis exemplaribus scripsit, nihil admonito lectore, ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις, mera negligentia, suspicor. Rogaverat autem Mnesilochus, cuperentne mulieres plura a se exponi de ipsarum flagitiis, βούλεσθε, πλεῖον εἴπω; Itaque pro ἀλλ' οὐκ ἂν ἔτ' ἔχοις —respondere potuit mulier, ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις, ὅσα γὰρ ᾔδης—. Reisig.

555. μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μυριοστήν. Haud sane difficile erat labefactatum hujus versus metrum reparare, cujus vitium editores omnes fugit: nihil enim in eum a quoquam adnotatum reperio. In Cod. ut in vett. editt. μὰ Δί' οὐδὲ τὴν μυριοστήν: in recentioribus nescio quo auctore, sed nihilo melius, μὰ Δία οὐδὲ τὴν—. Brunck. Lege cum Bent. οὐδὲ τήν γε. Cf. Lys. 355. Pors. Etiam in exempl. ed. 1532. addit γε, nil præterea. Dobr.

556. ἔπειτά γ'. Scribendum puto ἐπεὶ τόδ', tum sensus gratia, tum etiam ut evitetur insuavis repetitio vocis ἔπειτα, quæ in versu etiam proximo occurrit. Kust. οὐκ εἴρηχ'—videtur in στλεγγίδας vox latere, quæ culmum straminis notet, per quem in dolia vinaria insertum vinum exhauritur. Probo enim Kust. οἶνον. Reisk. ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι. Locus est obscurus, quem illustrare conatus est Palmer. in Exerc. p. 759., sed qui, ut verum fatear, mihi non satisfacit. Verba ejus lectori hic exhibebo: "Alii, inquit, Codd. habent στρεγγίδας, quod forte melius est. Nam στρεγγίζειν deducitur a στράγξ, quod est *stilla*. στρεγγίζειν igitur est stillatim irrigare, et στρεγγὶς instrumentum, quo id fit. Sed facilis et solita satis est mutatio τοῦ ρ in λ, immutabilis in immutabilem. Cæterum ad hunc locum cæcutire mihi videntur docti viri Bisetus et Bourdinus, nec ullum commodum sensum excogitarunt. Nam quod dicunt de cibo attrahendo per gutturis canalem, quid habet communis cum στλεγγίδι? Sed illos fefellit homonymia vocis σῖτον, quæ cibum quidem significat, sed præcipue et primario frumentum. Igitur per στλεγγίδα intelligo σίφωνα, tubulum, per quem aqua in minutas stillas divisa immittitur, quo frumentum ἐσιφώνιζον, stillatim aqua irrigabant, ut inflarentur grana et major fieret acervus, ne furtum ab iis factum deprehenderetur a viris, vel ut emptores deciperent et plures modios vel heminas lucrifacerent, quod artificium et hodie fit a quadruplatoribus et malæ fidei mercatoribus." Hæc Palmer. Sed quod ad id attinet, quod primo loco dicit, alios Codd. pro στλεγγὶς habere στρεγγὶς, vellem dixisset, quinam Codd. Nam nulla saltem ex iis, quas vidi, editionibus, habet στρεγγίδας, sed vel στλεγγίδας vel τλεγγίδας: nec videtur Palmer. ullos codices Mss. consuluisse, quoniam in omnibus suis in Aristoph. notis nunquam eorum mentionem facit. Deinde σιφωνίζειν hic interpretatur *stillatim aqua irrigare:* sed quæ significatio, quum admodum insolens sit, probanda erat exemplis, quibus tamen nota ejus prorsus caret. Ad hæc non videtur hic loqui Aristoph. de furto frumenti, sed vini; tum propter vocem σιφωνίζειν, quod de vino aliisque liquoribus proprie dicitur; tum etiam, quia bibacitatem mulierum passim alibi insectari solet. Quare, ut meam de hoc loco sententiam paucis exponam, pro σῖτον scribendum puto οἶνον, ut sensus sit, mulieres clam maritis vinum per siphones ex doliis vel amphoris haurire solere. Quod autem attinet ad vocem στλεγγίδας, fa-

teor eam mihi negotium facessere. Nam significatio communis, qua *strigilem* notat, nihil facere videtur ad τὸ σιφωνίζειν. Quare videant alii, quid de hac voce statuendum sit. Kust.

557. τὸν σῖτον. Forte legendum οἶνον, ut vult Kust. Berg. σ. τὸν σῖτον. Suid. ed. Ms. in σιφ. Pors. σιφωνίζειν τὸν οἶνον. Vulgo ineptissime τὸν σῖτον. Kust. reponenti οἶνον adstipulantur Berg. et Reisk. posthabita etiam Suid. auctoritate, merito. At in interpretatione nominis στλεγγίδας hærent viri docti, nec prorsus intelligunt quem strigil præbeat usum hauriendo e doliis vino. Sane στλεγγὶς ea sui parte qua stringit, cutemque abradit, instrumentum est huic fraudi haud apprime utile. Sed pars illa stringens aptata erat manubrio satis longo et cavo, quo facile, tanquam siphone, mulieres uti poterant. Hoc primum: estque hæc interpretatio ita probabilis, ut, etiamsi nulla alia suppeteret, ab hoc στλεγγίδας suspicionem omnem vitii amoliri deberet. Sed præterea aliud quid hoc nomen significat, a sententia hujus loci minime alienum. Nempe fuit quoddam muliebre capitis ornamentum στλεγγὶς appellatum: aurea erat bractea, quæ facile in culmi formam cogi poterat, ut ea, tanquam fistula, mulieres vinum traherent. Hujus rei auctor est Schol. comici ad Eq. 557. descriptus a Suid. in στλεγγίς. καλεῖται δὲ στλεγγὶς, καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν. Quod vero addit, vel priorem nostram interpretationem stabilit, vel tertiæ fundamentum substernit: ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι. οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρήσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. Si cui deinceps negotium facessat istud στλεγγίδας, haud sane erit, quia nesciet quid significare possit, sed quia dubius hærebit, quamnam e variis significationibus eligat. Brunck.

558. αὐτά. Lego divisim αὖ τά. Kust. αὖ τά. Ita editio Farrei et Brub. et ita volebat Kust. vulgo male αὐτά. Berg. Gry. αὖ τὰ, recte. Mox lege κρέ' ἐξ. Bent. αὖ τὰ Reisk. Dind. τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων. In Acharn. 146. ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων. Berg. κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων. Sic distincte Cod. recte. Sed perperam in eo scriptum ὡς ταῦτα. In Junt. ὥστ' αὐτὰ κρέξ' ἀπ. Melius Zanettus ὥστ' αὖ τὰ κρέ' ἀξ Ἀπ. Nondum accurate hic locus excusus fuerat. Quod ad rem ipsam attinet, videndus Meurs. Gr. Fer. in Ἀπατούρια. Brunck.

559. ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμέν. Subauditur ἐξενεγκεῖν aut κλέψαι. V. Pac. 1152. et Vesp. 362. Berg.

560. Locum Arist. om. Suid. Ms. in κατεσπ. Pors. Vide ad Toup. p. 453. l. 17. Dobr. Pors. præf. ad Hecub. p. xlv. neganti anapæsto in quarta tetrametri iambici sede locum esse, scribendum videtur, οὐδ' ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν, duce Suid. v. κατεσπόδησεν, ubi legitur, ἑταίρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησε. Conf. Hermann. Elem. doctr. metr. p. 147. Repugnat Reisig. i. p. 90. Dind.

563. Lege ταῦτα. Bent.

564. Eurip. Alcest. 638. οὐδ' ἡ τεκεῖν φάσκουσα, καὶ κεκλημένη μήτηρ μ' ἔτικτε. δουλίου δ' ἀφ' αἵματος μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα. Berg.

565. Reisig. i. p. 120. scribendum videtur, τοὔθ' ὑπεβάλου ταύτῃ τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας. Dind.

567. V. Suid. v. ἐκποκιῶ, qui locum hunc citat. Kust. ἐκποκιῶ. Suid. h. v. τὰς τρίχας ἐκσπάσω. In Lys. utitur in eadem re pro ἐκποκίζειν verbo ἐκκοκκίζειν v. 449. ἐκκοκκιῶ σου τὰς τρίχας. Berg. οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἄψει. Sic legendum, ut recto talo versus insistat, syllaba vulgo vacillans, οὐδὲ μὰ Δία σύ γ' ἄψει. Brunck. Vide, ne in verbis Mnesilochi etiam particula adversantis desideretur ἀλλά. Itaque prioris fabulæ scripturam una cum posteriore in libris consociatam esse statuo, ut in altera fabula, ἀλλ' οὐδέποτε σύ γ' ἄψει, in altera, ἀλλ' οὐ μὰ Δία σύ γ' ἄψει, positum fuisse credam. Reisig. ἀλλ' οὐ μὰ Δία σύ γ' ἄψει Pors. in exempl. Porti. Dobr. Sub οὐδὲ lineam induxit Bent. conjecturam aliquam scripturus, quam non perfecit.

568. Φιλίστη. Sic bene Cod. Vulgo Φιλήστη. Brunck. Lege Φιλίστη. Bent.

570. τὸν σησαμοῦνθ', ὃν κατέφαγες, τοῦτον χεσεῖν ποιήσω. Eupolis ἐν Κόλαξιν, i. e. in Adulatoribus, apud Athen. p. 646. ὃς Χάριτας μὲν ὀμιχεῖ, κολλαβίδας δὲ βαίνει, σησαμίδας δὲ χέζει, μῆλα δὲ χρέμπτεται. Sed hic de ineptis assentationibus sermo est: noster autem nihil aliud vult dicere quam ἐπιχεσεῖ πατούμενος, ut est in Lys. 441. Berg. τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω. Pronomen σε, quod exciderat, salva loquendi ratione abesse non potest. Brunck. Repugnat Elmsl. ad Acharn. p. 61. Dind.

571. γυνή τις ὑμῖν. Sic plene et perspicue Cod. recte. Vulgo ὑμᾶς. Scripturæ compendia, quibus utebantur librarii, maxime in ultimis vocum syllabis, multos pepererunt errores. Brunck.

574. ΚΛ. Clisthenem hunc accedentem videns chorus dicebat v. 577. mulierem venire; nempe notat eum tanquam deli-

catulum et comtum et barbam radere solitum. Sic in Nub., ubi dicitur nubes imitari illius formam quem viderint, 354. Venit autem iste tanquam proditor Mnesilochi. Berg.

575. ταῖς γνάθοις. Mox ad eum, τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχεις. Berg. ὑμῖν. Reisig.

576. Citat et exponit Suid. v. προξενῶ: cujus verba jam attulit Bisetus ad hunc locum. Kust. ὑμᾶς Suid. v. προξενῶ, ut Bisetus notavit. Pors.

578. Lege ὀλίγον. Bent.

579. Lege ὑμῖν. Bent.

580. καὶ μὴ προσπέσῃ. Sensus potius exigit μή τι προσπέσῃ. Kust. σκοπῆτε καὶ τηρῆτε. Perperam Cod. et vett. edd. σκοπεῖτε καὶ τηρεῖτε. Illud jam repositum observo in priore Batava.—μή τι προσπέσῃ. Sic bene Kust. in notis; inconcinne vulgo καὶ μὴ προσπέσῃ. Brunck. καὶ μὴ προσπέσῃ. Lege μὴ καί, non μή τι cum Kust. qui tamen assensum nactus est Dorv. ad Chariton. p. 36. qui facete Bourdinum pro scholiaste citat. Pors. In Æsch. Suppl. 395. μὴ καὶ ποτὲ pro καὶ μήποτε edidit Pors., in Acharn. 930. ὅπως μὴ καὶ φέρων κατάξει Elmsl. e Mss. Mœr. p. 155. Thucyd. v. 45. init. τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν, μὴ καὶ — ἐπαγάγωνται τὸ πλῆθος. Dobr. In Eccl. 286. malim λέγειν, μὴ καὶ ποτ' ἐξολίσθῃ. (καὶ μὴ Elmsl. Mus. Crit. Cant. Part. iv. p. 483.) ὅθεν καὶ φύσει optime Mss. Crippsio-Burneianus et Ambrosianus in Isæo Tyrwhit. p. 6. l. 13. pro ὅθεν φησὶ καί. Id.

581. ὑμῖν ἀφράκτοις. Sic bene Cod. Vulgo ἡμῖν. Brunck.

582. V. Vesp. 1295. Sed hic παῖς est servus. Berg.

583. Eqq. 1367. οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ: ubi alter, ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων; Berg.

593. ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν; *qui sibi pilos evelli pateretur?* Hic est sensus quem perceperunt interpretes omnes; sed quem e vulgatis elicere non poterant, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετο; Valet hoc, *qui sibi pilos evelli passus est.* Infinita sunt exempla omissæ a librariis particulæ ἄν, maxime in versuum fine. Vide supra 196. Lys. 141. 301. Brunck.

594. L. οἴομαι 'γωγ'. Bent. Pors. Reisk. οὐκ οἴομαι 'γωγ'. Vulgo claudicante versu, οὐκ οἴομ' ἔγωγ', male elisa diphthongo, quum vocalis brevis seq. vocis elidi debeat. Vide supra ad 217. Lys. 934. Brunck.

596. εἰ μὴ πεπύσμην. Scribendum εἰ μὴ 'πεπύσμην. Berg. ταυτί. τοῦτο. Nam ultima in ταυτὶ producitur. Reisk. ταῦτα τῶν. Perperam vulgo ταυτὶ τῶν, spondeo quartam senarii sedem occupante. Brunck. Lege 'πεπύσμην ταῦτα. Bent. Lege ταῦτα. Pors.

598. ἐλινύειν. Occurrit apud Æsch. Prometh. 53. et 528. et apud Herodot. in Clione, ubi de Orestis sepulcro. Berg. ἐλιννύειν gemino ν. Reisk. ἐλινύειν unico ν scriptum in cod. ut illud exhibent editiones omnes. ἐλιννύειν enotatum nescio unde in Scal. excerptis. Præter ea quæ notavi ad Æsch. Prom. 53. et ad Apollon. i. 862. vide Heynii, elegantissimæ doctrinæ viri, notam ad Pind. Nem. v. 2. Brunck.

600. λέληθεν ἡμᾶς. Sic bene et perspicue scriptum in Cod. [et reposuit Bent.] Vulgo ὑμᾶς. Rursus commutata pronomina, quorum confusio in libris fere perpetua est. Brunck. Meinekii causa Cur. Crit. p. 24. notandum, frustra Pors. opponi textum Inv., qui hic ut alibi passim, (verbi causa Lys. 519.) Brunck. interpolationes securus repetere videtur. Hoc etiam post Elmsl. monitum, Præf. Ach. viros doctos fugisse mirum est. Dobr.

601. καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτόν. [Sic Bent.] Perperam vulgo, metro vacillante, συνέξευρ'. Supra 553. bene editum εἴρηχ' ὅσα ξύνοιδ'—, Atticum ξύν, quod aliquoties diligentiam nostram fugit, ubique Aristoph. reddendum, nisi si præcedens vocalis e metri lege corripi debeat. Præstat hoc Toup. commento prolato ad Suid. iii. 83. καὶ σὺ συγανέξευρ' αὐτόν. Brunck. Lege ξυνέξευρ'. σὺ ξυνέξευρ' Suid. Ms. πρόξενος. Pors. Vitium inserta vocula γε facile sanari potuerat: καὶ σύ γε συνέξευρ' αὐτὸν —, *et tu quidem nobiscum eum investiga.* Koppiers. in Observat. Philol. p. 85.

602. αὐτήν τε Suid. [ed. et Ms. scil. ibid. Dobr.] Pors. πρόξενε. Quia ipse dicebat προξενῶ ὑμῖν v. 576. Berg.

603. τίς ἡ πρώτη σύ; Sic recte Cod. Vulgo τίς εἶ πρώτη σύ; Articulus hic omnino necessarius: at verbum bene subauditur. ει et η millies commutata. Verba ποῖ τις τρέψεται; et mox κακοδαίμων ἐγώ, secum Mnesilochus dicit ad spectatores conversus, quæ ab aliis scenæ personis non exaudiri fingitur. Brunck. ποῖ τις τρέψεται; Hoc apud se dicit. Berg.

605. ἔμ' ἥτις. Sic recte ed. Paris. At quædam edd. male ἔμ' εἴτις. Ceterum ad versum supplendum inserenda est particula γε post ἤρου. Kust. Etiam ed. Farrei habet ἔμ' ἥτις. Berg. Lege ἔμ', ἥτις εἰμ', ἤρου [sic Tyrwhitt.], vel ἔμ', ἥτις, ἤρου; τοῦ. Bent. ἥτις ed. Par. L. igitur, ἔμ', ἥτις εἴμ', ἤρου; Cl. Kust. post ἤρου inserendum γε monet. Quod inficeto est inficetius rure. Pors. ἔμ', ἥτις, ἤρου; Sic bene ed. Zanettus. Junt., ut in Cod.

est, habet ἔμ' εἴτις ἤρου; quam lectionem servarunt Basil. et minores Batavæ. Meliorem adsumsit Kust. e Paris. Wech. nam Venetas non noverat magis quam Junt.—Vulgo exciderat vocula ναὶ, quæ huic loco nonnihil addit leporis, et metrum sartum tectumque præstat. In cod. post ἔμ' εἴτις ἤρου picta lineola mutatæ personæ index: tum sequuntur verba Κλεωνύμου γυνή, quæ tamen ab eadem muliere proferuntur ac superiora illa. Manifestum est, inter duo ista commata mediam olim fuisse voculam, diversæ personæ tributam, quæque versum explebat. Est ipsissimum illud ναὶ a me repositum, quo Clisthenes mulieris quæstioni respondet. Satis inepto fulcro versum sustentabat Kust. particulam γε post ἤρου inserendo. Brunck.

606. Frob. ἥδε: lege ἡδὶ γυνή: vel ἥδ' ἡ. Bent. ἥδ' ἡ de exemplari Æm. Porti retinuerunt recentiores. Sed aures expetunt, ἥτις ἐσθ' ἡδὶ γυνή;. Nam ἥδ' ἡ κωμῳδία Nub. 534. in alio versatur metro, neque omnino cum illis comparandum. Et ἥδι quidem legi in Brub. In Junt. et reliquis est ἥδε γυνή: Scal. annotavit ἥτις ἥδ' ἐστὶ γυνή; Reisig.

609. διοίχομαι. Hoc secum dicens Mnesilochus abscedit, ut qui e templo clam elabi meditetur: sed a Clisthene revocatur. Brunck.

610. τί τὸ κακόν; Hæc verba in cod. ut vulgo, eidem personæ continuata. Mnesilocho tributa non male sic cohærerent, τί τὸ κακόν; ἔασον οὐρῆσαί μ'. Brunck.

611. ἀναίσχυντος εἶ. Lege μὲν εἶ. Bent. Scribe versus supplendi gratia ἀναίσχυντός τις εἶ. Sic enim Attici loqui solent, et eleganter apud eos particula τὶς interdum redundat. Sic infra in hac ipsa fabula 752. φιλότεκνός τις εἶ φύσει. Kust. ἀναίσχυντός τις εἶ. Sic optime Kust. in notis. Vulgo omissa vocula τις cum versus labe. Brunck. Conf. Porson. ad Eurip. p. 104. et Erfurdt. in horreo Regiomont. iv. p. 427. Dind.

616. γὰρ, ἐχθές. χθὲς γὰρ Suid. Ms. στραγγουριῶ. Pors.

617. τί καρδαμίζεις. Finxit hoc verbum a proximo κάρδαμα. Sic in Vesp. 649. quum alter dixisset, ὦ πάτερ, alter inquit, παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε. Berg.

620. ἐκ Κοθωκιδῶν. A pago sive populo Attico. Æschines orator etiam erat Κοθωκίδης. Berg.

621. ΚΛ. τὸν δεῖνα; ποῖον; ΜΝ. ἔσθ' ὁ δεῖν', ὃς καί ποτε | τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα. ΚΛ. ληρεῖν μοι δοκεῖς. John Seager.

623. νὴ Δία, ὅσ' ἔτη γε. Sunt ista omnia Mnesilochi, ne minima quidem interpunctione in cod. distincta. Absurde vulgo verba ὅσ' ἔτη γε Clistheni tribuuntur, quærenti, juxta Kust. interpretationem, Quot sunt anni? Brunck.

624. ὁσέτη Schæfer. ad Greg. Cor. p. 65. Dind.

625. Sic distinguo: ΜΝ. ἡ δεῖν' ἔμοιγ'. οἴμοι τάλας. ΚΛ. οὐδὲν λέγεις. Mnesilochi erat τὸ οἰμώζειν, non Clisthenis. Schæfer.

627. σὺ δέ. Ad Clisthenem. Berg.

628. V. infra 1150-2. Berg.

629. V. Vesp. 837. Berg.

630. φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν. Ita solent qui in memoriam sibi aliquid revocare volunt. Berg. Lege φέρ' ἴδω τί πρῶτον ἦν; Τὰ πρῶτ' ἐπίνομεν. immo φέρ' ἴδω τί ἦν τί πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν. Sic Nub. 785. φέρ' — ἦν. Bent. Vulgo sic legitur hic versus: φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν; — ἐπίνομεν. toto deficiente pede. Poëtæ manum restituimus: φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν; — τί πρῶτον; ἐπίνομεν. Sic solent ad interrogationem responsuri, quæstionem repetere. Ran. 198. quærenti Charoni οὗτος, τί ποιεῖς; respondet Bacchus, ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ — Nub. 1248. quærenti Strepsiadi τουτὶ τί ἐστι; respondet Pasias, τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος. Ibid. 787. quærenti Socrati τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε. respondet Strepsiades, φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν; qui locus hujusce geminus est et simillimus. Sæpissime contigit, ut repetitas ab auctore voces librarii semel tantum ponerent; cujus omissionis exemplum enotatum in Lys. 831. Brunck. Apte Brunck. citavit Nub. 787. Sed, quod vehementer mireris, non vidit, versum illum mancum sic integrari oportere: φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν. Pors. in Censura Aristoph. Brunck. p. 573. τί μέντοι Suid. ed. Ms. προπίνει. προπίνομεν Ms. Pors. Cf. Reisig. i. p. 231. Dind. ἐπίνομεν. In bibacitatem mulierum. Facit hunc divinare, quodnam fuerit primum illud mysterium, nec deinde negant mulieres. Berg.

632. τί δὲ τὸ τρίτον; Perperam vulgo τί δὲ τρίτον, metro vacillante, quia δὲ ante τρ produci non potest, ut observavi supra 450. et ad Lys. 613. Quia in præcedentibus nude πρῶτον, δεύτερον, sine articulo videbat librarius, hic etiam eum omisit. Brunck. Quam huic versui medelam feci, eadem summus Bentleius Menandri restituit senarium, Emend. lv. p. 26. ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινί. ubi articulus itidem exciderat, metrumque fulserat Grotius inserta particula γε. Brunck. Legendum τί δαὶ τρίτον. Elmsl. ad Acharn. p. 52. Lege τί δαὶ — lege δ' αὖ τρίτον. Bent. Malo, τί δὲ τρίτατον;

Eadem menda apud Agathon. in Athen. x. 20. p. 454. Σκυθικῷ δὲ (vulgo τε) τόξῳ τρίτον (l. τρίτατον) ἦν προσεμφερές. Pors. Antea in ed. Porti Pors. τί δὲ τὸ τρίτον. Dobr.

633. σκάφιον ξένη. Pollux lib. x. cap. ix. similem vel potius eundem versum ex Aristoph. Polyido adducit: σκάφιον Ξένυλλ' ἤτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς. Unde Bisetus suspicatur ex Polluce forte in hoc loco pro ξένη μ' scribendum esse Ξένυλλα, ut Xenylla sit nomen proprium feminæ cujusdam; quod non displicet. Kust. σκάφιον Ξένυλλ' ἤτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς. Hunc versum citat Pollux x. 45. e comici Polyido, forte memoriæ lapsu: potuit tamen in binis fabulis exstare. Quod autem rebatur Bisetus, e Polluce scripturam hujus loci reformandam esse, et pro vulgato σκάφιον ξένη μ' ἤτησεν, legi debere σκάφιον Ξένυλλ' ἤτησεν, id certissimum est. Impressorum enim librorum corrupta est lectio: alterum liquido cod. exhibet ξένυλλ' ἤτησεν. Superducta transversa lineola indicat nomen esse proprium, quod verum est. Brunck.

634. οὐδὲν λέγεις. V. Nub. 782. et alibi. Berg.

635. ὅδ' ἐστὶν ὡ'νήρ, ὃν λέγεις. [Sic Bent.] Vulgo minus bene ἀνήρ, omisso articulo. Brunck.

638. στρόφιον. Id est fascia vel zona, qua virgines et mulieres papillas vincire solebant. Nonio *strophium* est *fascia brevis, quæ virginalem tumorem cohibet papillarum.* Hinc Catullus in Epithal. Thetidis 65. '— — strophio lactantes vincta papillas.' Ejusdem moris meminit etiam Lucianus in Amor. p. 902. ed. Amstel. χωρὶς τῶν ἀμόρφως προσπεπτωκότων μαζῶν (lege μαστῶν), οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας: *præter turpiter dependentes mamillas, quas semper circumferunt vinctas.* Idem in Dial. Meretric. xii. p. 546. μεταξὺ τῶν μαστῶν, ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ. Ubi ἀπόδεσμος est vinculum mammarum. Val. Flaccus libr. iii. 526. 'cingula mammæ' dixit. Plura loca ab aliis jam ante observata hic non congeram. Kust. Ceterum in Catulli loco scribendum puto *luctantes.* Aristænetus Epist. 1. ὡς κυδωνιῶντες οἱ μαστοὶ τὴν ἀμπεχόνην ἐξωθοῦσι βιαίως: ubi doctus interpres, *quanto luctamine strophium impellant sororiantes papillæ.* Berg.

641. στεριφή. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 239. Dind.

642. νῦν οὖν. τότε δὲ —: *nunc scilicet* (nunquam ais peperisse), *paullo ante autem eras mater novem liberorum.* Reisk. νῦν; τότε δὲ μήτηρ —. Vulgo laborat hic versus interpunctionis et metri vitio. Impressi omnes δὴ pro δὲ habent. Hoc ad Cod. fidem reposuimus, in quo etiam bene post νῦν distinctum: sed hoc præstat interrogative efferri. De metri vitio silent Kust. et Berg. Hunc quidem id non animadvertisse, nihil est quod mirer: at illum Scal. excerpta, quibus utebatur, sagaciorem reddere poterant. In iis enotatum νῦν δέ· τότε δὲ — vel νῦν δή· τότε δὴ μήτηρ —: quarum lectionum prior vulgata melior, altera deterior adhuc est. Brunck. Lege νῦν· τότε δὲ μήτηρ. Pors.

644. Lege: ΓΥ. τοδὶ δ' ἔκυψε. Bent. Personis hoc loco absurdum in modum divisæ erant loquendi vices: 638. mulieri perperam tribuitur; ad Clisthenis partes pertinet, cui demandatum munus Mnesilochum arguendi. Dixerat ei mulier ἀπόδυσον αὐτόν. Tum ille pro imperio Mnesilochum jubet fasciam solvere: postea rursus eum jubet surgere rectumque stare. V. ἀνίστασ' ὀρθὸς Clistheni adscribi debuit: sequens totus est mulieris: in Cod. uni personæ tributus est, sed male, ut vulgo, τοδὶ δὴ ἔκυψε scriptum est. Metrum et sensus flagitant, id quod reposuimus, τόδ', ἰδού, ἔκυψε. Brunck.

645. Lege: ΓΥ. μὴ 'λλά. Vid. Ran. 103. Bent. αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται. Mallem ἐς τὸ νέρθεν, quod res ipsa flagitare videtur. Brunck.

646. οὐκ ἔν γε ταυθί. Lego οὐκοῦν γε τουτί; *annon hoc?* subintellige, *est veretrum.* Kust. Recte habet ἔν γε ταυθί, sive, ut Elmsl. ad Acharn. p. 54. scribit, ἐνγεταυθί. Vid., Lobeck. ad Phryn. p. 414. Dind.

647. ἰσθμόν τιν' ἔχεις ἄνθρ. Versum hunc comico nostro ex Suid. v. ἰσθμὸς restituendum esse primus vidit et monuit Bisetus. Priores enim edd. eum non agnoscunt: unde uncis eum inclusimus. Verba autem Suid. ad hunc locum jam attulit Bisetus. Ceterum quod Suid. ait, Corinthios per Isthmum solitos fuisse naves trahere, ut scilicet ab uno mari ad alterum per compendium commearent, non video, quomodo cum veritate historica congruat. Nam Isthmum Corinthiacum perfossum unquam fuisse non legimus. Quin potius tentatam quidem illam perfossionem fuisse, sed irrito conatu, historiæ veteres tradunt. Kust. ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ἄνθρωπ'· (l. ὦ 'νθρωπ'·) ἄνω τε καὶ κάτω ex Suida v. ἰσθμὸς supplevit Bisetus. Suid. ed. Ms. ἰσθμ. Pors. Hic versus in Cod. contextu omissus, in margine ab eadem manu adscriptus est. Bene eum a Biseto monitus Kust. e Suid. in 'Ισθμὸς comico restituit; sed quod eum uncis inclusit, id minime probandum est. Corinthii, ne totam Peloponnesum circumnavigare cogerentur, naves machinis traducebant per Isthmum

ab uno mari ad alterum. Sic intelligi debet vetus Schol. cujus ad hunc locum verba descripsit Suid. ἐπεὶ τὰς ναῦς διὰ τοῦ ἰσθμοῦ εἷλκον οἱ Κορίνθιοι, ὥστε μὴ περιέρχεσθαι. τοῦτο δὲ διϊσθμονίσαι ἐκάλουν. Dicebatur etiam διϊσθμεῖν, ὑπερισθμεῖν, ὑπερνεολκεῖν, quorum verborum exempla apud Polybium reperiuntur. Male hoc de fossa accepit Kust. quum terrestri via navium illa traductio fieri soleret. Brunck. Elmsl. ad Acharn. p. 61. scribendum videtur ἰσθμόν γ' ἔχεις. Dind. ἄνω γε καὶ κάτω. γε hic pro γὰρ, ut sæpe positum. Thucyd. et Xenoph. Hellenicis sæpe naves per Isthmum trajectas memorant. Reisk.

649. ὦ μιαρὸς οὗτος· ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου κ. τ. λ. Sic ista interpungo, quoniam fidem Junt. exemplari habeo. In posterioribus comparuit ὁ μιαρὸς οὗτος ταῦτ' ἄρ' —, sed antiquam scripturam, ὦ μιαρὸς —, revocavit Gelenius. Reisig.

651. εἰσεκύλισα. Sic legendum est. Nam priores edd. male habent vel εἰσεκύλησα vel εἰσεκύλυσα. Vide nos etiam de hac voce infra ad v. 767. Kust. Frob. εἰσεκύλυσα. Gry. — λησα. lege —λισα. vel lege —κλησα. Vid. 272. Bent. εἰσεκύλισα. Cod. ut vett. edd. perperam εἰσεκύλησα. Non magis hic quam infra 767. emendari debuit εἰσεκύκλησα. Brunck.

652. τουτονὶ φυλάττετε. Quis non videt ista in Clisthenis partes transferri debuisse? Absurde vulgo mulieri continuantur. At bene in Cod. distincta sunt: post τί δρῶμεν ducta lineola mutatæ personæ index. Brunck.

653. διαφυγὼν οἴχεται. Versus hic claudicat, utpote syllaba una brevior. Quare cum Scal. rescribo διαφυγὼν οἴχοιτό πη. Kust. Scal. οἴχοιτό πη. Lege οἰχήσεται. Bent. οἰχήσεται Dawes. et post eum Reisk. οἴχοιτο πη Kust. οἴχοιτό πη Hoogeveen. de Particulis. Verissima est emendatio Dawes. Idem mendum apud schol. ad Vesp. 49. Sic legendum γενήσεται pro γένηται in Platonis comici versu apud Suid. v. ὑπέρου, quem male correxit Toup. in Suid. iii. p. 257. et δυνήσεται pro δύνηται in Xenoph. Anabas. p. 125. ed. 8vo. si vera sint quæ notat Dawes. Misc. Crit. p. 222. Pors. ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται. Vulgo deficiente syllaba οἴχεται, quod e scripturæ compendio ortum videtur. Genuinam lectionem certissime restituit Dawes. Vesp. 51. ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται. De his Atticis futuris dictum ad Lys. 459. Brunck.

654. τοῖς Πρυτάνεσιν. Sic bene Cod. [et Bent.] Vulgo poetica forma Πρυτάνεσσιν, quæ ne metro quidem sustentando necessaria est. Brunck.

655. μετὰ τοῦτ'. Sic Cod. et edd. omnes præter novissimam, in qua, nescio unde, ἐπὶ τοῦτ'. Brunck. Conf. Reisig. i. p. 224. Dind.

656. εὖ κἀνδρείως. V. Vesp. 438. Berg.

657. ζητεῖν εἴ που. Versum hunc levi mutatione cum metro in concordiam redegi. Ante enim pro ἐσελήλυθε legebatur εἰσελήλυθεν, repugnante modulo versus. Kust. Lege εἰσῆλυθε vel ἐσελήλυθε. Bent. εἰσελήλυθεν. In ed. 1532. notat Pors. "ἤλυθεν Demosth. c. Mid. p. 110, 13. ed. Tayl. in Ms. Barocc." Locus est p. 335. n. 117. Par. 535. R. Dobr. ἐσελήλυθε. Malim εἰσῆλθεν. Elms. ad Acharn. p. 39.

658. πύκνα πᾶσαν. Scal. reponendum censet πνύκα. Sed quamvis casus rectus sit πνὺξ, casus tamen obliqui bifariam efferuntur, πνυκὸς et πυκνὸς, πνυκὶ et πυκνὶ etc. Etymol. πνύξ. ἡ γενικὴ πνυκός· διὰ δὲ εὐφωνίαν, πυκνός. Genitivus πυκνὸς legitur apud comicum nostrum Eqq. 165. καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς πυκνός. Schol. ad eum locum: πυκνός. τῆς ἐκκλησίας. μετάθεσίς ἐστι τῶν στοιχείων. εἰ γὰρ πνὺξ ἐστιν, ἔδει πνυκός. νῦν δὲ πυκνός. Dativus πυκνὶ pro πνυκὶ occurrit in Eccl. 243. et accusativus πύκνα pro πνύκα in eadem fab. 281. Vide etiam Harpocrat. et Suid. v. πυκνί. Kust. πνύκα. Ita edd. Farrei et Brub. Nupera πύκνα, de quo vide ibi notas. Nos perpetuum consensum editionum in antecedentibus etiam animadversum sequimur. Berg. τὴν Πνύκα. Male Cod. ut Junt. τὴν πύκνα. Legitimam scripturam reposuit Zanettus et enotavit in Excerptis Scal. Suavis est ad hunc locum Kust. qui librariorum errores, ubique corrigendos, in exemplum trahit, ut probet e recto πνὺξ declinari casus obliquos πυκνὸς, πυκνὶ, πύκνα, quod absurdum est. In Pnyce, de qua videndus Meurs. Ath. Att. ii. 9. [et Schœmann. de comitiis Athen. p. 54. seqq.] habebantur populi conciones: ideo templum in quo tunc concioni habendæ congregatæ erant mulieres, facete comicus Pnycem appellat. διαθρῆσαι. Sic Kust. in notis bene. Vide ad Lys. 408. Brunck. Legendum ex Kust. conjectura διαθρῆσαι, quæ vox occurrit Nub. 700. Eq. 540. Pors. Vide præf. Hec. p. lvii. Dobr. Aristoph. multa carmina antistrophica in superioribus tractata sunt. Hic unum tantummodo commemorabo, quod corruptissimum est, non quia persanasse mihi videar, sed ut certe emendandi viam aperiam. Exstat autem in Thesmoph. 667. ην γαρ μη λαθη δρασας

ανοσια, | *δωσει τε δικην και προς τουτῳ* | . . . . *τοις δ' αλλοις εσται πασιν* | *παραδειγμ' ὑβρεως,* | *αδικων τ' εργων, αθεων τε τροπων·* | *φησει δ' ειναι τε θεους φανερως,* | *δειξει τ' 'ηδη* | *πασιν ανθρωποις σεβιζειν δαιμονας,* | *δικαιως τ' εφεπειν ὁσια και νομιμα,* | *μηδομενους ποιειν ὁ τι καλως εχει.* | *κἂν μη ποιωσι ταυτα, τοιαδ' εσται.* | *αυτων ὁταν ληφθῃ ποτε τις* | *ανοσια δρων, μανιαις φλεγων,* | *λυσσῃ παρακοπος, ει τι δρῳ-* | *η* . . . . *πασιν εμφανης δρᾳν* | *εστιν γυναιξι και βροτοις,* | *ὁτι τα παρανομα, τα τ' ανοσια θεος* | *παραχρημ' αποτινεται.* antistropha, v. 707. *τι ουν αν ειποι προς ταυτα τις, ὁτε* | *τοιαυτα ποιων ὁδ' αναισχυντει;* | *κουπω μεντοι γε πεπαυμαι.* | *αλλ' ουθ' ἥξεις ὁθεν ἥκεις,* | *φαυλως τ' αποδρας* | *ουτοι λεξεις, οἱον δρασας* | *διεδυς εργον. ληψει δε κακον·* | *τουτι μεντοι* | *μη γενοιτο μηδαμως, απευχόμαι.* | *τις ουν σοι, τις αν ξυμμαχος εκ θεων* | *αθανατων ελθοι ξυν αδικοις εργοις;* | *ματην λαλειτε· την δ' εγω ουκ αφησω.* | *αλλ', ου, μα τω θεω, ταχ' ου* | *χαιρων ισως ενυβρισεις,* | *λογους τε λεξεις ανοσιους.* | *αθεοισιν εργοισιν γαρ αν-* | *ταμειψομεσθα σ', ὡσπερ ει-* | *κος, αντι τωνδε. ταχα δε σε* | *μεταβαλουσ' επι κακον ἑτεροτροπον* | *επεχει ποτε τις τυχη.* Hermann. Tolle inconcinnam interpretationem, quæ vulgo habetur post versum 663. hanc *Εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάντα* vel *πάντ'*, et tertio abhinc versu repone, *Πανταχῇ διάριψον ὄμμα καὶ τῇδε καὶ τὰ δεῦρ'*, itidem sublatis, quæ, in præcedentibus inventa, vulgo addi solent, hisce *πάντ' ἀνασκόπει καλῶς* (cf. 963.), dein metri causa scribe, verbis transpositis, *Τοῖς ἄλλοις ἔσται ἅπασι,* quem versum inter et antecedentem forte excidisse alium similem non sine veri specie existimat G. Hermann. de Metr. p. 446., et congruere has strophas jam satis intelliges. In sequentibus sic legas velim: *Δικαίως τ' ἐφέποντας ὅσα νόμιμα* (*dochm.*) (vulgo inconcinne, *ὅσια καὶ νόμιμα μηδ.* De *ὁσίοις* dictum 676-7. hic jus humanum agitur). *Μηδ.* —— *ἔχει.* (*dochm.*) | *Κἂν* —— *ἔσται·* (*iamb. senar. catal.*) *Αὐτῶν δ. λ. τις οὖν ἀνόσια δρ., μ. φλ.,* | *Λύσσῃ παράκοπος πᾶσιν ἐμφανὴς δρᾷν ἔσται γυναι-* | (*iamb. tetram.*) | *ξὶ καὶ βροτοῖσι,* (*iamb. monom. hypercat.*) | *Ὅτι τὰ παράνομα παραχρῆμ' ἔσθ' ὅτε* (*dochm.*) | *Θεὸς ἀποτίνεται·* (*dochmius,*) clausula. Quæ vulgo leguntur post *πάράκοπος* hæc *εἴ τι δρῴη,* sunt ab inepto nescio quo glossatore, constructionem loci non assecuto, quæ talis est: *δρᾷν ἔσται ἐμφανὴς πᾶσι λύσσῃ παράκοπος,* (Quando quis egerit impie), manifesto insanus omnibus videbitur. Quæ in extrema stropha exhibent vulgatæ, *παραχρῆμά τε τίνεται,* cum et juxta *ἀποτίνεται* consistere non possint et metro noceant, nata existimo ex *παραχρῆμ' ἐστὶν ὅτε* vel *παρ. ἔσθ' ὅτε,* quo recepto, tum versus sibi constat, tum sententia verior existit, siquidem non semper in ipso facto deprehenduntur scelerati. In antistropha *ἀμέτρως,* ut passim, inserta sunt ista *Ἔα ἔα, ὦ!* Fere media non sine emphasi metroque convenientius lectum iri puto, *Τί, τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε* —, dein iisdem de causis, *Φαύλως τ' ἀποδρὰς οὐκ, οὐ λέξεις*—. Vid. ad Acharn. 213. Mox *Τουτὶ μέντοι* reponendo versum restituit G. Hermann. Quæ versus finem antistrophæ leguntur, *λόγους τε λέξεις ἀνοσίους,* glossatoris sunt, hæc verbis *ἀθέοισιν ἔργοισι* pulchre respondere arbitrati. His itaque deletis, sic legendum puto: *Ἀθέοισιν ἔργοισιν γὰρ ἀνταμειψόμεσθά σ', ὥσπερ εἰ-* | *κὸς ἀντὶ τῶνδε.* | *Τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ' ἔθ' ἑτεροτρόπου* | *Ἐπέχει τις τύχη.* Quæ vulgo exhibentur *Τάχα δέ σε μ. ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον ἐπ. τις τ.,* male affecta mihi videntur tum intruso *κακὸν,* interpretamento illo *τοῦ ἑτερότροπον,* tum *ἐπὶ* scripto, sicut sæpius, pro *ἔτι,* in posterum. *Ἕτερος* pro *κακὸς* passim legitur. Vid. Valck. diatrib. Eurip. p. 112. Vertere hæc licet: Fortasse autem pravis moribus abstinere in posterum te faciet fortuna conversa. Hotib. 663. et sqq. *στροφή. εἶα νῦν ἀνίχνευε ταχὺ πάντ'·* | *εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος* | *ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν·* | *ἀντιστροφή. πανταχῃ διάριψον ὄμμα,* | *καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο* | *πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.* | *ἐπῳδός. ἢν γὰρ μὴ λάθῃ* | *δράσας ἄνισα, δώ-* | *σει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτῳ* | *τοῖς ἄλλοις ἔσται πᾶσιν* | *παράδειγμ' ὕβρεως ἀδίκων τ'* | *ἔργων ἀθέων τε τρόπων·* | *φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς,* | *φανερῶς δείξει τ' ἤδη* | *πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν* | *δαίμονας δίκαιά τ' ἐφέπον-* | *τας ὅσια* | *νόμιμά τε,* | *μηδομένους ποιεῖν* | *ὅττι καλῶς ἔχῃ.* | *κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσται.* | *αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις ὅσια μὴ δρῶν* | *μανίαις φλέγων, λύσσῃ* | *παράκοπος, εἴ τι δρώ·* | *η, πᾶσιν ἐμφανὴς δρᾷν* | *ἔσται γυναιξὶ καὶ βρότοις* [sic], | *ὅτι τὰ παράνομα* | *τά τ' ἀνόσια θεὸς* | *ἀποτίνετ', οὐ* | *παρὰ χρῆμ', ἔτι.* Si quis hæc mea conferat cum scriptis Hermanni de Metr. p. 446. necnon Hotib. p. 122. statim confitebitur nostram rationem esse verissimam: cujus facilitas adeo se commendat, ut in loco, quem alii corruptissimum vocant, ipse nihil fere mutandum inveniam præterquam in v. 1. ubi vulgatur *νῦν ἴχνευε καὶ μάτευε* pro *ἀνίχνευε ἢ μάτευε*: de *ἢ* et *καὶ* permutatis vid. Pors. Orest. 821. Burges. in Indice ad Dawes. H. V. 8. Vulgo *ἀνόσια.* Dedi *ἄνισα.* Vox

eadem restitui debet Soph. Philoct. 684. Ὃς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας. Ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ—ubi redditur quidem *νοσφίσας, fraudatus*. Verum aut istud abundet necesse est, si κακὸν post ἔρξας subaudiatur, aut ἔρξας intelligi nequeat, κακὸν omisso. Lege igitur Ὃς οὔτ' ἔρξας οὔτ' ἄνισα φράσας, Ἀλλ' ἴσος ἔν γ' ἴσοις ἀνήρ. De verbis δρᾷν et λέγειν oppositis trita sunt omnia: cf. tamen fragmentum Peryctionis apud Stob. p. 457. οὔτε λέξαι δεῖ κακὸν γονέας οὔτε ἔρξαι. Neque mendis caret Antistrophicus, Κατευνάσειεν εἴ τις ἐμπέσοι φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν. ubi schol. exponunt per οὐκ ἔχω οὐδὲ ὅστις ἕλοι φύλλον αὐτῷ ἐκ τῆς γῆς ἢ ὄρνιν τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου καὶ ἐμπεσόντα εἰς τὴν γῆν. Unde erui potest Κατευνάσει', οὐδ', εἴ τιν' ἐμπέσοι, Φορβάδ' ὃς ἔκ γε γᾶς ἕλοι. Hinc et expediendus est Hesych. Φόρβαντα ἰατρικὰ φάρμακα: lege Φορβάδα, τὰ ἰατρικὰ φάρμακα: mox ἔκ γε γᾶς est Soph. Cf. Philoct. 528. et Trach. 801. ἔκ γε τῆσδε γῆς. Hæc obiter: ad Comicum redeo. V. 22. Rav. τις ὅσια δρῶν. inserui μή. Kust. tacite ἀνόσια δρῶν. V. 25. Optime Rav. ἐμφανής: mox dedi ἔσται: futurum tempus sententia postulat enixe. V. 29. Vulgo θεὸς ἀποτίνεται παράχρημά τε τίνεται. Unde, expulso τίνεται, erui θεὸς ἀποτίνετ' οὐ παρὰ χρῆμ', ἔτι. Sententia est Horatianæ similis: 'Raro antecedentem Deseruit pede pœna claudo:' et illi Solonis: τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη (δίκη). G. Burges.

659. εἶα secunda brevi: sunt enim hi versus trochaici. Male vulgo hic et mox infra excusum εἶα. Est autem εἶα adverbium adhortandi, quod sæpe apud comicum recurrit, maxime vero in Pace v. 459. seqq. Ab eo, eadem ratione, qua alia ab aliis adverbiis verba, de quibus supra ad v. 231. formatur verbum εἰάζω. Hesych. εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ. Brunck. Vid. Reisig. Syntagm. Crit. p. 19. Dind.

660. Versum hunc numeris suis restitui, qui in prioribus edd. turbatus sic legitur: καὶ—πανταχῇ. Kust. In Cod. ut in vett. edd. inversæ cum metri et sententiæ labe voces: καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ μόνον δὴ χρὴ πανταχῇ. Hic rursus metrum restituit Kust. Nihil in Codd. frequentius obvium, quam hujuscemodi vocum trajectiones. Brunck. Conf. Reisig. i. p. 244. 275. Dind.

661. ὡς ὁ καιρός. Ita ed. Farrei cum articulo ὁ: aliæ editiones male omittunt, et addendum vidit Kust. propter metrum. Sic Plut. 255. Berg. ὡς ὁ καιρός. In prioribus editt. male legitur ὡς καιρὸς, omisso articulo ὁ, quem fulciendo metro hic inserui. Sic supra Plut. 255. ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν. Kust. Quis lecta hac nota non credat Kust. e conjectura inferisse articulum ὁ? Quis ejus tergo non timeat, ne censoriæ virgæ subjiciatur vibicibus? Sed securi estote, o boni: tutum eum præstabo. Est articulus ille ὁ non solum in August. Cod., sed etiam in quinque primis editionibus. Non eo nomine culpandus est Kust. quod optima crisi versum hunc emendatiorem exhibuerit, quam Æm. Portus; sed quod Aristoph. edere aggressus, ne unam quidem edd. veterum, quæ alicujus esset momenti, consuluerit. Brunck.

662. Lege χρῆν. Bent. χρή σ'. cf. 726. Pors. In ed. Porti Pors. χρῆν. Dobr.

665. πανταχῇ διάῤῥιψον ὄμμα κ. τ. λ. V. Eurip. Iphig. Taur. 68. et Phœn. v. 272. Berg. διάριψον. Male vulgo in trochaico versu διάῤῥιψον. Brunck. Vide Reisig. i. p. 275. Buttmann. Gr. Gr. t. i. p. 85. Dind.

666. V. Avv. 425. Berg.

667. Vid. Reisig. i. p. 277. Dind.

669. τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔσται. Superior versus et seqq. usque ad 673. sunt anapæstici, quorum ad normam hic facile redigi potest, et, ut opinor, debet. Rescribe, ἔσται τοῖς ἄλλοισιν ἅπασιν. Brunck. Meliores erunt anapæstici numeri, si scribatur, τοῖς ἄλλοισίν γ' ἔσται πᾶσιν. | vel ἔσται πᾶσιν τοῖς ἄλλοισιν. Prius genuinum videtur. Brunck. Vid. Reisig. i. p. 281. Dind.

674-6. Vid. Reisig. i. p. 281. Dind.

675-6. Sunt transponendi. Reisk.

677. ποιεῖ θ' ὅτι. Reisk.

678. ποιῶσι. Sic Cod. recte. Nullum hic usum præstat ν paragogicum in iambico versu: ideo etiam 683. γυναιξὶ lego, non γυναιξίν. Brunck.

679-83. Vid. Reisig. i. p. 282. Dind. Frob. ὅσια. Lege ἀνόσια. Bent.

681. παράκοποι. Eurip. Bacch. 32. τοίγαρ νυν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγὼ μανίαις, ὄρος δ' οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν. Æsch. Agamem. 487. τίς ὧδε παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος; Apud eundem in Eumen. 330. per synonymiam, παρακοπὰ, παραφορὰ, φρενοδαλής. Et παρακόπτειν, *insanire*, ut in Hippocr. epist. 12. initio, οὐ παρέκοπτε Δημόκριτος. Sic παραπαίειν apud nostrum Plut. 508. et Pac. 89. Berg.

684. In hanc sententiam Eurip. in Bacchis, nisi quod non dicit cito, sed tarde puniri impios: ὁρμᾶται μόλις, ἀλλ' ὅμως πιστὸν τό γε θεῖον σθένος. ἀπευθύνει δὲ βροτῶν τούς τ' ἀγνωμοσύναν τιμῶντας, καὶ μὴ τὰ θεῶν αὔξοντας, σὺν μαινομένᾳ δόξᾳ. Berg.

686. Lege παράδειγμα ut 670. Bent. γίνεται. Ed. Farrei τίνεται, quod magis placet. Berg. τίεται, *supplicium et vindictam sumit*. Reisk. παραχρῆμά τε τίνεται. Sic Cod. et Venetæ ed. Junt. γίνεται. Brunck. Conf. Reisig. i. p. 285. Dind.

689. ἆ ἆ. Ed. Farrei ἔα, idque extra versum, nec in eadem linea. Ceterum si pro ἆ ἆ, ποῖ etc. legas ἆ, ποῖ, metrum recte se habebit. Aut si ἆ ἆ extra versum legas et gemines ποῖ ποῖ, ut Scal. volebat. Berg. Metrum recte fulcietur, si cum Scal. scribas ποῖ ποῖ σὺ φεύγεις; Nam interjectio illa ἆ ἆ hic extra versum legenda est, ut interdum quoque φεῦ, αἰβοῖ, et aliæ hujusmodi particulæ. Kust. Exclamandi adverbia sunt extra versum. Ad eundem modum quo hic, scripta sunt in Cod. et excusa in vett. edd. id est a seq. versu separata. In Cod. ἆ ἆ: in Venetis edd. ἔα. Versus autem deficiente syllaba claudicabat, vocula ποῖ semel tantum posita, quam a poeta geminatam fuisse acute Bisetus vidit. Sic infra 1093. Pl. 417. ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; Cf. supra 196. 630. Lys. 831. Brunck. ποῖ ποῖ σὺ φεύγεις; Scal. [et Bent.] probante Valken. ad Eurip. Phœn. 904. Pors. Conf. Reisig. i. p. 283. Dind.

690. καὶ τὸ παιδίον ἐξαρπάσας. Mnesilochus quum videret se in magno periculo esse, rapit a muliere quadam infantem (infantem enim esse putabat) et cum eo ad aram confugit, ut quasi obsidem habeat, atque, si mulieres ipsum velint occidere, eas ab incepto deterreat, tanquam prius infantem occisurus. Imitatur autem comicus Eurip. Androm. sed œconomiam invertit; nam ibi Andromacha, quam Hermione et Menelaus volebant occidere, ad aram confugit, ut ibi sarta tectaque esset: Menelaus autem, ut eam cogat inde discedere, absconditum alicubi filiolum ejus comprehendit, et occisurum minatur, ni mater aram deserat. Simile quid est in Œd. Col. Soph. ubi, quum Creon vellet Œdipum cogere, ut rediret Thebas, comprehendit illius filias. Vide ibi 812. aut 852. Hæc apud tragicos seria sunt, comicus autem in iis jocatur; ut etiam facit in Acharn. ubi quum carbonariorum grex vellet occidere Dicæopolin, iste arripit corbem carbonarium, et eum contra prius occidere vult, et sic grex miseratione corbis motus, parcit Dicæopolidi. Vide ibi ad 331. Berg.

693. ἦν μή μ' ἀφείητ'. Redundat in hoc versu syllaba, quæ tolletur, si scribas ἦν μή μ' ἀφῆτ' in modo conjunctivo, ut vocant. Kust. ἦν μή μ' ἀφῆτ' —, vulgo ἀφείητ', quod in metri et in sermonis legem offendit. ἀφείημεν, ἀφείητε, formas esse Atticis inusitatas ostendit Dawes. p. 246. Tolerabilior esset codicis lectio ἀφεῖτ', legitima formatione, sartoque metro. Sed ἦν subjunctivo jungi debet, itaque ἀφῆτ' reponendum erat. Brunck. Lege ἀφῆτ'. Bent.

694. πληγὲν μαχαίρᾳ τῇδε. Locus est proculdubio tragici alicujus, ut ex stilo, qui cothurno potius quam socco convenit, colligi potest. Kust.

697. στήσεσθε καὶ τροπαῖον. Antea legebatur στήσεσθε τροπαῖον, omissa vocula καὶ, non sine manifesto detrimento et versus et sensus. Quare magnus Scal. quum hoc animadverteret, inserta particula νῦν post στήσεσθε, ruentem versum fulciendum putabat. Sed nostra lectio utique præferenda est, non solum quia sensui melius convenit, sed etiam quia nititur auctoritate Corinthi de Dialecto Attica, et Schol. ad Plut. 453. ubi locus hic citatur. Ceterum βοὴν στῆσαι vel στήσασθαι pro *clamorem tollere* vel *vociferari*, phrasis est bene Attica, quam Bourdinus et Bisetus non videntur intellexisse. Eurip. Iphig. Taur. 1307. ἵστησι βοήν. idem in Heraclid. 656. τί γὰρ βοὴν ἔστησας; et v. 129. βοὴν ἔστησε. Plura hujus φράσεως exempla collegit Paul. Leopardus, vir doctissimus, et qui magno cum judicio veteres triverat auctores, Emend. lib. vii. cap. 22. Kust. στήσεσθε καὶ τροπαῖον. Ita ed. Farrei [et Bent.]. In aliis edd. deest particula καὶ, quam proinde recte Kust. in sua ed. restituit. Berg. στήσεσθε καὶ τροπαῖον. Cod. et Junt. στήσεσθε τροπαῖον omissa copula, quam Venetæ edd. exhibent, restitutam a Zanetto sive ex metri necessitate et sermonis indole, sive e comici scholiaste ad Plut. 453. quem descripsit Corinthus de Dial. p. 8. [22.] In ceteris editt. claudicat hic versus, quem Kust. a se primo restitutum fuisse arbitrabatur. De formula ἱστάναι βοὴν vide P. Leopardi Emend. vii. 22. Brunck.

699. et sqq. ἔα ἔα· | ὦ πότνιαι Μοῖρ- | αι, τί δὲ δέρκομαι | νέοχμον αὖ τέρας; Hæc, ni fallor, sunt Euripidea. Vid. Beck. Ind. v. Νέοχμος et Τέρας.

700-1. Vid. Reisig. i. p. 291. Dind.

702. ὡς ἅπαντ' ἐστίν. Est versus trochaicus, sed cui deest syllaba. Quare metri gratia scribendum erit, ὡς ἅπαντά γ' ἐστὶ τόλμης etc. Kust. Sed puto ἅπαντ' ἄρ' ἐστὶ scripsisse comicum; nam in ed. Farrei est ὡς ἅπαν γάρ ἐστι. Parum autem interest. Berg. F. ὡς ἅπαντα τοῦδε τόλμης (subint. ἐστὶ); *ut sunt*

hujus viri omnia facinora producta audaciæ et impudentiæ. Reisk. Vid. G. Burges supra. Dind. Tetrameter est trochaicus, cujus vulgo fracti sunt pedes, ὡς ἅπαντ' ἐστὶν τόλμης. In Cod. ὡς ἅπαν γάρ ἐστιν τόλμης—oportuit ἐστί. Bene procedit phrasis, ἅπαν ἐστὶν ἔργα τόλμης καὶ ἀναισχυντίας. Aliter e Suid. quem tamen huc respexisse non liquet, Toup. Epist. Crit. p. 33. [ii. p. 443.] ὡς ἅπαντ' ἐστὶ πλέα τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας. Suid. verba sunt, ἅπαντα τόλμης πλέα κἀναισχυντίας. ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν. Brunck. Gry. ὡς ἅπαν γάρ: lege ὡς ἅπαντ' ἄρ' ἐστί. Bent. Vid. Reisig. i. p. 272. 273. Dind.

704. ἐξαράξω e certissima Toup. emendatione, quem vide ad Suid. i. 141. [i. p. 180.] Vulgo legitur absque metro et sensu, οἷον ὑμῶν ἐξάρξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν. Sed ante Toup. sic legendum esse jam monuerat Reisk. cujus, quia brevis est, totam notam proponam: ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδ. — *o quam pulchre vobis nimiam vestram audaciam excutiam!* Confer Dionys. Hal. Ant. p. 38. 44. Dawes. hic destituit nota illa sagacitas. Occurrit verbum ἐξαράττω Nub. 1373. Equit. 641. Brunck. Lege ἐξαράξω vel ἐξαράξει [ut Tyrwhit.]. Bent. ἐξερῶ 'γὼ Dawes. Misc. Crit. p. 330. ἐξαράξω etiam Sanctamandus apud Burges. Not. in Dawes. p. 485. Pors.

706. Hujus etiam versus, prout vulgo legitur, metrum solutum: δῆλον δῆθ', ὅτι γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον. Proclive erat emendare ὀτιή γ' ἔχει. Placuit mihi magis ὅτι γ' οἴχεται. Sed fateor alterum præferri debuisse, quod a veteri scriptura unica tantum litera differt, eaque a librariis in hac voce alibi omissa. Exemplum habuimus in Lys. 1228. ἔχει ἐξαρπάσας valet ἐξήρπασε, formula satis obvia, de qua suffecerit legisse Valck. observata ad Eurip. Phœn. 712. Brunck. Lege δῆτά γ' ὅτι vel δῆθ' ὀτιή γ'. Bent. Pors. præf. ad Hec. p. liv. ed. Lips. corrigit, δεινὰ δῆθ' ὅστις γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον. Herman. Elem. Doctr. Metr. p. 86. genuina videtur Rav. libri scriptura. Sed vide Reisig. i. p. 291. Dind.

707. et sqq. ΧΟ. τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτ' ἔτι τις; | τοιαῦτα ποιῶν ὅδ' ἀναισχυντεῖ; | ΜΝ. κοὔπω μέντ' οὔτι πέπαυμαι· ΧΟ. ἀλλ' οὖθ' ἥξεις ὅθεν ἥκεις· | φαύλως τ' ἀποδρὰς οὐ μὴ | λέξεις οἷον δράσας | διέδυς ἔργον, | λήψει δὲ κακόν· | ΜΝ. τοῦτ' ἔμ' οὔτι μὴ γένηται | μηδαμῶς, ἐπευχόμεσθα· | ΧΟ. τίς οὖν σοι τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν | σὺν ἀδίκοις ἔργοις ἀθανάτων ἔλθοι; | ΜΝ. μάτην λαλεῖτ'· ἔγ' | οὐ τήνδ' ἀφήσω. | ΧΟ. ἀλλ' οὐ μὰ τὼ θεώ, | τάχ' οὐ χαίρων ἴσως | ἐνυβρίσεις λόγους τε λέξεις | ἀνόσιους [sic], ἀθέοις γὰρ ἔργοις | ἀνταμείψομ', ὥσπερ | εἰκὸς, ἀντὶ τῶνδε· | τάχα δέ σ' αὖ | μεταβαλοῦσ' | ἐπὶ κακὸν | ἑτερότροπ- | ον ἐπέχει | τις τύχη. V. 1. Vulgo ταῦτά τις ὅτε. Reposui τοῦτ' ἔτι τις. De ἔτι sæpe corrupto vid. Elmsl. ad Acharn. 306. ubi debet legi, Πῶς δὲ καὶ καλῶς λέγοις ἄν; Vid. Monk. ad Alcest. 498. V. 3. Vulgo μέντοι γε: at γε nunquam sequitur μέντοι: vid. Pors. ad Med. 675. V. 5. Vulgo deest μή. V. 9. τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο, μηδαμῶς, ἀπεύχομαι. At Mnesilochus certe non precabatur, verum minabatur. Id patet e Chori responso. Illud ἔμ' est ἐμοί: mox de syntaxi οὐ μὴ γένηται vid. Dawes. p. 221. deinde ἐπευχόμεσθα est error contrarius illi, qui ἀνταμείψομαι deflectit in ἀνταμειψόμεσθα in v. 19. G. Burges. ΧΟΡΟΣ. στροφὴ α'. I. εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα, | καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ· πανταχῇ μόνον δὲ χρή. | ἀντιστροφὴ α'. II. μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρός ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι, | ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρῆν ὡς τάχιστ' ἤδη κύκλῳ. | στροφὴ β'. III. εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάντ', (5) | εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν. | ἀντιστροφὴ β'. IV. πανταχῇ κύκλῳ διάριψον σὸν ὄμμα, | καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. | στροφὴ γ'. V. ἢν γὰρ ληφθῇ δράσας ἀνόσια, | δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτῳ (10) | τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ἔτ' ἔσται | παράδειγμ' ὕβρεως, ἀδίκων τ' ἔργων, | ἀθέων τε τρόπων. | φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς φανερῶς, | δείξει τ' ἤδη (15) | πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας, δίκαιά τε· | ὥστ' ἐφέποντας αὖθ' ὅσια καὶ νόμιμα | μηδομένους ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει. | VI. κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσται· | αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις αὐτ'(20) | ἀνόσια δρῶν, λύσσῃ δ' ἀνὴρ | εἴ τίς τι δρῴη παράκοπος, | μανίαισι φλέγων, | ἅπασιν ἐμφανὴς ὁρᾶν | ἔσται γυναιξὶ καὶ βροτοῖς (25) | ὅτι τὰ παράνομα τά τ' ἀνόσι' αὐ- | τίκα θεός τις τίνεται. | στροφὴ δ'. ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς. | οὐχ ὁρῶμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον. Qui sequuntur decem versus trimetri iambici, præmissa exclamatione, ἆ, ἆ, iis mesodus efficitur. Deinceps antistrophica, ΧΟΡΟΣ. ἔα, ἔα. (30.) | στροφὴ ε'. VII. ὦ πότνιαι Μοῖραι, τί δὴ δέρκομαι | νεοχμὸν αὖ τέρας. | ἀντιστροφὴ ε'. VIII. ὡς ἄρ' ἅπαντά γ' ἐστὶ τόλμης πλέα | κἀναισχυντίας. | στροφὴ ς'. IX. οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ φίλαι τόδε. (35) | ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν. | ΧΟΡΟΣ. ἀντιστροφὴ ς'.

X. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ καὶ περαιτέρω; | ΓΥΝΗ. δεινὰ δῆθ', ὅτι κτενεῖ μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον. | ΧΟΡΟΣ. ἀντιστροφὴ γ'. XI. τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε | τοιαῦτα ποιῶν ὅδ' ἀναισχυντεῖ; (40) | ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι. | ΧΟΡΟΣ. XI. ἀλλ' οὖν ἥκεις γ', ὅθεν οὐ φαύλως γ' | ἀποδρὰς λέξεις, | οἷον δράσας διέδυς ἔργον, | λήψει δὲ κακόν. (45.) | ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι. | ΧΟΡΟΣ. XI. τίς οὖν σοι τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν | ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις; | ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω. | ΧΟΡΟΣ. XII. ἀλλ' οὐ μὰ τὼ θεὼ τάχ' οὐ (50) | χαίρων ἴσως ἐνυβριεῖς, | λόγους δὲ λέξεις ἀνοσίους. | ἀθέοις ἔργοις | γὰρ ἀνταμειψόμεσθά σ' ὥσ- | περ εἰκὸς ἀντὶ τῶνδε· τάχα | δέ σε μεταβαλοῦσ' ἐπὶ κακὸν ἑτε- | ρότροπον ἐπέχει τις τύχη. | ἀντιστροφὴ δ'. ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων, | καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ' ὅσον τάχος. Schema systematis hoc est:

α'. α'. β'. β'. γ'. δ'. μεσ. ε'. ε'. ς'. ς'. γ'. δ'.

Reisig. i. p. 270-272. ὅτε. Lege ὡς. Bent.

709. κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι. Hinc litem grammaticorum dirimas, de qua postremum auctorem Doctr. Particul. vide p. 699. En aliud e Platone exemplum initio librorum de Republica. καὶ λέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον οἴονται. Sic est etiam in veteri scripto libro. Brunck. μέντοιγε..σε Suid. Ms. μέντοι. Pors. Locus est, μέντοι, ὅμως. τὸ δὲ σὺν τῷ γε, παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων, i. e. "non Græcum est μέντοιγε," ut recte explicat Kust. συντῶσε (sic) ed. Med. et ita fere Ms. C. C. C. ut ex Pors. nota patet. γε recte Ms. Paris. et Photius apud Kust. Vide Pors. ad Med. 675. Dobr. De τοίγε vide ad Plut. 424. Nub. 370. 1256. Eq. 276. Vesp. 1362. Eccl. 573. Lys. 1034. In Eccl. 1000. recte Reisig. p. 295. δεῖ γε μέντοι σ'. In Ach. 611. καίτουστίν γε Elmsl., quem vide. Quam levis momenti sint exempla e prosaicis scriptoribus, (qualia Xenoph. Pæd. i. 6. 8. v. 5. 11. Anab. i. 9. 14. ii. 4. 14.) ostendent hæc e Pors. schedis: "ἀλλὰ μέντοι ἀντί γε (Plato) Alc. ii. p. 114, 9. Etw. 453. d. 10. Frf. 264. b. 24. Ms. (Clark.) 141. c. Steph. μέντοι γε Wetstein. ad Matth. xvi. 26. || γε post μέντοι om. Ms. Clark. p. 6. a. 5. (In Euthyphr. p. 12. c. HSt. scilicet.) || εἰρηκά γ' ἔγωγε Gorg. p. 433, 32. Ald. 299. d. Læm. 388. b. 6. Ms. (491. c. HSt.) || καὶ μὰ Δία ἡμεῖς γε ὦ Ἑρμόγενες Crat. p. 65. b. 14. Ms. 33, 13. Fisch. (400. d. HSt.) || καίτοιγε καθαρεύειν γε Paus. viii. 18, 2. οὐ μέντοι γε Π. γ. V. in. || νὴ τοὺς θεοὺς γε ὦ Σώκρατες Theæt. p. 120. (l. 21.) Fisch. (ἔγωγε ὦ in eadem charta scribit Pors. hic scilicet reponendum. Locus est p. 155. c. HSt.) || καίτοι γε φῄμην γ' Phædr. p. 241. d. (HSt.) 230. b. 21. Ms. om. γε || οὐ μέντοι γε Rep. i. 410. f. g. Læm. (329. e. HSt.) καίτοιγε 411. f. 3. (331. fin. HSt.) || οὐ μὴν γε Paus. Ms. vi. 13, 6. οὐ μὴν γε Paus. x. 38, 3. Vide ib. 1. οὐ μέντοι καὶ αὐτίκα γε. Herodot. i. 80. Arch. ii. 63. fin. (In priore loco οὐ μέντοι γε οἱ Λυδοὶ Arch. in posteriore, οὐ μέντοι οἵ γε Αἰγύπτιοι.) οὐ μέντοι ἔς γε (δὲ Pors. per errorem) τὰ ἱρὰ ii. 81. p. 141, 91. || οὐ μέντοι τοῦτό γε Valck. ad Herodot. ii. 63. οὐ μέντοι νῦν γε διετέλεσε ἐὼν (sic Ask.) i. 196. p. 94. 2. ii. 98. p. 148, 40. omnes οὐ μέντοι γε. || viii. 42. p. 638, 51. οὐ μέντοι γένεός γε planissime Arch. || vi. 23. fin. p. 448, 13. οὐ μέντοι οἵγε et Arch. Ask. sed paullo ante l. 94, 95. χρεὸν μὲν εἴη καλὴν ἀκτὴν Arch. a σχεῖν l. 96. ad ζάγκλην 97. duodecim voces, in quibus ἔρημον, om. Ask. || In Pausan. v. 1. init. γε om. Ms." — Passim in particula addenda, tollenda, transponenda luditur. Non magis Atticum puto οὐμενοῦν γε (vide Pors. ad Ran. 564.) nec πῶς γε, quod in Plut. 583. habent Mss. in Nub. 689. Inv. quam οὐ μὴν γε, ἄν γε, νὴ Δία γε, de quibus monuerunt Pors. et Elmsl. Neminem certe puto esse qui Julianis, Libaniis, Themistiis fretus, Pors. canonem de νὴ Δία γε arctioribus finibus circumscriptum eat. Dobr. Conf. Reisig. i. p. 294. Dind.

710. ἀλλ' οὖν ἥκεις. Verti ac si legeretur ἀλλ' οὐχ ἥξεις. Kust. Depravata est in omnibus libris hujus versiculi scriptura. In Cod. ἀλλ' οὖν ἥκισθ' ὅθεν ἥκεις. In quinque vett. edd. ἀλλ' οὖν ἥκεις θ' ὅθεν ἥκεις. Primus Frob. copulam exsulare jussit, edkiditque ἀλλ' οὖν ἥκεις γ' ὅθεν ἥκεις. Quæ lectio deinceps, licet absurdissima, per ceteras editt. propagata fuit. Ad sensum et prout flagitat sermonis ratio, reposui, ἀλλ' οὐδ' ἥξεις ὅθεν ἥκεις. οὔτε ἥξεις ὅθεν ἥκεις, οὔτε φαύλως ἀποδρὰς λέξεις. Vides quam bene nunc omnia cohæreant. Brunck. ἀλλ' οὐκ ἐρεῖς Kust. ad Suid. ii. p. 50. v. ἥκεις. Locum in ἥκεις om. Suid. Ms. Pors. [Kust. corrigit ἀλλ' οὐκ ἐρεῖς, perperam. Sententia est, *unde quidem veneris, nescio. Non tamen dices te facinus tale ausum facile effugisse.* Bent.] Requiritur, ἀλλ' οὖν ἥκεις, οἷ γ' ἥκεις, *pervenies, quo pervenies*, i. e. *nolo*

tibi dicere, in quæ mala incides. HERMAN. ad Viger. p. 709. Vide de hoc et sequentibus versibus Reisig. i. p. 296—298. DIND.

711. φαῦλός τ' Suid. v. ἥκεις. PORS.

717. τῆνδε δ' ἐγώ. REISK.

719. χαίρων, *impune,* ut recte observavit Bourdinus, et Toup. ad Longin. § 16. PORS.

721. ἀθέοις. Impium et nefarium est violare eum, qui ad aram confugerit; hunc autem mulieres volunt comburere. Confugisse autem eum ad aram patet ex v. 694. BERG.

726. Hic versus et tres sequentes vulgo choro continuantur. Eos ego haud melius omnes mulieri vi. tribui. Quæ ad latus hujus versus minio valde diluto et tenuissimis characteribus scripta sunt in códice, aut negligenter legi, aut quid sibi vellent non satis perspectum habui. Nunc rem teneo. Literarum compendia hoc significant: πρὸς τὰς γυναῖκας (oportuit πρὸς τὴν γυναῖκα): scilicet præcedentem chori sermonem ad Mnesilochum directum fuisse, hoc autem versu ad mulierem converti. Sed mulieris vi. persona versui 728. præfigi debuit, quod manifesto ostendit cum metri mutatum genus, tum versus 739. Postquam chorus mulierem incitavit, ut adsumtis sociis ligna aggereret, Mnesilochumque combureret, statim illa jussa capessit, et cum famula abscedens huic dicit, *age, o Mania, sarmenta arcessamus.* Moxque in scenam cum sarmentis reversa, eidem suæ famulæ ait, παράβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία. Deleat itaque lector mulieris personam ante v. 726. eamque margini adscribat ante versum 728.—χρῆν σ' ἐκφέρειν τε. In Cod. χρὴ μ' ἐκφέρειν τε. In Junt. χρήν σ' ἐκφέρειν τε. Qua in scriptura præter accentum impersonalis verbi nihil mutandum erat. Zanettus tamen pro χρῆν edidit χρή. BRUNCK. χρῆν σ'. Ed. Farrei χρή σ'. BERG. Gry. χρή. BENT.

730. σὺ τόδε τὸ Κρητικόν. Versus gratia scribendum est σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. Syllaba enim redundat. Ceterum de veste Cretica vide quæ collegit diligentissimus Meursius in Creta cap. xii. KUST. σὺ δὲ τὸ K. Kust. Toup. in Suid. ii. p. 113. σὺ δὲ τὸ κ. Suid. Ms. κρητ. PORS. Ed. Med. σὺ δὲ τόν. DOBR. σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. Sic bene Kust. in notis: vulgo σὺ τόδε τὸ Κρητικόν. Quod autem ait ille syllabam redundare, id falsum est: ὑφαπτ | ε και | καται | θε συ το | δε το κρη | τικον. Sed anapæstus tribrachy subjectus minus modulatum versum facit: quod vero præcipuum est, particulam adversativam δὲ sententia flagitat, non autem demonstrativum τόδε. Hesych. Κρητικόν. ἱμάτιον λεπτὸν καὶ βραχύ. τὰ γὰρ τοιαῦτα, Κρητικὰ ἔλεγον. Ad quam glossam vide interpretes. BRUNCK.

733. ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη. Locus est lepidissimus et salis comici in mulieres plenissimus. Fingit enim Aristoph. mulierem quandam utrem vini habere, habitu infantis indutum, ut alii crederent esse revera infantem, quem domo secum attulisset, et sic in ipsa concióne vinum bibens alios fallere posset. Quare Mnesilochus, quum infantem, quem putabat, mulieri eripuisset, eumque vestibus nudatum occidere vellet, præter omnem exspectationem utrem pro infante deprehendit. Hinc præ admiratione exclamat, ὦ θερμόταται γυναῖκες etc. Notatur ergo hic et ridetur mulierum nimius amor bibendi. KUST. Nempe utrem vini ornatum habitu infantis gestaverat mulier, cujus infantem se rapuisse putabat Mnesilochus. Notatur autem lepide vinositas mulierum, ut alias sæpe. BERG.

734. Περσικάς. Calceamenti muliebris genus. In Eccl. 318. καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι. BERG.

735. Loci hujus meminit Suid. v. θερμόταται et Eustath. ad Homer. p. 1441. 23. ed. Rom. KUST. ποτίσταται. A πότης, ποτίστατος, ut a κλέπτης, κλεπτίστατος Plut. 27. BERG. ποτίσταται. De hac superlativi formatione Atticis scriptoribus familiari agit Eustath. ad Od. p. 1441. plurimis adductis exemplis. Sic Ran. 91. λαλίστερα. Pl. 27. κλεπτίστατον. Acharn. 425. πτωχιστέρου. BRUNCK.

737. ἀγαθόν. κακὸν Suid. om. αὖ, v. θερμότ. PORS. Edd. Med. Kust. ὦ θ. γ. μέγα κακ. καλὸν ἡμῖν δὲ κακόν. DOBR.

738. καὶ τῇ κρόκῃ. Sensus est, ebriosas mulieres et vino deditas parum et male texere: ut monuit etiam Palmer. KUST.

741. Bent. hic apponit MN. et deinceps pro ΑΛ. ΓΥ. scripsit MN. DIND.

742. ἤνεγκας σύ; Scribe ἤνεγκες, ut congruat cum præcedente ἤνεγκον. Sic concordare fecimus εἶπες, εἶπον in Conc. 191. BRUNCK.

745. τυννοῦτον ὄν; τυννοῦτο. Vulgo bis τυνοῦτο. Cod. priore loco τυνοῦτον, bene saltem quoad vitatum hiatum. Dicitur τυννοῦτον et τυννοῦτο in neutro, ut τοσοῦτον et τοσοῦτο. BRUNCK. Lege τυννουτοί. BENT.

746. γέγονε. Vulgo γέγονεν. BRUNCK. πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς Χόας, ἢ τέτταρας; *Quot annos vero natus est? tres Choas, an quatuor?* Sic verti debuit. Per Χόας intelligendum τὴν τῶν Χόων ἑορτήν,

cujus frequens in Acharn. mentio. Agebatur hoc festum Lenæorum, seu Anthesteriorum die secundo, qui vocabatur Χόες. Vide Meurs. Gr. Fer. in Ἀνθεστήρια. Quotannis celebrabatur, quapropter assimulati infantis annos sciscitans Mnesilochus facete quærit, quot sit Choas natus. Huic quæstioni congruit mulieris responsum, σχεδὸν τοσοῦτο, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων: *fere tantum, et quantum effluxit temporis ab ultimis Anthesteriis.* Nam per Dionysia hic Anthesteria significari, Choum quæ præcedit ostendit mentio. Quum autem infans ille nihil aliud sit quam uter vini plenus, rei accommodata est hæc annos computandi ratio. Veri enim haud absimile est vini ætatem Athenienses Liberalium numero indicasse. Aliæ hanc in rem apud alias gentes formulæ sunt in usu: in Galliæ quibusdam regionibus dici solet, *du vin de trois feuilles, de quatre feuilles.* Brunck.

747. ἐκ τῶν Διονυσίων. Quia Bacchus sive Liber pater vini est. Berg. σχεδὸν τοσοῦτόν καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων. Sic Cod. et vett. edd. omnes. Kust. nescio unde, χ' ὅσον ἐκ τῶν Δ. Observa autem in hoc versu quater recurrere eundem sonum ον. Scribe σχεδὸν τοσοῦτο καὶ ὅσον—. Brunck. χὤσον Brunck. ad Pac. 437. p. 441. ed. Lips. χὤσον Bent. et Pors. Dind.

748. μὰ οὐ τόν. Delendum οὐ, quod ed. Farrei non habet, et absque illo constat versus. Præterea Græci non dicunt μὰ οὐ τὸν Ἀπόλλω, sed aut οὐ μὰ τὸν Ἀπόλλω, aut μὰ τὸν Ἀπόλλω οὔ. Berg. μὰ τὸν Ἀπ. Reisk. μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί. Hic certe particula μὰ per se negat, quum nec præcedat nec sequatur alia negatio, nec particula adversativa. Sic rursus infra 897. Eq. 336. 339. Brunck. Reponendum arbitror, μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐ τουτονί. Reisig.

749. ἐμπιμπράετε. Ed. Farrei ἐμπιπρᾶτε. Scribe ἐμπίπρατε a πίπρημι. Berg. ἐμπίμπρατε. Vide ad Lys. 311. Brunck. Lege ἐμπίμπρατε. Gry. ἐμπίπρατε. Bent.

752. ὑπέρ γε τούτου. Potius vult amittere istam quam vinum. Berg. φιλότεκνος. Pro φίλοινος. Id.

753. ἥδ' ἀποσφαγήσεται. Eurip. Androm. 315. ὁ δ' ἀντὶ τοῦ σοῦ σώματος σφαγήσεται. Agitur autem ibi res similis et dixi de illo loco ad 690. Berg.

754. Suid. σφαγεῖον, τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃ εἶπεν ὁ ποιητὴς (Od. Γ. 444.) ἀμνίον. Brunck. Οἴμοι τέκνον! δός μοι τὸ σφαγεῖον, Μανία. Sic vulgo, quasi certum nescio quem alveum poscente muliere, versuque impingente. Dele articulum, et omnia erunt salva. Hotib. Lege σφάγιον. Bent. Articulum delent Pors. et Tyrwhit. An pronomen μοι potius ejiciendum sit, dubitat Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 389. Dind.

755. τό γ' αἷμα. Id est vinum utre contentum. Pergit enim de utre ut infante loqui. Kust. In Lysist. ubi mulieres conjurantes calicem vini loco hostiæ immolant, infuso vino una dicit 205. εὔχρων γε θ' αἷμα κἀποπυτνίζει καλῶς. Berg.

758. τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας. More nimirum veteri pellis et pedes victimæ sacerdotibus cedebant. Aristoph. Plut. 1186. οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις. ubi schol. δέον εἰπεῖν τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλᾶς. ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. ἄλλως. τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κῶλα. Vide etiam scholiasten ad Vesp. 693. Kust. Creticam vestem, qua bibacula mulier utrem vini plenum involverat, ut speciem infantis præberet, projicit ei Mnesilochus, tanquam victimæ pellem. Alludit autem ad sacrorum morem, quo sacerdotibus cedebant reliqua e victimis, scilicet pelles et κωλαῖ. Vide Petitum de Leg. Att. p. 75. Brunck.

760. ἐξεκόρησε. ἐκκορεῖν, quod proprie *everrere* vel *scopis purgare* significat, metaphorice etiam notare potest *virginem stuprare.* Hic autem sensu comico accipitur pro *filiam alicui adimere.* Ludit ergo ambiguitate significationis, quæ in lingua Latina exprimi non potest. Kust. A κόρη, *puella.* Alias ἐκκορεῖν est *everrere, scopis purgare.* Berg. ἐκκορέω idem significat quod διακορέω, de quo supra ad v. 480. et sic forte intelligendus est Hesych. in glossa ἐκκοροῦσι, φθείρουσιν. At hic valet τὴν κόρην ἀφαιροῦμαι. Ludit in ambiguo comicus: *Quis te devirginavit?* pro *Quis tibi puellam tuam ademit?* Priori modo ambiguitas in versione exprimi poterat, idque eo magis fieri debuit, quod sequens versus nulli alii rei additus videatur, quam ut ambiguo ἐξεκόρησε interpretamento sit. *Miserrima Mica, quis te devirginavit? quis dilectam et unicam filiolam tibi eripuit?* Brunck. Conf. Boeckh. ad schol. Pindari p. 330.

761. τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου 'ξηρπάσατο; Ad meum sensum nihil languidius fingi potest hac epexegesi τίς ἐξηρπάσατο, mihique ita persuadeo, si quis prioris versus (ταλαντάτη—σε;) sententiam pluribus et planioribus verbis comprehendere velit, vix eum alia esse reperturum, quam quæ hoc versiculo continentur. Utrum vero totus versus spurius habendus, an pro ἐξηρπάσατο aliud verbum quærendum esset festive ambiguum, ut ἐξετρήσατο aut simile quiddam, (notum est, quem in sensum τρῆμα, τρυμαλιά, et τρυπᾶν feran-

tur,) hoc igitur quum mecum constituere non possem, Hermanni sententiam sciscitatus sum, qui mihi respondit, sibi difficile videri aoristum illum ex Aristoph. loco evellere, seque dubitare etiam, an Æsch. Agam. 671. ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ 'ξῃτήσατο. eodem modo scripserit. De Aristoph. igitur quiesco. Lobeck. ad Phryn. p. 718.

766. τίς ἐπίνοι'; Male vulgo sine elisione ἐπίνοια. Brunck.

767. ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα. Sic supra 658. εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα. Putabam tamen aliquando scribendum hic esse levi mutatione ἐσκυκλήσας, ab ἐσκυκλεῖν, de qua voce vide quæ notavimus supra ad 102. Sed quum τὸ ἐσκυλίειν idem prorsus significet, nec metro repugnet, nihil mutandum censeo. Ne tamen hæc frustra dixisse videar, venit nunc mihi in mentem loci apud Lucianum in Philopseude p. 346. ed. Amstel. ubi sic legitur: καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναί μοι τοῦτον ᾤμην ἀπὸ τῆς τύχης: ubi pro ἐπεισκληθῆναι ne dubites rescribere ἐπεισκυκληθῆναι. Arignotus enim Pythagoricus, de quo Lucianus ibi loquitur, non aderat ἐπεισκληθεὶς i. e. *advocatus*, sed prorsus inexspectatus et, ut Lucianus inquit, velut deus quidam a machina theatrali: de qua scilicet machina proprie dicebatur ἐκκυκλεῖν et εἰσκυκλεῖν, ut monuimus jam supra ad 102. Ceterum vox ἐπεισκυκλεῖν etiam legitur apud Heliodor. Æthiop. libr. ii. cap. 24. ubi festivissimus ille scriptor inquit: ἐπεισόδιον δὲ τοῦτο οὐδὲν, φασὶ, πρὸς τὸν Διόνυσον ἐπεισκυκλήσας. Et modo laudatus Lucianus de conscrib. hist. p. 611. ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν. Vox παρεισκυκλεῖν legitur apud Athen. libr. xiv. cap. 23. in fragmento Athenionis comici: ἰχθὺν παρεισεκύκλησεν οὐδ' ὁρώμενον: *piscem, qui non videbatur, mensæ illatum apposuit*. Sed hæc obiter. Kust. Pherecrat. apud Stob. Serm. cxv. εἰκῇ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικουτονὶ Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλίσαι πράγμασι. Pro εἰσκυλίειν utitur verbo στρέφειν in Nub. 1458. Contrarium τοῦ εἰσκυλίεσθαι apud Æsch. Prometh. v. 87. Berg. κἀμ' ἐσκυλίσας. Nescio qui Kust. in mentem venerit genuinum hic esse ἐσκυκλήσας, quod etiamsi Codd. præstarent, tamen vulgato anteponendum non esset. Brunck.

768. οὐ φαίνετ' οὔπω. Promiserat autem Eurip. se velle Mnesilocho opem ferre v. 276. Berg. φέρε τίν' οὖν δῆτ' ἄγγελον. Reisk. Sic exhibent hunc versum duæ novissimæ editiones: οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε δὴ, τίν' οὖν ἄγγελον. Quartam senarii sedem deturpat trochæus, cujus vitii neutri editorum quicquam suboluit. Vellem Kust. nos docuisset, unde hanc lectionem haberet, quæ in nulla vett. edd. reperitur. Habent illæ omnes, οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' οὖν ἄγγελον. et sic etiam in Cod. scriptum est, deficiente syllaba, quæ quintum expleat pedem. Præterea solœca est locutio τίν' ἄγγελον πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; Ad loquendi normam oportet τίν' ἄγγελον πέμψω ἐπ' αὐτόν; vel τίν' ἄγγελον πέμψαιμ' ἂν ἐπ' αὐτόν; Hinc proclive erat comico manum suam restituere: οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' ἄν, τίν' ἄγγελον | πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; Voculam τίν' geminatam librarius semel tantum posuit, cujus socordiæ compluria jam observata exempla, tum οὖν pro ἂν scripsit. Prius vidit Orvil. ad Charit. p. 200. fugit eum posterior labes. Vocis τίνα elegans est repetitio, et hæsitanti apprime conveniens. Ran. 120. φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα; | (460.) ἄγε δὴ, τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα; Brunck. Frob. φέρε τίν' οὖν ἄγγελον. Lege ἄρ' ἄγγελον. Bent. φέρε τίν' οὖν ἄγγελον. Ed. Kust. pessime, φέρε δὴ τίν'. Lege, τίν' οὖν ἂν ἄγγελον, quod postulat πέμψαιμι, quodque excidit propter similem proximæ syllabæ sonum. Pors. φέρε τίν' οὖν ἂν ἄγγελον etiam Meinek. Cur. Crit. in comicor. fragm. p. 29. Dind. οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' οὖν ἄγγελον. Sic vulgo legitur hic versus syllaba deficiente, quare Brunckius conjecit, τίν' ἄν, τίν' ἄγγελον. Sed neque tanta cum vi hæc proferuntur, ut vocabulum τίνα iterandum sit, et præcedente ἄγγελον facilius ἂν absorberi poterat, quamobrem legas, τίν' οὖν ἂν ἄγγελον. Sæpe οὖν ἂν ita junguntur. V. Stallbaum ad Plat. Phileb. p. 169. 300. Aug. Wellauer.

769. οἶδα δ' Suid. ed. Ms. Παλ. πότερον Suid. Ms. Pors. πρότερον ed. Med. ibid. Dobr.

770. ἐκ τοῦ Παλαμήδους. Locum hunc citat et explicat Suid. v. Παλαμήδης. Tangit autem Aristoph. tragœdiam Eurip. *Palamedes* inscriptam, in qua tragicus ille Palamedem fecerat palmulas remorum, quibus casus suos inscripserat, in mare projicientem, ut si forte tempestate et fluctibus ad patrem Nauplium deferrentur, ipsi essent epistolæ loco. Hanc inventionem Aristoph. hic ridet. Kust. πλάτας. Vid. Toup. Add. in Theocr. p. 395. Dind.

771. Hic locus vulgo mendosus et mutilus est: ἀλλ' οὐ πάρεισιν αἱ πλάται. | πόθεν οὖν γένοιντ' ἄν μοι πλάται; πόθεν; Alter versus toto pede mancus est. Orvil. loco supra citato legendum censet: πόθεν οὖν γένοιντ' ἄν μοι πλάται; πόθεν; πό-

θεν; Quod aliis sc approbabit, aliis secus. Sed pedis defectus non unice considerandus erat. πλάται in hoc versu indefinite positum est sine articulo, recte. Cur, quæso, eidem nomini in sup. v. additus est articulus, tanquam si de certis quibusdam et definitis palmulis ageretur, quod falsum est? μοι in priore versu posuerat poëta, quod in altero fuit interpolatum. Vide an comici manum agnoscas: ἀλλ' οὐ πάρεισί μοι πλάται. | πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν; Adjectivum ἀθλίῳ superscriptum fuit pro declaratione μοι, quod se in locum genuinæ vocis subornavit, non persentiscente librario legitimum sic pedum numerum imminui. Brunck.

772. πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν μοι πλάται; Versui huic integer pes deest; quem proinde Bisetus sic supplet: πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν μοι πλάται, πόθεν πλάται; vel, quod magis placet, πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν μοι πλάται; πόθεν ξύλον; Posset et pluribus aliis suppleri modis, si quis conjecturis indulgere vellet. Kust. γ' ἔκειντο Suid. in Παλαμήδης—mox lege πόθεν, πόθεν. Bent. πόθεν bis scribendum in fine versus. Reisk.

773. εἰ ταδὶ τἀγάλματα. Sic rescripsi ex Suid. [ed. Ms. Pors.] Priores enim edd. corrupte habent εἶτα διά τ' ἀγάλματα. Kust. εἰ ταδὶ τἀγάλματα. Ita recte Kust. rescripsit ex Suid. pro εἶτα διά τ' ἀγάλματα. Ed. Farrei habet εἰ τάδε τ' ἀγάλματα, bene: nisi quod ταδὶ esse debebat propter metrum. Ceterum impietatem hominis notat comicus, dum eum facit statuis deorum abuti. Sic Diagoras Melius, qui atheus dicebatur, quum non invenisset ligna, quibus lenticulam coqueret, statuam Herculis imposuit foco. V. Schol. ad Nubes v. 828. ubi illud εὑρεθεὶς non nimis placet. Berg. Cod. ut vett. edd. τί δ' ἂν εἶτα διά τ' ἀγάλματ'—. Genuinam lectionem perite restituit Kust. e Suid. in Παλαμήδης. Brunck.

776—784. Totum hoc systema sic in partes dividitur: (προῳδός.) ὦ χεῖρες ἐμαί· | (στροφή.) ἐγχειρεῖν χρῆν ἔργῳ πορίμῳ· | ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι, | δέξασθε σμίλης ὁλκούς, | (μεσῳδός.) κήρυκας ἐμῶν μόχθων· οἴμοι· | τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρόν. | (ἀντιστροφή.) χωρεῖ, χωρεῖ ποίαν αὔλακα; | βάσκετ', ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδούς, | κείνῃ, ταύτῃ· ταχέως χρή. Quamobrem errasse Seidlerum puto nostrum, qui in libro de versibus dochmiacis p. 81. primum hujus systematis versum, quo proodus continetur, versibus annumerarit his, in quibus continuato numero vocum concursio in arsin cadit. Reisig. In ed. Porti Pors.: ὦ χεῖρες ἐμαὶ * * | ἐγχειρεῖν χρῆν ἔργῳ πορίμῳ. Dobr.

777. ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ πορίμῳ. Scribe, ut vitetur hiatus, χρῆν, quod tantumdem valet ac χρή. Supra 726. χρῆν est etiam temporis præsentis. Brunck. χρὴ Suid. in πορίμῳ: lege χρῆν. Bent. πορίμῳ. Suid. ed. Ms. Pors.

778. Loci hujus meminit Pollux x. 58. Kust.

779. Citat Suid. in σμίλη. Bent.

782. ποίαν αὔλακα. Sic bene Cod. et sex primariæ edd. In recentioribus nescio unde ὁποίαν. Brunck.

784. κείνῃ, ταύτῃ· ταχέως χρή. Vulgo κείνᾳ. ταῦτα ταχέως χρή. Scilicet non viderunt versum esse anapæsticum, ut superiores. Oportebat saltem κείνᾳ, ταύτᾳ· ταχέως χρή. Sed Dorismus ab hoc loco alienus est. E pravis Græcis prava Latina dedit Kust. *festinate per omnes vias illuc: hæc enim fieri cito oportet.* Brunck. κείνᾳ, ταύτᾳ. Reisk. Gry. ταῦτα. Bent. L. κείνᾳ, ταύτᾳ· ταχέως χρή. Vide Eurip. Hec. 163. Pors.

789. εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς; Quia toties vox κακὸν repetitur, puto alludi ad Eurip. Hippol., ubi Hippolytus acerbe invehitur in sexum muliebrem, easque non semel κακόν vocat, ut 616. et 624. Berg. τί γαμεῖθ' ὑμεῖς corrigit Dobr. ad Plut. 586. Dind.

790. ἐγκύψασαν. ἐγκύπτειν hic idem est, quod paulo post v. 797. παρακύπτειν ἐκ θυρίδος, i. e. *ex fenestra capite leviter exserto prospicere.* Kust. Sententia poscit ἐκκύψασαν. Similiter 797. Hotib. ἐκκ. etiam Reisk. Dind.

792. κἂν ἐξέλθοι. Sic Cod. Vulgo ἐξέλθῃ. Perperam in Cod. θύρασιν. Brunck. ἐξέλθῃ—εὕρητ' recte Pors. apud Kidd. ad Dawes. Misc. p. 625. Dind. Gry. θύρασιν. Bent.

793. Frob. μαίνεθ'. Gry. μαίνεθ' ἄν: lege μαίνεσθ'. Bent.

795. παίσασαι. Male vulgo παίζουσαι, contra manifestum sensum et temporum rationem. Non dormiunt *ludentes*, sed *postquam luserunt*. Brunck.

797. κἂν ἐκ θυρίδος etc. V. Pac. 980. ss. Berg.

799. παρακύψασαν habet etiam Junt. et aliæ veteres. Dind. "F. παρακύψαν, τὸ κακὸν ἰδεῖν." Pors. Melioribus numeris poterat αὖθις τὸ κακὸν παρακύψαν ἰδεῖν. Dind.

803. Frob. ἕκαστος. Gry. ἑκάστου: al. ἕκαστον. Bent.

804. Ναυσιμάχης μὲν ἥττων. Palmer. ad hunc locum sequentia notavit: "In his verbis et iis quæ sequuntur est quædam gryphi species, quæ per hominum nomina res significat et negotia nu-

per transacta, de quo ludi genere Athen. libr. iii. cap. 20. et libr. x. cap. 22. Sub specie igitur ludentis in his vocibus tangit res civitatis, et hoc quidem loco innuit Charminum victum fuisse naumachia ab Antiocho Lacone ad Simam insulam sex triremibus amissis, anno xx. belli Pelopónn. hieme. Paucis igitur mensibus ante hujus dramatis didascaliam, quod validissime firmat nostram de ejus tempore sententiam. Vide Thucyd. libr. viii. Unde sequitur inter eam pugnam navalem hieme anni vigesimi factam et mortem Charmini, quæ sequente æstate evenit, hoc drama prodiisse, vivente adhuc Charmino. Non enim licebat τοὺς τεθνηκότας κωμῳδεῖν, et joci in mortuos crudeles et minime læti et inutiles, quippe qui non emendant eos, in quos jaciuntur, et lege prohibiti, ut notat Schol. ad Pac. ad vocem βυρσοπώλης [v. 647]. Hic unicus locus sufficit ad probandam nostram de tempore hujus dramatis sententiam. At doctus Petitus contendit, actam hanc fabulam anno 4. Olymp. 92. tribus annis serius: sed infirmissimis fundamentis nisus suam tuetur opinionem. Quæ de nece Socratis ait, nihil ad rem et incerta sunt, et, ut solet, mutat auctorum verba, ut ad suum sensum eorum verba detorqueat. Quod autem ait de fabula dicta *Palamedes* ab Eurip. producta in theatrum mentionem fecisse, verum est: sed ejus fabulæ didascalia incertissima, et quæ mutat Petitus, ut eam notet, non admittenda. Cetera quoque omnia tam evanida et infirma sunt, ut in iis elevandis immorari operam foret perdere." Hæc Palmer. ingeniose. Kust. Lege χείρων. Bent. Scal. Χαρῖνος.

805. Sic et Cleo postponitur huic Salabacchæ (utrumque enim dicitur et Salabaccho et Salabaccha) in Eqq. 761. non quia præclara quædam femina fuerit Salabaccha (erat enim meretrix); sed ut opprobrium magis exaggeretur: si enim deteriores sunt vili scorto, sane deterrimi sunt. Cleophontis autem mentio fit in Ran. 684. Berg.

806. Ἀριστομάχης. Hæc jam non est femina, sed ponitur pro ἀρίστῃ μάχῃ quasi nomen proprium feminæ. Intelligitur autem clarissima illa pugna Marathonia, qua Athenienses numerosissimum exercitum Persarum a Dario missum profligarunt. Berg.

807. Στρατονίκην. Hic etiam alluditur ad etymologiam vocis, ut sub nomine proprio feminæ intelligatur *victoria* ab *exercitu* hostili reportata, sive *victoria*, quam *exercitus* Atheniensium obtinuit. Berg. ὑμῶν οὐδείς. Typothetæ culpa in novissima Batava excusum ἡμῶν. Brunck.

808. Suid. βουλεία. Pors. ἀλλ' Εὐβούλης. Audiendus est iterum ad hunc locum Palmer. "Nihil subodorati sunt doctissimi commentatores de sensu horum versuum, in quibus manifeste exagitat τοὺς βουλευτὰς, senatores anterioris anni, qui ignave sibi passi sunt eripi dignitatem a quadringentis viris et ob consilii et vigoris inopiam magistratu cesserunt, παραδόντες ἑτέροις τὴν βουλείαν· (nam βουλεύειν est ἡ τοῦ βουλεύειν ἀρχή) quod factum est anno belli Peloponnesiaci vigesimo. Nam licet eam narrationem Thucyd. inseruerit inter alia acta anni vigesimi primi, tamen ait distincte ea prius evenisse. Sic enim ille in anni xxi. initio: ὑπὸ τοῦτον γὰρ χρόνον καὶ ἔτι πρότερον ἡ ἐν ταῖς Ἀθήναις δημοκρατία κατελύετο. Ergo secundum Thuc. facta fuit ea mutatio anno xx. et ideo Aristoph. optime πέρυσιν dixit, et ex hoc loco optime firmatur rursus nostra de tempore hujus didascaliæ sententia." Hæc Palmer. Vide etiam summi judicii virum Henricum Valesium in notis Maussaci ad Harpoc. p. 141. Kust.

809. τὴν βουλείαν. [βουλίαν Antiatt. in Bekk. Anecd. i. p. 84, 31.] Id est *dignitatem senatoriam*, vel *munus senatorium*. Nam βουλεύειν (unde βουλεία) est *senatorem esse*. Etym. βουλεία, ὁ χρόνος τοῦ βουλεύειν. Vide etiam Harpocr. παραδοῦναι vero proprie dicitur de eo, qui magistratu decedit, eumque successori tradit, ut ex Antiphonte observat Henr. Valesius loco laudato. Kust. οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις. Levissima mutatione pro φήσεις rescribo φήσει, ut sensus melius procedat. Id. Verum est, quod ait Kust., melius processurum sensum, si legatur φήσει: et hoc reponi debuit. Brunck.

811. οὐδ' ἂν κλέψασα γυνή. Constructionis ἀκολουθία hæc est: οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ κατὰ πεντήκοντα τάλαντα τῶν δημοσίων, ζεύγει εἰς πόλιν ἔλθοι. Vide versionem nostram. Notet hic autem lectorelegantem usum præpositionis κατὰ, quæ hic reddi potest per *non minus quam*. Simili fere sensu apud Lucianum in Toxari p. 42. ed. Amstelod. τὰ μὲν γὰρ δῶρα οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδοτο αὐτῇ· *dona enim ei reddebantur, non pro pomorum aut sertorum pretio.* Ceterum Bourdinus et Bisetus hic legunt φεύγει pro ζεύγει: quod unde hauserint ignoro. Nam omnes quas vidi edd. habent ζεύγει, quæ vox significat *bigas:* quibus nempe opulentiores per urbem vehi solebant. Sensus igitur est, quosdam viros publico furto tantas sibi comparasse divitias, ut opulentiorum more bigis per urbem inveherentur. Kust. φεύγει. Ita ed. Farrei.

Aliæ ζεύγει. Berg. κατὰ πεντήκοντα. V. Vesp. 667. Id. Frob. ζεύγῃ. Gry. ζεύγει. al. φεύγῃ. Scal. ζεύγῃ. Bent.

812. ὑφέληται. Sic optime Cod. Vulgo ἀφέληται. Signatum hic est verbum ὑφελέσθαι, *suffurari*. Brunck.

813. κλέψασ' αὐθήμερον. Male vulgo sine elisione κλέψασα. Brunck. Lege ἀνταπέδωκεν. Bent.

814. L. ἀλλ' ἡμεῖς αὖ· *but we on the contrary*, nisi mavis versu sequente ἀποδείξαιμεν, quod verum videtur. Pors.

815. ἀποδείξαιμεν. Vulgo ἀποδείξομεν claudicante metro et solœca phrasi. ἡμεῖς πολλοὺς ἀποδείξαιμεν ἄν. Brunck. Lege vel ἀποδείξωμεν vel —ξαιμεν. Bent.

816. γάστριδας. Nescio an melius extrito δ reponatur γάστριας. Hemsterh.

822. τἀντίον. Male Bourdinus interpretatur pro τοὐναντίον. Nam ἀντίον hic notat instrumentum quoddam textorium sive *liciatorium*, ut vertinus. Vide Pollucem. Kust.

824. ἀνδράσι et v. seq. ἀπόλωλεν flagitat anapæstici metri lex, quod non animadverterunt editores. ἀνδράσι est in Cod. cujus hic non requiritur consensus. Vulgo ἀνδράσιν et ἀπόλωλε. Brunck.

828. ἐν ταῖς στρατιαῖς. Cod. στρατειαῖς. Vide ad Lys. 592. Brunck.

829. ἔῤῥιπται τὸ σκιάδειον. Lepide intelligit *clypeum*. Kust. Intelligit τὴν ἀσπίδα, ut dicat multos esse ῥιψάσπιδας. Berg.

832. χρῆν γὰρ—Vulgo χρή. Illud ad sensum et ex indole linguæ melius est. Sic infra 842. Brunck.

834. τηνίοισι. Lege στηνίοισι. Vid. Suid. in Στήνια et ibi Kust. Bent. Στηνίοισι. Vetustiores edd. habent Τηνίοισι, quod quum corruptum viderent Genev., ejus loco Θησείοισι ex emendatione Biseti nimis audacter in textu ed. suæ reposuerunt. Hinc Meurs. in Theseo cap. ult. fidem ed. illius nimis secure secutus lectores monet, Aristoph. in Thesmoph. festi Theseorum mentionem fecisse: quod tamen secus est. Nam Στηνίοισι hic olim scriptum fuit, quam vocem nunc primum comico nostro restituimus, freti auctoritate veterum grammaticorum, qui loci hujus meminerunt, vel saltem eo respexerunt. Suid. Στήνια καὶ Σκίρα, ἑορταὶ γυναικῶν. Quis dubitet quin hunc locum Aristoph. ob oculos habuerit? Nam Στήνια et Σκίρα conjungit uti et comicus noster. Hesych. Στήνια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ διασκώπτουσι καὶ λοιδοροῦσι. Phot. in Lex. Ms. [p. 397.]: Στήνια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος. ἐλοιδοροῦντο δὲ ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις. Locus est egregius, qui unice explicat, quale fuerit festum Steniorum, de quo nec Meurs. in Græcia fer. nec alius quisquam recentiorum, quod sciam, ullam mentionem fecit. Kust. Στηνίοισι. Cod. ut vett. edd. τηνίοισι. Genuinam lectionem erudite restituit Kust. Vide Hesych. interpretem ad glossam Στήνια. Brunck.

835. αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν, pro ἃς ἡμεῖς ἤγομεν. Attica constructio est notissima, quam semel animadvertisse satis erit. Hic ex metri lege aliter scribi non potuit. Sed ubi casum verbi non respuit versus, illum sæpe pro casu nominis posuerunt librarii; ut Pl. 1128. οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον. Vesp. 907. τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἧς ἐγραψάμην. Utrobique vulgo legitur ἥν. Soph. Elec. 636. ὅπως λυτηρίους | εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω. Cod. unus habet ἃ νῦν ἔχω. Brunck.

836. εἰ—τέκοι, ut supra 832. ex linguæ indole scribi debuit. Solœce vulgo ἦν—τέκοι. Eadem menda inquinatus est 842. ubi pro ᾗ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι, in recentioribus edd. legitur ᾗ χρῆν, κ' ἢν δανείσειέν τινι: quo nihil magis solœcum. Præterea κ' ἢν a nescio quo interpolatum fuit. Cod. χρήματ' ἣν χρῆν ἢν δανείσειέ τινι. Junt. χρήματα τ' ἢν χρῆν ἢν δανείσειέ τινι. Venet. χρήματα τῇ χρῆν ἢν δανείσειέ τινι. Vides lectionem librorum omnium mendosam esse, in nullo tamen vetere esse κ' ἤν. Brunck. Lege εἰ δὲ δειλὸν, ut supra 832. Pors.

838. σκάφιον ἀποκεκαρμένην. V. Avv. 807. ubi vide Schol. vet. Kust. Mnasalces in epigrammate apud Athen. p. 163. ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι ἡδονῇ, αἴσχιστως κειραμένη πλοκάμους. Berg. σκάφιον ἀποκεκαρμένην. Hic σκάφιον genus tonsuræ notat. Hesych. σκάφιον— εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρεσθαι φασὶ τὰς ἑταιρευούσας· εἶναι δὲ περιτρόχαλον. Ad hunc comici locum respexit Eustath. ad Il. p. 907. l. 41. At in Avv. 806. σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ. σκάφιον non jam *tonsuram* notat, sed ipsum *caput*, ut e Salmas. observatione ad illum locum ostendetur. Brunck.

839. τῷ γὰρ εἰκός. Ut Ach. 703. Berg.

840. τὴν Ὑπερβόλου — μητέρ'. Hanc sæpe traductam esse a comicis, noster comicus testatur Nub. 551. Berg.

841. κόμας καθεῖσαν. Doctissima Anna Fabri, sexus sui decus immortale, ad Callim. Hymn. in Cerer. 5. notat, mulieres olim capillos non summisisse: sed cui opinioni, quod pace ejus dicere mihi liceat, locus hic Aristoph. haud obscure adversatur. Verba enim hic fiunt de

matre Hyperboli. Nimirum feminæ et virgines olim in pompis sacris capillos solvere et summittere solebant: cujus moris apud veteres scriptores non deest mentio. Apud Heliod. libr. iii. p. 121. Thessalæ virgines, quæ pompæ Delphicæ intererant, τὴν κόμην ἄνετοι (i. e. *passos* vel *solutos habentes capillos*) dicuntur. Athen. lib. iv. c. vii. p. 198. in descriptione pompæ Bacchicæ a Ptol. Philad. institutæ: Μιμαλλόνες καὶ Βασσάραι, καὶ Λυδαὶ, κατακεχυμέναι τὰς τρίχας. Quæ egregie faciunt ad vexatum illum locum Callimachi Hymn. in Cerer. 5. μηδ' ἀ κατεχεύατο χαιτᾶν. Nimirum loquitur ibi poeta de feminis vel puellis, quæ comis solutis et summissis pompam Cereris comitari solebant. Nam viros doctos, qui locum illum aliter interpretantur, falli puto. Kust.

842. Frob. χρήματά τ' ἦν χρῆν. Gry. χρήματ' ἦν: lege χρήμαθ' ᾖ χρῆν ἦν δανείσειεν. Bent. [qui antea adscripserat: " Fo. οὐ χρῆν ᾖ, et mox κεὶ τόκον." Dind.] Lege χρήμαθ', ἣν χρῆν. κἢν δανείσειέν ed. Kust. Lege εἰ δανείσειέν, ut supra 832. Pors.

843. καὶ τόκον πράττηται. Hom. Batrachom. 184. καὶ πράσσει με τόκους. Berg. πρ. τὸ ed. Kust. Pors.

844. ἀφαιρεῖσθαι ed. Kust. Pors.

846. ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν. Locus est corruptus. Quis enim unquam vel legit vel audivit, aliquem *exspectando strabum* factum fuisse? Nemo hoc, credo, dixerit. Quare spero gratiam mihi habituros esse elegantiorum literarum studiosos, si loco huic fœdam, qua nunc inquinatus est, maculam detersero, eique pristinam et veram lectionem restituero. In Excerp. Scal. reperio ἄλλος, non ἰλλος: quod licet nesciam unde sumptum sit, (omnes enim quas vidi editiones habent ἰλλός) propius tamen accedit ad veram lectionem, quæ est αὖος γεγένημαι προσδοκῶν: i. e. *exspectandi tædio pene enectus sum.* αὖος nimirum proprie quidem significat *aridus;* sed metaphorice ad plura alia transfertur: de qua re tamen altum est apud lexicographos silentium. Lucianus in Dialog. Meretric. xiv. hominem bonis exhaustum, et qui omnia sua in meretrices effuderat, eleganter αὖον vocat: quasi dicas *exsuccum.* Ait enim: ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὕρηκας ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγώ. Idem in Toxari p. 43. ed. Amstel. εἶτα ὡς ἤδη αὖος ἦν, ἀπολιποῦσα αὐτὸν ἄλλον τινὰ ἐθήρα. Itidem de adolescente illic verba fiunt, quem meretrix solita fraude bonis omnibus emunxerat et ad paupertatem redegerat. αὖος item dicitur de illis, qui subito stupore vel metu pæne exanimantur et exsangues fiunt; ut apud Suid. v. αὖος: αὖος ὑπὸ τοῦ φόβου. Elegantissimus Heliodorus Æthiop. lib. i. p. 22. ἐγὼ δὲ ὥσπερ τυφῶνι βληθεὶς, αὖος, ἀπόπληκτος ἑστήκειν etc. *ego vero, tanquam typhone percussus, exsanguis et attonitus stabam.* Idem lib. v. cap. 2. ὁ δὲ Κνήμων αὖος ἐγεγόνει πρὸς τὴν ἀκοὴν τῆς Θίσβης· *Cnemon vero pæne exanimari cœpit, audito nomine Thisbes.* Idem lib. x. cap. 13. αὖος et ἀχανὴς conjungit: quorum posterius dicitur de eo, cui metus vel stupor vocem intercludit. Simili igitur sensu vox αὖος in loco hoc Aristoph. a nobis emendato notabit eum, *qui exspectandi tædio pæne enectus est.* Nam de iis, qui diu aliquem exspectaverant, vocem illam adhibuisse Græcos, clare testatur Schol. comici nostri ad Ran. 196. ubi ait: οἱ πολὺν χρόνον περιμείναντές τινας εἰώθασι λέγειν, αὖος γέγονα περιμένων. Hic locus quam pulchre emendationem nostram confirmet, nemo non videt. Poterit ergo in posterum ῥῆσις hæc Aristoph. αὖος γέγονα προσδοκῶν in numerum proverbiorum Græcorum referri. Ceterum ab αὖος, vel, ut aliquando scribitur, αὗος, cum spiritu denso, est ἀφαναίνεσθαι, i. e. proprie *arefieri;* at metaphorice *enecari, exanimari:* quia nimirum mortui *aridi sunt et exsucci;* at contra viventes ὑγροί. Eccl. 146. δίψει ἀφαναυθήσομαι, *siti enecabor.* Ran. 1121. ἀφαυάνθην γέλων, *risu pæne exstinctus sum.* Quod ideo addidi, ne lectori insolens videatur, quod phrasin illam αὖος γεγένημαι προσδοκῶν interpretatus sim *exspectandi tædio pæne enectus sum.* Kust. Frob. ἄλλος. Gry. ἴλλος. Si ἴλλος legis, tum sic oportet ἴλλος γεγένημαι περιβλέπων· ὁ δ' οὐδαμοῦ; Kust. legit αὖος. Ut editum Suid. in ἴλλος. Bent. 'Αλλός. ἰλλὸς pleræque edd. αὖος Kust. quod erudite illustrat, sed vulgatum defendit Hemsterh. ad Hesych. ii. p. 41. ex Luciano Lexiphan. p. 324. Varrone apud Non. p. 27. ἰλλός. Suid. ed. Ms. in v. Pors. ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν. Sic libri omnes recte. Erudite nugatur Kust., falsam conjecturam exemplis illustrans, quæ nihil huc faciunt, αὖος γεγένημαι προσδοκῶν. Mnesilocho deflexis oculis indesinenter spectanti versus eam partem, qua se visurum sperabat accedentem Eurip., contigit id quod natura fert, quodque nemo non expertus est, si diu oculorum aciem aliquo intenderit, ut dolerent ei oculi, eosque movere non posset, ita ut, vel invito eo, semper versus eandem partem conversi manerent, licet eo non amplius spectaret, quod eorum est, qui

ἰλλοὶ, *strabi*, dicuntur. *Quis unquam*, ait Kust., *vel legit vel audivit aliquem exspectando strabum factum fuisse?* Non, *exspectando*, sed *spectando*, an is quem exspectaret veniret, strabus factus est. Unum altero intelligitur, qui tropus, ni fallor, συνεκδοχὴ appellatur. Si quis aliquid *exspectat*, eo *spectat*, unde illud venire possit. Eadem prorsus loquendi forma utitur Plautus Men. v. 3. 6. 'Lumbi sedendo, oculi *exspectando* dolent.' Sic enim in Plauti Codd. et optimis edd. legitur: perperam in recentioribus *spectando*. Quod autem in Excerp. Scal. reperitur ἄλλος, ab αὖος multo remotius, quam ab ἰλλὸς, id nauci non esse manifestum est. Sed qua brevitate et obscuritate concinnata sunt ista Excerpta, nescimus unde hanc lectionem protulerit eorum redactor, an e scripto libro, an e conjectura. Si aliquo in codice scriptura illa reperta fuerit, error inde ortus est, quod olim initiales literas non scribebant librarii: vacuum relinquebant spatium, quo calligraphi manu litera auro variisque coloribus pingenda erat. Si forte librarius in vetus exemplar incidit, ubi hoc loco majuscula litera omissa fuerat, quum λλος reperiret, quid imperito homini prius in mentem venire debuit quam notissimum vocabulum Αλλος? et hoc fundamento nititur Kust. emendatio. Confer Hemsterh. ad Hesych. glossam ἰλλώπτειν.—ὁ δ' οὐδέπω. Subauditur ἥκει, προσέρχεται, φαίνεται, vel simile quid. Nihil in familiari et comico sermone tritius. Hoc tamen etiam in iisdem excerptis sollicitatum video, proposita lectione προσδοκῶν Εὐριπίδην: qua admissa, nihil erit quo referantur sequentia, τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; Brunck. Frob. ὃ οὐδέπω. Scal. Εὐριπίδην: alii ὃς δ' οὐδέπω: lege ὁ δ' οὐδέπω, et sic Suid. et Gry. Bent.

848. Respicit ad v. 770. Berg.

850. τὴν καινὴν Ἑλένην. Dicit se imitaturum Helenam, de qua nuper Euripid. scripserat tragœdiam; in qua Menelaus Helenam ex Ægypto repetit. Nam ibi eam fuisse detentam ait Euripid. in illa fabula, ut et Herodot. Itaque Mnesilochus utitur etiam verbis Euripideis; si forte Eurip. tanquam Menelaus veniat et abducat Helenam, ut in sequentibus ostendetur. Berg.

851. Lege πάντως δ': vid. 1012. Bent.

852. Lege τί δ'—dele ἥ. Gry. omittit τι. Bent. τί αὖ σὺ κυρκανᾷς. Metri gratia scribendum est κυκανᾷς absque ρ: a κυκάω, cujus syllaba prima brevis est, ut ex multis locis comici nostri constat. Utrumque autem dicitur, et κυκανᾷν et κυρκανᾷν. Etym. M. κυκυνᾷ (leg. κυκανᾷ) ἀπὸ τοῦ κυκῶ, τὸ ταράσσω. ἐὰν δὲ κυρκυνᾷ (leg. κυρκανᾷ), πλεονασμῷ τοῦ ρ. Kust. Gry. κοικανᾶς. Suid. in κοικύλλεις habet καὶ τί, ubi Kust. κυκανᾷς. Nota κοικύλλειν est περιβλέπειν: ergo lege Ἴλλος. Bent. κυρκανᾷς. sic Suid. ed. Ms. v. κοικ. Pors. κυκανᾷς. Sic ad metri legem scribendum esse, viderunt interpretes. Qui supra 429. in textu reposuerat κυρκανᾷς, hic eadem ex causa Berg. κυκανᾷς reponere debebat, quod fecisset utique, si ipse comicum edidisset. Utrumque dicitur κυκανᾷν et κυρκανᾷν. Hesych. κοικύλλειν, περιβλέπειν. Cetera apud eum vide. Brunck. κοικύλλεις. Suid. κοικύλλεις· περιβλέπεις ἢ κακοτεχνεῖς. deinde citat hunc locum. Mallem tamen scriptum esse ποικίλλεις. Sophocl. Trach. 1119. aut 1137. οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι. ubi Schol. σοφίζῃ καὶ καλλωπίζεις τῷ λόγῳ. Berg. ἢ delend. et κοσκύλλεις leg. Reisk.

853. πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ'. Av. 1468. πικρὰν τάχ' ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν. Similem minandi formulam observavi in Apollonio iii. 375. Alius ejusd. poetæ locus comico nostro admoveri poterat. Est ubi Jason ad Argum ait l. iii. 487. μελέη γε μὲν ἧμιν ὄρωρεν | ἐλπωρὴ, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν. quod simile est Calonicæ sententiæ Lys. 31. ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γὰρ εἴχετο. Brunck.

855. Νείλου μὲν αἵδε καλλιπ. Est initium Helen. Eurip. ex qua fabula et plures hic apud Aristoph. versus leguntur. Notandum autem est, posteriorem hanc fabulæ hujus partem ab Aristoph. tantum conscriptam esse, ut Eurip. et aliquot ex ejus dramatibus populo deridenda propinaret, nihil pensi habens, utrum ea, quæ affert, scenæ et argumento reliquæ fabulæ convenirent. Nondum enim tum temporis comœdiæ tam severæ positæ erant leges, quales postea; sed comici illi veteres sæpe ridiculum præferebant decoro: ut operam ludant, qui Aristoph. comœdias ad hodiernas leges comicas exigere velint. Sed de hoc alias forte latius. Kust. Est initium dramatis Eurip., ubi 2. legitur ψεκάδος. Vulgati comici libri habent ψακάδος, quod perinde est; et sic etiam in Cod. scriptum. Sed primæ syllabæ superscripta ab eadem manu litera ε. Tertium versum ridiculi causa immutavit comicus: apud tragicum legitur, λευκῆς τακείσης χιόνος ἀρδεύει γύας. Brunck.

857. λευκῆς νοτίζει. Versus hic apud Eurip. in dicta fabula sic continuatur: λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. Hinc apparet, apud Eurip. τὸ λευκῆς referri ad sequens χιόνος: quum eadem vox hic

apud Aristoph. ad præcedens Αἰγύπτου necessario referenda sit, quod sensum ridiculum parit. Nam Ægyptus nigro erat solo: unde dicebatur μελάμβωλος γῆ, teste Steph. Byzant. v. Αἴγυπτος, Suid. v. μελάμβωλος, et aliis. Kust. μελανοσυρμαῖον λεών. Citat et explicat Suid. v. μελανοσυρμαῖον: cujus verba jam adduxit Bisetus ad hunc locum. συρμαία autem erat potio quædam medicata, alvi purgandæ vim habens: qua de re non repetam quæ prolixe notavit Marsil. Cagnat. Var. Observ. libr. ii. c. 18. Colligi autem potest ex loco hoc Aristoph., Ægyptios frequenter *syrmæa* uti solitos fuisse: quod de iisdem etiam testatur Herodot. libr. ii. cap. 77. Kust. Eo respicit etiam Pac. 1253. πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις· ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν. Berg. Frob. μελανοσμαῖον. Suid. μελανοσυρμαῖον (λέοντα). ita Gry. Bent.

858. Hecatem φωσφόρον vocat et Eurip. Helen. 575. ὦ φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ. V. Lys. 444. Berg.

859. Ex Helen. Eur. 16. ἡμῖν δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος Σπάρτη· πατὴρ δὲ Τυνδάρεως. Berg.

860. Gry. σύ τ'. Bent.

861. ἐστι; Φρυνώνδας. Edd. omnes ἐστιν contra metri legem. Recte Cod. ἐστι. Brunck. L. ἐστι; De infamia Phrynondæ vide Taylor. ad Æsch. c. Ctesiph. p. 632. 633. Pors.

862. Ἑλένη δ' ἐκλήθην. Ex Eurip. v. 22.—γίγνει. Male vulgo γίγνῃ. Brunck.

863. γυναικίσεως δίκην δοῦναι Suid. in γυναίκισις. Bent. γυν. δίκην δοῦναι Suid. Ald. Ms. [et Med.]. Pors.

864. Est versus 52. Eurip. Helen. Huic similis est locus ejusdem fabulæ 615. 616. πάντες τ' Ἀχαιοὶ δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίοις | ἀκταῖσιν, Ἥρας μηχαναῖς ἐθνήσκετε. Kust.

866. Versus est ex Helenæ prologo 49. Male in comici edd. excusum ὅδ' ἄθλιος, pro ὁ δ' ἄθλιος. Brunck.

867. Μενέλεως, Attice. Vulgo Μενέλαος. Brunck.

868. Citat Suid. v. τί οὖν ἔτι. Kust. Helena apud Eurip. bis ait 56. et 301. τί δῆτ' ἔτι ζῶ; — Brunck. Lege et distingue MN. τί οὖν ἔτι ζῶ; ΓΥ. τῶν κοράκων πονηρίᾳ. MN. ἀλλ'. Scal. τῇ pro τῶν. Versus Eurip. sic habetur τί δῆτ' ἔτι ζῶ. Bent. τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κοράκων πονηρίᾳ. ζῇ Suid. Ms. τί οὖν, cetera ut hic. Pors. Ed. Med. τί οὖν ἔτι ζητῶν κ. πονηρίαν. Dobr.

869. ἥσπερ. Reisk. Eqq. 211. τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με. Berg. Suid. αἰκάλλει. Pors.

870. Versus hujus meminit Corinthus de Dial. Attica [p. 14.]. Kust. Versus hujus meminit Schol. Eurip. Hec. 225. sed ibi pro ἐλπίδος legitur ἡμέρας. Berg. Citat Suid. v. ψεῦσον quasi ex Sophocle, notante Toup. in Suid. iii. p. 329. ἐπιούσης ἡμέρας Schol. ad Eurip. Hec. 225. in quibusdam edd. Θαγενίδης Suid. in μὴ νόμισον. Θουγενίδης in τριαχθῆναι· ubi τρεῖς πεσεῖν et στοχάσαντα μιμηθῆναι :~ Τάδιον. δίαυλον. δόλιχον. οὕτω θ. ε. δ. Pors. Priore loco Θαγενίδης, altero Θουγένης edd. Med. Kust. Θυγενίδης Ms. et Photius apud Kust. Vide Pors. ad Hec. 1166. Phœn. 1651. Dobr. μὴ ψεῦσον. Veteribus grammaticis tanquam novum et inusitatum hoc enotatum. Vetandi particula μὴ cum aoristis subjunctivis construi solet. Vide Kœn. ad Corinth. p. 6. [15.] ubi simile adducitur exemplum e Lys. μὴ φίλησον, quod in illa fabula non reperietur in posterum. Vide quæ notavimus ad 1036. Brunck.

871. Verba sunt Teucri in Eurip. dramate 68. Versus qui sequuntur duos non memini apud Eurip. legisse. Brunck.

872. ὅστις ξένους δέξαιτο. Mallem ὃς ἂν ξένους δέξαιτο. In Eurip. dramate legitur 443. τίς ἂν πυλωρὸς ἐκ δόμων μόλοι, | ὅστις διαγγείλειε τἄμ' εἴσω κακά; Sed ibi positum ἂν cum priore verbo, alteri etiam servit. Hujus loci diversa ratio est. Brunck. Frob. ξένος: fo. ξένους: ut Gry. Bent.

874. Lege ΓΥ. ποίου Πρ. ὁ τρισκακοδαίμων. Bent. Traducta etiam hæc ex Eurip. Hel. 467. ΜΕΝΕΛΑΟΣ. τίς δ' ἥδε χώρα; τοῦ δὲ βασίλειοι δόμοι; | ΓΡΑΥΣ. Πρωτεὺς τάδ' οἰκεῖ δώματ'· Αἴγυπτος δὲ γῆ. | ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Αἴγυπτος; ὦ δύστηνος, οἶ πέπλευκ' ἄρα. Brunck.

875. Audito Protei nomine, veteris historiæ mulier imperita credit de quodam Atheniense illos loqui, cui nomen fuerat Proteas. Similis est facetiæ, quod apud Molierium nostrum (*La Comtesse d'Escarbagnas, Sc.* xvi.) ridicula muliercula, audito Martialis poetæ Latini nomine, ait: *Quoi? Martial fait-il des vers? je pensois qu'il ne fit que des gands.* Proteæ Epiclis filii, Atheniensium classis præfecti, meminit Thucyd. Brunck.

876. Πρωτέας. Fuit hic Proteas dux Atheniensis satis clarus. Kust. Mutat nomen Protei Ægyptii in Proteam Atheniensem, qui fuit dux bellicus: mentio ejus apud Thucyd. lib. i. et ii. Erat autem et Proteus Ægyptius mortuus. Eurip. Hel. v. 61. Berg.

878. Αἴγυπτον. Eurip. Helen. 468. Vide ibi et sequentes versus, quos Aristoph. hic imitatus est. Kust. οἶ πέπλωκ' ἄρα Eurip. Hel. 469. citat vero Suid. v.

οἶ, ut hic exstat. *πεπλώκαμεν*. sic et Suid. ed. Ms. v. *οἶ*. ubi mox *με ἄγει*. Pors.

879. Hic versus toto pede mutilus vulgo legitur, *πείθει τι τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ*; Satis probabiliter sic supplevit Scal. *πείθει τι τῷ κακῷ κακῶς ἀπολουμένῳ*; Non minus probabile est et usitatum, quod dedi: *πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ*; Estque hic versus altero numerosior. Brunck. Gry. *τί τούτῳ*: lege *τί τῷδε*. Bent. *κακῷ κακῶς* Scal. probante Kust. quod verum videtur. Vide auctor. apud Suid. v. *ἀνοιδήσας*. Pors. *τῷδε τῷ κ. ἀ.* Pors. in ed. Porti, et sic Bent. afferens *τούτῳ τῷ* ex ed. Brub. 1544. *ὦ μέλε τῷ* Brunck., quomodo habere Rav. affirmat Inv. Dobr.

880. Lege *τουτοΐ*. Gry. *τουτογί*. Bent. *Θεσμοφόριον τουτογί*. Sic bene Junt. et exinde quatuor edd. vett. In Frob. *τουτονί*, ut mendose scriptum in Cod. ex facili permutatione literarum *ν* et *γ*. Recentiores *τουτοΐ*. Nullis inspectis vett. libris, *τουτογὶ* suadebat Kœn. ad Corinth. p. 56. [134.] Brunck.

881. *ἐξώπιος*, Est vox Eurip. familiaris. Vide Schol. tragici illius ad Med. 624. Kust. Eurip. Suppl. 1038. *ζητῶν τ' ἐμὴν παῖδ', ἣ δόμων ἐξώπιος βέβηκε* —. Med. 624. *χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος*. Et alibi apud Eurip. occurrit vox *ἐξώπιος*, uti et *πρυνώπιος* et *προνωπής*. In Helena autem, ubi Menelaus de Proteo quærit, aliter Eurip. 472. Berg. Apud Eurip. 473. aliis verbis idem quærit Menelaus: *ἔστ' οὖν ἐν οἴκοις, ὅντιν' ὀνομάζεις, ἄναξ*; Et mox, postquam audiit Proteum fato functum esse, filiumque regni heredem reliquisse, de hoc rursus quærit: *ποῦ δῆτ' ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς, ἢ 'ν δόμοις*; Hunc versum fecisse videtur comicus, ut Eurip. taxaret ob frequentem usum nominis *ἐξώπιος*. Brunck.

883. *ὅστις γ' ἀκούσας*. Reisk. *γ'* omittunt edd. ante Brunck. Restituerunt etiam Scal. et Bent.

884. *ἔπειτα*. Notandum est *ἔπειτα* hic significare *tamen*: quo sensu eadem vox occurrit etiam Avv. 29. et *εἶτα* Plut. 911. Ran. 207. et alibi. Kust.

886. Anus apud Eurip. 474. *τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ μνῆμα*. Brunck. V. 64. *Πρωτέως μνῆμα προσπιτνῶ τόδ' ἱκέτις, ἵν' ἀνδρὶ τἀμὰ διασώσῃ λέχη*. Berg.

888. Eurip. Iphig. Aul. 1445. *βωμὸς θεᾶς μοι μνῆμα, τῆς Διὸς κόρης*. Est autem idem *μνῆμα* et *σῆμα*, ut patet vel ex nota antecedente et textu. Berg.

889. *τί δαὶ σὺ* aut *τί δὲ δὴ σύ*. Reisk. Lege *δὴ* vel *δαί*. Bent. *τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις*. Perperam vulgo titubante versu, *τί δὲ σὺ θάσσεις*; vide notata ad Lys. 372. Orvill. ad Charit. p. 147. *τί δαὶ σὺ θάσσεις*, vel *τί δὲ σὺ θοάζεις* legendum censet. Brunck.

891. Helena in prologo apud Eurip. v. 62. *παῖς ὁ τοῦ τεθνηκότος* | *θηρᾷ γαμεῖν με*. Brunck. Erat autem filius ille Protei Theoclymenus, ut ex illa constat, 9. Berg.

895. *παῦσαι σὺ τοὐμὸν* — Reisk. *τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα*. Mallem *τοὐμὸν ὄνομα*. Nam *σῶμα βάλλειν ψόγῳ* haud facile quisquam dixerit. Kust. *τοὐμὸν σῶμα*, id est *με*. Periphrasin Eurip. usitatam irridet. Alcest. 647. *οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ*. [Loquitur ibi Admetus de se ipso ad patrem. Vide ibi notam Barnesii. Berg.] Conf. Heracl. 91. 529. Brunck. *τοὐμὸν σῶμα. βάλλουσα ψόγῳ*. Male interpretes, *meum corpus*. Periphrasis quippe hæc est personæ. Vid. Valck. laudatus ad Ach. 1199. Hotib. *βάλλουσα ψόγῳ*. Sic *βάλλειν κακοῖς*. In Aj. Soph. 1253. aut 1264. *ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που*. Berg. Hic versus, qui aut Eurip. est, aut ad ejus imitationem factus, satis contra Tyrwhit. opinor, defendit Eurip. Electr. 907. *μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ*, quam et mihi videntur duo sequentes versus planissime confirmare. Pors.

896. *ἡ κακορροθοῦσά σε*. Vox tragica, ut sunt aliæ omnes quibus utitur comicus in hac parodia, tragicorum, Euripidisque maxime, stylum salse perstringens. Verbum *κακορροθεῖν* legitur in Æsch. S. Th. 578. ex nostra emendatione: *καὶ τὸν σὸν αὖθις ὁμόσπορον κακορροθῶν*. Brunck.

897. *αὕτη Θεονόη Πρωτέως*. Protei filiam Theonoen memorat et Eurip. Hel. 13. Berg.

898. *εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν*. Emendate sic liquido scriptum est in Cod. Ridicula est lectio Junt. ed.: *εἰ μὴ Κριτύλλα γ' ἀντὶ θεοῦ γὰρ γηττόθεν*. quam servant vel totam, vel partim aliæ vett. editt. E tribus mendis duas sustulit Zanettus excudendo *εἰμὶ* et *γαργηττόθεν*. Tertia *ἀντὶ θεοῦ* Berg. consideratione digna visa est, eique *nimis ineptam* suggessit notam. Brunck. Omni mendæ suspicione vacat hic versus, qui tertius, ni fallor, est in universis comici nostri reliquiis senarius, ubi vocalis brevis ante tenuem et liquidam producatur. Aliter metro aptari non poterat nomen proprium *Κριτύλλα*. Brunck. Scripsit necessario Atticus, *μὰ τὼ θεώ*, | *ἀλλ' εἰμὶ Κριτύλλα γ'* —. Reisig. Eodem modo hæc correxerunt Pors. ad Eqq. 184. apud Dobr. et Elmsl. ad Ach. p. 40. Elmsl. præterea aliam conjecturam proponit, *εἰ μὴ Κρίτυλλά γ'*. Et *εἰ μὴ* legitur etiam in Frob.

ed., ubi Bent. εἰμὶ correxit. Dind. Ἀντιθέου. Ed. Farrei ἀντὶ θεοῦ, non nimis inepte; respectu vocis Θεονόη, quæ est a θεὸς, ut dicat, Sum dea nec a θεὸς est mihi nomen. Sic in Ach. 46. quum Amphitheus dixisset se esse Ἀμφίθεον, alter inquit, οὐκ ἄνθρωπος; sed magis placet Ἀντιθέου. Γαργηττόθεν autem a pago Attico, unde et Epicurus Gargettius. Berg.

900. Antigone in Eurip. Phœn. Creonti ait 1687. ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε; Brunck.

901. V. Eurip. Helen. 54. Berg. Μενέλαον. Ex Atticismo et metro magis conveniens est Μενέλεων. Kust. Μενέλεων. Sic ex metri necessitate hoc loco legendum [quod etiam Bent. vidit]: vulgo Μενέλαον, syllaba in versu redundante. In cod. προδοῦσα Μενέλαον ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν. Quo quidem modo constant numeri: sed desideratur articulus, quem abesse non patitur linguæ ratio. Brunck.

902-4. Vid. Schæfer. ad Soph. t. ii. p. 345. Dind.

904. Apud Eurip. Herc. Fur. 515. Megara præter spem maritum Herculem videns, Amphitryoni ait, ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ', ἤ τι φῶ; cui respondet senex, οὐκ οἶδα, θυγάτερ· ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει. In Helena autem Menelaus uxori suæ, quam nondum agnovit, ait, 556. ὡς δέμας δείξασα σὸν, | ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστιθεῖς. Berg. Cf. quæ notavit in Epist. Cr. ii. p. 61. elegantissimus Ruhnk. ad Apollonii versum: ὡς ηὔδα. Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων. Brunck.

905. Hic versus (monente etiam Kust.) ex Eurip. Hel. 565. paululum immutatus: τίς εἶ; τίν' ὄψιν σὴν, γύναι, προσδέρκομαι; Quatuor sequentes ex Eurip. dramate nulla mutatione desumti. In primo utriusque poetæ exemplaria habent αὐτὸς, cujus loco ad scribendi normam reponimus ὠυτός. Vide Valck. ad Phœn. p. 340. Brunck.

907. Hunc versum felicissima sagacitate Eurip. Helen. 569. restituit Markland. ad Eurip. Suppl. 189. Pors.

909. Ἑλένῃ σ' ὁμοίαν. Ridicule senem veste muliebri indutum similem putat feminæ omnium formosissimæ. Berg. Lege μάλιστ' εἶδον ex Eurip. Hel. 571. Pors. Edd. ante Brunck. ἴδον. Dind.

910. ἐγὼ δὲ Μενελάῳ. Sic versum hunc ex Eurip. emendavi, qui in prioribus edd. pessime sic legitur: ἐγὼ δὲ Μενέλαον ὅσα γ' ἐκ τῶν ἀφύων. Exstat autem apud Eurip. Hel. 570. Kust. Ceterum ad illud ἀφύων, quod in aliis est edd. annotavit Bourdinus vocem ὀφρύων· forte quia ita legendum putaret. Quodsi ergo versus ille ita scribatur, ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ὀφρύων, sensus est non ineptus talis: *ego vero te Menelao* (similem video) *quantum ex superciliis tuis conjicio*: sive, *quod ad supercilia attinet*. Non autem semper retinet comicus omnia Eurip. verba. Berg. Nimis præcipiter mutavit versum Kust. Servatis omnibus debuerat tantum ὀφρύων reponi pro ἀφύων. Reisk. Frob. Μενέλαον ὅσα γ' ἐκ τῶν ἀφύων. Andreas *Divus* [si recte vocem illam legere queo. Editor not. Bent.] legebat ὀφρύων. Eurip. Μενελέῳ γέ σ'· οὐδ' ἔχω τί φῶ. Bent. In Hel. 572. legitur: ἐγὼ δὲ Μενελάῳ γέ σ'· οὐδ' ἔχω τί φῶ. Ultimam versus partem ridiculi causa mutavit comicus, servata quadam soni similitudine, τι φω, ιφυων, Eurip. natalium sordes, et matrem λαχανοπώλητρίαν identidem objiciens. In Cod. ut in vett. edd. legitur, ἐγὼ δὲ Μενέλαον ὅσα γ' ἐκ τῶν ἀφύων. Manifestæ corruptelæ, quæ tamen unicam afficit literam, medelam ex Eurip. arcessivit Kust. clausulam tragici versus comico hemistichio adsuens. Insulsum est, quod conjecit Berg. ὅσα γ' ἐκ τῶν ὀφρύων. Genuinam lectionem, apud Suid. latentem in ἰφύη, sagaciter detexit, et ingeniose adseruit Piers. ad Mœr. p. 7. qui omnino adeundus: ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων. Oleris agrestis species est ἴφυον, cujus meminit iterum comicus in Phœn. fragm. i. quo ex loco de syllabarum quantitate constat. In sup. versu recte apud tragicum legitur εἶδον, non, ut in comici editt. ἴδον. Vide notam ad Lys. 759. Brunck. Μενελάῳ γέ σ'· οὐδ' ἔχω τι φῶ Kust. ex Eurip. Hel. 572. Citat Suid. v. ἰφύη, ἐγὼ δὲ Μενέλεων ὅσον ἐκ τῶν ἰφύων. Vix credibile est tantum degenerare potuisse versiculum, si integrum Eurip. repetere voluisset comicus. Sin autem statuamus eum, quum ea recitasset, ἐγὼ δὲ Μενελάῳ γέ σ', παρὰ προσδοκίαν, addidisse ἐκ τῶν ἰφύων, *Ego vero te Menelao similem duco, isti scilicet Menelao qui ex ἰφύων venit*, exprobrabit Eurip. generis obscuritatem; id quod et alibi non semel facit. ἴφυον est oleris genus, cujus meminit Aristoph. in Phœn. apud Athen. iii. p. 90. [Vide Piers. ad Mœr. p. 7. Dobr.] Suid. ed. Ms. v. ἰφύη. Pors. ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σέ γ', ὅσ' ἐκ τῶν ἰφύων. Ita hic versus ex Eurip. Helen. 570. legendus est, nec ideo Eurip. versui illud ὅσα obtrudendum est, quod velle videtur Reisig. p. 277. Nisi forte legendum est ὅσον ἐκ τῶν ἰφύων, ut ἰφύων bisyllabum sit synizesi vocalium υω, de qua videsis, quæ in Comment. Æsch. p. 26. sqq. disserui. Ex Aristoph. exempla habet Meinecke, Cur. Crit. p. 22. Reisig. p. 291. Quantitas enim primæ syllabæ vo-

cabuli ἰφύων incerta est, neque ex corruptis locis Aristoph. ap. Athen. ii. p. 63. D. et Epicharmi ap. eund. ii. p. 71. A. certi quidquam de ea constitui potest. Si autem ita hæc verba leguntur, similiora etiam, ictu in easdem syllabas cadente, evadunt postremis versus Euripidei verbis οὐδ' ἔχω τί φῶ, quod efficere voluisse Aristoph. suspicatus est Reisig. p. 277. AUG. WELLAUER.

911. Hic versus et sequens ex Hel. desumti sunt. Cod. et Junt. perperam χάρας habent pro χέρας, quod reposuit Zanettus. BRUNCK.

912. ὦ χρόνιος ἐλθών. Exstat integer in Eurip. Hel. ut dixi. In Elec. autem ejusdem 1156. πόσιν χρόνιον ἱκόμενον ἐς οἴκους. V. Phœn. 360. BERG. ἐς χέρας. Sic recte Eurip. At priores edd. male ἐς χάρας. KUST. ἐς χέρας. Ita ed. Farrei, ut etiam est in Eurip. at aliæ edd. ut Kust. monet, ἐς χάρας, male. Ceterum ἐς χεῖρας ἐλθεῖν hoc sensu comicus dixit etiam Pac. 317. ubi vide notam. BERG.

913. Vox πόσι in impressis omissa, codicis fide nititur, e quo etiam versum abhinc secundum edidi, qui integer senarius est. BRUNCK.

916. κλαύσετ' ἄρα, ὅστις. Sic 248. οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις—. Nulla causa est, cur cum Dawes. p. 272. scribatur κλαύσεται, νὴ τὼ θεώ. Diphthongus quandoque elisisse poetas Atticos, idque jure suo, nemo est hodie qui non agnoscat. Non omnia exempla, quæ apud comicum occurrunt, observavit eruditus Britannus. Infra 1012. ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν. πάντως δ' ἐμοὶ—. 1178. ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς. Lys. 927. ἀλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε.—Νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ. Nub. 523. πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι—. 1140. οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδορεῦσί με. Suntque alia multa, quæ proferre inutile est: suffecerit legisse, quæ in istum Dawes. canonem observavit Th. Burges. In Lys. v. 758. vitari potuisset elisio, scribendo cum Valck. ad Herodot. p. 638. ἀλλ' οὐ δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ κοιμᾶσθαι 'ν πόλει. BRUNCK.

922. αἰγυπτιάζειν hic est vox anceps. Tam enim significare potest *de Ægypto quædam garrire, vel loqui*, quam *Ægyptiorum versutiam et fraudulentos mores imitari.* Eo enim nomine gens illa olim male audiebat; unde proverbium: δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι. KUST. Versus in nota citatus est Æsch. sub cujus nomine legitur emendate in notis ad Nub. 1128. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. BRUNCK.

924. Avv. 1011. ὑπὸ κίνει τῆς ὁδοῦ. BERG. ὑπαποκινητέον. Idem compositum reposui Avv. 1011. κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ. BRUNCK.

926. Malim, οὐ γὰρ προδώσω οὐδέποτέ σ'. ELMSL. ad Acharn. p. 61. ἧνπερ ἐμπνέω. Ad verbum, *si modo vixero.* Nam ἧνπερ per se significare non potest *quoad.* Scribere potuit comicus ἕς τ' ἂν ἐμπνέω. BRUNCK.

927. ἢν μὴ προλείπωσ'. Cum Scal. rescribo προλίπωσ' metri gratia. Nam syllaba prima in μυρίαι longa est, quam oporteret esse brevem, si Aristoph. scripsisset προλείπωσι. KUST. ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί. Sic bene Kust. in notis post Scal. Vulgo προλείπωσ', redundante syllaba, quia in μυρίαι prima necessario producitur, ut supra 475. 555. Lys. 355. Ran. 63. Pac. 521. et sic ubicunque occurrit vel simplex vel compositum. BRUNCK.

928. αὕτη μὲν ἡ μήρ. Est proverbium elegans, de quo vide parœmiographos. KUST. Ad hoc alludit Vesp. 175. ubi vide notam. BERG. Suid. αὕτη. PORS. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν· *Funis quidem iste piscium attraxit nihil.* Proverbium translatum a piscatoribus qui sæpe hamum retrahunt inanem. Eo alluditur Vesp. 175. ἀλλ' οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γ'.— BRUNCK. Perquam inepte versus hic mulieri tribuitur. Versum 924. secum loquens effatur Eurip. Ejus verba excipit Mnesilochus solus: *Abibis tu quidem, at ego quid faciam infelix?* Eum gener bono animo esse jubet, pollicitus se ei non defuturum, quamdiu suppetent doli, quorum struendi callidissimus est artifex. Sermonem hunc mulier non exaudit, quæ postquam procedentem in scenam Prytanin conspexit, ad eum se converterat. Mnesilochus vero, ut par est, Eurip. respondet: *Istud quidem bene promittis; at vide ut doctiorem comminiscaris dolum; namque hic funiculus, quem modo demisisti, nihil eduxit.* Hæc mulier dicere non potest, quæ personatum Menelaum, quicum collocuta est, ignorat qui sit, nec liquido perspexit istius hominis consilium. Probabile est in Cod. quem habuit B. Junt. perinde ac in August. interloquendi vices personarum nominibus distinctas non fuisse, sed lineola: unde factum, ut magno cum actionis scenicæ detrimento, et contra decorum, mulieri adscriptus fuerit hic versus, quem plane liquet in Mnesilochi partes transscribendum esse. BRUNCK.

929. ὃν ἔλεγ' ἡμῖν. Sic Cod. [et Bent.] Vulgo immodulate ὃν ἔλεγεν ἡμῖν. BRUNCK.

934. νὴ Δί' ὡς νῦν etc. *Ita profecto;*

(custodi eum) *nam modo quidam velorum sartor eum mihi pæne eripuerat.* Nempe Eurip. qui se dicebat *navi* advectum supra 877. et 882. Propterea etiam dicit eum ἱστιοῤῥάφον per contemtum; quasi ipse sibi fecerit vela, quibus navigaverit: alluditur autem ad vocem μηχανοῤῥάφος· quia per fraudem volebat abducere. Berg.

935. ὀλίγον. Mallem ὀλίγου. [Eodem modo Reisk.] Vide ad Vesp. 825. Berg. ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιοῤῥάφος. Sic bene Cod. Perperam vulgo ὀλίγον, quod recte emendavit Dawes. p. 330. Cf. not. ad Lys. 31. Nub. 722. ὀλίγου φροῦδος γενένημαι. Male autem vertit Kust. *sutor ille fraudum*, tanquam si certum aliquem et notum designaret hominem. Mulier Eurip. non noverat; ignorabat, quis esset ille homo, qui sub persona Menelai Mnesilochum abducere tentaverat: nec amplius Eurip. erat in scena: eum itaque nullo modo designare poterat. In eodem errore versatur Dawes. rescribi volens οἱστιοῤῥάφος. Eo sensu ex Atticismi indole scriptum oportuisset geminato articulo ὁ ἀνὴρ ὁ ἱστιοῤῥάφος. Sed subauditur hic indefinitum τις, cujus non infrequens ellipsis, et verti debuit, ut feci, *veterator nescio quis.* Brunck. ὀλίγου Suid. Ms. v. ἱστιορ. Pors.—ον Med. Dobr. ἱστιοῤῥάφος. Locum hunc exponit Suid. v. ἱστιοῤῥάφος, cujus verba jam attulerunt Bourdinus et Bisetus ad hunc locum. Kust.

939. τί σοι χαριοῦμαι; [Sic Bent.] Sic ex Atticæ dialecti usu scribendum. Vulgo χαρίσομαι. Vide Piers. ad Mœr. p. 106. Brunck. Scribe τί σοι χαρίσωμαι cum Herman. ad Nub. 88. et Pors. ad Eurip. p. 302. Dind.

941. ἵνα μὴ κροκωτοῖς. Lego ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς· i. e. *ne crocotis et mitris indutus.* Kust. ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς. Sic recte Cod. ut Kust. in notis emendandum censuit. Vulgo omissa præpositione ἵνα μὴ κροκωτοῖς. Similis erat menda in Eurip. Orest. 800. Brunck.

942. τοῖς κόραξιν ἑστιῶν. Suid. ex hoc loco observat, τὸ ἑστιᾷν apud Græcos aliquando cum dativo construi: quod notandum, quia rarum. Kust. τοῖς κόραξιν pertinet ad γέλωτα παρέξω. In ἑστιῶν subint. αὐτούς. Reisk.

943. ἔδοξε. Perperam vulgo cum metri labe ἔδοξεν. Brunck. Correxit etiam Reisk. Dind.

944. τοῖς παροῦσι. Sic quidem libri, sed mendose. Legendum τοῖς παριοῦσι, quod in versione expressi. Ran. 748. recte Kust. reponit ἀπίῃς pro ἀπῇς. Cf. Vesp. 623. Proclivis error in permutatione horum verborum, cujus contrarium exemplum observavi ad Apollonium ii. 195. Brunck.

945. Lege ἰατταταιάξ: vid. Eq. 1. mox ἔστ': sed Suid. utrumque agnoscit in ἐκποτοί. Bent.

947. παίσωμεν. Priores edd. male πέσωμεν. Est autem παίσωμεν a παίζω, cujus futurum non solum est παίξω, sed etiam παίσω: ut ex derivatis συμπαιστής, συμπαίστωρ, συμπαίστρια, etc. patet. παίζειν autem, præter vulgarem significationem, interdum etiam notat *saltare*, vel *choreis se oblectare*, ut hic et passim alibi apud Aristoph. Videndum tamen annon τὸ παίσωμεν etiam deduci possit a παίειν, *ferire*, quod hic dictum sit pro *choreas agitare*, vel *tripudiare*, quia nimirum, qui hoc faciunt, *terram pedibus ferire solent*: qua de re vide quæ notavimus supra ad Avv. 661. ubi itidem habetur παίσωμεν. Kust. παίσωμεν. Ita recte ed. Farrei et Bisetus. Berg. Prout vulgo in quatuor lineas hic et sequens versus divisi sunt, non temere quis opinabitur editores fugisse, anapæsticos eos esse tetrametros, quorum ad legem in priore scriptum oportuit ταῖσι γυν—, non, ut vulgo, ταῖς. [Versibus duobus recte distinxerunt et scripserunt Bent. et Pors.] παίσωμεν a Zanetto recte emendatum fuit, quum in Junt. esset πέσωμεν, quæ Cod. etiam scriptura est. Brunck.

948. ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱερ. ὥραις ἀνέχωμεν. Locum hunc Suid. v. ἀνέχομαι, ex veteribus proculdubio schol. sic explicat: καὶ ἀνέχωμεν, ἀντὶ τοῦ αὐξάνωμεν. καὶ 'Αριστοφάνης· ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαινῶν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν. ὅταν τὰ μυστήρια, φησὶν, αὔξωμεν τῶν θεῶν Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. ὅταν τὰς τελετὰς αὔξωμεν. τοῖς γὰρ ὕμνοις ἐπαίρομεν αὐτάς· τοῦτο ἐστὶ τὸ ἀνέχομεν. Nimirum ἀνέχειν ὄργια significat *orgia* vel *sacra celebrare*: quod Schol. per voces αὔξειν et ἐπαίρειν indicare voluit. Kust. θεαῖς Suid. Ms. v. ἀνέχομαι. Pors. θεαινῶν edd. Med. Kust. Dobr.

949. Παύσων σέβεται καὶ νηστεύει. Pauson erat nomen pauperis, teste Schol. Plut. 602. Inde proverbium, Παύσωνος πτωχότερος, quod habes in collectaneis Suid. Lepide ergo comicus hic dicit, Pausonem Thesmophoria jejunio colere: non ex religione scilicet, sed quod nihil haberet, quod ederet. Tertium autem Thesmophoriorum diem jejunio olim Athenis a mulieribus coli solitum fuisse, jam satis demonstravit diligentissimus Meursius in Græcia feriata et illustriss. Spanh. ad Callimach. p. 671. Vide nos etiam supra ad v. 86. hujus fabulæ. Kust. Non ex religione quadam jejunio celebrat Thesmophoria; sed quia non habet, quod

comedat. V. ad Plut. 602. Mulieres autem vi religionis jejunabant. V. 993. et 86. Similiter in Avv. 1518. de diis fame laborantibus: ἀλλ' ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν ἄνευ θυηλῶν. Berg. Παύσων σέβεται καὶ νηστεύει. Tolle glossema καὶ νηστεύει, quod facetiam extinguit loci. Hotib.

951. ξυνεπευχόμενος. Sic optime Cod. [et Bent.]. Vulgo ξυνευχόμενος. V. not. ad Lys. 408. Brunck.

952. μέλλειν. Verti quasi legeretur μέλειν per unum λ. De industria autem obscuritatem hic affectat comicus, imitans scilicet stilum quo Eurip. in choris uti solet. Kust. μέλλειν. Ed. Farrei [et Gry. Bent.] μέλειν. Berg. μέλλειν est *in futurum contingere*. Reisk. τοιαῦτα μέλειν. Perperam Juntina μέλλειν contra metrum et sensum. Illud bene restitutum in Venet. Zanetti cura: sed ut supra πέσωμεν, hic μέλλειν revocarunt posteriores edd. Brunck.

953-1000. Hæc strophica esse, nemo facile inficias ibit, præsertim cum leviter tantum sint corrupta. Deleto verborum κυκλοῦν ὄμμα, quæ vera lectio, interpretamento ἐπισκοπεῖν πανταχῇ, itidemque expunctis similibus nonnullis, de quibus monere insuper habebo, correctaque verborum paucissimorum scriptura depravata, sic legendum est: "Ορμα! Χώρει στρ. α'. (*antispast.*) | Κοῦφα ποσὶν ἄγ' ἐς κύκλον! (*troch. dim. catal.*) | Χειρὶ χεῖρα σύναπτε! ῥυ- (*glycon.*) | θμὸν χορείας ὕπαγε πᾶσα! βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν! (*troch. tetram.*) | Κυκλοῦν ὄμμα ἀντιστρ. α'. | Χρὴ χοροῦ κατάστασιν. | "Αμα δὲ καὶ γένος 'Ολυμπίων | Μέλπε — — — τρόπῳ! | Εἰ δέ τις στρ. β'. (*basis troch.*) | Πρ. — — ἐρεῖν ἐ- (*troch. dim.*) | μ' ἐν — — — φρονεῖ. (*troch. tetram.*) | 'Αλλὰ χρὴ, ἀντιστρ. β'. | "Ωσπερ ἔργον ἀντὶ κείνων, (h. e. ut opus est istorum causa, quæ facta sunt circa Mnesilochum; ita mox ὥσπερ εἰκός. Vulgata ὥ. ἔ. αὖ τι καινὸν, quæ vertuntur *Velut rem rursus novam*, inepta sunt). Πρῶτον — — — βάσιν, | Πρόβαινε ποσὶ, τ. Ε. στρ. γ'. (*iamb. dim.*) | Μ. κ. τ. τ. (*similis.*) | "Α. ἄ. ἀ. (*anacreont.*) | Χαῖρ', ὦ 'Εκάεργ', ὄπαζε δὲ νίκην! (*compositus ex anapæsto et amphibracho.*) | "Ηραν — — στρ. δ'. | — — — (*anacreont.*) | "Η πᾶσι — — καὶ (*iamb. senar.*) | Κλῇδας γ. φυλ. (*anacreont.*) | 'Ερμῆν — — — χορείαις. ἀντιστρ. γ'. | "Εξαιρε — — — ἀντιστρ. δ'. | — — — | Παίσωμεν — — — νόμος. | Νηστεύσομεν δὲ π. (fert versus vulgatum νηστεύωμεν, exosculatur elegantius νηστεύσομεν eodem sensu). 'Αλλ' — — — στρ. ε'. (*iamb. senar.*) | — — — — | Ηγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς σὺ, (*anacreont.*) | Κισσοφόρε Βάκχε δέσποτ'! ἐν κώμοις δ' ἐγὼ ἀντιστρ. ε'. | (sic legendum: inconcinne vulgo, κ. Βάκχειε, δ., ἐγὼ δὲ κώμοις). | Σὲ φ. μ. | Β. κ. Σ. π. (diversæ formæ anacreonteos sibi respondere, monuimus ad Vesp. 278. Ceterum inter strophæ hujus versum ultimum et antepenultimum vulgo hæc leguntur, Εὔιον, ὦ Διόνυσε, ex interpretatione quidem τοῦ Βρόμιε, petitaque ex sequentibus voce Εὔιον ad versum scilicet sarciendum). Χοροῖς τερπόμενος, κατά γ' ὄρεα, Νυμφᾶν στρ. ς'. (*dochm. hypercat.*) | 'Ερατοῖσιν ἐν ὕμνοισιν, (*anacreont.*) (vulgo inconcinne, κατ' ὄρεα, Ν. ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις). | Εὔιον — — — ἀναχορεύων. ἀντιστρ. ς'. 'Α. δέ σοι κτ. | Κιθαιρώνιος 'Ηχὼ, ἐπῳδός. | Μελάμφυλλά τ' ὄρη καὶ (*pherecratei seu potius anacreontici.*) | Νάπαι πετρώδεις βρέμονται, (*compositus ex iambo et trochæo.*) (vulgo ex glossa δάσκια inculcatur post ὄρη). Κύκλῳ — — — | Εὐπ. — — — (*anacreont.*) Hotib.

954-985. Vid. nott. pag. 317-318.

954. et sqq. κοῦφα ποσὶν, ἄγ', ἐς κύκλον | βαῖνε καρπαλίμοις,. ποδῶν | χέρας σύναπτε (στρ.) | χερσὶ καὶ ῥυθμὸν χορείας | ὕπαγε πᾶς· ὄρμα χαρᾷ· | ἐπισκοπεῖν δὲ, (ἀντιστρ.) | πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα, | χρὴ χόρου [sic] κατάστασιν.

959. et sqq. σύστημα α'.

962. et sqq. σύστημα β'.

966. et sqq. σύστημα γ'. [Hæc tria bene disposuit Bent. conjunctis in unum 954-5.]

969. et sqq. στρ. ubi lege 'Εκάεργ'.

977. et sqq. ἀντιστρ. ubi lego νηστεύομεν cum Bent.

985. et sqq. ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνά- | στρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ, | τόρευε πᾶσαν ᾠδήν· | ἡγοῦ σύ γ' αὐτὸς, ὦ 'να | κισσόφορε [sic] (5) | βάκχειε | δέσποτ', ἐγὼ δὲ κώμοις | σε φιλοχόροισι μέλψω | Εὔιον, ὦ Βρόμιε | καὶ Σεμέλας παῖ χόρ- (10) | οις [sic] τερπόμενος κατ' ὄρη | Νυμφᾶν ἐρατοισιν [sic] ἐν ὕμν- | οισιν Εὔιον Εὐὰν | εὐὰν ὦ 'να χορεύων. | ἀμφὶ σοὶ δὲ κτυπεῖ (15) | τοῦ Κιθαιρῶνος 'Ηχ- | ὼ, μελάμφυλλ' ὄρη | δάσκιά τε καὶ νάπαι | πετρώδεις | βρέμονται, (20) | κύκλῳ δὲ περί σε κίσσος [sic] | εὐπέταλος ἕλικι θάλλει. V. 4. Vulgo ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτός. At ὧδ' intelligere hic nequeo. Dedi ὦ 'να, i. e. ὦ ἄναξ. cf. Eurip. Bacch. 579. ὦ Διόνυσ' ἄνα. (a me emendatum ad Tro. Append. p. 150. c.) V. 9. Διόνυσε gl. expuli. V. 14. Ex ἀναχορεύων erui ὦ 'να χορεύων. V. 15. Vulgo κτυπεῖται Κιθαρώνιος 'Ηχώ. At quis sit illa Κιθαρώνιος Echo, ignoro. Scio quidem montem Cithærona prope Thebas, Baccho sacrum; ideoque reposui Κτυπεῖ τοῦ Κιθαιρῶνος. Olim volui κιθα-

φόνομος, sed perperam; etenim montis mentio est aptissima. Horat. 'Redderet plausus tibi Vaticani Montis imago.' G. Burges. (*προῳδός.*) *ὅρμα, χώρει κοῦφα ποσίν·* | (*α'.*) *ἄγ' ἐς κύκλον, χειρὶ ξύναπτε χεῖρα,* | (*α'.*) *ῥυθμὸν χορείας ὕπαγε πᾶσα, βαῖνε* | (*β'.*) *καρπαλίμοιν ποδοῖν, ἐπισκοπεῖν δὲ* | *πανταχῆ κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν.* | (*γ'.*) *ἅμα δὲ καὶ* | *γένος Ὀλυμπίων θεῶν* | *μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.* | (*γ'.*) *εἰ δέ τις* | *προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν* | *ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ,* | (*β'.*) *ἀλλὰ χρὴ ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινὸν* | *πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν.* Deinceps sequitur stropha *δ'.* inde a v. 966—976. et antistropha *δ'.* a versu 977—984., pauculis et leviculis quidem rebus corrigendis, *ποσὶν* in *ποσί*, v. 975. *Ἑκάεργε* in *Ἑκάεργ'*. nam v. 982. amplector cum Kust. emendationem Biseti, *χάριν χορείας*, ut vetustæ scripturæ *χαίρειν χορείας* Junt. libri, et Mss. Rav. Augustanique proximam. Nihil plane auctoritatis est his tribuendum, quæ in Veneto primum Zanetti reperta et in Farr. exemplar perducta, *χεροῖν χορείαν*, custodiverunt Berg. et Brunck. Ceterum in stropha *α'.* libris editum est *σύναπτε* pro *ξύναπτε*, et antistropha *β'.* *εὐφυῆ* pro *εὐφυᾶ*. In hanc Atticorum formam Brunck. etsi advertit animum, tamen expers fuit caussæ idoneæ, cur rejiceret. Jam pervenimus ad alterum systema: (*προῳδός.*) *ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδί,* | *τόρνευε πᾶσαν ᾠδήν.* | (*α'.*) *ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς* | (*α'.*) *κισσοφόρε Βάκχειε* | (*β'.*) *δέσποτ'· ἐγὼ δέ σε κώμοις* | *φιλοχόροισι μέλψω* | (*γ'.*) *Εὔϊον, ὦ Διόνυσε,* | *Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ,* | *χοροῖς τερπόμενος κατ' ὄρεα Νυμ-* | *φᾶν ἐρατεινοῖς ἐν ὕμνοις.* | (*β'.*) *Εὔϊον, Εὔϊον, εὐοῖ,* | *εὐοί, ἀναχορεύων.* | (*γ'.*) *ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται* | *Κιθαιρώνιος Ἠχώ,* | *μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια καὶ* | *νάπαι πετρώδεις βρέμονται·* | (*δ'.*) *κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς* | (*δ'*) *εὐπέταλος ἕλικι θάλλει.* Duplicis systematis figura hæc est: (*προῳδός.*) *α'. α'. β'. γ'. γ'. β'. δ'. δ'.* |

(*προῳδός.*) *α'. α'. β'. γ'. β'. γ'. δ'. δ'.* In Proodo emendationem Bent. ad Horat. A. P. v. 441. p. 701. propositam sine ulla dubitatione complexus sum. Vulgatum *τόρευε* asservavit Suidas v. *τορεύει*, vol. iii. p. 488. Post *αὐτὸς* quod est in stropha *α'.* expunximus *σύ*. Respuit enim metrum, et est nonnunquam a librariis vel grammaticis nomini *αὐτὸς* aspersum, ut in Nub. 868. *αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν*—. In stropha *β'.* *σὲ* in libris ante *φιλοχόροισι* collocatum in suum locum transposui, inclinato tono, ante *κώμοις*. In stropha *γ'.* *ἐρατοῖς* mutavi in *ἐρατεινοῖς*. In antistropha *β'.* redintegravi evantium exclamationem *εὐοί* ante *ἀναχορεύων*. In antistropha *γ'.* nomen *Κιθαιρώνιος* in plerisque exemplaribus usque a Junt. macula est affectum, quam in uno Veneto Zanetti elutam reperio: nam in reliquis omnibus, quæ mihi præsto sunt, est *Κιθαρώνιος*, unius privatione litterulæ absonum et absurdum. Nihil tamen vera scriptura Bisetum præteriit, neque Hotibium, p. 127. Virg. Æn., libro iv. vv. 302. 303., '—audito stimulant trieterica Baccho Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron.' Reisig. V. Herman. in diariis Lipsiens. a. 1818. fol. 121. p. 964-965. Dind. Si ante omnia sensus, deinde numerorum quæ veri simillima ratio est, considerari debet, proodus pertinet usque ad *κατάστασιν* v. 953., et, præter primum versum, ex trochaicis atque iambicis numeris constat. (*προῳδός.*) *ὅρμα, χώρει* | *κοῦφα ποσίν, ἄγ' ἐς κύκλον,* | *χερὶ σύναπτε χέρα, ῥυθμὸν χορείας* | *ὕπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν.* | *ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῆ* (5) | *κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν.* | *μονοστροφικά.* | (A.) *ἅμα δὲ καὶ* | *γένος Ὀλυμπίων θεῶν* | *μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.* (10.) | (A.) *εἰ δέ τις* | *προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν* | *ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.* | (A.) *ἀλλὰ χρὴ* | *ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινόν,* (15) | *πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν.* | (B.) *πρόβαινε ποσὶ τὸν Εὐλύραν* | *μέλπουσα καὶ τὴν τοξοφόρον* | *Ἄρτεμιν, ἄνασσαν ἁγνήν.* | (Γ.) *χαῖρ', ὦ Ἑκάεργε,* (20) | *ὄπαζε δὲ νίκην.* | *Ἥραν τε τὴν Τελείαν* | *μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκός,* | (Δ.) *ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε καὶ* | *κλῇδας γάμου φυλάττει.* (25) | (B.) *Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι,* | *καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας,* | *ἐπιγελάσαι προθύμως* | (Γ.) *ταῖς ἡμετέραισι* | *χαρέντα χορείαις.* (30.) | *ἔξαιρε δὴ προθύμως* | *διπλῆν χάριν χορείας.* | (Δ.) *παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷά περ νόμος·* | *νηστεύωμεν δὲ πάντως.* | *μεσῳδός.* | (Δ.) *ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδί,* (35.) | *τόρνευε πᾶσαν ᾠδήν.* | (Γ.) *ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς* | *σύ, κισσοφόρ', ὦ 'ναξ* | *Βάκχει'· ἐγὼ δὲ κώμοις* | *σὲ φιλοχόροισι μέλψω·* (40) | (E. *στροφή.*) *εὐοῖ, ὦ Διόνυσε* | *Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ,* | *χοροῖς τερπόμενος, κατ' ὄρεα Νυμ-* | *φᾶν ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις,* | *ὦ Εὐϊ' Εὐϊ' εὐοῖ* (45) | *ὦ Εὐϊ' ἀναχορεύων.* | (E. *ἀντιστροφή.*) *ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται* | *Κιθαιρώνιος Ἠχώ,* | *μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια καὶ* | *νάπαι πετρώδεις βρέμονται·* | *κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς* | *εὐπέ-*

ταλος ἕλικι θάλλει.—V. 15. Non intelligo hunc versum. Edd. veterrimæ αὐτὶ καινόν. Scribendum videtur οἷόσπερ ἔργον, αὐτίκα. —V. 35. Quam mesodum feci, re vera non tam mesodus est, quam repetitio partium Δ. Γ., quæ in præcedentibus strophis sunt. Totum carmen continet verba saltationi accommodata, quæ ejusmodi videtur fuisse, ut certi quidam gyri medii inter strophas γ′ et δ′ repeterentur, ideoque etiam metra eadem haberent.—V. 37. 38. Vulgata scriptura, ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ', omni numero destituta est. δέσποτα interpretatio videtur verbi ὦ ἄναξ. Vid. Hesych. —V. 46. Vulgatum Εὔιον ne ad sensum quidem recte se habere videtur, siquidem ἀναχορεύων de Baccho, non de choro dicendum fuit. Vereor autem ne et in stropha et in antistropha vox exciderit, quæ ad usitatas choriambicorum formas requiritur, in stropha παννυχίοις, in antistropha μεγάλως ante βρέμονται. Herm. Canticum a v. 953. incipiens, quod minime, ut vulgo legitur, monostrophicum est, ita digerendum puto: (προῳδός.) Ὅρμα, χώρει. | κοῦφα ποσὶν, ἄγ' ἐς κύκλον, | χειρὶ ξύναπτε χεῖρα, | ῥυθμὸν χορείας ὕπαγε πᾶσα, βαῖνε | (στρ. α′) καρπαλί- | μοιν ποδοῖν. ἐπισκοπεῖν δὲ | πανταχῆ κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν. | (στρ. β′.) ἅμα δὲ καὶ | γένος Ὀλυμπίων θεῶν | μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ. | (ἀντιστρ. β′.) εἰ δέ τις | προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν | ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ. | (ἀντιστρ. α′.) ἀλλὰ χρὴ | ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινὸν, | πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυῆ στῆσαι βάσιν. | (στρ. γ′.) πρόβαινε ποσὶ, τὸν Εὐλύραν | μέλπουσα, καὶ τὴν τοξοφόρον | Ἄρτεμιν, ἄνασσαν ἁγνήν. | χαῖρ' ὦ Ἑκάεργε, ὄπαζε δὲ νίκην. | (στρ. δ′.) Ἥραν τε τὴν Τελείαν | μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς, | ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε καὶ | γάμου κλῇδας φυλάττει. | (ἀντιστρ. γ′.) Ἑρμῆν τε νόμιον ἄντομαι | καὶ Πᾶνα καὶ νύμφας φίλας, | ἐπιγελάσαι προθύμως | ταῖς ἡμετέραισι χαρέντα χορείαις. | (ἀντιστρ. δ′.) ἐξαῖρε δὴ προθύμως | διπλῆν χάριν χορείας. | παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷά περ νόμος, | νηστεύωμεν δὲ πάντως. | (μεσῳδός.) ἀλλ' εἶδος ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ, | τόρευε πᾶσαν ᾠδήν. | ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς | σὺ κισσοφόρε Βάκχειε. | (στρ. ε′.) ὦ δέσποτ', ἐγὼ δὲ κώμοις | σὲ φιλοχόροισι μέλψω. | (στρ. ς′.) εὔιον, ὦ Διόνυσε | Βρόμι', ὦ Σεμέλας παῖ, | (στρ. ζ′.) χοροῖς τερπόμενος κατά γ' ὄρεα Νυμφᾶν | ἐραστοῖς ἐν ὕμνοις, | εὔιον, εὔιον, εὐοῖ ἀναχορεύων. | (ἀντιστρ. ς′.) ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται | Κιθαρώνιος Ἠχὼ, | (ἀντιστρ. ζ′.) μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια καὶ νάπαι | πετρώδεις βρέμονται, | εὔιον, εὔιον, εὐοῖ ἀναχορεύων. | (ἀντιστρ. ε′.) κυκλῷ δὲ περὶ σὲ κισσὸς | εὐπέταλος ἕλικι θάλλει. Carmen ex triplici constat systemate. Possit etiam aliquis inter προῳδὸν et μεσῳδὸν responsionem quandam restituere, si hanc ita scribat: ἀλλ' εἶδος ἐπ' ἄλλ' | ἀνάτρεπ' εὐρύθμῳ ποδὶ, | τόρευε πᾶσαν ᾠδήν. | ἡγοῦ δέ γ' αὐτὸς κισσοφόρε Βάκχειε. quo facto hæc stropha et antistropha prima foret, sed turbaretur hac re reliquarum stropharum ordo.—V. 976. vocabula γάμου κλῇδας non transponenda esse, quod fecit Brunck. jam vidit Reisig. p. 246. — V. 985. εἶδος reponendum putavi, collato Plut. 317. ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'. V. 990. Διόνυσε trisyllabum est, quod jam Reisig. p. 291. animadvertit. In reliquis et pauca mutavi et ea, quæ facilem excusationem habebunt. Aug. Wellauer.

954. κοῦφα ποσὶν ἄγ' ἐς κύκλον. Describitur hic chorea, quæ fiebat in orbem et consertis manibus: qua de re vide quæ notavimus ad Plut. 761. Kust.

955. χειρὶ σύναπτε χεῖρα. Vid. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 325. Dind.

958-968. Bent. disposuit in tria systemata, utroque de tristicho constante. Editor Not. Bent.

967. ἔργων αὐτίκα καινῶν. Reisk.

968. εὐφυῆ στῆσαι βάσιν. Id est rhythmice et in numerum terram pedibus pulsare, quod οἱ χορεύοντες facere solent. Kust. εὐφυῆ. Magis Atticum esset εὐφυᾶ, ut Nub. 76. ὑπερφυᾶ. Sed illud in chorico cantico locum suum tuetur. Brunck.

969. Εὐλύραν. Idem epithetum Apollini tribuit Eurip. Alcest. 571. εὐλύρας Ἀπόλλων. Supra vero in hac fab. 322. χρυσολύρας dicitur Apollo. Kust. Sed εὔλυροι Μοῦσαι in Ran. 229. ab εὔλυρος. Berg. Frob. ἐλύραν: alii εὐλύραν: ut χρυσολύραν Apollinem. Bent.

973-980. In duobus systemasin quatuor versuum legit Bent. παίζει τε καὶ Κλῇδας—, et mox προθυμίᾳ Ταῖς ἡμετέραις —χαρέντα ταῖς χο- Editor Not. Bent. Jul. Pollux iii. 38. Ἥρα Τελεία, ἡ Ζυγία. ubi vide commentatores. Berg. Ad Suid. in Τελεία notat Pors. Ex scholiaste inedito Aristoph. ad h. l. apud Lindenbrog. ad Terent. Phorm. iv. 4. 21. Dobr. Ad matrimonium pertinuisse Thesmophoria patet etiam ex Melissarum in hoc festo sacerdotio; nec nisi hoc intellecto explicari potest, quare apud Aristoph. mulieres in Thesmophoriis Ἥραν τελείαν invocent, quæ γάμου κλῇδας φυλάττει. Aug. Wellauer. Vocabulum illud non satis recte explicatur a Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 3. Spanh. ad Callim. in Jov. 57. Ruhnk.

ad Tim. p. 225. Matrimonium enim τέλος vocatur, tanquam initiatio quædam et sacramentum, quemadmodum Junonis cum Jove conjugium a Diod. v. 72. τέλος dicitur. Dind.

975. Senarius est, ut v. 983. qui vulgo male digesti sunt. Brunck. τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει. Id est, *choreis interest.* Vide quæ de verbo παίζειν notavimus paulo ante ad v. 947. Kust.

976. γάμου κλῇδας φυλάττει corrigi volebat Reisig. i. p. 246. propter antistrophicum versum 984. νηστεύωμεν δὲ πάντως. De qua re dubitat Syntagm. Crit. p. 33. 34. Dind.

977. Ἑρμῆν τε Νόμιον. Hom. Hymn. in Mercurium. Berg.

978. καὶ Πᾶνα. Pan etiam Νόμιος, utpote Mercurii filius. Hom. Hymn. xviii. Berg.

980. χαρέντα. Bisetus recte legit χαρέντας. Kust. Ed. Farrei χαρέντας. Berg. Malo χαρίεντα, ut cum ἐπιγελάσαι conjungatur; *to smile graciously*. Pors.

982. διπλῆν χαίρειν χορείας. Bisetus recte, ut puto, emendandum censuit διπλῆν χάριν χορείας. διπλῆν autem hic non aliter vertere possis quam *diplam*. Erat enim διπλῆ εἶδος ὀρχήσεως ἢ κρούματος, teste Hesych. Hanc ergo *diplam* comicus noster per appositionem, ut grammatici loquuntur, χάριν χορείας hic vocat. Bourdinus, non ex conjectura, ut puto, sed fide editionis suæ, legit διπλαῖν χεροῖν, i. e. *ambabus manibus:* quæ lectio nec ipsa commodo caret sensu. Significabit enim, *ambabus manibus (plaudens) choreas agita.* Nimirum ἐξαίρειν χορείας est genus loquendi simile fere illi, quod occurrit supra 948. ἀνέχωμεν Ὄργια, ubi vide notas. Kust. διπλῆν χεροῖν χορείαν. Ita scripsi ex ed. Farrei. Erit autem ἐξαίρειν χορείαν idem quod ἀνάγειν χορόν. In Troad. Eurip. 326. Bourdinus legebat διπλαῖν χεροῖν: sed istud insolens mihi videtur pro ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. Berg. διπλῆν χεροῖν χορείαν. Sic bene Zanettus edidit. In Cod. duo præcedentes versus omissi: hic autem sic scriptus est: δὲ πλὴν χαίρειν χορείας. In Junt. διπλὴν χαίρειν χορείας. Hesych. διπλῆ. ὀρχήσεως εἶδος, ἢ κρούματος: ad quam glossam vide interpretes. Quod Bisetus conjecerat, Kusterusque in versione expressit, διπλῆν, χάριν χορείας, haud sane ineptum est. Brunck.

983. παίσωμεν. V. supra 947. Kust.

984. Lege νηστεύομεν. Bent.

986. τόρευε πᾶσαν ᾠδήν. Probabiliter Bent. loco ad 56. citato legit τόρνευε πᾶσαν ᾠδήν. Brunck. τόρευε. Suid. v. Pors.

988. Βάκχειε δέσποτα. Bacchus interdum per periphrasin dicitur Βάκχειος δεσπότης vel Βάκχειος θεός. Interdum etiam omisso substantivo θεὸς vel δεσπότης simpliciter appellatur Βάκχειος vel Βάκχιος. Eurip. Bacch. 195. μόνοι δὲ πόλεως Βακχίῳ χορεύσομεν; et in eadem fab. 366. τῷ Βακχίῳ γὰρ τῷ Διὸς δουλευτέον. In eadem fab. 308. Eurip. thyrsum vocat Βάκχιον κλάδον et in Cycl. 445. vinum Βάκχιον ποτόν. Ait enim, ὅταν δ' ὑπνώσῃ Βακχίου νικώμενος: id est, *quum vino sopitus fuerit.* Sic apud comicum nostrum Eccl. 14. *vinum* appellatur βάκχειον νᾶμα. Kust.

989. Lege φιλοχόροισι. Bent. Edd. ante Brunck. φιλοχόροισιν.

992. Lege vel τερπόμενον vel τερπόμενε. Bent.

994. ἄνα (id est ὦ ἄναξ) χορείων. Reisk.

995. Lege κτυπεῖ τε Κιθ. sequitur enim τε. Valcken. in nota Ms. ap. Dobr. ad Arist. Plut. 748. suspectam habens formam κτυπέομαι. Duo Philostrati loca, p. 201. et p. 358. opponit Dobr. Dind.

1001. Scytha sive lictor hic loqui incipit, cujus orationem Aristoph. de industria barbarismis et solœcismis opplevit, ut hominis barbariem et imperitiam ostenderet. Id autem ideo monere volui, ne quis forte putaret esse hæc menda librariorum vel typothetarum. Kust. Lictor Scytha barbare loquitur, quod neminem fugit: neque id monere necesse erat. Sed aliud quid erat, quod animadvertere debebant editores, Scythæ sermonem, licet barbarum, numeris tamen conclusum esse, utpote qui pars sit comœdiæ metro ligatæ. Barbarismi sunt personæ, at versus poetæ sunt, iique omnes ad metricas leges exacti esse debent. Nec aliter se apud nos res habet: si quando comicus poeta aut rusticum, aut peregrinum in scenam inducit, mixobarbarum ei sermonem tribuit, numeros tamen et ὁμοιοτελεύτου leges observat. Uno verbo in comœdia metro ligata personæ omnes versu loquuntur. At nimium quantum in Scythæ hujus partibus indulserunt sibi librarii et editores, cujus sermonem diligenter ad numeros revocabo. Et primo quidem in vulgatis libris mendose circumfertur hic versus: ἐνταῦθα νῦν οἰμώζει πρὸς τὴν αἰτρίαν. Vides spondeum in quarta sede. Cod. et vett. edd. οἰμώζει. Lege οἰμῶξι. Adumbratum hoc ex Æsch. apud quem Robur postquam Prometh. scopulo adfixit, ei dicit 82. ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. Præterea e Scythæ sermone aspiratio abesse debet: ut αἰτρίαν, sic ἐνταῦτα scribendum erat. Hoc semel observasse satis erit. Brunck. Gry. οἰμώζει. fo.

οἴμωξι. Bent. οἰμώζει. Ed. Farrei οἰμώξει. Quod melius est quidem, quia non dicimus οἰμώζομαι in tempore præsenti ut οἰμώξομαι in futuro primo medio: sed quia iste Scytha, ridiculi caussa, barbarizans introducitur, non debemus hæc examinare ad artis regulas. Berg. πρὸς τὴν αἰτρίαν. Pro πρὸς τὴν αἰθρίαν, ut in Plut. 1130. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. Nempe solet Scytha mutare aspiratas literas in tenues, ut dixi. Id.

1002. Lege ἱκετεῦσα i. e. ἱκετεῦσον. Bent. μή μ' ἱκέτευε σύ. Male vulgo μή μ' ἱκετεύσῃ σύ. Brunck. Probabilior emendatio erat μή μ' ἱκετεῦσι σύ. Sic sup. v. οἰμῶξι. 1108. λαλῆσι. 1127. ἀποκεκόψι. 1176. ἀνεγεῖρι. 1179. ὀρκῆσι, μελετῆσι, aliaque, e quibus analogiam quamdam in istis Scythæ barbarismis observare licet. Brunck.

1003. ἀλλὰ ταῦτα δρᾷς ἐγώ· *atqui ego id facis*, pro δρῶ *facio*. Ceterum Scytha contrarium ejus quod Mnesilochus dicebat intellexit. Berg.

1004-5. οἴ μοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούεις σύ γε.— | ἔτι μᾶλλο βουλίς ;—ἀτταταὶ ἰατταταί. Priori versu præsens ἐπικρούεις sensus flagitat, altero supersedere Brunck. emendatione possumus. Aug. Wellauer.

1005. βουλῇς. Ed. Farrei βοῦλις. Berg. Vulgo legitur sine ulla metri forma, nec ad sensum satis perspicue, ἔτι μᾶλλον βουλῇς. — ἀτταταί, ταττταταί. Brunck. Lege μᾶλλο—ἰατταταί. Bent. L. ἰατταταί. Pors.

1007. πέρ' ἐγώ. Barbare pro, φέρε ἐγὼ ἐξενέγκω φορμὸν, ἵνα φυλάξω σε· *age efferam stoream, ut custodiam te*, in ea cubans. Solet autem aspiratas consonantes mutare in tenues, ut infra etiam patebit. Berg. Lege ξένιγκι et ut Gry. πόρμος [Frob. πόρνος] i. e. φορμός. Bent. πέρ' ἐγὼ ξυνίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι. Sic est in Cod. Sed emendanda erat scriptura, πέρ' ἐγὼ 'ξενίγκι—id est φέρ' ἐγὼ ἐξενέγκω φορμὸν, ἵνα φυλάξω σε. Pessime vulgo ξεινίγκι et πυλάξῃ, ita ut nec secundam, nec sextam sedem pes teneat legitimus. In ligno jam vinctus erat Mnesilochus, quod statim factum fuit, postquam Prytanis 930. lictorem jussit eum vincire. Scythæ nihil aliud e mandatis exsequendum supererat, nisi ut vinctum eum observaret, impediretque ne quis ad eum accederet: ne stando defatigetur, stoream petit, in qua recumbat. Non video qui Toup. ad Suid. iii. 192. in mentem venire potuit φορμὸν hic pro fune accipi debere. Brunck.

1011. ὑπεδήλωσε. Reisk. —σεν ante Brunck. Dind. Περσεὺς ἐκδραμών. Quia parum processit dolus ille Eurip. quo se Menelaum fingens eripere ex mulierum manibus conabatur Mnesilochum tanquam Helenam; nunc tanquam Perseus, si forte Mnesilochum possit liberare patibulo affixum, ut Perseus Andromedam scopulo alligatam. Scripserat autem de Andromeda etiam, ut de Helena, tragœdiam Eurip. Sed prius tanquam Echo apparebit. Berg.

1013. Lege ὑπάρχειν: immo ὑπάρχει. vid. 851. Mox deest ταχὺ vel simile quid [post ὅτι]. Bent. Syllaba versui deest, cujus metrum fulcietur, si scripseris, δῆλον οὖν ἐστίν γ' ὅτι. Kust. δῆλον οὖν μοί γ' ἔσθ' ὅτι. Reisk. δῆλον οὖν ἐστίν γ' ὅτι. Sic bene Kust. in notis. Vulgo ruente versu δῆλον οὖν ἔσθ' ὅτι. Brunck. δῆλον οὖν ἔτ' ἔσθ' ὅτι Pors. apud Kidd. ad Dawes. p. 494. Dind.

1014. παρέπτατο. Nam et Perseus volabat equo alato invectus Pegaso. Berg. Quod Brunck. ad Av. 90. reponi jussit παρέπτετο, tacite edidit Inv.

1015. et sqq. φίλαι παρθένοι, | φίλαι πῶς ἀπέλθ- | οιμι, καὶ τὸν Σκύθην ἐκλάθοιμ' ἄν· κλύοις, | ὦ προσαυδῶσ' αὔτὰς ἐν ἄντροις· ἔα- | σον κατάνευσον ὡς | τήνδε γυναῖχ' ἐλεῖν. (5). V. 3. Vulgo deest ἐκ. V. 4. Ms. προσαίδουσσα τάς. Rav. vero propius προσαιδουσσαι τάς, unde erui αὐτάς: etenim ι et υ sæpe permutantur. Vid. ad Tro. 929. Brunck. debetur προσαυδῶσ' pro vulgato προσιδοῦσα. V. 6. Vulgo ἐλθεῖν. Similiter Erfurdt. emendavit Phil. 1087.—1022. et sqq. ἄνοικτος ὅς μ' ἔδησε τὸν | πολυστονώτατον βροτῶν· | μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν | σάπραν [sic] ἀπωλόμην ὅμως· | ἐμὲ γάρ, ὃς Σκύθης (5) | πόλυς [sic] ἐφέστηκεν | φύλαξ, ὄλοον ἄφιλον ἐ- | κρέμασε κοραξὶ [sic] δεῖπνον· | ὁρᾷς, οὐ | χόρους [sic] οὐδ' (10) | ὑφ' ἡλίκων | νεανιῶν | ψῆφον κημὸν | ἕστηκ' ἕλκουσ', | ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δέσμοισ-(15) | ιν ἐκπεπληγμένη, | ψήττῃ βορὰ Γλαυκ- | έτῃ πρόκειμαι. | γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν | παιῶνι, δεσμίῳ δὲ, (20) | γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες, ὅσα | μέλεα πέπονθ' ἐγὼ μέλεος, | ὦ τάλας, τάλας, | τάδ' ἀπὸ συγγόνων· | ἀλλ' ἂν ἄνομα πάθεα (25) | φῶτα λιτόμεθα πολυ- | δάκρυτον Αἴδαν | φλέγειν γόοις ἄν· | ὃς ἔμ' ἀπεξύρησε πρωκτὸν, (30) | ὃς ἐμὲ τὸν κροκωτὸν ἐνέδυσ', | ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψ' εἰς ἵερον [sic], | ἰὼ μοῖρ', | ἄτεγκτε δαῖμον. | κατάρατος οἱ 'γώ· τίς ἐμὸν οὐν κατόψεται (35) | πάθος οὐ μέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ; | εἴθ' ἐμὲ πυρφόρος αἰθέρος ἄστηρ | ἢ τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν· | ποῦ γὰρ ἔτ' ἀθάνατον φλόγα λεύσσειν | ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην· (40) | λαιμότμητ' ἄχη δαιμονᾷ με, μελαν- | όνεκυν ὡς ἐπὶ πόρειαν· οὐδὲ τὸν | βάρβαρον ἐγὼ γουνάσομαι,

| οὐδ' ἔτ' ἐπ' ἐμαυτῷ κλαύσομαι. [Hos versus G. Burges in Classical Journal xxxviii. p. 321. sic descripsit: λαιμότμητ' ἄχη δαιμονᾷ με μελαν- | όνεκυν ὡς ἐπὶ πόρειαν· οὐ γὰρ ἔτι | γουνάσομαι τὸν βάρβαρον | οὐδ' ἐπ' ἐμαυτῷ κλαύσομαι. Dind.] V. 2. Vulgo πολυπονώτατον· sæpe permutantur πόνος et στόνος. V. 5. Pro ὅδε sensus postulat ἐμέ: mox vulgo ὁ et πάλαι. at πόλυς [sic] est eleganter dictus. Vid. Blomfield. ad S. C. Th. 5. V. 8. κοραξὶ [sic] δεῖπνον. Horat. 'pasces in cruce corvos.' V. 10. Vulgo χόροισιν [sic]: quod non capio: dedi χόρους [sic]: subaudi ἕλκουσα. V. 12. ψήφων κημὸν νεανίδων: reposui νεανιῶν. Etenim Mnesilochus, quasi puella esset, conqueritur se cum juvenibus commercium non habere, verum cum Glauceta—qui ψῆττα dictus est a Platone comico apud schol. ad Nub. 109. ideoque, ὄρνεον, utpote καταπύγων, fuit. Cf. Lys. 776. ὄρνεον—καταπυγωνέστερον: mox ψήφων κημὸς est proprie vasculum, quo Græci utebantur ad judicum lapides tenendos; hic dicitur de illo vase muliebri, quod tenet lapides virorum. V. 17. Pro κήτει, quod fuit Eurip. in Androm. teste schol. ad Avv. 847., restitui ψήττῃ. V. 24. Ex ἀπὸ δὲ erui τάδ' ἀπό. V. 26. Vulgo λιτόμεναν—'Αΐδα γόον φεύγουσαν. Rav. φλέγουσαν confirmat Musgr. conjecturam. Ipse erui φλέγειν γόοις ἄν. Precatur etenim Mnesilochus hominem, a quo passus est injusta, ejulationibus urere ipsum Orcum. Cum phrasi φλέγειν γόοις apte comparari potest Æsch. Pers. 401. σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν: ubi velim, ut id obiter moneam, exposuisset Blomfield. istud ἐκεῖνα, a Schutz. certo non intellectum; cujus tamen conjectura πάντα θῖν' in linguam peccat: tu lege, quod scripsit Æsch. πᾶν τὸ κῦμ' ἐπέφλεγεν. ibi opportune citat Brunck. e Virg.: 'clamore incendunt cœlum;' et, 'illam incendentem luctus;' quibus ipse addo, 'Martemque accendere cantu.' Necnon Hom. Ιλ. Ζ. 328. ἀϋτή τε πτόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε. V. 30. Vulgo πρῶτον: at πρωκτὸν tuetur v. sup. 236. 'Ανίστασ' ἵν' ἀφεύσω σε—et 248. Οἰμώζετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ. V. 31. Vulgo κροκόεντ': at metrum postulat κροκωτόν: cf. 253. κροκωτὸν—ἐνδύου λαβών. V. 33. Post ἱερὸν [sic] exstant ἔνθα γυναῖκες e manu glossographi. V. 36. Vulgo ἀμέγαρτον. Idem erratum sustulit Pors. in Choeph. 643. legendo οὐ θεμίστως pro ἀθεμίστως. V. 38. Vulgo καί: dedi ἥ. V. 41. ε. δαιμονῶν αἰολὰν νέκυσιν erui δαιμονᾷ με μελανόνεκυν ὡς. V. 42. Huc retuli verba, quæ servavit Suid. in γουνάσομαι. λιτανεύσω, παρακαλέσω· οὐκ ἔτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον οὐδ' ἐπ' ἐμαυτῷ κλαύσομαι. Hæc leviter mutata optime cum sermone Mnesilochi conveniunt. Et sane κλαύσομαι ἐπ' ἐμαυτῷ vix distant locutioni comicæ in v. sup. 952. τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ: necnon in Eccl. 880. μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος. Neque hic est unicus locus, qui suppleri potest e Lexico illo Aristoph. Poteram equidem egregiam Bent. conjecturam mirum in modum confirmare: sed mea omnia istiusmodi in aliud tempus reservo: in præsenti illud unum moneo diu homines doctos e Suid. supplevisse Nub. 970. et Thesm. 647. G. Burges.

1015. ΕΥ. In ed. Farrei: Εὐ. ὡς Ἠχώ. Quod convenit cum v. 1059. Berg.

1016. Vulgo legitur πῶς ἂν ἀπέλθοιμι, καὶ τὸν Σκύθην λάθοιμι· *utinam abire queam et Scytham comprehendere!* quo nihil excogitari potest magis absurdum. Sponte sua ex his enascitur genuina lectio ἐπέλθοιμι—λάθοιμι. Brunck. Lege ὑπέλθοιμι. Bent.

1017. Fo. λάθοιμι. Bent. At Bent. super λάβοιμι scripsit "recte." Dind.

1019. Frob. πρεδοῦσσαι. Alii προσιδοῦσα. Scal. πρός σε Διὸς λίταισιν ἄντομαι. vid. 1160. Bent. προσαυδῶσα. Vulgo προσιδοῦσα absque sensu. In Cod. προσαιδοῦσσα. Echus implorat opem, quæ montium antrorumque incolas Nymphas alloquitur. Brunck.

1022. In hoc cantico Mnesilochus modo ex sua, modo ex Andromedæ persona loquitur, ex animi perturbatione, quod facetissmum est. Brunck.

1024-5. Transponendæ sunt voces μόλις et σαπράν: σαπρὰν δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν | μόλις ἀπωλόμην ὅμως: quæ referuntur versibus 1022-3. ἄνοικτος ὅς μ' ἔθησε τὸν | πολυπονώτατον βροτῶν. Reisig.

1027. Leg.—ὀλοὸς, Ἄφιλον κρεμάσας κόραξι etc. Hotib.

1028. κρεμάσας. Vulgo ἐκρέμασε. Brunck.

1033. κήτει βορᾷ. Euripides in Andromeda, citante Schol. Avv. 847. κήτει φορβόν. Berg. Γλαυκέτῃ. Est vox anceps. Nam quum poeta Andromedam hic loquentem fingat, quam belluæ marinæ objectam fuisse fabulæ ferunt, videtur κήτει γλαυκέτῃ hic nihil aliud significare, quam *ceto marino*, quia θάλασσα a poetis Græcis ἐπιθετικῶς vocari solet γλαυκή. Sed re vera aliquem nomine *Glauceten* hic obiter notare voluit comicus, eundem scilicet, cujus inter ceteros lurcones et comedones mentio fit Pac. 1008. itemque in fragmento Platonis comici, quod recitat Schol. Nub. 109. Unde apparet, non absque sale *Glauceten* hic vocari *cetum*: ut

nempe ejus voracitas et helluatio indicaretur. Kust. Per oppositionem Glaucetem vocat cetum, quia instar ceti voret pisces. Sæpe a poetis mare dicitur *γλαυκόν*. ut Ran. 672. et Avv. 1339. Berg. *Γλαυκέτης*, famosus helluo. Hujus nomine tanquam aptissimo epitheto ad exprimendam monstri marini voracitatem utitur. Brunck.

1035. Respicere per jocum videtur Æsch. Furiarum *ὕμνον δέσμιον*. Hotib.

1036. Verba *ὡς* —— *πάθεα* v. 1040. inclusive sunt parenthesi coercenda. Reisk.

1037. seqq. Legendum censeo: *Ὡς μέλ.*——*ἐγὼ, τάλας*, (*iamb. senar.*) | *Ἀπὸ δὲ συγγόνων. Ἀλλ' ἂν' ἄνομα πάθε' ἄ-* (*dochm.*) | *φατα λείπει με νῦν*, (*dochmius, clausula.*) (Corrupte etiam legebatur, *πάθεα φῶτα λιτομέναν.*) *Ἀΐδα γόον φλέγουσαν*, etc. (*anacreont.*) ex interpretatione habetur in vulgatis *Πολυδάκρυτον Ἀ. γ. φ.* *Ἅιδου*, Orci, seu *νεκύων*, mortuorum, dicuntur, quæcumque sunt tristissima atque abominanda. Sic Æsch. Agam. 1056. *δίκτυον ᾅδου* vocatur indusium, quo irretitus miserrime periit Agamemnon; Clytæmnestra ibidem 1176. audit *ᾅδου μήτηρ*; Soph. Antig. 1181. *νυμφεῖον ᾅδου* dicitur nefandus ille specus, quo viva detruditur Antigone; sicut Eurip. Cycl. 388. Polyphemus, Græcos trucidans, *ᾅδου μάγειρος*. Et hæc quidem dira atque infesta indicant; quæ vero Eurip. Suppl. 773. dicuntur *ᾅδου μολπαὶ*, nihil aliud sunt quam cantus flebiles, Orco digni; neque alio pertinet quod Eurip. Phœn. 1496. se ipsa appellat Antigone *βάκχαν νεκύων*, baccham mortuorum, i. e. tristissimam, *οὐ Διονύσου βάκχαν, ἀλλὰ νεκρῶν*, ut recte scholiasta. Nam quod furiam nonnulli interpretantur, alienum est. Hotib.

1038. Post v. 1038. aliquid deesse credo. Brunck.

1039. *ἀπὸ δὲ συγγόνων ἀλλ' ἂν ἄνομα π.* Locus hic est obscurus et proculdubio corruptus, quem tamen absque ope meliorum Codd. ægre quis emendaverit. Kust. *ἀπὸ δὲ συγγόνων αἰνὰ, ἄνομα*. Reisk. Scal. *ἄλλα* vel *ἄλλαν*. Dind.

1041. *γόον φλέγουσαν.* Mendose vulgo *φεύγουσαν*. Genuinam lectionem, si bene commemini, Musgr. acceptam fero. Sed Eurip. locum non recordor, cujus occasione emendationem hanc protulit. Alibi, scilicet ad Rhes. 110. exemplum suppeditat commutationis verborum *φεύγειν* et *φλέγειν*. Hujus metaphoricum usum observavi ad Æsch. Pers. 393. Sequens versus in Cod. sic scriptus est; *αἶ αἶ αἶ αἶ ἓ ἓ* —. Brunck. *φλέγουσαν* Brunck. ad Æsch. Pers. 393. sed ex Musgr. furatus ad Eurip. Orest. 1402. Pors.

1044. *κροκόεντ' ἐνέδυσεν. κροκόεντα*, a nominativo singulari *κροκόεις*, hic idem significat, quod alias *κροκωτὸς* vel *κροκωτὸν*, i. e. crocota vel vestis croceí coloris: qua de re vide quæ notavit illustr. Spanh. ad Callimach. p. 100. Kust.

1048. *ἐποικτερεῖ.* Sententiæ ductu hoc reposui, pro vulgato *ἐπόψεται*, quod ineptum est. Brunck. *τίς ἐμὸν οὐκ ἐπόψεται Πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ*; Si nemo non adspecturus est ejus miserias, auxilium expectari potest. Fidei malæ est illud *οὐκ*, natumque fortasse ex *ἐμόν*. Utroque deleto, jam et versus apparet dochmaicus. Dein quid sibi volunt illa *πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ*? Vide an rem tetigerim, locum sic refingens: *Ὦ κατάρατος ἐγώ! τίς ἐπόψεται* | *Πάθος ἀμέγαρτον; ἐπεὶ κακῶν περιουσία.* O me diris devotam! Haud invidendas fortunas quis respiciet? nam malorum est abundántia. Hotib.

1049. Eurip. Hec. 193. *ἀμέγαρτα κακῶν*. Berg.

1050. *εἴθε με.* Pro *με* lege *μοι*, quæ vox hic redundat, ut sæpe alibi apud Atticos. Non enim optat Mnesilochus, ut ipse, sed ut barbarus fulmine perdatur. Notet hic autem lector singularem fulminis periphrasin, *πυρφόρος αἰθέρος ἀστήρ*. Kust. *μοι*. Reisk. *εἴθε με· utinam me.* Optat mortem, quia non amplius jucundum ipsi sit vivere. Kust. vertit quasi esset *εἴθε μοι*, et ita vult emendare. Berg.

1051. *τὸν δύσμορον.* Hoc etiam sententia flagitat: absurde vulgo *τὸν βάρβαρον*. Brunck. Non male Bisetus *καὶ τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν*. Possis tamen et reponere *Τῷ βαρβάρῳ ἐξ.*, *σὺν* intellecto. Hotib. Reliquerat poeta, ni fallor, *τὸν τάρταρον ἐξολέσειεν*. Eldik. (in Schæferi Thesaur. Crit. p. 209.)

1054. *λαιμότμητ' ἄχη.* Locus hic proculdubio iniquas librariorum manus passus fuit. Quis enim hic est sensus? quæ constructio? Inopia tamen meliorum Cod. tacere hic cogor. Kust. *δειμαίνων αἰόλᾳ* et *πορείᾳ*. Reisk. Alii *διαμένων* vel *δαιμόνων αἰόλων*. Bent. *λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλᾳ νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ*. Ordo est, *ὡς ἐκρεμάσθην ἐπὶ πορείᾳ αἰόλᾳ νεκύων, δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα*. Vulgo *δαιμόνων*, tanquam si esset pluralis genitivus, quum sit participium verbi *δαιμονᾶν*. In istis autem *δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα* subauditur vel *κατὰ* vel *διά*. Perinde est ac si dixisset *δαιμονῶν ἄχεσι λαιμοτμήτοις*. Mendosa est etiam vulgata scriptura *αἰόλαν πορείαν*. Ad latus olim pingi solitum *ι*, mutatum fuit in *ν*, quod millies contigit. *ἐπὶ*, quo sensu hic positum est, tertium casum regit: *ἐκρεμάσθην ἐπὶ θανάτῳ*.

Dativus autem *νέκυσιν*, figura poetis usitata, quam Colophoniam vocant, est pro genitivo *νεκύων*. De ea vide quæ notavi ad Eurip. Phœn. 85. Brunck. Hesych. *δαιμονᾷ, ὑπὸ δαίμονος κατέχεται*. Suidas: *δαιμονᾷν, ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι, καὶ μαίνεσθαι*. Posteriore significatione, scilicet pro *lymphata mente furiari*, hic adhibitum. Æsch. S. Th. 1003. *ἰὼ πάντων πολυπονώτατοι· | ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ*. Choeph. 564. — *ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς*. Eurip. Phœn. 899. *ὡς δαιμονῶντας, κἀνατρέψαντας πόλιν*. Id.

1059. *ἐπικοκκύστρια*. Eustath. ad Od. Ξ. p. 1761. 26. ed. Rom. in hoc loco comici nostri olim legit *ἐπικοκκάστρια*, et sic Suid. v. *ἠχὼ*, ubi nos vide. Kust. Ed. Farrei *ἐπικοκκάστρια*. Berg. *ἐπικοκκύστρια*. Sic recte Kust. e Biseti emendatione edidit. Vett. edd. *ἐπικοκκάστρια*. Mendosius Cod. *ἐπικοκκάστρεια*. Brunck. *ἀοιδὸς ἐπικοκκάστρια* Eustath. p. 1761. lin. 26. ed. Rom. = 546. Bas. Pors. Male ad fragmenta retulit Brunck. No. 138. notante Pors. Adverss. p. 281. Dobr. *ἐπικαχάστρια* Suid. Ms. *ἠχώ*. Pors. Ed. Med. *αὐτῷ δὸς ἐπικοδασρια* (sic). Ni fallor, in *ἐπικαχάστρια* propendebat Pors. Dobr. Suid. Ms. Harlei. 3100. in *ἠχὼ* habet *ἐπὶ κακοστρά* (τ), ut a Burges. didici. Id.

1060. *ἥπερ πέρυσιν*. Ex hoc loco clare colligi potest, Eurip. proximo ante Thesmoph. Aristoph. anno Andromedam docuisse. Introduxerat enim Eurip. in fabula illa personam *Ἠχοῦς*, quam Aristoph. illius ridendi gratia, hic imitatur. Kust.

1062. Fo. *τὸ σαυτοῦ*. Bent.

1064. An *γόων*. Bent.

1065. Sunt ipsius Eurip. ex Androm. versus, quos Latinos fecerat Ennius: 'Quæ cava cœli signitenentibus Conficis bigis—.' Brunck.

1066. *ὡς μακρὸν ἵππ*. Citat Suid. v. *ἵππευμα*. Sunt hæc autem ipsissima Eurip. verba, ut vel ex Schol. Theoc. ad Idyll. ii. patet, ubi hunc ipsum locum Eurip. tribuit. Ait enim: *ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ Νὺξ, Εὐριπίδης. ὦ Νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις, ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα*. Eundem locum Eurip. expressit Ennius apud Varron. lib. iv. de Ling. Lat., ubi Andromeda Nocti dicit: 'quæ cava cœli signitenentibus Conficis bigis.' Sic enim locum emendavit divinus Scal. in notis ad Varron. quem nec locus hic Aristoph. fugerat. Kust.

1067. *ἀστεροειδέα*. Vid. Schæfer. ad Schol. Apollonii p. 150. Dind.

1068. Suid. *αἰθήρ*. Pors.

1070. Vid. Pors. ad Eurip. p. 420. Dind.

1073. *στωμυλλωμένη*. Legendum aut *στωμυλλομένη*, aut ut ed. habet Farrei, *στωμυλωμένη*. Berg. Gry. *στωμυλλομένη* bis cum o. Bent. Lege *στωμυλλομένη* ob metrum, ut videtur legisse Kust. in indice; et paullo ante, *γραῦ*, abjecto sigmate, quod ex initio sequentis vocabuli male repetitum est. V. Lys. 506. Pors. Sunt versus anapæstici. Vulgatum *στωμυλλωμένη* nec metrum admittit, nec agnoscit Græca lingua. In Cod. *στωμυλομένη*. In Junt. *στωμυλωμένη*. Brunck.

1080. Cum hi sint anapæstici: expuncto articulo scribendum *τί κακόν*; E. *τί κακόν*; Hotib. Dele utrumque *τό*. Bent. Dele *τό*. V. infra 1085. Pors.

1083-5. *σὶ λαλεῖς*. Barbaro lictori *σί* valet *τί*. Brunck.

1086. *πωτετοπώνη*; id est *πόθεν ἡ φωνή*; Berg. Brunck. *πωτεπωνή*: i. e. *ποῦ ἡ φωνή*. Bent. Et sic dividit voces Tyrwhit. *πώτε τὸ πωνή*. Dind.

1087. *σὺ λαλεῖς*; Sic bene Cod. *Tune loqueris?* Brunck. *σὶ λαλεῖς* Ed. Kust. Pors.

1088. *κλαύσαιμι*. Pro *κλαύσει*, sive communiter *κλαύσῃ*. Berg. Lege bis *κλαύσεμι* — et *κακκάσκῃ*. Bent. Vulgo bis *κλαύσαιμι*. Unde sensum quidem elicuit interpres; sed depravata sunt verba, quæ ad metri ductum restitui: *κλαύσει* — *κλαύσει*. Monometer est anapæsticus. Sequens versus dimeter est, in quo male vulgo *κακκασκί μοι*. Est autem pro *καγχάζεις με*. Brunck.

1089. *κακκάσκιμοι*. Pro *καγχάζεις*. Berg.

1093. Hoc et seq. v. quæ post Scytham repetere debuit Eurip. verba, male omittunt Cod. et impressi. Brunck.

1096. *λάβε τῇ μιαρᾷ*. Pro *τὴν μιαράν*. Berg.

1097. *λαλοκαικαταρατογύναικο*. Pro *λάλον καὶ κατάρατον γυναῖκα*. Berg. *λάλο καὶ κατάρατο γυναικό*. Tyrwhitt.

1100. *τέμνων κέλευθον*. Sic Eurip. Phœn. 1. de sole: *οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν*. Et in epigrammate apud Athen. p. 61. b. itidem de sole: *ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, ἧλιε, τέμνων*. Latini etiam *secare viam* dicunt: unde apud Lucret. lib. v. *via secta*. Kust. *πόδα τίθημ' ὑπόπτερον*. Id est, *alatis volo pedibus*. *πόδα τιθέναι* Græcis proprie est *ire, ambulare*, etc. Eurip. Rhes. 571. *ἐν σκότῳ τιθεὶς πόδα*, i. e. *in tenebris ambulans*. Idem Hel. 1544. *ἁβρὸν πόδα τιθεῖσα molliter incedens*, non, ut ibi interpres, *mollem pedem componens*. Idem Electr. 999. *ἵν' ἔξω τοῦδ' ὄχου στήσω πόδα*, ubi lego *θήσω πόδα*. Sic *τιθέναι ἴχνος* pro *ambulare, incedere*, idem Eurip. Orest. 146. *λεπτὸν*

ἴχνος ἀρβύλης τιθεῖτε, suspenso gradu incedite. Et in ead. fab. 859. *θὲς εἰς χορὸν, ὦ φίλα, ἴχνος· pone in choro, o amica, vestigium,* i. e. *salta:* sequitur enim, *ὡς νεβρὸς οὐράνιον κουφίζουσα πήδημα.* Kust.

1101. Apollon. lib. iii. de Perseo: *Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆι κομίζων*: quem locum citavit Bisetus. Berg.

1102. Sic vulgo legitur hic versus: *κάρα κομίζων — τί λέγει τῇ Γοργόνος πέρι*; ubi frustra numeros quæras: repono *τί λέγι Γοργόνος πέρι*; In Junt. aliisque vett. excusum *λέγι*. In Cod. versus hic et præced. omissi sunt. Brunck. *τί λέγει τῇ*. Ed. Farrei *λέγι*, ut mox iterum: *τῇ* autem pro *τῆς*. Berg. Dele bis *τῇ* et lege bis *Γοργόνο*. et *λέγι* cum Gry. Bent.

1103. *τὸ γραμματέο.* Pro *τοῦ γραμματέως σὺ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος καλεῖς*, ut aliquem scribam publicum perstringat. Ita Bisetus. Est autem difficile intelligere Scythæ verba græcissantis semibarbare. Berg.

1104. *Γυργό τοι κἀγὼ λέγω.* Ed. Farrei *λέγι*, ut paulo ante, barbaro convenienter. *Γοργό τοι* autem pro *Γοργόνα τοι.* Berg. *Γοργό τοι κἀγὼ λέγι.* Sic Cod. et vett. edd. Est autem *γοργὸ* pro *γοργῶ*, quod adverbialiter accipio, ut alibi *μορμώ*. Tantumdem hic valet, ac *βάλλ' ἐς κόρακας.* Brunck.

1106. *ναῦν ὅπως, ὡρμισμένην.* Eurip. Herc. Fur. 1097. *τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως, ὡρμισμένος —.* Hac comparatione utuntur tragici, ad vinculorum firmitatem significandam. Attii Prometheus apud Cic. Tuscul. ii. 9. 'Aspicite religatum asperis Vinctumque saxis. Navem ut horrisono freto Noctem paventes timidi adnectunt navitæ; Saturnius me sic infixit Jupiter.' Brunck. De Attii fragmento vid. Reisig. i. p. 315. Dind.

1108. *οὔκιμι λαλῆς σύ.* Barbare pro *οὐχὶ μὴ λαλῇς σύ.* Berg. Lege *λαλῆσο.* Bent. L. *οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ*: i. e. *οὐχὶ μὴ λαλήσεις σύ.* Pors. *οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ.* Id est, *οὐχὶ μὴ λαλήσεις σύ.* Vulgo fractis pedibus *οὔκιμι λαλῆς σύ.* Brunck.

1109. *κατάρατο τολμᾷς; ἀποτανουμένη λαλᾷς.* Pro, *ὦ κατάρατε, τολμᾷς ἀποτανουμένη λαλεῖν*; *scelesta, audesne loqui moritura?* In ed. Farrei non est interrogationis nota post *τολμᾷς*. Dixit autem *ἀποτανουμένη*, ut alias Scytha hic solet asperatas mutare in tenues, ut dixi. Berg.

1111. *οὐ παρθέν' ἐστὶ* etc. Pro, *οὐ παρθένος ἐστιν, ἀλλ' ἁμαρτωλὸς γέρων, καὶ κλέπτης καὶ πανοῦργος.* Berg.

1112. Lege *κλέπτο.* Bent. *καὶ κλέπτο.* Sic Cod. et vett. edd. In recentioribus jugulato metro *κλέπτω.* Brunck.

1114. *σκέψαι τὸ σκῦτο μῆτι μικτὸν παίνεται.* Pro *σκέψαι τὸ σκῦτος μή τι μικρὸν φαίνεται.* Recte autem Bisetus *σκῦτος* exponit de *pene corinceo* in comœdiis usitato, quem comicus in Nub. 539. describit. Nam et hunc Mnesilochum talem habuisse apparet, supra 641. et 240. *μικτὸν* autem pro *μικρὸν*, ut dixi cum Biseto, nisi forte *μικκὸν* legendum, quod pro *μικρὸν* occurrit in Acharn. 909. et est Bœoticæ dialecti. Sed Scytha in ceteris non loquitur Bœotice. Berg. Scal. *κύστο μή τι.* mox lege *μικκόν.* Bent. Vulgo sic legitur hic versus: *σκέψαι τὸ σκύτο μῆτι μικτὸν παίνεται.* Sic autem ad eum commentatur Kust. *Scal. τὸ κύστο. Sed quis barbarismos Scythæ, quem Aristoph. ut jam ante diximus, de industria vitiose loquentem facit, emendare queat? ubi enim semel a recta via discesseris, omnia incerta sunt.* Bene! sed cur, malum, Kust. nos non docuit, quænam sit illa *recta via*, cui semper insistere debeamus? Usquedum aliam quis tutiorem mihi monstret, ea, qua cœpi, pergam, ductumque sequar constantis et certi canonis metrici, ad quem exactum illud *σκύτο* prorsus vitiosum esse deprehenditur. Unde venerit difficile dictu est. En scripturam Cod. *σκέψαι τὸ σηντο μῆτι μικτὸν παίνεται.* In Junt. excusum, *σκέψαι τὸ σκυτομῆτι. μικτὸν παίνεται.* In Venet. *σκέψαι τὸ σκῦτοι μῆτι μικτὸν παίνεται.* Ista qui vel scripserunt, vel excudi fecerunt, utique non arbitrabantur a quoquam ea intellectum iri, nedum ipsi ea intelligerent. Certum est mendosum esse *τὸ σκύτο*, quod Scaliger vidit: at quod ipse suggerit, *τὸ κύστο*, nescio quid ei significaverit. Ad eum modum, quo barbarissat Scytha, esset pro *τὸν κύσθον.* Sed qui subito sexum mutavit Mnesilochus? Dixerat Scytha, *Virginem eum non esse, sed flagitiosum senem*: adderetne, *Si mihi non credis, cunnum inspice: num tibi nam parvus videtur?* Ego cum bona Kust. et Scal. venia certissime repono, *σκέψαι τὸ πόστη· μή τι μικτὸν παίνεται*; id est *σκέψαι τὴν πόσθην· μή τι μικρὰ φαίνεται*; — *πόσθη, ψωλή, mentula.* V. Nub. 1014. In *τὸ πόστη* eadem est barbarismi ratio, quæ infra 1126. in *τὸ κεπαλή*, pro *τὴν κεφαλήν*. Interrogativum est *μή τι num.* Æsch. Prometh. 967. *μή τι σοι δοκῶ ταρβεῖν*; Brunck.

1115. Unum *δεῦρο* delendum. Bent. Reisk. Perperam vulgo in hoc versu geminatur adverbium *δεῦρο.* Brunck.

1116. Æsch. Prometh. 275. *συμπονήσατε* | *τῷ νῦν μογοῦντι. ταὐτά τοι πλανωμένη* | *πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.* Brunck.

1118. *οὐ ζηλῶ σι σέ.* Sic Cod. *σι* pro *τι* ut supra 1083. Brunck.

1119. *ἀτὰρ εἰ τό.* Pro *ἀτὰρ εἰ τὸν πρωκτὸν δεῦρο περιεστραμμένον οὐκ ἐφθό-*

νησας, αὐτὸν πύγιζε ἄγων. aut *οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτὸ* pro *οὐκ ἐφθόνησά σοι, αὐτὸ* etc. Sic subaudiendum *θέλεις.* BERG.

1120. Lege *ἐπτόνησά σ' αὐτό.* BENT. *οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτό.* Pro *οὐκ ἐφθόνησά σοι αὐτόν.* Perperam vulgo *ἐπτόνησας.* BRUNCK.

1122. Hic versus ex Andromeda desumptus videtur Pors. ad Eurip. p. 79. DIND.

1123. Pro *εἰ σφόδρα ἐπιθυμεῖς τὸν γέροντα πυγίσαι, τὴν σανίδα τρήσας ἐξόπισθε πρώκτισον.* BERG. *γέροντο πύγισο.* TYRWHITT.

1125. *δέμας.* Metri gratia scribendum est *δεσμὰ*, ut recte monuit Bisetus. BERG. Gry. *δέσμα.* BENT. Lege *δεσμὰ* ex Biseti conjectura, quam et probat Kust. PORS. *λύσω δεσμά.* Sic bene excusum in minoribus Batavis: in aliis manifesto errore *δέμας.* Quid absurdius quam hujuscemodi mendas revocare? BRUNCK.

1126. *τὸ κεπαλῆς.* Pro, *τὴν κεφαλὴν ἄρα ἡ ξιφομάχαιρα ἀποκόψει αὔτη.* BERG.

1127. *ξιπομάκαιραν.* Sic Cod. et Junt. aliæque vett. *ἀποκεκόψι* pro *ἀποκεκόψει*: in Cod. *ἀποκεκόψο.* Vulgo *ξιπομάκαιρον ἀποκεκόψοι.* BRUNCK.

1128. Lege ΕΥ. *αἶ.* BENT.

1129. *ἀλλ' οὐκ ἂν δέξαιτο.* Metrum claudicat, cui consuletur, si scribas, *ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο.* KUST. *ἀλλ' οὐκ ἂν οὖν δέξαιτο*, aut *ἂν ἀναδέξ.* REISK. *ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο.* Sic bene Kust. in notis. Vulgo, claudicante versu, *ἀλλ' οὐκ ἂν δέξαιτο.* BRUNCK. Lege *ἐσδέξαιτο.* Gry. *δείξαιτο.* BENT. *ἂν ἐνδέξαιτο* Kust. recte, ut videtur. Simile mendum exstat in quibusdam edd. Eccl. 727. PORS.

1130. Suis verbis loquitur Eurip. Sic enim ille in Med. 301. *σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά, | δόξεις ἀχρεῖος, κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.* Megara apud eundem in Herc. Fur. 298. *φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών, | σοφοῖσι δ' εἴκειν, καὶ τεθραμμένοις καλῶς· | ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς, ὑποβαλὼν φίλ', ἂν τύχοις.* Eurip. in eandem sententiam exstat versus apud Stob. Floril. Grotii p. 29. *δόξει τις ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων, οὐκ εὖ λέγειν.* BRUNCK. Soph. apud Athen. p. 433. *διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ οὐκ ἂν πλέον τέρψειας μὴ πιεῖν διδούς.* BERG.

1132. V. Nub. 479. BERG.

1133. *ἐπιτηκίζει μοι.* Forte *ἐπιτήκιζέ μοι*, pro *ἐπιθήκιζέ μοι*, a *πιθηκίζειν.* Eqq. 1281. *ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.* BERG. *ἐπιτήκιζε.* Perperam vulgo contra metri legem *ἐπιτηκίζει.* Verbum *πιθηκίζω* occurrit Vesp. 1290. *ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.* BRUNCK.

1135. *μάστιγαν* barbare pro *μάστιγα*, quod habent impressi cum absono hiatu. In Cod. *μαστιγᾶν.* BRUNCK. Lege vel *μάστιγας* vel *μάστιγος.* BENT.

1136. Locus strophicus, quem, expunctis nonnullis glossematibus, ita videbar mihi restituere: *Παλλάδα φιλόχορόν γ' ἐμοὶ στροφή.* (*glycon.*) | *Δεῦρο — χορὸν*, (*dactylic. hephthem. logaœd.*) | *Π., ἄζ. κούρην*, (*dactylic. trim.*) | *Ἡ πόλιν σφετέραν ἔχει*, (*glycon.*) | — — — — | — — — — | *Φάνηθ', ὦ τυράν-* (*dochmius*) | *νους στυγοῦσ', ἅπερ εἰκός!* (*pherecrat.*) | — — — — | — — — — | — — — — | — — — — | — — — — *ἀντιστρ.* | — — *ὑμέτερον*, | *Οὗ δῆτ' ἀνδράσιν οὐ θε-* | *μιστὸν ὄργια σέμν' ἐσο-* | *ρᾶν θεαῖν, ἵνα λαμπάσι* | *Φαίνετ' ἄμβροτος ὄψις!* | *Μόλετον, ἀντόμεθα*, | *Θεσμοφόρω πολὺ πότνα!* | *Εἰ καὶ πρότερον ἐπηκόω* | *Ἀφίκεσθ', ἱκετεύομεν*, | *Ἐνθάδ' ἔλθετόν ἡμιν!* HOTIB.

1140. et sqq.

στρ. α'. *ἡ πόλιν ἡμετέραν ἔχει*
β'. *καὶ κράτος φανερὸν μόνη,*
κληδοῦχός τε καλεῖται,

Παλλάδα τὴν φιλόχωρον ἐμοὶ
α'. *δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χόρον* [sic],
παρθένον ἄζυγα, κουρᾶν.

ἀντιστρ. α'.

ἑσμὸς γάρ σε καλεῖ γυναικ-
δ'. *ῶν, ἔχουσα δ' ἐμοὶ μόλοις*
Εἰρήνην φιλέορτον·

ὦ πότνι' ἄλσος ἐς ὑμέτερον,
ζ'. *οὗ δῆτ' ἀνδράσιν εἰσορᾷν*
οὐ θέμις ὄργια σεμνά.

στρ. β'.

ε'. *ἥκετ' εὔφρονες ἵλαοι*
θεαί· σὺν λαμπάσι φαίνετον
η'. *ἄμβροτον ὄψιν, ἔλθετον*
μόλετον, ἀντόμεσθα,

ἀντιστρ. β'.

Θεσμοφόρω πόλυ [sic] *πότνια·*
εἰ γὰρ πρότερόν ποτ' ἐπ-
ηκόω ἐνθάδ' ἤλθετον,
νῦν ἀφίκεσθον ἡμῖν.

ἐπῳδός.

γ'. *φανῆτ' ὦ τυράννους*
στυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός.

Inter hæc versuum et vocum sedes mutavi, tam sententiæ quam metri causa. Quomodo carminis membra vulgo disponantur, literæ appictæ indicant. Quod ad voces mutatas, in v. 4. dedi *φιλόχωρον.* Similiter dii appellantur *φιλοπόλεις* ab Æsch. S. c. Th. 161. V. 6. Vulgo *κόρην.* At tautologa sunt *παρθένον ἄζυγα κόρην.* Herman. de Metr. p. 232. *κούρην*: debuit *κουρᾶν*: i. e. ad *χόρον* [sic] *κουρῶν* invocatur Pallas virgo. Cf. Æsch. Suppl. 156. *ἀδμῆτος ἀδμής, θεὰ* (sic enim lege pro *ἀδμήτας ἀδμήτα*) *ῥυσίος γενέσθω.* et sic in Agam. 1277. *μάντις μάντιν*: et

Eum. 997. φίλας φίλαι. et in Eurip. Iph. A. 1315. emendavi ἐπὶ κούραν κούρα: vide Classical Journal, No. xviii. p. 297. His adde Achill. Tat. v. 17. p. 454. ἐλεῆσόν με γυνὴ γυναῖκα, citatum a Lobeck. ad Ajac. 175. V. 7. Pro δῆμος reposui ἑσμός. Etenim exstat ἑσμὸς γυναικῶν in Lys. 353. Vid. et Vesp. 1107. Eadem vox a Stanleio restituitur Æsch. Suppl. 231. et restitui debet carmini apud Athen. p. 253. D. vice Σεμνὸν ὅθι φαίνεθ' οἱ φίλοι, legendo ὅθι φαίνεθ' ἑσμὸς χοἰ φίλοι; certe ibi σεμνὸν est plane ineptum. V. 11. Vulgo οὐ θεμιτὸν εἰσορᾷν. at alibi θεμιτὸν expulit θέμις. In Phœn. 621. bene reposuit Grotius θέμις. V. 12. θεῶν vulgo hic adsutum ad v. 14. detrusi: et ex θεῶν ἵνα erui Θεαὶ σύν. V. 20. ἱκετεύομεν delevi gl. scilicet verbi ἀντόμεσθα in strophico. V. 21. Vulgo φανῆθ' et στυγοῦσ' accipitur pro στυγοῦσα, perperam. Hic omnes invocantur deæ, Pallas, Pax, Ceres, et Proserpina. G. Burges. προῳδός. Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ | δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορόν, | παρθένον, ἄζυγα κούρην, | στροφὴ α'. ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει, | καὶ κράτος φανερὸν μόνη, | κληδοῦχός τε καλεῖται. | μεσῳδός. φάνηθ', ὦ τυράννους | στυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός. | ἀντιστροφὴ α'. δῆμός τοί σε καλεῖ γυναι- | κῶν· ἔχουσα δέ μοι μόλοις | εἰρήνην φιλέορτον. | στροφὴ β'. ἥκετ' εὔφρονες, ἵλαοι, | πότνιαι ἄλσος ἐς ὑμέτερον, | οὗ δὴ ἀνδράσιν οὐ θεμιτὸν εἰσορᾷν | ὄργια σέμν', ἵνα λαμπάσιν | φαίνετον ἄμβροτον ὄψιν. | ἀντιστροφὴ β'. μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθα, | Θεσμοφόρω πολυποτνία. | εἰ καὶ πρότερόν γέ ποτ' ἐπηκόω | ἤλθετε, νῦν ἀφίκεσθον, ἱκε- | τεύομεν, ἐνθάδε γ' ἡμῖν. Libri veteres, οὗ δὴ ἀνδράσιν οὐ θεμιτὸν εἰσορᾷν ὄργια σεμνὰ θεαῖν, ἵνα λαμπάσι, et in antistropha, ἀντόμεθ', ὦ Θεσμοφόρω πολὺ πότνια. εἰ καὶ πρότερόν ποτ', (alii εἰ γὰρ πρότερόν ποτ') ἐπηκόω ἤλθετον, et in fine ἐνθάδ' ἡμῖν. Delevi θεαῖν, quod adhæsisse videtur ex v. 948. ubi ὄργια σεμνὰ θεαῖν legitur. In tertio posteriorum stropharum versu, qui Glyconeus est syllaba ab initio dempta, in fine autem adjecto Cretico, quod genus sæpius invenitur, in stropha notanda est crasis in verbis δὴ ἀνδράσιν. Herm. Alteram stropham et antistropham aliter scripsit Reisig. i. p. 305.: στροφὴ β'. ἥκετ' ἄλσος ἐς ὑμέτερον, | Πότνιαι, εὔφρονες, ἵλαοι, | οὗ δὴ ἀνδράσιν οὐ | θεμιτὸν εἰσορᾷν | ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἵνα λαμπάσι φαίνετον | ἄμβροτον ὄψιν. | ἀντιστροφὴ β'. μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὦ | Θεσμοφόρω πολυπότνιαι, | εἰ καὶ πρότερον | πώποτ' ἐπηκόω | ἤλθετον, ἔλθετε νῦν, ἀφίκεσθ', ἱκετεύομεν, | ἐνθάδ' ἐν ἡμῖν. Conf. Reisig. præfat. p. xxii. Dind.

1138. Gry. παρθένων. Bent.

1139. ἄζυγα κόρην. Corrige typothetæ errorem [ἄζυρα]. Brunck.

1140. ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει. Unde πολιοῦχος. In Eqq. 578. ὦ πολιοῦχε Παλλάς. Berg.

1142. κληδοῦχος. Uti hic Pallas, sic apud Eurip. Iphig. Taur. v. 132. Diana vocatur κληδοῦχος. Kust.

1143. ὦ τυράννους στυγοῦσα. At tunc Athenienses non putabant Minervam esse inimicam tyrannis, quum Pisistratus, semel a tyrannide dejectus, subornaret mulierem quandam Phyam nomine, quæ ipsum tanquam Minerva scilicet restitueret in pristinum locum; quæ fallacia licet inepta videatur, tamen tunc apud credulos nimis Athenienses Pisistrato successit. Vide Herodot. in Clione. Berg.

1150. Perperam vulgo οὗ δὴ ἀνδράσιν. Ad vitandum hiatum scribi debuit δῆτ'—. Brunck.

1152. θεαῖν ὑπὸ λαμπάσι. φαίνετον. Reisk.

1153. Scal. ἐνὶ λαμπάσι. Dind.

1155. Gry. ἀντόμεσθ'. Bent. αἰτούμεθ'. Reponenda sincera lectio, quam exhibent editt. antiquæ, ἀντομεθ'. Typothetæ errore in Frob. primum excusum fuit αἰτόμεθ', quod per subsequentes propagatum, demum prava emendatione mutatum fuit in αἰτούμεθ'. Genuinum tamen in Scal. excerptis enotatum fuerat. Somniculose Kust. fidem hic secutus sum. Brunck.

1157. εἰ γὰρ πρότερόν ποτ' — ἤλθετον, νῦν ἀφίκεσθον. Pro γὰρ ed. Farrei hic habet καὶ, quod magis placet; solet enim in hac formula occurrere καί. Soph. Œd. Tyr. 172. τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι, εἴποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει etc. Hippocrates epist. 11. νῦν οὖν εἰ καί ποτε ἄλλοτε βοτανολόγησον. Sic εἴπερ τις καὶ ἄλλος, ut Nub. 355. Thucyd. lib. i. in priore oratione ap. Lacedæm. καὶ ἅμα εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι νομίζομεν ἄξιοι εἶναι. Berg. Legitur καὶ in antiquioribus exemplaribus typis exaratis omnibus, et in Ms. Rav. In Frob. primum inveni γὰρ exemplaribus propagatum recentioribus, Æm. Porti, Lugd. Batavorum, Kust. Brunck. etiam Burman. Reisig.

1158. ἤλθετον. ἠλθέτην Elmsl. ad Acharn. p. 196. Dind.

1161. Thucydides lib. i. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται pacti ut captivos reciperent. Plura inveniri possunt. Berg.

1162. Gry. μηδαμή. Bent. μηδαμῇ. Vulgo μηδαμᾶ forma Dorica, quæ in senariis locum non habet. Lys. 733. μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῇ. Soph. Phil. 789. ἔχετε τὸ πρᾶγμα. μὴ φύγητε μηδαμῇ. Brunck.

1167. Lege μοῦ ποτε—ἀκούσετ'. BENT. κακῶς ἀκούσετ'. Perperam vulgo et solœce ἀκούσαιτ'. BRUNCK. Scribendum ἀκούσηττ'. ELMSL. ad Acharn. p. 96. Qui vel novit quoties αι et ε permutentur, vel legit notata Dawes. Misc. Crit. p. 222. assentietur reponenti ἀκούσετ'. PORS. Ita Bent. et Brunck. sed barbare, ut monet Elmsl. Add. ad Acharn. 295. post Dawes. p. iii. Porson. autem in errore juvenili non diu perstitisse satis liquet ex ejus nota ad Athen. xi. p. 494. D. (Adverss. p. 130.) quem locum, ut et Valck. ad Phalar. p. xxii. indicat ad Dawes. locum Th. Kidd. DOBR. Georg. Lecapenus, Matthæi Lectt. Mosq. t. ii. p. 56. ἀκούσομαι δεῖ γράφειν τὸν μέλλοντα κατ' Ἀττικοὺς, καὶ οὐκ ἀκούσω. Sed Donatus ad Terent. Andr. iii. 4. 13. "QUIDNAM AUDIO] Legitur et AUDIAM. Menander enim sic ait: τί δῆποτ' ἀκούσω;" Lex. SG. Bekk. p. 372. Ἀκουσέτην Σοφοκλῆς ἔφη. ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. Sed ibid. p. 369. 13. Ἀκουσείων: ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς. Unde forsan legendum Ἀκουσείειν. Aliter Kiddius ad Dawes. p. 595. DOBR.

1168. τοῖσιν ἀνδράσιν ὑμῶν. Cohærent ista verba. Sed haud deterius scribere potuit poeta ὑμᾶς διαβαλῶ, ellipsi præpositionis διὰ, hac constructione: δι' ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, διαβαλῶ ὑμᾶς τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσι. Et hoc sincerum esse opinor. BRUNCK.

1172. ὦ 'λάφιον. Pro ὦ Ἐλάφιον. Est autem hæc Elaphium meretricula et saltatrix, quam adduxit secum Eurip. ad decipiendum Scytham, ut ex ejus custodia abducere possit Mnesilochum. Introducitur autem hic Eurip. tanquam vetula et lena, ut in sequentibus patet. BERG. ὦ 'λάφιον, id est ὦ Ἐλάφιον. Cf. not. ad v. 4. BRUNCK.

1174. ἀνακόλπασον. Sic habent omnes quas vidi edd. at Bisetus mavult ἀνακόλπισον, quod probo. KUST. Ceterum Eurip. vult incendere libidinem Scythæ propter illa, quæ eventura mox sunt. BERG. κἀνακόλπασον. Biseti emendationi κἀνακόλπισον favet analogia. Formæ sunt usitatæ κολπόω, κολπίζω. Sed κολπάζω, si locum hunc excipias, exemplo caret. BRUNCK.

1175. τερηδὸν Suid. Ms. v. PORS. Περσικόν. Citat Suid. v. τερηδών: ubi grammaticus ille Περσικὸν interpretatur βάρβαρον ᾆσμα. Addit tamen, Περσικὸν, ὄρχημα, significare volens, Περσικὸν etiam esse genus saltationis sic dictæ, quod itidem testatur Pollux iv. 100. Hic autem de cantilena vox ea accipienda est. KUST. Vide posterioris fabulæ fragm. vi. et Meursii Orchestram in ὄκλασμα et in Περσική. BRUNCK.

1176. Pro τίς ὁ βόμβος; κῶμον τίς ἀνεγείρει μοι; Per bombum autem intelligit sonum tibiæ; unde βομβαύλιοι in Acharn. 866. BERG.

1179. Pro ὀρχησάσθω καὶ μελετησάτω οὐδὲν κωλύσω ἐγώ. BERG.

1180. Pro ὡς ἐλαφρὰ, ὥσπερ ψύλλα κατὰ τὸ κώδιον. BERG. φύλλο. Corrige typothetæ errorem, et repone ψύλλο. BRUNCK.

1182. τοῖσι γόνασι. Perperam vulgo claudicante versu τοῖς γόνασι. BRUNCK. τοῖσι γόνασι. BENT. PORS.

1183. ὑπολύσω: fo. [sic Bent. conjecturam, quam daturus erat, non perfecit. DIND.] ναίκι ναί. Pro ναιχὶ ναί. Occurrit autem ναιχὶ apud Soph. Œd. Tyr. 693. aut 702. et apud Callim. epigr. 30. et apud Platonem. BERG.

1184. Pro κάθησο, κάθησο ναιχὶ ναὶ θυγάτριον. BERG.

1185. οἴμ', ὡς τεριπά. Ed. Farrei τεριπό. Exponit autem Bisetus: οἴμοι, ὡς στεῤῥὸν τὸ τιτθίον. Sed forte τεριπὸ pro περιφερὲς dixit barbarus. Ita suadet vox γογγύλη, turunda, rotunda, et rapa. BERG. Gry. τεριπό. BENT. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 103. DIND. ὡς στέριπο τὸ τιττί'—. Sic bene scriptum in Cod. Vett. edd. ὡς τεριπὸ τὸ — absorpta nominis στέριπο litera sibilante a præcedente ὡς. In recentioribus ὡς τεριπὰ τὰ—. BRUNCK.

1187. Dele ΓΥ. mox lege κλαῦσι. BENT. καλό γε τό. Pro καλή γε ἡ. BERG. κλαύσετ', ἂν μὴ 'νδον μένῃ. Vulgo sine numeris et sensu, κλαυσεῖ γ', ἂν μὴ 'νδον μένῃς. Res in versione satis explicata est. Quæ autem ante hæc verba poni debuit parepigraphe, iis vulgo subjecta est, non quidem ut adnotatio, sed tanquam versus fabulæ, licet nullus sit sententiæ nexus, nec in verbis forma metri ulla appareat. BRUNCK. Deleatur παρεπιγραφή, ut sæpe. BENT.

1188. καλό γε τὸ σκῆμα. Pro καλόν γε τὸ σχῆμα. Ed. Farrei καλή γε. BERG. καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πόστιον. Hæc est Cod. scriptura, quam repræsentant vett. edd. In recentioribus labante metro καλὸ τὸ — et πόσθιον. Hoc nescio ubi Kust. viderat nates significare. BRUNCK. Gry. καλή. BENT.

1189. Lege ΕΥ. καλῶς. BENT.

1190. Pro οὐχὶ φιλήσει; nonne osculabitur? aut οὐχὶ φιλήσεις; nonne osculaberis? BERG. Vulgo syllaba auctior est hic versus, sed quam metrum respuit: τί; οὐκὶ πιλήσει—. Istud τί, quo sententia bene carere potest, expungi debuit. BRUNCK. Pro οὐκὶ legi posset οὐ, sed versus alioqui mendosus videtur. ELMS. ad Acharn. p.

72. L. πιλῆσι, i. e. φιλήσεις. Pors.

1191. Lege ΕΥ. πάνυ. mox ἀππαπαπ-παπαί. Bent. ὁ ὁ ὁ παπαπαπαί. Sic optime scriptum in Cod. Metri formam in impressis non habet hic versus, omissis admirandi adverbiis. Brunck.

1192. Pro ὡς γλυκερὰ ἡ γλῶσσα, ὥσπερ Ἀττικὸν μέλι. Berg.

1194. Lege ναικί. Bent. L. ναίκι γρᾴδιον vel ναὶ ναὶ γρᾴδιον. Pors. ναὶ, ναὶ, γρᾴδιον. Vulgo ναὶ γραΐδιον, claudicante versu. In Cod. ναὶ γράδιον, syllaba deficiente. Ea est ipsa, quam reposui, scilicet ναὶ, quod a poeta geminatum librarius semel tantum scripsit. Infra sæpius occurrit in Scythæ sermone γρᾴδιον. Nec aliter ille, licet barbarissans, id nomen proferre debuit, ac vulgari sermone Attico tritum erat. γραΐδιον semel tantum, si bene memini, apud comicum occurrit in anapæstis Plut. 536. idque, ut par est, secunda brevi: καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, καὶ γραϊδίων κολοσυρτόν. Brunck.

1195. [Bent. olim deleverat ΓΡ. et scripserat ΕΥ. sed postea reposuit. Dind.] ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο. Vulgo ἐμοὶ κάρισος τοῦτο, claudicante versu. In cod. ἐμοὶ κάρισο σοῦ τοῦτο. Oportuit σὺ, quod habuimus jam supra in Scythæ sermone. Brunck. L. χάρισός γε τοῦτο· *saltem mihi hoc indulge*, aut κάρισο σύ. Pors. Scal. κάρισο. Dind.

1196. ναὶ, ναίκι δῶ σοι. Pro ναὶ ναιχὶ δώσω σοι. Berg. Pro δῶ σοι l. δώσω vel potius δῶσο. Pors.

1197. ἀλλ' οὐκ ἔκ' ὠδὲν etc. Pro ἀλλ' οὐκ ἔχω οὐδέν. ἀλλὰ τήν. Ed. Farrei pro ὠδὲν habet οὐδέν. Berg. οὐκέκ' ὠδὲν — συμβήνην. ἔχων οὐδὲν — συβήνην Suid. Ms. in συβήνη. Pors. Ed. Med. ἔχω — συβ. Dobr. τὸ συβίνην. Male vulgo συβήνην. Barbare Scytha συβίνην dicit pro σιβύνην. Nisi hoc modo legatur, perit jocus in paronomasia quæsitus a poeta infra 1215. Brunck. τὸ delevit Bent. probante Elmsl. ad Acharn. p. 72. Dind.

1198. Hic et 1200. legit Bent. ΕΥ. Editor not. Bent. αὐτήν. Ita ed. Farrei: alias legitur αὐτοῖς. Berg. αὐτός. Reisk. ἔπειτα κομίζεις αὖθις. Vulgo pessundato metro κομίζεις αὐτὴν, quod e Zanetti interpolatione est. In Cod. et Junt. αὐτοῖς. Hoc autem depravatum est ex αὖτις.— ἀκολούτει. Perperam vulgo ἀκολούτι. Brunck. ἀκολούτι. Pro ἀκολούθει. Berg. Malim κομιεῖς. Sequente versu divisim scribas suadeo τῇ γέροντ', ὦ γρᾴδιο. Τῇ γέροντο, ut 1121. ὁ γραῦς. Sic enim ibi est legendum. Hotib. Lege κομιεῖς αὐτόσ' vel αὐτός: Bent. L. κομιεῖς αὐτός. Pors. Cf. Elms. ad Acharn. p. 73. Dind.

1199. Pro σὺ δὲ τοῦτον τήρει τὸν γέροντα, γραΐδιον. Berg.

1201. μεμνῆσι. Pro μεμνήσομαι, *memor ero, observabo*. Berg. Eurip. sunt μέμνησο τοίνυν τοὔνομ'—. Dein subjicit Scytha Ἀρτομουξία. Reisk.

1202. Ἑρμῆ δόλιε. In Plut. 1158. ubi vide not. Berg.

1203. τὸ παιδάριον. Reisig. Cf. Elms. ad Acharn. p. 266. Dind.

1205. τενεῖς. τείνειν hic est *cursu contendere, celeriter currere:* quo sensu vox ista etiam legitur apud Eurip. Suppl. 720. οἱ δ' ἔτεινον εἰς πύλας· *illi autem cursu contendebant ad portas.* [Ad q. l. vide Markl. Brunck.] Kust. Prava interpunctione laborat hic versus. Distinguendum fuit post τάχιστα, quod cum ὅταν cohæret: σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς, | ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς | ὡς τὴν γυν—. Valck. ad Theocr. sel. Idyll. [i. 112.] p. 31. pro καὶ τενεῖς suadet κἀτενὲς, quod vulgato non deterius est. Hesych. ἀτενὲς, ἰθὺ, συνεχές. Antiquum tamen retineo. Ordo est: σὺ δὲ φρόντιζε, ὅπως, ὅταν τάχιστα λυθῇς, φεύξει ἀνδρικῶς, καὶ τενεῖς ὡς τὴν γυν—. Brunck. Græca ut distinguenda sint, in notis declaravi: Latine autem illa sic reddi debuerunt: *Tu autem vide, ut, quum extemplo solutus fueris, strenue fugias, cursuque contendas ad liberos et uxorem domum.* Id.

1207. ταυτά γ' ἦν. Reisk. [Aberat γ'.] Gry. ταῦτά γ'. Bent. ταῦτά γ' propter metrum. Cf. Plut. 229. Pac. 148. 1041. 1311. Thesm. 1073. Pors.

1208. λέλυσο· *sis solutus.* Berg. λέλυσαι Bent. Reisk. et Elms.

1210. Pro ὦ γραΐδιον, ὡς χαρίεν σοι τὸ θυγάτριον. Berg.

1211. Pro καὶ οὐ δύσκολον, ἀλλὰ πρᾶον. ποῦ τὸ γραΐδιον; Berg.

1212. Pro οἴμοι, ὡς ἀπόλωλα. ποῦ ὁ γέρων. Berg.

1213. Lege ὦ γρᾶ'. Bent. ὦ γράδι', ὦ γραῦ. οὐκ—. Male vulgo ὦ γρᾷο. . οὐκ. Brunck.

1215. διέβαλλέ μ' ἡ γραῦς. Citat Suid. v. διέβαλεν, ubi vocem illam recte exponit per ἐξηπάτησε, *decepit*. V. eundem v. διαβάλλειν. Kust. Ceterum in hoc versu pro ὁ ed. Farrei ὦ, Suid. ἡ, ut esse debebat, si non barbare loqueretur. ἀπότρεκε autem pro ἀπότρεχε. Berg. διέβαλέ μ' ὦ γραῦς. Recte Cod. διέβαλε. Vulgo διέβαλλε. Suid. διέβαλεν, ἐξηπάτησεν — Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· διέβαλέ μ' ἡ γραῦς, ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησεν. Eodem significatu occurrit hoc verbum forma media Avv. 1648. διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ. Cod. vero et Junt. habent

ὁ γραῦς, mendose: oportuit ad metri legem ὦ, ut est in Venetis. Quæ autem sequuntur verba ἀπότρεκ' ὡς τάκιστα σὺ, dicit Scytha, pharetram, quam humi temere jacentem conspicit, vel pede, vel manu longe projiciens. Sequens versus nec Latine, nec Gallice reddi potest. Pharetram, quam συβίνην appellat Scytha, ἐπώνυμον esse, recteque sic appellari dicit, vel quia hoc pignore dato meretriculam ἐβίνησε, vel potius quia ipse quodammodo καταβεβίνηται. Scilicet anus accepto hoc pignore os ei sublevit, eumque *ludibrio habuit*, quod verbo καταβινεῖν exprimit. Quod Gallicum Græco καταβινεῖν verbum respondet, ad eundem fere modum in proletario sermone adhibetur. Aliter hæc Kust. accepisse videtur, quantum ex illius versione mox proponenda intelligere est. Scytha in scenam revertitur cum saltatrice Elaphio, quam anus ad se reduci postulaverat, ἔπειτα κομίζεις αὖθις. Meretriculæ opinatus est Kust. a Scytha dici verba ista ἀπότρεχ' ὡς τάχιστα σύ. Quod insulsum est, et a natura alienum, nedum comicum sit. In scenam vix ingressa meretricula clam lictore elabitur, simul ac ille fraudem persentiscit. Quum enim nec anum, nec senem sibi commissum conspicit, turbatur animi, meretriculam amittit, et præ studio illos conquirendi, de hac non amplius cogitat: et sic natura fert. Quod autem sequitur ὀρτῶς δὲ συβίνη 'στι, Kust. vertit, *Sed salva est pharetra.* Tanquam si ea solatii aut subsidii aliquid Scythæ adlatura esset! At postremam versus partem sine interpretatione reliquit, cujus sententiam non assequebatur. Sic ei totus hic locus Latine sonat: *Decepit me anus. Curre hinc quam celerrime. Sed salva est pharetra. Hei mihi! quid faciam?* Vide quantum tirones hujusmodi versione juvari queant, et quid de Aristoph. censere debuerint, qui Græca ejus legere non potuerunt. Fuere apud nos Gallos elegantes aliquot scriptores ex eorum ordine, quos vernaculo sermone vocare solemus *des Beaux-esprits*, qui de Aristoph. mira judicia tulerunt, quem nunquam legerant nisi in Latina versione. Brunck. ἀπότρεκ' ὡς τάκιστα σύ. Hoc est ἀποτρέχω (ἀποθρέξομαι) ὡς τάχιστα σύν· *simul aufugiam quantum potest.* Nihil hic viderunt editores. Hotib.

1216. Pro ὀρθῶς δὲ συβήνη ἐστί. κατεβίνησα γάρ. Berg. Legendum, 'Ορτῶς δὲ συβίνη 'στι· κατὰ βίνησι γάρ (ἐστί). Pharetram dederat homo pro concubitu. Cf. 1197. hinc jocus. Hotib. L. τὸ συβήνη ut sup. 1197. Pors.

1217. Pro τί δράσῳ; ποῖ τὸ γρᾴδιον i. e. γραΐδιον. Berg. Redde versiculo suos numeros: Οἴμοι, τί δράσει; ποῖ ποτε, ποῖ, τὸ γρᾴδιο; Similiter hic Avv. 1222. Ποῦ, ποῦ 'στι, ποῦ, ποῦ etc. et sic passim. Hotib.

1219. φέρεν. Sic Suid. in πηκτίς. Pors.

1220. Pro ναὶ ναιχί. εἶδες αὐτήν; Berg.

1222. Pro κρουωντὸν εἶχεν ὁ γέρων; Berg.

1224. Leg. τήνδ' ὁδό; Hotib. Pro ὦ μιαρὰ γραῦ, πότερα θρέξω (ἐγώ. aut τρέχει) τήνδε τὴν ὁδόν; Berg. Lege γραῦ σύ. Bent. ὦ μιαρὸ γρᾷο. Vulgo ὦ μιαρὸ γραῦ labante versu. Quod supra v. 1213. male admissum fuerat γρᾷο, hic sedem suam tueri debebat. Brunck.

1227. διώξεις in διώξει, medium, mutandum videtur Elms. ad Acharn. p. 93. Dind.

1228. ἄλλα τρέξι. Pro ἄλλῃ θρέξει. Berg. Scytha reversus paulumque subsistens κακοδαίμονα se clamat; dein, spe recepta fugitivos apprehendendi: At, inquit, curret interim Artemisia: sequendum est. Hotib.

1229. Versus hic uno pede brevior est, quem supplere poteris addita voce ταχέως post κόρακας, vel alia, quæ similem habet sensum. Kust. Hic versus senarius est. Verba τρέχε νῦν a poeta geminata semel tantum scripsit librarius. Brunck. ἐπουρίσας. Vid. Abresch. ad Æsch. ii. p. 16. Dind.

1230. πέπυσται. Scribendum est πέπαικται, i. e. *satis nobis lusum est.* Bisetus mavult πέπαισται. Sed nos alterum præferimus. Kust. πέπαισται, *lusum est.* Reisk. Lege πέπαισται, ut Gry. Bent. ἀλλὰ πέπαισται. Vulgo male πέπυσται. Hoc ex altero depravatum, quod vidit Bisetus. Et hæc quidem est Attica forma satis nota, ita ut mirer Kust. prætulisse πέπαικται. Sæpe alibi et supra 983. παίσωμεν, non παίξωμεν. Ran. 388. παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι, non παῖξαι: paulo infra παίσαντα καὶ σκώψαντα. 411. συμπαιστρίας, non συμπαικτρίας. Idque grammaticis etiam observatum. Mœris: παῖσαι, 'Αττικῶς. παῖξαι, 'Ελληνικῶς. Phryn. [p. 240. ed. Lobeck.]: παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ξ. ὁ δὲ 'Αττικὸς, παῖσαι, καὶ παίσατε, καὶ συμπαίστης διὰ τοῦ σ ἐρεῖς. Sunt autem hi versus anapæstici, quo metro fabulas claudere solet chorus. Duo primi vulgo in unum coaluerunt: ultimus autem crurifragium passus est, τούτων χάριν ἀντιδοίην. Scripserat poeta ἀντιδιδοίτην. In Cod. ut in Junt. ἀνταδοῖτον: Zanettus ἀν-

τιδοῖτον. bene in aliis edd. reposita tertia persona; sed laboranti metro nemo tulerat opem. Fulciendo versui reponi non potuit ἀντιδοιήτην, quam formam Atticus sermo non admittit, ut observatum supra ad 693. Brunck. Scribendum potius: Ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν, | Ὥσθ' ὥρα δῆτ' ἐστὶ βαδίζειν | Οἴκαδ' ἑκάστῃ. Τὼ Θεσμοφόρω | Δ' ἡμῖν ἀγαθὴν | Τούτων χάριν ἀντιδιδοίτην. Valde importunus in vulgatis venit parœmiacus Ὡς ὥρα δὴ 'στι βαδίζειν. Hotib.

1234. Lege ἀνταποδοίτην, ut Gry. Bent. Mendosissime Kust. edidit ἀντιδοίτην. Ed. Plantin. ἀνταδοῖτον, quod prope accedit ad veram lectionem, ἀνταποδοῖτον. ut dat ed. Francofurt. nisi mavis ἀνταποδοίτην. Kust. ed. lectionem, quod mireris, citat Dawes. Misc. Crit. p. 240. Pors.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ I.

Argumentum in duobus Regiis non comparet, nec fuit in Cod. Urb. e quo Bernard. Junta duas fabulas Aldo incognitas primus in lucem protraxit: quumque in principe illa ed. deesset, caruerunt itidem eo sequentes omnes, ex Junt. derivatæ, donec Kust., qui primus tenuem criticæ faculam comico admovit, ex alio Cod. illud edidit. Nos idem argumentum ad Aug. Cod. fidem emendavimus. Brunck.

P. 409. l. 4. ὀμόσαι δὲ ἀναπ. μὴ πρ. Male in Ms. ὁμοιῶσαι δὲ ἀναπ. μὲν πρ. Kust.

— 6. τὰς μὲν ἐξωπίους ἐμπριλάς. Ultimam vocem vel consulto omisit, ut corruptam, Kust. vel in Cod. suo non reperit. Veteris lectionis vestigiis insistentes indagent alii quid olim scriptum fuerit. Brunck.

— 11. μετ' ὀλίγον, *paulo post*. Sic Cod. noster. Kust. ὀλίγων. Idem mox male τοξευτῶν: Cod. τοξοτῶν. Brunck.

— 16. ταμιεύσονται. Sic Cod. Kust. ταμιεύονται, minus bene, quum sequatur καταπαύσουσιν, quod verbum perperam Cod. in modum subjunctivum transfert. Brunck.

— 17. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγεὶς τοῦ θράσους. Kust. τὸ θράσος, omisso οὖν. Brunck.

P. 410. l. 4. ἐγκαρτεροῦσι δέ. Sic bene Cod. Perperam vulgo ἐγκαρτεροῦσαι. Brunck.

— 6. E loci sententia facile intelligitur quid significet participium χυτροτομοῦσα, *irridens, ludibrio habens, ludificans*. Genuinum esse Græcum verbum χυτροτομεῖν nec affirmare nec negare ausim: quibus secus videbitur, per me licet legant ἐκεροτομοῦσα. Brunck.

P. 410. l. 10. Post σφίσιν sensus supplendi gratia addendum est οἱ Ἀθηναῖοι. Kust. Inseruit etiam Brunck. Dind.

— 15. Post vocem πρέσβεις lacuna est in Cod. Brunck. in cujus ed. legitur πρέσβεις . . . . ὀργῶντας. Dind.

— 16. Cod. ἀναμνήσασα παλαιὰς εἰς ἀλλήλους γενομένας διαλλάττει ἐν φανερῷ. Brunck. Kust. ex Cod. edidit ἀναμνήσασθαι τῆς π. sed in notis corrigendum esse monuit ἀναμνήσασα. τῆς ante παλαιᾶς uncis inclusum addidit Brunck. sine uncis habet Kust. Dind.

— 17. γενομένας (sic in Kust. ed. legitur). Deest εὐνοίας, vel φιλίας, vel simile quid. Kust. εὐνοίας post γενομένης inseruit Brunck. Dind.

— 19. Cod. ἑκάστοις. Vulgo ἑκάστους. Brunck.

ibid. ἐπὶ Καλλίου. Conf. Schol. ad 173. Kust.

— 20. τοῦ μετὰ Κλεόκριτον. Sic recte Cod. id est anno i. Olymp. xcii. Perperam Kust. Λεόκριτον. Brunck.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ II.

Argumenti metrici versum ultimum non aliter exhibet Cod. quam vulgo legitur, id est misere depravatum. Pro suo lubitu et captu quivis eum emendet: ego vero legendum censeo, σπονδὰς τιθέμενοι τὸν πόλεμον ἐξώρισαν. ad corruptam lectionem propius accederet ἐξήρασαν. Sed quin pro sincero habeatur obstat prosodia, quum in ἐξερύω penultima producatur, nec ἐξεράζω usu comprobatum sit. Brunck.

ARGUMENTUM

QU. SEPT. FLO. CHRISTIANI.

Α λίαν Λακώνων ἠδ' Ἀθηναίων πόλεις
Υ ὑφ' ὅλμον Ἄρεος δηθάκις τετριμμένας
Σ σὺν ταῖς γυναιξὶν Ἑλλάδος Λυσιστράτη
Ι ἰδοῦσα κ' οἰκτείρασα συμβουλεύεται.
Σ συνώμοσαν δ', ἀεὶ γ' ἀταυρώτους μενεῖν,
Τ τούς τ' ἄνδρας ἕξειν ἐκποδὼν ἑστηκότας,
Ρ ῥίψαστις εἰ μὴ πᾶσιν εἰρήνη φανῇ.
Α ἀκρόπολιν οὕτως εἷλον ἠδὲ χρήματα
Τ τὰ πάντα, καὶ γέροντας ἐχθροὺς ἤλυσαν.
Η ἥσθη δ' ἄρ' εὔφρων Κύπρις ἐν διαλλαγαῖς.

ALIUD ARGUMENTUM LATINIS IAMBIS AB EODEM.

L ongo duello Græciæ quum lumina
U rbes Athenæ et Sparta se colliderent
S ecessionem feminis Lysistrata
I ndicit, ut de publico deliberent.
S parso inde libant atque conjurant mero
T andem, femur se nemini applicassere,
R edire Græci ni velint in gratiam:
A rx occupatur atque thesaurus, senes
T umultuantes cum Probulo nil agunt:
A t cum Lacone pax fit, et redit Venus.

Inter dramatis personas ante Brunckium hæ etiam legebantur:

ΔΡΑΚΗΣ.
ΣΤΡΥΜΜΟΔΩΡΟΣ.

Recte hæc delevit Brunck. Nam chori hæ sunt personæ: v. 254. 259. Ad Στρυμμόδωρος Bent. "MS. στρυμοδώρας: Ach. 272. Lys. 259." Vesp. 233. addit editor adnotationum Bent. Dind.

Collata fuit hæc fabula ad Cod. manuscriptos tres. Sunt autem:

A. Regius MMDCCXV.

[Plurimæ in hoc Cod. sunt lectiones, quæ metrici correctoris fraudem arguant. V. Reisig. i. p. 209. Dind.]

B. Regius MMDCCXVII.

Aug. Cod. chartaceus e bibliotheca senatus Augustani, quo præter alia continentur comici nostri Thesm. et Lys. minutissimis ductibus, sed eleganter exaratus, sæculi, ut videtur, xv. sub finem, sed ex antiquo integroque exemplari. Brunck.

Ita dram. Pers. in Cod. Trin.

λυσιστ.	μυρρίνη
κινησ.	καλονίκη
χορ. γεροντ.	κηρ. λακ.
χορ. γυναικ.	στρατηλάτης (sic)
στρυμοδώρα (sic)	πρόβουλος
λαμπέτη (sic)	δράκης
πρεσβὶς (sic) λακ.	βλέπυρος
ὑπηρέτης	θεράπων. Dobr.

1. εἰς Βακχεῖον. Ad Bacchi sacra celebranda. Habebatur autem Bacchus deus καταφερὴς et libidinosus: unde facete in Ran. dicitur nihil aliud scire, nisi πίνειν καὶ βινεῖν. V. Eurip. de Laio, proli procreandæ operam daturo, Phœn. 21. Berg. ἐς Βακχεῖον. Magis Atticum est ἐς quam εἰς, quod præferunt A. et Aug. cum Junt. Sed B. ἐς, quomodo etiam ante inspectum illum Cod. scripseram. Brunck. ἐς β. Cod. Trin. Dobr.

2. Scribe bis ἢ εἰς. V. Elmsl. ad Acharn. p. 166. Dind. Πανός. Panos sacellum, quod Paneum dicebatur, in Attica situm esse, simulque ædem Coliadis, juxta Anaphlystum, testatur Strabo lib. ix. Quare autem dicatur Venus Colias aut Genetyllis, habes Nub. [53.] Schol. ista enarrantem. Sane locus κωλιὰς dictus (teste Hesych.), quia humano κώλῳ est similis. Fl. Chr. Pan etiam est libidinosus, ut et Satyri similes dii omnes. De Pane 910. Berg. De Κωλιάδα — Γενετυλλίδος. V. Nub. 52. Dicitur Κωλιὰς Venus a loco Atticæ, ubi ei templum, ut aiunt grammatici Græci. Γενετυλλὶς autem vel Venus est ipsa, ut vult Schol. ad Nub. l. c. Γενετυλλίς, ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος Ἀφροδίτη· vel dea Veneri affinis, ut Schol. ad hunc in Lys. locum. Berg. Lege ἢ 's κωλιάδος. Bent.

4. V. Eccl. 19. Berg. οὐδὲ μία Trin. Dobr.

5. πλὴν ἥ γ' ἐμή. Sic tres Cod. et Junt. aliæque antiquæ. Perperam Kust. ἥ γ'—. Naturalis ordo est: πλήν γε ἥδε ἡ ἐμὴ κωμῆτις ἐξέρχεται.—πλὴν valet ἀλλ' ὅμως, quo significatu particulam ἢ non adsciscit. Brunck. Apud Polluc. ix. 36. scriptum est πλὴν εἴ γε μὴ κωμήτης. Dind. Εἴ γε μὴ Suid. Ms. κω. Pors. ἥγ' ἐμὴ Cod. Trin. Dobr.

7. Ælian. epist. xv. λῦσον δὲ καὶ τὴν ὀφρῦν, καὶ τὸ σκυθρωπὸν τοῦτο καὶ σύννεφες χάλασον εὐθυμίᾳ. Berg.

8. Citat Suid. in τοξοποιεῖν. Bent. οὐ γὰρ πρέπει. Alciph. epist. xxxiv. lib. 1. οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιούτοις ὄμμασι. Berg. τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. Quia sagittarii collineantes frontem et oculorum nervos contrahere solent, propterea mœstos et animi dolore rugas contrahentes audaci sane metaphora et tragicum

spirante dixit τοξοποιεῖν. Fl. Chr. Idem est, quod σκυθρωπάζειν, et alluditur ad vocem Σκύθης, quia Scythæ sunt τοξόται. Platonis vultum descripsit Amphis comicus: ὦ Πλάτων, ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον, ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς. Locus exstat apud Laert. in Plat. et Suid. Quidam vero tunc deprimunt supercilia: σκυθρωπάζειν de illis etiam dicitur, ut patet ex illo loco, quem citavi Plut. 756. Berg. τοξοποιεῖν Suid. ubi ἰάνθη Ms. Pors. In Soph. fragm. (incert. 88.) ut puto; ubi ἰανθῇ Brunck. Dobr.

10. Ms. ὑμῶν. Bent. Sic Cod. Trin. Dobr.

11. ἀνδράσι νενομίσμεθα Sic A. et Aug. Vulgo minus bene ἀνδράσιν. Brunck. ἀνδράσιν revocandum est: vid. Reisig. i. p. 24. Dind. —σιν ἐνομίσμηθα Cod. Trin. Dobr.

12-13. Personas om. Cod. Trin. Dobr.

13. εἰρημένον. Suid. v. εἰρημένον, et Corinth. de Dial. Att. [p. 38.] εἰρημένον hic positum aiunt pro εἰρημένου: nominativum nimirum pro genitivo absoluto, qua de re diximus plura ad Plut. 277. Kust. Schol. etiam h. l. εἰρημένον, ἀντὶ τοῦ εἰρημένου. Berg. Al. εἰρημένου: sed Atticus nominativus, teste Suid. in εἰρημένον. Bent.

16. χαλεπή τε γυναικῶν ἔξοδος. Qui olim Venerem pinxerat pede prementem testudinem, satis ostendit, emansiones et eliminationes feminis non esse honestas, imo ipsis debere esse οἶκον φίλον et ἄριστον. Legerem autem τοι pro τε. Fl. Chr. χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος. Junt. quam sequuntur edd. ceteræ, Cod. etiam Aug. χαλεπή τε. Posterius ex prava pronuntiatione ortum. Duo Reg. [et Bent.] τοι, quod et metro et loquendi rationi satisfacit. Antequam Reg. inspexissem Codd. reposueram pro jure meo χαλεπὴ δ' ἡ γυναικῶν ἔξοδος, quod et Th. Burges. qui nuperrime summo literarum bono novam procuravit Dawes. Miscell. Criticorum ed. facillimum et ad vulgatum accommodatissimum videtur. [δ' ἡ confirmat Cod. Voss. Dawes. p. 323. voluerat χαλεπὴ τῶν γυναικῶν ἡ 'ξοδος, improbante Dorvill. ad Charit. p. 450. Dind.] Sed postquam Scal. [imo Fl. Chr.] emendationi duorum Codd. accessit auctoritas, eam quam exhibeo lectionem, retinendam omnino censui. Non enim is ego sum, qui facile animum inducam, verborum constructionem, quæ apud tragicos frequentissima nihil habet offendiculi, *cane pejus et angue* a comicis vitari debuisse: qua de re infra prolixius agam. Brunck. χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος. Sic quidem scripti veteres: nec tamen ideo recipi debuit hæc lectio, quam ut nunc respuam, penitius demum perspecta comici sermonis indoles suadet. Scripserat poeta noster: χαλεπή τοι γυναικῶν ἡ 'ξοδος. Sic Pac. 1181. αὔριόν γ' ἔσθ' ἡ 'ξοδος. Id. χαλεπή γ' ἡ Rap. apud Kidd. ad Dawes. p. 572. Dind. χαλεπὸς ἡ γ. ἐ. Toup. in Suid. iii. p. 42. Pors. ubi Pors. hæc annotavit (Append. Toup. p. 466.): "Sine exemplo χαλεπὸς in fœminino genere Aristoph. obtrudit noster. Recte Dawes. et Brunck. χαλεπὴ ΤΩΝ γυναικῶν ΗΞΟΔΟΣ. ΤΩΝ γυναικῶν Grotius Excerpt. p. 545." Dind. χαλεπή τοι γ. ἔξ. Cod. Trin. Dobr.

17. V. Schol. ubi ἐστράγγευσε scripsi pro ἐστράτευσε. V. Pac. 730. et Nub. 905. Berg. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐστράγγευσεν. κυπτάζειν ἐστὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν. κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ ἐπιχαρίτως κέχρηται, καθὰ καὶ Σώφρων. πλεῖσται γυναῖκες ἐνθαδὶ κυπτάζουσιν. Vide viros doctissimos Valck. ad Ammon. l. ii. c. 13. et Toup. ad Suid. ii. 102. Brunck.

18. ἡ δὲ παιδίον. Clausulam hanc, integrumque versum sequentem profert Pollux vi. 33. ubi quum olim recte editum fuisset παιδίον, novissimi editores e ridicula erga suos Cod. superstitione, nulla metri habita ratione, reposuerunt παῖδα, sicque sibi sapere visi sunt. Brunck.

20. ἦν γε. Posterioris voculæ, e Reg. A. repositæ, omissione claudicabat hic versus. Conjeceram prius, ἀλλ' ἕτερα γάρτ' ἦν. A Junt. non discrepat Aug. In B. ἦν τῶνδε προυργιαίτατα, superscripta e schol. varia lectione: ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τάδε προυργιαίτερα | αὐταῖς; Sed vitiosa est ista lectio, quia nihil præcessit, quo referri queat τάδε. Ad προυργιαίτερα addita glossa ἀναγκαιότερα. Brunck. Lege γ' ἆρ' vel γ' ἦν ἂν vel ἅτερα γὰρ ἦν: Ms. γράφεται· ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τάδε προυργιαίτατα: sed in textu ut editum. Bent. ἀλλ' ἕτερά γ' ἦν γὰρ τῶνδε προυργιαίτερα Herm. Brunck. e Cod. edidit, ἀλλ' ἕτερα γὰρ ἦν γε τῶνδε προυργιαίτερα—. Hæc lectio, ut mihi quidem videtur, non emendanda est, sed prorsus abjicienda, quum in alio Cod. longe melior exstet, ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τάδε προυργιαίτερα αὐταῖς; quam Brunck. si intellexisset, non dixisset vitiosam. Notandum est enim, τάδε ad ea pertinere, quæ in sequentibus commemorantur, et significare *hæc, de quibus dictura sum*. Cf. quæ monui ad Soph. Œd. T. 101. Erfurdt. ἀλλ' ἕτερά τἄρ' ἦν τῶνδε πρ. Elmsl. ἀλλ' ἕτερα τἄρ' ἦν τῶνδε πρ. Herm. ἀλλ' οὐχ ἕτερά γ' ἦν τῶνδε προὐργιαίτερα αὐταῖς; Reisig.

προυργιαίτατα Cod. Vat. Pal. Kust. Dind. —αίτατα Cod. Trin. (cet. ut K.) Dobr. V. Reisig. Conject. i. p. 20. 209. προυργιαίτατα schol. Lege vero, ἀλλ' ἦν ἕτερα γὰρ, vel ἀλλ' ἦν γὰρ ἕτερα. Vide ad Vesp. 741. Menander apud Suid. v. ὑπάρχων, οὐχὶ παρακληθέντας ἡμᾶς δεῖ γὰρ ὑμῖν εὐνοεῖν, 'Αλλ' ὑπάρχειν τοῦτο. Ubi emendationem utramque quam dedit in Suid. iii. p. 246. in alios usus, credo, reservasset Toup. si animadvertisset, hæc verba sesquitrochaicum constituere. Pors. ἀλλ' ἕτερα γάρ ἦν γε τῶνδε προὐργιαίτερα, γε ex uno Cod. Brunck. ceteris omnibus cum Junta omittentibus. Ni fallor, vertendum, "Alia sunt majoris momenti quam hoc quod nunc ago," plane contra Lys. mentem. Ceperunt viri docti quasi fuisset τούτων, "iis quæ dicis." Equidem, ut in re incerta, partim cum Reisig. p. 23. e scholiis malim, ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἕτερα προὐργιαίτερα; vel ἀλλ' ἦν sine interrogatione. Dobr.

22. ξυγκαλεῖς. Vulgo, neglecto Atticismo, συγκαλεῖς. In his nulla est apud me librariorum auctoritas. Quod tamen antea reposueram, confirmavit demum A. Brunck. ξυγκαλεῖς Cod. Trin. Dobr.

23. μῶν καὶ παχύ; Putat alteram locutam περὶ τοῦ πέους, quum diceret μέγα. V. Schol. Pac. 1349. τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ. Berg. Quod dixit Lys. μέγα, accipit Calonice de virili membro. Brunck.

24. νὴ τὸν Δία παχύ. Sic A. Duo alii, ut vulgo, καὶ νὴ Δία παχύ. Brunck. νὴ δ'. sine καὶ Cod. Trin. Dobr. κᾆτα πῶς. Mirum videtur ei, si illud, quod ipsa intelligebat, est magnum et crassum, mulieres non accurrere. Berg.

25. ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν. Frequentissima hic est ellipsis, quam semel observasse satis erit. Plena phrasis est: εἰ γὰρ οὗτος ἦν ὁ τρόπος, ταχὺ ξυνήλθομεν ἄν· *si enim ad magnum et crassum penem convocatæ fuissemus, cito convenissemus.* Namque, ut est in Priapeiis, Carm. vii. observante Berg. 'Nimirum sapiunt, videntque magnam Matronæ quoque mentulam libenter.' Brunck.

26. ἂν ἐζητημένον. Uno verbo lego ἀνεζητημένον. Quod autem sequitur, ἐῤῥιπτασμένον, nihil aliud est quam meditari et exercitatione sollerti aliquid extundere et invenire. Translationem verisimile est sumtam a cubis aut tesseris, quæ jaciuntur ut recte cadant. Hoc ut suspicer, faciunt grammatici, qui hunc locum videntur innuere apud Suid. λεξικογράφον. Fortassis autem non male intelligimus de minutis et tenuibus partibus quæ ejiciuntur et ablegantur, ut sunt prosiciæ; et puto nequissimas feminas, quum dicunt πρᾶγμα μέγα, παχὺ, λεπτὸν, innuere partem illam qua viri sumus et πρακτικοὶ vel ἀνυστικοί: et nos idem fere usurpamus idiotismo Francico, proinde ut Græci χρῆμα et Latini *res* dixerunt, ut apud Arnob. *formatas inguinibus res.* Sane si falsa est hæc conjectura, vitio humanitatis ingeniosi sumus in nequitiis explicandis. Mox pro οἴχετο lego aut οἴχεται, aut ᾤχετο. Fl. Chr. ἂν ἐζητημένον. ὑφ' ἓν Suid. (in ἐῤῥιπτ. scil. Dobr.) Pors.

27. πολλαῖσιν ἀγρυπνίαισιν, sine copula. (sic Cod. Trin. Dobr.) Sic duo Regii eleganter. Languide vulgo πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν. Brunck. πολλαῖς τ' ἀγρυπνίαισιν Suid. v. ἐῤῥιπτασμένον, a Kust. indicatus. Dind. πολλαῖσί τ'. Sic Suid. Ms. ἐῤῥιπτ. Pors.

28. Proculdubio in fine hujus versus interrogatio statuenda est. Doederlein.

29. ὥσθ' ὅλης. Sic recte Aug. Mendum typographicum ὥστ' ὅλης a Junt. usque per omnes edd. propagatum fuit. In duobus Reg. minus bene ὡς ὅλης. Brunck. λ. ἔσθ' ὡς δ. Cod. Trin. Dobr.

31. ἐπ' ὀλίγου γὰρ οἴχετο. Mallem ἐπ' ὀλίγου γ' ἄρ' οἴχεται· aut potius ἐπ' ὀλίγῳ, ut ἐπὶ eam vim habeat, quam in ἐφ' ᾧ sive ἐφ' ᾧ τε. alias et ἐπ' ὀλίγου recte dicitur. οἴχεται autem scripsi pro οἴχετο, quod in aliis est edd. et est corruptum. Berg. ἐπ' ὀλίγου γ' ἄρ' οἴχεται. Vulgo γὰρ οἴχετο. Quam ante inspectos Codd. admiseram lectionem partim Flor. suasu, partim emendatione mea certissima; imprudens in textu reliqui: ille enim οἴχεται pro vulgato οἴχετο legi voluit: ego autem γὰρ in duas divisi particulas: quæ omnia etiam Berg. placuisse vidi. γ' ἄρ' divisim scriptum postea reperi in Reg. A. Sed Codd. tres mei [et Ms. Voss. ap. Bent.] in alia, eaque meliore consentiunt lectione, non οἴχετο, sed εἴχετο exhibentes, quod omnino reponi debuit. Vereor enim ut e Græcis nostris, salva linguæ indole, erui possit sententia in versione expressa: *parum abest quin nulla sit.* Hoc sensu Græce non dicitur ἐπ' ὀλίγου, sed absolute ὀλίγου suppresso verbo δεῖν. V. Thesm. 935. Vesp. 829. Acharn. 348. 381. quorum locorum in nullo scribere poteris ἐπ' ὀλίγου pro ὀλίγου. Jam vero ἔχεσθαι sæpissime nihil aliud valet quam εἶναι: et εἶναι vel ἔχεσθαι ἐπ' ὀλίγου eadem ratione dicitur et non valde dissimili sensu, quam εἶναι, στῆναι, βῆναι ἐπὶ ξυροῦ. Gallice, *Il tenoit donc a bien peu de chose.* Brunck. οἴχεται vel ᾤχετο etiam Reisk. conjecit. ἐπ' ὀλίγου γ' ἄρ' ἔρχεται Wakefield. in Silv. Crit. i. p. 97. ἐπ' ὀλίγῳ γὰρ οἴχετο

Schol. adnotationi præfixum est. Dind. ὀλίγου γ' ἄρ' εἴχετο Cod. Trin. Dobr.

33. μήτε Πελ—. Sic bene duo Reg. [et Ms. Voss. ap. Bent. in textu: sed in Schol. μηδέ]: perperam vulgo μηδέ. Huic μήτε respondet 36. Βοιωτίους τε. Additura mox erat Lys. perituros etiam esse Athenienses omnes; sed se ipsam reprimit, nec tale quid in patriæ suæ perniciem ominari velle ait. Nihil hic intellexit Berg. Brunck. μή τε. Sch. μὴ δὲ Cod. Trin. Dobr.

36. πάντας γ' (sic Cod. Trin. Dobr.) —Eleganter insertam particulam γε habent duo Reg. Brunck. Ex Bœotia afferebantur Athenas anguillæ præstantes. Pac. 1004. Berg.

37. Citat Suid. in ἐπιγλωττήσομαι. Bent. οὐκ ἐπιγλωττήσομαι· ominabor. V. Æsch. Prometh. 927. ubi schol. Æsch. Choeph. 1045. μὴ δ' ἐπιγλωσσῶ. ubi Stanl. citat Hesych. ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Videtur autem in Hesych. legendum ἐπιγλώσσα in imperat. Berg. Ἀθηναίων γὰρ Suid. ed. Ms. ἐπιγλ. Pors. Ἀθηναίων Cod. Trin. Dobr.

38. ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι. Id est ἄλλο. Sic Pl. 361. σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο· *hæc in melius accipe*. In Cod. quidem scriptum, ut vulgo, ἀλλ' pro ἀλλὰ, et in B. superscripta glossa e Schol. ὅτι ἀπολοῦνται δηλονότι. Sed falsus est hic sensus. Nihil enim *suspicari* vel *conjicere* poterat Calonice, quæ de Lys. consilio nondum quicquam compererat. Temere et incogitanter, textu meo forte non inspecto, Berg. in versione secutus sum. Pro his verbis *tu ipsa conjecturam facias*, repone, *aliud te suspicari velim*. μοι possit eodem sensu positum esse, quam εἰς ἐμὲ in altero exemplo: sed mihi videtur abundare, quod frequens est et elegans. Brunck.

42. ἐργασαίατο. H. Grot. Excerptis p. 909. ἐργασαίμεθα scriptum exhibet, versusque fragmentis annumerat incertorum poetarum comicorum. Sumpsit enim ex Clem. Alexand. Pædagogo libr. iii. p. 254. 20. Pott. Sed altera scriptura confirmatur ibidem libr. ii. et est antiquissima. Reisig. i. p. 155.

43. ἐξηνθισμέναι Clemens l. ii.: at ἐξανθισμέναι l. iii. ἐξηνθισμέναι, i. e. τὰς τρίχας: v. Hesych. ξανθίζεσθαι. et Menander ibidem [fragm. 199.]: νῦν δ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε· τὴν γυναῖκα γὰρ Τὴν σώφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιεῖν. Bent.

44. κροκωτοφοροῦσαι. Sic Ms. Vat. Pal. et Clem. Alexand. dicto loco rectius quam priores edd., quæ habent κροκωτὰ φοροῦσαι, duabus vocibus. Kust. Sed alterum etiam, κροκωτὰ φοροῦσαι, stare potest. Berg. κροκωτὰ φοροῦσαι. Sic bene Aug. cum Junt. aliisque vett. Kust. κροκωτοφοροῦσαι, quæ scriptura binorum Reg. [et Voss. ap. Bent.] est. At melior est nostra lectio, quia simplex φοροῦσαι sequentia etiam regit nomina κιμβερικὰ et περιβαρίδας. Postremi male Berg. casum mutat, maleque etiam locum vertit, tanquam si περιβαρίδες scriptum esset. Tres Codd. perspicue περιβαρίδας præferunt. Brunck. Cod. Trin. ut Kust. Dobr.

45. περιβαρίδας. Jul. Pollux vii. [49.] ait esse ancillarum calceos. Hic calceamenta sunt ingenuarum et nobilium. Ceterum de anchusa v. Dioscor. iv. 23. 24. et 25. ubi videbis tres anchusæ species. Fl. Chr. Verti quasi esset περιβαρίδες, ut scribendum puto. Berg. περιβαρίδες calcei sunt, quibus maxime utebantur ancillæ, teste Polluce vii. 92. quod paulo supra [87.] confirmat his Cephisodori versibus: σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν, | ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα· | νῦν δ', ὥσπερ ἡ θεράπαιν', ἔχω περιβαρίδας. Quod tamen nihil aliud ostendit, quam περιβαρίδας calceos fuisse minus pretiosos, quibus etiam ingenuæ uti poterant. Brunck. κιμβερικά. Genus esse vestis a loco nomen habentis putant ex grammaticis quidam. Alii χιτωνίσκον, qui σταδὸς dicitur, quæ Plinio *recta* est *tunica*. Fl. Chr. Repete ex versu præcedente φοροῦσαι, ne sensus sit suspensus. Kust. Frob. καὶ κιμβερινκορθοστάδια καὶ περιβαρίδας: lege περιβαρίδες: et præterea lego, τί κιμβερίκ' ὀρθοστάδια — i. e. ἐργάσαιντο. Bent. In duobus Reg. καὶ κιμμερικορθοστάδια, sine vocum distinctione: in Aug. [et Junt.] καὶ κιμβερινκορθοστάδια. Scilicet hæsitans librarius, nesciensque utram e duabus præferret scripturis, ambas repræsentavit simul conjunctas. κιμβερινὸν pro κιμβερικὸν male legitur apud Suid. Brunck. κιμβερικὸν Hesych. κιμβερινὸν Phot. Lex. c. 123. ubi alter Cod. Κιμμερικόν. Dind. κιμμερικ' ὀρθ. Suid. Ms. ἐξηνθ. [Ed. M. κίμβερικ' (sic). Dobr.] Pors.

45-8. Ita Ms. καὶ κιμμερικορθοστάδια, καὶ περιβαρίδας. Λυσ. ταῦτ' — τὰ κροκ. — χ' ἤγχουσα — Etiam P. κιμμερικορ. Dobr.

46. ἃ σώσειν προσδοκῶ. Contrarium Thesm. 86. Berg.

48. Perperam hic versus vulgo versui 45. subjicitur, sede perquam aliena, quod et Kust. animadvertit, addens eum in duobus Codd. a se inspectis positum esse eo loco in quem eum reposuimus. Cum illis Kust. Codd. consentiunt bini Regii [et

Suid. v. ἐξηνθισμέναι. Bent.], ubi idem, quem exhibemus, versuum ordo. Frustra tempus et operam contrivissemus, si Kust. exemplo bonas Codd. lectiones in notis indicare contenti, priores mendas in textu reliquissemus, qua veterum auctorum edendi ratione nihil est ineptius. Est autem hic et Conc. 929. χ' ἤγχουσα pro καὶ ἡ ἄγχουσα. Hesych. ἄγχουσα, ῥίζα, ᾗ φυκοῦνται τὰ γύναια. Etymol. ἔγχουσα, εἶδος βοτάνης, ἡ καὶ διὰ τοῦ α λέγεται ἄγχουσα. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ε. Sed fallitur prava Codd. deceptus scriptura, quæ Thomæ etiam fraudi fuit, cujus adeundus interpres. Apud Comicum, quo nemo Ἀττικώτερος, scriptum hoc nomen per α in Thesm. ii. fragm. viii. Gallis herba ista *Orcanette* vocatur. Brunck. χἤγχουσα, pro καὶ ἡ ἄγχουσα. Est autem anchusa genus herbæ, qua mulieres faciem pingunt. Berg. Suid. διαφανῆ. Pors.

50. αἱρεσθαι δόρυ. Eurip. in Heracl. 314. καὶ μήποτ' εἰς γῆν ἐχθρὸν αἴρεσθαι δόρυ. Berg. Præter apertum et obvium sensum, obscenitas etiam quædam in his verbis latet, ab interpretibus ante non animadversa. δόρυ enim hic simili sensu etiam sumi potest, quo eam accepit Diog. cynicus apud Laert. in ejus vita sect. 53. in versu hoc Homerico: μή τις σοὶ εὕδοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ. Sed de his parcius dicendum est. Kust.

52. μήτ' ἀσπίδα et v. seq. μήτε ξιφίδιον dant duo Reg. [et Voss. ap. Bent.], melius quam, ut vulgo, μηδ' et μηδέ. Brunck. κιμβέρινον Suid. ed. Ms. in v. ἐνδύσομαι Suid. ibid. Pors. μή τ' ἀσπίδας—κιμμερ. Ms. Trin. Dobr.

53. μήτε Ms. Trin. Dobr.

56. ὄψει τοι. Sic duo Reg. [et Voss. ap. Bent.]. Vulgo ὄψει γε. Iidem et Aug. habent ὦ μελέ' ὄψει. Recte in Codd. scriptum ὦ μέλ' Conc. 245. quod notandum. Licet enim a μέλεος femininum sit μελέα, ut Vesp. 312. tamen vocativo ὦ μέλε compellantur tam feminæ quam viri. Brunck. μέλε. ὄψει τοι (sic) Ms. Trin. Dobr. αὐτὰς Ἀττικάς. Hoc, ut puto, ait, quia Athenienses sciunt quæ facienda sunt, sed facere nolunt. Fl. Chr. Suid. v. Ἀττικάς. ὄψει τοι schol. Pors.

58. τῶν παράλων. V. Suid. h. v., qui locum hunc comici exponit. Kust. V. ad Vesp. 1218. Berg.

59. ἐκεῖνο Suid. κέλης. Pors.

60. ἐπὶ τῶν κελήτων. Præter alia significata species est parvi navigii celox vel κέλης, actuarius scilicet phaselus, dictus ab equo, cui vir invehitur singularis, ut apud Pindarum sæpe habes vincere κέλητι. Unde κελητίζειν, quod etiam ante Homeri tempora in usu fuit. Paulo post lego ἀτὰρ αἵδε, non αὐτάρ. Fl. Chr. Est genus navigii κέλης et equus singularis, unde κελητίζειν, *equum agitare*, quod in obscenis etiam est: et latet hic obscenitas ista, ut recte vidit Schol. V. ad Vesp. 500. [p. 417.]. Berg. Jocus est ex ambiguo. κέλης significat parvum navigium, qualia conscendisse oportebat Salaminias mulieres, quæ Athenas deferendæ erant: tum notat equum desultorium, et inde, ut ait noster, Ἀφροδίτης τρόπον, quo sibi morigerari noluisse meretricem facete queritur servus in Vesp. 500. Hujus schematis meminit Hor. Serm. ii. 7. 'Quæcunque excepit turgentis verbera caudæ, Clunibus aut agitavit equum lasciva supinum.' At illud graphice describit Apuleius loco quem emendatum protulit elegantissimus Ruhnk. ad Julium Ruf. p. 260. 'Inscenso grabatulo, super me coxim residens, ac crebra subsiliens, lubricisque gestibus mobilem spinam quatiens, pendulæ Veneris fructu me satiavit.' Brunck. Ms. ὄρθιαι. Bent. Sic Ms. Trin. Dobr.

61. κἀλογιζόμην ἐγώ. Sic bene duo Reg. [et Voss. ap. Bent.]. Vulgo ἐγὼν, quod minime Atticum est. Post hunc versum usque ad 132. lacuna est in duobus Reg. [et Voss. ap. Bent.]. In A. versus 132. ἔφησθα subjectus est versui 61. sine ullo defectus indicio. In B. vacuum relictum spatium duarum semipaginarum. Brunck. ἐγὼ tum in marg. "Huc usque Mss. (sic) Vossii. Hæc ex edit. Basil." Ms. Trin. Dobr.

63. Om. Suid. Ms. et locum seq. Pors. Utrum Ἑκάτειον an Θεαγένης? Hoc puto; ut Θεαγένους χρήματα etc. omittat Ms. Ceterum Bent. θοὐκάτειον ἤρετο mihi olim visus est probare Pors. Dobr.

64. τἀκάτιον ἤρετο. Et sensus et metri gratia scribendum est τοὐκάτειον, i. e. τὸ Ἑκάτειον, ut vel patet ex Suid. v. Ἑκάτειον, qui ad locum hunc comici respiciens ait, Θεαγένους Ἑκάτειον· οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών. Theagenes nimirum ut superstitiosus a comico hic notatur, quod identidem Hecates simulacrum consulere soleret. Falluntur ergo maxime interpretes, Fl. Chr. et Biset. qui τἀκάτιον hic *acatium* sive *lembum* significare putarunt. Sed de hoc sphalmate eruditos etiam ante nos monuit vir præstantissimus Bent. ad fragment. Callimach. ccxxvii. Obiter hic addo, doctissimum Jungerman. ad Polluc. vii. 93. existimare, Pollucem ad hunc locum comici respexisse, dum ἀκάτια genus calceamenti apud Aristoph., non addito tamen fabulæ nomine, significare affirmat. Sed et huic viro docto mendum antedictum errandi occasionem præbuit. Kust. Biset. legerat ἀνήρετο, quod

commode supplet versum, in quo alias una syllaba deest. Ut autem 60. vox κέλης erat ambigua, ita et hic ἀκάτιον, quæ et lembum significat et poculi genus quoddam. Itaque quum dicit ἀνῄρετο sive ᾔρετο, loquitur tanquam de *poculo:* ut Antiph. comicus apud Athen. p. 692. μεγάλην Διὸς σωτῆρος ἄκατον ἦρέ τις. Nihil autem impedit, quod apud nostrum est ᾔρετο, hic autem ἦρε. utrumque enim dicitur et αἴρειν et αἴρεσθαι in eadem significatione. Epicrates comicus in fragmento Athen. quod insertum est lib. xi. animadvers. Casaub.: κατάβαλλε τἀκάτια, κυλίκια αἶρου τὰ μείζω. De isto autem poculo Athen. ibi dicit: ἄκατος, ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Lepide itaque comicus noster, quum de acato navigio tantum loqui videretur, intelligit simul acatum poculum; nempe ut notet bibacitatem mulierum, quod sæpe facit, et in hac ipsa comœdia. Sic, ni fallor, non absurde locum hunc explicasse videri possum; sed cave statuas aliquid parte altera inaudita. Kust. ad hunc locum: "Et sensus — soleret." Sic ille. Necesse autem est, hac stante emendatione, legi non ᾔρετο ab αἴρομαι, sed ἤρετο ab ἔρομαι, et præterea non τοὐκάτειον, sed θοὐκάτειον, aut θοὐκάταιον. Licet itaque satis multa hoc pacto mutentur, tamen adhuc amplecterer hanc emendationem propter auctoritatem Suid. nisi absurdum videretur, Theagenem tanta fuisse stoliditate, ut tanquam oraculum statuam interrogaret, quoties exiret, quæ responsa dare non poterat: nec prophetas habebat, ut oraculum Apollinis et alia. Non debent autem et Suid. verba tanquam oracula accipi, quem constat non pauca absurda habere. Berg. τἀκάτιον ἀνῄρετο. Aug. et vett. edd. ἤρετο: recentiores ᾔρετο, depravata lectione: deest enim syllaba ad integritatem versus. Biseti emendationem recepi utpote facillimam: præterea adblandiebatur mihi jocus ex ambigua significatione nominis ἀκάτιον *cymbam*, navigii genus, et *cymbium*, poculum notantis. Verbum ἀναίρεσθαι non minus quam ἀνάγεσθαι et ἀπαίρειν, nauticum esse possit. Quia supra 60. lusit in ambiguo comicus, cui vix alius magis placuit jocus, hic eadem ratione temulentiam mulierum perstringere mihi videbatur. Sed re attentius considerata jam nunc intelligo nihil istiusmodi hunc locum admittere. Nullus enim in ambiguitate nominis ἀκάτιον lepor est, nisi illud nomen utroque sensu accipi queat, unique sententiæ tam apte conveniat atque alteri, uti observare est in illis supra, ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι. Sine celocibus Salaminiæ mulieres Athenas venire non poterant. Primaria illa significatio est, unde bona oritur sententia, in qua acquiescit mens auditoris, tametsi statim non percipiat latentem alterum sensum, nec equum illum suspicetur, de quo Ovid. 'Thebais Hectoreo nupta resedit equo.' At hic nec poetæ nec spectatorum ulli venire quicquam in mentem de navigio potuit. Queritur Lysist. nullam sibi præsto esse ex Acharnis mulierem, unde, tanquam e propiore loco, primas adventuras esse sperabat. Erant autem Acharnæ χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς, τῶν δήμων καλουμένων, mediterraneæ, ab urbe distantes lx. stadiis. (Thucyd. p. 111.) Cui Athenis Acharnas, vel Acharnis Athenas iter faciendum erat, ne, si vellet quidem, navigio uti poterat, quum nulla alia nisi terrestris esset via. Quis itaque credat tam ineptum responsum poetam Calonicæ tribuisse? *At venient profecto: nam Theagenis uxor tanquam horsum tendens cymbam in altum edidit.* Amplectenda est igitur primarii in arte critica viri Bent. emendatio proposita ad Callimachi fragm. 227. et Kust. merito probata, tam ad hunc locum, quam ad Suid. in Ἑκάτειον: ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο. Typothetæ tribuendus error τοὐκάτειον, cujus suspicio in Bent. non cadit. [Non est typothetæ error: nam Bent. ipse τοὐκάτειον in margine exemplaris sui scripsit. Dind.] Hanc lectionem, quam in textu legi vellem, in versione secutus sum, repudiata priori interpretatione, quam supra exhibui. Brunck. In homonyma significatione *rerum navalium* et *poculorum* lusit Epicrates comicus in Athen. fragmento quod retulit Casaub. Animadv. x. 4. p. 782. F.: κατάβαλλε τἀκάτια, κυλίκια αἶρου τὰ μείζω — quæ non item expedita sunt, ut proxima, adhibita Valck. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 235. Et in Aristoph. Lys. 64.: — ἡ γοῦν Θεαγένους ὡς δεῦρ' ἰοῦσα τἀκάτιον ᾔρετο· *Theagenis quidem uxor, tamquam huc abiens, acatium tollebat,* acumen sententiæ constabit, sive ἀκάτιον sumatur pro *velo* aut *malo navis*, sive pro *cymba* aut *poculo:* modo versui succurratur legendo vel ἐπῄρετο, vel cum Biset. ἀνῄρετο: et præferam vulgatam illi alteri lectioni, ut frigidæ, e Suid. in Ἑκάτειον, susceptæ a Bent. et probatæ Brunck.—ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο· *Attamen Theagenis uxor, tamquam horsum venire cupiens, Hecatæ simulacrum consuluit.* Et si usquam a tantorum judicio virorum dissentire licet, hoc mihi in loco dissentienti veniam haberi velim. Wyttenbach. ad Plutarch. t. vi. p. 177.

68. Ἀνάγυρος. Proverbium est, non

indictum Erasmo, κινήσω τὸν ἀνάγυρον. Hesych. ἀναγυράσιον scribit, non ἀνάγυρον, si non sunt mendosi Codd. et meminit proverbii Stephanus in ethnicis suis, quod dictum putant in eos, qui sibi malum, ut ait Plautus, arcessunt jumento suo. Scribitur ἀνάγυρον herbam esse vel florem ἀλεξίκακον, δριμὺν et δυσώδη, et crescere apud cognominem populum tribus Erechtheidos. Alii ὀνόγυρον vocant. Apud Suid. habes κίνησον τὸν ὀνόγυρον, facitque speciem λυγώδους φυτοῦ, et significare ait μάστιγα κίνησον. Fl. Chr. Alludit ad notum proverbium, de quo consulendi paroemiographi et Meurs. de Pop. Att. in Ἀνάγυρος. Brunck. Pro malo omine accipit Calonice, quod, quæ advenit prima, ex Anagyrunte est, quia parœmia ista in eos utebantur, qui sibimet ipsi malorum auctores essent. V. Erasm. Adag. Chil. i. c. i. 65. Hotib.

69. Ceteræ a diversis locis singulatim adventant mulieres, quibus Lysist. consilium suum aperit. Ac tandem post longam deliberationem, jurisjurandi formula concepta, ac verbis præeunte ipsa Lysist. omnes jurant sese facturas quidquid præscripserit. Fl. Chr.

74. ὀλίγου γ' οὕνεκα. Male vulgo εἵνεκα, qua forma nusquam usi sunt Attici poetæ. V. infra ad 491. 501. Ran. 189. Pl. 329. ne plures locos indicem, ubi ad Codd. fidem reposita fuit forma genuina Attica. Brunck. John Seager in Classical Journal iii. p. 497. scribi mavult ἀλλ' ἐπαναμείνωμεν ὀλίγον γ', οὕνεκα τάς τ' ἐκ Β.— ἐλθεῖν. Hoc idem esse quod οὕνεκα τοῦ τάς τ' ἐκ Β. — ἐλθεῖν. Dind.

79. Edd. ante Brunck. et Rav. ὦ γλυκυτάτῃ. Bent. "dele τοῦ, vel potius ὦ." Utramque conjecturam proposuit etiam Biset. Errarunt. Dind.

80. Citat Suid. in σφριγᾶν. Bent. ἀντὶ τοῦ εὐσωματοῖς Suid. Ms. σφριγ. Pors. τεῖς ed. Med. Dobr.

81. κἂν ταῦρον ἄγχοις. Ad Milonem fortissimum ex Crotone athletam hæc spectare videntur, qui tauros et strangulabat et vorabat, quæ animalia viribus, non celeritate pollent. Suspicor autem hoc fuisse proverbium, etsi indictum paroemiographis, quod quidem sciam. Hinc autem scire liquet, quod apud Xenoph. in Republ. Lacedæmoniorum [i. 4.] scriptum est, etiam puellis et virginibus sua fuisse gymnasia separata et ludos palæstræ. Itaque masculum inde colorem contrahebant virgines, ut videre est in Pallados lutris apud Callimach. εὐχροεῖν et σφριγᾶν verba propria athletis bene habitis. Æsch. in Prometh. Vinct. [388.] posteriore usus est, σφριγῶντα θυμὸν ἰσχαίνῃ βίᾳ, i. e. adolescentem et virescentem. Ceterum legerem οἷον τὸ κάλλος, γλυκυτάτη, etc., vel ὦ γλυκυτάτη φαίνεται. Fl. Chr. ναὶ σιώ. Feminarum proprium est jurare μὰ τὼ θεώ, qui sunt Dioscuri. Sic et apud Latinos non temere reperios *Ecastor* jurari, nisi a mulieribus, ut apud Terent. [Andr. iii. 2. 6.] illa: 'Perecastor, scitus puer natus est Pamphilo.' Nam *Ædepol* et *Pol* etiam a viris video usurpari. Hoc autem loco σιώ videtur per parenthesin dictum pro οἶμαι, ut inferius [998.] præco Lacedæmonius ait, ἀλλ' ἀρχὰ μὲν σιὼ Λαμπιτώ: quæ verba corrupta habes apud Suid. Putabam aliquando σιὼ intelligendum μόνω. Fl. Chr. ναὶ σιώ. Ad hæc verba Fl. Chr. ait feminarum proprium fuisse jurare μὰ τὼ θεώ, qui sint Dioscuri; quod usquequaque verum esse dubito, et apud Athenienses credo verum fuisse, et id intelligi posse videtur ex Concionantibus. Sed per τὼ θεὼ intelligi Dioscuros, Athenis forte non est verum, ubi Δημήτηρ καὶ Κόρη eximie colebantur in Thesmophoriis et mysteriis. Itaque inclinat animus, ut credam Athenienses mulieres, quando jurabant μὰ τὼ θεώ, intellexisse Cereris et Proserpinæ numina. Spartæ vero ναὶ τὼ σιὼ jurabant tam viri quam feminæ, et ibi Dioscuri, credo, intelligebantur, quorum numina a Lacedæmoniis multum cultum merebantur. Viros Laconas ea jurandi formula usos fuisse evincit locus Xenoph. lib. iv. [4. 10.], ubi Pausimachus Laco sic loquens inducitur: ναὶ τὼ σιώ, Ἀργεῖοι, etc. Palmer. ναὶ τὼ σιώ. [Sic, cum articulo.] Pro νὴ τὼ θεώ. Loquitur autem Lampito Dorice et in sequentibus. Ceterum quum Lacones et Lacænæ jurant ναὶ τὼ σιώ, intelliguntur Castor et Pollux. V. ad Acharn. 905. Berg. Reisig. in Syntag. Critico p. 18. corrigit: μάλα γ' οἰῶ ναὶ τὼ σιὼ | γυμνάδδομαί γα —. Articulum enim non recte abesse. Dind.

82. γυμνάδδομαί γε κ. τ. λ. Pro γυμνάζομαί γε, καὶ πρὸς πυγὴν ἅλλομαι. Exercebantur autem in palæstris puellæ Laconicæ non minus atque adolescentes. Pythagoreus quidam, cui nomen creditur esse Mimas, αὐτίκα Λακεδαιμονίοις τὰς κόρας γυμνάζεσθαι ἀχειριδώτως καὶ ἀχίτωνας παρέρπεν, καλόν· Ἴωσι δ' αἰσχρόν. Loquitur autem Dorice. Ovid. Epist. Paridis ad Helenam: 'More tuæ gentis nitida dum nuda palæstra Ludis, et es nudis femina mixta viris.' Quæ loca citavit Barnes. ad Eurip. Androm. 595. Berg. γυμνάδδομαί γα —. Vulgo γε. Alterum ex usu dialecti reponi debuit, ut infra 105. 170. et alibi. καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι. De hac Laconica saltatione sic Pollux iv.

102. καὶ βίβασις δέ τι ἦν εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἆθλα προὐτίθετο, οὐ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις. ἔδει δὲ ἅλλεσθαι καὶ ψαύειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πυγὰς, καὶ ἀνηριθμεῖτο τὰ πηδήματα. ὅθεν ἐπὶ μιᾶς ἦν καὶ ἐπίγραμμα· Χίλια πόκα βιβᾶντι· πλεῖστα δ' ἃ τῶν πήποκα. Sic Laconica scribenda esse existimo. E Pollucis autem verbis manifesto apparet, quam recte, licet frustra, monuerit Fl. πυγὰν, non, ut vulgo, πυγᾶν, scribi oportere. Brunck. γυμνάδδομαί τε ex Eustath. ad Hom. p. 1570. præfert Pors. in censura Arist. Brunck. p. 578. ed. Schæf. non probat Reisig. i. p. 253. Dind. ποτὶ πυγᾶν ἅλλομαι. Lego πυγὰν, pro πυγὴν, ut habet Suid. [πυγὰν Gry. Bent.]. Hoc autem dicit, quia in exercitatione solebant saltare, et pedes saltantis attingere uropygium. Hoc genus saltationis vel ἐμμελείας dicebatur apud Laconas βίβασις, ubi ita saltabatur, ut calce nates ferirentur. Proverbium est, ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν καὶ τριῶν ἀλωπέκων, huc nihil pertinens, sed ὀφθαλμιῶντας tantum innuens. Recte autem principem matronam Laconicam vocat Lampito. Plato enim in Alcib. i. [p. 124. A. HSt.] ait Lampido, eamque facit filiam Leotychidæ, Archidami uxorem, Agidis matrem. Fl. Chr. Intelligendus est hic locus de saltatione Laconica, βίβασις dicta, de qua agit Pollux iv. c. 15. V. etiam Meurs. Miscell. Lacon. lib. ii. c. 2. et Suid. v. πυγή. Ceterum Fl. Chr. pro πυγᾶν hic legendum esse πυγὰν recte monuit. Kust. ἅλλομαι ex ed. Junt. Reisig. i. p. 253. Dind. πυγὰν Fl. Chr. Kust. ex Suid. v. πυγή. Lege præterea τε pro γε. Versus integre scriptus exstat apud Eustath. ad Odyss. H. p. 1570. lin. 12. =271, 40. Sic apud Eurip. Dan. 16. lege, ὃς τῆσδέ τ' ἄρχει, χἀτέρας (ita recte Heath.) πολλῆς χθονός. — γυμνάζομαι — πυγὴν Suid. in πυγή. Pors. Vide Opusc. pp. 30-1. Dobr.

83. Frob. [et Junt. et Rav.] τῶν τιτθίων: dele τῶν [ita Kust.] vel lege τῶν τιτθῶν. Bent. ὡς δὲ Schol. Pors.

84. ἅπερ ἱερεῖον· *velut hostiam.* Nam sacrificaturi et litaturi victimam contrectabant, explorantes num pinguis esset et nitida. Meminit Suid. voce ψηλαφᾷν, et ἧπερ legit, non ᾇπερ: sed ᾇπερ melius, quia Spartana loquitur. Puto autem delendam vocem τῶν, et legendum ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις. Nisi mavis τῶν τιτθῶν, ut τιτθὴ et τιτθίον eadem sint. Fl. Chr. ἅπερ. Scribendum ἅπερ, aut ἅπερ, aut ᾇπερ pro ἧπερ i. e. ὥσπερ. V. ad Acharn. 907. Berg. V. infra ad 1315. Dind. ἧπερ Suid. ed. Ms. Pors. ψαλ. ᾇπερ citat Pors. Adv. p. 296. Dobr. ὑποψαλάσσετε, pro ὑποψηλαφᾶτε. Berg. Citat hunc locum Suid. v. ψαλάσσετε. Kust. V. Reisig. Syntagm. Crit. iii.

86. πρέσβειρα.· In Acharn. 883. Bœotius Dorice loquens etiam utitur hac voce. De ναὶ τὼ σιὼ paulo ante. Berg.

87. ἵκει ποθ' ὑμέ. Pro ἥκει, sive ἵκεται, aut ἀφίκεται πρὸς ὑμᾶς. Berg. νὴ Δί', ὦ Βοιωτία, καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον. Vim non habet Bœotia invocata. Legendum arbitror ὡς Βοιωτία, ut quæ Bœotia sit, quia Bœotia εὐπεδιάς, ut bene monet Schol. πεδίον, λειμῶνα, κῆπον, σῦκον. Hotib.

88. καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον. Eam rem circumlocutus Plautus vocavit *septum:* auctor obsceni carminis *hortum:* utrumque ἀντὶ τοῦ ἐφηβαίου. Ludit autem in voce βληχὼ, quod etiam γληχὼ vocatur, quasi desiderium dicas, et *pubem* omnino per pulegium designat, quo abundabant præcipue Bœoti, hortorum cultui vacantes. Fl. Chr. V. Schol. Berg. καὶ νὴ Δία. Hæc vulgo Lacænæ tribuuntur. Dicterium Atticæ mulieri magis convenire mihi videtur; ideo τὰν in τὴν mutavi. [Sic etiam Bent.] Si quis ne quidem in personarum distinctione ab edd. discedere vellet, majori mutatione sic oporteret Lampitonem loqui: καὶ, ναὶ σιὼ, | κομψότατα τὰν γλαχὼ γα παρατετιλμένα. Notum est Laconas, aliosque Dorice loquentes, *pulegium,* quod Atticis βλήχων appellatur, γλάχωνα nominare. V. Acharn. 861. 869. 874. Ceterum in Aug. personarum nomina adscripta non sunt: interlocutorum mutatio transversa tantum lineola indicata. Brunck. τὰν γληχὼ Kœn. ad Greg. Corinth. p. 41. Dind.

89. τὰν βληχώ. Hic etiam τὸ αἰδοῖον, ut et Schol. Est autem alias βληχὼ pulegium, cujus ferax Bœotia. Hinc et in Acharn. Bœotius pulegium venale fert Athenas 861. 869. Berg. Quid sit βληχὼ, pulegium, hoc loco, si nescis, docebit te Fl. Chr. qui et recte annotat, ea planta Bœotios abundasse, hortorum cultui vacantes. Pilos aut adurere τῷ λύχνῳ aut etiam evellere sibi solebant, si qui elegantiæ studerent, tum feminæ, tum viri. Cf. infra 151. 825. seqq., Acharn. 31. quanquam ibi Schol. cogitat τῶν μυκτήρων τρίχας, ἢ τῶν μασχαλῶν. Huc pertinet ὁ λειμὼν παρεσκευασμένος Eurip. Cyclop. 170. Pro pœna est τὸ ἀποψιλοῦν τὸν χοῖρον Thesm. 544. Hotib. Ran. 513. ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι. Berg.

90. χαΐα μέν. Hic τὸ χαῖον generosum, nobile, et bonum valet, ut et usurpat Theocr. in viii. Idyl. Videtur autem antiqua nobilitas fuisse ab Athenis, quia αὐτόχθονες (propterea ait τἀντευθενὶ) et a

Corintho, ut idem Theocr. in Ἀδωνιαζούσαις ait Κορίνθιαι ἦμες ἄνωθεν. Fl. Chr. V. Schol. Biset. citat Æsch. Suppl., 865. βαθυχαῖος, ad quam vocem schol. ἡ μεγάλως εὐγενής. χαιοὶ γὰρ οἱ εὐγενεῖς. In Lys. 1162. οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν. Berg. χαΐα μὰν, ναὶ σιώ. Male vulgo ναὶ τὼ σιώ. Vox χαΐα trisyllaba est, et pedem creticum facit, ut versu etiam seq. Apud Theocr. Idyll. vii. διασυλλαβῶς effertur. Quæ vero mox subjicit Lysistrata e Bergl. versione haud facile intelligas: *Bonam profecto apparet esse hinc ex istis indiciis.* Sensus est: δήλη ἐστὶν οὖσα χαΐα κατά γε τὰ αὐτὰ ταῖς ἐντευθενί, vel οἷά ἐστι τὰ ἐντευθενί. Hanc ad sententiam versionem reformavi. Brunck. Recte Rav. et Bent. χαΐα, ναὶ τὼ σιώ. V. supra 81. Dind. ναὶ σιὼ Toup. Addend. in Theoc. vii. 4. μάν ἐστι K. Suid. χαΐα, Pors, V. Reisig. Syntagm. Crit. iii.

91. Κορινθία δ' αὖ. Quasi dicat, *est quidem bella, sed non casta*: quia Corinthi meretrices plurimæ. Berg. χαΐα, νὴ τὸν Δία, | δήλη 'στὶν οὖσα ταυταγὶ τἀντευθενί. These last words are translated by Brunck "*bona edepol videtur, ut illic esse solent.*" and he adds in his note, "Sensus—ἐντευθενί." Notwithstanding my deference for the opinions of so great a critic as Brunck, I shall venture to propose another interpretation; because it is much less strained than his, and agrees better with the remarks made by Lysist. from 79. to 92. ταῦτα in ταυταγί, and τὰ in τἀντευθενί, agree with μέρη, or some similar noun, understood, which is governed by κατὰ also understood; the sentence is pronounced δεικτικῶς, Lysist., with those words ταυταγὶ τἀντευθενί, pointing at some part of the Corinthian woman's person. I suppose χαιὸς is applicable to bodily as well as to moral excellence: and it must be observed, that ἐντευθενὶ has not always a signification of motion: not, for instance, in Aristoph. Vesp. 991. αὕτη 'ντευθενί. Budæus, moreover, has translated ἐντεῦθεν "*hic.*" John Seager in Classical Journal iii. p. 497.

92. Lege οὖσ' ἐνταυθαγὶ κἀντευθενί. Bent.

93. ξυναλίαξε. Dorice pro ξυνηλίαξε, ut patet ex voce Ἡλιαία, *comitium*: unde et alibi apud comicum ἡλιάσασθαι. Berg. ξυναλίαξε. Duplex est in hoc verbo menda. Scribe συναλίαξε. Atticum ξὺν pro σὺν Dorica dialectus non admittit: tum ratio temporum *aoristum* flagitat, non *imperfectum*. Perspicue in Aug. quem etiamnum ad manum habeo, scriptum ξυναλίαξε, [Sic etiam Valck. in epist. ad Rœver. p. lxvii. Dind.] quod, ob eam quam dixi causam, scilicet minutissimis calami ductibus exaratum esse illum Cod. me fugerat, quum eum primum, nubilo forte die, aut vesperi ad lumen, excussi. Brunck.

94. μυσιδδέτω. Ed. Far. melius μύσιδδέ τω, quod est pro μύθιζέ τῳ, i. e. λέγε τινί· *dic alicui.* Aut potius τω est alia enclitica particula in dialecto Laconica, respondens particulæ τοι, ut μύσιδδέ τω sit pro μύθιζέ τοι i. e. λέγε τοίνυν· *dic igitur.* Nisi omnino τοι legendum pro τω. Berg. Puto legendum μυσίδδεο, pro μυθίζου, nisi mavis μύσιδδε τὸ ὅτι λῇς, pro μύθιζε ὅτι ποτὲ ἡμᾶς βούλει. Fl. Chr. μύσιδδε τὺ Toup. Add. in Theoc. i. 148. ultimum probante Valck. ad Theocr. Adoniaz. Digress. iv. p. 297. qui legit μύσιδδε. Pors. ἦδ' ἐγώ. Perperam vulgo ἅδ' — μύσιδδέ τοι [Sic Bent. Reisk. et Valck. in epist. ad Rœver. p. lxxii.]. Male vulgo μυσιδδέτω. μύσιδδε, vel si mavis μούσιδδε, Laconicum est pro μύθιζε. Hesych. μουσίδδει, λαλεῖ, ὁμιλεῖ. Præter illa, quæ ad hanc glossam notavit interpres, v. Valck. nostrum ad Theoc. selecta Idyllia p. 279. Quod autem vir ille doctissimus Toup. obsecutus censet τὺ scribendum pro τοι, in eo consentientem me sibi non habet. τοι hic consequentiam infert, et valet *ideo, ergo,* cujusmodi aliquid nexus sermonis et sententia omnino flagitant. V. versionem. Brunck. μύσιδδε γὰν Eldik. in Suspicion. Specim. p. 19. μυσιδδέτω ὅ τι λῇ — Wakefield. ad Eurip. Ion. 770. in delectu tragœdiar. t. ii. p. 76. Dind.

95. ὅτι λῇς πόθ' ἀμέ. Pro ὅτι scribendum ὅ τι. λῇς autem significat θέλεις, ut in Acharn. 772. πόθ' vero est ambiguum: aut enim pro ποτὲ, ut sit ὅ τι λῇς ποτε ἀμέ· *quidnam tandem nos velis:* aut pro πρὸς, ut sit, μύθιζε τοίνυν πρὸς ἡμᾶς. Berg. ὅ,τι λῇς πόθ' ἀμέ [ut legitur in Junt.] corrigendum monuit Scal. in eam sententiam, ut ποτ' ἄμε suaderet, fortassis ex Vet.: immo ποτ' ἀμὲ: tenuis immutatæ auctores litteræ grammatici Brunckii similes exstiterunt. Reisig. Syntagm. Crit. iii. "G. ποτ' ἀμέ. v. 10." Bent. ποθ' ἄμε Valck. ad Herodot. viii. 94. p. 168. ed. Schweigh. Dind.

97. πρὶν λέγειν δ' ed. Brub. et Elmsl. ad Acharn. p. 61. Vulgatam scripturam defendit Reisig. in Diariis Jenens. a. 1817. fol. 224. p. 402. Dind.

100. εὖ γὰρ οἶδ'. In Aug. ante hæc verba transversa lineola minio primum adpicta fuit, indicium mutatæ personæ, quam, deprehenso errore, lituris postea librarius induxit. Versu autem seq. scriptum πάσαισιν ὑμῖν. Recte omnia.

Sic locus hic constitui debet, deleta Myrrhinæ persona: τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων, | ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι | πάσαισιν ὑμῶν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνήρ. Tum versus 102. 103. Calonicæ tribuendi, 104. Lysistratæ. Non aliter ista personis dividi posse inde manifestum est, quod ipsius dramatis series et œconomia non sinant versum 104. Myrrhinæ tribui, quæ maritum suum Cinesiam domi reliquerat, in scenam mox prodituram, eaque dicturum quæ ostendant eum peregre non abfuisse. Brunck. Dele MT. [sic etiam Tyrwhit.]—102. MT. ὁ γ'.—104. KA. ὁ δ' ἐμὸς—. Bent.

102. Simile quid habes apud Theoc. in idyl. feminarum Adonidis festum celebrantium. Fl. Chr. ἐμὸς ἀνὴρ — Εὐκράτην. Thucyd. viii. post cladem Atheniensium ad Syracusas ait: οἱ τῶν Ἀθηναίων ὑπήκοοι ἕτοιμοι ἦσαν καὶ παρὰ δύναμιν αὐτῶν ἀφίστασθαι. Ideo dicit Lysistrate virum suum φυλάττειν Εὐκράτην, quod proverbialiter dicebatur de iis, qui servabant rem, quæ omnibus modis evadere tentabat, et tandem evasura erat, de Chalcidensibus Thraciæ intelligens, qui post illam cladem erecto erant ad rebellandum animo, ideoque eos observabant Athenienses, et decreverant, τὰ τῶν ξυμμάχων εἰς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι. Palmer.

103. Citat Suid. v. ἄπεστιν. Kust. Εὐκράτην. Hic dux aliquis fuit Atheniensis, et notatur tanquam muneribus corrumpi solitus, et proditor, et peregrinus. Schol. In Eqq. etiam 254. est ejus mentio Eucratis. Berg.

104. ὁ δ' ἐμός. Inde colligo, Pylum adhuc fuisse in Atheniensium potestate. Ergo ante Dioclem archontem et annum 23. belli hæc fabula prodiit: nam eo anno et archonte Pylum receperunt Lacedæmonii, teste Diodoro l. xiii. [c. 64.] Palmer.

105. ὁ δ' ἐμὸς — πόκα. Pro ὁ δ' ἐμὸς γε κἂν ἐκ τῆς ταγῆς ἔλθῃ ποτέ. Berg. ἐκ τᾶς ταγᾶς. Schol. ἐκ τῆς τάξεως. Forte etiam ἐκ τῆς παρατάξεως, ἀπὸ τῆς στρατιᾶς. Apud Æsch. significat *ducatum* in Agamem. 111. σύμφρονα ταγὰν, *concordem ducatum*. Loquitur autem de Agamemnone et Menelao ducibus Græcorum ad Trojam. Berg. ταγᾶς, priori correpta, quod notandum. Inde ταγοῦχος eadem prosodia. Æsch. Eumen. 296. θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ. sed ταγὸς priorem producit. Qua de re vide ad Eqq. 159. Brunck.

106. V. Suid. v. ἀλλ' ἐμός γε, et v. πόρπαξ. Kust. πορπακισάμενος. Ex Schol. ἀντὶ τοῦ ἀναλαβὼν τὴν ἀσπίδα, ἅμα τῷ παρεῖναι ἀπιών. Est autem a πόρπαξ, quod manubrium clypei significat, ut in Eqq. 844. et per synec. accipitur pro ipso clypeo, ibid. 1366. et Pace 661. Berg. πορπατισάμενος. [Nam sic ed. Junt.] Pro πορπακισάμενος, ut in Pace μισοπορπακιστάτη. φεψάλυξ autem est scintilla et ζωπύρημα, et sic Milesii exagitantur tanquam mœchi. Fl. Chr. Gry. et schol. πορπακι—. Bent. φροῦδος ἀμπτάμενος. Eurip. in Androm. 1219. ἀμπτάμενα πάντα φροῦδα. Est autem pro ἀναπτάμενος. ἔβα autem pro ἔβη. Berg.

105-6. Corrupte Suid. i. p. 102. v. ἀλλ' ἐμός γ' sc. ἀλλ' ἐμός γα Suid. πορπ. τῆς Ms. ἔλθῃ πόκα ed. Ms. πορπακησ. Ms. Pors.

108. Ex hoc versu manifestum est Milesiorum defectionem præcessisse hujus fabulæ διδασκαλίαν, qui quidem initio anni 20., suadente Alcibiade, defecerunt, ut Thucyd. l. viii. Ideo ex superiori nota concludimus, ante annum 23. prodiisse hoc drama; ex hac vero, post vigesimum. Palmer.

109. ὄλισβον. Scorteum erat veretrum, quo Milesiæ utebantur mulieres tribades et turpificæ, interdum etiam viduæ. Sunt qui pessaria vocent, non ego, qui sciam ista non ad libidinem, sed medelam fuisse in usu. Octodactylum autem quod vocat, puto esse sesquipedale, etsi sciam, quid sit pes antiquus, quid palmus, quid digitus: nam δάκτυλον hic pro pollice quem vocamus in architectonica accipio. Alludit tamen ad intestinum illud, quod dodecadactylum dicitur, et quod πυλωροῦ et ἐκφύσεως nomine meruit apud medicos. Fl. Chr. Cratinus: μισηταὶ δὲ γυναῖκες ὀλίσβῳ χρήσονται. apud Suid. et Hesych. in μισητή. V. Schol. Berg. ὀκτωδάκτυλον. Non memini aliter legere in Aug. Cod. At veram scripturam esse credo ὀκταδάκτυλον. Brunck. ὀκταδάκτυλον etiam Bent. scribi vult. ὀκτωδάκτυλον tuentur Elms. Med. p. 256. et Lobeck. ad Phryn. p. 415. Dind. ὀκταδ. Suid. ed. Ms. ὄλισβος. Pors.

110. σκυτίνη 'πικουρία. Alludit proculdubio ad συκίνην ἐπικουρίαν, cujus meminit Erasmus in adagio *Ficulnus* [c. 245.]: sed legit in hoc loco συκίνη, non σκυτίνη. Rectum tamen est σκυτίνη. Nam quia pessuli illi sive olisbi erant ex corio vel aluta, propterea σκυτίνη dixit per parodiam ad συκίνη. Itaque monitor Erasmus, quique illi hac in parte astipulantur monendi mihi sunt cum hoc interdicto, μὴ κακουργεῖν τὴν κριτικήν. Quod tamen cum bona ipsorum venia dictum velim: nam et Erasmi memoriam colo, et ejus ingenium magni facio. Sed imposuit illi Veneta editio hujus fabulæ, quæ hic ha-

buit σκύτη. Sane φαλλὸς, unde *follis*, veretrum erat, gestatum in pompa Liberi, quod primum ex ficu fiebat, deinde ex aluta rubra, et tunc dictum πολίων, unde polimenta, testiculi porcini, ut docuit Scal. ad Varron. [ad p. 42.]. Scal. inquam, alter Varro. Fl. Chr. Cf. Schweigh. Animadv. ad Athen. t. vi. p. 527. Dind. V. Schol. Sed apud Hesych. et σκυτίνη ἐπικουρία proverbium est. V. Erasmum in proverb. *coriaceum auxilium*. Berg.

113. εἴ με χρὴ, ἢ. Lege εἴ με χρείῃ, i. e. *etiamsi me oporteat*. χρείῃ enim hic idem significat quod δέῃ. Suid. χρείῃ· δέῃ. Forte ad locum hunc respexit. Apud Suid. v. ἔγκυκλον legitur χρεῖ ἢ. Kust. εἴ με χρείῃ. In Junt. unde in reliquas migravit εἴ με χρῇ, ἢ—. Nec aliter in Aug. scriptum, nisi quod inter duas voculas distinctio abest. Librariorum hoc σφάλμα frequentissimum esse, et ubique corrigendum χρείῃ, norunt jam tirones. Videndus Dawes. ad hunc locum in Miscell. Crit. [p. 324.]. Quod autem apud Suid. in ed. principe legitur χρεῖν, δέῃ, ex errore itidem librarii est, qui scribere debuit δέοι. Grammaticus paulo infra in χρῇ: χρείῃ δὲ, τὸ δέοι. Πλάτων Εὐθύφρονι· πευσόμενοι τοῦ ἐξηγητοῦ τί χρείῃ ποιεῖν. Brunck. V. Kiddii nota ad Dawes. Misc. p. 573. Dind. χρείῃ Dawes. Misc. Crit. p. 332. probante Piers. ad Mœrin p. 415. ἂν κἂν εἴ με χρεῖ ἢ Suid. Ms. ἔγκυκλον. Pors. Ed. Med. ἂν εἴ μοι χρεῖ ἢ. Dobr.

114. τουτὶ καταθεῖσαν. Lego καταθεῖσ' ἄν. Quod autem vocat τὸ ἔγκυκλον, Pylus est, ut et postea sub finem comœdiæ satis declarat, sic dicta propter ambitum murorum, per metaphoram τῶν περιβολαίων, id est ἣν ἔχομεν καὶ περιβαλλόμεθα. Neque de nihilo addit ἐκπιεῖν, quasi τὸ ἔγκυκλον sit poculum rotundum, quod exhaurire ipse velit ea lege, ut bellum desinat. Est etiam teste Polluce ἔγκυκλον vestis muliebris. Fl. Chr. ἐκτιεῖν, *in mulctam dare*. Reisk.

115. Fortasse legendum: ἐγὼ δὲ δὴ κἂν ὡσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ | δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρατεμοῦσα θἤμισυ. Ubi notanda crasis δοῦναι ἂν, ut οἰκεῖσθαι ἂν in Eqq. 1175. Elmsl. ad Soph. Œd. Tyr. 1227. ὥσπερ ἡ ψῆτταν. Lege ὥσπερ εἰ, deinde δοῦναι ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θ' ἥμισυ, i. e. *etiamsi contingat scindi dimidium mei*. Nam θ' ἥμισυ est τὸ ἥμισυ, ut θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Videndum autem, num rhombi mentionem fecerit propter sagas mulieres, quæ eo utuntur in maleficis cantationibus, unde Martialis: 'secto luna vapulat rhombo.' Nam psetta vel passer fere idem cum rhombo. De ea sic apud Suid. piscis est latus, nonnulli buglossum vocant, qui videtur quibusdam constare ex duabus pellibus, mediumque habere divisum ut vespæ. Sane ψῆτταν vocari a Romanis rhombum testatur Athenæus, ubi videbis ψῆττας et βουγλώσσους differre. Fl. Chr. Legendum omnino ὡσπερεὶ, ut est in ed. Far. Berg. Gry. ὡσπερεί. Bent. δὲ κἂν ὡ. Suid. ed. Ms. ψῆττα. ὡσπερὶ Ms. Pors. Scribe ὡσπερεὶ ψῆτταν. Kust. ὡσπερεί. Aug. ὥσπερ ἡ—, Junt. ὥσπερ ἡ. Recte in duabus edd. Venet. minoribus repositum ὡσπερεὶ e Suid. in ψῆττα, qui v. seq. habet δοῦναι ἐμαυτῆς, omisso ἂν, quod et abesse mallem. — παρταμοῦσα. Nescio an melius scriberetur παραταμοῦσα, ut infra 132. ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θἤμισυ. Sane ubi syncope versum non juvat, credibile est ab ea abstinuisse poetas Atticos. V. ad Nub. 754. et quæ notavi ad Eurip. Phœn. 1420. Brunck.

116. Gry. et Suid. omittunt ἄν: an δαίειν ἐμαυτόν [—ἣν]? Bent. δοῦναι μ', ἐμαυτῆς Reisig. i. p. 39. qui etiam παρταμοῦσα contra Brunck. defendit. — V. Schol. Dind. ἂν om. Ms. παρταμοῦσα θ' Suid. Pors.

117. ἐγὼ δὲ etc. Pro ἐγὼ δὲ καί κε (i. e. καὶ ἂν, unde κἂν) πρὸς τὸ Ταΰγετον ἔλθοιμι. Berg. Hic locus ita fortasse scribendus est: ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν κ' ἄνω ἔλσοιμ', ὅπᾳ —. Elmsl. ad Eurip. Heracl. 710. p. 102. Dind.

118. ὅσα. [Sic Frob. Port. Kust.] Legendum ὅπα, ut est in ed. Far. [et Junt.], sive ὅπᾳ, quod communi dialecto ὅπῃ. Berg. Gry. ὅπὰ—. Bent. Hic et seq. v. quæ vulgo Calonicæ partes tribuuntur, eas in Myrrhinam transtuli, quæ prima patefactum Lysistratæ consilium rejecit 129. Facetum est eam omnium cupidissimam fuisse rei cognoscendæ. Eo etiam ducit personarum distinctio in Reg. Codd. quæ infra observabitur. Brunck.

124. ἡμὶν ἐστι. Sic partim ob metrum, partim ob euphoniam scribendum. Male vulgo ἡμῖν ἐστιν. Brunck. Lege ἐστὶν ἧμιν. Bent.

126. V. Suid. in μυᾶτε: qui habet μου μυᾶτε et mox κατείβετε. Bent. — κατείβεται. Sic Suid. ed. Ms. μυᾶτε. Pors.

128. Aug. et Junt. bis in hoc versu, et supra 122. ποήσετ'. Aug. v. seq. ποήσαιμ', ex inepta librariorum circa metrum sollicitudine, qui ne sibimet ipsi quidem in ea scriptura constant; nec magis cum codicibus concordant impressi libri. ποεῖν forma est Atticis incognita, quibus diphthongus οι multis in vocibus corripitur, ut οἴει infra 247. ποιητὴς 368. ποῖον Eq. 32. οἶοι 736. τοιοῦτος passim, ut αι in δεί-

λαιος Pl. 850. Schol. Ms. ad Plut. 14. *τοῦ δὲ ποιεῖν ἡ παραλήγουσα κοινή, καὶ οὐ χρὴ ποεῖν γράφειν.* Recte monenti veteri magistro nos ubique morem gessimus, et inauditum Atticis illud *ποεῖν*, in edd. tam frequenter obvium, e textu nostro prorsus ejecimus: quod semel monuisse satis esto. Brunck.

129. *ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.* Aug. Cæsar in illo Fescenninæ licentiæ epigrammate et Romanæ simplicitatis, ut ait Martialis, in hanc sententiam dixit: 'quid quod mihi vita carior est mentula? Signa canant.' Mavult enim Marte decertare quam Fulviæ libidini obtemperare. Hic Myrrhina contra bellum mavult quam Venerem quietam. Fl. Chr. *ὁ πόλεμος ἑρπέτω· Bella pergant protinus,* ut recte vertit Fl. Suid. *ἐῤῥέτω* legisse videtur, et si ad hunc locum respexit, pessime eum interpretatus est. Brunck. *ἐῤῥέτω* pro *ἑρπέτω* Suid. v. *ἐῤῥέτω*, sed perperam. Hæc quidem scripseram, sed minus recte. Vide ad Eqq. 670. Pors.

130. *οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'*—. Male vulgo *ἐγὼ γάρ.* Brunck.

132. *ἔφεσθα.* In marg. "Ms. Voss. hic iterum incipit." Ms. Trin. Dobr.

133. *ἄλλ', ἄλλ'*—id est *ἄλλο, ἄλλο*—vividius quam ut vulgo *ἀλλὰ ἄλλο. κἄν με χρῇ.* Male vulgo *χρή.* Impersonalis hujus verbi indicativus est *χρή*, optativus *χρείη*, subjunctivus *χρῇ*. Suid. supra laudatus ad 113. *χρὴ ὀξυτόνως, ἤγουν δεῖ. χρῇ δὲ περισπωμένως, τὸ ὑποτακτικὸν, σημαίνει δὲ τὸ δέῃ.* Brunck. *χρῆ* Ms. Trin. Dobr.

136. *τί δαὶ σύ;* Sic tres Codd. [et Bent. Ms. Trin. et Reisk.] quod, iis etiam nolentibus, reponi debuisset. Nam vulgatum *δὲ* in metrum peccat. *κἀγὼ βούλομαι.* Non ita credo scripsisse comicum. Rariori verbo Laconico substituerunt librarii glossam. Legebatur olim proculdubio, *κἀγὼ δήλομαι διὰ τῶ πυρός.* Verbum *δήλεσθαι* illustrat Valck. in Theoc. [ad Adoniaz.] p. 258. ad Brasidæ epistolam patria brevitate scriptam ad Ephoros: *ἅσσ' ἂν δηλῶμαι πραξῶ ποττὸν πόλεμον, ἢ τεθναξοῦμαι.* Brunck. Verba *κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός* Myrrhinæ tribuit Wakefield. in Silv. Crit. iii. p. 49. Sic etiam Bent. Dind. *Ἄλλῃ. κἀγὼ* Ms. Trin. Dobr.

137. *ὦ παγκατάπυγον.* Vulgo divisum *πᾶν κατάπυγον.* Eadem est compositionis ratio quam in *παγκατάρατος* 588. *παμβδελυρὸς* et *παμμυσαρὸς* 969. *παγγλυκερὸς* 970. *παμμίαρος* Ran. 466. *παμπόνηρος* 106. infinitisque hujus generis aliis. Idem etiam Reisk. placuisse video. Brunck.

138. Locum hunc exponit Suid. v. *οὐκ ἐτῶς.* Kust. *οὐκ ἔτος ἀφ' ἡμῶν.* [Sic Frob. Port.] Muta accentum et lege *ἐτὸς*, quod est pro *ἐτώσιον*, ut dicat, non frustra contra nos loquuntur tragici, innuens Eurip. *μισογύναικα.* Legendum autem paulo ante *τί δαὶ*, non *τί δὲ*, ut metro consulas. Fl. Chr. *ἔτος* Ms. Trin. Dobr.

139. *πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.* Inter proverbia hanc sententiam Eurip. recenset Suid. et valere vult in eos, qui rem tantum unam exercent, neque aliud quicquam cogitare aut meditari norunt. Hic vero nihil aliud intelligit per hanc metaphoram quam *τὸ συνουσιάζειν καὶ τίκτειν.* Neptunus enim, qui se junxit cum Tyro, procreavit Nelea et Peliam. Tamen ego arbitror per Neptunum designari naturam in femina humidissimam, per scapham autem veneream libidinem, quæ, ut dixit Augusti filia, tollit vectorem, etiam quum navis est plena. Fl. Chr. V. Schol. ubi scriptum est *ἐκθεῖσαν* pro *ἐκθεῖναι·* mallem præterea *σκάφην.* Sunt autem filii Tyronis sive Tyrus Neleus et Pelias, quos susceperat ex coitu Neptuni. Hinc Suid. in *οὐκ ἐτὸς* locum ita exponit: *οὐδὲν ἐσμὲν εἰ μὴ συνουσιάζειν καὶ τίκτειν· nihil enim sumus, nisi tantum ad coeundum et pariendum aptæ.* Kust. in sua ed. Suid. scribit malle se *ἴσμεν* legere, i. e. *scimus.* Sed forte non est necesse, nam et comicus ita loquitur in Avv. 19. *τὼ δ' οὐκ ἄρ' ᾔστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν.* Ceterum recte sensit Schol. ad tragœdiam hic respici: præcedit enim *ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι.* Berg.

141. Vulgo profligato metro legitur: *μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἂν σωσαίμεσθ' ἔτι.* Aug. *τὸ πρᾶγμα σωσαίμεσθ' ἔτι.* Regii, *τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτι.* Genuinam ex indole linguæ restituimus lectionem, *τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτ' ἄν.* Brunck. [*πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ'* Ms. Voss. ap. Bent.]. Scripsit Aristoph. opinor, *τὸ πρᾶγμα σωσόμεσθ' ἔτι*, quemadmodum Eccl. 209. *ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.* Reisig. i. 248. *ἀνασωσ.* Ms. Trin. Dobr.

142. *χαλεπὰ μὲν ναὶ τὼ σιώ.* Pro *χαλεπὸν μὲν νὴ τὼ θεώ.* Berg.

143. *ὑπνῶν* etc. Pro *ὑπνοῦν ἄνευ ψωλῆς μόνας.* V. Æsch. in Agam. 870. *τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα ἧσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακόν.* Berg. *γυναῖκας ἐσθ' ὑπνῶν.* Sic recte Dawes. Perperam vulgo transpositis vocibus, *γυναῖκας ὑπνῶν ἐστ'*—. V. ad Plut. 166. In indice Thesauri H. Stephani legitur: *φωλὴ affertur pro mentula, sed ἀμαρτύρως.* In tibi testem idoneum. V. infra 979. et

Av. 560. Brunck. Vulgatam verborum collocationem ὑπνῶν ἐστ' — defendit Reisig. i. p. 102. In ore Lacænæ nihil offensionis habet hæc productio. Dind.

144. ὅμως γέ μ' ἂν δεῖ. Lego ὅμως γε μὰν pro μήν. Paulo post lege per interrogationem (ὃ μὴ γένοιτο) μᾶλλον ἄν. Male autem in Venet. ed. habes ὃ μοι γένοιτο. Fl. Chr. Lege — — μὰν δεῖ. Lacæna enim hic loquitur, quibus μὰν dicebatur pro μήν. Kust. Vulgo absque ullo sensu sic legitur hic versus: ὅμως γέ μ' ἂν δεῖ· τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ. Nil discrepant Codd. nisi quod omnes μὰν habent, quæ quidem facilis erat emendatio, nec cuiquam in eo aqua hæsit. Reliqua tentavit, sed infeliciter, Dawes.: non melius conjectura cessit Gisb. Kœn. quem vide ad Corinth. p. 110. Elegantissimum est et proculdubio verum, quod excogitavit Jo. Toup. ad Suid. ii. 164. quod nisi recepissemus, comico nostro fecissemus injuriam. Id tantum me fugit γα e dialecti usu pro γε reponi debere. εὖ autem me invito aut imprudente excusum fuit pro αὖ, quæ est Codd. lectio et edd. omnium. Integer versus sic scribendus: ὅμως γα μὰν δεῖ· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ. Brunck. Scal. γα μὰν δεῖ τᾶς: Ms. γε μάν. Bent. Tyrwhit. ad Toup. t. iv. p. 420. corrigit: ὅμως γε μάν· δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ. probante Elmsl. ad Acharn. p. 251. qui ὅμως γα μάν· scriptum citat. Dind. γεμᾶν Ms. Trin. Dobr. τὰς γὰρ εἰράνας. Leg. τᾶς pro τῆς γὰρ εἰρήνης, et subaudiendum ἕνεκα et ἀπὸ κοινοῦ, δεῖ, ut sit, τῆς γὰρ εἰρήνης ἕνεκα μάλα αὖ δεῖ ξυμψηφίσασθαί σοι. Aut subaudiendum ἐρῶ, vel simile, ut sit, τῆς γὰρ εἰρήνης μάλ' αὖ ἐρῶ. Berg. εἰράνας μέλει vel μέλω Dawes. Misc. Crit. p. 336. δεῖ γ. ε. μ. α. Toup. in Suid. ii. p. 164. ὅμως γά μαν· δεῖ τᾶς Kœn. ad Gregor. p. 110. Pors. Exemplari ed. Kust. in Bibl. Coll. Trin. ascripserat, μέλει Dawes. p. 336. recte. V. infra 502. Dobr.

146. Hic et infra sæpius, ubi Myrrhinæ partes tribuimus, quæ vulgo sunt Calonicæ, auctoritatem sequimur binorum Reg. Codd. Brunck. Ms. MY. εἰ δ' — δὴ συ [sic]. Bent. Μυρ. εἰδ' — δὴ σὺ Ms. Trin. Dobr.

147. Ms. τουτονί. Bent. Ms. Trin. Dobr.

149. ἔνδον ἐντετριμμέναι. Id est σμηχθεῖσαι, detersæ et lotæ, nisi mavis referre ad tritum ψιμμύθιον. Fl. Chr. εἰ γὰρ καθοίμεθ' — Vulgo καθήμεθ' contra syntaxin, siquidem sequentia verba, ab eadem particula εἰ pendentia, sunt in optativo. Legitur quidem in puerilibus linguæ institutionibus verbum κάθημαι optativo et subjunctivo carere. Sed ab his magistellis dissentit comicus noster. V. Ran. 910. et 1046. Quando in protasi verbum in imperfecto ponitur vel aoristo indicativo cum particula εἰ, alterum verbum in apodosi ponitur etiam in indicativo cum particula ἄν, et vice versa. Conc. 407. ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον. Ran. 1195. Philemon in Floril. Grotii p. 127. εἰ μὴ τότ' ἐπόνουν, νῦν ἂν οὐκ εὐφραινόμην. Cf. quæ notavi ad Eurip. Hippol. 705. Sic etiam solutæ orationis scriptores: Andocides contra Alcibiadem in fine: καίτοι εἰ τῶν πρωτευόντων ἕκαστος τὰ αὐτὰ ἐποίησεν, ὀλίγους ἂν πολεμίους εἴχετε, καὶ πολλοὺς συμμάχους ἐκέκτησθε. Itaque καθήμεθ' in imperfecto hic legi non potest, nisi solœce. Brunck. At δέλτα dici sine articulo vix poterat. Quare adducor, ut non solum καθήμεθα veram lectionem putem, sed etiam πάριμεν, et τὸ δέλτα scribendum censeam. Herm. ad Vig. p. 813.

150. Meminit hujus loci Harpocr. v. ἀμοργός. Kust. κἄν, id est καὶ ἐν. Male ed. Burmanni κἂν, quod valet καὶ ἄν. τοῖς ἀμοργίνοις, e lino vel bysso, qui optimus in insula Amorgo, e Sporadibus una, proveniebat. Inde ἀμοργὸς pro quolibet bysso vel lino. Brunck. χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις. Ex his patet vestem amorginam fuisse pellucidam, ut vestes sericæ, quando nudas se dicunt feminæ, quæ amorginis tunicis male copertæ sunt. Palmer. Vel a materia, vel a colore, vel a loco. V. lexicographos Græcos. Berg.

151. V. Suid. v. δέλτα, ubi locus hic citatur. Kust. δέλτα. Quid sit δέλτα, neque ipsæ nesciunt Vestales: nam περίφρασις est τοῦ γυναικείου αἰδοίου, cui barbam vellere solent et volsellis utuntur non solum ad compescendam superciliorum luxuriem. Verbum autem στύειν omnino venereum est et tentiginosum, quo multus utitur Aristoph. sed sæpe accidit, ut pro ἐστυκὼς legatur ἑστηκώς, male, quamvis etiam sit stator libidinosus. Proverbiale dictum est οὐδὲν μέγα φρονεῖ ἐστυκὼς ἀνήρ. Quam sententiam sapiens Hebræus videtur innuisse quum scripsit, adulteros propter cordis inopiam perdere animam suam. Lege autem ἀπεχοίμεθα, non ἀπεχόμεθα. Fl. Chr. V. Schol. et supra 89. Berg.

152. Citatur hic versus a Suid. v. πλεκοῦν. Ceterum pro πλεκοῦν etiam dicebatur σπλεκοῦν, ut notat Suid. dicto loco. V. etiam Plut. 1083. διεσπλεκωμένη. Kust. στύοιντ' ἂν ἄνδρες. Dubium non est, quin hic scripsisset Dawes. ἄνδρες,

pro *οἱ ἄνδρες*, quod nos *ᾦνδρες* scribimus. Sed quanam vi articulum intrusisset in præcedentem versum, ubi nomini *δέλτα* non minus necessario adjungi deberet, si conicis non licuisset substantivum sine articulo efferre? *στύειν* et *στύεσθαι* verba sunt comico nostro valde frequentata: Latinis *arrigere;* ut in isto Martialis disticho: 'Mentula tam magna est, tantus tibi, Papile, nasus, Ut possis, quoties arrigis, olfacere.' In nominibus quibusdam propriis, quorum significatio cum hoc verbo nihil habet commune, jocum quæsiverunt faceti nebulones, *'Αστυάνακτα* vel *'Αστυάγην* appellantes eum cui stare mentula desiit. Strato Epigr. x. *ἀλλ' ἐμὲ μηκέτ' ἔχοιτε φίλοι φίλον, ἀλλ' ἀπὸ πύργου | βάλλετ', ἐπεὶ λίην 'Αστυάναξ γέγονα.* Fronto in Epigr. quod infra explicabo: *καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες 'Αστυάγην.* Brunck. *στύοιντ' ἂν ἄνδρες.* Hic rursus nugas egisse me video. Omnino scribendum *στύοιντ' ἂν ᾦνδρες.* Hanc aliasque similes crases negligere solemnis est librariorum mos. Ubi *ὡ'γὼν* ponendum erat, vel *ὡὑτὸς*, vel *ὡ'νήρ*, illi *ἀγὼν*, *αὐτὸς*, *ἀνὴρ* frequentant. Peccato in ultima voce vereor ne sæpius, quam oportuerat, pepercerim: quod, vineta ipse mea cædens, ingenue profitebor. *οἱ α* in *ῳ* coalescunt. Strattis apud Athen. p. 323. B. *τίς δ' ἐστὶν ἡ σφύραινα; φησὶν ἅτερος, | κέστραν μὲν ὔμμες ᾤττικοὶ κικλήσκετε.* Quod autem apud comicum exempla occurrant oppido pauca omissi in similibus articuli, id metri necessitate semper contigisse deprehendas, ut in super. v. *δέλτα παρατετιλμέναι.* Regulariter enim scribere debuit *τὸ δέλτα*, ut supra *τὴν βληχὼ*, et Thesm. 538. 540. Conc. 724. *τὸν χοῖρον.* Eadem necessitate Conc. 624. *τρύπημα* sine articulo legitur. Id. Legendum hic, 157. et ubicunque non de singulis, sed de universo populo, agitur, *ἄνδρες* vel *ᾦνδρες*, i. e. *οἱ ἄνδρες.* V. 168. Hotib. *στύοιέν τ' ἂν ἄνδρες.* Reisk. *πλεκοῦν.* Ed. Far. *σπεκλοῦν.* ut Plut. 1083. ubi *διεσπεκλωμένη.* Berg. Scal. *σπεκλοῦν.* Hesych. *σπλεκοῦν.* Suid. *πλεκοῦν καὶ τὸ αὐτὸ πεκλοῦν καὶ σπεκλοῦν.* Bent. *πλεκοῦν.* Suid. ed. Ms. cet. om. Ms. Pors.

155. *ὅ γ' ὦν* etc. Pro *ὅ γ' οὖν Μενέλαος τῆς 'Ελένης τὰ μῆλά πως* (aut *που*) *γυμνῆς.* *οἴω* autem pro *οἶμαι*, et *παρέλκει.* Papillas autem vocat *μᾶλα*, ut in Acharn. 1298. *κυδώνια.* Quod ad historiam attinet, vide not. seq. Berg. *ὁ γῶν.* Sic Aug. Vulgo divisim *ὅ γ' ὦν.* — *τὰ μαλά πα.* Sic duo Reg. In Aug. ut in Junt. et aliis vett. *πα.* Doricum est *πα*, quod e Theocr. satis notum. Brunck. Frob. *πο*: Gry. *που* et Suid. in *μῆλα.* Ms. *πᾶ.* Bent. V. Schæf. ad Dionys. de composit. verb. p. 271. Lobeck. ad Phryn. p. 533. Dind. *πᾷ* Ms. Trin. Dobr.

156. *παρεσιδών.* Sic Aug. et B. cum vet. edd. recentiorum *παρενιδὼν* est in A. Respicit ad Eurip. Androm. ubi Peleus 628. sic Menelao exprobrat: *οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν λαβών | ἀλλ' ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος, | φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα, | ἥσσων πεφυκὼς Κύπριδος, ὦ κάκιστε σύ.* Brunck. Frob. *παρεϋιδὼν*: al. *παρενιδὼν* ut Suid. Gry. *παρεσιδών.* Bent. *ἐξέβαλ', οἴω, τὸ ξίφος.* Etiam ut supra *οἴω* per parenthesin lego pro *οἶμαι.* Fl. Chr. Schol. Vesp. 712. ad *τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν* scribit, *ὥσπερ ὁ Μενέλαος. τοῦτον γὰρ φασὶν ὁρμήσαντα ἐπὶ τὴν 'Ελένην ἀποβαλεῖν τὸ ξίφος. ἡ δὲ ἱστορία παρ' 'Ιβύκῳ καὶ Εὐριπίδῃ.* V. Schol. ad h. l. Berg. *παρευιδὼν* (sic) — *οἰῶ* Ms. Trin. Dobr. *γυμνα* sine accentu Suid. Ms. cet. ut ed. Pors. Locus est v. *μᾶλα*, ubi edd. Med. Kust. *ὁ γοῦν Μενέλαος τῆς 'Ελένης τὰ μῆλά που γυμνῆς παρενιδὼν ἐξέβαλ' οἰῶ τὸ ξίφος.* Dobr.

157. Ms. Vat. P. abhinc usque ad 162. pro Κα. (i. e. *Καλονίκη*) semper ponit personam Μυ. (i. e. *Μυῤῥίνη.*) Ad sensum tamen nihil refert, utri personæ ista tribuantur. Ceterum ut versus hic sit *ἀρτίπους*, pro *ἀφιῶσ'* legendum est *ἀφιῶσιν.* Kust. *τί δ', ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;* Sic libri omnes scripti et ante Kust. impressi. At ille: 'Ut versus hic sit *ἀρτίπους*, pro *ἀφίωσ'* legendum est *ἀφίωσιν.*' Quod non monuisse contentus, prava emendatione bonum versum corrupit. Ignorabat, ut qui prosodiæ non tam peritus esset, quam poetæ editorem oportebat, verbum *ἵημι* cum suis compositis omnibus primam producere. V. Nub. 397. 1214. 1426. 1494. Eqq. 430. 436. 522. 756. Centena e comico nostro proferri possent exempla, ne tragicos memorem. Cratinus apud Stob. p. 425. Floril. Grotii: *αὐτόματα τοῖσι θεὸς ἀνίει τἀγαθά.* Sic legendus iste senarius: male vulgo *ἀνοίγει.* Brunck. *ἀφίωσ'.* — 157. 159. 162. Μυρ. pro Κα. Ms. Trin. Dobr.

158. *Φερεκράτους, κύνα δέρειν.* Schema aiunt libidinosum, *εἰς τὸ αἰδοῖον*, et dictum proverbium in eos, qui præter mala quibus infestantur, novorum accessione torquentur. Est sane teste Hesych. etiam *κύων* pars illa, qua viri sumus. Puto autem per hæc Lysistratam innuere *ὀλίσβους*, de quibus antea dictum, et ficta illa veretra vel tribadum nequitias: ait enim postea *ταῦτα τὰ μεμιμημένα.* Fl. Chr. V. Schol. et Erasmi adagia. Ceterum in his scholiis *ἄλλα* scripsi pro vulgato *ἄλλως.* Berg. *κύνα δέρειν δεδαρμένην.* Quod eo

sensu dixerat Pherecrates, quo postea ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων in proverbium abiit, id aliorsum trahit faceta mulier. Penem coriaceum intelligit, cujus mentio supra 109. quique inter instrumenta muliebris mundi recensetur in Thesm. ii. Brunck.

159. Calonicæ: 160. Myr. tribuit Bent.

160. ἐὰν δὲ λαβόντες ἐς—. Sic concinne duo Regii. Vulgo ἐὰν λαβόντες δ' ἐς—. Brunck. Vulgata scriptura in Rav. esse videtur, præfertque eam Elmsl. ad Acharn. p. 61. Dind. εἰς sine δ' Ms. Trin. Dobr.

161. ἀντέχου. ἀντέχομαι, retineo, quasi contra teneo, adhæreo. ἀντέχου τῶν θυρῶν, hoc est, ita adhære foribus, ut ab eis te avelli non sinas. Fl. Chr. V. Meibom. in præf. ad scriptores musicos, ubi locum hunc explicat. Kust. Meibomii verba hæc sunt: ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν verto, *tu sta pro foribus*. Minus bene interpres, *ad fores obnitere*. Dind.

162. τύπτωσι. Sic duo Reg. [et Bent.]. Vulgo τύπτωσιν. παρέχειν verbum est palæstræ Veneriæ. V. Stratonis Epigr. xlii. Sic Latinis *præbere*. Ovid. de A. A. ii. 685. 'Odi quæ præbet, quia sit præbere necesse, Siccaque de lana cogitat ipsa sua.' Brunck. κακός. Reisk. παρέχειν χρὴ κακῶς. Mirum est, interpretes non vidisse, versui huic aliquid deesse, qui ut sit integer et numeris omnibus absolutus, legi debet, ut recte legitur in Ms. Voss. et Vat. P., — — — παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς. Kust. παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς. Quum ante abesset κακὰ, ex Mss. Voss. et Vat. P. ita reposuit Kust. nec tamen istam lectionem aut similibus scriptorum locis declarare cogitavit, aut, si cogitasset, operam non fuisset lusurus. Nam sive κακὰ rem illam accipias, de qua nunc sermo est, dulcis Veneris fructus, ut ille ait, dici non debuit κακὸν, sive adjectivum intelligas tanquam pro adverbio positum, offendet additum ipsum κακῶς. Legendum: παρέχειν χρὴ κακὰ (i. e. κακῶς) κακοῖς· κακοῖς, ἀνδράσι κακοῖς, ἐὰν τύπτωσι ἡμᾶς. Sic componi haud ineleganter solent ejusdem originis adjectiva et adverbia. Eurip. Med. 1386. κατθανεῖ κακὸς κακῶς. Tr. 446. κακὸς κακῶς ταφήσει, et ibid. 1055. κακῶς κακὴ θανεῖται. Vide etiam ad 256. item Acharn. 253. Conc. 761. et ibi Brunck. Hotib. Wakefield. in Silv. Crit. ii. p. 52. corrigit παρέχειν κακοῖς κακῶς. Ahlward. in Diariis Jenen. a. 1810. fol. 124. p. 390. παρέχειν χρεὼν κακῶς. Cf. v. 227. Dind.

165. Citat Suid. in ἀπεροῦσιν. Bent. ἀπεροῦσιν. Id est ἀπαγορεύσουσι et παύσονται τοῦ πολέμου. Paulo post εἴ τοι δοκεῖ ταῦτα σφῷν, dele prius ταῦτα [quod habet ed. Junt.], ut recte deest in Venet. ed. Fl. Chr. οὐδέποτε γὰρ εὐφρανθήσεται corrigendum censet Elmsl. ad Acharn. p. 61. Dind. ἀπορoῦσιν in ἀπερ. mut. vel contra. Sed sch. præfix. ἀπεροῦσιν. — αται -θήσεται (sic) Ms. Trin. Dobr.

166. ξυμφέρῃ. Sic duo Reg. Ovid. ibidem: 'Quod juvet, ex æquo femina virque ferant: Odi concubitus, qui non utrumque resolvunt.' Brunck. ξυμ. Ms. Trin. Dobr.

167. Versui huic in Ms. Vat. P. rectius præfigitur persona Λα. i. e. Λαμπιτώ: quippe cui, ut Lacænæ, versus hic et quatuor sequentes optime conveniunt. Ceterum ne quid in versu hoc redundet, post δοκεῖ delendum est ταῦτα [vid. ad 165.]. Kust. In tribus Codd. hic versus eidem personæ tributus ac sequentes: præfixum est ei in duobus Reg. nomen Λαμπ. Hanc distinctionem primo admiseram, scribendo χ' ἁμῖν συνδοκεῖ. Sed vulgatum postea prætuli, quia necesse videtur, ut una etiam ex Atticis mulieribus Lysistratæ consilium approbet. Brunck. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν etc. V. Avv. 1629. quem locum citavit et Biset. Berg. Interpunge post σφῷν: ταῦτα ad alterum membrum refer. Reisig. i. p. 132. Sic Rav. Dind. Λαμ. εἴτι δ. ταῦτα σ. ταῦτα χ' ἡ. σ. Ms. Trin. Dobr.

168. καὶ τὼς etc. Pro καὶ τοὺς μὲν ἡμῶν ἄνδρας ἡμεῖς πείσομεν. Berg. Recte Junt. ἁμῶν. V. ad 1300. ἁμὲς πείσ. Ms. Voss. apud Bent. Dind. μεναμῶν ἁ. ἁμὲς et om. Λα. Ms. Trin. Dobr.

169. πάντας. Ed. Far. πάντα per α longum pro πάντᾳ i. e. πάντῃ, ut et Fl. legerat, ut patet ex ejus versione, ubi reddit per *ubique*, ut et ego verti. Occurrit et 180. Berg. παντᾶ δικαίως! Vulgo πάντας relatum ad ἄνδρας, satis inficete. Aug. et B. πάντα. A. πάντως e gloss. E dialecti usu scribendum παντᾶ, quod apud Theoc. sæpius occurrit. Brunck. πάντα Ms. Trin. Dobr.

170. τὸν τῶν 'Ασαναίων γα μάν. Pro τὸν τῶν 'Αθηναίων γε μήν. Berg. Ms. γε μάν. Bent. ῥυγχάχετον. Lege ῥυγάχετον, vel potius ῥυάχετον cum Hesych. et Venet. ed. i. e. θόρυβον et συρφετὸν, quasi ῥέοντα ὀχετόν. Fl. Chr. V. nos ad Suid. v. ῥυχάχετον. Kust. Scribitur diversimode hæc vox. Ed. Far. ῥυάχετον, at Suid. ῥυχάχετον. Schol. autem ad præsentem locum notat variantem lectionem ῥυάγχετον, et exponit, ut alii, per θόρυβον et συρφετόν. Itaque ὁ 'Ασαναίων ῥυάχετος est ὁ 'Αθηναίων συρφετός. Sic autem vocat plebem Atheniensem Vesp. 664. Berg. ῥυάχετον. Reg. ῥυχάχετον. Aug.

ut vulgo ῥυγχάχετον. Scripturam Hesych. probatam recepi. ῥυάχετον, θόρυβον, ἢ τὸν ῥέοντα ὀχετόν: quam ad glossam vide interpretes. Brunck. γεμᾶν ῥυχάχετον Ms. Trin. Dobr.

171. πλαδδικῶ. Lego πλαδδιεῖν, quod est πλησιάζειν. Sunt tamen qui πολεμεῖν aut παραφρονεῖν intelligant, et Hesych. exponit ματαΐζειν et σοβαρεύεσθαι. Qui, inquit, aliter possumus facere ne Athenienses nos rursum turbatum veniant. Fl. Chr. Suid. v. ῥυχάχετον habet πλαδδιεῖν, quod præferendum est. Kust. Ed. Far. πλαδδιῶ. Sed legendum omnino videtur πλαδδιεῖν. Exponunt autem per παραφρονεῖν Schol. et Suid. πᾷ vero pro πῇ i. e. πῶς. Berg. Gry. πλαδδιεῖν: sed vid. 989. Bent. πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν; Sic duo Reg. nisi quod in altero πλαδδιῇν, subscripto ι, quod in Doricis melius omittitur. Suid. πλαδδιεῖν, unde genuinam lectionem, Dorica restituta forma, indicavit et illustravit Gisb. Kœn. cujus erudita nota ad Corinth. p.104. [229.] omnino legenda. Vulgo corruptissime μὴ πλαδδικῶ. πλαδδιῆν significat *nugari, delicias facere*. Infra 990. in imperativo μηδ' αὖ πλαδδίη. Brunck. πλαδδικῶ illud inde natum, quod verum πλαδδιῆν, compendiose scriptum, perperam legeretur. Scilicet η̄ habuerunt pro κ, (quod ob harum litterarum in antiqua scriptura similitudinem facillime fieri potuit,) lineolamque finalem, quæ significat ν, confuderunt cum hoc signo (ῶ), quæ nota est tachygraphica litteræ ῶ. Bast. ad Gregor. p. 229. πλαδδικῶ. πλαδδιεῖν Suid. Ms. in v. ed. Ms. in ῥυχάχετον. Pors. Per δ simplex edd. Med. Kust. in πλαδ. duplex in ῥυχ. Vulgata orta est ex male intellecto nexu qui designat syllabam ην. Ita in Phot. Lex. Κοθωκίδαι δῆμος Οἰκώιδος quod edidit Hermann. provenit e stupore exscribentium. Nam ipse codex Galeanus οἰηνιδος (per nexum) i. e. ΟΙΝΗΙΔΟC. Simile est, quod νν compendio scriptum in ω abiit, et vice versa. Eurip. Troad. 114. νῦν τ' Ald. νῶτ' Musg. e Ms. Antiph. Athen. viii. p. 342. F. ὡς οὐ συντόν (per nexum) ἐστιν, οὐδ' ἀνασχετὸν ed. 1657. Ceteræ recte βιωτόν. Hunc locum indicat Pors. in schedis. Dobr. Ms. Trin. ut Kust. (πλαδδικῶ etiam sch. præfix.) Dobr.

173. οὐχ ἂς σπουδάς. Non est quin putem hæc verba aut mendosa esse, aut non suo loco posita, et fortassis σπονδὰς pro σπουδὰς legendum est. Fl. Chr. Ed. Genevensis habet οὐ λισπόπυγας, ex emendatione Biseti. At vett. edd. omnes itemque Mss. præferunt οὐχ ἂς σπουδάς: quæ lectio licet manifesto corrupta sit, revocare tamen eam maluimus, quam conjecturam Biseti, licet ea mihi non videatur aspernanda, in textu, ut vocant, retinere, ne lectori acuto facultas de hoc loco judicandi adimeretur. Kust. οὐχ ἂς σποδᾶς. Ita legerat Schol. h. l. Ed. Far. οὐχ ὡς σπουδὰς, unde bona, ni fallor, lectio concinnatur οὐχ ὡς σποδᾶς. Exponit autem Schol. σποδᾶς ἀντὶ τοῦ σπουδῆς. Itaque οὐχ ὡς σποδᾶς ἔχοντι ταὶ τριήρεες erit, οὐχ ὡς σπουδῆς (τι) ἔχωσιν αἱ τριήρεις· *non, ut studii et accelerationis (quicquam) habeant triremes.* Quodsi σποδὰς legatur in accusativo, magis perspicua est oratio, et tunc non est τι subaudiendum. In aliis edd. est οὐχ ἂς σπουδάς. Ceterum quod hic Lampito vult fieri, nempe ut mulieres impediant ne viri classem instruere possint, id infra 421. factum queritur Probulus. Berg. Scal. σπονδάς. Al. οὐ λισπόπυγας. Ms. Voss. ἂς σποδᾶς. Lege αἱ et ἔχωντι. Bent. οὐκ ἀσπίδας. Reisk. V. infra 200. Dobr. οὐχ ἂς σποδᾶς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες. (καὶ me imprudente et invito irrepsit oscitantia typothetæ, cui error eo minus condonandus est, quod plagula hæc iterum excusa fuit,) ἂς Doricum est pro ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ. V. Hesych. Sic sine accentu scriptum est in Aug. et in B. in hoc σποδᾶς γ' ἔχοντι: in Aug. οὐχ' ἂς σπουδὰς ἔχοντι. A. οὐχ ὡς σποδὰς ἔχοντι. Viris doctissimis Kœn. et Valck. placuit etiam subjunctivus ἔχωντι, ideo reponendus, quia sequitur ἤ in altero versu, ab eadem particula ἂς pendens. In ceteris interpretationem secutus sum Jo. Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 2. [t. iii. p. 12.] ubi e Soph. Œd. Tyr. 709. ostendit verbum ἔχειν bene cum genitivo σποδᾶς, Dorico pro σπουδῆς, construi. καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι | βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης. Huic exemplo duo alia addo ex eodem dramate, 345. καὶ μὴν παρήσω σ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω. et 1477. juxta vulgatam lectionem, bonam illam quidem, sed vett. libris non comprobatam, ut olim declarabo: γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἧς εἶχες πάλαι. Hæc ad confirmandam nostram lectionem sufficiunt. Verumtamen debita laude non fraudanda est elegans Valck. conjectura in Eurip. diatribe p. 235. proposita, comici nostri ingenio quam maxime digna, quam si quis recipi debuisse contendat, ei non valde refragabor: οὐχ ἂς πόδας γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες. Brunck. Kœn. ad Greg. p. 189. scribit, οὐχ, ἂς σποδάς γ' ἔχωντι ταὶ τριήριες, — *non persuadebis, quamdiu saltem triremes instru-*

εντων —. Apud Valck. non *οὐχ ἂς*, sed *οὐχ ἃς* scriptum est. Dind. Conf. Toup. Add. in Theocrit. p. 406. et Cur. Poster. in Theoc. p. 2. et 26. Brunck. in Aristoph. Lys. 173. ex aliquot Codd. *ἁς* sine accentu dedit: quod non imiter. Schæf. ad Greg. Cor. p. 180. *σποδᾶς γ'* Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 2. *ἃς πόδας γ' ἔχωντι* Valck. Diatrib. xxi. p. 235. Pors. *οὐχ' ἂς σπόδας γ' ἔχον τι* (*σποδᾶς* non *σπουδᾶς* P.) Ms. Trin. Dobr.

174. *καὶ τἀργύριον τὤβυσσον.* Ex antiquis grammaticis, qui apud Suid., hunc ex his verbis sensum elicio: quamdiu argenti copia abstrusa erit in templo deæ, nunquam de pace cogitabunt: nam in acropoli deposita erant millia talentum. Mox ait abyssum locum esse sacrum Proserpinæ, ubi magna auri copia ex omni tempore asservetur. *χρυσὸς*, inquit, *ἄβυσσος*, i. e. *ἀόρατος* et *ἄθικτος*, quia in terra alte defossum. Fl. Chr. V. Suid. v. *ἄβυσσος* et Meurs. Cecrop. c. 26. Cf. etiam Plut. 1194. Kust. Pro *καὶ τὸ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον.* Similiter autem apud Æsch. in Septemtheb. 957. *πλοῦτος ἄβυσσος*, *divitiæ immensæ*, ubi scholia utraque, *πολύ.* Est autem metaphora a locis profundis. Proprie usurpavit Eurip. in Phœn. 1609. Scholia ibi, *τὰ ἄβυσσα, τὰ βαθύτατα.* Berg. Ms. *τῷ σίῳ.* Bent. *πὰρ τῷ Σιῷ* Kœn. ad Greg. p. 189. Dind. *ᾖ παρὰ τῷ σιῷ.* Pro *ᾖ παρὰ τῇ θεῷ.* Repetendum autem *ἀπὸ κοινοῦ, ὡς*, ut sit, *καὶ ὡς τὸ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον ᾖ παρὰ τῇ θεῷ*, ut maneat intactum illud immensum argentum in arce Minervæ, nec ad usus bellicos adhibeatur. Erat autem gazophylacium in *ὀπισθοδόμῳ* templi Minervæ. V. Plut. 1194. Berg. *ᾗ* Ms. Trin. Dobr. *ᾖ* ed. Kust. *ἕως ἂν ᾖ τὸ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον παρὰ τῇ θεῷ* Suid. v. *ἄβυσσος.* Pors.

176. *καταληψόμεθα.* [Sic Reisk.] Hanc formam metrum omnino flagitat, vulgatamque respuit *καταληψόμεσθα.* Brunck. — *μεσθα* Ms. Trin. Dobr. L. *καταληψόμεθα* ob metrum. Pors.

178. *σκυτιθώμεθα.* In Venet. ed. melius *σκυτιζώμεθα*, quod tamen quid hic sibi velit nescio; nam grammatici *σκυθίζειν* exponunt *σπαράττειν.* Fortassis autem hic versus transferendus ante illum *καὶ τἀργύριον.* Quid si vero legamus *σκύτη θώμεθα*, duabus vocibus, ut sit, donec has pelles deponamus, vel potius scuta induamus, quia sequitur *ἀσπίδα.* Nisi *σκυτιζώμεθα* sit apparere, metaphora sumta a Scythis liturgis et servis apparitoribusque publicis, ut postea *ἡ Σκύθαινα* est *ὑπηρέτις.* Fl. Chr. Ed. Far. *σκυτιζώμεθα*, quod per metaphoram a sutoribus sumtam dicetur. Berg. *συντιθώμεθα.* Sic tres Codd. edd.que recentiores. Errore, ut puto, typothetæ, in Junt. excusum *σκυτιθώμεθα*, quod retinuerunt Cratander et Frob. Sed Veneti huic corruptelæ mederi cupientes inepte reposuerunt *σκυτιζώμεθα.* Notatu vix dignum hoc ideo observo, ut intelligant præclari illi doctores, qui nihil in veteris scriptoris textu mutari sustinent, quanti pretii sint, et quali plerumque nitantur auctoritate vulgatæ lectiones absurdissimæ, quas ipsi absurdioribus argumentis defendunt. V. not. infra 702. Brunck.

179. *δοκούσαις.* Sic Ms. Vat. P. et Voss. At priores edd. *δοκούσας*, quarum lectionum utram sequaris, parum vel nihil refert. Kust. *δοκούσαις* ed. Far. Aliæ edd. *δοκούσας*, perperam: pendet enim a *ταῖς πρεσβυτάταις.* Occupabunt autem arcem propterea mulieres, ut ærarium custodiant, ne viri bellum instruant deprompta inde pecunia. V. 492. Berg. *δοκούσαις.* Sic tres Codd. Junt. prior Basil. duæ Venet. Parisina Wech. Parum accurate Kust. ait in prioribus edd. legi *δοκούσας.* Id quidem reperio in Frob. ceteræ nullius sunt momenti. Sed verum est quod addit, parum vel nihil interesse utro modo legatur. V. quæ notavimus ad Eurip. Med. 56. Attamen, licet ad sensum nihil intersit, ea proculdubio præferenda est lectio, quam tuentur libri scripti omnes et impressi antiquissimi. Brunck.

180. Pro *πάντῃ* dicit *πάντα* Dorice et *τᾷδε* pro *τῇδε*, id est *ὧδε.* Paulo post lego distincte *ἂν ἀῤῥήκτως.* Fl. Chr. *πάντα κ' ἔχοι, καὶ τᾶδε*—. Pro *πάντῃ ἂν ἔχοι, καὶ τῇδε γὰρ*—. Lego enim cum Biset. non *τάδε*, sed *τᾶδε* sive *τᾷδε.* Alias metrum non constat. Berg. *παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε* —, id est *πάντως ἂν ἔχοι*—. Male vulgo contra metri præscriptum *τάδε.* Unus e Reg. *πάντα γ' ἔχει*— pejus alter *πάντ' ἔχει.* Jam supra observavi Doricum hoc adverbium accentu circumflexo notandum esse, quo tollitur lectoris hæsitatio. Perspicue in A. *τᾶδε.* Brunck. Ms. *γ' ἔχοι.* lege *παντᾶ—καὶ τᾷδε.* vid. 1012. Bent. Lys. 180. *παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς*, Brunck. quæ ipse non intelligeret verba, eorum suo arbitratu versionem finxit, *omnino fieri potest.* In suspicionem vocavit illa Gisb. Kœn. ad Greg. Corinth. atque emendare conatus est: Schæf. autem ad istum locum p. 214. si *παντᾶ* in *πάντ' εὖ* mutes, *nihil præterea* videri *requirendum* ait. Atqui non est opus tanta mutatione: ego nihil nisi interpunctionem corrigo: *παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις, καλῶς· omnino bene se res habebit, nam isto modo*, id est, *bene, se habent ea quoque, quæ abs te dicta sunt.*

Afferri huc possunt ex 169. πανтᾶ δικαίως, et 1013. κράτιστα γὰρ πανтᾶ λέγεις. Significandi enim speciem, quæ est in τᾷδε, eandem videre licet in Eurip. Hec. 431. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. Reisig. in Syntagm. Crit. p. 8. 9. Kœn. verba hæc sunt: 'Hic versus non potest non gravi vitio laborare. Cum futurum dixisset Lysistrata, ut arx a mulieribus occuparetur, Lampito respondet: πάντα κ' ἔχοι, καὶ τάδε γὰρ λέγεις καλῶς. πανтᾷ et τᾷδε corrigendum esse, alii perspexerunt: particulam γὰρ nemo suspectam habuit. Sed si jungantur λέγεις καλῶς, verbum ἔχοι omni fulcro destitutum erit, quod accedet scribendo, πανтᾷ κ' ἔχοι κα τᾷδε, τᾶ λέγεις, καλῶς· *profecto ista via, qua tu dicis, bene habebit res.* Dind. πάντα γ' Schol. Pors. γ' ἔ Ms. Trin. Dobr.

181. Ms. τάχιστ' ὦ—. Bent. ὦ A. Ms. Trin. Dobr.

182. ἀναῤῥήκτως. Lege divisim ἂν ἀῤῥήκτως, ut recte Fl. Chr. monuit. Kust. Lege ἂν ἀῤῥήκτως ut et alii viderunt. Berg. ἀῤῥήκτως. Aug. ἀῤῥήτως. Haud infrequens in harum vocum permutatione librariorum lapsus, nobis observatus ad Apollonium i. 917. In sup. v. solius euphoniæ causa prætulerim lectionem Cod. B. ὡς τάχιστ', ὦ Λαμπιτοῖ. Brunck.

183. πάρφαινε μάν. Pro παράφαινε μήν. Hoc autem erit pro καὶ μὴν παράφαινε. Berg. ὡς ὀμιώμεθα. Dorica forma in tribus Codd. servata. Vulgo ὀμώμεθα. Brunck. Ms. et schol. ὀμιώμεθα. Bent. ὀμίω— Ms. Trin. Dobr.

184. Servi publici Athenis, magistratuum apparitores, τοξόται, quorum frequens in his fabulis mentio, peregrini erant et barbari, plerique e Scythia, ideo peculiari nomine Σκύθαι etiam vocati, ut infra videbitur. Facete nunc Lysistrata famulam compellat, tanquam publicam muliebris concilii ministram, Σκύθαιναν. Noli enim hoc cum Kust. pro nomine proprio accipere. Sic in Conc. habemus κηρύκαιναν. Brunck.

185. ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα. Thucyd. l. vii. non longe a fine: καὶ τὸ ἀργύριον, ὃ εἶχεν, ἅπαν κατέθεσαν ἐσβαλόντες ἐς ἀσπίδας ὑπτίας. Berg.

186. τομία. Sacræ sunt victimæ, ad quarum mactationem jusjurandum fieri solebat. Sic usus est Dion. Halicar. lib. vii. Historiarum. Fl. Chr. Ms. MY. Λυσιστράτη. Bent. In edd. ante Brunck. hæc Calonicæ tribuuntur. Dind.

186. 189. 191. 193. Μυρ. pro Κα. Μυ. 189. 191. 193. P. Ms. Trin. Dobr.

188. ὥσπερ φάσ' ἐν Αἰσχύλῳ. Mss. Vat. P. et Voss. ὥσπερ φασὶν Αἰσχύλος: recte, dummodo pro φασὶν legas φησίν. Kust. Frob. φάσ' ἐν Αἰσχύλῳ: lege φασιν ἑπτ' ἐν Αἰσχύλῳ vel οἱ 'πτ' vel οὑπτ': i. e. οἱ ἑπτά. Ms. φάσιν Αἰσχύλος. Bent. εἰς ἀσπίδ'. Sic apud Xenophontem p. 164. Illud autem ἐν Αἰσχύλῳ est metonymia, ut Nub. 1375. ἐξ Εὐριπίδου.' Kust. edidit φησὶν Αἰσχύλος. Berg. ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτέ. Id est, ὥσπερ ποτὲ ἐποίησεν Αἰσχύλος, ὥς φασίν. Hanc lectionem, distinctione tantum juvandam, in duobus Codd. reperit, et, si quid recte judico, corrupit Kust. Eam exhibet etiam B. Vett. edd. lectionem ὥσπερ φάσ' ἐν Αἰσχύλῳ ποτὲ habet Aug. Est quidem in A. quod ille volebat φησίν: sed e librarii emendatione putantis hoc verbum a sequenti nomine Αἰσχύλος pendere. Multo melius in ore mulieris, Æsch. dubitanter et ex aliorum sermone citantis, φασὶν, per parenthesin insertum. Respicit autem ad Septem ad Thebas 42. ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ, θούριοι λοχαγέται, | ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος, | καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου | ὡρκωμότησαν—. Brunck. φασὶν Ms. Trin. Dobr.

189. μηλοσφαγοῦσας. Sic recte Mss. Vat. P. et Voss. At priores edd. male μηλοσφαγοῦσαις. Locum autem Æschyli, ad quem respexit Aristoph., jam indicavit Fl. Chr. in notis ad hunc locum, itemque Langbæn. ad Long. xv. 11. Kust. Frob. μηλοσφαγούσαις. Ms. et Gry. —σας. Bent. μηλοσφαγούσας. Sic duo Reg. In Aug. et in Junt. μηλοσφαγούσαις. Brunck.

η
190. ὀμόσεις Ms. Trin. Dobr.

191. 193. Ms. bis MY. pro KA. [ut in edd. ante Brunck.]. Bent. λευκὸν—ἵππον. V. Schol. Sed præterea sciendum, vocem κέλης et κελητίζειν esse in obscenis etiam et eo alludi. V. Vesp. 498. Berg. εὐλευκόν (sic) Ms. Trin. Dobr.

192. τόμιον. τόμια dicuntur prosecta victimæ, ad quæ jurabant. Demosthenes in Aristocr. εἶτ' οὐδὲ κατὰ τυχόντα τιν' ὅρκον τοῦτο ποιήσει, ἀλλ' ὃν οὐδεὶς ὄμνυσιν ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλου, στὰς ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου, καὶ κριοῦ, καὶ ταύρου, καὶ τούτων ἐσφαγμένων ὑφ' ὧν δεῖ, καὶ ἐν αἷς ἡμέραις προσήκει. Berg. τόμιον ἐντεμοίμεθα. Sic bene Regii. ἔντομα, sicut et τόμια seu τομία (priori modo in Codd. positus accentus) sunt τὰ ἱερὰ ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν: unde ἔντομοι, ἔνορκοι. V. Hesych. in his vocibus. Perperam vulgo ἐκτεμοίμεθα. ἐντέμνεσθαι verbum est ad sacra pertinens, et hic valet *sacrificare*. Diversa significatio alterius compositi, quæ hujus loci non est. λευκὸν ἵππον opponit Æsch. *tauro*. Sed nolit faceta mulier hoc de quadrupede intelligi: mentulam innuit, quam

mox abjuratura est. V. Schol. Brunck. ἐκτεμοίμεθα. De castratione præter exspectationem pro τεμοίμεθα. Dicitur autem τόμια τέμνειν apud Æsch. de Falsa Legatione. Berg. ἐντ. ut Kust. Ms. Trin. Dobr.

194. ἣν βούλῃ. Sic bene Regii. Solœce vulgo ἣν βούλει. Terminatio illa Attica 2. pers. formæ passivæ locum habet tantum in indicativo. Brunck. βούλει (et η Av. ut Kust.) Ms. Trin. Dobr.

195. μέλαιναν. Allusio ad μελάνδετον σάκος in Æsch. loco supra adducto 188. Berg. θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν. Parodia est Æsch. versus, μέλαιναν μεγάλην κύλικα pro μελάνδετον σάκος: et ὑπτίαν, quia sic clypei humi ponebantur: supra 185. θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα: et Acharn. 583. παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί. Brunck.

196. Θάσιον οἶνου σταμνίον. V. Albertium ad Hesych. t. ii. c. 1257. Dind.

197. ὀμόσωμεν. Sic recte emendavit Dawes. Misc. Crit. p. 337. mendose vulgo ὀμόσομεν. Quod reposuimus, perspicue scriptum reperimus in Aug. Brunck. μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ. Notat mulieres tanquam merobibas. Præter exspectationem autem hoc pro καταλύειν τὸν πόλεμον. Berg.

198. Male in Germanica ed. hic apposita est persona Calonicæ, quum loquatur Lampito et verba meram. Spartam oleant ex dialecto Dorica. Fl. Chr. Mss. Vat. P. et Voss. rectius huic versui præfigunt personam Lampitonis. Kust. φεῦ δᾶ. Eurip. in Phœn. 1304. φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ, ubi Schol. dicit secundum quosdam has duas syllabas esse unam vocem, secundum quosdam abundare δᾶ, alios autem φεῦ δᾶ accipere pro φεῦ δὴ, alios pro φεῦ γῆ, mutato γ in δ, ut in Δημήτηρ et aliis quibusdam. Apud Æsch. in Prometh. 570. legitur ἃ δᾶ, ubi Schol. τὸ δὲ ἃ δᾶ ἀντὶ τοῦ ἃ γῆ, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν φασι καὶ τὸν γνόφον δνόφον. Loquitur autem apud comicum Dorica femina Lampito, ut recte habet ed. Far. In quibusdam autem edd. persona Calonicæ est præfixa. Berg. ἐπαινιῶ. Pro ἐπαινῶ. Berg. φεῦδα Ms. Trin. Dobr. Versus 199. tribuendus est Lysistratæ: versus 200. 201. alteri mulieri, vel Calonicæ, vel Myrrhinæ: 202—204. rursus Lysistratæ. Reisig. i. p. 245. V. 199. Lysistratæ tribuunt etiam Bent. et Reisk. Dind. Λυσ. φερέτω. Post σταμνίον in marg. "Desunt reliqua in Ms. Voss." Ms. Trin. Dobr.

200. κεραμέων ὅσος. Est locus obscurus. Ms. Voss. pro ὅσος habet ὄχλος: an sensu meliore? Ego sane hic caligo. Kust. Et sensus et metrum melius constabit, si legas, ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ κεράμων ὅσος. Dicit autem hoc, quia poculum est magnum et, ut ait Schol. ὡς μεγάλης οὔσης τῆς κύλικος παίζει. Ed. Far. non κεραμέων habet, i. e. *figulorum*, sed κεραμεῶν, nempe a κεραμεοῦν, i. e. *testaceum, fictile*. Quodsi scribatur κεραμεῶν ὅσον, sensus est idem, qui in κεράμων ὅσος, quod ita dicitur ut τῆς γῆς πολλὴ in Pace 167. Est autem κέραμος substantivum et de omni figlino opere dicitur. Berg. γυναῖκες, ὁ κεραμὼν, *urna, testa, seria*, in genitivo κεραμῶνος, ut πιθὼν, πυλὼν, μυλὼν, θυρὼν, πορνὼν etc. Reisk. Vulgo sic legitur hic versus, ὦ φίλταται γυναῖκες, κεραμέων ὅσος, sine ullo sensu et jugulato metro. Nihil discrepat Aug. nisi in accentu κεραμεῶν. Iterum hic nos destituunt duo Regg. in quibus post 199. lacuna est usque ad 268. Continuati hi versus in A. vacuum in altero relictum spatium quatuor paginarum et dimidiæ. Sed deficientium Codd. quos vix credo melius quid adlaturos fuisse, si integri essent, vicem explet Toup. sagacitas, cujus integra legatur nota Emend. in Suid. t. ii. p. 21. Ducta emendatio e Cod. Voss. unde eam eruere non erat τοῦ τυχόντος, quod Kust. expertus est. Brunck. Lege ΚΑ. ὦ φιλτάτη γυναιξὶ κεραμέων ὅσον: i. e. ὦ κύλιξ· *Omnium, quotquot sunt, vasorum fictilium gratissima mulieribus*. Bent. Ego quidem sic potius Aristoph. scripsisse credam: ὦ φίλταται γυναῖκες, ὁ κεραμῶν ὄχλος. Herm. In Scal. Excerp. scriptum est γυναῖκες, ὄχλος κεραμέων. In ed. Brub. ὦ φίλταται γυναῖκες κεραμεῶν ὅσον. Dind. ὄχλος κεραμῶν ὅσος Toup. in Suid. ii. p. 22. vide Plut. 750. et ita Ms. Trin. Pors. ὦ φ. γυναῖκες κεραμεῶν ὅσος octo edd. antiquæ; κεραμεῶν ὅσον Brub. 1544. κεραμέων ὅσος Port. et edd. 1624. 1670. sed illæ in v. ll. γυναῖκες, ὄχλος κεραμέων, e Scal. notis Mss. scilicet. [E Scal. ὄχλος derivasse videntur suas emendationes, æque illas infelices, Bent. et Toup. in Plut. 800. et Philetæro Suid. v. ἀμπαλίνωρος, de quo Pors. Adv. p. 295. Dobr. in Add.] Jam quod ait Kust. "Ms. Voss. pro ὅσος habet ὄχλος," bis falsum est. Primum in apographo Voss., sive Msto Trin. quo ille usus est, notatur deficere Voss. a σταμνίον 199. usque ad ὅσαι 268. Deinde Trin. in textu habet, ὦ φ. γ. ὄχλος (sic) κεραμέων ὅσος, et scholio præfigit κεραμέων ὅσος tantum, ibi quoque monens hiulcum esse Voss. Et scholia quidem resarcit Trin. e "Ms. Brunck." sed istum Cod. nunquam citat ad textum. Quin ad 61. diserte ait, textus lacunam ex edit. Basil. suppleri. Neque prorsus constat quis fuerit "Ms. Brunck." quum in

Trin. vocetur "Ms. D. Browne;" in Kust. Præfatione, "Baroc." Et sane, inspecta collatione Baroc. ab Alberto vulgata, (Miscell. Obs. t. vii. pp. 125—32.) planissime comperi scholia "Brunck." indidem provenisse. [Leidæ, in libris Voss. In quarto, 194, 23. exstare Baroc. apographum a Burgesio didici. Dobr. in Add.] An igitur Dominus vel Doctor quidam Browne scholia habuit e Ms. Baroc. 38. descripta? Utut hæc sunt, cave putes Kust. aliunde cognitum codicem, quam e Trin. Equidem persuasum habeo ὄχλος meram esse conjecturam Scal., cujus lectiones alibi citat Trin. sive ex edit. 1624. sive potius ex ejus notis Mss. desumtas. Scholia etiam nonnulla exhibet addito nomine Scal., quem igitur Cod. usum esse constat; [diligentius inspectis Scal. scholiis, comperi omnia fere e Suid. Hesych. Harpocratione ducta esse. Quare de Ms. non cogitandum. Dobr. in Add.] sed illud quæritur, an ejus Cod. habuerit Lysistratæ textum, an scholia tantum. Hæc expediant alii; interim legendum ex emendatione Tyrwhitti, App. ad Toup. Emend. p. 420. ὁ κεραμεὼν ὅσος, quod probare memini Pors. vertentem, "what a cupboard!" Notissima est illa nominum forma; proxime ad nostrum accedit πιθεὼν, Diodor. Sic. xiii. 83. Dobr. Burgesii beneficio licebit Collationem meam ex ipso Voss. corrigere. Ms. igitur Voss. in duas columnas, ut aiunt, distribuitur, ut primus versus sit a sinistra, secundus a dextra, tertius infra primum, quartus infra secundum, etc. Schol. textum circumdant. 46, 7, 8. Ms. β' γ' α'. — 171. πλαδδιῆν an πλαδδικῶ incertum, quum syllaba per nexum scribatur. —186. 191. 193. ΜΥ. — 136. δαί. — 192. ἐντεμ. — 277. ὤχετο θ' ὅπλα—. 289. inter lin. γρ. ἐξιπώκειτον—. 296. δεινὸν—. 316. λαμπαδ'—. 356. bis habet. In altero loco, ταύτας ἐάσομεν λ. —. 361. εὗρε, et inter l. γρ. εἶχον—. 367. πλεύμονας—. 375. τουμ^ν i. e. τοὐμὸν—. 399. αὐταῖν—. 479. οὐ γὰρ ἔτ'—. 488. μοχλοῖσι—. 499. ὡς, non χὠς—. 500. ἄδικον. A m. pr. em. ἄδοκον—. 507. ἠνειχόμεσθα—. 514. ἠδ' ἐὼς, si Burgesii mentem capio—. 531. περὶ τῆς κεφαλῆς—. 555. ποούσαις—. 564. δρυπέπεις—. 580. κᾆτα μ.—. 610. προβούλοις ἅπασι et supr. γρ. ἄντικρυς—. 631. ἡμῖν habet Voss.—. 650. φθονεῖτέ με—. 733. —νυ—. 761. —βαζουσῶν—. 811. —νος, non —νον, ut ait Bent.—. 909. Bent. "Ms. ὦ τάλαν." Imo sine ὦ.—. 926. οὐδ' ἔγωγ'—. 929. Μυ. ἄπ. Κι. δεῦρο—. 950, 1. βουλεύσομαι. Κι. ἀπολ. — Ita Ms. παλεοσ (ρ supra), ubi ρ merum est signum, quo scholion huc pertinere indicatur. (V. ad Plut. 1194.) — 1000. ὑσσάκων ex emendatione. Primo erant duæ literæ loco ῦ—. 1029. ἐκσκαλ. Dobr.

201. "Citat Suid. vv. ἠσθείη. πλέα." Toup. in Suid. ii. p. 21. Cur. Noviss. p. 117. εὐθὺς om. Suid. Ms. πλέα. Pors. non ed. Med. neque in ἠσθ. 204. Dobr.

202. Lege ΛΥ. κατα—. Bent. προσλαβοῦ μου τοῦ κάπρου. Obscurus mihi est hic locus, et quamvis sciam κάπρον pro parte obscena accipi plerumque, non puto tamen hic locum habere. Porcum tamen verti, sive ad illas partes referre vis, sive ad animal, quod fortassis Lysistrata habuit velut τόμιον et ἱερεῖον. Nam sacres vocabant porcos. Miror tantum sub voce μηλοσφαγεῖν contineri etiam sues, qui sive castrati sive secti, post mactationem recte τομίαι vel τόμιοι dicuntur. Sane incedo hic tanquam per tenebras aut ignes suppositos cineri doloso. Non enim mihi lucet aut liquet. Fl. Chr. Urceum illum nunc vocat aprum, quem supra 194. dicebat se velle mactare ut pecudem ridiculi causa, ut in comœdia. Mox etiam vinum vocat sanguinem et 238. de exhauriendo poculo dicit καθαγίσω. Tangebant autem victimam, quum jurarent: unde ἅπτεσθαι τῶν σφαγίων apud Antiphontem de cæde Herodis [p. 710.]. Infra 209. λάζοισθε τῆς κύλικος. Et erat victima illa aper, aut aries, aut taurus. V. et 192. Berg. προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου. [Hanc mutationem retinuit Inverniz. Dind.] Male vulgo προσλαβοῦ μου. Eleganter hic μοι abundat, quod centies in his fabulis, utpote in familiari sermone, observabitur, et sæpe commutatum a librariis vel editoribus pronominis casum restituimus. V. infra 1074. Ran. 1119. 1200. Sic *mihi, tibi* frequenter comici Latini. Ter. Phorm. v. 9. 21. 'Qui mi, ubi ad uxores ventum 'st, tum fiunt senes.' ad quem locum Donatus versum citat ex Heautont. ii. 1. 8. 'Perii! is mi ubi adbibit plus paulo, sua quæ narrat facinora!' Pleni sunt exemplorum. Per κάπρον *verrem*, quod animal in sacris maxime mactabatur, quibus fœdera sancienda, ut discere est ab exemplis in Steph. Thesauro prolatis v. τομίον: urceum illum innuit vini Thasii, qui pro victima in scenam illatus. Juraturi autem prosecta tangebant, ut apud Æsch.: καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. Ideo mulieres jubet Lysistrata manum urceo admovere. Ineptit Schol. per κάπρον muliebre pudendum intelligi existimans. Satis facetus est jocus ex allusione perpetua ad sacrorum ritum, ut nihil quæratur obsceni Brunck.

203. κύλιξ φιλοτησία. Calicem qui in conviviis mutuo dabatur, amoris et bene-

volentiæ ergo, vocabant φιλοτησίαν, quæ proprie erat δεξίωσις, ut dixit Homerus δειδέχατ' ἀλλήλους. Sic usus Hyperides, Alexis, Ælian. et alii. Unde scriptum est ab historico quodam, teste Suid. Ætolos quondam vinum Athenas deportasse, quum vellent, ut ait ille, φιλοτησίας τῆς ἐκ τοῦ θεοῦ κοινωνῆσαι καὶ τοῖς τῆς 'Αθηνᾶς τροφίμοις, significans φιλικὴν δεξίωσιν. Si Hesych. credimus, videtur fuisse poculum illud secundæ mensæ, quod quidem placuit servatori nostro domino Jesu Christo, quum libatum calicem præbemus amico assidenti. Ait enim esse πρόποσιν μετὰ δεῖπνον φιλίας ἕνεκα. FL. CHR. V. Athen. t. iv. p. 366. DIND.

204. δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής. Pors. ad Hec. 539. ed. Cant. (533. ed. Lond. ubi hæc verba desunt) "ταῖς γυναιξὶ non minus regitur a δέξαι quam ab εὐμενής." Vide Schæf. in ed. Lips. DOBR.

205. κἀποπυττίζει. In Venet. ed. melius ἀποπιττίζει, et videtur πιττίζειν sonum facere, quem πίτυλον dicunt, et esse πιτυλίζειν quod inter exercitationum genera retulit Galenus in libro de servanda bona valetudine, ut et ἀκροχειρίζειν. Unde Juvenalem suum pitylisma nobis obtrusisse censet D. Jul. Scal. exclusis grammaticorum nugis jactabundis. Hoc loco Aristoph. jocatur et vere χαριεντίζεται, quum tanquam de animali, sanguinem εὔχρων et sonum e recenti cæde edente, sic de vino loquitur. FL. CHR. Schol. exponit ἀποῤῥεῖ. Ed. Far. habet κἀποπιττίζει, quod videtur posse deduci a πίττα, i. e. πίσσα, pix, ut sit sensus, *postquam relevimus serjam pice illitam, belle defluit inde vinum.* Est et verbum πιτίζειν. Alexis apud Athen. p. 124. καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπιτίζομεν *vinum acescens pitissamus.* Sed hoc nihil huc facit. BERG. Al. κἀποπισσίζει. BENT. κἀποπυττίζει. Sic etiam in Aug. scriptum, sed minus bene. Scribi debet per unicum τ, ut apud Etymol. est. V. Salmas. ad H. A. p. 150. A Græco πυτίζειν derivatum Latinum *pytisma*, prima etiam longa. Juven. xi. 173. 'Qui Lacedæmonium pytismate lubricat orbem.' BRUNCK.

206. καὶ μὰν etc. Pro καὶ μὴν προσόζει γ' ἡδὺ νὴ τὸν Κάστορα. Sic ille in Cycl. Eurip. 153., quum vinum funderetur, dicit, παπαιάξ, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει. BERG.

209. λάζυσθε. Sic bene Aug. [et Reisk.]. Vulgo λάζοισθε. BRUNCK. Cf. Pors. ad Eurip. Med. 1213. DIND.

212. οὐκ ἔστιν οὐδείς. Veri est simile, comicum non solum ad antiquum jusjurandum, sed ad veteris poetæ versus παρῳδεῖν. FL. CHR.

214. ἐστυκώς. [Sic ed. Junt.] Lege ubique ἐστυκώς [sic]. Est enim, ut ante diximus, στύω verbum tentiginis prurientis. FL. CHR.

217. ἀταυρώτη. Id est ἄμικτος et, ut ait Aristot. in Politico primo, ἄζυξ. Nam ταῦρον hic pro jugo arbitror positum, quamvis non ignorem, per hanc vocem notari sæpe τὸ μόριον sive ἀνδρεῖον sive γυναικεῖον, unde λασταύροι mœchi dicebantur. Male enim apud Hesych. habes λαστάφροι. FL. CHR. Æsch. Agam. 252. ἁγνὰ δ' ἀταύρωτος· *casta autem viri expers.* ubi Schol. ἄζευκτος, παρθενική. Comici Schol. et Suid. ad præsentem locum, ἁγνὴ καὶ ἄμικτος. ταῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον λέγουσι. V. Polluc. ii. 173. BERG. Lobeck. fefellit opinio, ἀταυρωτεὶ scriptum fuisse conjicientem ad Soph. Aj. p. 242., vulgatamque formam præter Suid. Eustath. commemorat, quum alibi [ad Od. p. 1554, 29.], tum ad Il. B. p. 259. 8. Rom. REISIG. i. p. 80. Cf. Pors. ad Eurip. p. 461. DIND. οἴκαδ' Suid. Ms. ἀταυρ. ed. Ms. ταῦρος. PORS. οἴκαδ' utroque l. ed. Med. DOBR.

221. ὅπως ἂν ὡ'νήρ. Vulgo ἀνήρ. Articulus hic omnino requiritur, ut significetur *vir meus:* alias ἀνὴρ sine articulo esset *vir quilibet.* BRUNCK.

225. Suid. in κλίμ habet εἰ δέ μ—βιάζεται—προσκυνήσομαι et τυῤῥοκνηστίδος. BENT. βιάσεται Suid. ἤπερον. PORS. Ed. Med. οὐδέ μ' ἄκουσαν βιάσεται βίαν. DOBR.

227. κακῶς παρέξω. Ovid. Am. i. 4. 'Verum invita dato, potes hoc, similisque coactæ; Blanditiæ taceant, sitque maligna Venus.' Mulierum mobilitas concinniorem, ut ait Lucret. 'Venerem facit viris.' Hinc apud Plaut. Asin. iv. 1. quum in syngrapho de meretrice in annum conducenda caveret parasitus ne illi liceret noctu quicquam membri sui commovere, adolescens excipit his verbis: 'optumum est; Ita scilicet facturam: verum in cubiculo Deme istuc: equidem illam moveri gestio.' BRUNCK. κοὐχὶ προσκυνήσομαι. Sic in Pace [901.] dicit metaphorice ἅρματα φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκυνήσεται, proculdubio innuens τὸ συνουσιάζειν. Sic Martialis dixit, 'nec motu dignatur opus.' Neque alio respexisse putem Horat. quum dixit, 'motus doceri gaudet Ionicos,' ut taceam illud ex jocoso carmine sive Albii Tibulli, sive Val. Catulli, 'verset arte mobilem natem.' Plura pudet addere, et ex fumo isto dare lucem pudentis hominis non est, nedum Christiani. FL. CHR. προσκυν. Suid. Ms. PORS. Per ι ed. Med. in ἠπεροπεύειν et in προσκυνήσομαι. DOBR.

229. ἀνατενῶ τὰ Περσικά. Intelligit

pedes cum Persicis calceis. 'Tolluntur que pedes,' inquit Martialis de ea re. Et in Avv. 1254. vir ad puellam: τῆς διακόνου πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη. Berg. ἀνατενῶ τὰ Περσικά. In Conc. 265. εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη. Mendosum est, ut reor, τὰ Περσικά. Aliis in locis ubi nomen hoc occurrit, forma feminina legitur: Thesm. 734. Conc. 319. Nub. 151. Pollux vii. 92. ἴδια δὲ γυναικῶν ὑποδήματα, Περσικαί. Sic in Mss. scriptum. Repone itaque τὰς Περσικάς. Brunck. Vulgatam defendas his Pollucis l. c. Τυῤῥηνικὰ, Τυῤῥηνουργῆ, Σικυώνια. Schæf. ad Bos. Ellips. p. 146. τὰ Περσικὰ agnoscit Schol. ad Nub. 173. p. 293. ed. Hermann. τὰ Περσικὰ numerum dualem esse monuit Reisig. præf. ad Nub. Dind. ὄροφον. om. Suid. Ms. Pors. i. e. locum Aristoph. omittit in voce ὀροφὴ, fortasse totam glossam. Dobr.

231. οὐ στήσομαι λέαινα. Spurcam aiunt esse figuram meretricii concubitus, quales credo fuisse in Elephantidos illius libellis, quam Catalecta Vergilii memorant, neque arbitror ignotam Aretino, qui omnes has nequitias describens, etiam cum charta omnia, ut ait ille, monstra facit. Sciendum autem, pingi olim solitos in manubriis gladiorum elephantes et leones ingeniculatos, ne, si recti pedes essent, comminuerentur et frangerentur. Itaque ait, non stabo mœcha ad placitum viri, ut leæna ad ensem vel machæram, quam vocat τυροκνήστιδα. Hunc autem versum pro parœmia laudat Suid. ex cujus farragine hæc conglutinavi, et meminit Erasm. in Adagiis. Fuit autem hoc nomine Leæna meretrix Attica, quam amavit Demetrius, de qua Macho comicus dixit in Chriis, ὑπερβαλῆ δὲ τῆς Λεαίνης σχήματι. Quumque Lamiam agitasset idem rex Demetrius et supra modum laudasset, respondit ipsa Lamia, πρὸς ταῦτα καὶ Λέαιναν, εἰ βούλει, κράτει. Laudatur et Leæna meretrix amata Harmodio tyrannicidæ, quia contumacem adversus Hippiæ tormenta fidem habuerit. Fl. Chr. Synecdoche speciei est, pro οὐ στήσομαι τετραποδηδὸν, qua phrasi comicus de eadem re utitur in Pac. 897. est figura quædam coitus. V. Suid. et Schol. Ceterum fuerunt etiam meretrices Leænæ duæ diversa ætate. Berg. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος. Id est, οὐ τετραποδηδὸν στήσομαι, ut est in Pac. 896. Est autem σχῆμα συνουσίας, quod nebulones nostri nomine e canino genere sumto indigetant. Adluditur ad morem summa cultellorum manubria leænæ figura ornandi submissis genibus subsidentis. De meretrice Λέαινα dicta ne cogitandum quidem. Brunck. Cf. Schweighæus. Animadv. in Athen. t. vii. p. 119. Dind.

231-2. τυροκνήστιδι Suid. v. λέαινα. Ceterum per λέαιναν intellige modum quendam Venereum. Unde explicandus Macho apud Athen. xiii. 5. p. 577. πρὸς ταῦτα καὶ Λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει. Ita lege pro κράτει. Versus enim desumtus est ex Eurip. Med. 1369. quod non vidit Fl. Chr. (Vide ad Med. 1355. Dobr.) τυροκνήστιδος. -στυ- Ms. -δι Suid. ed. Ms. λέαινα. Pors. Ed. Med. τυροκνίστιδι (sed paulo post -κνησ.) in λέαινα. τυροκνήστιδος in τυρόκνηστις. Dobr.

233. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα. Eurip. in Iph. Taur. 790. τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Ibid. 758. τὸν ὅρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον. Berg.

235. ὕδατος ἐμπλῇθ' ἡ κύλιξ. Certissimam Dawesii emendationem recepi. Vulgo corrupte legitur ἐμπλησθῇ κύλιξ. Græcum verbum est ἔμπλημι. Passivum ἔμπλημαι, ἐμπλήμενος: optativus ἐμπλήμην, ἐμπλῇο, ἐμπλῇτο. Acharn. 236. ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις. ubi vulgo legitur ἐμπλείμην. Sic βλῆμι, βλῆμαι, βλήμην, βλῇο, βλῇτο. Hom. Il. N. 288. εἴπερ γάρ κε βλῇο πονεύμενος ἠὲ τυπείης. ibi etiam vulgatum βλεῖο. Sed alterum invitis grammaticis e scripto libro reponendum. Brunck.

235-6. ἐμπλῇθ' ἡ κύλιξ Dawes. Misc. Crit. p. 338. citans Eq. 931. Vesp. 422. 601. 906. Pors.

237. ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς [sic etiam Bent.] Corrige typothetæ errorem. Brunck. συνεπόμνυσθ' edd. ante Brunck. quod in συνεπόμνυθ' mutavit Reisk. In Brunck. ed. excusum est ξυνεπόμνυσθ'. Dind. In schedis, συνεπόμνυθ'. Dobr.

238. καθαγίσω τήνδε. Eadem sunt ἁγίζειν et ἁγιάζειν, quæ Suid. interpretatur, καίειν, καθιερῶσαι, καρπῶσαι. Sed et τὰ ἱερεῖα ἐσθίειν exponit Hesych. Hic libare est exhaurire. Fl. Chr. Schol. καύσω, καθιερώσω. adhuc metaphora, ut supra v. 202. ubi vide notam. Berg.

240. τίς ἁ ὀλολυγά; Proprie mulierum clamor, ut Homer. αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον. Sallust. vocat supplicia muliebria. Fl. Chr. τίς ἅδ' ὀλολυγά; Male vulgo τίς ἁ ὀλ—. Brunck. τίς ἁ 'λολυγά. Bent. ἐκεῖν' οὐκ ἐγὼ 'λεγον. Scribe levissima mutatione ἐκεῖν' οὔγὼ 'λεγον, pro—ὃ ἐγὼ ἔλεγον. Kust. Prædixit hæc fore supra 179. Sic in Acharn. 41. οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὐ 'γὼ 'λεγον. Scribendum autem hic in Lys. metri causa ταῦτ' ἐκεῖν', ἅ'γὼ 'λεγον, aut τοῦτ' ἐκεῖν' οὔγὼ 'λεγον. Berg. τοῦτ' ἐκεῖνο probant Elmsl. ad Acharn. p. 39. Reisig. i. p. 279. Dind.

243. τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει. Eurip. Iph. T. 1003. σὺ δ' ἂν τὸ σαυτοῦ εὖ θέμενος, νόστου τύχοις· *tu autem re tua bene constituta redibis domum.* Id. in Herc. F. 605. πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι· *prius hoc bene confeceris.* Id. in Elect. 648. καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' ἡ τύχη θήσει καλῶς· *atqui fortuna illa quidem recte faciet.* DIND.

244. κατάλιφ' ἡμῖν. Male vulgo κατάλειφ'—. BRUNCK. κατάλιφ' ob metrum. PORS.

245. ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει· *cum ceteris quæ sunt in arce.* Ad intelligentiam hujus fabulæ sciendum est, antiquitus πόλιν appellatam fuisse Athenarum arcem, qua de re videndus Meurs. in Cecropia cap. 8. et Hemsterh. ad Plut. p. 260. Sæpissime in hac fabula πόλις eo sensu accipi debet, ut 266. 302. 317. 487. 754. 758. 912. 1183. et aliis. BRUNCK.

247. ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει. Suid. ed. Ms. sed hic εἴη. PORS. Voce ἐφ' ἡμᾶς, ubi οἴει ed. Med. DOBR.

250. ὡς schol. PORS.

253. μιαραὶ κεκλύμεθ' ἄν. In ed. Veneta habes κεκλήμεθα, melius, ut puto, quamvis et istud κεκλύμεθα non male. Nam ut Latinis dicitur *talis audio* et *vocor*, sic κλύειν et κεκλῆσθαι. FL. CHR. κεκλήμεθ' ἄν. Male vulgo κεκλήμεθ', tanquam si esset præteriti indicativi; est autem optativi. Sic a κέκλημαι κεκλῄμην. Soph. Phil. 119. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ θ' ἅμα. a μέμνημαι μεμνῄμην. Pl. 991. ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου. BRUNCK. Frob. κεκλύμεθ': lege κεκλήμεθ' ut Gry. vel κλυοίμεθ'. BENT. Δράκης. Draces unus est ex choro in Eccl. 298. ubi itidem chorus procedit. Vocativus a Δράκης est Δράκη. BERG. βάδην. Sosipater comicus apud Athen. p. 378. πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. BERG.

255. ἐλάας. Attice: vulgo ἐλαίας. Sed laborat metrum gravi vulnere, quod nescio qua mala fortuna me fugit, quum textum describerem. Facilis est medela: abige spondeum e sexta sede, et transpositis vocibus scribe [cum Bent.]: κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας. BRUNCK. κορμοῦ—ἐλαίας. Eurip. in Herc. F. 241. 242. δρυὸς κορμούς. Apparebit autem v. 269. locum Eurip. ante oculos habuisse comicum. BERG.

256. et sqq. στρ. α'.

271. et sqq. ἀντιστρ. α'.

286. et sqq. στρ. β'.

296. et sqq. ἀντιστρ. β'. Hæc antistrophica dispescuerunt Bent. et Brunck. Ibi leviter errata sic corrige: Μοχλοῖσι κλῇσιν καὶ θύρησι, vice Μοχλοῖσιν δὲ καὶ κλήθροισιν. Sic enim Rav. at vulgo μοχλοῖς ἐ καὶ κλήθροισι: quocum confer Androm. 943. Κλείθροισι καὶ μοχλοῖσι: sed κλῇσι, ni fallor, tuebitur Lys. 487. Ὅτι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς: modo suppleas, collato Vesp. 154. Καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ defectum versus legendo κλῇσι μοχλοῖς τε. Certe ibi voces ἀκρόπολιν, τοῖς et οὕτως sunt ex interpolatoribus, non e comici manu. Probe quidem scio Reisig. in Conject. p. 210. tueri τοῖσι μοχλοῖσι ex τοῖς λίθοις in Vesp. 222. sed et ille ipse contulit in meas partes opportune Vesp. 114. Μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες, omisso τοῖς. Mox vice ὤχεθ' ὅπλα παράδους [sic] ἐμοὶ Σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον, lege (ωχ)ηεν θ' ὅπλα παράδους [sic] ἐμοὶ Σμικρόν τι πάνυ τριβώνιον. Cui conjecturæ eximie favet Ms. lectio apud Bent., ωχηεν θ' ὅπλα—. Etenim ωχ compendiose scriptum est pro ᾤχετο, quod exhibent Mss. alii, e gl. pro ᾖεν: id verbum, comicis fere proprium, sæpe depravari monet Elmsl. ad Suppl. 752. in Classical Journal, No. xvii. p. 51. et ibi allegato Plut. 696. Ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν; Οὐδέπω· emendat προσῄειν propter 678. μετὰ τοῦτο δὲ Περιῄε τοὺς βωμούς: quomodo et Antiphanem apud Athen. p. 15. A. Φαινίνδα παίζων ᾖεις ἐν Φαινεστίου emendaverat Valck. ad Phœn. 1082. legendo ᾖεν εἰς Φαινεστίου. Dein, quum TI exciderit ob Π in Πάνυ, propter metrum nescio quis intulit ἔχων: at longe facetius, omisso ἔχων, dicitur Cleomenes nihil aliud habuisse, quod traderet, præter pallium, vere Laconicum. In hac re etenim mores Spartanos tetigit comicus, ut Plato apud Aspasium, ad Ethic. Nicomach. iv. 7. p. 58. a. Οἷον ἡ τῶν Λακώνων ἐσθὴς εὐτελὴς ἄγαν ἱστορεῖται Ξενοφῶντι· διὰ ταῦτα καὶ σκώπτουσιν αὐτοὺς οἱ κωμῳδοποιοὶ [sic], ὡς Πλάτων ἐν Πρέσβεσι. Χαίροις οἶμαι μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιμακίσας τε Τὸν ὑπηνόβιον σπαρτιοχαίτην, ῥυποκόνδυλον ἑλκετρίβωνα. Ubi corrige χαῖρ', ὦ, ζῶμον [sic] μεταπεττεύσας σκότιον: et lege Toupiana ad Suid. iii. p. 79. de jure nigro Laconum: at quid sit illud nigrum jus in loco, ubi commemoratur aliquis τινὰ διακλιμάκισαι [sic], intelligas ope Pac. 886. Verum hæc obiter. Ad nostrum redeo. De formula σμικρόν τι v. Pors. Adv. p. 109. Denique post πινῶν ῥυπῶν, vix subjungi potest ἀπαράτιλτος sine ὤν: vide Pors. ad Hec. 786. lege igitur πινῶν ῥυπῶν ὤν τ' ἀπαράτιλτος Ἓξ ἐτῶν τ' ἄλουτος: adeo ut ἐξ ἐτῶν bis repetatur. G. BURGES in Classical Journal xxx. p. 287.

256. ἦ πόλλ' ἄελπτα. Ex Eurip. omnino sumptum, qui multas hac sententia fabulas clausit. FL. CHR. Senum chorus apud Æsch. Persis 262. ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς, ἀκούειν τόδε πῆμ'

ἄελπτον. Archilochus apud Stob. Serm. cix. Berg. ἢ πόλλ' ἄελπτά γ' ἔστιν ἐν. Dimeter est iambicus. Vulgo soluto metro, ἢ πόλλ' ἄελπτ' ἐστὶν ἐν. Brunck. Lege ἀέλπτά γ': ut Ms. Bent. Scribo: ἢ πόλλ' ἄελπτ' ἔνεστιν ἐν | τῷ μακρῷ βίῳ φεῦ. Reisig. i. p. 249. Suid. v. ἄελπτον. Pors.

258. Æsch. Suppl. 334. ἐπεὶ τίς ηὔχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγήν; Eurip. in Hel. 662. τίς ἂν τάδ' ἤλπισε βροτῶν ποτε; ἀδόκητον ἔχω σε πρὸς τοῖς στέρνοις. Berg.

259. ὦ Στρυμμόδωρε. Etiam unus ex choro, ut Draces paulo ante. Vesp. 233. itidem ut hic in senum choro, ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ. Sine ρ et simplici μ etiam in Acharn. 272. Berg. Στυμμόδωρ'. Aberrasse credo in hujus nominis scriptura librarium. Reponenda videtur forma, quæ occurrit Vesp. 233. Acharn. 273. Στρυμόδωρ'. Brunck. In ed. 1532. notat legendum Στρυμόδωρ'. Dobr.

262. κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν. Tmesis pro κατέχειν, ut Ach. 294. κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις. et alibi sæpe. ἅγιον—βρέτας. Minervæ; τὸ τῆς 'Αθηνᾶς, inquit Schol. Berg.

265. Loci hujus meminit Pollux vii. 113. et x. 27. [et, quem Bent. addit, Suid. v. πακτοῦν]. Kust. Leg. metri causa Τά γε προπύλαια πακτοῦν; Elegans usus τοῦ γὲ post articulum. Xenophon opere ipsius curiosissime scripto, Cyropæd. dico, lib. ii. cap. 1.: ἀλλ' ὅ γε σὸς πατὴρ πέπονθε μὲν οὐδοτιοῦν οὔπω κακὸν, φοβεῖταί γε μέντοι, μὴ πάντα πάθῃ. Etiam hic versus anacreonteus, sicut antecedens. Hotib. Suid. Ms. om. γὰρ in πακτοῦν. Pors. Ed. Med. μοχλοῖσι γὰρ τὰ π. π. Dobr.

266. ὦ Φιλοῦργε. Philurgus prodigus quum esset, tamen deprehensus est in sacrilegio et Gorgonem Palladis abstulit, ut ait Isocrates. Hujus etiam meminit Æsch. Fl. Chr. V. Schol. Berg. Margo, "Incip. Ms. Voss." Ms. Trin. Dobr.

267. ἐν κύκλῳ. Eurip. πέριξ. V. not. seq. Berg.

268. Suid. v. ἐνεστήσαντο. Pors.

269. V. Eurip. Herc. F. 243. Berg.

270. ὑπὸ μιᾶς ψήφου. V. Schol. Berg.

272. ἐγχανοῦνται. Id est καταγελάσουσι. Quasi dicas inhiabunt, quod in cachinno usu venit. Est autem ἀψάλακτος idem quod ἀτιμώρητος vel ἄθικτος. Fl. Chr.

273. ἐπεὶ οὐ pes est iambus, duabus ultimis syllabis in unam coalescentibus, ut fieri solet in η ου, ω ει, ω ου. Soph. Œd. Col. 1436. θανόντ', ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον. Infra 284. ἐγὼ οὐκ est etiam disyllabum et pes iambus. Sic rursus 876. 1171. Ran. 33. Eq. 340. Vesp. 416. Exemplorum pleni sunt tragici. Brunck. Κλεομένης. Iste fuit rex Lacedæmoniorum, et cum Isagora Atheniensi, senatus auctoritatem Athenis abrogare cupiente ac tyrannidem affectante, arcem occupavit, sed mox ab Atheniensibus est obsessus. V. Herodot. in Terpsich. quem locum citavit et Bisetus. Solet autem comicus choro senum tribuere etiam quæ antecesserunt ætatem hominum tunc viventium. Berg.

275. V. Suid. v. ψαλάσσετε, ubi loci hujus mentio fit. Kust. ἀψάλακτος· intactus. V. supra 84. Berg.

277. ἐμοί. Illud ἐμοὶ non ita accipiendum, quasi de persona ipsius senis, qui loquitur, debeat intelligi: sed loquitur in persona populi Atheniensis: aliter vaniloquus est hic senex. Nam acropolis capta fuit a Cleomene centum vel circiter annis ante hujus fabulæ didascaliam. Palmer. ᾤχετο θὤπλα παραδοὺς ἐμοί. Vulgo legitur ᾤχετ' ὅπλα, articulo male omisso: paulo emendatius Aug. ᾤχεθ' ὅπλα. [Ms. ὤχηεν θ' ὦπλα. Bent.] Sed duo Reg. dant ᾤχετο θὦπλα. Hoc per crasin factum est ex τὰ ὅπλα. Quum aspiratio transierit in literam θ, necesse non est ut spiritus asper adpingatur: scribo itaque θὤπλα, quod in aliis similibus observatum. [Conf. Wolfii Analecta ii. p. 439. In commentariis in Avv. p. 436. v. 449. Brunck. notæ non θὤπλ', quod est in Invern. ed. præfigi debebat, sed θὦπλ'. Dind.] Crasis autem vocalium ο α in ω Atticis est solemnis. Sic Nub. 1247. ὡ'παιτῶν pro ὁ ἀπαιτῶν. Vesp. 304. ὤ'ρχων pro ὁ ἄρχων, ᾦ'νδρες pro οἱ ἄνδρες passim. Sed totus hic locus male sanus est metris corruptis. Versus omnes hujus virorum cantici a 254. usque ad 318. sunt iambici, paucis insertis trochaicis. Rescribe itaque: θὤπλ' ᾤχετο παραδοὺς ἐμοί, | τρίβων' ἔχων πάνυ σμικρὸν, | πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλ- | τος, ἐξ ἐτῶν ἄλουτος. Tres Codd. [et Voss.] habent πεινῶν pro πινῶν, quæ voces facile permutantur, ut contigit etiam Plut. 297. ubi pro πινῶντα male vulgo legebatur πεινῶντα. Brunck. Congruent omnino stropha et antistropha, ubi sic reposueris, expulso ἐμοί, quod facile subauditur: Θὤπλ' ᾤχετο παραδοὺς, ἔχων | Σμικρὸν πάνυ τριβώνιον, | Πινῶν, ῥυπῶν ἀπάρτιλ- | τος, ἐξ ἐτῶν ἄλουτος. Hotib. Brunck. scripturam, ᾤχετο θὤπλα παραδοὺς ἐμοί, | σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον, probat Reisig. i. p. xxv. qui et hos versus et 262. 263. pro glyconeis habet. Dind. ὤχηεν θ' ὅπλα Ms. Trin. V. supr. 200. Dobr.

278. Censui legendum esse τρίβων' ἔχων πάνυ σμικρόν. Sic emendanti mihi

nondum satis constiterat de prosodia nominis *μικρὸς*, cujus apud comicum nostrum prima semper longa est, quod, præter observata ad Plut. 147. evincunt exempla in indice enotata. Scribendum itaque, *τρίβων' ἔχων σμικρὸν πάνυ*. Nec obstat alia, quam sæpe inculcavi, lex metrica, ultimam in dimetris non esse indifferentem, sed, si brevis sit, metro longam requirente, adjuvari eam debere consonantibus sequentem versum inchoantibus. Id enim in regularibus systematibus modo locum habet; non vero in iis, quæ ex diversi generis metris commixta sunt. Brunck.

279. *πεινῶν* Ms. Trin. Dobr.

279-80. Suid. *ἀπαράτιλτος*. Pors.

280. Suid. *ἄλουτος*. Pors.

281. *τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον*. Hanc vocum collocationem metrum requirit. Male vulgo *τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως*. Brunck. *τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως*. Transponerem, *τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον*, vel in *ὅμως* prima producitur, quia liquida, ut in *μέλος*. Fl. Chr. *οὕτως ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως*. Iambum pro spondeo vel trochæo regione extrema habet versus, quod vitium correcturus Brunck. transpositis vocibus scribebat *ο. ἐ. ἐ. τ. ἄ. ὅμως ἐκεῖνον*. Sed in metris usitatioribus, quale est horum iambicorum, transpositione haud temere utendum arbitror, causa quippe non apparente, cur in tam plana via titubaverint librarii. cf. 1215. Accedit, quod nimis abjecti atque ignavi animi esset gloriari senes Athenienses, se Cleomenem non ad incitas redegisse, ut in suas conditiones accepta pace abiret, sed obsidere tantum ausos esse virum Lacedæmonium. Legam equidem [in *ὠμῶς* etiam Bent. incidit], *οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὠμῶς. οὕτω δὲ ὠμῶς· tam sæve. ο* pro *ω* positum, et bis quidem, habes etiam Xenoph. loco illo, de quo monui ad Av. 507. *οὕτω δὲ* pro vulgato *οὕτως* præbuit Rav. Hotib.

282. *ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων*. Recte Schol. observat, *ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον·* nam *ἀσπίδες* hic sunt ordines militum. Sic apud Thucyd. l. vii. *τὴν πεζὴν στρατιὰν παρατεταγμένην οὐκ ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων*. Et apud Xenoph. p. 277. Berg. *καθεύδων*. Præter exspectationem, pro *φρουρῶν* aut simili. Id. Lege *ἀσπίδας* ex schol. Pors.

283. *Εὐριπίδῃ*. Eurip. *μισογύνης*, de qua re in Thesm. præcipue comicus. Berg. *Εὐριπίδι* Ms. Trin. Dobr.

284. *τολμήματος τοσούτου*. Puto hic notam interrogationis apponendam, ut sit a majori ad minus: Si viros superavi, non compescerem audaciam scelestarum feminarum? Vel quia conscius est sibi suæ imbelliæ, ait, Nolo ego ipse præsens hoc facinus ulcisci, ne de me trophæum erigam. Fl. Chr.

285. *ἐν τετραπόλει*. Ne, inquit, in tetrapoli sit mihi trophæum, *μή νυν* pro *μὴ δὴ* vel *οὐδαμῶς*. Est autem Tetrapolis urbs in Attica ex duodecim illis quas primus Cecrops condidit, ut Cariam et Bœotiam disterminaret, ut ait Strabo l. ix. Huic Stephanus tribuit quatuor populos vel *δήμους* sive *πόλεις*, nempe *Οἰνόην, Προβάλινθον, Τρικόρυθον, Μαραθῶνα*. Alia est Tetrapolis Seleucia puto. Fl. Chr. V. Schol. Berg. Secunda in *τετραπόλει* contra analogiam hic producitur, quæ in *τετράμετρον, τετραπήχεις, τετράποδα, τετραποδηδὸν* apud nostrum corripitur. Scribendum *τετραπτόλει*, ut apud Euripid. Heracl. 81. *δδ'*; *ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν | ξύνοικον ἤλθες λαόν*. Ad quem locum videnda desideratissimi Musgravii nota. Brunck. Sic apud Æsch. S. Th. 508. in senario *ἀγχίπτολις*. Id.

288. *τὸ σιμόν*. Locus acclivis *σιμὸς* dicitur, etiam neutro genere *τὸ σιμὸν*, ut hic noster comicus in Babyloniis: *μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατὺ*, et in alia fabula, Victoriis, *τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν αἰεί*. Fl. Chr. V. Schol. Citat locum Aristoph. ex comœdia quadam deperdita, quem et Suid. *τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν αεί*. Berg.

289. Locum hunc explicat Suid. v. *ἀμπρεύοντες*. Kust. *ἐξαμπρεύσωμεν*. Lege in futuro *ἐξαμπρεύσομεν* i. e. *ἕλξομεν ζυγὸν ἄνευ ὄνου, protelo ducamus* Latine dici potest, ut hoc loquendi genus observavit Josephus Scaligerorum principum *δαιμόνιον σκυλάκευμα*, in catalectis Virgilianis. Fl. Chr. *ἐξαμπρεύσομεν*. Sic scribendum esse metrum evincit, quod et flagitat Atticismi usus *ὅπως* cum futuro indicativi construentis, neutiquam vero cum aor. 1. subjunct. Meminisse debuerat Kust. Suid. sui, apud quem in *ἀμπρεύοντες* recte legitur *ἐξαμπρεύσομεν*, ad quem locum ipse comici verba emendate protulerat: in hoc autem mendosum *ἐξαμπρεύσωμεν* reliquit. Brunck. Ms. *ἐξαμπρεύσομεν* et Suid. in *ἀμπρεύοντες*. Scal. *χὥς τόδ' ἐξαμπρεύσομεν*. Bent. Lege *ἐξαμπρεύσομεν* ex Schol. atque ita citat Kust. ad Suid. v. *ἀμπρεύοντες*, qui et hanc lectionem recte exhibet. Pors. *ἐξαμπρεύσομεν γρ. ἐξιπώκατον* Ms. Trin. V. supra 200. Dobr.

291. *τὼ ξύλω*. Lege *τῷ ξύλῳ*; non *τὼ* in duali. At *ἐξεπιώκατον* est *ἐθλίψατε* vel *θλίβουσι*. Fl. Chr. Vulgo legitur *τὸν θυμὸν ἐξεπιώκατον*: monstrum verbi, quod nemo procuraverat. Id quidem agnos-

cant Codd. et Suid., qui e Schol. exponit θλίβουσιν, ἢ ἐθλίψαν. Sic enim apud eum legendum pro ἐθλίψατε. Emendaveram primo literarum insistens ductibus, sicque scriptum est in priori meo apographo, ἐξεπιάκατον, quod postea repudiavi, tum quia Atticis forma πιάζω pro πιέζω inusitata, tum quia præteritum carebat augmento. Quod autem reposui, genuinum est ἐξιπώκατον. Verbum ἰπόω luculenter illustravit Hemsterh. ad Plut. p. 279. ubi inter alia ostendit ἰπνοῦν ab ἰπνὸς Græcum non esse, et ἰπνεύειν dici; at ab ἶπος esse ἰπόω, quo verbo utitur noster Eqq. 924. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Quæ quidem jamdudum mihi lecta et probata e memoria mihi exciderant, quando Æsch. Prom. edidi, ubi 365. invitis etiam librariis, legendum, ἰπούμενος ῥίζησιν Αἰτναίαις ὕπο. Istud autem ἐξιπώκατον tam aptum videbitur cuilibet Græce docto, ut emendationem hanc ne *Puteanum* quidem ipsum carpere posse arbitrer. Sed ecce alteri illi lectioni, quo me conjectura parum meditata duxerat, quamque despectui habui, ἐξεπιάκατον, aliud agens, forte fortuna fidejussorem reperi. Eustath. is est, qui multa antiqua et bona e grammaticorum scriptis veteribusque lexicis collegit. Sic autem ille ad Il. I. p. 759. l. 41. τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐβουλευκε, καὶ τὸ ἐξεπίακε, καὶ τὸ τυρὸς ἐξεγλυμμένος, καὶ ἄλλα μυρία. Sed si verum est, quod ipse ait p. 1573. l. 63. Doricum esse πιάζω pro πιέζω, probabile non est eum huc respexisse, nec in scripta quam habuit Lysistrata, ἐξεπιάκατον legisse: nam Aristoph. Dorice loquentes non inducit populares suos; nec sic absque augmento præteritum adhibuisset, sed dixisset ἐκπεπιάκατον. Nihil huc faciunt exempla ab Eustath. adducta ἐκτῆσθαι, ἐξεγλυμμένος. Negligunt Attici augmentum in verbis a duplici consonante incipientibus, ut βλακεύω, γλύφω, γλωττίζω, κτάομαι, πτήσσω, σπείρω: unde κατεβλακευμένως, ἐγλυμμένος, κατεγλωττισμένας, ἔκτημαι, ἔπτηχα, ἐσπαρμένος, et similia. Vide Taylor. ad Lycurgum edit. Lips. p. 166. et Orvill. ad Charit. p. 577. At in verbis a simplici consonante incipientibus præteritum nunquam sine augmento efferunt. Sunt ergo ἐβούλευκε, ἐγύμνασμαι, ἐξεπίακε nihil aliud, quam librariorum sordes ex emendatis libris ejiciendæ. Hic ut infra 307. et 313. τὸ ξύλον instrumentum est bajulorum, quo suspensa onera ferunt, quod alibi appellatur τὸ ἄφορον. Brunck. ἐξεπιάκατον. Sic Suid. ed. Ms. v. Pors. Ita quoque Ms. Trin. text. et Schol. levi errore pro ἐξ-ΕΙΠώκατον sive ἐξιπ. quod pro v. l. habet Trin. Vide VV. DD. ad Plut. 816. Dobr.

293. Est hic versus etiam tetrameter trochaicus, cui pes deficiebat cum syllaba catalectica. Voces τῆς ὁδοῦ reposuimus e duobus Reg. [Voss. ap. Bent. et Schol.] Brunck.

294. Lege ex Schol. πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ, ut habet Ms. Trin. Pors.

296. δεινὸν et mox προσπεσὸν relata ad πῦρ: vulgo δεινὸς et προσπεσὼν relata ad καπνοῦ, utique non pejus. Sed alterum prætuli, quia in eo consentiunt tres Codd. cum priscis edd. Brunck. Ridicula erga vett. libros superstitione pravam lectionem bonæ nescio cujus emendationi prætuli. Reponendum δεινὸς et προσπεσὼν, ut jam ediderat Gelenius. Signate δάκνειν de *fumo* dicitur, non vero de *igne*. Pl. 822. ὁ καπνὸς ἔδακνε τὰ βλέφαρά μου. Pac. 610. τῷ καπνῷ πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι. Id. V. supra 200. Dobr.

297. προσπεσών μ' ἐκ τῆς χύτρας. Quia lacryma seniorum magnas lemas facit, in Nub. dixit λημᾷν κολοκύνθαις, et Lucianus satis audacter χύτραις λημᾷν in opusculo πρὸς ἀπαίδευτον. Quod autem ait κύων λυττῶσα, notandum est λύτταν vermiculum esse in lingua canum vel Plinio teste. Fl. Chr. προσπεσόν μ' Ms. Trin. Dobr.

299. κἄστιν. Lege κἄστι, ut sit trochæus. Mox ἀρήξαμεν, non autem ἀρήξομεν. Fl. Chr. κἄστι Λήμνιον τὸ πῦρ. Perperam vulgo κἄστιν pessumdato metro. Satis mirari nequeo tam parum ad ista adtendisse Kust. Brunck. Lege κἄστιν γε. Ms. κἄστι γε. Bent. L. κᾆστι. Pors. κἄστι γε Λέμνιον. Ms. Trin. Dobr. Λήμνιον τὸ πῦρ. Tria sunt, ad quæ respicit. Primo ad fornaces ignis et officinam Vulcani in Lemno; unde et Soph. nominatur ignis Lemnius in Philoc. 797. aut 814. τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ ἔμπρησον: deinde ad proverbium Λήμνια κακὰ, de quo videri potest Stanleius ad Æsch. Choeph. 631.: tertio alludit ad vocem λήμη, ut patet, quum dicit, οὐδὲ γάρ ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ. Berg.

301. Vulgo legitur οὐδὲ γάρ ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ. Vertit Berg. *Nunquam enim sic mordicus prehendisset glamas meas.* Sed, o bone, non ita Græca sonant: sensum quidem adsecutus es; sed quid in phrasi deesset non vidisti. ἔβρυκε valet *prehendit*, non *prehendisset*. Ad hunc sensum requiritur particula ἂν, quæ omnino hic esse debet. Præterea οὐδέποτε semper verbo *futuri* temporis, nunquam *præteriti*, adjungitur. In duob.

Reg. scriptum, οὐ γάρ ποθ' ὧδ' ὀδάξ. Insere particulam, quam sensus flagitat, et genuinam habebis lectionem: οὐ γάρ ἄν ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ. Potentialem illam particulam sæpissime librarii omiserunt: infinita occurrent in his notis exempla. V. modo, ne plures excitem locos, ad Thesm. 593. Ran. 81. 468. Pl. 374. Brunck. οὐ γάρ ποθ' Ms. Trin. Pors.

304. εἰ ποτ' αὐτῇ—cum interrogatione. εἰ hic valet ἐπεί. V. quæ notavi ad Eurip. Andr. 205. et ad Med. 679. Absurde vulgo εἴποτ' αὐτῇ. Sensum frustra quæsivit Berg. qui nihil sani e vulgata scriptura elicere potuit. Sequenti interjectioni φῦ, φῦ, additæ sunt in Regiis duæ voces e glossa in textum illatæ, φυσᾷ πάλιν. Est παρεπιγραφή, seu grammatici admonitio. Brunck. ἤ ποτε; *etiamne unquam?* est interrogatio. Reisk. Vi sententiæ reponendum ἢ πότ' etc. Aut quando potius ei succurremus? Turbavit iotacismus. Hotib. ἀρήξωμεν Ms. Trin. Dobr.

306. ἕκατι. In Venet. ed. legitur ἔτι, non ἕκατι. Sic autem dixit Plautus: 'Si vivit ignis, tu exstingue extempulo.' Fl. Chr. θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ. Sic versum hunc supplevimus ex Ms. Vat. P., in quo levi mendo θεὸν legitur pro θεῶν, et Voss. In prioribus enim edd. vox θεῶν desideratur, sine qua nec sensus nec metrum salva esse possunt. Kust. In ed. Far. etiam deest θεῶν, sed ibi pro ἕκατι legitur ἔτι, *adhuc*, sensu bono. Berg. Ante ἕκατι Ms. θεῶν. Scal. πνοαῖς. Fo. χύτρας vel σπυρίδος: v. Acharn. 452. Bent. Regii ἕκητι. Vulgatum tuetur Aug. ἕκατι licet formæ Doricæ frequentant poetæ Attici. Brunck. θεῶν ἕκητι Ms. Trin. Dobr.

307. τῷ μὲν ξύλῳ. In eadem ed. melius τὼ μὲν ξύλω θώμεσθα πρῶτον αὐτοῦ. Sed vel cum stipite vult fumum compescere, vel uterque stipitem suum deponere, quod magis arridet, quia postea habes θώμεσθα τὸ φορτίον. Fl. Chr. οὐκοῦν ἂν εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα. Sic versum hunc rescripsimus auctoritate Mss. Vat. P. et Voss. Priores enim edd. minus recte habent, οὐκοῦν ἂν οὖν τῷ μὲν ξύλῳ θώμεσθα πρῶτον αὐτόν: in ed. tamen Veneta recte legitur τὼ μὲν ξύλω et αὐτοῦ. Kust. Quum Rav. et vett. edd. οὖν—θώμεσθα teneant, Reisig. i. p. 255. veri videtur similius esse ἦν—θώμεσθα. Dind. αὐτοῦ. Lege αὐτώ. Bent.

308. τῆς ἀμπέλου δ' ἐς χύτραν. [Sic Frob.] Lege ἐς τὴν χύτραν carminis gratia, ut et habes in ed. Venet. Est autem φανὸς ἀμπέλου fax et lampas ex palmitibus viteis, ut solebant olim faces componere. Sic Cicero dixit, malleolos ad incendendam urbem facesque comparare, sumpsitque ex Thucyd. ut puto, qui libr. vii. ait ὁλκάδα παλαιὰν κληματίδων καὶ δᾳδὸς γεμίσαντες. Sunt enim κληματίδες malleoli et fasces ex palmite veteri. Est etiam ἄμπελος machina obsidionalis, quæ etiam dicta vinea. Sed hic nihil ad rem. Fl. Chr. ἐγκαταθέντες. Sic Mss. Vat. et Voss. [etiam Schol.] pro ἐγκαθέντες quod priores edd. habent. Conf. etiam Suid. v. φανὸς, ubi locum hunc exponit. Kust. τὴν χ. Mss. [scil. P. et Voss. i. e. Trin. in Kust. notis Mss. citati.] Dobr.

309. κριηδόν. [Sic ed. Frob.] Legendum proculdubio κριηδὸν, id est arietis more, quæ machina est etiam obsidionalis. καλούντων. Vel lege καλόντων, ut funes intelligas, qui κάλως dicuntur, vel intellige vocantes senes. Mox ubi habes καὶ τῷ καπιέζειν, lege καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν. Nam et sic sensus rectus et integer versus. Fl. Chr. Sic κυνηδὸν Nub. 491. ubi v. not. Berg.

311. ἐμπιμπράναι ut infra 341. πιμπραμένας, et 348. ὑποτίμπρησιν. Vulgo ἐμπιπράναι secunda brevi contra metri legem. Thesm. 749. ubi vulgo ἐμπίπρατε, ad Cod. fidem edidi: ἐμπρήσομεν τοίνυν σε—πάνυ γ' ἐμπίμπρατε. Brunck. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 96. Dind. καπνῷ πιέζειν. Sic recte Mss. At priores edd. καπιέζειν, cujus loco scribendum esse καπνῷ πιέζειν, Fl. Chr. ex ingenio jam ante etiam recte divinaverat. Kust. καπνῷ πιέζειν ed. Far. Berg.

313. Ex hoc loco colligere licet hoc drama prodiisse anno belli Peloponn. vigesimo primo, quo præcipue calebant Sami negotia, statu populari ibi instaurato, et quadringentorum statu ibi abolito, et electis Thrasybulo et Thrasyllo ducibus democratiæ faventibus. Invocat igitur et invitat eos reipublicæ amatores et status popularis, ut capessant negotia. De iis Thuc. libro viii. Palmer. τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦν ξύλοιν, id est τοῦ ἀναφόρου, ut supra 291. et 307. Male vulgo τοῦ ξύλου. Nostram lectionem habet Reg. A. Brunck.

314. Lege ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν βάχιν—. Vocula τὴν typothetæ culpa excidit. Brunck.

315. Nub. 1497. σὺν ἔργον, ὦ δᾴς, ἱέναι πολλὴν φλόγα. Berg. ἔργον ἐστὶν Ms. Trin. Dobr.

316. Edd. ante Kust. τὴν λαμπάδ' ἡμμένην, quod revocandum esse monuerunt Hotib. et Reisig. i. p. 125. Dind. λαμπάδ' ἡμμένην—προσοίσεις. Nub. 1493. ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην. Berg. πρῶτον ἐμοὶ προσοίσεις. Ut constet versus, lege ἐμοὶ πρῶτον vel πρώτην ἐμοί.

Fl. Chr. [Assentitur Dorvill. ad Char. p. 390.] Vulgo legitur ὅπως πρῶτον ἐμοὶ προσοίσεις labante metro. In A. πρώτως ὅπως ἐμοὶ προσοίσεις. Eadem in B. vocum collocatio, sed perperam scriptum πρῶτος. Inde proclive fuit emendare, ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις. Brunck. Ms. πρῶτος ὅπως ἐμοὶ συνοίσεις: lege ὅπως ἐμοὶ πρῶτον. Bent. Aristoph. adverbio πρώτως usum esse, id quod Brunck. statuebat, non facile credam. Lobeck. ad Phrynich. p. 312. ὅπως πρόφρων ἐμοὶ προσοίσεις tacite emendavit Reisig. i. p. 125. Dind. λαμπάδ' ἤ. πρῶτος ὅπως ἐμοὶ συνοίσεις Ms. Trin. [λαμπάδα θ' e Mss. notat Kust. et reliqua ut Trin.] V. supra 200. Dobr.

318. Soph. Œd. Col. 1024. aut 1084. τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν. Berg. θέσθαι τρόπαιον. de hac phrasi consule Jer. Markland. ad Eurip. Suppl. 647. Pors.

319. Versus hic [320.] in Mss. Vat. et Voss. [et Ms. Trin. Dobr.] rectius postponitur sequenti [319.], et pro ὡς in iisdem Mss. legitur ὥσπερ, quam lectionem metrum requirit. Metrum autem duorum horum versuum a Sotadico, sic dicto, non aliter differt, quam quod in sede secunda iambum habeat pro anapæsto. Versibus porro hisce in seqq. respondent 340. 341. Kust. Hic versus vulgo sequenti postponitur ordine præpostero: quem exhibemus agnoscunt duo Reg. Sunt autem hi versus, et qui sequuntur usque ad 350. omnes choriambici mixti. Brunck

321-334. His respondent 335-349. Dind.

323. Copula τε initio hujus versus, quam habent libri omnes scripti et impressi, quamque male omisi, omnino reponenda est, metro jubente. Quia particula illa ad sensum non erat necessaria, et initio versus male posita videbatur, eam, non satis considerata metri natura, expunxi. Sed etsi τε rite versum non inchoet, tamen, ut recte observat summus Valck. ad Phœn. p. 259. 'in choricis celeriter et continuo ductu decantatis data hæc poetis licentia.' [Cf. Erfurdt. ad Soph. Antig. p. 117. ed. min.] τε και Κριτυλ | λαν περιφυ | σητω choriambicus est trimeter brachycatal. Hujus metri lex est, ut in secunda sede sit choriambus, si ultra dimetrum excrescit; in alterutra vero, si sit dimeter. Masculinum περιφυσήτω ad feminina nomina pertinens nihil habet, quod tironem offendat: id enim Atticis in duali solemne est. Luculentum exemplum est in Soph. Elect. 977. Id tamen forte librarium impulit ad mutandam lectionem: In A. post Κριτύλλαν, majori posita distinctione, scriptum περιφυσῶνται. Brunck. Κριτύλλαν. Etiam Thesm. 924. est mulier hujus nominis. Berg. περιφρυγήτω, *undecunque ambustas, tostas.* Reisk.

324. ὑπό τε νέων ἀργ—. Reisk.

326. Dele Ἡμιχ—. Bent. "Citat Suid. v. μῶν." Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 99. Pors.

327. τὴν οἰκίαν. Lege ὑδρίαν, ut in Venet. ed. Mox ὠστιζομένη est στενοχωρουμένη. Fl. Chr. ὑδρίαν. Sic etiam Mss. Vat. et Voss. At quædam ex prioribus edd. male præferunt οἰκίαν. Kust. ὑδρίαν. Berg.

328. Fontem intelligo in pede montis, prope antrum Panis. Puteus Neptuni erat in ipsa arce, sed prælatus ad bibendum videtur fons. V. Itinerar. Anachars. 2, 212. ed. Bipont. Strophica hæc esse agnovit G. Herman. libri de metris p. 313. Hotib. μόλις Mss. P. et Voss. in Kust. notis. Dobr.

329. V. Suid. qui hunc locum explicat v. πατάγου. Berg. πατάγου χυτρείου. Suid. ed. Ms. Pors.—τρι—Ms. in πατ. χ. ubi χύτριον ed. Med. χυτρείου Kust. e Ms. Pors.

331. στιγματίαις. Sic Aug. Schol. et vett. edd. In recentioribus, ut in duobus Reg. μαστιγίαις. Brunck. Ms. μαστιγίαις: sed Schol. ut editum [scil. στιγματίαις.]. Bent. Herman. de metris p. 313. scribit: δούλησιν ὠστιζομένη, | μαστιγίαις . . . . . . | στιγματίαις θ', ἁρπαλέως—. Dind. μαστιγίαις θ' Mss. Dobr.

332. ἀραμένη. In activa significatione, ut exponit Schol. ἐπάρασα τὴν ὑδρίαν. Berg.

333-349. Legendum metri causa καομέναισι. — — — βαλανεύσοντάς | γ', ὡς τριτάλαντον τὸ βάρος, | Δείματ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν, | — — — — | — — — —ἴδοιμ', ἀλ- | λὰ πτολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας Ἑλλάδα καὶ πολίτας, delendumque in antistropha extrema voces ὑποπίμπρησιν ἀνήρ, ut quibus nihil est quod respondeat in stropha. Aposiopesi ad jocum composita chorus: ἥν τις ἐκείνας —. Cf. Nub. 325. Δείματ' ἐπῶν, ut apud Eurip. Herc. Fur. 700. δείματα θηρῶν, similiaque passim alibi. Hotib. καουμέναις Ms. Trin. Dobr.

335. ηκουσα γαρ | τυφογερον- | τας ανδρας ερ || ρειν στελεχη. Dimetri sunt choriambici, quorum metrum perit nisi ita distinguantur, quam divisionem exhibent duo Regii. Brunck. Om. γὰρ Ms. Trin. Dobr.

337. ὥσπερ βαλανεύσοντας. Usitatum est βαλανεύειν pro διακονεῖν, ut in Irena [1106.]. Hic puto esse τὴν βάλανον, i. e.

μοχλὸν, ἀνῶξα. Est quidem in epigrammate βαλανίζειν glandem decutere, ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. Sed Hesych. interpretatio notanda est, qui ait esse *clara voce uti* τὸ βαλανεύειν, quia balnearii aquam ferentes vocales sunt et clamosi. Fl. Chr.

338. Hunc versum Herman. de metris p. 314. sic corrigit: τριταλαντιαῖ' ὡς, ἐς πόλιν, —. Bent. corrigit, deletis verbis ἐς πόλιν: ὡς τριταλανταῖα βάρος | δεινά τ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν. Idem refert, in Ms. Voss. esse ἐς τριτάλαντον. Dind. ἐς τρ. Ms. Trin. Dobr. τριτάλαντον. Suid. Pors.

339. δειλόταт' —. Casu, meque imprudente vel oscitante menda hæc irrepsit. Repone δεινόταт' —. Brunck. Ceterum recte habet vulgata scriptura δεινόταт' ἀπειλοῦντας ἐπῶν. V. Herman. Elem. Doctr. Metr. p. 429. Dind.

340. ἀνθρακεύειν. Ed. Fr. ἀνδρακεύειν. Quod verbum quidem non est bonum, sed tamen rejici non debet: nam data opera fictum videtur confusione vocum ἄνδρες et ἄνθρακες. V. ad Nub. 97. Berg. κἄνθρ. Ms. Trin. Dobr.

344. ὦ χρυσολόφα. Vocativus similis nominativo. Sic Γοργολόφα de eadem Pallade in Eqq. 1178. Berg.

345. πολιοῦχε amphibrachum statuo, metro choriambico, πολιοῦχε, σὰς ἕσχον ἕδρας: anapæstum enim in hoc metro loco iambi videtur respuisse Aristoph. Reisig. i. p. xxiv. Disyllabam anacrusin suspectam habeo. Scribendum videtur, σὰς, πολιοῦχ', ἔσχον ἕδρας. Herm. Epitom. doctr. metr. p. 156. Lege σᾶς Πολιοῦχ'. Bent.

346. ξύμμαχον. Sic uterque Reg. [et Mss. Trin. et Voss.]. Brunck. Legebatur σύμμαχον.

347. Ut ὑποπίμπρησιν alienus ab Attico conjunctivus a Brunck. in locum indicativi Rav. quoque comprobati immissus expellatur, scribo, εἴ τις ἐκεί — νας ὑποπίμπρησιν ἀνήρ. Reisig. i. p. 255.

349. Dixi supra ad 319. hos versus omnes esse choriambicos, quod utique verum est ex poetæ animo. Si ab hujus metri norma versus aliquot recedunt, librariorum imperitiæ id tribuendum. Ad hunc modum erant distinguendi: ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ; | νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία, | μόγις ἀπὸ κρήνης, ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου | καὶ πατάγου χυτρείου, | δουλῃσιν ὠστιζομένη | στιγματίαις θ', ἁρπαλέως | ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς | δημότισιν καομέναις φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ. | ἤκουσα γὰρ τυφογέρον- | τας ἄνδρας ἔρρειν στελέχη | φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας, | εἰς ἀκρόπολιν, ὡς τριτάλαντον βάρος, | δεινόταт' ἀπειλοῦντας ἐπῶν, | ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν | ἅς, ὦ θεά, μήποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι· | ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας | Ἑλλάδα καὶ πολίτας· | ἐφ' οἵσπερ, ὦ χρυσολόφα | πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἕδρας. | καί σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ | Τριτογένει', ἤν τις ἐκεί- | νας ὑποπίμπρησιν ἀνήρ, φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν. Vides in unum coaluisse versus 333. 4. item versus 348. 9. Versum 347. qui erat hypercatalectus, dimetrum esse acatalecticum, ut tres præcedentes, ultimoque nihil amplius ad integritatem deesse. Sunt autem ejusdem mensuræ horum versuum octavus et ultimus ac decimus quartus, qui sic dimetiendi sunt: δημοτισιν | καομεναις | φερουσ' ὑδωρ | βοηθω ‖ ὡς πυρι χρη | τας μυσαρας | γυναικας αν | θρακευειν ‖ νας ὑποπιμ | πρησιν ανηρ | φερειν ὑδωρ | μεθ' ἡμων. In verbis nihil prorsus immutatum præterquam v. 338. ubi manifestum est scriptum olim fuisse εἰς ἀκρόπολιν. Nomina illa πόλις et ἀκρόπολις promiscue eodem sensu usurpata vides in tota hac fabula. Plane vigilans somniabat Kust., quando de metro sotadeo cogitavit, cujus hic nec vola nec vestigium. Brunck. φέρει Ms. Trin. Dobr.

350. πονωπόνηροι. Usus est hac voce in Vesp. fabula, ὦ πονωπόνηρε καὶ κομηταμυνία, ubi Schol. monet esse, ἀσκήσει καὶ μελέτῃ πεπονημένε, i. e. usu et meditatione facte ad nequitiam et tyrannidis affectationem. Fl. Chr. πονωπόνηροι edd. ante Brunck. πόνῳ πόνηροι Brunck. ex Reg. B. et Aug. V. not. ad Vesp. 460. p. 409. Dind. Στρατυλλὶς præf. ut K. tum πόνῳ π. Ms. Trin. Dobr.

352. τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα. [Sic Frob.] In Venet. ed. habes τουτί σο. Putem legendum τουτὶ τὸ πρᾶγμ' ἡμῖν. Sed erit versus trimeter et hypercatalecticus, non similis ceteris: similem habes paulo post θώμεσθα δὴ, nisi et hic et illic aliquid desit ad supplendum tetrametrum catalecticum. Est autem hic θύρασιν vel ad portas vel ἐξ ἑτοίμου. Et βοηθεῖν, quod primigenia notione fuit currere ad clamorem et tumultum, hic etiam videtur idem notare. Postea dixerunt succurrere. Fl. Chr. [τι delet Ms. Bent.] τὸ πρᾶγμ' — ἀπροσδόκητον. Eurip. Med. 225. ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε. Berg. Om. τὶ Ms. Trin. Dobr. ἡμῖν ἰδεῖν. Versus hic ante claudicabat, quem ex Mss. Vat. et Voss. addita voce ἰδεῖν supplevimus. Kust. Fo. Δράκης: vid. 254. et mox [v. 356.] ὦ Φαιδρία. Sed Ms. ἰδεῖν. Bent.

353. Scribe οὐσμὸς pro ἑσμός. Reisig. i. p. 178. θύραισιν, *foris*, adverbialiter. Quæ enim in arcem ingressæ erant mulieres (v. supra 246.) postquam chorus accessit senum cum igne, rursus egressæ

sunt. Integrum choriambicum systema in arcis mœnibus recitatur: tum patefactis foribus prodeunt in scenam 350. Perperam post Berg. verti *foribus succurrit.* In Aug. scriptum *θύρασιν,* frequenti librariorum errore. V. ad Thesm. 69. Brunck. *βοηθῆ* Ms. Trin. *θύραισιν* Mss. (v. ad 308.). Dobr. *θύρασι βοηθεῖ* Suid. ed. Ms. in *βοήθεον.* Pors.

354. *τί βδύλλεθ' ἡμᾶς.* Hoc verbi accipiunt pro *εὐτελίζειν* et *κακύνειν,* tum pro terrefacere. Sed video etiam cum terminatione deponentis, ut aiunt minuti grammatistæ, passivam sumere significationem. Hoc si esset, legendum esset *ἡμεῖς,* non *ἡμᾶς.* Sed nulla opus est mutatione, tantum legendum *βδύλλεθ' ἡμᾶς,* non *βδύλλεσθε,* et rectus est sensus: quid nos spernitis et terrefacere putatis nostram paucitatem? Fl. Chr. *τί βδύλλεθ' ἡμᾶς.* Hesych. *βδύλλειν, δεδιέναι, τρέμειν. ἢ βδεῖν.* V. Suid. in *βδύλλεσθε,* qui ex hoc loco emendandus, quod nec Kust. animadvertit, nec Hesychii interpres. *βδύλλεσθ'* [ut in Junt.] in metri legem offendit. Eqq. 224. *ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.* Brunck. *βδύλλεσθ'.* Scal. *βδύλλεθ' ἡμεῖς*; Ms. *βδύλλεθ'.* Bent. *βδύλλεθ'* Schol. ed. Kust. *βδύλλεθ'* quoque restituendum Suid. in v. cum in ed. Med. *βδύλλετε* præfixum articulo legatur. *βδύλλετε* Suid. Ms. in v. sed *βδύλλεσθ'* in loco. Pors. *βθύλ.* (sic) sed *βδ.* præf. sch. Ms. Trin. Dobr.

356. *τοσαυτὶ* Ms. Trin. v. ad supra 200. Dobr.

357. *τύπτοντα χρῆν.* Sic Regii. Vulgo *τύπτοντ' ἐχρῆν.* Brunck. Ms. *τοσαυτί.* — Ms. *τύπτοντα χρῆν.* Bent. *τύπτον ἐχρῆν.* [Sic Frob.] Legendum *τύπτοντ' ἐχρῆν* pro *τύπτοντα,* ut referat ad Phædriam. Sic etiam rectum esse postea probavi ex exemplari Venet. edd. Fl. Chr. —*τα χρῆν* Mss. Dobr.

358. *ἡμεῖς χαμᾶζ'.* Et huic versui, qui in prioribus edd. mancus est, ex Mss. opem tulimus, inserta voce *χαμᾶζ'.* Kust. Adde *ἡμῖν*: sed Ms. *χἠμεῖς χαμᾶζ' ὅπως ἄν.* Bent. *χρώμεσθα — ὅπερ* Ms. Trin. Dobr.

359. Ms. *τοὖτ' ἐμποδίζῃ.* Bent. Sic Ms. Trin. Dobr.

360. *εἰ νὴ Δία τὰς γνάθους.* [Sic edd. ante Kust.] Hic etiam versus laborat a defectu pedis, ut sit tetrameter catalecticus. Itaque trimetrum ut alios duos supra puto esse hypercatalecticum, si tantum legas *εἰ νὴ Δία γνάθους,* delendo *τὰς,* vel *εἰ νὴ Δία τὰς γνάθους,* ut unica sit syllaba *τοῦ Δία,* quod tamen et durum et insolens mihi semper videbitur. Fl. Chr. Frob. *εἰ νὴ Δία τάς*: fo. *εἰ νὴ Δία γέ τις τὰς γνάθους τούτων ἂν ἢ δὶς ἢ τρὶς* vel *καὶ νὴ Δί' ἤν γε τάς*: vel forte pro *νὴ Δία* lege *νὴ τὸν Ἀπόλλω* vel simile *νὴ Ποσειδῶ* vel *νὴ Διόνυσον*: sed Ms. *εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γν.* recte. Bent. *δί' ἤδη* Mss. Dobr.

361. *ὥσπερ Βουπάλου.* Bupalum pro asino vel mulo dixerunt antiqui, ut Hipponax *λάβετέ μου θοἰμάτιον, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.* Eupolis *ὄνου γνάθον* dixit de edacitate et *πολυφαγίᾳ.* Nam particula *βου* Græcis semper significavit *τὸ πολὺ,* ut Hercules *βουθοίνας* et *βουπείνας,* non quia boves, sed quia multum aut esuriret aut ederet. Apud glossographum Hesych. habes *βούπαλον μέγα καὶ ὄνομα.* Putem corrigendum *μέγαν ὄνον, καὶ ὄνομα,* ut et grandem asinum notet et Bupali nomen, qui hostis dicitur Hipponactis, sed hosti illi existimo Hipponacta Bupali nomen indidisse, ut asinum et *ἀπαίδευτον* argueret. Paulo post ubi habes *καταξάτω τις,* deleo *τὸ τις* ut noxium mensuræ versus, præsertim quum modo dixerit *τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρίς.* Quod autem ait *παρέξω* in eodem versu, puto sane valere idem atque os præbere, ut ait Martialis, et morigerum esse, Gallico idiotismo *enfler.* Herodot. de hac pusilli animi nota dixit: *κρεῖσσον γὰρ ποιεῦνται καὶ ἀμυνομένους τελευτῆσαι, ἤπερ παρέχοντας διαφθαρῆναι αἰσχίστῳ μόρῳ.* Fl. Chr. Nomen hominis est Bupalus, quem Hipponax perstrinxit carmine, in quo ei verbera minatus est poeta. Eo respicit comicus. Breviter Schol. totum locum exponit: *εἴ τις ἠπείλησεν τύπτειν αὐτὰς, καθάπερ Ἱππῶναξ τὸν Βούπαλον.* Berg. Suid. in *Βούπαλος* et *κόπτω* citat versus Hipponactis *λάβετέ μου θοἰμάτιον κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.* V. Hadrian. Junii Animadv. i. xvi. Bent. *ἂν εἶχον.* Fo. *ἀνεῖχον.* Id. *φωνὴν ἄν. γὰρ* Suid. Ms. Pors. et *ἂν* 2. om. i. e. habet *φ. γὰρ οὐκ εἶχον.* Locum exscribam ex ed. Med. *Βούπαλος. ὄνος. Ἀριστοφάνης. εἰ νὴ Δία τὶς τὰς γνάθους τούτων δὶς ἢ τρὶς ἔκοψεν ὥσπερ βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ εἶχον παρὰ τῷ Ἱππώνακτι. λάβετέ μου θοιμάτιον. κόψω βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.* Postrema vertit interpres: "*Asini* enim oculum elidam." Porsonus, Verte, *Bupali,* et vide infra v. *κόπτω.* ubi *εἰ νὴ Δία τὰς γ. αὐτῶν,* cetera ut in *Βούπ.* Annotat autem Porsonus: Inepte interpres. Verte, *Bupalo.* Fragmentum Hipponactis est. Eadem chorda oberravit interpres supra v. *Βούπαλος,* quamvis ibi nomen istius *acris hostis Bupalo* (Horat. Epod. vi. 14.) ante oculos haberet. Nempe in *Βούπαλος* legendum *ὄνομα* pro *ὄνος* cum Kust. ad Hesych. v. *Βούπ.* *Ὄνομα* pro *ὄνομα κύριον,* ut in vv. *Ἰούνιος, Ἰὼ, Οὐράνιος.* In v. *Κροῖσος* t. ii. p. 381. prop.

fin. ἦν δέ τις Κροίσω φίλος ἰωνάνος ed. Med. ἰωνόνος Ald. ἦν δέ τις Κροίσῳ φίλος, ἀνὴρ Ἴων, ὄνομα Παμφάης Nicolaus Damascenus Exc. Vales. p. 454. a Kust. citatus. De confusione vocum ὄνος et ὄνομα vide notas ad Hesych. l. c. V. ad 200. Dobr.

362. Vulgo παταξάτω τις· καὶ στᾶσ' ἐγὼ παρέξω, syllaba ultra numerum excurrente. Quis non videt inutilem et languidam copulam a mala manu insertam fuisse? eam non agnoscit Regius A. Brunck. τις cum Fl. Chr. delet Bent. Dind. Dele τις. Vide ad Pac. 649. Pors.

363. κύων τῶν ὄρχεων λάβηται. Puto alludi ad proverbium *canis corio gustato metuendus*, atque haud scio an huc respexerit Horat. satyra quinta libri ii. *quæ si semel uno de sene gustarit*, deinde, *ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto.* Fl. Chr. Nunquam alius canis poterit tibi prehendere ore testiculos; nam ego, ut canis, tibi prius eos evellam. Berg.

364. ἐκκοκκιῶ. V. Pac. 63. Berg. τὸ γῆράς σου. Ita Suid. in ἐκκοκιῶ: et Ms. Fo. τρίχας σοῦ: vid. 449. et 1224. Bent. Delendum puto τὸ σοῦ, vel hic loqui chorum mulierum, vel, si virorum, hunc esse sensum: ego meum senium consumam potius quam te patiar sic loquentem. Fl. Chr. Vulgo ἐκκοκκιῶ τὸ γῆράς σου. Manifesta interpolatio. Illud σου mensuram versus excedit, huc forte illatum e 448. contra sententiam. Si enim per metrum licuisset pronomen quodpiam addi, scripsisset poeta ἐκκοκκιῶ τὸ γῆράς μου, quod postremum hic subintelligitur. Brunck. Retraho pronomen ab ora lineæ ante ἐκκοκκιῶ: εἰ μὴ σιωπήσει, θένων σου 'κκοκκιῶ τὸ γῆρας. Reisig. i. p. 245.

365. ἅψαι μόνον. Sic Regii. Vulgo ἅπτου. Brunck. ἅψαι Ms. Trin. Dobr.

366. τί δ' ἢ σποδῶ τοῖς δακτύλοις. Non est quin alludat ad libidinem spurcæ contrectationis. Nam σποδεῖσθαι est βινεῖσθαι, et senes quibus Venus est quieta digitis potius rem peragunt. Hesych. leviter videtur emendandus: σποδεῖν· σπαίειν, συγγίνεσθαι, lege παίειν. Nam id est pavire et concutere. Fl. Chr. τί δ' ἢν σποδῶ τοῖς κονδύλοις. Sic auctoritate Ms. Voss. rescripsimus. Priores enim edd. minus recte, τί δ' ἢ σποδῶ τοῖς δακτύλοις. Kust. Ms. τί δ' ἢν— κονδύλοις — ἐργάσει. Bent. Ed. tamen Far. τί δ' εἰ σποδῶ τοῖς δακτύλοις. Quæ lectio tolerari potest. Berg. τί μ' ἐργάσει. Perperam vulgo, neglecto Atticismo, ἐργάσῃ. Illud, quod Codd. etiam nolentibus reponendum erat, præstat Reg. B. Pro κονδύλοις male Aug. δακτύλοις. Brunck. —σει Ms. Trin. Dobr. Comparabat me audiente Porsonus Euripidem Bacch. 492. εἴφ' ὅ,τι παθεῖν δεῖ· τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει; Ergo in Herc. F. 149. defensurus erat vulgatam τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει; In Adversariis p. 271. proposuerat τί δῆτα σ. quod ex Reiskii conjectura edidit Herman. Soph. Œd. Col. 598. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; Dobr. Herc. Furentis locum verte, *Quid est illud egregium facinus, quod de marito prædicas?* Similis usus articuli, Phœn. 184. ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει, Iph. T. 617. καὶ τὰ δεινὰ τλήσεται. Chrysostomus Orat. i. de Paulo, p. 32. ed. Valck. τί οὖν ἐστιν ἐκείνων τὸ μέγα; optime vertitur, *Quid ergo esse in angelis magnificum judicamus?* Id.

367. πλεύμονας Attice. Vulgo πνεύμονας. Illud dat uterque Reg. mendose tamen B. πλέμονας. Brunck. πλεύμονας Ms. et Suid. in βρύκουσα: at πνεύμονας in ἐξαμήσω. Bent. πλεύμονας Ms. Trin. πλεύμονας Suid. Ms. v. βρυκ. cetera corrupte. πνεύμονας in ἐξαμήσω. Ed. Med. τοὺς πλεύμονας — ἐξαλμήσω in βρύκουσα, τοὺς πνεύμονας καὶ τάρταρ' ἐξαμήσω in ἐξαμήσω. Dobr. τἄντερ' ἐξαμήσω. Eurip. Cycl. 235. τὰ σπλάγχν' ἔφασκον ἐξαμήσασθαι βίᾳ. Berg. ἐξαλμήσω Suid. in βρ— et τάρταρ' in ἐξαμ—. Bent.

368. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ, mollius quam vulgatum οὐκ ἔστ' ἀνὴρ, præstant duo Reg. Brunck. Eadem scriptura [οὐκ ἔστ' ἀνὴρ] in Rav. reperitur, et est verissima, illa autem Brunck. prava est et prorsus abjicienda. Reisig. i. p. 121. Ms. ἐστίν: fo. ἐστὶν ἄρ' Εὐριπίδου: [ita Elmsl. in Edinburgh Review, No. xxxvii. p. 87.] sed Schol. ut editum. Bent. ἔστιν Ms. Trin. Dobr. Εὐριπίδου. Propterea sapientissimum dicit Eurip. quia is est osor mulierum maximus. Cujus rei documenta plurima exstant in ejus tragœdiis. Schol. hic unum versum adducit, credo propter vocem σοφώτερος, qui est ex Medea 409. Berg.

369. ὡδί. Sic Aug. Vulgo οὕτω. Brunck. Quid hoc est *vulgo?* οὕτω intulit Kust. tacite, et inde recepit Burman. ὡδὶ retinuit Port. adhuc, et est in antiquis exemplaribus, Junt. Basil. Crat. Venet. Zanet. Wech. Brub. Itaque item est in Rav. repertum. Reisig. i. p. 94. V. Præf. Hec. p. xli. Dobr. οὕτω Mss. Id. θρέμμ' ἀναιδές. Hæc verba forte ex Eurip. sunt; ego ea etiam in Soph. Elec. 624. aut 625. observavi, ubi ad ipsam Electram dicitur, ὦ θρέμμ' ἀναιδές. Berg. Mutato accentu scribas ἀναιδὲς ἔστιν. Reisig. i. p. 118.

370. τοὔδατος. Sic recte Mss. Vat. et Voss. pro ὕδατος, quod priores edd. habent vacillante metro. Kust. θ' οὔδατος.

Ita Kust. [in textu] ex Mss. propter metrum; alias ὕδατος legitur, quod hic stare non potest, si prima syllaba in ὕδωρ semper est brevis, ut quidem apud comicum observavi. Invenitur tamen etiam producta, ut in Batrachomyomachia: ὕδατι τερπόμενος —. Si ergo et longa haberi potest illa syllaba, lectio vulgata bene habet. BERG. Frob. ὕδατος: fo. ὕδατος αὖ vel θοὔδατος ut Ms. BENT. θοὔδατος. Sic una voce cum apostropho et accentu scriptum in A. pro τοῦ ὕδατος. V. not. supra 277. BRUNCK. Cf. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 221. DIND. ῥοδίππη Ms. Trin. DOBR.

371. ὦ θεοῖς ἐχθρά. Sic recte A. [et Ms. Voss. apud Bent.] Vulgo redundante syllaba θεοῖσιν. BRUNCK. βλέπυρος. τί δ' Ms. Trin. DOBR. ὦ θεοῖσιν ἐχθρά. In schedis, θεοῖς. ID.

372. τί δὲ δὴ σὺ πῦρ. Vulgo omisso δὴ claudicat versus, in prima sede pyrrichium habens., Ran. 158. οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν; — οἱ μεμυημένοι. Thesm. 608. ἤδη δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἡ τὸ παιδίον. Harum particularum aliquoties altera excidit, ut Thesm. 889. τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας; Male vulgo, ut hic, τί δὲ σύ—. Quæ sequuntur ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων; Plauti verbis melius vertissem, *an ut humanum exuras tibi?* BRUNCK. Atqui particulis τί δὲ δὴ nihil nisi vehementius interrogatur et intentius. Requiritur autem adversantis particula, qua hæc ad superiorem interrogationem tanquam contraria referatur. Inde scriptum efficitur ab Aristophane esse: τί δ' αὖ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων;—. REISIG. i. p. 121. Lege τί δαὶ [ita Fl. Chr. et Elmsl. in Edinb. Review, No. xxxvii. p. 87.] — σαυτόν. BENT. τί δὲ σὺ πῦρ. Legerem τί δαὶ σὺ πῦρ ὦ τύμβ' ἔχων etc. Est autem ὦ τύμβε quasi silicernium. Sed et versu proxime præcedenti, si constare vis suis numeris, qui tetrametrum efficiant catalecticum, deleam σὺ et legam ὦ θεοῖσιν ἐχθρὰ δεῦρ'. FL. CHR. τύμβοι vocantur senes, quia morti sunt vicini et sepulturæ. Eurip. in Med. 1209. τὸν γέροντα τύμβον. ubi Schol. τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. V. ibi not. Barnesii. BERG. ὦ τύμβ', ἔχων. Fo. ὦ τυμβόγερον. BENT. Στρυμοδώρα. τί δὲ—ἐμπυρέσων (sic) Ms. Trin. DOBR.

373. ἐγὼ μὲν ἵνα νήσας. Lego ἐγὼ μίαν νήσας πυρὰν, et versu proxime sequenti ἐγὼ δὲ μίαν τὴν σὴν etc. quia antea [supra 270. BERG.] sic locutus est, μίαν πυρὰν νήσαντες. FL. CHR.

374. δέ κ' Ms. Trin. DOBR.

375. Frob. τοῦ μή: Ms. τοῦ μέν: lege τοὔμὸν ut Gry. BENT. τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει. Eurip. Androm. 264. τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. In Or. 1129. εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον. Ita enim ibi scriptum cum circumflexo τοὔργον, etiam in Ald. ed. BERG. τοὐμὲν (sic) Ms. Trin. V. ad 200. DOBR.

376. Ms. et Schol. οἶδά σ'. ibid. Ms. (et Trin.) σταθεύσων. Schol. σταθεύσω. BENT. τῇ λαμπάδι σταθεύσω. Eadem sententia aliter infra 1219. μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι ὑμᾶς κατακαύσω, et in Vesp. 1328. ταύτῃ τῇ δαϊδὶ φρυκτοὺς σκευάσω. De verbo σταθεύειν, *ustulare*, citat Schol. hic in Lys. locum ex Ach. 1040. τὰς σηπίας στάθευε. ubi v. not. Æsch. vocem σταθευτὸς de eo, qui ardore solis torretur, usurpavit in Prometh. 22. BERG. οὐκ οἶδας εἰ — σταθεύσω. Legendum οἶδά, σ' εἰ me monebat Pors. e Msti Trin. textu et Schol. DOBR.

377. ῥύμμα. Sordes per hanc vocem intelligit, quæ etiam σμήγματα, τρίμματα, et καθάρματα. Sed in hoc versu transponerem verba ultima et legerem ἐγὼ λουτρὸν παρέξω. Neque mihi dubium est quin λουτρὸν hic sit lotium, seu puellare seu virgineum, quod vocat νυμφικόν. FL. CHR. λουτρὸν ἐγὼ παρέξω. Claudicat versus, nec magis recto stabit talo, si cum Fl. Chr. scribas ἐγὼ λουτρὸν παρέξω. Quod excidit pronomen repone, σοὶ λουτρὸν ἐγὼ παρέξω. BRUNCK. λουτρὸν, adde γ': at Gry. σ'. BENT. Leg. λουτρόν γ' ἐγὼ παρέξω. HOTIB. Recte Reisig. i. p. 125. εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρόν γέ σοι παρέξω. DIND. In schedis: Trochæum in quinta sede versus mensura odit cane pejus et angue. Ocyus repone, εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων ΣΥ', λουτρὸν 'ΕΓΩ' παρέξω. Sic infra: [387.] οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις ΣΥ', συγχλιανεῖς σεαυτόν; Ita legendum e Schol. v. et 316. PORS.

380. Ms. ἔτ' ἡλιάζεις: sed Schol. ἡλιάζεις. δικάσεις: recte tamen ἡλιάζεις: nam futurum est ἡλιάσεις, πρὸς ἥλιον. [Vesp. 772. ibi editum est ἡλιάσει: sed Schol. habet ἡλιάσεις. DIND.] BENT. ἡλιάζει, medium, reponendum esse censet Buttman. Gr. Gr. t. i. p. 383. DIND. ἔτ' ἡλιάζεις Ms. Trin. DOBR.

381. σὸν ἔργον, ὦ 'χελῷε. Hæc dicens perfundit aqua senes. Ponitur enim Achelous fluvius pro aqua synecdochice, ut apud Eurip. in Bacc. 625. δμωσὶν 'Αχελῷον φέρειν ἐννέπων. Achæus tragicus apud Athen. p. 427. μῶν 'Αχελῷος ἦν κεκραμένος πολύς; BERG. V. Servium ad Virg. Georg. i. 9. DIND. Altera [Eumeli] Musa [quæ apud Tzetzam et Eudociam 'Απολλωνὶς dicitur], ut conjecimus, 'Αχελωῒς appellata fuit, quod nomen cognatum est cum vocabulis χέλυς et χελώνη·

quæ quum testam significent, indicari illo nomine videtur aqua viva, quæ fit soluto tegmine glaciei. Atque hinc intelligitur etiam, qui factum sit, ut Ἀχελῷος apud Græcos de omni fluviorum et fontium aqua dici soleat: cujus rei qui hanc rationem reddunt, quod ante alios insignis hic fluvius sit, ipsi fateantur necesse est, aptæ explicationis desperatione hoc commentum sibi extortum esse. Multi enim sunt alii longe majores atque illustriores fluvii, a quibus aqua, si claritas fluviorum respicienda esset, appellari potuisset. Et vel sic ejusmodi appellatio non minus fuisset inepta, quam si quis, quod inter homines Hercules excelluisset, quemvis hominem Herculem dicere vellet. HERMAN. in dissertat. de Musis fluvialibus Epicharmi et Eumeli p. 17.

384. ἄρδω σ' ὅπως ἀναβλαστάνῃς. Si nullam exceptionem admittit Dawes. canon, vocales breves produci semper ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida, præter unicam ρ, eamque regulam tragicis cum comœdiæ scriptoribus communem esse. Hoc, inquam, si usquequaque verum est, versus hic, quem ille non adtigit, aliter scribendus est. Nam ex isto canone αναβλαστ pes est bacchius, quem metrum iambicum non admittit: rescribendum est igitur ὅπως ἂν βλαστάνῃς, nec amplius vertere licet, *ut regermines*. Sed ego tam severas leges poetis non statuo. Quantum id fieri potuit, certum est ad prosodiæ regulas, quas Dawes. sagaciter observavit, data opera comicum nostrum versus suos tornasse: sed ubi eum vis metri coegit, aliaque defuerunt verba, quibus sensus suos exprimeret, eadem licentia usus est, quam Atheniensium aures tam benigne concedebant tragicis, qui alterum e Dawes. canonibus susque deque habuerunt; illum autem de consonantibus mediis non adeo, ut ille rebatur, religiose observarunt. De his alio loco agam. Hic tria exempla satis erit produxisse. Æsch. Prom. 172. dimetrum hunc habet anapæsticum: καίτοι μ' οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς. Noster in simili metro Avv. 216. πρὸς Διὸς ἕδρας ἵν' ὁ χρυσοκόμας. Plato comicus apud Grot. in Excerptis p. 478. νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ γλώττῃ φθέγγεται. (Sed vide quæ ad Schol. in Aves 168. dicentur. DIND.) Vides hic secundam in μελιγλώσσοις corripi, quæ juxta canonem Dawes. produci deberet: primam in ἕδρας produci, quæ deberet corripi: δὲ in quarta senarii sede corripi ante γλ, quum produci debuisset. Non obstabit ergo canon ille, quin maneat ὅπως ἀναβλαστάνῃς. Aliam ob causam mihi minus placuerat vulgata lectio: scilicet quia rarissime comicus particula ὅπως, *ut*, causam finalem notante, nude sic utitur, eique fere semper adjungit ἄν. V. 182. 221. 239. 267. 358. 419. 425. 530. ne plures excitem locos. Alterius tamen constructionis dantur exempla, licet multo pauciora: ut Conc. 117. ξυνελέγημεν Ὅπως προμελετήσωμεν ἀκεῖ δεῖ λέγειν. BRUNCK. Scribo ἀμβλαστάνῃς pro ἀναβλαστάνῃς, non ἂν βλαστάνῃς, quod proposuit Brunck. annotatione ad Plut. 453. Anapæstus enim durus est in illis Lys. versibus, in quibus omnibus tanquam ex tragœdia pedum quædam tarditas versatur. REISIG. i. p. 39.

386. χλιανεῖς primam hic producit, quæ corripitur in Conc. 64. ἐχλιαινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον. Putavi aliquamdiu scribendum esse ἔχεις, σύ γε χλιανεῖς σεαυτόν. Sed revera in χλιαίνω et derivatis incerti moduli est litera ι et poetarum arbitrio permissa. Producitur in χλιαρὸς Ach. 975. χρήσιμα· τάδ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν. BRUNCK. Ms. [et Schol.] συγχλιανεῖς. BENT. ἔχεις, συγχλ. Ms. Trin. DOBR.

387. Πρόβουλος. Hic erat cum pluribus aliis ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου. Herodot. vocat eo nomine quos *Provisores* dicimus. Hi videbant ne quid ipsi novem magistratus contra rempublicam facerent. Eosdem fuisse νομοφύλακας etiam putavit magnus Budæus. *Principes Senati* vocare possumus. Suid. in illa sua collectaneorum farragine viginti primum fuisse, deinde plures creatos scribit post cladem Siciliæ, qui caverent, ne quid res publica caperet detrimenti. Eos maximus magister Aristoteles convenire magis scribit in dominatu paucorum quam in statu multitudinis, cujus rei publicæ proprius ordo est βουλή, non προβουλή. V. ipsum libr. iv. Politicon. Meminit idem τῶν προβούλων libr. iii. Rhetoricorum, ubi Soph. πρόβουλον censuisse ait cum aliis προβούλοις, constituendos 400. archontas. Ibi Græcus interpres προβούλους esse vult eos, qui de rerum eventis consulunt et deliberant. FL. CHR. Ex hac etiam Probuli persona concludimus hoc drama prodiisse post cladem Siculam. Nam Probulus magistratus fuit extraordinarius, qui in rebus dubiis reipublicæ creabatur: post infortunium vero Siculæ cladis id factum est Athenis, teste Thucyd. initio libr. viii. καὶ ἀρχήν τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἑλέσθαι, οἵτινες περὶ τῶν παρόντων, ὡς ἂν καιρὸς ᾖ, προβουλεύσωσιν. Sic etiam Herodot. libr. vii. ait, imminente a Xerxe bello, Probulos fuisse congregatos in Isthmo, electos ex Græciæ civitatibus quæ melius affectæ erant. PALMER.

388. χοὶ πίνοι. Sic Reg. A. [et Bent.]. Vulgo πυκινοί. Brunck. Σαβάζιοι. Schol. οἱ ὀργιασμοὶ τοῦ Σαβαζίου. Est autem Sabazius, ut Schol. docet, idem qui Bacchus, a σαβάζειν dictus barbaris, quod Græce est εὐάζειν, *Evohe*, ut solent in Bacchi sacris. V. ad Vesp. 9. Berg.

389. ὅ τ' Ἀδωνισμός. [Sic Junt.] Legendum omnino Ἀδωνιασμός. Sic enim vel Hesych. teste dicitur lugubris nenia, quæ super Adonide celebratur. Mox ubi habes ὥρασι, in Venet. ed. legitur ὥραισι. Utrovis modo legas, ciccum, ut ait ille, non interduim. Fl. Chr. Gry. Ἀδωνιασμός. Ms. Ἀδωνισμός. Bent. ἀδωνισμὸς Mss. Dobr.

390. οὐ 'γὼ Ms. Trin. Dobr.

391. Exagitat Demostratum utpote Niciæ ἀντιπολιτευθέντα, cujus amicus fuerat Aristoph. et ob Niciæ flebilem casum illum insectatur, nec patitur oblivioni dari illius pessimum consilium et infaustum rei publicæ Atheniensium. Proposuerat autem Demostratus rogationem de bello Siculo die infausto, quo publice lugebatur Adonis, quod erat mali ominis. Plutarch. in Nicia lucidam facem præfert ad hunc locum intelligendum. Palmer. ὁ μὴ ὥρασι. ἔλεγε δὲ μὴ 'ν ὥραισι. Reisk. Puto respici ad illam formulam, qua exitium alicui imprecaturi dicebant: μὴ ὥραισιν ἵκοιτο. De qua Casaub. Animadv. ad Athen. libr. ii. cap. 14. Posset autem sic suppleri oratio, ὁ μὴ ὥραισιν ἱκέσθαι ὀφείλων, aut ἄξιος ὢν, aut simili modo. Dicebant etiam ὥρας ἱκέσθαι in accusativo, quod occurrit infra 1038. qui locus non latuit virum summum. Ceterum Biset. et Flor. μὴ ὥραισι referunt ad πλεῖν, ut sit μὴ ὥραισι πλεῖν *haud tempori navigare*. Sed sic transpositionem fecisset comicus vix tolerabilem. Berg. ὁ μὴ ὥραισι. Elliptica locutio, in qua verbum supplendum e trita vulgi sermone imprecatione. Ordo est sic instituendus: ἔλεγε δ' ὁ μὲν Δημόστρατος (μὴ ὥραισιν ἵκοιτο) πλεῖν ἐς Σικελίαν. Formulam hanc illustravit Casaub. ad Athen. p. 112. Variata constructione occurrit infra 1037. ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει. In Aug. scriptum ὥρασι, eodem errore, quo sæpe θύρασι pro θύραισι. Brunck. Ms. ὥρας ἴμεν: an forte μὴ 'ς ὥρας: quia μὴ utrobique longum est: vid. 1036. Bent. De hac formula v. præclaram Herman. disputationem in præf. ad Epitomen doctrinæ metricæ p. xvi. sqq. ex qua ea tantum afferamus, quæ ad hunc locum spectant (p. xx.): Aristoph. illud, ὁ μὴ ὥραισι Δημόστρατος, in quo ἱκέσθαι ὀφείλων, vel ἱκέσθαι ἄξιος ὢν intelligi putant, propter miram hanc ellipsin, quam quidem leniorem reddas ἱξόμενος intelligendo, nonnihil mihi suspectum est. Itaque quum edd. vett. ὥρασι præbeant, quæ terminatio solet loco significando adhiberi, (vide Hemst. ad Lucian. t. i. p. 196.) videndum puto, ne ita scribendus sit versus iste: ἔλεγον δ', ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος. Id videri poterit in eandem sententiam sic dictum esse, quasi quis Latine dicat, 'iste Non tempestatibus habitans Demostratus.' Dind. ὥρας ἴμεν Mss. Dobr.

392. v. l. in marg. ἢ ἐν γειτόνων. Ms. Trin. Dobr.

395. ὑποπεπωκυῖα. Id est probe appota, ut loquitur Latinitatis eligentissimus M. Plautus. Male autem Venet. ed. ὑποπεπτωκυῖα, qui error occupavit Irenam fabulam, neque a me animadversus fuit, etsi monitori Leopardo, doctissimo viro, jamdudum auscultandum fuerat, qui cap. xxiii. libr. ix. Emendationum suarum totus est in hujus vocis explicatione. Quod paulo post ait de Cholozyge, nondum liquido mihi constat de sensu recto hujus loci. Fl. Chr. ὑποπεπωκυῖα. Hanc lectionem recte defendit Fl. Chr. Nam non solum edd. vetustiores, sed etiam Mss. corrupte hic habent ὑποπεπτωκυῖα. Kust. ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ'. In binis Reg. ὑποπεπτωκυῖ'. Sic etiam in Aug. scripserat librarius: sed τ induxit. Hæ voces alibi commutatæ. Pac. 874. male vulgo legitur ὑποπεπτωκότες, ubi edidimus, ἐπαίομεν Βραυρῶνάδ' ὑποπεπωκότες. Brunck. ὑποπεπτωκυῖ' Ms. Trin. Dobr.

396. κόπτεσθαι. Notum in hac significatione verbum, etiam in sacris literis. V. Eurip. Troad. 623. V. Schol. Berg.

397. Χολοζύγης. Ita vocat eum διὰ τὸ μελαγχολᾶν, ut Schol. quum alias Βουζύγης diceretur. Forte etiam fuit Χολαργεὺς τὸν δῆμον, ut Lys. in Acharn. 855: nisi forte et hic pro Δημόστρατος legendum Λυσίστρατος. Sane Schol. non videtur legisse Δημόστρατος, apud quem legitur Φιλόστρατος· corrupte, vel metro id arguente. Berg. Schol. Δημόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο· ὃν Χολοζύγην εἶπε, διὰ τὸ μελαγχολᾶν. καὶ Εὔπολις δὲ ἐν Δήμοις ὡς μανιώδη αὐτὸν λέγει· τί κέκραγας, ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος; καὶ ἄλλοι. Brunck.

398. τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν. Sic duo Reg. mendose tamen B. ἀπαντῶν, errore librarii, qui utique ob oculos habuit ἀπ' αὐτῶν. Vulgo τοιαῦθ' ὑπ' αὐτῶν. Brunck. Ms. τοιαῦτα 'π' αὐτῶν: lege τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν. vid. 407. mox ἀκολαστήματα. Bent. ἀπ' αὐτῶν Brunck. e Mss. sed lectio orta videtur e 407. Obiter moneo

junctim legendum ἀκολαστάσματα, collato Bekk. Lex. S. G. p. 367, 21. vel saltem ἀκολαστήματα cum Bent. Dobr. τοιαῦτα 'π' (sic) Ms. Trin. v. ad 200. Id.

399. Vulgo personam huic versui præfigunt nuntii, qui nullus in hac fabula est. Ineptorum librariorum commentum est. In Aug. adscripta persona est ἄγγελος γερόντων: in B. [et Ms. Voss. ap. Bent.] χορὸς γερόντων ἢ ἄγγελος. Vere A. id quod jam ante reposueram, exhibet nude χορὸς γερόντων. Brunck. Χορ. Γερ. ἢ Ἄγγελος. Ms. Trin. Dobr. V. Nub. 154. Berg.

401. θ' αἱματίδα. [Sic Frob.] Lege θ' αἱματίδια, pro τὰ ἱματίδια, qua ratione θοιμάτιον dicitur τὸ ἱμάτιον, et ille jocus sive adlusio apud Laert. ἐπ' ἀλειμμάτιον et ἐπ' ἀλλοιμάτιον, hinc fluxit. Paulo post pro ὃν ἐσκεύασας legerem ὅν τ' vel ὡς. Fl. Chr. θοιματίδια. Ed. Far. [et Junt.] θ' αἱματίδια, et ita quidem oportebat in plurali numero, sive θαἱματίδια· occurrit tamen in Pl. etiam θοιμάτια, ut in Vesp. 407. Berg. θ' αἱματ. Ms. Trin. Dobr. θαἱματίδια. Sic recte tres Codd. et vett. edd. Perperam Kust. edidit θοἱματίδια. Brunck.

403. ἁλυκόν. Sic rescripsimus fide Mss. Vat. et Voss. pro ἁλυκῷ, quod priores edd. habent. Est autem ἁλυκὸς marinus, quod epithetum apte hic Neptuno tribuitur. Kust. ἁλυκόν. Sic recte rescripsit Kust. fide Mss. pro ἁλυκῷ, quod quædam editt. habent. Ed. Far. tantum alio spiritu ἀλυκόν. Est autem ἁλυκὸς Ποσειδῶν, ὁ θαλάσσιος. V. ad Nub. 83. Berg. Frob. Ἀλύκῳ. Ms. et Schol. Ἀλυκόν. Hesych. Ἀλικούων, ὁ Ποσειδῶν. Σώφρων: ubi Gyraldus Ἀλικλύων. Bent. ἁλυκὸν Ms. Trin. Dobr.

407. ἐκ τῶν δημιουργῶν. Ms. uterque recte et eleganter ἐν τῶν δημιουργῶν, i. e. *in opificum officinis* vel *ædibus*, subintellecta nimirum voce οἶκος vel ἐργαστήριον etc., quam ellipsin in Atticis esse frequentissimam, vel mediocriter in his literis versati non ignorant. Cf. comicum nostrum Eccl. 420. ubi simile loquendi genus, ἐς τῶν σκυλοδεψῶν, occurrit. Longe ergo a vero hujus loci sensu diversa abit doctissimi Fl. Chr. versio, quæ sic habet: *nam sic opifices sæpe compellant viri*. Mox in versu seq. pro ἐσκεύασας Ms. Voss. rectius habet ἐπεσκεύασας. Eam enim lectionem metrum requirit. Kust. Retinui tamen ἐκ, quod in ceteris est edd. præter Kust. quia etiam stare potest: aut enim dicitur pro τοῖς sive τισὶν ἐκ τῶν δημιουργῶν· aut potius λέγομεν ἐκ τῶν δημιουργῶν dicitur, ut in Eqq. 462. σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις; Berg. ἐν τῶν δημιουργῶν. Nihil frequentius apud quosvis scriptores hac ellipsi nominis οἶκος, vel ναὸς, quando de diis agitur. Sic infra 622. εἰς Κλεισθένους. 1064. εἰς ἐμοῦ. Conc. 420. ἐς τῶν σκυλοδεψῶν. Ran. 69. et 118. εἰς Ἅιδου. Plato initio libri i. de Republica, ἦμεν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου: ad quem locum in editione Cantabrigiensi hominis parum Attici legitur hæc annotatiuncula: 'ΑΤΤΙΚΩΤΕΡΟΝ legas ΤΟΝ ΤΟΥ.' Ceterum tres mei Codd. habent ἐν τῶν, ut recte Kust. e duobus aliis edidit, quorum, in formula pueris etiam notissima, ne quidem requirenda erat auctoritas. Berg. tamen mendosum veterum edd. ἐκ retineri voluit, absurdissimis argumentis, ut sunt ejus alia permulta. Brunck. Imitatur Æsch. Theb. 600. ubi ἀφ' ἧς legendum ex hoc loco et Plutarcho ii. p. 186. c. p. 32. e. i. p. 320. c. (sed ἐξ ἧς ii. p. 88. b.) Pors.

408. τὸν ὅρμον, ὃν ἐσκεύασας. Pro τοῦ ὅρμου, ὃν ἐσκεύασας, Attice, ut ait Schol. Ceterum pro ἐσκεύασας lege ἐπεσκεύασας, metri causa, ut in Ms. Voss. invenit Kust. Berg. Lege ὅν γ': sed Ms. [et Schol.] ὃν ἐπεσκεύασας. Bent. ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας. Sic duo Reg. vulgo, claudicante metro, ἐσκεύασας. Sincera lectio Kust. innotuerat e Cod. Voss. eamque in eadem nota commendat, qua dicit se e duobus Codd. superiori versu ἐν pro ἐκ reposuisse. Quidni ergo etiam ἐπεσκεύασας in textu reponebat? Hoc non minus quam illud certum est. Aug. pravam exhibet edd. lectionem. Scilicet observasse operæ pretium erit ridiculum multorum librariorum morem, qui compendii ergo præpositiones verbis adhærentes, maxime si eas ad sensum nihil conferre arbitrarentur, omittere solebant: quod quidem in solutæ orationis scriptoribus haud permagni momenti est; at in poetis multos bonos versus perdidit hæc socordia. Infra 613. ubi recte edidi, ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα. Ex eadem causa atque hic legitur vulgo cum metri labe ἐσκευασμένα. In Thesm. 951. ubi edidi, ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος, legitur vulgo ruente metro ξυνευχόμενος. E similibus exemplis didicerunt critici mendas, Codd. quos versant antiquiores eluere, pro simplicibus verbis composita reponendo; quod sæpe a nobis factum videbitur: ut Ran. 1517. διασώζειν pro σώζειν. Thesm. 658. διαθρῆσαι pro ἀθρῆσαι. Nub. in versu fœde corrupto 326. διαθρῶ pro ἀθρῶ. Ibid. 987. προδιδάσκεις pro διδάσκεις. Vesp. 386. κατακλαύσαντες pro κλαύσαντες. Ibid. 565. παρισώσῃ pro ἰσώσῃ:

aliisque in locis, ubi emendationum reddetur ratio. Sic Apollonio iii. 517. ὑποπτήσσεσθαι restitutum pro πτήσσεσθαι. Brunck. ἐπεσκ. Ms. Trin. Dobr.

410. ἡ βάλανος. Hesych. recte τὰς βαλάνους exponit τὰ ἐξηρτημένα τῶν ὅρμων περὶ τὸν τράχηλον. Sed quia βάλανος etiam pro parte obscena accipitur plerumque, videtur comicus eo alludere voluisse et in voce τρήματος intellexisse illam Sotadicam τρυμαλιὰν, εἰς ἣν τὸ κέντρον ὠθεῖται. Quod autem ait postea τὴν βάλανον εὐάρμοσον vel potius divisim εὖ ἅρμοσον, quis negare ausit huc respexisse comicum Latinum, quum dixit Menæchmis, 'jubeantque novum spinther reconcinnarier.' Fl. Chr. Est ambiguum; nam accipitur etiam pro obscena corporis parte. Sic ludit in ambiguitate vocis hujus Machon apud Athen. p. 577. ubi dicit Demetrium regem Lamiæ meretrici omnis generis unguenta dedisse olfacienda, quumque omnia fastidisset Lamia, eum manu sibi fricuisse veretri glandem, eamque sic Lamiæ naribus admovisse, dicentem: ἀπὸ βαλάνου τοῦτ' ἔστι, Λαμία, βασιλικῆς. Est enim et νάρδος βασίλειος, quæ fit ex myrobalano. Berg. ἐκ τοῦ τρήματος. Perperam Regii [et Ms. Voss. ap. Bent.] ἐκ τοῦ τρίμματος. Intellexitne auctor istius lectionis, glandem ὑπὸ τῆς τρίψεως excidisse? sed ineptum hoc est. Nemo non videt quo adludat comicus. In Conc. 623. προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν. Brunck. τρίμματος Ms. Trin. Dobr.

412. πάσῃ τέχνῃ. Schol. παντὶ τρόπῳ. Sæpe occurrit. Berg. ἂν σχ. Ms. Trin. Dobr. σύ. οὐ Suid. Ms. πάσῃ τ. Pors. et ed. Med. Dobr.

413. εὖ ἅρμοσον. Citat hunc locum Suid. v. πάσῃ τέχνῃ, qui pro εὖ ἅρμοσον rectius habet ἐνάρμοσον. Kust. Frob. εὐάρμοσον. Ms. εὐάρμοσον et Suid. in πάσῃ τέχνῃ. Bent. ἐνάρμοσον. Sic tres Codd. Edd. priscæ εὐάρμοσον, eadem erroris causa, ob quam supra observatum 398. ἀπαντῶν pro ἀπ' αὐτῶν, quia ν et υ facillime permutantur. Brunck. ἐκείνην Ms. Trin. Dobr. ἐνάρμοσον edidit Kust. ex Suid. v. πάσῃ τέχνῃ. Pors.

416. τοὺς πόδας. Lege cum Ms. utroque τοῦ ποδός. Constructio enim loci hujus ita se habet: τὸ ζυγὸν πιέζει τὸ δακτυλίδιον τοῦ ποδὸς τῆς γυναικός μου· id est, *lorum* (sive *corrigia*) *sandalii premit digitum minimum pedis uxoris meæ*. Kust. Aliæ edd. τοὺς πόδας, minus recte. Berg. Legendum sententiæ et metri gratia: Ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς | Τὸ δακτυλίδιον ἐν πιέζει τὸ ζυγὸν, | Ἅθ' ἁπαλὸν ὄν. Τοῦ ποδὸς, ut recte edidit Kust. non τοὺς πόδας, quia utriusque pedis non unum digitum, unam corrigiam, dici oportuisset, sed plures; δακτυλίδιον ἐν tum versus causa, siquidem δακτυλίδιον a δάκτυλος derivatum necessario mediam corripit, quod vidit Brunck. tum magis etiam propterea, quod non unus scilicet pedi digitus est, et unum tantummodo unius pedis pressum homo significat: nam quod Vesp. 277. similiter dicere videtur τὸν δάκτυλον, ambiguum captans id fecit in viro. V. glossator Brunck. ad Nub. 654. Hotib.

417. δακτυλίδιον. Diminutivorum in ιδιον penultimam alia corripiunt, alia producunt. Diversitatis causam patefacit Dawes. Misc. Crit. p. 214. Sed vereor ut ejus ratio hic locum habere possit. Nam δακτυλίδιον *digitulus* a δάκτυλος fluit, ut ἀδελφίδιον ab ἀδελφός. Non enim derivatur a δακτύλιος *annulum* significante. Aut dicendum δακτυλίδιον derivatum a δακτύλιος, tam *digitulum*, quam *annulum* significare. Sed sunt hæc, 'quod dici solet, gerræ germanæ, atque edepol λῆροι λήρων.' Certum est antepenultimam in δακτυλίδιον hic produci, et *parvum digitum* hoc diminutivo significari. Brunck. πιέζει τὸ ζυγόν. Explanat Hesych. quum ait ἱμάντα esse, παρακείμενον τοῖς δακτύλοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων, sed addit Suid. πλαγίοις δακτύλοις. Mox quum ait ἐκπορίσας, intellige ἐξανύσας. Fl. Chr. Duplex mendum. Primo τῆς μου γυναικὸς est solœcismus. Deinde, pace Brunck. dixerim, si δακτυλῖδιον media longa profers, *annulum* sonat, si brevi δακτυλἴδιον, *digitulum*. Lege igitur,—τὸ δακτυλίδιον τοῦ ποδὸς Τοῦ τῆς γυναικός μου—. Pors. apud Kidd. ad Dawes. Miscell. p. 384. πιέζοι Ms. ζυγός. Pors. Ed. Med. πιέζει τὸν ζ. Dobr.

422. ὅπως κωπῆς ἔσονται. Aut falli me necesse est, quod sæpe nimis accidit, aut innuit de trierarchia. Nam qui istud muneris obibat et ad navale bellum necessaria suppeditabat, τριηραρχεῖν dicebatur, victum autem remigibus sufficiebant trierarchi. Fl. Chr. Nempe classes et triremes erant instruendæ ad bellum de pecunia illa publica, quæ erat in arce; sed a mulieribus provisum est, ne id fieri possit; nam arcem occuparunt. V. 499. κωπῆς Attice pro κωπεῖς. Berg. V. Elmsl. ad Acharn. p. 151. Dind.

423. Timocles comicus apud Athen. p. 567. τῆς θύρας ἀπεκλειόμην. Berg. —κλειμαι Ms. Trin. Dobr.

424. οὐδὲν γὰρ ἔργον ἑστάναι. V. Avv. 1308. Berg.

426. ποῖ κέχηνας. Hic versus trimeter est trochaicus catalecticus. Tamen si ποῖ

casulare facis, aut παρεπιγραφῆς locum obtinere vis, similis erit versus ceteris trimetris iambicis. Mox vero pro ὑποβαλόντε lege ὑποβαλόντες. Versus autem ille οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ, nisi fallit me memoria, parodia est versus Eurip. Fl. Chr. ποῖ κέχηνας—. Metri gratia scribendum est τί κέχηνας, ut recte habent Mss. Vat. et Voss. Kust. Biset. et Ms. τί κέχηνας; lege ποῖ κῆχος: V. Etymol. in ποῖ κῆχος [p. 682, 52.], ubi Aristoph. citat. Bent. ποῖ δὲ σὺ βλέπεις; Sic ambo Reg. [et Ms. Voss. ap. Bent.] Vulgo ποῖ δ' αὖ σύ. [Quod revocandum: v. Reisig. i. p. 121. Dind.] Iidem initio versus exhibent τί κέχηνας, quod bene Kust. reposuit, quum priores edd. jugulato metro haberent ποῖ κέχηνας. Brunck. δὲ σὺ Ms. Trin. Dobr.

427. οὐδὲν ποιῶν ἄλλ' ἢ—. Sic Aug. quod vix memoratu dignum est. Potior est hæc scriptura, ea quam vulgati libri exhibent ἀλλ' ἤ: qua de re videndus, si tanti est, novissimus auctor de Part. Gr. Brunck. Recte habet ἀλλ' ἤ. V. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 622. Dind.

428. ὑποβαλόντες. Vulgo ὑποβαλόντε. Pluralem præferunt tres Codd. [et Ms. Voss. ap. Bent.] Mendose tamen in B. ὑποβαίνες, unde nihilominus liquet de terminatione vocis, quam scribere debuit librarius. Brunck. μοχλόυς. V. Eurip. Iph. Taur. 99. Eurip. Herc. Fur. 999. Et Med. 1317. Berg.—λόντες Ms. Trin. Dobr.

429. ἐνθενδὶ δ' ἐγώ. Vulgo claudicante metro ἐνθένδ' ἐγώ. Illud se cuivis facile obtulisset: jamdudum a me repositum postea confirmavit Reg. A. Minus emendate in B. ἐνθένδε δ' ἐγώ. Brunck. Lege ἐντεῦθεν δ' vel ἐνταυθοῖ δ' vel ἐνθαδὶ δ'. Ms. ἐνθένδε δ'. Bent. ἐνθένδε δ'. Mss. Dobr.

430. Ms. ἐκμοχλεύετε. Bent. Hoc Brunck. edidit tacite. Legebatur εὔσετε. Dind.—εύετε Ms. Trin. Dobr.

433. ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης. Erant τοξόται Scythæ liturgi, ministri publici, custodes urbis, olim mille numero, medium incolebant forum, casasque vel σκηνὰς illic structas habebant. Postea transierunt in Areopagum, vocabanturque non solum Scythæ sed etiam Speusinii a Speusino quodam, qui eos constituerat. Fl. Chr.

434. Citat Suid. v. δεῖ. Pors.

435. etc. εἶτ' ἄρα quater Ms. Trin.—ἐμοὶ Id. Dobr.

436. Male hunc locum vertit Berg. quem incaute secutus sum: *quamvis publicus sit minister*. Nihil tale in Græcis. Reddendum potius erat, *quum sit publicus minister*. Sed ne is quidem verus est sensus. δημόσιος hic summi contemtus est appellatio, tantumdem valens ac κάθαρμα, vel φαρμακὸς, qua significatione occurrit Eqq. 1136. Verterim, *Per Dianam juro, flebit, si mihi primorem manum admoverit scelus*. Brunck.

437. F. ξυναρπάσεις. Non enim succurrit exemplum medii hujus verbi pro activo usurpati. Reisk. ξυναρπάσῃ Schol. Pors. —πάσῃ Ms. Trin. Dobr.

438. καὶ σὺ κ. τ. λ. Puto hæc verba continuari ab hypereta vel ministro, et dirigi ad alterum τοξότην. Fl. Chr.

439. νὴ τὴν Πάνδροσον. Mulieris nomen est apud Suid. Hic vel Luna est vel Matuta, fortassis sic dicta quia rosida et πανάπαλος. Cyprii tamen δρόσους vocant ἀχρείους. Sane puto Artemin tantum intelligi etiam per epitheta sequentia Φωσφόρον et Ταυροπόλον. Tamen Minerva etiam dicta est ταυροβόλος. Eurip. autem Artemin dixit Φωσφόρον, quamvis hac voce proprie indigitetur stella Veneris Luciferque dicatur. Fl. Chr. V. Schol. Berg. μόνον. Ms. μόνην. Bent. Αυσ. —μόνην Ms. Trin. Dobr.

440. ἐπιχεσεῖ πατούμενος. Quia alloquitur ὑπηρέτην, suspicor hoc de industria dictum. Vocabatur autem ἀμὶς vel familiarica sella etiam ὑπηρετήσιον, quamvis proprie magis sit locus ubi remiges sessitant. Hoc autem genere loquendi usus est in Eqq. 70. πατούμενοι ὑπὸ τοῦ γέροντος πολλαπλασίονα χέζομεν. Fl. Chr.

441. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης; *ubi est alius sagittarius?* Sic bene Berg. a quo hic temere descivi. ἕτερος apud comicum nostrum nunquam aliud valet, quam ἄλλος. Ubi de duobus sermo est, et *alter* significari debet, tum ἕτερος comitem sibi adjungit articulum, ὁ ἕτερος, vel ἅτερος. Nec causæ erat quidquam cur Kust. in indice observaret ἕτερον pro ἄλλον usurpari. Id enim perpetuum est, ut nullibi ἕτερον nude sine articulo reperias, quando e duobus alter significatur. Ran. 1415. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει. Nub. 114. τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν. Eq. 174. τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα. Ach. 117. τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ ἐγᾦδα. Thesm. 227. τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων. Brunck.

443. Φωσφόρον. V. Schol. Dianam φωσφόρον θεὰν vocat Eurip. Iph. Taur. 21. Hecaten φωσφόρον vocat etiam Thesm. 865. Ubi v. not. Berg.

444. κύαθον αἰτήσεις τάχα. Minatur illi verbera. Ita, inquit, pugnorum velitatione contusum te faciam, ut necesse sit tibi cyatho vel cotyla, quam supponas oculis tuis, ut detumescant. Sic dixit in Pace de urbibus: ὑπωπιασμέναι καὶ κυά-

θοις προσκείμεναι. Vide, si operæ putas pretium, quæ illic jamdudum notavimus. Hic autem locus sic apud Suid. explanatus reperitur: ἵνα — θεραπεύουσι, i. e. cyathum posces, quod maxillis tuis apponas, ita nos te supprimemus et verberibus tundemus. Nam cyathum vel cotylam calore implent et tumoribus applicant, sicque medicinam faciunt. Fl. Chr. V. Suid. v. κύαθος et nos ad illum locum. Kust. Metonymia consequentis pro antecedente. De hac medela tuberum comicus in Pace 541. Hæc loca nec alios latuerunt. Ceterum infra 473. similis et metonymia et idem sensùs: κυλοιδιᾷν ἀνάγκη. Berg. κύαθον, cucurbitulam. Suid. ex integrioribus ad hunc locum schol. κύαθον αἰτήσεις τάχα, ἵνα προσθῇς ταῖς γνάθοις. οὕτως τυφθήσῃ, καὶ ὑπωπιασθήσῃ ὑφ' ἡμῶν. γεμίζουσι γὰρ κύαθον θερμοῦ, καὶ προσκολλῶσι τοῖς οἰδήμασι, καὶ θεραπεύουσι. Græci medici σικύας vocant, nos Galli, ventouses, caliculos illos, qui cuti cum flamma applicantur. Horum mentio etiam Pac. 541. καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι | ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι. Brunck. ταύτην Ms. Trin. Dobr.

446. παύσω τιν' ὑμῶν. Ita posuit vocem τὶς et Nub. 1494. κἀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην ἐμοὶ ποιήσω. Berg.

447. Ταυροπόλον. V. Eurip. Iph. Taur. 1457. Locum citavit Biset. Berg. Λυσ. Ms. Trin. Dobr.

448. ἐκκοκκιῶ σου—τρίχας. In eadem re utitur verbo ἐκποκίζειν in Thesm. 574. V. 364. et ibi notam. Berg. στενοκωκύτους τρίχας. Sic lege στενοκω. per o parvum. Significat autem hæc vox comam vel crines, in quibus στενάζει ἡ τιλλομένη, plorat quæ scinditur et vellitur. Quid sit ἐκκοκιεῖν (pro ἐκκοκκιεῖν dixit, sed alterum kappa exemit metri causa) diximus in Pace idem esse, quod Gallofranci dicimus egrainer, possemus Latine exciccare, quia ciccus κόκκος. Sed hic dixit ἐκκοκιῶ ἀντὶ τοῦ ἐρημώσω, vel potius ἐκτιλῶ et ἀνασπάσω. Fl. Chr. ἐκκοκιῶ. κκι Suid. ed. κυ Ms. in στενοκ. Pors. Ed. Med. ἐκκοκκιῶ. Dobr.

450. Repone, οὐδέποτέ γ' ἡσσητέα. Elmsl. ad Acharn. p. 61. Cf. Soph. Antig. 678. Dind. —ποτ' σθ' (sic) Ms. Trin. Dobr.

451. ὁμόσι χωρῶμεν αὐταῖς. Particula ὁμόσε de concursu hostili solet usurpari. Thucyd. libr. ii. in oratione Periclis altera: ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. Berg.

453. τέσσαρες λόχοι. Ad hunc locum respexit Hesych. v. λόχοι Λακεδαιμονίων. V. etiam Schol. ad Acharn. 1073. Suid. v. λόχος, et Meurs. Lect. Attic. lib. i. c. 16. Kust. Non placet quod grammatici Græci aliique hos secuti putant hæc dici respectu Laconicarum cohortium. Potius putem comicum more suo ludere in voce, quia λοχεύειν etiam mulieres dicuntur; nempe quum sunt puerperæ. Berg. τέτταρες. Sic Regii [et Ms. Voss. ap. Bent.]. Vulgo τέσσαρες. Hesych. λόχοι Λακεδαιμονίων, φησὶν Ἀριστοφάνης, τέτταρες. Ad quem locum v. interpretes. Argutatur hic Berg. jocum ex ambiguo quærens, qui prorsus esset inficetus. Adludit comicus ad notissimas Lacedæmoniorum μόρας. V. Meurs. Att. Lect. i. 16. Brunck. τέτταρες Schol. Pors. τέτταρες Ms. Trin. Dobr.

454. γυναικῶν. ἀνδρῶν Suid. ed. Ms. Pors. λόχος et Schol. Acharn. 1073. Dobr.

457. Citat hunc locum Suid. v. ὦ σπερμαγ. Kust. σμερμαγ. Epitheton fictum et factum e mulieribus, quæ vendunt in foro omne genus semina, ova, pisa et olera, sequens ex alliis, caupona, et pane. In Plut. vel Divite fabula supra omnes mulieres clamosas existimat τὰς πανδοκευτρίας et λεκιθοπώλιδας. Eurip. matrem λαχανοπωλίδα fuisse dicunt vel saltem σκανδικοπωλίδα, i. e. olera vendidisse vel scandicem, quam cichorii speciem fuisse liquet ex Theophrasti historiarum libr. vii. cap. 10. ne diutius grammatici crucem sibi figant in ignotæ herbæ explicatione, ut nos docuit maximus in republica literaria dictator Jul. Cæs. Scal. Est autem mihi monendus lector de secundo versu ὦ σκοροπανδο. [ut Junt. et aliæ veteres] legendum videri ὦ σκοροδοπανδο. Fl. Chr. Frob. σκοροπαν — Ms. σκοροδοπαν — et Suid. in ὦ σπερμ—. Bent.

459. οὐκ ἐξέλκετ', οὐ παιήσετε. Sequor Venetum exemplar quod habet ἐξέλθετ', sed lego οὐ 'ξέλθετ' pro οὐκ ἐξέλθετε, ut metrum habeamus integrum, nisi mavis οὐκ ἔλθετ'. Sed quod ait παιήσετε, notandum est etiam παίειν esse πᾶν ὁτιοῦν συντόνως ποιεῖν, ut in Acharn. usus est hic noster. Dicebant autem Attici παίσω et παιήσω, ut in Nub. fabula [1125.], τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν. Mox ubi habes πολλήν γ' ἐὰν πλησίον, legerem πολλὴν ἐάν γε πλησίον. Fl. Chr. οὐκ ἐξέλκετ'. Versus recto non stat talo. Quare ex Ms. Voss. rescribendum est, οὐχ ἕλξετ', οὐ παιήσετ' etc. Kust. Kust. in ed. sua οὐχ ἕλξετ' habet, bono quidem sensu, sed tamen debebat pristinam lectionem retinuisse potius, licet vitiosam et metrum corrumpentem. Nam potuit forte comicus scripsisse ἐξέλθετ', i. e. egredimini. In ed. certe Far. est οὐκ ἐξέλθετ', οὐ —quod si ergo particula negativa priore

loco deleatur, et metro et sensui non minus consultum est. Nam Flor. non est audiendus, qui οὐ 'ξέλθετ' esse scribendum putat, pro οὐκ ἐξέλθετε. Quis enim diceret interrogans, *nonne exite?* Berg. Frob. ἐξέλκετ': Ms. ἕλξετ'. fo. οὐκ ἕξετ': al. οὐ 'ξέλθετ'. Gry. οὐκ ἕλκετ': Suid. οὐκ ἐξελήσετ'. Bent. παιήσετ'. Futurum est verbi παίω Atticorum more, qui futura barytonorum formant tanquam a contractis. Nub. 1125. ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν. Sic Eq. 98. κατακλινήσομαι. Thesm. 653. οἰχήσεται. Vesp. 222. βαλλήσομεν. Pl. 21. τυπτήσεις: aliaque. — οὐχ ἕλξετ' habent duo Reg. quod e Voss. bene reposuit Kust. Aug. et Junt. ἐξέλκετ', quod inepte Venet. typographi mutarunt in ἐξέλθετ'. Brunck. οὐκ ἀρήξετε; Wakefield. in Silv. Crit. i. p. 135. corrigit οὐκ ἀράξετε; Dind. ἐξελήσετ' Suid. v. ὦ σπερμαγορ. ἕλξετ' ex Ms. Kust. ad Suid. ii. p. 770. Pors.

461. Probuli, non feminarum. Imperat arcitenentibus suis recessum. Reisk. παύσασθε. Hoc ad mulieres, quæ viros terga dantes persequebantur. Berg. Frob. παύσεσθ': lege παύσασθ', et sic Ms. vel παύεσθ'. Bent. παύεσθ'. Sic Aug. Vulgo παύσασθ'. Brunck. παύεσθ'; ἐπαναχωρεῖτε; μὴ σκυλεύετε; Ita hæc scribenda, quæ vulgo affirmativa satis inepte accipiuntur. Hotib. Lege παύεσθ' ex Suid. ii. p. 770. παύσασθ' ed. Kust. Schol. Pors.

462. οἴμοι ὡς P. Dobr.

465. μὰ τὸν Ἀπόλλω. Sensus exigit ut scribatur νὴ τὸν Ἀπόλλω, ut recte habet Ms. Vat. P. Probulus enim hic non negat, sed affirmat multum bilis feminis inesse. Kust. Hic etiam retinui pristinam lectionem. Verum enim est, negativam esse illam particulam plerumque et apud comicum vix ullibi aliter occurrere, nisi forte hic; invenitur tamen et affirmative, ut apud Aristænet. epist. 10. libr. i. μὰ τὴν Ἄρτεμιν Ἀκοντίῳ γαμοῦμαι. apud Alciphr. libr. ii. epist. 4. μὰ τὴν Καλλιγένειαν ἐν ᾗ νῦν εἰμι κατέχαιρον, ὦ Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη. ubi vide notas meas. Berg. νὴ τὸν Ἀπόλλω. Sic duo Reg. quod e Vat. bene reposuit Kust. ejecto spurio μὰ, quod erat in prioribus editionibus. At hoc revocavit Berg. licet fateatur, particulam illam negativam esse, et apud comicum vix ullibi aliter occurrere, nisi forte hoc in loco. Cur ergo veteri Cod. cui major quam denis edd. etiamsi omnes Far. essent, fides habenda, noluit obsequi? Quia scilicet apud Arist. et Alciphr. μὰ affirmans occurrit. Tanquam si ad normam recentiorum et vix balbutientium Græculorum exigendus esset Aristoph. Una est illa ex multis Berg. notulis, quas ille proculdubio retractasset, quasque peritus emtor, qui famæ illius consultum voluisset, plane suppressisset. Brunck. Particula μὰ non apud comicum solum, sed apud quosvis Atticos scriptores, aliorumque probatissimos, semper in *negatione* adhibetur; nunquam in *affirmatione*, nisi comitem ναὶ adjunctam habeat, cui tum vis omnis inest, ut Pl. 187. ubi quærenti Plut. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατὸς εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν; respondet Chremylus: καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα. Sed μὰ sine ναὶ apud veteres non affirmat. Afferuntur in contrarium exempla pauca e Plutarcho, Luciano, Libanio, aliisque recentioribus. V. Thomam M. in μὰ et Luciani interpretem t. ii. p. 718. et 767. Sed præterquam nihil ista ad Aristoph. faciunt, illorum forte locorum plures aliter quam vulgo in bonis Codd. exstant. Miror a nemine in exemplum adductum fuisse prioris ætate et auctoritate potioris Callim. Epigr. xii. (ed. Bat. xlv.) cujus ultimum hoc est distichon: ὤπτηται μεγαλωστὶ, μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ | εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον. Vertit interpres: *Torretur vehementer per deos: non de tramite aberro conjectura; furis vero vestigia ipse fur novi.* Sed prava est versio, et lectio, et interpunctio. Sic distingui et scribi oportuit: ὤπτηται μέγα δή τι. μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ | εἰκάζω· φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον. μὰ δαίμονας ad sequentem negationem pertinet, ut apud comicum millies. *Non, ita me dii ament, falsa conjectura ducor.* Vel *ab ejus figura tantum conjecturam facio: sed furis vestigia fur ipse novi.* ῥυσμὸς *figuram* significat, ut ostendit Menagius ad Diog. Laert. p. 415. Denique in memb. Vat. scriptum est μεγάλη τι, unde alii μεγάλως τι fecerunt, alii μεγαλωστί: perperam. Emendandum erat μέγα δή τι, quod conjectura adsecutum est Bent. acumen, cui nos stolidi morem non gessimus. Lineola tantum differunt ΜΕΓΑΔΗΤΙ et ΜΕΓΑΛΗΤΙ. Membr. Vat. menda orta ex frequenti commutatione literarum Α. Λ. Δ. cujus aliud exemplum est in nota ad Thesm. 456. Istuc μέγα δή τι Callim. in deliciis fuisse ostendit Princeps Criticorum. Sic Strato epigr. xxii. καῦμά μ' ἔχει μέγα δή τι. et Epigr. xlii. καὶ μὴν καὶ τὸν, ὅτ' ἐστὶν ἐν ἀγκάσιν, εἶδο θέλοντα, | καὶ παρέχοντα χύδην, οὐ πάνυ δή τι φιλῶ. Brunck. ἐν. εἶναι Ms. Trin. Dobr.

466. In Ms. Vat. P. versus hic rectius sic legitur: πολλή γ', ἐάν περ πλησίον κάπηλος ᾖ. Kust. πολλήν γ' ἐάν: Insere γε vel τις. Fl. Chr. πολλὴν ἐάν γε, Ms.

ἐάνπερ. Bent. Tunc multum bilis inesse dicit mulieribus, si prope sit caupo, apud quem divertentes potent et ebriæ rixentur. In Thesm. 747. dicit mulieres esse μέγα καπήλοις ἀγαθόν. Berg. πολλήν γ' ἐάν περ. Duo Reg. πολλή γ' ἐάν περ. Aug. πολλήν γ'—, quod congruum est. Repetendum enim ex interrogatione verbum οἶμαι. Vulgo πολλὴν ἐάν γε—. Brunck. ἢ ed. Kust. Ms. Vat. P. πολλή γ' ἐάνπερ probante Kust. ἐάνπερ pro ἐὰν Schol. Lege πολλήν γ' ἐάνπερ, ut habet Ms. Trin. Pors.

467. Soph. Ajac. 1281. ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη. V. ibid. 1060. Eurip. Med. 325. ποτέ. Berg. Æsch. in Septemtheb. 1014. δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως. eosdem ibi mox προστάτας Καδμείων vocat 1034. Id. Πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς. Sic bene Kust. [et Bent.] ex nescio cujus emendatione. Tres Codd. cum Junt. aliisque vett. τῆσδε γῆς, mutilo versu. Brunck. τῆσδε γῆς Ms. Trin. Dobr.

468. εἰς λόγον. Ms. Vat. P. ἐς λόγους. Kust. Probarunt hoc Brunck. et Pors. ad Eurip. p. 300. Dind. Mireris hunc locum non obversatum esse Valck. rectius, si obversatus esset, intellecturo ἐμαυτὸν in Eurip. Phœn. 709. Pors.

470. καὶ ταῦτ' ἄνευ κονίας. Absque sordibus: nam κονία et κονίον et κόνιτρον accipitur plerumque ἀντὶ τοῦ ῥύπους. Paulo post ubi habet κοιλιδιᾶν, lege κυλοιδιᾶν, ut est apud Theoc. primo idyllio, quum de senibus loquitur fractis ocello patrante, ut dixit satyricus Persius. Et quum ait λυποῦσα μηδὲν, intelligo μηδένα. Quod vero ait βλίττειν, hoc verbum est mel e favis eripere. Mox distinguo ἀνεκτὰ τάδ', ἀλλὰ β. Fl. Chr.

471. V. supra 438. Berg.

472. κοιλιδιᾶν. Id est ὑπώπια ἔχειν, φέρειν. Per metonymiam consequentis pro antecedente intelliguntur verbera. Berg. κυλοιδιᾶν. V. Ruhnk. ad Tim. p. 169. Dind. κυλοιδιᾶν ed. Kust. Cf. Adr. Hering. Observ. vii. p. 59. Dav. Ruhnk. ad Tim. p. 122. Ita Ms. Trin. Pors.

474. Respicit Suid. in μηδὲ κ. Pors. μηδὲν Ms. Trin. Dobr.

475. βλήττη Ms. Trin. Dobr. ὥσπερ σφηκιὰν βλίττη με κἀρεθίζῃ. Sic Suid. Ms. σφηκ. Pors. Ed. Med. βλίττει με κἀρεθίζει. Dobr.

476. ὦ Ζεῦ extra versum: vid. 541. Bent. χρησόμεσθα. Sic duo Reg. Vulgo χρησόμεθα. Brunck.

476-483. His versibus respondet antistropha 541-548. Stropham Reisig. i. p. 176. sic emendat: ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεθα τοῖσδε τοῖς κνωδάλοις; | οὐ γὰρ ἔτ' ἀνεκτὰ τάδε γ'· ἀλλὰ βασανιστέον | τόδε σοὶ τὸ πάθος | μετ' ἐμοῦ γ', ὅ, τι βουλόμεναί ποτε τὴν |[*] Κραναὰν κατέλαβον, ἐφ' ὅ, τι τε μεγαλόπετρον, ἄβατον ἀκρόπολιν, | ἱερὸν τέμενος. 1. Brunck. metri non intelligens scripsit τοῖσι et χρησόμεσθα. Reisio. In edd. ante Brunck. τοῖσιν scriptum est. τοῖς etiam Bent. correxit. Dind. 2. In antiquis exemplaribus est, οὐ γάρ (vel γὰρ) ἔστ' ἀνεκτὰ τάδ'. ἀλλὰ—. Reisio. Bent. correxit, οὐ γὰρ ἔτ' ἀνεκτὰ τάδ' ἐστ', ἀλλὰ—. Dind. 3. Articulus τὸ est in Junt. libro et reliquis exemplaribus vetustis typis impressis, et Ms. libro Rav. Tacite omisit Brunck.: non solum contra metri leges, sed etiam præter Attici sermonis consuetudinem. Reisio. 4. Pronomini adjunxi particulam γέ, ut hiatus tolleretur. Reisio. i. p. 186. Herman. in Elem. doctr. metr. p. 383.: ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεθα τοῖσδε τοῖς κνωδάλοις; | οὐ γὰρ ἔτ' ἀνεκτὰ τάδε γ'· ἀλλὰ βασανιστέον | τόδε σοὶ τὸ πάθος μετ' ἐμοῦ | ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναὰν | κατέλαβον, ἐφ' ὅ τι τε μεγαλόπετρον, ἄβατον | ἀκρόπολιν, ἱερὸν τέμενος. Primi duo versus cretici sunt, quorum prior anacrusin habet. Tertius et sextus anapæstici dimetri brachycatalecti, reliqui duo acatalecti. Hæc Herman. Dind. Ζεῦ, τί ποτε | χρησόμεθα | τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοις; | οὐ γάρ ἐστ' ἄνεκτα [sic] ταῦτ'· | ἀλλὰ βασαν- (5) | ιστέον | τόδε σοὶ τὸ πάθος μετ' ἐμοῦ, | ὅτι βουλόμεναί ποτε τὴν | Κραναὰν κατέλαβον, | ἐφ' ὅ τι τε μεγαλόπετρ- (10) | ον ἄβατον | ἀκρόπολιν | ἱερὸν | τέμενος. V. 4. Vulgo τάδ': at ταῦτα tuetur Thesm. 563. ταῦτα δῆτ' ἄνεκτ' [sic] ἀκούειν. V. 7. τὸ male omisit Brunck. V. Reisig. Conject. p. 177. qui cantum hunc et sequentem pro antistrophis habet. 541. et sqq. ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἂν γ' | ὀρχουμένη κάμοιμ', | οὐδὲ τὰ | γοῦνα κό- | πος ἕλοι με (5) | καμάτηρος [sic]. | ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι | μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἕνεχ', αἷς | ἔνι φύσις ἔνι χάρις | ἔνι θράσος, ἔνι σόφον [sic] (10) | ἔνι φιλόπολις | φρόνιμος ἀρετή. | V. 1. vulgo abest γ': quod sæpe ἂν comitatur. V. Erfurdt. ad Antig. 743. citantem Herc. F. 1196. Agam. 850. v. et Pors. ad Iph. T. 1217. Cum Reisig. consentit et Herman. de Metr. p. 383. ed. 2. Et sane hæc antistrophica esse possunt, modo legas ὦ Ζεῦ — τοῖς δὲ κνωδάλοις et ἔτ' ἄνεκτα [sic] τάδε γ' et οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀρχουμένη, et οὔτε γόνατ' ἂν κόπος ἕλοι με καματήριος et ἔνι δὲ τὸ σόφον [sic] partim cum vulgatis, partim ex Hermanni meisque conjecturis. G. Burges in Classical Journal xxx. p. 288.

477. τοῖσδε τοῖσιν κνωδάλοις. Idem est quod paulo ante τοῖσδε τοῖς θηρίοις. Æsch. Eumenid. 648. ubi ad Furias dicit Apollo, ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν. V. ad Vesp. 4. Berg.

478. V. not. ad supra 200. Dobr.

480. Κρανάαν. Ita vocat nunc arcem Athenarum. Acharn. 75. de ipsa civitate, ὦ Κραναὰ πόλις. ubi v. not. Berg.

482. —πτερον Mss. Dobr.

484. μὴ πείθου. Sic scribendum esse evincit metri ratio [viditque Bent.]. Male vulgo πιθοῦ. Illud jam ante a me repositum postea inveni in duobus Reg. Iidem et Aug. [et Voss. ap. Bent.] seq. v. recte ad metri legem habent τοιοῦτον. Male vulgo τοιοῦτο, Brunck. Cf. Reisig. i. p. 204. Articulum τὸ, qui in edd. ante Brunck. omnibus legitur ante τοιοῦτο, Brunck. imprudens delevisse videtur Reisig. i. p. 205. Dind. Lege πείθου. Pors.

485. Locum exponit Suid. v. ἀκωδώνιστον. Kust. ἀκωδώνιστον ἐᾷν. Id est ἀπείραστον, ἀβασάνιστον. Metaphora sumta ab iis, qui fraxant vigilias et tubarum sono explorant, dormiantne custodes. Alii a coturnicibus translatum putant, nonnulli ab equis, quidam a vasis. Est autem διακωδωνίσαι idem quod δοκιμάζειν. Fl. Chr. κωδωνίζειν proprie est explorare tinnitu aut sonitu monetam aut vasa. V. Ran. 729. Deinde absolute experiri. Dicunt etiam grammatici metaphoram esse ab explorandis vigiliis per κωδωνοφόρους, quidam etiam a probandis equis, an strepitum sufferre possint. Berg. ἐὰν τοιοῦτον Mss. Dobr.

486. αὐτῶν. Spiritu converso scribe αὑτῶν pro αὐτῶν, propter ἀπεκλείσατε, quod sequitur. Compellantur enim mulieres: et αὑτῶν est ὑμῶν. Reisig. i. p. 206. ἐπιθυμῶν Ms. Trin. Dobr.

487. τοῖς μοχλοῖς. Puto legendum τοῖσι μοχλοῖσι et jungenda hæc duo vocabula cum præcedenti versu, ut versum unicum Aristoph. faciant. Mox lego cum Venet. ed. ἀργύριον γῶν παρέχοιμεν, non σῶν παρέχωμεν. Est autem γῶν pro γοῦν. Fl. Chr. Turpiter depravatum hunc versum exhibent recentiores comici edd. ὅ τι βουλόμεναι τὴν ἀκρόπολιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς. Quæ imperiti nescio cujus editoris interpolatio est. In Aug. ut in Junt. ceterisque vet. edd. legitur, ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖς μοχλοῖς. In Regio A. ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν οὕτως ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς. Nec aliter B. nisi quod οὕτως omittit. In eo voci πόλιν superscripta glossa τὴν ἀκρόπολιν, e Schol. expositione petita. Censebit quis forte lectionem prioris Reg. recipi debuisse; sed obstat syllabæ modulus in μοχλοῖς, quod nullibi apud comicum occurrit, nisi priore correpta. Itaque tutius fuit Dawes. [p. 365. ed. Kidd.] emendationem sequi, e penitissima Aristoph. metri peritia ductam. Vides eam ab antiqua lectione sola quarum vocum forma differre. Properanti librario, et ductus aliquot calami compendifacere volenti, commodum visum est τοῖς μοχλοῖς pro τοῖσι μοχλοῖσιν. Brunck. Frob. τὴν πόλιν ἡμῶν—τοῖς μοχλοῖς. lege τοῖσι μοχλοῖσι. Ms. delet τοῖς. Bent. Cf. Pors. in Censura p. 566. et Reisig. i. p. 208. qui monet, τοῖσι μοχλοῖσιν jampridem in ed. Lugd. Bat. 1624. scriptum esse. Dind. ὅτι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσι Dawes. Misc. Crit. p. 198. ex edd. hac et Wechel. ἀκρόπολιν ed. Kust. omisso τοῖς. Ut Wechel. habet Plantin. πόλιν quoque Schol. Pors. Vide Opusc. pp. xciv. 20. Dobr. τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς Ms. Trin. V. not. ad 200. Dobr.

488. παρέχωμεν. Ms. Vat. P. [et Ms. Voss. et Gry. ap. Bent.] παρέχοιμεν, idque rectius propter sequens πολεμοῖτε. Kust. Ed. etiam Far. habet παρέχοιμεν. Berg. [Habent etiam aliæ vett. Vid. Reisig. i. p. 212.] παρέχοιμεν. Solœce vulgo παρέχωμεν. Illud recte exhibent Aug. et B. In A. σῶν κατέχοιμεν. Brunck. Lege ex Ms. Vat. Pal. παρέχοιμεν. Vide Dawes. Misc. Crit. p. 84. Pors. Sic Ms. Trin. Dobr. δι' αὐτό. Id est, *per ipsum:* sc. ἀργύριον. Hanc enim significationem διὰ etiam cum accusativo interdum habet, ut docuimus etiam in notis ad Plut. Kust.

489. καὶ τἄλλα γε. Sic Regii [et Ms. Voss. apud Bent.] Vulgo τἄλλα τε. Brunck. Cf. Schæf. ad Bos. Ellips. p. 323. et Reisig. i. p. 212. Dind. τἄλλα γε Ms. Trin. Dobr.

490. Πείσανδρος. Ex hoc loco conjicio hanc fabulam publicatam fuisse post quadringentorum status eversionem, eo quod utitur tempore præteriti imperfecti ἐκύκων, *miscebant, confundebant;* quod evincit verbum ἔχοι in eodem tempore accipi debere, et sic eum loqui de Pisandri furtis ut præteritis et de politicis machinationibus, quæ fiebant anno xx. dum quadringentorum status obtinebat. Tum quod in eo statu τῶν υ' tyrannico non ausus fuisset Aristoph. Pisandrum eorum præcipuum et vastissimum traducere ut furem, contra legem: τοὺς ἄρχοντας μὴ κωμῳδεῖν, i. e. *archontes non traducere in comœdia.* Fuga autem Pisandri post statum quadringentorum eversum accidit æstate anni xxi.

ut ait Thucyd. lib. viii. [c. 98.]. Hunc autem Pisandrum ut timidum et non audentem contra tela oculos erigere traducit Xenophon in Symposio [p. 163. ubi v. Schneider.]. PALMER. De isto comicus noster in Babyloniis apud Schol. ad Avv. 1555. οἱ δῶρ' αἰτοῦντες ἀρχὴν πολέμου πορίσειαν μετὰ Πεισάνδρου. In isto loco πορίσειεν in singulari numero male erat scriptum. BERG. ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες. Sic etiam Suid. in κορκορυγάς. Perperàm Regii τὰς ἀρχάς. BRUNCK.

491. αἰεί. [Sic Bent.] Vulgo ἀεί. V. infra ad 1230. οὕνεκα pro vulgato εἵνεκα habent Regii [et Ms. Voss. apud Bent.]. In Aug. ἕνεκα. BRUNCK. κορκορυγὴν ἐκύκων. Id est ταραχὰς ἐκίνουν. Sic in Pace usus est, et ipsam Pacem Lysimacham vocat. FL. CHR. V. Pac. 992. BERG. Citat Suid. v. κορκορυγάς. PORS. οἱ δ' οὖν τοῦδ' εἵνεκα δρώντων. V. Acharn. 185. et ibi not. BERG. οὕνεκα Ms. Trin. DOBR.

492. Fo. καθελοῦσιν. BENT.

494. τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις. Vulgo τί δεινὸν, claudicante versu. BRUNCK. l... τὸ vel δέ. BENT. τί δὲ δεινόν. PORS.

495. οὐ καὶ τἄνδον. Eccl. 210. est idem argumentum. BERG. οὐ καὶ τἄνδον est in vetustis exemplaribus, typis exaratis, et ante Brunck. in recentioribus omnibus. Brunck. quod tacitus edidit, οὐ γὰρ τἄνδον —, id unde hauserit, nescio. Videtur e Codd. fluxisse manuscriptis.

ως

REISIG. i. p. 215. πάντα — ταμιεύσομεν Ms. Trin. DOBR.

497. σωθησόμεσθ' ἄλλως. Lege σωθησόμεθ' ἄλλως, ut versus sit ἔμμετρος. Mox pro ἀποκτέα ταῦτα lege ἀποδεκτέα, Attice pro ἀποδεκτέον, et sic legitur in Venet. exemplari. FL. CHR.

498. V. Pors. Opusc. pp. 21. et 381. ubi monui veram lectionem totius loci exstare in Mss. Trin. et Vat. Pal. DOBR.

499. Hunc versum in impressis omissum tres codd. sic exhibent: ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ — δεινὸν λέγεις — ἀγανακτεῖς. Exciderat particula γε, quæ habetur infra 529. δεινόν γε λέγεις, κοὐ τλητὸν ἔμοιγε. Minus emendate A. σωθήσῃ. BRUNCK. Addit versum Ms. ὡς σωθήσει κἂν μὴ βούλῃ. ΠΡ. δεινὸν λέγεις. ΛΥ. ἀγανακτεῖς· Ἀλλὰ ποιητέα: et Schol. ὡς σωθήσει κἂν μὴ βούλῃ. BENT. Cf. Pors. Cens. p. 567. DIND. Post 498. Λυσ. χὠς σωθήσει κἂν μὴ βούλῃ. Προβ. δεινὸν λέγεις. Λυσ. ἀγανακτεῖς Mss. V. Not. ad supra 200. et Not. ad Nub. 952. DOBR.

500. Verba ἀλλ' ἀποδεκτέον ταῦτ' ἐστὶν ὅμως sunt Probuli. νὴ τὴν Δήμητρα sunt Lysist. ἄκοντί γε sunt rursus Probuli. Sic enim videtur mihi pro ἄδικόν γε legi debere. REISK. ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως. Sic optime Regii [et Bent.]. Aug. ut Junt. et utraque Basil. ἀλλ' ἀποκτέα, quod quid sit, vel unde emerserit, neminem arbitror adhuc suspicatum fuisse. Ortum est a prava scriptura αλλα ποητεα η, ut millies observatum ab iis qui Codd. tractarunt, in κ mutatum, et voces male distinctæ, ἀλλ' ἀποκτέα pro ἀλλὰ ποητέα. Hoc primum certissimum est. In priore Venet. unde in ceteras transiit, emendatum fuit ἀλλ' ἀποδεκτέα, conjectura sane non inepta, quæque auctorem habet hominem eruditum. ἀποδέχομαι, unde verbale ἀποδεκτέον, exemplis illustrat Taylor ad Lysiam p. 708. ed. Lips. Sed longe præstat nostra lectio certa nixa auctoritate. Permutationis literarum η et κ permulta dabit exempla Junt. ed. quæ instar scripti Cod. est. Alterum observare memini in hac ipsa fabula 1281. ἰκίον pro ἤΐον. BRUNCK. Προβ. ἀλλὰ ποιητέα — Λυσ. νὴ —" ποιητέα P." Ms. Trin. V. Not. ad supra 200. DOBR.

501. Pleræque edd. ὦ τᾶν. Brunck. ὦ 'τάν. V. Reisig. i. p. 217. Buttmann. Gr. Gr. t. i. p. 224. DIND. τοῦδ' εἵνεκα πολὺ μᾶλλον. Legerem potius τοῦδ' εἵνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον. Et puto veram esse hanc lectionem, ut τὸ καὶ omissum propter præcedentem syllabam κα errori ansam dederit. FL. CHR. Fl. Chr. recte vidit, fulciendi versus gratia scribendum esse εἵνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον, prout etiam habet Ms. Vat. P. KUST. τοῦδ' οὕνεκα. Sic recte B. et Aug. In A. τοῦγ' εἵνεκα. Regii καὶ πολύ. In Aug. et in vett. edd. καὶ omissum cum metri ruina. BRUNCK. Πρ. σωστ.—Λυσ. καὶ μὴ (sic) — Πρ. τοῦδ' Ms. Trin. DOBR.

502. Λυσ. ὑμῖν Ms. Trin. DOBR.

503. ἀκροῶ δὴ καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν. Fl. Chr. pessime existimavit, ἀκροῶ et πειρῶ hic esse præsentia indicativi activi, quum sint præsentia indicativi medii, contracta ex ἀκροάου et πειράου. Verte igitur, *ausculta igitur, et manus cohibere stude.* KUST. ἀκροῶ est imperativus. Pherecrates apud Athen. p. 122. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, πρόσεχε τὸν νοῦν κἀκροῶ. BERG. Πρ. ἡμεῖς — Λυσ. λέγε — Πρ. ἀκρ. Ms. Trin. DOBR.

504. Λυσ. ἀλλ' Ms. Trin. DOBR.

505. Πρ. κλαίσει Ms. Trin. DOBR. Pro ΛΥ. Bent. Γραῦς, ob versum sequentem, ut animadvertit editor adnot. DIND.

506. ὦ γραῦς αὐτῇ κρώξαις. Emendo ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις. Videtur autem hoc fuisse proverbiale, ut in Irena [1063.] dixit εἰς κεφαλὴν σοι. Sic autem Virgil. exprimere voluit: 'capiti cane talia demens Dardanio.' Paulo post pro ἠνεσχόμεθα

lege ἠνεχόμεσθα, et pro ἅττ' ἂν ποιεῖτε, ἅττα ποιεῖτε, et pro ἠρέσκετ' ἡμᾶς lego ἠρέσκετ' ἂν ἡμᾶς. Nam etiam accusativis jungitur τὸ ἀρέσκομαι. Fluxit autem ex superioris versus fine τὸ ἂν, quod illinc tollendum, hic addendum. Porro illa ταῦτα ποιήσω versum absolvunt eundem. Fl. Chr. ὦ γραῦς αὐτῇ κρώξαις. Sic male edd. priores. At scribendum est, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις, ut habent Ms. Vat. P. (Schol.) et Suid. v. κρώζειν. Recte autem locum hunc exposuit Fl. Chr. Kust. ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις. Ita ed. Far. Est autem metaphora ab avibus infaustis. Berg. Λυσ. τοῦτο μὲν οὖν ὦ — Πρ. ταῦτα Ms. Trin. Dobr.

507. Ms. ἠνειχόμεσθα: lege ἠνεχόμεσθα ut Gry. Bent. Barbaram vocem, ἠνεχόμεσθα, Fl. Chr. excogitatam, tacitus in verborum continuationem induxit Kust. neque id proximos solum editores latuit, sed etiam Piersonem deduxit eo, ut annotatione ad Mœr. [p. 176.] ἠνεχόμην illud grammatici cujusdam in Biblioth. Coisl. Montefalc. non corrigeret, sed confirmare Lysistrata conaretur. In exemplaribus antiquis legitur ἠνεσχόμεθα, non ἠνεχόμεσθα. nam quod in Brub. est, ἠνεχόμεθα, oculorum vitio lapsi sunt typothetæ. Ita vel ex metro perspicuum est, magnum versu mendum contineri; quod indicavit Pors. Suppl. præf. ad Hec. [p. xix. ed. Lips.] idem in Mss. partim ἠνεσχόμεθα partim ἠνειχόμεθα legi sit. Accedit obscuritatis aliquid in verbis καὶ τὸν χρόνον: hæc enim expedias mihi, quæso, et da, quid significent. Equidem facile mihi persuasi, a pusillo ea interprete apposita fuisse olim verbis τὸν πρότερον πόλεμον, post in eam fraudem delatos esse librarios, ut illa in versum reciperent. Hoc si vere judicavimus, quoniam sublatis illis explendus versus est, efficiendæ ejus rei commodiorem non habeo rationem ullam, quam hanc, ut scribatur: ἡμεῖς τὸν μὲν πρότερον πόλεμον, πάντ' ἐξηνεσχόμεθ' ἀεὶ, | ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε. Reisig. i. p. 217. 218. Pors. in Tracts and Miscell. Crit. p. 218. corrigit: ἡμεῖς τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ χρόνον ἠνεσχόμεθ' ὑμῶν. Dind. ἠνειχόμεθα Ms. Trin. (Sed v. not. ad 200.) Dobr. ἠνεχόμεσθα ed. Kust. ex Chr. Pors. Vide Præf. Hec. p. xix. Opusc. pp. 191-2. Dobr.

508. ἅττ' ἂν ποιεῖτε. Versus gratia lege ἅττ' ἐποιεῖτε. Kust. Sed et alias vitiosum est ἅττ' ἂν ποιεῖτε. non enim dicunt ita Græci, sed vel ἅττ' ἐποιεῖτε, vel ἅττα ποιοῖτε, quod etiam hic posset ingredi metrum, vel ἅττ' ἐποιεῖτε, vel ἅττ' ἂν ποιῆτε. Berg. Lege ἅττα ποιεῖτ' ἄν? vel ἅττ' ἂν ἐποιεῖτ': vel ἅττ' ἐποιεῖτ' ἄν: vel ἅττ' ἂν ἐποίουν. Ms. ἅττ' ἂν ποῆτε. Bent. τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε. Sic recte A. Vulgo spreta et metri et sermonis lege ἅττ' ἂν ποιεῖτε. In B. saltem ad loquendi normam ἅττ' ἂν ποῆτε. Brunck. Cf. Reisig. i. p. 219. Dind. ποῆτε Ms. Trin. Dobr. Lege ἅττ' ἐποιεῖτε. Sic ἅττ' ἐποίεις Ran. 967. ἅττ' ἂν pro ἅττα quoque mendose legitur Pac. 642. nisi mavis 'ἂν ἐποιεῖτε. Pors.

509. οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς. V. Ran. 103. Berg. κᾆτ' οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς primus posuit tacite Kust. sequuti sunt Berg. Brunck.que. Istud unde acceperit, eruere non potui. [Sumsit haud dubie ex Cod. Voss. Dind. "Frob. ἠρέσκετ' ἡμᾶς. Insere ἄν: Ms. γ'." Bent.] In antiquis exemplaribus typis exaratis legitur ἠρέσκετ' ἡμᾶς: idem inventum est in Ms. Rav. In exemplaribus Venet. Zanett. et Æm. Porti scriptum est ἠρέσκεθ' ἡμᾶς, idemque ex vetere libro consignavit Scal. Qui exemplar curavit Lugd. Batavorum A. 1624. ex Fl. Chr. conjectura ἠρέσκετ' ἂν ἡμᾶς suscepit. Sed Kust. illud undecunque fluxerit, verum mihi videtur. Reisig. i. p. 221. Potes etiam ἤρεσκε τόδ'. Pors.

510. ἔνδον ἂν οὖσαι. Sinceram hanc edd. lectionem habet Aug. In B. [et Voss. ap. Bent.] particula ἂν omissa versu ruente: in A. ἐνδὸν ἰοῦσαι. Postremum hoc non admittit plebeius comicorum sermo. Brunck. —μεθα et om. ἂν Ms. Trin. Dobr.

512. ἀλγοῦσαι. Nihil mutandum censeo, sed non male putem λέγουσαι. Nam quid est ἀλγοῦσαι γελάσασαι? quasi sit de risu Sardonico. Fl. Chr. γελάσασαι. Ficto risu. Berg. ἐπανερόμεθ' Mss. Dobr.

513. τί βεβούλευται. Innuit, ut puto, subscriptionem, quæ auctore Alcibiade facta fuerat in columna, in qua fœdus inter Lacedæmonios et Athenienses inscriptum erat, qua de causa bellum inter eos recruduerat. V. Thucyd. libr. v. Palmer. ἐν τῇ στήλῃ. Puto στήλην esse quam in Nub. vocat κύρβιν. Nam in illis pilis vel etiam stelis, ut vocat Plinius, scribebantur fœdera. V. epistolam Philippi ad Demosth. Fl. Chr. Acharn. 727. τὴν στήλην καθ' ἣν ἐσπεισάμην. Berg.

514. ἦ δ' ὃς ἀνήρ. Modus loquendi Atticis et Platoni inprimis familiaris. Hic autem lego ἦ δ' ὃς ἂν ἀνὴρ, ut etiam in Venet. legitur ed. Fl. Chr. ἦ δ' ὃς ἂν ἀνήρ. Ita ed. Far. in aliis deest ἂν non sine detrimento metri. Illud autem ἦ δ' ὃς occurrit Vesp. 801. ubi v. not. Berg. Fl. Chr. et Gry. ὃς ἄν: Ms. ἦδ' ὥς. Bent. τοῦτο ἦδ' ὡς ἀνὴρ Ms. Trin. (sed v. not. ad 200.) Dobr. τί δέ σοι τοῦτ'; ἦδ' ὃς ἂν

ἀνήρ. Vulgo ταῦτ' ἦδ' ὃς ἂν ἀνήρ. Reg. uterque τοῦτ'. [Cf. Reisig. i. p. 209. et 222.]. A. ἦδ' ὃς ὁ ἀνήρ: alter ἦδ' ὃς ἀνήρ. Vides ex istis legitimam lectionem reconcinnatam fuisse. Brunck.

515. οὐ σιγήσει; Sic apud Soph. Aj. 292. refert mulier quid ipsi vir dixerit importunius locutæ: ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα, γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Berg. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγώ. Hæc loquitur alia mulier quam Lysistrata. Itaque ἄλλη τις γυνὴ grandioribus literis scribi debet, aut eo denique modo, ne contextum orationis adjuvare videantur. Fl. Chr. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγώ. Hoc dicit quævis alia mulier. In A. præfixa Μυῤῥίνη, et superscriptum γυνή. In B. μία γυνή. Brunck.

516. κἂν ᾤμωζές γ' εἰ μή. Versus hic tam quod ad sensum et metrum quam personarum distinctionem attinet, in Mss. Vat. et Voss. rectius sic legitur: ΠΡ. κἂν ᾤμωξάς γ', εἰ μὴ 'σίγας. ΛΥ. τοίγαρ ἔγωγ' ἔνδον ἐσίγα [sic]. Vox ἔνδον in prioribus edd. deest, sine qua tamen versus non est ἄρτιπους. Kust. Insere αὐτίκ' vel simile quid. Ms. ἔνδον. Bent. Sequor hic ed. Kust. Tantum ᾤμωζες retinui ex aliis edd. pro ᾤμωξας, quod et ipsum tamen rectum est. Berg. Retinendum ᾤμωζές γ'. Pors. ᾤμωξας. Sic duo Reg. Mox vocem ἔνδον in prioribus edd. omissam et a Kust. repositam agnoscunt tres mei Codd. Sed ἔγωγ' omittunt. Brunck. Et γ' et ἔγωγ' om. Ms. Trin. Dobr.

517. Est versus mutilus, qui sic suppleri potest: ἕτερόν τι πονηρότερον βούλευμ' ἤνπερ γ' ἐπεπύσμεθ' ἂν ὑμῶν. Kust. Fo. εἰ δ' αὖ ἕτερον: vel ἕτερόν τι πονηρότερον πολλῷ. Bent. Hic versus toto pede vulgo mutilus est, omissa voce δήπου, quam suppeditavit Reg. A. Kust. conjectura non contentus reposueram primo, ἀλλὰ τάχ' ἕτερόν τι πονηρότερον βούλευμ' —. Brunck. F. πονηρότερον τούτου βούλευμ'. V. infra 705. Pors. Male restauravit corrector Ms. A., allito δήπου post πονηρότερον. Maxime vero particula opus est ad connectendam cum superiore enunciationem. Deinde præmissis verbis τοιγὰρ ἔγωγ' ἔνδον ἐσίγων, fieri potuit facile, ut iteratum ἔνδον librarios fugeret. Proinde scriptum olim puto, ἔνδον δ' ἕτερόν τι πονηρότερον βούλευμ'—. Reisig. i. p. 225. — μεσθ' ἂν Ms. Trin. cet. ut Kust. Dobr.

518. ἠρόμεσθα π. — ἄνηρ Ms. Trin. Dobr.

519. Ms. omittit ἔφασκε: fo. δεινόν. Bent. Corrupte vulgo legitur hic versus tum quoad metrum, tum quoad φράσιν: ὁ δέ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφασκε, κεἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω —. Persanatum eum fore credidit Orvil. ad Charit. p. 806. si legatur φάσκεν: sed non animadvertit absurdum esse κεἰ μὴ νήσω. Nullus hic locus esse potest copulæ. Regii vocem ἔφασκε omittunt: præterea in A. scriptum ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις, quod postremum verissimum est: unde maximam partem optime reposui: ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας φάσκεν ἄν· Εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις. V. seq. vulgo legitur ὀτοτύξεσθαι, congruenter quidem, quum præcessisset νήσω: duo Reg. ὀτοτύξεσθε. Utraque lectio corrupta est ex ὀτοτύξεταί τοι. Quis non sentit quantum accedat vis et leporis huic narrationi, si directa referatur mariti increpatio, ad eundem modum, quo supra, τί βεβούλευται ὑμῖν; et τί δέ σοι ταῦτ'; et πῶς ταῦτα διαπράττεσθ'; Tamen quia φάσκεν sine augmento non est ex comici usu, præstat minore mutatione, transpositis tantum duabus vocibus, cum Valck. ad Herodot. p. 353. legere, ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ἔφασκεν ὑποβλέψας· Εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις, | ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν. reliqua pars meæ emendationis certissima est, fide vet. Cod. nixa. Brunck. Ego vero malim, ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἂν ἔφασκ'· εἰ μὴ etc. Pors. Mus. Cr. p. 117. Eandem emendationem tanquam a se inventam protulit Fioril. ad Herodem Atticum p. 135. Cf. Reisig. i. p. 225. Dind. ἔφασκεν εἰ μή. Reisk. —ψας κεἰ sine ἔφασκε. Ms. Trin. ἔφασκε deest in Mss. Dobr. Vide Opusc. pp. 21-2. Quantum ex Inv. ambagibus rem intelligere licet, habet Rav. ὑποβλέψας φάσκεν ἂν κεἰ — νήσω ὀτοτύξεσθαι μ. quamvis iste solita socordia, Brunck. νήσεις et τοι retinuerit. κεἰ natum e correctione male intellecta. Primo similes literæ εφασκε extritæ, deinde scriptum υποβλεψασκειμη. Dobr.

520. Revocanda est vetus scriptura: εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω, ὀτοτύξεσθαι μακρὰ τὴν κεφαλήν. Vid. Reisig. i. p. 225. 226. Dind. ὀτοτύξεσθαι. Sic Horat. 'O multa fleturum caput,' quasi ad verbum huic loco respondens. Est autem ὀτοτύζειν θρηνεῖν, unde interjectiones ὀττοτοῖ. Fl. Chr. — ξεσθε Ms. Trin. Dobr. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. Facete hæc traducta ex Hectoris ab Andromacha discedentis oratione Iliad. Z. versus finem: ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, | ἱστόν τ', ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε | ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. quæ παρῳδεῖ infra mulier: πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει. Brunck.

522. ὑποθέσθαι. Valet συμβουλεύειν et νουθετεῖν. Fl. Chr.

523. Pro ὅτε δ' ἦδ' ὑμῶν legitur in Ve-

net. libris ὅτε δῆθ' ἡμῶν, quod magis placet. Fl. Chr. Legendum ὅτε δῆθ' ὑμῶν, ut est in ed. Far. Posset quidem ἦδ' etiam legi pro ἤδη. eliditur enim quandoque longa etiam vocalis, sed non placet bis poni hic eandem particulam. Berg. ὅτε δῆθ' ὑμῶν. Corrupte vulgo et mendosissime ὅτε δ' ἦδ' ὑμῶν. Nostrum exhibet A. et jamdudum repositum fuerat in priore Veneta, unde in alteram migravit. Falsum est quod ait Berg. ultimam in ἤδη posse elidi. Brunck. Recte Elmsl. ad Acharn. p. 81. et Reisig. i. p. 228. ὅτε δὴ δ' ὑμῶν —, idque in Ms. Voss. [et Trin. Dobr.] esse testatur Bent. Dind. ὅτε δ' ὧδ' ὑμῶν, *sic dicentes vos audiremus.* Reisk. L. ὅτε δὴ δ' ὑμῶν. V. Vesp. 121. Eccl. 195. 315. 822. Pors.

524. Claudicat hic versus una syllaba, stabit rectus, si pro ἐν τῇ χώρᾳ legere vis ἐν ταύτῃ χώρᾳ. Mox ut etiam stet versus, lege ταῖσι γυναιξὶν pro ταῖς γ., quod rursus ut fiat, lege etiam paulo post ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς. Male enim deest illa particula ἂν vel quid simile. Fl. Chr. Bent. inseruerat εἷς ante ἕτερος: mox in summæ paginæ ora adscripserat: Ms. et Schol. μὰ Δί' οὐ δῆθ' ἕτερός τις. ἀντὶ τοῦ ἄλλος τις ἔφη οὐ μὰ τὸν Δία οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει: ergo legendum μὰ Δί' οὐ δ' — ἕτερός τις. Dind. ἐν τῇ χ. ἀν. Ms. Trin. Dobr. μὰ Δί' οὐ δῆτ' ἔσθ' ἕτερός τις. Sic certissime metrum restitui, inserto ἔσθ', quod eleganter repetitum vim sermoni addit. Omittunt hoc verbum etiam tres mei Codd. In Regiis, ut vulgo, οὐ δῆθ' ἕτερός τις. In Aug. οὐ δῆτ' ἕτερός τις, ubi tenuis consonans leve indicium dat omissi verbi. Similiter ἔσθ' omissum vulgo Avv. 276. Brunck. Brunck. scriptura sensu caret. V. Reisig. i. p. 235. qui recte emendat: οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ; — Μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐχ' ἕτερός τις. Dind. οὐ δῆτ' ἔσθ' ἕτερός τις Porsonus in exempl. Porti. Dobr.

525. ἴδ. εὐθ. Ms. Trin. Dobr. μετὰ ταῦθ'. de hac phrasi v. Reisig. i. p. 222-4.

526. ταῖσι γυναιξὶν Chr. ed. Kust. Suid. ποῖ ποτε. Pors.

527. ἀντακροᾶσθαι. Sic recte Ms. Vat. P. et Voss. Nam priores edd. habent ἂν ἀκροᾶσθαι claudicante metro. Kust. Dicitur autem ἀντακροᾶσθαι et versu seq. ἀντισιωπᾷν, quia antehac mulieres auscultarunt viris et tacuerunt; nunc itaque contra viri taceant et auscultent mulieribus. Berg. ἐπελ. Ms. Trin. Dobr. ἀντακροᾶσθαι Kust. eodem modo Aristidem emendavit iii. p. 726. Valck. Diatrib. in Eurip. xxii. p. 249. ἀντέχων pro ἂν ἔχων recte Musgrav. in Eurip. Herc. Fur. 192. ubi male ἂν ἓν ἔχων reponit Toup. in Suid. iii. p. 26. Pors.

528. κἀντισιωπᾶθ'. Lege κἀντισιωπᾷν. Kust. Kusterum temere secutus est Brunck. V. Reisig. i. p. 236. Dind. καὶ σιωπᾶθ' Ms. Trin. Dobr.

529. σιώπα. Sic vulgo absurdissime constitutus hic locus: ΛΥΣ. σιώπα, | σίγ', ὦ κατάρατε. ΠΡΟΒ. σιωπῶ 'γώ; ΛΥΣ. καὶ ταῦτα καλύμματα φέρε | περὶ τὴν κεφαλήν. ΠΡΟ. μή νυν ζῴην. ubi non metri magis quam sensus habita ratio. Proclive erat e Schol. reponere καὶ ταῦτα κάλυμμα φοροῦσῃ, quod Kust. ne quidem observatum, animadvertit Dawes. Misc. Crit. p. 75. Præterea loquendi vices personis male divisas esse monuerunt Markland. ad Eurip. Suppl. 454. et Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 82. sed neuter rem confecit. Postquam Lysistrata ira concitata dixit σιώπα, *tais-toi*, nihil insuper addere debuit: quod illi præterea tribuunt σίγα, frigidum est. Ubi duo illa verba conjunguntur, hoc primo loco semper positum videbis: σίγα, σιώπα. Tum participium φοροῦσῃ cum emphasi prolatum ob voces καὶ ταῦτα, ad expressum nomen, vel pronomen, vel personam præcedentis verbi referri debet. Tres mei Codd. [et Voss. ap. Bent. et Ms. Trin. Coll. Cantab. ap. Pors. ad Toup. iv. p. 503. Dobr.] perspicue exhibent: σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ, καὶ ταῦτα κάλυμμα φοροῦσῃ | περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην. In Regiis ante σοί γ' adscripta persona Προβ. cui omnia continuantur, ut in nostra editione. σοί γε σιωπῶ; *tibine taceam?* dictum hic, ut Ran. 1134. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'; Brunck.

530. καλύμματα φέρε. Vox σιώπα jungenda est cum præcedente versu ut eum absolvat. Hic vero versus integer esse nequit, nisi accipias verbum φέρε prima producta propter liquidam, ut in μέλος fecit Homer. post quem non dubitavit audax satyricus choliambum facere in hac clausula: cantare credas Pegaseium melos, ne Politiani nectareum commentum audiamus. Hoc si ita est (quidni autem?), non dubitem in Callimacho sub finem hymni qui Cereri dictus legere φέρε βόας, φέρε καὶ εἰράναν, ubi hodie acutiores prosodici et συλλαβοπευσιλαβηταὶ contra vetera exemplaria reponunt φέρβε. Fl. Chr. Jubet viros assumere ornatum muliebrem et mulierum opera facere. Berg. Hinc liquet, κάλυμμα fuisse mulierum de plebe, quales hæ supra describuntur 457, 8. Hotib. Schol. Ms. Trin. καὶ ταῦτα κάλυμμα φοροῦσῃ. Legendum, ΠΡ. σιωπῶ 'γώ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φοροῦσῃ Περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην. ΛΥ. ἀλλ' εἰ. Contextum restituit Dawes. Misc. Crit. p. 76. Personas distinxerunt Taylor. apud Toup.

Cur. Noviss. in Suid. p. 82. et Markland. ad Eurip. Suppl. 454. Pors. "Verbum istud cum dativo occurrit Ran. 1165. Liv. iii. 41. negantem se privato reticere." *Porsonus* in exempl. ed. Kust. Bibl. Trin. Coll. Vide Append. ad Toup. p. 503. l. 13. Opusc. pp. xciv. 22. Dobr.

530-1. Προβ. σοί γ' ὦ κ. σιωπῶ 'γώ; καὶ τ. κ. φορούσῃ | —ζῴην. Λυσ. ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμποδίσοι (hoc text. et sch.) Ms. Trin. Dobr.

531. Bent. delet ΠΡ. et ΛΥ. et ΠΡ. nescio an ex Ms. Edit. adnot. Bent. Lege μὴ νυν. Hotib. F. ἀλλ' εἰς τοῦτ' ἐμπ —· *sed in hanc rem* (ne scil. moriaris) *hoc a me obstaculum accipe,* nempe velatus rica ut mulier deside, mande fabas et neto colum. Alias non video qui possit obscurus locus intelligi. Reisk. ἐμποδίσει Schol. Pors. V. not. Dobr. ad supra 200.

532. Huic versui in antistropha respondet tetrameter 597. Strophicum versum Reisig. i. p. 208., comparato simili loco e Ran. 494. 495., ita resarciendum esse putat: αὐτὸς ταχέως παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν σὺ γενοῦ 'γώ. Dind. τοῦτο Ms. Trin. Dobr.

533-535. stropha sunt: 536-538. antistropha. V. Reisig. l. l. Dind.

535. Frob. τουτονί: lege τοῦτον δή. Ms. τοῦτον τὸν —. Bent. Vulgatæ, cumulatis homœoteleutis, τοῦτον τὸν καλαθίσκον, Rav. inconcinne τουτονί. Verum puto καὶ τονδὶ τὸν καλαθίσκον. Hotib. τοῦτον ed. Kust. recte. Pors.

536. ξαίνειν — κυάμους τρώγειν. Infinitivus pro imperativo, ut sæpe alias. Videtur autem alludere: τὸν σικυὸν τρώγουσα, γύναι, τὴν χλαῖναν ὕφαινε. Berg. Ms. ξυσσωσάμενος et 540. συλλάβωμεν, Bent. συζωσάμενος, quod in edd. ante Brunck. legitur, revocat Reisig. i. p. 203. Dind. ξυσ. Ms. Trin. Dobr.

537. κυάμους τρώγων. Schol. δικάζων. Sic in Eqq. 41. populus Atheniensis dicitur κυαμοτρώξ. Quia plerique plebeii ex forensibus negotiis alebantur, mercedem accipientes judicialem et comitialem, τὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ δικαστικὸν μισθόν. Intelliguntur autem per *fabas* hæc negotia, quia in suffragiis ferendis adhibebant *fabas*. Berg.

538. V. 520. Berg.

539. αἴρεσθ' ὦ γυναῖκες. Si legamus ἀρθεῖτ' ὦ vel ἀρθῶσατ' ὦ, hic erit versus tetrameter catalecticus iambicus, similis proximo sequenti. Paulo post lego ἐπίπαν una voce, et ἕνεχ' αἷς pro ἕνεκα, non autem ἕνεχ' quasi ab ἐνέχω. Fl. Chr. Ms. αἴρεσθ' ὦ. Gry. αἴρεσθε δ'. Scal. αἴρεσθέ γ': Fl. Chr. ἀρθεῖτ' ὦ: lege αἰρώμεθ' ὦ. Bent. αἴρεσθ', ὦ γυναῖκες. Sic vulgo. Ab anapæstis transit sermo ad iambos. Qui vel pauxillum metra adtigit, statim videt illud αἴρεσθ' esse depravatum. Nihil tamen ad hunc locum belli editores Strepsiadis similes. Antiquiorem Codd. nostris labem eluam. Schol. textus vocem exponens ἀναχωρήσατε ait: quæ interpretatio manifeste refertur ad ἀπαίρετ'. Hesych. ἀπαίρει, ἀναχωρεῖ. Conc. 818. μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων. Frequens historicis verbum tam de terrestri, quam de maritimo itinere. Hoc confidenter reposui, tam certus veram comici manum restituisse, quam si tres Codd. adstipularentur. Mirabor tamen, ni mihi censor aliquis mutatæ absque auctoritate lectionis crimen intentet. At si quis, οἴνου παρόντος, ὄξος ἠράσθη πιεῖν, fruatur ille suo sensu. Brunck. V. Reisig. Præf. i. p. xx.

539-548. Hæc monostrophica, qualia passim habentur, velut infra 476. Plut. 637. Ran. 222. Nub. 456. seqq. Thesm. 1021. seqq. Dochmaicos, quibus clauduntur hæc, restituas, et τὸ φρόνιμος, quod post ἀρετὴ legitur, glossatoris esse, τὸ σοφὸν explicantis, ex ipsa metri ratione colliges. Sic enim scribendum illa: Αἷς ἔνι φύσις, ἔνι χάρις, ἔνι δὲ θράσος, | Ἔνι δὲ σοφὸν, ἔνι φιλόπολις ἀρετή. Fuit, cum et proxime præcedentia ad formam dochmaicorum revocanda arbitrarer; verum illa οὐδὲ—καματηρὸς cum typum pæonicorum, sicut sequentia ἐθέλω—τῶνδ' anapæsticorum, nimis manifesto præ se ferant, mutato haud ineleganter τῷ μου in με, quod versus poscit, itidemque deleto interpretamento, ex fine loci sublecto, ἀρετῆς ἕνεχ', quæ vulgo post τῶνδ' inferciuntur, dictis metra mire convenientia sic jam restituo: Οὐδὲ τὰ γόνατα κόπος ἑλεῖ με καματηρός | Ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι μετὰ τῶν- | δ', αἷς ἔνι φύσις, etc. Versibus ejusmodi pæonicis hic passim utitur, velut infra 793. 816. Ridicule φύσις, i. e. genus, prosapia, ut Soph. Trach. 370. commemoratur in hisce mulieribus. V. ad 530. Hotib. F. αἴρεσθ' ἄνω, γυναῖκες. Pors. Antea notaverat in schedis, αἴρεσθε νῦν. Dobr.

540. ἐν τῷ μέρει. V. Eurip. Or. 452. Berg. χ' ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν. Vulgo χ' ἡμεῖς τε perperam. Regii τι. Harum vocularum frequentissima permutatio viros etiam adtentiores aliquando fefellit, quod ipsi exemplo nostro ostendimus Thesm. 21.—συλλάβωμεν. Sic edi debuit nullo ad Codd. respectu, ne spondæus alienam occuparet sedem. Alibi observavi Atticum ξ librarios temere adscivisse vel neglexisse, sine certa lege. Hic, casune an consilio, recte in Regiis

[et Ms. Voss. ap. Bent.] scriptum συλλάβωμεν. BRUNCK. τί ταῖς φ. συλ. Ms. Trin. DOBR.

541-548. antistropha sunt 476-483. Antistropham Reisig. i. p. 177. sic correxit: ἐγὼ γὰρ οὐκ ἄν ποτε κάμοιμ' ἂν ὀρχουμένη, | οὐδὲ τὰ γόνατα κόπος ἑλεῖ με καματηρὸς ἄν, | ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν | ἰέναι μετὰ τῶνδέ γε τῆς ἀρετῆς | ἕνεχ', αἷς ἔνι φύσις, | ἔνι θράσος, ἔνι δὲ σοφὸν, ἔνι δὲ φιλόπολις | ἀρετὴ φρόνιμος. Vid. Reisig. i. p. 188. et 202. et comment. de ἂν partic. p. 101. 102. Herman. Elem. doctr. metr. p. 383. ἐγὼ γὰρ ἔτ' ἂν οὔποτε κάμοιμ' ἂν ὀρχουμένη, | οὔτε γόνατ' ἂν κόπος ἕλοι με καματήριος | ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι | μετὰ τῶνδ', ἀρετῆς ἕνεχ', αἷς ἔνι φύσις, | ἔνι χάρις, ἔνι θράσος, ἔνι δὲ τὸ σοφὸν, ἔνι | φιλόπολις ἀρετὴ φρόνιμος. DIND. Formam καματήριος tueri videtur Hesych. HERMANN. Æque barbarum, ac θανατήριος, esse censet Reisig. i. p. 188. DIND. Lege ἕλοι με καματηρὸς ἄν. BENT.

541. ἐγὼ γὰρ οὔποτε κάμ—οιμ' ἂν ὀρχουμένη. BENT. Iambicum senarium in vulgata lectione nemo agnoscat: ἐγὼ γὰρ οὔποτε κάμοιμ' ἂν ὀρχουμένη. Nostram lectionem exhibet Reg. A. BRUNCK. V. Reisig. i. p. 209.

542. οὔτε. Sic ambo Reg. vulgo οὐδέ [quod præfert Reisig. i. p. 188.]. Tum ἕλοι, quod nemo non reposuisset, quia pendet ab eadem particula ἂν, qua præcedens verbum κάμοιμ', præstat A. pro vulgato ἑλεῖ. BRUNCK. οὔτε Ms. Trin. DOBR.

543. ἰέναι Ms. Trin. DOBR.

543-8. Hinc supplebis et emendabis Suid. v. ἔνι. apud quem in duos articulos male divulsa leguntur, quæ in unum coalescere debebant. PORS.

544. οἷς Suid. ed. Ms. ἔνι et ἔνι χάρις om. PORS. Fo. τῶνδε φίλων vel potius μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς σφετέρης. BENT.

546. Ms. ἐνὶ θράσος, ἐνὶ σόφον [sic]. BENT. ἔνι θρ. Ms. Trin. DOBR.

549. ἀλλ' ὦ τηθῶν —καὶ μητριδίων ἀκαλήφων. Hunc locum sic invenio expositum apud grammaticos latentes in Suid. κνίδη λέγεται, ὅταν ἁπαλὴ ἐστι, ἐὰν δὲ σχῇ τὰς μητέρας, τουτέστι τὰς τῶν σπερμάτων σφαίρας, ἀκαλύφη λέγεται. ἀκαλύφας οὖν τὰς γραίας ἐκάλεσαν, ἐπειδὴ στεῤῥαὶ ἦσαν καὶ γενναῖαι. καὶ γὰρ τὸ φυτάριον δάκνει. ἐπεὶ οὖν εἶπε τηθῶν, εἶπε μητριδίων, τουτέστι τῶν ἐχουσῶν τὸ σπέρμα τῆς βοτάνης ἀκαλύφης. δάκνουσι δὲ αὗται. τοιαῦται δὲ καὶ αἱ γραῖαι. μητριδίας δὲ ἐκάλεσε τὰς ἐχούσας τὸ σπέρμα. Legendum autem χωρεῖτ' ὀργῇ, ut quidem puto, non ὀργῇ in dandi vel auferendi casu, et sic usus fuerit nomine collectivo, propterea dixit χωρεῖτε, τέγγεσθε, οὔρια θεῖτε, id est οὐριοδρομεῖτε. Sic in Vesp. fabula, quam nos nuper Latinam dedimus, aut saltem barbaram, dixit hic noster comicus ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλύφην ἀφελέσθαι. FL. CHR. Lege ἀνδρειόταται. BENT. τηθῶν ἀνδρειοτάτων. Suid. v. τήθη et Athen. libro iii. p. 90., qui locum hunc citant, habent ἀνδρειοτάτη. Sed præstat scribere numero plurali ἀνδρειόταται propter sequens χωρεῖτε. KUST. Legendum potius ἀνδρειοτάτη, aut cum Kust. ἀνδρειόταται. Porro μητρίδιον est mater in forma deminutivi, et dicuntur etiam μητρίδιαι ἀκαλήφαι urticæ, quum in iis generantur grana seminum: quo tempore maxime urunt; itaque hic etiam intelligitur asperitas quædam et mordacitas. Vesp. 888. dixit ὀργῆς ἀκαλήφην pro asperitate et vehementia iracundiæ. Est autem et ἀκαλήφη ambiguum, nam et marina est, ut sunt τήθεα, et terrestris. BERG. ἀνδρειοτάτων. Nec ἀνδρειοτάτη, nec ἀνδρειόταται hic scribendum: sed retinenda Codd. omnium lectio: subauditur nomen θυγατέρες. Utrumque substantivum suum adjectivum habet, quod multo est elegantius. Una fidelia duos parietes dealbavit Kust. ad hunc locum et ad Suid. in τήθη: sed fallitur utrobique. Corrigendi e comico Suid. Athen. et qui eum descripsit Eustath. p. 1485. l. 49. BRUNCK. Dixi ad hunc versum genitivos pendere a suppresso nomine θυγατέρες. Plena locutio occurrit apud Æsch. S. Th. 794. θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι. Est autem μητριδίων a recto μητρίδιον, non vero, ut inepte tradit Schol. a μητριδία, unde Kust. in indicem retulit μητρίδιαι ἀκαλῆφαι, quod reliquisse nollem. A μήτηρ formatur diminutivum μητρίδιον, ut a πατὴρ, πατρίδιον. ID. Recte apud grammaticos scriptum est ἀνδρειοτάτη. V. Reisig. i. p. 237. DIND. ἀνδρειοτάτη Eustath. in Od. Δ. p. 1485, 39. 154, 16. BAS. Kust. ἀκαλήφων. sic Ms. PORS. Suidæ v. τήθη sc. Ed. Med. ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαλίφρων et 550. om. καί. DOBR.

550. χωρεῖτ' ὀργῇ. Tanquam milites ad conflictum. V. Thucyd. libr. v. c. 70. ubi v. schol. BERG. νῦν οὔρια θεῖτε. V. contrarium in Eccl. 109. ID. καὶ om. Ms. τήθη. μὴ τέγγεσθ'. Suid. Ms. ut ed. (in v.) PORS.

551. ἤνπερ ὁ—. Syllaba περ producitur ob asperitatem consonantis ρ, quam sequitur vocalis aspirata, ut in illo Hom. versu Il. A. 342. τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει. Tum observa in Κυπρογένει' primam produci, quod Dawes. canonem de potestate tenuis vel aspiratæ sequente liquida labefactat. [V. Pors. præf. Hec. p. lxiii.] BRUNCK. Frustra est Brunck. dum περ syllabam produci putat ob asperitatem consonantis ῥ, quam sequitur vocalis aspirata, ut Hom. dixerit

Il. A. 342 : Τοῖς ἄλλοις· ἢ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει. Vi cæsuræ γὰρ ibi producitur. Jam Dawes. canoni adversari prosodiam τοῦ Κυπρογένεια, Brunck. quoque observavit. Legendum censeo, Ἀλλ' ἥνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χ' ἡ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη | Ἵμερον etc. Hotib. Sic hæc verba scripta excitat Elmsl. ad Eurip. Med. p. 99. 209. Bent. et Reisig. i. p. 239. scribunt, ἀλλ' ἥνπερ γ' ὁ —. Dind. L. ὅ τε γλυκύθυμος. Pors.

552. Lege ἡμῖν. Bent. μηρῶν πνεύσῃ Ms. Trin. Dobr.

553. Ms. Voss. ἐντέξῃ. Ms. Brunck. ἐντεύξῃ et Suid. in τέτανος. Bent. Quis fuerit ille Cod. Brunck., quem Bent. hic et fortasse ad finem fabulæ aliquoties in partes suas vocavit, Kust. vero sæpissime inter schol. nescio; nisi forte sit idem atque Cod. Baroc. 38. Edit. adnot. Bent. ἐντήξῃ, *instillet.* Reisk. τέτανον de tentigine nervi usurpavit et infra 846. Berg. ῥοπαλινούς. Legere malim ῥοπαλισμούς. Nam ῥόπαλον et ῥόπτρον, quod est hostorium, vel potius rutabulum, etiam ad veretrum transfertur. Sane Nævius apud Festum sic usurpavit in obscenis : *senis retritum rutabulum.* Fl. Chr. Frob. ῥοπαλινούς : lege ῥοπαλισμόν. Gry. ῥοπαλισμοὺς et Suid. in τέτανος. Bent. ῥοπαλισμοὺς ed. Kust. ἐντέξῃ. sic Suid. Ms. τερπνόν. om. Suid. ed. Ms. in τέτανος. ῥοπαλισμοὺς Suid. ed. Ms. Pors. Ed. Med. κἄτ' ἐντεύξῃ τέτανον τοῖς ἀ. καὶ ῥοπαλισμοὺς in τέτ. Vide etiam ῥοπαλίζει. Dobr.

554. Λυσιμάχας — καλεῖσθαι. Id est *pugnarum diribitrices.* Sic Pac. 993. ad Pacem dicunt. Berg.

555. Χο. Ανδ. Γερ. τί ποιοῦσας Ms. Trin. (Sed v. not. ad supra 200.) Dobr.

556. νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην. Hic erat præfixum ΠΡ. quasi *Prob.* hæc diceret, sed delevi secutus ed. Far. ubi non est. [Assentitur Reisig. i. p. 240.] Ceterum de Paphia Venere Horat. ' O Venus Cnidi Paphique.' Berg. νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην. Verba hæc, quæ vett. edd. Lysistratæ continuant, tres Codd. alii personæ tribuunt. In Aug. lineola mutatam personam indicat : in Regiis adscriptum Προβ. Ego mulieri cuidam probabilius tribuo : ironiæ enim, quam his verbis Provisori tributis inesse ait Schol. nihil mihi subolet. Brunck.

557. V. Schol. Berg. χύτραι et λάχανα hic notant non *ollas* et *olera ;* sed fora, seu loca ubi illa venibant. Usitatissima Atticis hæc synecdoche. Eqq. 1375. τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω τἀν τῷ μύρῳ. Sic Vesp. 789. ἐν τοῖς ἰχθύσι, *in foro piscario.* Eupolis apud Pollucem ix. 47. περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα, | καὶ τὸν λιβανωτὸν, κεὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, | καὶ περὶ τὰ γέλγη. Multa exempla congessit Taylor Lect. Lysiacarum circa finem, quæ si conferas, facile mecum in opinionem venies hic scribi oportuisse, νῦν μὲν γὰρ δὴ κἀν ταῖσι χύτραις κἀν τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως. Brunck. Reisig. i. p. 242. scribendum arbitratur, κἀν ταῖσι χύτραῖς καὶ τοῖς —. Dind. λαχάνοις Ms. Trin. Dobr.

558. ὥσπερ Κορύβαντες. His etiam nomen est a galeis, quibus armati. κόρυς, *galea.* Berg.

559. καὶ μὴν τόγε —. Typothetæ errore μὲν expressum fuit. Illud est in libris omnibus, etiam scriptis, ut et esse debet. Brunck. τὸ πρ. Ms. Trin. Dobr.

560. Γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον in Acharn. 1124. Berg. ὠνεῖται. Ms. ὠνῆται. Bent. Sic Ms. Trin. Dobr.

561. φυλαρχοῦντ' ἴδον ἔφιππον. Primum lego φυλάρχοντ' εἶδον ἐφ' ἵππου, deinde λέκιθον παρὰ γραὸς, et sic apud Suid. reperio. Est autem teste Harpocrat. Phylarchus qui e singulis tribubus imperium habet in equites illius tribus. Aristot. verbo φυλαρχεῖν usus est libr. iv. de republ. ubi male alii φιλαρχ. legerunt. Erat tamen hic φύλαρχος subditus ἱππάρχῳ. Quem autem hic vocant πῖλον, ornamen est et amictus capitis, quem κυρηβασίαν quidam, alii tiaram, nonnulli cidarin dixerunt. Fl. Chr. εἶδον ἐφ' ἵππου. Sic legunt Mss. Vat. et Voss. itemque Suid. v. λέκιθος. At priores edd. ἴδον ἔφιππον, laborante metro. Kust. Ms. ἐφ' ἵππου et Suid. in λέκιθος. Bent. Ed. Far. non ἐφ' ἵππον, sed ἐφ' ἵππου. eadem tamen male ἴδον. Apud Schol. ad Plut. 427. ubi hic versus cum sequente citatur, est εἶδον ἐφ' ἵππῳ. Berg. Προβ. νὴ Δί' Ms. Trin. Dobr. νὴ τὸν Δ. Suid. Ms. v. λέκιθος. φυλαρχ.—ἵππου Suid. Pors.

562. εἰς τὸν — παρὰ γρ. Suid. Pors.

563. ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ Brunck. ad Avv. 579. Pac. 513. et Elmsl. ad Acharn. p. 68. ἕτερος δέ γε Θρᾷξ Reisig. i. p. 243. Dind. Θρᾷξ πέλτην σείων. Thracum sunt gestamina peltæ; unde Θρῄκιον πέλταν dixit Eurip. in Erech. V. fragm. Pro σείειν autem πάλλειν dixit de pelta idem in Bac. 782. πέλτας θ' ὅσοι πάλλουσι. Berg. Tereus Thrax erat, cujus alias nota est ἀπορνίθωσις, uti et filii ejus et conjugis. Id.

564. ἐδεδίσκετο. Verbum δεδίσκομαι derivatur a δέδια, *timui.* Berg. Maltby ad Morel. Lex. Pros. p. 221. scribendum censet ἐδεδίττετο. Dind. δρυπέτεις. Matura oliva et cadiva dicitur δρυπετής. Tamen diversum etymon : nam a casu δρυπετὴς, a maturitate δρυπεπὴς, illa quasi πεπτωκυῖα, hæc quasi πέπειρος. Itaque et ῥυπετὰ et δρυπεπὰ invenias. Hoc loco Venet. ed. habebat δρυπέπεις. Sciunt omnes

nomine δρυὸς non omnem solum arborem, sed etiam fructum intelligi. Hic non pro oliva, sed pro ficu accipio. Est autem δεδίσκεσθαι terrefacere. Fl. Chr. τὰς δρυπέτεις. Sic Aug. et B. quæ sincera est scriptura. Vulgo δρυπέτεις. V. Piers. ad Mœr. p. 121. Brunck. V. Muelleri Æginetica p. 178. Dind. ἐδεδίσκετο et δρυπέτεις ut K. Ms. Trin. (sed v. not. ad 200.) Dobr.

565. Lege πῶς οὖν γε δύνασθ' ὑμεῖς παῦσαι: vel πῶς οὖν ὑμῖν δυνατόν. Ms. δύνασθαι. Bent. Vulgo legitur labefactato metro, πῶς οὖν ὑμεῖς δύνασθε παῦσαι. Emendabat Kust. πῶς οὖν ὑμῖν δυνατὸν παῦσαι. Sed ulcus soli verbo δύνασθε subest, quod glossema genuini verbi locum invasit. Scripserat comicus, πῶς οὖν ὑμεῖς ἕξετε παῦσαι. Brunck. Egregie Tyrwhit. in not. Mss. πῶς οὖν ὑμεῖς πράγματα παῦσαι τεταραγμένα πολλὰ δύνασθε; Pors. in notis Mss. penes amicum quondam et mihi condiscipulum, ὑμεῖς δυνατοί: et sic Elmsl. ad Acharn. 78. [p. 47.] Edit. adnot. Bent. Scribendnm est, πῶς οὖν ὑμεῖς δυνατοὶ —. Reisig. i. p. 243. Pors. in nota Ms. apud amicum Geo. Burges: "Kust. δυνατὸν longe discrepat ab ejusmodi formulis, ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι Plut. 782. καλὸν οἱ νόμοι σφόδρ' εἰσί Menandr. Stob. xliv. p. 173. Grot. 277, 12. Gesn. Nec quisquam, opinor, Brunckii ἕξετε probabit. Lege δυνατοί, subaudito verbo substantivo. Eadem ellipsis, Vesp. 647. (669.) ἥτις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι, ubi metrum δύναται pateretur; similis Eq. 342. ὅτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγὼ, suppresso εἰμι. Luciano Dial. Marin. ix. 2. p. 313, 58. νεανίας γὰρ καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν, ex Mss. reddenda melior lectio δυνατός." Olim in ed. Porti transponebat, πράγματα παῦσαι τ. π. δύνασθε; quod etiam Tyrwhitto placuisse prodit G. Burges. Clas. Journal, N. xxvii. p. 142. Etiam Elmsl. ad Acharn. 78. δυνατοί, Valck. δυνατοί. Dobr. Πρ. om. Tum δύνασθαι Ms. Trin. Dobr.

566. φαύλως πάνυ πῶς ἀπόδειξον. Sic in Venet. ed. nullis personis interjectis, sed sub Prob. persona continuantur, neque versum sequentem ὥσπερ κλωστὴρ Lysistrata incipit, sed chorus mulierum. Fl. Chr. καὶ om. Ms. Trin. Dobr.

567. κλωστήρ. V. Schol. Berg. κλωστῆρ', ὅταν — Bent. et Reisig. i. p. 247. Dind.

568. ὑπενεγκοῦσαι recte exstat in vetusta ed. Reisk. ἐπενεγκοῦσαι pro ὑπενεγκοῦσαι primus edidit Kust. testimonio non addito, nec causa; eumque sequutus est Brunck. negligentior Berg. hic enim in exemplari Far. ὑπενεγκοῦσαι legi admonet: atque ita in cæteris quoque scriptum est vetustis libris typis impressis et in Rav. neque videtur mihi Kust. ratione mutasse. Reisig. i. p. 247. ἐνταυθί. Ms. (et Trin.) ἐνταυθοῖ hic et 570. Bent.

569. διαλύσαιμεν. Lego διαλύσομεν. Est autem διαλύειν quod Franci dicimus devider, vel a dividendo, vel deviduando, ut monuit etiam vir maximus et mihi colendissimus frater Jos. Scal. Quin et Nicandri interpres ξαίνειν exposuit διαλύειν, etsi putare proprie sit et κροκοδίζειν. Fl. Chr. οὕτω Ms. Trin. Dobr. διαλύσομεν ed. Kust. Pors.

572. In vetustis exemplaribus typis impressis est, κἂν ὑμῖν γ' εἴ τις γ' ἐνῆν νοῦς. Particulam γέ post τις evellit Kust. lectore non admonito. Rav. εἴ τις γ' abest. Sed verba sic sunt corrigenda: κἂν, ὑμῖν γ' εἴ τί γ' ἐνῆν νοῦς,—ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα. Reisig. i. p. 248. ὃ 'νοητοί Ms. Trin. Dobr.

573. Quamvis nolim ἐπολιτεύετο improbare, aut meam conjecturam valde urgere, tamen eam non celabo, scil. ἐπολυπεύετο· *tractarentur vobis omnia*, ut lanificium vel tela, conficerentur omnia in modum et massam unius telæ laneæ. Vulgata tamen, fateor, se potest bene tueri, *administrarentur*. Reisk. ἐκπολ. Ms. Trin. Dobr.

574. πρῶτον μὲν ἐχρῆν. Sic tres Codd. [et Ms. Voss. ap. Bent.] optime. Vulgo πρῶτα, ruente metro, quia in ἐχρῆν prior semper corripitur. Nihil magis inutile est quam Kust. emendatio reponentis πόκου. Brunck. πρῶτον Ms. Trin. Dobr. πόκον ἐν βαλᾷ. [Sic Frob.] Error manifestarius ut in voce nihili, sic in metro. Corrige βαλανείῳ. Est autem οἰσπώτη vel οἰσπάτη vel οἴσπη purgamentum ovium et stercus. Overdam possimus dicere, qua ratione bucerda, muscerda, sucerda, et similia. Ratio etymi Græca ad manum est οἰσπάτη quasi οἷος σπατίλη. Aliud esse puto οἰσύπην, de qua multa apud Erotian. habes vocum Hippocrat. doctum enarratorem. Quod autem sequitur ἐπικλίνεις, Venet. ed. habet ἐπικλινῆς, sed melius ἐπικλινεῖς, accentu in ultima, i. e. ἐπιπίπτοντας καὶ ἐπιῤῥεπεῖς εἰς κακόν. Dixit autem, ut opinor, ἐκραβδίζειν quod Plutarch. ῥάβδοις ξαίνειν τὰ σώματα, i. e. virgis cædere. Fl. Chr. Legendum est ὥσπερ πόκου. Constructio enim est: ὥσπερ ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην πόκου ἐν βαλανείῳ. Kust.

575. οἰσπώτην. Proprie est stercus ovillum ab οἶς, ovis. Berg. ἐπικλινεῖς. Id est κύπτοντας. Eq. 364. ἐξελῶ σε θύραζε κύβδα. Est autem κύβδα adverbium a κύπτειν. Id. ἐπικλινεῖς. Ms. ἐπὶ κλίνης. Bent. Sic Ms. Trin. Dobr.

576. ἀπολέσαι. Vel metrum lectionem hanc aspernatur. Quare dubitandum non est, quin præferri debeat lectio Mss. Vat. et Voss. qui habent ἀπολέξαι, i. e. *seligere*. Kust. Frob. ἀπόλεσαι : lege ἀπολέσαι vel ἀπολῦσαι: Ms. ἀπολέξαι. Bent. ἀπολέξαι e duobus Codd. a Kust. bene repositum agnoscunt etiam bini Reg. Mendosam priorum edd. lectionem ἀπολέσαι præfert Aug. At consentiunt tres Codd. in prava lectione praec. v. ἐπὶ κλίνης, quod in duabus Venet. reperio. Propius ad verum accedit Junt. ἐπικλίνεις, accentu tantum male posito. Brunck.

577. συνισταμένους. Id est συνηγόρους vel συμπεπλεγμένους, καὶ πιλοῦντας, connexos et pilatos, translatione sumta a lana. Ut enim, inquit, adhæret lana lanæ dum carminatur, deinde discernitur a pressu mutuo; sic in iis, qui magistratibus applicantur et agglutinantur, facere debetis, et compositos divellere et secernere, at mutua se benevolentia prosequantur. Fl. Chr. τοὺς πιλοῦντας. Hanc lectionem exhibent Mss. Vat. et Voss. itemque Suid. v. συνισταμένους, ubi locum hunc ex vet. Schol. explicat. At in prioribus edd. legitur τοὺς θλίβοντας, quod est alterius vocis interpretamentum. Kust. Cf. Reisig. i. p. 251. Dind. καὶ πιλοῦντας Ms. Trin. Dobr.

578. Locum hunc citat et interpretatur Suid. v. διαξῆναι. Kust. ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς. V. supra 490. Berg. διαξῆνε Ms. Trin. Dobr.

579. Ms. εὔνοιαν. Bent. [Sed hoc in libris omnibus est.] εἶτα ξαίνειν εἰς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας. Cur ἅπαντας addatur istis, non video. Itaque cum sequentibus conjungendum puto, verbis ita constructis: εἶτα ξαίνειν—εὔνοιαν, ἅπαντας καταμιγνύντας, τούς τε μετοίκους —. Reisig. i. p. 251. ἐς καλαθίσκον Brunck. tacite edidit: priores edd. habent εἰς καλαθίσκον. V. Reisig. i. p. 252. Dind. ἐς—ἐνν. Ms. Trin. Dobr.

580. τοὺς μετοίκους. Sic vocantur qui ex aliena civitate ad aliam emigrant, non ut peregrini transmeantes aut ad breve tempus habitantes. Pendebant vero quotannis duodecim drachmas, quod μετοίκιον dicebatur, proinde ut servi manumissi etiam pendebant τὸ μετοίκιον. Isæus viros drachmas duodecim (Hesych. ait decem tantum, sed τῷ τελώνῃ τριώβολον appensum), feminas sex tantum pependisse ait in oratione contra Elpagoram et Demophanem. Qui μέτοικοι id tributum non solverant, ducebantur et venibant ἐν Καρὸς αἴσῃ, ut ait Homerus, id est ut servi. Demosth. in Philipp. ait naves invehi solitos τοὺς μετοίκους, puta venalitios. Eos autem comici σκαφίας vocabant, quia in pompis scaphas ferebant. Aristoph. dixit alibi, τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγει. Nam civium pars erant, sed vilissima et ut paleæ hordeaceæ, tamen πολίτας esse negat Aristot. libro iii. Politic. Ait enim tantum κοινωνεῖν τῆς οἰκήσεως, ut et servi, neque οἴκησιν facere τὸν πολίτην. Erat autem necesse μετοίκοις νέμειν προστάτην, ut idem autumat Aristot. et postea censet Harpocr. id est civem Atheniensem, cujus auctoritate niterentur ipsi inquilini. Est autem hic versus mutilus, sic fortasse restaurandus: τούς τε μετοίκους, κεἴ τις ξένος ἦεν ἐφ'. Fl. Chr. V. not. ad supra 200. Dobr. ἤ φίλος ὑμῖν. Sic recte Mss. Vat. et Voss. At in prioribus edd. pessime legitur, ἢ 'φ' ὑμῖν : pro quo Fl. Chr. legendum conjiciebat, ἦεν ἐφ' ὑμῖν. Kust. Lege ἐστὶν ἐφ' ὑμῖν. Ms. ἢ φίλος ὑμῖν. Bent. τούς τε. Kust.

582. Particulam γε Brunck. reposuit, vel conjectura ductus, vel Codd. admonitus, pro τε, quod in prioribus exemplaribus legitur typis impressis, et Ms. Rav. Reisig. i. p. 253. τάς γε Ms. Trin. Dobr.

583. ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται. Ita primus explevit metrum Kust. In superioribus exemplaribus omissus est articulus, idemque abest in Rav. Dicit autem Lysistrata, colonias Atheniensium quorundam instar esse glomerum, quæ ita sint disposita, ut seorsim ac separatim unumquodque jaceat. Ergo ineptus in hac re articulus est. Scribo: ὥσπερ γε κατάγματα κεῖται, | χωρὶς ἕκαστον. Reisig. i. p. 257.

586. Av. 712. εἶτα δ' Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν. Ceterum prosopopœia est et allegoria, quum dicit populo texendam esse lænam; intelliguntur autem commoda eventura, si res publica bene ordinetur. Berg.

587. ῥαβδίζειν. V. 576. ubi Lysistrata dicebat, ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηρούς. quasi dicat οὐ δεινὸν ταύτας λέγειν περὶ τοῦ ῥαβδίζειν; Potest etiam ῥαβδίζειν pro *recitare* accipi et *garrire*, per metaphoram a rhapsodis, qui etiam ῥαβδῳδοὶ sunt dicti, quia ῥάβδους, *virgas*, manu tenentes recitabant carmina Homeri. Quia vero isti rhapsodi plerumque erant nugaces, ῥαψῳδία sumitur pro φλυαρία, quæ vox significat futilem garrulitatem. Berg. V. Reisig. præf. ad Nub. xxvi. τολυπεύειν. Lana pura puta est ἔριον τολυπευτόν. Nam τολύπη est ἐργασία, et τολυπεύειν ἐργάζεσθαι. Sic autem dixit Hom. Od. Δ. πόλεμον τολύπευσε, quod facit ad hunc locum, quia lanam bello comparat, neque frustra dixerat ῥαβδίζειν; virgis enim pavibant lanas, ut sordes deponerent, unde paveratæ vestes. Quod vero ait πλεῖν ἤ

δειπλοῦν, solens et suo more hac voce utitur pro πλέον. Fl. Chr. τολυπεύειν. Habet verbum τολυπεύειν hic duplicem sensum: primo λέγειν περὶ τολύπης: deinde ἐργάζεσθαι, ἐπιτελεῖν, ut Hesych. exponit. Eurip. Rhes. 744. τοῖς Θρῃξὶν πένθος τολυπεύσας. Berg.

588. Lege λακκατάρατε. Phot. in Lex. λακκατάρατοι, οἱ ἄγαν κατάρατοι καὶ λακκαταπύγων, ἄγαν καταπυγών. V. Acharn. 664. [et Commentar. p. 177.] Bent.

589. μὲν τεκ. Ms. Trin. Dobr.

590. κἀκπέμψασαι. Innuit cladem Siculam, in qua ὁπλιτῶν periit maximus numerus, unde fletus et ejulatus matribus, quæ Athenis erant, de qua volebat quiritare Lysistrata, nisi Probulus ejus clamores compescuisset, in quo videtur eximium poetæ artificium, ne populum doloris sui admoneret, et pro risu lacrymas cieret. Thucyd. initio libr. viii. ἅμα μὲν γὰρ στερόμενοι καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος καὶ ἡ πόλις ὁπλιτῶν τε πολλῶν καὶ ἱππέων. Palmer. κἀκμεμ. Ms. Trin. Dobr.

592. Gry. στρατιᾶς. Bent. διὰ τὰς στρατιάς. Sic A. recte: minio superscriptum ει, sive sit interpretatio, sive emendatio, sive varia lectio. Aug. ut veteres edd. omnes στρατειὰς, accentu genuinæ vocis indicium dante, quod observavit Orvil. ad Charit. p. 540. Edd. recentiores στρατείας. Ammon. στρατεία, ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· στρατιὰ, συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει. Postremam observationem confirmat Phot. in Lex. Ruhnkenio laudatus ad Tim. p. 171. στρατιὰν, συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν, οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσι, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στράτευσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Parum interest fueritne Aristoph. quem testem advocat, comicus noster, an grammaticus. Priorem certum est promiscue hoc vocabulo usum fuisse. In impressis etiam Acharn. 251. 1143. Eq. 587. στρατιὰ legitur pro στρατεία. Sequitur καὶ θἠμέτερον μὲν ἐᾶτε, ut recte legit Berg. vulgo κᾆθ' ἡμέτερον mendose. Articulus omnino requiritur, ut significari possit, quod sententia fert: *quod ad rem nostram spectat, illud quidem mittite.* Brunck. V. Reisig. i. p. 210. κᾆθ' ἡμέτερον μὲν ἐᾶτε. Pro κᾆτα ἡμέτερον, hoc autem pro καὶ εἶτα ἡμέτερον. Sed illa scriptura vitiosa est; legendum enim καὶ θ' ἡμέτερον, id est καὶ τὸ ἡμέτερον. Similiter autem occurrit istud ἡμέτερον Eccl. 619. τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τίν' ἔχει. Berg.

593. περὶ τῶν δὲ κορῶν. Perperam vulgo τῶνδε. Brunck. τῶν δὲ Ms. Trin. Dobr.

594. Ms. κἄνδρες. Bent. οὔκουν κἄνδρες—id est καὶ ἄνδρες. Sic duo Reg. optime. Vulgo οὔκουν γ' ἄνδρες. Brunck. Sed de utroque dubito: articulum enim desidero: nam generatim de viris loquitur: neque abesse καὶ potest: ideoque scriptum οὔκουν χἄνδρες ab auctore puto. Reisig. i. p. 258. οὐκ οὖν κἄνδρες γιγνώσκουσι Ms. Trin. Dobr.

595. ὁ μὲν γὰρ ἥκων. Lego, ut numeri constent sibi, ὁ γὰρ ἥκων μὲν, deinde οὐδεὶς ἐθέλει, non θέλει. Valet autem hic ὀττευομένη idem ac μαντευομένη et κληδονιζομένη. Fl. Chr. Salmas. vult ὁ μὲν ἄρ' ἥκων. V. Epist. Sarravii p. 192. ed. Burmann. ubi locus hic totus explicatur, et in specie verbum ὀττεύεσθαι. Reisk. ὁ γὰρ ἥκων μέν. Sic duæ minores edd. Batav. e Fl. ut videtur, emendatione, quam stulte contemsit Kust., qui priorum edd. mendosam revocavit lectionem, ὁ μὲν γὰρ ἥκων. At in duobus Reg. legitur, quod nunc primum, serius quam oportuit, animadverto, ὁ μὲν ἥκων γάρ. [Hoc probat Schæf. Mel. Crit. p. 76.] Iidem v. seq. habent κἂν τούτου. Perperam vett. edd. contra metri et constructionis legem habent τοῦτο. Illud Kust. e Bat. adsumsit, quas etiam in præc. versus lectione sequi debebat. Brunck. Ms. ὁ μὲν ἥκων γάρ. Al. ὁ γὰρ ἥκων μέν. Bent. ἥκων γὰρ Ms. Trin. Dobr.

596. Frob. τοῦτο. Scal. τούτου et Ms. Bent. τούτου ed. Kust. Pors.

597. Frob. θέλει. Ms. (et Kust.) ἐθέλει. Bent. ὀττευομένη. Attice pro ὀσσευομένη ab ὄσσα, quod Hesych. exponit κληδὼν καὶ φήμη. Puellæ autem nupturientes ad hæc maxime attendunt; cupiunt enim scire, quando tandem sit venturus aliquis procus, et quis ille sit futurus. Berg.

598-608. Hæc Reisig. i. p. 259. sic corrigit: (στροφή.) Προβ. ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς— | Λυσιστρ. σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις; | χωρεῖν ἔστιν· σορὸν ὠνήσει. | μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω. | λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι. | (ἀντιστροφή.) Γυνὴ α'. καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ. | Γυνὴ β'. καὶ τουτονγὶ λαβὲ τὸν στέφανον. | Λυσιστρ. τοῦ δῆτα δέει; τί ποθεῖς; χωρεῖν | ἔστ' εἰς τὴν ναῦν, ὁ Χάρων σε καλεῖ· | σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.

598. ἀλλ' ὅστις ἐστὶ στ. Lego ἀλλ' ὅστις ἔτι στ., non ἐστί. Sed et notandum in Venet. ed. appositam esse interrogationis notam post δυνατός. Legerem etiam τί παθὼν, non μαθὼν, et interrogative pronunciarem. Sicque memini in epigrammatum florilegio dictum a Nicarcho aut alio, μή τι πέπονθ' Ἀΐδης de longævo nimis homine. Fl. Chr. Quod τί παθὼν scribendum censet, fallitur. V. Reisig. i. p. 259. Dind. ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι—.

Regulare est systema anapæsticum a 484. usque ad 607. quod rite clauditur dimetris, quorum ultimus parœmiacus est præcedente basi. Hoc nulli editorum suboluisse videtur, qui tot versus, quorum soluta metra, silentio præterierunt. Hic mendose vulgo legitur ὅστις ἐστὶ—. Brunck. ἐστι Ms. Trin. Dobr.

599. Lege ΧΟ. ΓΥ. at Ms. ΛΥΣ. Bent. σὺ δὲ δὴ etc. Tu vero senex, qui non es στῦσαι δυνατὸς, cur non moreris? Quasi nullus sit usus virorum, qui non arrigunt. Berg. Λυσ. σὺ δέ τοι τί (τοι t. et sch.) Ms. Trin. Dobr. In Regiis persona huic versui præfixa Lysistratæ, non, ut vulgo, alius mulieris. Habent autem illi etiam τί μαθών. Sed legendum est omnino τί παθών. Ut Nub. 402. Pac. 701. Bene monentibus Fl. et Scal. obsequi debueram. Frequentissima est Luciano formula illa τί παθὼν, cujus idiotismum explicatum videbis in nota ad Vig. p. 230. Brunck. τί μαθών. Hoc Atticum est et idem fere significat quod τί παθών. Ælian. epist. 14. τί γὰρ καὶ μαθὼν εἰμὶ ἄνθρωπος; Eupolis apud Stob. Serm. iv. τί μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς; *cur peregrinos poetas dicitis sapientes?* V. ad Plut. 909. Berg.

600. χωρίον ἐστὶ σορόν. In ed. Venet. legitur καίριον et δὴ μάσσω, non δημάζω. Est autem τὸ ὠνήσει pro ὠνήσεις, nisi mavis ὠνῆσαι, ut sit: tempus est emere sandapilam, ego quidem pinso tibi μελιττοῦταν. Est autem epitheton τῶν ναστῶν. Et sic vocatur μᾶζα μέλιτι δευομένη (propterea ait μάσσω), quam mortuis dabant, ut Cerbero ferrent (vocavit Maro offam melle saporatam) et obolum ut portitori Charonti et coronam, ut qui vitæ bonum certamen vicerint. Sunt qui apud Virg. soporatam offam legant, frustra, si me audiunt. Nullus enim in melle sopor, et quamvis soporatus ab offa fuerit triceps ille canis, factum est propter medicatas fruges et papaver aspersum. Fl. Chr. Ed. Far. καίριον, quod magis placet: χωρίον autem potest esse *locus sepulturæ*. Berg. Vulgo legitur absque ullo sensu, χωρίον ἐστί· σορὸν ὠνήσει. Ad metrum saltem oportuisset ἐστίν. Reposui e mera conjectura; nam nihil hic juvant Codd. καίριος ἐσσί γε. Nemo autem ad poeticam formam offendat, et credat ejusmodi verba Atticam scenam respuisse. En fidejussorem Eurip. Hel. 1250. πιστὴ γὰρ ἐσσὶ σῷ πόσει, φεύγουσά με. Edd. Venet. habent καίριόν ἐστι: nescio unde, sed propius ad meam emendationem. Cf. quæ notavi ad Eurip. Or. 446. Brunck. Recte Matthiæ et Elmsl. ad Acharn. p. 209. habent εἰ σύ. pro ἐσσί. Dind. Lege ὥριόν ἐστιν: ὠνήσει, *emes*. Scal. χωρίον vel καίριόν ἐστιν σορὸν ὠνῆσαι. Bent. Quod antiquis libris vulgatum est, χωρίον ἐστί, id quo valeat, neque ego perspicio, et doctissmi quique se negant intelligere. Nihil enim afferret, qui interpretaretur, *est locus aliquis commodus, quo tu possis abire:* quæ si modo vera esset sententia, ita est involuta verbis, ut Atticum poetam in summa versatum esse credas orationis jejunitate atque inopia dicendi, et exilem potius et infantem, quam copiosum ac disertum habeamus. Indocte autem Brunck. qui καίριος ἐσσί γε correctionem vitii esse voluit.—Et tamen ille Dan. Wyttenb. videtur approbationem movisse in Biblioth. Crit. [Part. viii. p. 43.], quem eundem tamen conjecturam proposuisse memini, ὥριον ἔστιν scripsisse Aristoph. in qua re imitatus est Scal. χ' ὥριον. Quod autem in exemplaribus Venet. et Wech. legitur, καίριόν ἐστι, id ipsum a correctore aliquo inventum est, qui quum vitium insitum istis sentiret, Attici tamen sermonis parum esset peritus. Mihi autem cæterorum strophæ atque antistrophæ versuum colorem intuenti, verissimum videtur, quod scripsi sane quam exigua litterarum immutatione, χωρεῖν ἔστιν: quæ loquendi ratio itidem usurpatur in antistropha. Confirmatur enim illud illustraturque Plut. 278., ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα σου δικάζειν. | σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσιν.— Præterea idem significatus vocabuli χωρεῖν a scriptore quodam usurpatur apud Suid. vol. iii. p. 681. V. χωρεῖν: ἀλλὰ χωρεῖν καὶ συναποθνήσκειν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πραγμάτων. Reisig. i. p. 260. 261. 262. Elmsl. ad Acharn. p. 209. scribendum videtur, χοιρίον ἔσται. Coll. Pac. 374. Dind. σορὸν ὠνήσει. V. Acharn. 691. ὠνήσει est Attice pro ὠνήσῃ. Berg. ὤνησαι. Reisk.

601. μελιττοῦταν. Hanc Virg. vocat *offam melle saporatam*. Et dabatur mortuis, ut Cerberus ea placaretur. Berg. Lege μελιτοῦτταν. Ms. δὴ μάξω. Bent. μελιτοῦτταν. Vulgo ἀμέτρως et barbare μελιττοῦταν. Frequens in hac voce librariorum lapsus. Forma contracta est ex μελιτόεσσα, ut οἰνοῦττα ex οἰνόεσσα. Postremum hoc unicum est istius generis quod in vulgatis libris emendate excusum sit, Pl. 1121. V. ad Nub. 507. et Avv. 567. Brunck. Junt. exemplaris, utriusque Basil. et Brub. μάζω emendavit Fl. Chr. In Wech. et Venet. est μάσσω. Fortasse μάττω verum est. Sed quid quæris? De scriptura μάξω teste utimur Schol. γράφεται· καὶ δὴ μάξω.— Οἷον· οὕτω μάξω μελιτοῦτταν. Jam quænam illa sit μελιτοῦττα, audi, quæso. μᾶζα, inquit Fl., μέλιτι δευομένη, vel δεδευμένη. Hoc scimus omnes,

et notum est ex Hesych. At scilicet talem placentam Lysistrata porrigit Probulo. Nimirum stercus ei per os impingit. Hæc est illa mellita placenta: σκῶρ μεμαγμένον Carionis in Plut. 305. maza illa, qua vescitur cantharus in Pace, de qua ipsum illud μάττειν dicitur v. 14. Ejusdem generis placentas aliquot altera Probulo mulier objicit versu, καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ: neque illa videtur ad ταινίας alludere. Ita autem merdis ore fœdum atque inquinatum, et toto corpore madefactum, ἀντὶ ταινιῶν ὕδατι ἐστεφανωμένον, vel, ut ait Schol. βεβρεγμένον, quanto cum risu spectatorum abiisse de scena putamus Probulum conquerentem: εἶτ' οὐχὶ — — ὡς ἔχω. Reisig. i. p. 262. καὶ δὴ μάζω ed. Kust. probantibus Schol. et Ruhnk. ad Tim. p. 5. Lege vero μελιτοῦτταν. Pors.

602. στεφάνωσαι. Mortui coronabantur, ut qui vitæ certamen vicissent, ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοι, ut loquitur Schol. Nam, ut Eurip. dicit in Suppl. 550. πάλαισμα ἡμῶν ὁ βίος. Ceterum in Eccl. 1027. adolescens, qui vetulam cavillatur, tanquam morti maturam, dicit ad eam ταινίωσαι pro στεφάνωσαι. V. ibi notam. Berg.

603-4. Hi versus, qui in vulgatis eidem ac superiores tribuuntur personæ, singuli singulis mulieribus tributi in Regiis, quod actionem scenæ et vividiorem et lepidiorem reddit. In altero τουτονὶ perperam vulgo, labante versu, legitur. Brunck. καὶ ταυτασί. F. καὶ τουτουσὶ, nempe obolos Charonti debitos. V. ad Ran. Reisk. Malim ταυτασγί. Elmsl. ad Acharn. p. 208. Ἄλλη. καὶ ταυτασὶ Ms. Trin. Dobr.

604. τουτονγὶ scribi malunt Elmsl. l. l. et Reisig. i. p. 263. τοῦτον δὴ Bent. Dind. In schedis, καὶ τοῦτόν σοι. et alia tentat. Dobr. Ἑτέρ. καὶ τ. Ms. Trin. Dobr.

605. τοῦ δέοι. Lege ut in Venet. ed., τοῦ δέῃ; τί ποθεῖς, suntque isti anapæstici versus, et postremus σὺ δὲ κωλύεις coronis anapæstica hac nota claudenda >. Fl. Chr. τοῦ δέει. Attice pro τίνος δέῃ. In ed. Far. pro δέει est δέῃ ex communi dialecto. Vult autem dicere omnia parata jam esse ad mortem seni. Berg. Lege τοῦ δεῖ. Bent. τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει ἐς ναῦν. Hic versus in duas lineas; non enim adeo ineptus sum, ut versus eas appellem; vulgo discerptus est ad hunc modum: τοῦ δέει; τι ποθεῖς; | χώρει εἰς τὴν ναῦν. Teterrimam labem Codd. meis antiquiorem, qui nihil variant, nisi quod pro δέει A. habet δέῃ, sustuli, reconcinnato anapæstico dimetro. Scriptum fuit olim τί σε δεῖ, cujus in locum glossema se intrusit τοῦ δέει. Verbum δεῖ cum accusativo personæ construitur, qua de re videndus Valck. ad Hippol. 23. quem præstantissimum virum agniturum arbitror hac loquendi forma non abstinuisse Aristoph. Dubitationi locus esset, si unicum hoc ex mea emendatione proferretur exemplum. Sed en alterum: Conc. 298. ὡς ἂν χειροτονῶμεν | ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας. Exemplis ex Eurip. enotatis addantur ista: Herc. Fur. 1173. ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον, | ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς, ἢ ξυμμάχων. Ion. 1028. ὦ φιλτάτη παῖ, πάντ' ἔχεις, ὅσων σε δεῖ. Brunck. Censor ed. Brunck. in Biblioth. f. alte Litter. u. Kunst i. p. 153. conjicit τοῦ δέῃ (sic). "Vulgo legitur, τοῦ δέει; τί ποθεῖς; χώρει εἰς τὴν ναῦν. Rectissime; modo [cum Bent.] scribatur, χώρει 'ς τὴν ναῦν." Meinek. in Curis Crit. in comicorum fragm. p. 13. Τοῦ δέει; τί ποθεῖς; Χώρει εἰς τὴν ναῦν. Contrahendum non est in unam syllabam τὸ δέει, ut quod a δεῖ non posset dignosci; quo tamen opus foret, si istam retineremus lectionem. Plut. 828. Μάλιστ'. Ἔπειτα τοῦ δέει; Πρὸς τὸν θεόν—; et sic passim. Haud omnino male Brunck. Τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει ἐς ναῦν, nisi quod et nimis hæc pro arbitrio, nec ferendus est hiatus in verbis χώρει ἐς ναῦν. Legendum minima mutatione, Τοῦ δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει 'ς τὴν ναῦν. Ceterum his similia leguntur Alcest. Eurip. 255. quæ παρῳδεῖ comicus. Hotib. Antiquis in libris plerisque verba in hunc modum sunt scripta: τοῦ δέει; τί ποθεῖς; | χώρει εἰς τὴν ναῦν: nam quod ex Junt. in posteriora complura irrepsit δέοι, id ex typothetæ errore ortum. In his autem verbis, etiamsi ea ad antistrophicam formam nullam essent redigenda, tria tamen comparent vitia. Primum enim τοῦ δέει non efficit anapæstum, deinde χώρει εἰς hiat: quæ tollenda sunt: postremo non satis copulatur apte oratio cum superiore, nec placet admodum ista præfracta et aspera colloquendi ratio. Hoc si tollis, facile verba τοῦ δέει anapæsticis numeris accommodare: tum hiatum si correxeris, continuo proveniet antistropha. Quamobrem, quum ad sententiam priori annectendam particula aliqua desideretur, quæ concludat sermonem, valde probabile est τοῦ δῆτα δέει scribere; præsertim quum particula hæc insequentibus vocibus absorpta videatur: nam in exemplaribus Venet. Wech. et Ms. A. δέῃ positum est pro δέει, ut simillimi inter se litterarum sint ductus δηταδεηπι.—Jam vero, quoniam hiatum istiusmodi, ut vitiosum, fugerunt poetæ Atticorum scenici, scribo, χωρεῖν ἔστ' εἰς τὴν ναῦν—. Reisig. i. p. 263. 264. δέει ed. Kust. Pors. Suprasc. Ἑτέρα. τίνος δέῃ Ms. Trin. Dobr. Apud Eurip. Alcest. 254. Alcestis moriens dicit, Χάρων μ' ἤδη καλεῖ. τί μέλλεις; ἐπείγου. σὺ

κατείργεις, τάδ' ἕτοιμα. Apud Soph. Œd. Tyr. 1624. aut 1699. ad Œdipum, cui vitæ terminus instabat, vox dei alicujus: ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται. Berg.

607. Acharn. 1087. δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι. Berg.

609. V. not. ad supra 200. Dobr.

610. ὡς ἔχω. Schol. βεβρεγμένος. Nam supra 383. et 387. viros aqua perfundebant. Forte etiam coronam mortuorum intelligit, quam seni imponebat paulo ante mulier. Berg.

611. ὅτι οὐχί. Sic bene Aug. Observes velim apud Aristoph. ι nuspiam elidi in ὅτι, non magis quam in περί. Nub. 1223. ὅτι ἐς δύ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος; non ὅτ' ἐς, quod ambiguum fuisset, quum posset accipi pro ὅτε ἐς. Thesm. 275. μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν. non ὅθ' ἡ—. Ad eundem modum scribo adstipulantibus Codd. Ran. 922. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω. 1386. ὅτι εἰσέθηκε. Eq. 101. ὅτι οὐκ ἐλήφθην. Acharn. 516. ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω. Et sic in omnibus locis, ubi vulgo facta elisio. Brunck. οὐχὶ προυθέμεσθά σε. Respicit, ut puto, ad ea de quibus Suid. περὶ προθεσμίας, qui mortis est terminus, nisi si προθέσθαι sit mortuum collocare, et, ut ait Persius, iii. rigidos calces in portam extendere. Fl. Chr. V. Eurip. Phœn. 1329. Berg.

612. Ms. σοὶ πρῷ πάνυ Ἥξει: al. ἥξει. Bent. Legitur vulgo, ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν πρωῒ πάνυ. Mendosissime. πρωῒ dissyllabum non agnoscit Atticus sermo, nec semel quidem apud comicum occurrit, qui etiamsi eo usus fuisset, neutiquam tamen ultimam produxisset. Excidit pronomen ad sensum maxime necessarium, quod e Reg. Codd. repono: ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῴ πάνυ. Tres Codd. γοῦν una voce exhibent. De Attico πρῴ v. doctissimum Ruhnk. ad Tim. p. 160. et quæ notavi paucula ad Æsch. Prom. 702. ubi dubium non est, quin reponendum sit πρῴ γε στενάζεις. In A. emendate scriptum ΠΡΩ῝ι, ι ductu minore ad latus posito. In B. mendose πνωῒ pro πρωῒ, quomodo scribere solebant imperiti librarii, tametsi metri scansio monosyllabum requireret. Et ea est ratio, cur in Platonis Codd. semper πρωῒ occurrat, licet certum sit illum pro dialecti suæ more adverbium hoc semper una syllaba extulisse. Vera hujus vocabuli, ut et aliorum multorum pronuntiatio, e solis poetis cognosci potest, ad quorum normam eorumdem vocabulorum scriptura in metro solutis auctoribus reformanda est, quod meminisse velim futurum Platonis editorem. Brunck. σοι πρωῒ Ms. Trin. Dobr. Cum πρῷ sit monosyllabon, lego, σοὶ πρῷ, advenient tibi. Pors.

613. ἥξει παρ' ἡμῶν. Melius ἥξει, ut et Venet. habet ed. Deinde lego τὰ τρί' ἐσκευασμένα, non autem τὰ τρίτ'. Nam τὰ τρία τῶν εἰς θάνατον intelligit, quia morte damnatis tria proponebant, gladium, laqueum, et cicutam. Quis non malit τὰ τρία Στησιχόρου. Fl. Chr. F. τὰ πρὶν ἐσκ—. Saltim fateri cogor me vulgatam non intelligere, etiamsi fortassis recte habeat. Quid si τὰ θρῖα, et hoc comice atque plebeie dixerit, pro ἐντάφια, amictum feralem. Cf. 664. ubi ἐντετριῶσθαι usurpatur pro indutus esse vestibus. Reisk. τὰ τρίτα. Sunt inferiæ tertio a sepultura die inferri solitæ, uti ἔννατα quæ nono inferebantur die. Berg. V. Wolf. Analecta iv. p. 551. Dind. Vulgo legitur, ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐσκευασμένα, mendose, quia τὰ ante literas τρ male et contra artem producitur. Reg. uterque recte ἐπεσκευασμένα. Vide notam ad 408. Brunck. ἐπεσκ. τ. Ms. Trin Dobr. ἐπεσκευασμένα Schol. recte. Pors.

614. στρ. α'. 638. ἀντιστρ. α'. Bent. V. supra 424. et Av. 639. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί', etc. Berg.

615. ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνθρωποι. Id est ἐπιχειρήσωμεν. Puto autem meliorem Suid. lectionem ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τουτῳὶ τῷ πράγματι, ut sit senarius versus, qualis erit sequens, si demas ταδὶ non necessarium. Nam τὸ δοκεῖ refertur ad τὸ πρᾶγμα. Fl. Chr: ἐπαποδυόμεθα. Metaphora a luctatoribus, qui nudi certabant. Lucian. ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Æl. V. H. libr. xii. c. 1. πρὸς τὸν πότον ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. Berg. Vulgo legitur, ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνθρωποι, τουτῳῒ τῷ πράγματι. Istud ἄνθρωποι metri ratio facessere jubet, quod alias per se ineptissimum est. Duo Reg. [et Ms. Voss. ap. Bent.] dant ἄνδρες, quod etiam sine Codd. proclive erat reponere. Brunck. ἄνδρες Ms. Trin. Dobr. ἄνθρωποι. L. ἄνδρες, vel ὦ ἄνδρες. Vocem om. Suid. ed. Ms. ἐπαποδυώμεθα. Pors. V. Præf. Hec. p. lviii. Opusc. p. xciv. Dobr.

616. ἤδη γὰρ ὄζειν γε ταδὶ μειζόνων καὶ πλειόνων. Sic Reg. ambo, nisi quod A. ὄζει habet: alter vero γε omittit. Vulgo ἤδη γὰρ ὄζειν ταδὶ πλειόνων καὶ μειζόνων. Harum lectionum neutra sana est. Scribendum: ἤδη γὰρ ὄζειν πλειόνων καὶ μειζόνων | πραγμάτων ταδὶ δοκεῖ μοι. Prior versus senarius est iambicus: alter dimeter trochaicus. Sic olim emendaveram et scripseram in priore meo apographo, quod, tametsi retinendum erat, stolida nescio qua veterum librorum reverentia præpeditus in textu non reposui, et nunc ma-

nifesto video fuisse reponendum. Brunck. Strophica esse hæc, prætervidens Brunck. frustra turbat. Dochmaici hic et sequens: Ἤδη γὰρ ὄζειν γε ταδὶ μειζόνων | Καὶ πλειόνων πραγμάτων μοι δοκεῖ. Γε duorum Brunck. Reg. elegans est et retinendum. Hotib. Deleto γε scribendum, ἤδη γὰρ ὄζειν ταδὶ μειζόνων καὶ πλειόνων. et sic Elmsl. quoque ad Acharn. p. 294. Respondet versus 638. Dind. μει. κ. π. Ms. Trin. Dobr. ταδί. Sic Suid. Ms. et μεγίστων pro μειζόνων. Pors. In v. ὄζειν scil. ubi ed. Med. τὰ διὰ πλ. καὶ μεγίστων. Dobr.

618. τῆς Ἱππίου τυραννίδος. Quasi tyrannidem affectent, quam obtinuit Athenis Hippias Pisistrati filius. Sed cur Hippiæ meminit præcipue et non alius alicujus tyranni? Schol. dicit, εἰκότως τοῦ Ἱππίου μόνου ἐμνημόνευσεν, πρεσβύτατος γὰρ ἦν οὗτος τῶν ἄλλων, Pisistrati filiorum nempe; de iis enim loquitur Schol. Propter *ætatem* inquit. Quasi vero Pisistratus, qui inchoavit tyrannidem, non fuerit senior filio suo. Non hæc est ergo causa. Alludit enim comicus ad ἵππον, qui κέλης dicitur, unde κελητίζειν obscœno sensu. V. Vesp. 497. κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς etc. ubi v. not. Eodem sensu hic in Lys. 678. dicit ἱππικώτατον γ ρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή. Berg.

619. Hic versus et tres sequentes dimetri sunt pæonici. Brunck.

622. ἄνδρες ἐκ Κλεισθένους. Clisthenes erat γυναικώδης, solebatque ferre κερκίδα, ut dixit Soph. cujus versus luculentos habes apud Suid. Is rasa semper apparebat barba, ut junior videretur. Proverbium hinc est *Clisthene intemperantior* vel *Clisthenem video*. Itaque quod ait hic δόλῳ, eo pertinet, quasi rasi essent ut Clisthenes. V. Suid. ποῖ γῆς ἀποδημεῖς. Fl. Chr. Meminit hujus, quia erat γυναικώδης, ut dicit Schol. V. Eccl. 580. et sqq. Berg. κλεισθήνους Ms. Trin. Dobr. ἐκ Κλεισθένους. Mss. Vat. et Voss. rectius ἐς Κλεισθένους, i. e. *in domum Clisthenis*. Kust.

624-5. Duo hic versus videntur mihi dimetri trochaici, etsi primi pes primus. Sed illud ἐγὼ, quod in fine est alterius, tanquam glossema videtur tollendum. Fl. Chr. τὰ χρήματα. V. Schol. Berg. Hi versus sic disponendi sunt: καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν, τόν τε μισθὸν, | ἔνθεν ἔζων, ἐγώ. Secundus est dimeter pæonicus, in quo non debebat Brunck. ἐγὼ delere. Herm. de metris p. 358. καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν | τόν τε μισθὸν, | ἔνθεν ἔζων ἐγώ. Sic metra hujus loci describi debent, quæ non satis accurate digessi in libro de metris. Id. de emend. rat. Gr. Gr. p. 316.

625. τόν τε μισθὸν ἔνθεν ἔζων. Cave credas casu aut typothetæ negligentia omissam fuisse vocem ἐγὼ, quam in fine hujus versus addunt edd. omnes, agnoscuntque Codd. A mala manu est, ex inutili et inepta glossa orta. Versus hic dimeter est trochaicus, ut præcedens. Brunck. ἔζω ἐγώ (sic) Ms. Trin. Dobr.

628. Versum hunc et sequentem adducit Suid. v. διαλλάττειν. Kust. In διαλλάττειν subintell. τὴν ἔχθραν aut τὸ μῖσος. Reisk. πρὸς hic adverbii vicem fungitur, nec construitur cum ἡμᾶς: idem est ac προσέτι. Ordo est: καὶ πρὸς διαλλάττειν ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς: *et insuper*. Sic in Æsch. Prom. 937. ὅπερ τελεῖται, πρὸς δ', ἃ βούλομαι, λέγω. Cf. Ran. 415. 611. Eq. 578. Brunck.

629. Ms. οἷσιν οὐδὲν πιστόν. Bent. οἷσι πιστὸν οὐδέν. De Lacedæmoniorum perfidia v. Acharn. 307. λύκῳ κεχηνότι. Proverbium est λύκος χανὼν, de quo Erasmus in *Lupus hiat*. Berg. οὐδὲν πισ. Ms. Trin. Dobr.

630. ἐπεὶ τυραννίδι. Legendum ἐπὶ et contra in sequenti versu ἐπεὶ φυλάξομαι, non ἐπί. Tum vero τυραννεύουσ', non τυραννεύσουσιν. Fl. Chr. Ms. om. ἡμῖν et habet ἐπὶ cum Gry. pro ἐπεί. Bent. Om. ἡμῖν Ms. Trin. Dobr. Lege ταῦθ' ex Schol. Pors.

631. Eurip. in Herc. 258. ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ σὺ δεσπόσεις χαίρων ποτέ. Berg. Lege τυραννεύσουσ' ἐπεὶ ut Ms. Bent.

632. Vide Suid. v. φορήσω et v. ἐν μύρτου κλαδὶ, ubi locum hunc citat et explicat. Kust. ἐν μύρτου κλαδί. Exstant versus antiqui, puto scolion fuisse, metro Phaleucio ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω etc. Sed arbitror hos senes alludere ad feminarum libidinem. Nam μύρτος pudendum muliebre sæpe vocatur ab isto præsertim comico. Lego autem post Ἀριστογείτονι, non Ἀριστόγειτον, ut in Venet. ed. Utuntur vero Attici ut et Plato τῷ ἑξῆς in dativo, ut hic ἑξῆς Ἀριστογείτονι. Fl. Chr. Scolion hoc erat in conviviis cantari solitum et recitatur ab Athen. p. 695. ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμόδιος κἀριστογείτων, ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην. ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν. His tota illa historia recte et breviter continetur. V. 1004. Berg. Alludit ad notissimum scolion, quod in minore nostra Anacreontis ed. legitur p. 83. τοῦ μύρτου, eo sensu quo usurpat hoc nomen infra 1004. Lacedæmonius cadu-

ceator, hoc equidem sum osor. Nolim tamen eos interpretes imitari, qui, ubicunque occurrit vox aliqua apud comicum, quæ ad obscœnum sensum detorqueri queat, illico aiunt eo poetam respexisse. Scio illum perquam libenter in ambiguitate vocum ludere, qui fons est ei jocorum facetissimorum: sed nihil inde haurit nisi lepidum et ingeniosum. Quod autem post Fl. commentus est Bergl. id sane insulsum est. Brunck.—σω ξί. Ms. Trin. Dobr.

633. V. Suid. v. ἀγοράσω. Kust. Ἀριστογείτονι. Columnam ejus intelligit. Berg. Lege Ἀριστογείτονι ut Gry. et Ms. Bent.

634. αὐτὸς γάρ μοι. Puto pro αὐτὸς melius legi αὔτως, nisi αὐτὸς sit pro auctore: nam et in Ran. αὐτὸς est ὁ δεσπότης et αὐτὸς ἔφα dixit Pythagoras de deo, vel αὐτοῦ lege. Fl. Chr. F. παρ' αὐτόν. γίνεται γάρ μοι πόθος, aut παρ' αὐτόν. αὖρα γάρ μοι γίνεται.—Interdum αὖρα pro *instinctu, impetu* sumitur, ut in illo Anthologiæ Constantini Cephalæ carm. 471. p. 29. ed. nostræ καί τινος αὔρῃ δαίμονος εἰς τὸν ἐὸν τύμπανον ἧκε χέρας. Timo apud Diog. Laert. p. 582. τίνος αὖραι Ἑλλάδ' ἔχουσι. Reisk. Sententia pariter ac metrum reponi suadent, vel, ut Bisetus jussit, Ὧδέ θ' ἑστήξω παρ' αὐτόν· αἴτιος γὰρ γίγνεται | Τῆς etc. vel, asyndeto usurpato, αἴτιός μοι γίγνεται etc. Aristogitonem, virum strenuum, esse sibi auctorem ait chorus colaphos anui pessimæ infligere. Hotib. αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται. Sic quidem libri omnes, sed manifesta corruptela, ob spondeum in quinta octonarii sede. Metri labem non persensisse videtur Berg. qui solius sententiæ ductu αὐτὸ suasit. Fl. meras egit nugas. Menda est in γὰρ, ratiocinativa particula, cui nullus est hic locus. Legendum αὐτὸς οὖν μοι γίγνεται. Nisi forte quis putet γὰρ subnatum esse ex ἄρ', qua gratia legere etiam possit, αὐτὸς ἄρ' ἐμοὶ γίγνεται. Quod ad sententiam adtinet, v. not. ad Nub. 1483. Brunck. αὐτὸς auctorem non posset significare. Scribendum videtur: αὐτόθι γάρ μοι γίγνεται | τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον. Herm. ad Nub. 1487. Mallem αὐτό. Berg. (Sic etiam Pors. apud Kidd. ad Dawes. p. 443. Dind.) "Al. αὐτὸ γάρ. Ms. αὐτὸς et annotat λείπει βοηθός." Bent. L. αὐτὸ γάρ. Pessime Fl. Chr. αὔτως vel αὐτοῦ. Pors. αὐτὸ jam olim ed. LB. 1624. pro v. l. Dobr. αὐτὸς ut Kust. Gl. λείπει βοηθὸς Ms. Trin. Id. De vitio metri consentiunt grammatici; de correctione dissentiunt: de qua varie periclitatus est Brunck. Herman. libro de metris p. 117. assentitur Brunckio de αὐτὸς ἄρ' ἐμοὶ—. alibi idem sensit aliter. recte enim ille ad Nub. 1487. quod αὐτὸς auctorem significare negat. Sed dudum jam aliquid certe Bergl. vidit, quem pro nimia levitate sua contempsit Brunck. Scriptum est enim ab Aristoph. ut arbitror: Ὧδέ θ' ἑστήξω παρ' αὐτὸν αὐτὸ γάρ μοι γίγνεται· *propter Aristogitonis enim statuam stanti mihi illud ipsum contingit, ut scelestæ hujus anus maxillas feriam.* Reisig. i. p. 146.

635. τοῖσι θεοῖσιν ἐχθρᾶς. Claudicabit versus. Ut rectum habeas, censeo legas τοῖς θεοῖς ἐχθρὰς vel τὰς θεοῖς etc. Fl. Chr. Frob. τοῖσι θεοῖσι: lege vel τοῖς θεοῖς vel τῆς θεοῖς, ut supra [v. 623.]. Bent. Cf. Reisig. i. p. 181. Dind. τῆς θ. P. Ms. Trin. Dobr. τῆς θεοῖς ed. Kust. Pors.

636. Hinc videtur incipiendum, non ab illis ἀλλὰ θώμεσθ', et est velut ἀντεπίρῥημα, et omnes versus fere similes, nisi quod in quibusdam claudicatur per errorem, puto, librariorum. Fl. Chr. οὐ γὰρ —ἡ τεκοῦσα γνώσεται. Forte quia non habent jam matrem tanquam valde senes. Berg. οὐ γὰρ εἰσίοντα σ' οἴκαδε· *scilicet quando domum veneris, non agnoscet mater tua te illum fuisse, qui sibi alapam inflixerit.* Admonet eum ne inscius matrem cædat, reputans aliam esse. Reisk. Lege εἰσιόντα σ'. Bent. At ea non est scriptura Bent. nisi senescentis. Edit. not. Bent.

637. Chorus vetularum commemorat commoditates, quas in juventute sua habuerit in republica Atheniensi, ex legibus et institutis civitatis. Berg. θώμεθ'— γραῖες Ms. Trin. Dobr.

641. γεγῶσ', non, ut vulgo, γεγῶσα, habent duo Reg. et recte quidem. Versus hic dimeter est pæonicus, ut et tres sequentes et 638. Brunck.

642. ἠῤῥηφόρουν. Ἀῤῥηφορία vel ἐρσηφορία sacrificia sunt, quæ a virginibus ferebantur in honorem Erses Cecropis filiæ vel deæ puta Dianæ, et dicta ἀῤῥηφορία quasi ἄῤῥητα ἐν κίσταις φερόμενα μυστήρια. Hesych. agnoscit ἐῤῥηφόρους ut hic. Menander autem comœdiam docuit titulo ἀῤῥηφόρου vel αὐλητρίδος, ut testatur Athen. apud quem mendum esse arbitror libro x. quum de panibus agit. Ait enim turundam illam, quæ νάστος dicitur, fieri solitam τοῖς ἀρνηφόροις, puto legendum ἀῤῥηφόροις. Fl. Chr. Ed. Far. ἠῤῥηφόρουν recte. Est autem vel ab ἀῤῥηφορεῖν pro ἄῤῥητα φέρειν, *mysteria gestare;* vel ab ἐῤῥηφορεῖν pro ἐρσηφορεῖν. Gestabant arcana illa sacra puellæ cistis. Berg. ἠῤῥηφόρουν. Sic emendate Aug. et A.

Perperam vulgo ἠῤῥιφόρουν. V. Meurs. Gr. Fer. in Ἀῤῥηφόρια. Brunck.

643. εἶτ' ἀλετρὶς ἦ. De his molitricibus v. Schol. Illud autem ἦ est pro ἦν et ἤμην *eram*, ut Plut. 77. ubi v. not. De δεκέτις v. not. seq. Berg. ἦ δεκέτις. Puto ἦ esse pro ἔα per synæresin et hunc locum innui a Suid. voce ἦ, aut positum est pro ἤμην. Fl. Chr. Frob. ἦ: al. ἦ i. e. ἦν Attice et Ms. ἦ· ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. Bent.

644. Ἀρχηγέτις. Scribendum est Ἀρχηγέτι, ut sit dativus contractus, vel scribendum citra contractionem Ἀρχηγέτιδι. In dativo accepit Schol., apud quem legitur Ἀρχηγέτι, τῇ δεσποίνῃ Ἀρτέμιδι, id est *Dianæ dominæ*. Ordo autem horum verborum est: οὖσά τε δεκέτις, ἦ ἄρκτος ἐν Βραυρωνίοις, κατέχουσα κροκωτόν. Nempe virgines decimo ætatis initiabantur Dianæ, unde id δεκατεύειν dicebatur. V. not. seq. Berg. Lege οὖσά τ' ἀρχηγέτις. Ms. οὖσα τ' ἀρχηγέτι. τῇ δεσποίνῃ Ἀρτέμιδι, ὡς Δήμητρι. Ergo ordo est ἀλετρὶς ἦ δεκέτις οὖσα τῇ ἀρχηγέτι, κἆτ' ἔχουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις. Scal. καταχέουσα τὸν κροκωτὸν— ἦ 'ν. V. Suid. in ἄρκτος ἐν Βραυρ. Bent. Ἀρχηγέτι. Sic tres Codd. Perperam vulgo Ἀρχηγέτις. Dativus est contractus, ut μῆτι. [Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 429.] Significatur Diana, quæ in Braurone colebatur, et *præses* erat illius pagi. V. rursus Meurs. Gr. Fer. in Βραυρώνια. Brunck. οὖσα τἀρχηγέτι Buttmann. Gr. Gr. t. i. p. 211. Dind. οὖσα ἀρχηγέτι. Mss. Dobr.

645. καταχέουσα τὸν κροκωτόν. Mss. Vat. et Voss. rectius κατέχουσα τὸν κροκωτόν. Kust. καταχέουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις. Sic legendus hic versus. Claudicat vulgo ob omissionem articuli τὸν, quem habent tres Codd. cujusque indicium, seu potius reliquias servant vett. edd. in quibus excusum καταχέουσαν. In Aug. perspicue καταχέουσα. In Regiis κατέχουσα, quod in duobus aliis repertum præferendum duxit, immo in textu reposuit Kust. sine ullo acumine, summaque cum metri imperitia. Nam κατέχουσα respuit versus trochaici lex, quæ trochæum vel tribrachyn, neutiquam vero pyrrichium in prima sede admittit. Præterea absurde est illa lectio. Quis unquam κατέχειν κροκωτὸν Græce dixit, pro *crocota amictam esse? καταχέουσα* τὸν κροκωτὸν significat *laxam, recinctam fluere sinens crocotam, fluente crocota amicta*. Brunck. τὸν κρ. Ms. Trin. Dobr. ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις. V. omnino Suid. v. ἄρκτος ἐν Βραυρωνίοις et Schol. vet. ad hunc locum. Kust. In ed. Venet. ἦν legitur, sed malim ἦ 'ν pro ἦ ἐν. Legerem autem καταχέουσα τὴν κροκ. Quid sit autem ἄρκτος ἐν Βραυρωνίοις, v. apud Suid. Virgines nupturæ sacra faciebant Artemidi, et hoc ἀρκτεύειν dicebatur vel δεκατεύειν, quia decennes erant virgines ἀρκτεύουσαι: neque enim minores quinque annorum vel majores decem oportebat esse. Corrigenda mihi videntur Hesych. grammatici veteris exemplaria, ubi ait ἀρκτεία· τῶν ἀρκτευομένων παρθένων τελευτή· ἀρκτεύει γὰρ καθιεροῦν. Lege τελετὴ et ἀρκτεύειν. Paulo post ubi habes ἦν ἂν ἀναμείνω delendum τὸ ἂν ut glossema τοῦ ἦν. Sed quod Probulus ait supra ἆρα προὐφείλω, in Venet. ed. deest Probuli persona et loquitur chorus mulierum. Fl. Chr. Virgines, quum initiarentur Dianæ, oportebat crocotulam gestantes inter sacrificandum reptare instar ursæ; unde etiam ἀρκτεύεσθαι illæ tunc dicebantur. Originem illius ritus exponunt grammatici Græci. Quum olim Athenis fuisset occisa ursa mansueta, Dianæ sacra, quod irritata læsisset quandam virginem, pestilentia mox invasit regionem. Ad placandam itaque Dianam introduxerunt illum ritum. Quidam vero dicunt, illa, quæ circa Iphigeniam in Aulide contigisse feruntur, ut notum ex Eurip. in Braurone, loco quodam Atticæ, facta esse, sed paulo aliter. Quum enim ibi Agamemnon esset immolaturus Dianæ filiam suam Iphigeniam, hanc divina virtute ex cæde ereptam esse, et loco ejus ad mactandum subjectam ursam, non cervum. Itaque ἄρκτευσις illa virginum Atticarum in memoriam hujus rei fuerit instituta. Berg. ἦ pro ἐν Suid. Ms. v. ἄρκτος. Pors. Articulo præf. Ἄρκτος. ἦ βραυρωνίοις in ed. Med. Ἄρκτος. Dobr.

646. κἀκανηφόρουν. Hoc etiam virginum erat. V. infra 1196. Berg.

647. σχοῦσ'. Sic ad metri præscriptum [cum Bent.] scribendum. Vulgo ἔχουσ'. Brunck. παῖς καλή, σχοῦσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν. Libri omnes pro σχοῦσ' habent ἔχουσ'. Dicere debebam, ingrati hiatus vitandi gratia ἔχουσ' me in σχοῦσ' mutasse, de metri autem præscripto silere, quod minime observavi. Quod enim pro versu dedi, versus non est, ne trochaicus quidem, quippe qui desinat in duas breves; nec, si pro tali haberi posset, in hoc canticum rite insereretur, cujus constructio non alios admittit trochaicos, quam dimetros et tetrametros. Versus esse debet tetrameter pæonicus, quod manifesto ostendunt tres integri pedes, secundo duobus temporibus defecto. Facile erat frequens librariorum peccatum hic depre-

hendere, quorum culpa excidit præpositio verbi compositi. Scripserat comicus, παῖς καλὴ, περιέχουσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν. Agnoscis jam suavissimos pæonicos numeros. περιέχουσα autem præcise dictum valet ἔχουσα περὶ τὸν τράχηλον. Id. ἰσχάδων ὁρμαθόν. Sic κριβανιτῶν ὁρμαθὸς in Plut. 675. Berg.

648. In ed. Farr. recte deest hic Probuli persona et v. seq. ΧΟ. ΓΥ. nam omnia hæc a choro mulierum dicuntur. Berg. Dele ΠΡ. et mox ΧΟ. ΓΥ. Bent. Delenda persona Probuli. Sunt enim anus ejus, quæ præcedentia dixit. *Ego ergo, quæ tot honores in patria gessi, nonne debeo in compensationem ipsi utilia suadere?* Delenda quoque persona sequenti versui præfixa. Reisk. Om. Πρ. tum τῇ π. τί χ. Ms. Trin. Dobr.

649. εἰ δὲ etc. V. Acharn. 496. μή μοι φθονήσητ', etc. Berg. "Om. Χο. Γυ. Mss."—φθονῆτε Ms. Trin. (sed v. not. ad supra 200.) Dobr.

650. Mallem sic constituere: ἢν ἀμείνω τῶν παρόντων γ' εἰσενέγκω πραγμάτων. Nam γε ad παρόντων πραγμάτων pertinet. Reisk.

651. τοὐράνου. Cave de cœlo intelligas. Est enim pro τοῦ ἐράνου. Sic autem vocat τὴν ἐκ κοινοῦ ἑστίασιν et εἰσφοράν. Latini collectam, symbolum, contributionem, munus. Postea enim vocat ἔρανον παππῷον, quod quid sit explicatur apud Suid. his verbis: ἐγένετο ἐπὶ τῶν Μηδικῶν (sic autem Aristot. in Polit. dixit τὰ Μηδικὰ) ψήφισμα, ὥστε ἕκαστον κατὰ δύναμιν συμβαλέσθαι εἰς τὰ κοινὰ χρήματα, ταῦτα δὲ ἔταξεν Ἀριστείδης δοῦναι τοῖς συμμάχοις, εἰ τοῖς βαρβάροις πολεμοῖεν. Quibus verbis intelligitur, temporibus belli Medici scitum fuisse, ut in ærarium conferret unusquisque pro facultate certam pecuniam, quæ jussu Aristidæ tribueretur socialibus et auxiliaribus copiis, quæ barbaros bello infestarent. Fl. Chr. "ἂν om. Mss." Dobr.

653. Locum hunc ex vett. Schol. bene explicat Suid. v. Μηδική et v. παππῷον. Kust. τὸν ἔρανον. Illud tributum est, quod ordinante Aristide contulerunt quum Persæ invasissent Græciam: τὰ Μηδικὰ enim sunt τὰ Περσικὰ apud bonos scriptores. Berg. Fo. ἐπὶ τῶν. V. Suid. in Μηδικῶν: at ἐκ Suid. in παππῷον. Bent. V. Schneider. ad Xenoph. opusc. polit. p. 125. Dind.

654. εἶτα. Hanc particulam Schol. hic dicit abundare. Berg. Ms. εἶτ' ἀναλώσαντες. τὸ εἶτα παρέλκει: sed forte ἀνταναλώσαντες. Bent. εἶτ' ἀναλώσαντες. Metro coactus poeta particulam εἶτα ante participium collocavit, quæ ei subjici debebat. Ordo enim naturalis est, ἐπεὶ τὸν ἔρανον ἀναλώσαντες, εἶτα οὐκ ἀντεισφέρετε. Observatum hoc Kœn. ad Corinth. de Dial. p. 62. [146.] ubi usus particulæ εἶτα post participia comico admodum familiaris illustratur. Brunck.

656. ἆρα γρυκτόν. Id est ἆρα γρύξαι ὀφείλετε ἢ παῤῥησίαν ἄγειν; *An*, inquit, *mussandi causam habetis aut liberius loquendi?* Fl. Chr. ἆρά γε Suid. v. ἆρα. Ut vulg. γρυκτόν. γε om. Suid. Ms. v. ἆρα. Pors.

657. ἀψήκτῳ πατάξω. Verberabo, inquit, genas tuas duro calceamento. Est enim ἄψηκτον σκληρὸν et ἀμάλακτον. Fl. Chr. Suid. explains ἀψήκτῳ in this passage ἀκαμάτῳ, σκληρῷ, ἀμαλάκτῳ: but why may it not mean *unwiped; dirty as it is?* John Seager. κατάξω. Legit interpres πατάξω et interpretatur *verberaverim*, quod melius; sed ἀψήκτῳ interpretantur ἀκαμάτῳ, σκληρῷ, ἀμαλάκτῳ, forte ex Suid. Sed melius mihi videtur intelligere πηλώδει, μολυνομένῳ, a privativo α et ψήχω τὸ ψάω *detergo:* et Suid. quidem secutus est Biset. sed a Suid. ad rationem provoco; nam cothurnus non habet tantam duritiem. Palmer. Citat hunc locum Suid. v. ἀψήκτῳ. Pro κατάξω autem, quod priores edd. habent, reposuimus πατάξω, secuti auctoritatem non solum Msstorum, sed etiam Suid. v. ἀψήκτῳ. Kust. Ms. πατάξω. Bent. πατάξω. Ita ed. Farr. et teste Kust. Mss. necnon Suid. Aliæ edd. κατάξω, quod et ipsum non est alienum. Berg.

658. στρ. β'. 682. ἀντιστρ. β'. 658. lege ταῦτ' οὖν ut Ms. Bent. ΠΡ. ταῦτ'. Mss. versui huic rectius præfigunt χορ. γερ. i. e. chorus senum. Kust. In ed. Far. præfigitur ΠΡ. i. e. Πρόβουλος. Etiam bene. In aliis autem edd. ΧΟ. ΓΥ. i. e. χορὸς γυναικῶν male. Kust. ex Mss. præfixit ΧΟ. ΓΕ. i. e. χορὸς γερόντων, non male. Berg. Hic et duo seq. versus male distincti sunt. In Regiis diversa est nec tamen melior primi scriptura: ταῦτ' οὖν οὐχ ὕβρις τὸ πρᾶγμ' ἐστίν. Rescribe: ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' | ἐστὶ πολλή; κἀπιδώσειν | μοι δοκεῖ τὸ χρῆμα μᾶλλον. Primus dimeter est iambicus catal. quem sequuntur duo dimetri trochaici. Brunck. Scribe: ταῦτ' οὖν οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἐστὶ κ. τ. λ. Herm. ταῦτ' οὖν αὐχ ὕ. τὸ πρᾶγμ' (sic) Ms. Trin. Dobr.

659-60. "Citat Suidas v. κἀπιδώσειν." Toup. in Suid. ii. p. 69. δοκῶ Suid. ed. v. κἀπιδ. sed om. Ms. Pors.

661. ἐνόρχης. Quia cum mulieribus iis negotium est. Oportet autem *rem agi magnis testibus*, ut est in Priapeis. Berg. ὅστις ἐν Ms. Trin. Dobr.

662. In ed. Par. hic præfigitur ΧΟ. ΓΕ. etiam bene, quia secundum antecedentia Probulus dixerat. Berg. *ἐξωμίδα.* Erat tunicæ et pallii vicem ἡ *ἐξωμὶς*, id est *χιτῶνος* et *ἱματίου*. Nam et indui poterat et superindui. Puto fuisse quod Gallo-franco vocamus idiotismo *souquenie*. Itaque recte vocat Hesych. *χιτῶνα δουλικόν*. Sed locus apud illum grammaticum mihi videtur corruptus et emendandus. Suid. quidem non satis sibi constat quum ait esse *χιτῶνα ἐλευθέριον* et mox *εὐτελῆ*. Fl. Chr.

663. *ἐντεθριῶσθαι.* Metaphora sumta a cibis vel edulibus quæ circumvoluta foliis ficus, quæ *θρῖα* dicuntur. Hinc verbum *ἐντεθριῶσθαι* pro *ἐνεσκευάσθαι* et *ἐντετυλίχθαι*. Galli dicimus *envelopper*. Habes hanc vocem in Acharn. Fl. Chr. Schol. *ἐντετυλίχθαι, ἐνεσκευάσθαι· μετήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ λεγομένου θρίου, ὃ ἐν σύκου φύλλοις εἱλεῖται.* Hic *ἐνεσκευάσθαι* scripsi pro *ἐσκευάσθαι*. Usurpavit autem illud verbum de amictu comicus Acharn. 383. de cibo, quamvis non de thrio ibid. 1095. Berg. Citat Suid. in *ἐντεθρ.* Bent.

665. Citat Suid. in *Λυκόποδες*. Bent. *λυκόποδες.* Lycopodes dicebantur stipatores regii et servi grandiores, quos Franci et Itali vocant *estaffiers*, quia pedes haberent amictos pellibus lupinis, ne urerentur *ἀπὸ τοῦ περιέχοντος*, ut ait Suid. sed verbis, ut puto, corrigendis, aut quia insigne lupi gerebant in clypeis. Sed hoc loco Aristoph. intelligit Alcmæonidas, qui bellum inferebant Hippiæ tyranno et Pisistrati filiis, munimentumque habebant *τὸ Λειψύδριον τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος, εἰς ὅπερ συνῆλθόν τινες τῶν ἐκ τοῦ ἄστεος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ*, ut idem ait Suid. Dictum autem Lipsydrion mons Atticæ a defectu aquæ, quem muniverat Alcmæon. Eustath. in libr. iv. Il. [p. 461.] hujus historiæ meminit, quum ait *Ἄργος πολυδίψιον* vocari posse *λειψύδριον* et ab Agamemnone puteos cavatos in Aulide et Attica, scoliumque affert, quo laudabantur Alcmæonidæ, qui in Lipsydrii obsidione occubuerant. Id tale est: *αἶ αἶ Λειψύδριον προδοσέταιρον, οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας μάχεσθαί τ' ἀγαθοὺς καὶ εὐπατρίδας*, ut proverbium hinc manarit, *pugna ad Lipsydrium*. Scribitque Hesych., Alcmæonidas *Λυκόποδας* vocatos a quibusdam propter pedum albedinem, quia semper vincti erant. Fl. Chr. V. Schol. Compellat autem senum grex sese hoc nomine, quasi et ipsi tunc fuerint inter Alcmæonidas (solet enim comicus choro senum tribuere, quæ longe antecesserunt ætatem illorum hominum), ut æmulentur scilicet Alcmæonidarum virtutem oppugnanda tyrannide Hippiæ, quia nunc etiam mulieres affectent ejusmodi tyrannidem. Supra enim 620. dicebat, *καὶ μάλιστ' ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος.* Alias Lycopodes dicuntur etiam tyrannorum satellites. Est autem origo nominis a pellibus lupinis, quibus tuebantur pedes. Berg. Scribendum *ἀλλ' ἄγετε λευκόποδες.* Herm. de metris p. 358. *Λειψύδριον.* De isto Lipsydrio et de Alcmæonidis cantabant scolion in conviviis, quod v. apud Athen. p. 694. Berg.

666. *ὅτ' ἦ μὲν ἔτι.* Puto legendum *ἦμεν* et *ἀνηβῆσαι*, quomodo legitur et in Venet. ed. Est autem *ἀναπτερῶσαι μετέωρον ποιῆσαι.* Fl. Chr. V. ad Acharn. 697. ubi etiam senum chorus dicit *ὅτ' ἦμεν.* Berg.

669. *κἀναπτερῶσαι.* Hanc metaphoram explicat ipse comicus in Avv. 1437. et seqq. Berg.

670. V. Ran. 343. et Pac. 336. *τὸ γῆρας ἐκδύς.* Berg.

671. Laborat etiam versiculus iste. Repone, *σθαι τοδὶ τὸ γῆρας.* dimeter est trochaicus brachycatal. quem phallicum vocant. Brunck. Nihil mutandum. Respondet versus 695.

672. *ἐνδώσει λαβήν.* In Eqq. 842. *λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.* Berg.

673. *λιπαρᾶς χειρουργίας.* Nihil, inquit, remittent mulieres assiduæ operæ et audaciæ. Est enim hic *λιπαρὸν, προσεχὲς*, dictum *παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι.* Legendum porro *τεκτανοῦνται* in futuro. Quod autem ait de Artemisia, innuit proculdubio nobile illud strategema, quod ausa est regina illa Cariæ, quum in portu suo captas Rhodiorum naves ascendit et ita Rhodum victrix ingressa est, quam historiam luculenter describit Vitruv. lib. ii. Fl. Chr. *λιπαρᾶς.* Lege *λιπαροῦς.* at *λιπαρᾶς* Suid. in *λιπαρές.* Bent. Scribendum potius *λιπαροῦς* a *λιπαρής*, quod est a *λίαν παρεῖναι*, ut ait schol. Aliud est *λιπαρὸς*, unde *λιπαρὰ* et genitivus *λιπαρᾶς*, quod nec versus hoc loco potest tolerare. Berg. *λιπαροῦς χειρουργίας.* Absurde vulgo et labante metro legitur *λιπαρᾶς.* Illud reponendum esse vidit etiam Berg. Brunck. *λιπαρὰς* Suid. Ms. *χειρουργίας.* sed explicat *προσεχοῦς.* Hunc l. om. in *λιπ.* Pors. Ed. Med. *λιπαρᾶς —προσεχῶς* in *χειρ.* *λιπαρᾶς* etiam in *λιπαρές.* De *λιπαρὸς* et *λιπαρὴς* vide Pors. ad Toup. p. 459. et ind. ibid. Dobr. *οὐδὲν* etc. Ms. Trin. Deest versus P. Dobr.

674. Lege *τεκτανοῦνται.* Bent. *τεκταινοῦνται* (sic) Ms. Trin. Dobr.

675. *ὥσπερ Ἀρτεμισία.* Hæc etiam

fuit in magna illa classe Xerxis contra Græcos, et ejus virtutem admiratus est Xerxes. V. Herodot. Berg.

676. διαγράψω τοὺς ἱππέας. Id est, improbabo et expungam et delebo. Dicitur etiam περιγράφειν in Irena, qua ratione dixit M. Tullius circumscribere magistratum. Fl. Chr. Mss. ad sensum melius διαγράψαι: pendet enim a præcedenti ἐπιχειρήσουσι. Dicit nimirum comicus, *si ad studium equitandi animum converterint feminæ, conabuntur prorsus abolere alios equites.* Obscenus tamen etiam sensus in his verbis latet. Kust. Non video quare Kust. διαγράψαι prætulerit. Potest quidem se tueri, non tamen id, quod ille voluit, sed χρὴ subintelligitur. Reisk. διαγράψω. Ita ed. Far. et aliæ; in Kust. ed. διαγράψαι, quod vir cl. in Mss. se invenisse dicit. Sed malui retinere alteram lectionem; nam et Schol. in futuro indicativi legerat, qui exponit περιαρῶ, *tollam*, et εὐτελεῖς ἡγήσομαι αὐτούς· νικηθήσονται γὰρ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Est autem metaphora, ut idem Schol. dicit, a litigantibus; nam διαγράφειν δίκην est *annihilare dicam* alicui scriptam. Nub. 775. πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη. Berg. V. Ruhnk. ad Tim. p. 82. διαγράφω τοὺς ἱππέας. Sic ad metri normam scripserat poeta [quod etiam Bent. vidit]. Edd. omnes ante Kust. διαγράψω, haud quidem repugnante sententia, sed cum versus labe, quod illi ne quidem suboluit. Quum vero in Codd. mendosiorem adhuc scripturam, quam præferunt etiam duo Reg. reperisset, διαγράψαι, istuc arripuit, perperamque interpretatus est. Reisk. qui minus etiam quam Strepsiades metra curabat, saltem διαγράψαι illud, quod tamen præ διαγράψω non flocci faciebat, ad sensum non admodum improbabiliter explicavit, subintelligendo χρή. Præterquam quod præsens tempus hic omnino requirit lex metri, in eo etiam est quiddam elegans. Terent. Eun. ii. 3. 'O faciem pulchram! deleo omnes dehinc ex animo mulieres.' Brunck. διαγράψαι Kust. ex Mss. διαγράψομαι Schol. Lege διαγράφειν, cujus verbi sensum pete ex Ruhnk. ad Tim. p. 59. qui tamen male citat ἐς ἱππικήν. Pors.

677. ἱππικώτατον. Latet in his verbis sensus obscenus, ut et Kust. vidit. V. ad 21. Berg. Alluditur ad illum 'Αφροδίτης τρόπον, de quo supra ad v. 60. Ad pendulam illam Venerem, cujus fructu delectabantur etiam mulieres tribades alternis se inscendentes, spectant Asclepiadis Epigrammata xxix. xxx. Brunck. V. Welckeri libellum de Sapphone p. 23. Dind. κἄποχον γυνή. Pro καὶ ἔποχον, quo nomine intelligitur, qui firmiter invehit equo. Sed suspicor alludere comicum ad ὀχείαν vel συνουσίαν. Nam ὀχεύειν etiam est βινεῖν, unde illa ἔσθιε, πῖν', ὄχευε. Equum autem per metaphoram ad obscena tralatum testabitur ille versus, *Hectoreo quoties sederat uxor equo.* Sane Hesych. ex eo, ut opinor, mœchos vocat φιλίππους. Fl. Chr.

678. κοὐκ ἀναπολίσθαι τρέχοντος. Puto legendum ἀναπολεῖται et interpretor: non versatur currentem equo. Sed quid dissimulem, hic mihi nec lucere nec liquere? Exspecto donec me labantem regat et sublevet felicius ingenium. Lego autem ἔγραψ' ἐφ' ἵππων, non ἔγραψεν, ut metrum sit rectum. Fl. Chr. Neque grammatice neque quoad sensum video, quid sibi velit ἀναπολεῖσθαι, neque metro convenit. Reisk. Ed. Far. κοὐκ ἀναπολεῖται. Melius quidem, quia non in infinitivo, sed verbum ἀναπολεῖν, quod est revolvere hic locum non habet. Ego verti quasi legeretur κοὐκ ἂν ἀπολῆται. Berg. κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος. Sic distincte et perspicue Aug. et B. quæ genuina lectio est, cuilibet Græce scienti statim se approbans. Misere depravata fuit a librariis et edd. In A. κοὐκ ἂν ἀπολέσθαι τρέχον γε. In Junt. et utraque Basil. κοὐκ ἀναπολίσθαι τρέχοντος. Duæ Venet. κοὐκ ἀναπολεῖται. Pessime omnium edd. recentiores κοὐκ ἀναπολεῖσθαι. Nihil ad hunc locum Kust.; pauca, sed inepta notavit Berg.; tentavit eum, sed infeliciter, Taylor Lect. Lys. p. 686. Genuinam lectionem solus conjectura adsecutus est Dawes. Misc. Crit. p. 339. ἂν ἀπολίσθοι. Illi κοὐκ vel κοὐδ' condonandum est. Brunck. Lege ἂν ἀπολισθῇ. Ms. ἂν ἀπολέσθαι. Bent. Sic Ms. Trin. Dobr. κοὐκ ἀναπολεῖσθαι ed. Kust. κοὐκ ἀπολισθαίνει Taylor Lect. Lysiac. p. 686.

679. Μίκων. Schol. dicit hunc in porticu, quæ Ποικίλη dicebatur, depinxisse pugnam Amazonum. Biset. etiam annotat mentionem fieri hujus Miconis et pugnæ Amazonum cum Atheniensibus, ab eo pictæ, apud Pausaniam in Atticis. Berg. ἔγραψ' Fl. Chr. Pors. ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων. Vulgo, metro reclamante, ἔγραψεν. Facetum in modum depravata est scriptura binorum Reg. ἔγραψε φιλίππῳ, ubi tamen latet vestigium vet. lectionis εγραψ εφ ιππων. Miconis pictura erat in porticu, cui nomen Ποικίλη, quam describit Meurs. Ath. Att. p. 20. In fine versus ἀνδράσιν scribendum ob vocalem initio sequentis versus, et sic est in A.

Brunck. μέμνων ἔγραφε φιλίππω Ms. Trin. —" φιλίππῳ pro ἐφ' ἵππων Mss." Dobr.

680. τετρημένον ξύλον. Sic in Eq. οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ, puta ποδοστράβῃ, quæ numella fuit. Fl. Chr. Hoc lignei vinculi genus dicitur πεντεσύριγγον ξύλον in Eq. 1045. Sed hic simul intelligitur obscene τὸ τρύπημα τῆς γυναικὸς, de quo in Eccl. 623. Berg.

681. τουτονὶ τὸν αὐχένα. Collum etiam imponebatur in lignum illud perforatum; Anacreon apud Athen. p. 534. πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς (aut potius θεὶς vel δεθεὶς) αὐχένα. Sic hic etiam obscenitas latet, quod satis ostenditur voce τουτονί. Berg. τουτονὶ τὸν αὐχένα. Sic libri omnes. Mallem τουτοὶ ad ξύλον relatum. Brunck. Falso Brunck. τουτοὶ conjecit ab auctore positum: nusquam hoc dixit Aristoph. Reisig. i. p. xix.

682. Citat Suid. in ζωπυρήσεις. Bent.

682-3. εἰ μή (με om.) Suid. ed. Ms. τὸν ἐ. υἱὸν Ms. Pors. et ed. Med. in ζωπυρήσεις. Dobr.

683. λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν. Si, inquit, me irritassis (est enim hic ζωπυρεῖν ἀνεγείρειν) ego suem meam laxabo. Puto respicere proverbium ὗν ὀρίνει, nisi subturpiculum hic intelligit sub nomine suis. Est autem πεκτούμενον ξαινόμενον, τιλλόμενον. Gallicus idiotismus sic pectendi verbo utitur, quum alicui minatur. Fl. Chr. τὴν ἐμαυτῆς ὗν. Sic tres codd. et vett. edd. In recentioribus τόν. Duos seq. versus distinxi ad exemplum Reg. Codd. quod recte factum nemo non videt. Prior monometer est trochaicus, alter tetrameter, ut duo sequentes. Brunck.

684. Lege καὶ δή, ut passim. Bent. ποιήσω Ms. Trin. Dobr.

684-5. Suid. βωστρεῖν. ποιήσω. ποι — bis Suid. Pors. in ζωπ. et πεκτ. sc. Dobr.

686. χἠμεῖς — ἐκδυώμεθα. Quia virorum grex dixerat, ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα — τουτῳὶ τῷ πράγματι. Berg.

687. αὐτοδὰξ ὠργισμένον. Utitur in Irena [607.] αὐτοδὰξ τρόπον. Hic accipe pro παραχρῆμα vel πάνυ, ut scribit Hesych. Fl. Chr. Irati se ipsos mordent: in Vesp. 785. σεαυτὸν δάκνων. ibid. 1078. ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων, ubi v. not. V. etiam ad Nub. 1372. Berg.

688. νῦν πρόσεμ' ἴτω. Ed. Venet. habet πρόσειμι. Malim πρὸς ἐμὲ duabus vocibus, quamvis nec illud caret bono sensu. Paulo post pro ὡσεὶ lege ὡς εἰ. Quod autem se cantharum fore interminatur, referendum hoc ad apologum Æsopi. Fl. Chr. πρὸς ἔμ'. Mss. Dobr.

689. In Regiis hic versus cum seq. in unum coaluit. Tetrameter esset pæonicus pro duobus dimetris. Brunck. μήποτε φάγῃ σκόροδα. V. Schol. Verba Græca in Schol. trajecta et leviter corrupta videntur. Berg.

690. μηδὲ κυάμους. Schol. ἵνα μὴ δικάσῃ. Quia suffragia fabis ferebantur, unde populus Atheniensis dicitur κυαμοτρὼξ in Eqq. 41. Berg.

692. Lege κακῶς μ' ἐρεῖς. Bent.

694. ἀετὸν τίκτοντα. Hæc allegoria est, cujus sensus, *ego eruam tibi testiculos*. Id propriis verbis dicit supra 363. Ratio allegoriæ hæc est: quemadmodum scarabæus Æsop. aquilæ in Jovis gremio parientis ova ejecit, ita et ego eruam tua ova, id est tuos testiculos. Fabulæ Æsop. et comicus breviter meminit Pac. 129. et seqq. Berg. ἀετὸν Attice, vulgo αἰετόν. Brunck.

694-5. Suid. ἀετόν. Pors.

696. Dele ΑΛ. ΓΥ. Ms. ὑμῶν. Bent. οὐ γὰρ ἡμῶν. In Venet. ed. legitur ὑμῶν, sed nihil puto mutandum. Hoc enim vult alia illa mulier, de nobis, inquit, solicita esse desinam, si vivit mihi Lampito *illa*, inquam, Spartana. Fl. Chr. Λαμπιτώ. Illa est, quæ supra 78. Berg. ὑμῶν Ms. Trin. Dobr.

697. ἥ τε Θηβαία. Bœotia illa femina est, quæ supra 86. Berg.

698. Citat Suid. in ψῆφος et 700. in παίγνια. Bent.

699. Fo. παισί. Bent.

700. τῇ Ἑκάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν. Propter metrum lege τῇ 'κάτῃ. Est autem παιγνία ἑορτή. Xenophon dixit σὺν γέλωτι καὶ παιγνίᾳ. Hic ποιεῖν παιγνίαν est festum agere ludicrum et puerile. Propterea ait advocasse ex vicinis tribulibus sociam τοῖς παισί, optimam puellam, anguillam puta ex Copaide lacu Bœotiæ. Fl. Chr. τῇ 'κάτῃ, pro τῇ Ἑκάτῃ, cujus nominis ob metrum prima eliditur. Sic distincte Aug. Brunck. ποοῦσα Ms. Trin. Dobr.

701. Ms. ταῖσι. Bent. παῖσι π. Ms. Trin. Dobr.

702. καμπητήν. Etiam in Venet. ed. habes hoc scripturæ vitium καμπητήν, quod quid sit nescio. Præterea quum non constet suis pedibus versus trochaicus, non dubitavi versum fulcire correctione, quam puto ἀναμφισβήτητον, et legere Κωπαΐδα. Nam a Copaide palude optimæ anguillæ, ut et in Irena antea vidimus. Paulo post pro λαβὼν ἡμᾶς malim ὑμᾶς. Fl. Chr. κἀγαπητήν. Puto lectionem hanc ortam esse ex emendatione Biseti. Nam vetustiores edd. mo-

nente etiam Fl. Chr. habent καμπητήν: quod quum manifesto corruptum sit, modo laudatus Fl. Chr. acute et recte, ut puto, ejus loco scribendum esse Κωπαΐτιν suspicatur. Loquitur enim hic comicus de anguillis Bœoticis, quarum præstantissimas fuisse eas, quas lacus Copais alebat, notissimum est. Kust. Ed. Far. et aliæ καμπητήν. Quæ vox viris doctis non immerito suspecta est. Forte καμπητὴν dicit anguillam a κάμπτεσθαι, quia curvatur et est flexilis. Ab eodem verbo similis vox est καμπτήδην, quod est adverbium. Berg. Frob. καμπητήν. Vet. κἀγαπητὴν et Ms. Scal. κωπαΐτιν. An dixisset potius παῖδα χρηστὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν Κωπαΐδα ut Acharn. 880. ἐγχέλεις Κωπαΐδας et Pac. 1005. καὶ Κωπαΐδων in anapæstico. Sed Steph. Byz. ὁ πολίτης Κωπαΐτης. Bent. κἀγαπητήν. Sic duo Reg. ut Biset. recte emendavit. Ante eum e Junt. legebatur, ut est in Aug. παῖδα χρηστὴν καμπητήν, sine ullo sensu. Hoc exemplo, multisque aliis passim in his notis obviis, ostenditur optime de antiquis auctoribus eorumque studiosis mereri viros doctos, qui sublatis librariorum mendis, genuinas revocant voces formasque loquendi, quas illis, ut ipsi olim auctori, ingenii acumen, linguæ peritia, et perspecta sententia suggerunt. Hæc quidem laus a viris quibusdam artis criticæ imperitis in invidiam trahitur. Quod pueri audierunt, receptam in veterum scriptis lectionem immutari non debere sine Codd. auctoritate, legem iis, quibus pauper est ingenii vena, tenuisque eruditionis apparatus, sane percommodam, hanc omnibus impositam esse clamitant. Sed dicite mihi, quæso, quænam est illa recepta lectio, pro qua tam acriter digladiamini? scilicet ea est, quam præfert liber, quo utimini: hic ex. gr. καμπητήν: supra, 677. κοὐκ ἀναπολεῖσθαι. Sed absurda sunt ista, quæ nullam, ne coactam quidem, admittunt interpretationem: nec vir quispiam elegans hujusmodi sordes ob oculos habere velit, quibus nulla non præferenda conjectura est. Lectionibus a me repositis nulla amplius controversia moveri potest, quas satis confirmant veteres libri a me primum inspecti. Sed antequam sic suffultæ essent, dixisset Biseto, aut ei qui prudenter doctam ingeniosamque Dawes. recepisset emendationem infrunitus aliquis censor: "Heus tu, cur receptam lectionem e conjectura mutas? Quiane probabile tibi videtur, id quod reponis? Sed alius de eo secus judicabit, suamque conjecturam inferciet, quam rursum alius non flocci faciet præ eo quod ipse commentus fuerit: eoque tandem res adducetur, ut tot diversi textus exstituri sint, quot fuerint editores, utque veteres poetæ, si reviviscant, suamet ipsorum scripta in libris nostris non sint agnituri." Sed, o bone, ut paratragœdias! Non agnoscet Eurip. sua dramata, ob triginta circiter in singulis voces emendatius scriptas, quam in codice quo usus est Ald.? Næ ille si revivisceret, miraretur tot ea maculis a librariorum stupore conspersa fuisse, gratiasque haberet doctis viris, qui vel omnes, vel plurimas abstersissent. Tu vero eam rationem, qui fraudi vertere potes, quum, emendato textu, portenta priorum edd. quibus adeo delectaris, in notis fideliter et accurate repræsentata reperias? Si autem aliquis tam hebeti palato est, ut saporem optimæ lectionis, sententiæ ex omni parte convenientis, et ad loquendi normam exactæ, non probet, aliudque sive ingenioli ostentandi cupidine, sive obloquendi studio conquirat, is ludibrium debebit et exsibilabitur, quo modo Kust. ad hunc locum excipi par est, qui eleganti Biseti emendationi frigidam prætulit et ταυτολόγον Fl. Chr. conjecturam Κωπαΐτιν. Nec unicus hic locus est ubi Kust. judicium desideres. V. Thesm. 128. Brunck.

703. δ' ἐκπ. Ms. Trin. Dobr.

705. Ms. παύσησθε. Lege παύσεσθε. Bent. κοὐχὶ μὴ παύσεσθε. Sic ad rectam loquendi normam scribi debuit, quod certis argumentis adstruxit Dawes. Misc. Crit. p. 222. vulgo παύσησθε. Quam proclivis fuerit in commutandis modis librariorum lapsus, præsertim ignorantium quidnam interesset, illene an alter cum negativis particulis οὐ μὴ adhiberetur, nemo non videt; et proinde quid amplectendum sit ex perspecta linguæ indole potius quam e scriptis libris decernendum est. Hi tamen, quo sunt antiquiores et emendatiores, eo minus hac in parte peccant, quod sæpius aliis in comici locis ostendam. Nunc tragicorum quædam loca proferre juvat quæ certissimam hanc Græci sermonis regulam confirmant. Soph. Elec. 42. οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ | γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον. Vides ibi γνῶσι aor. 2. subj. et ὑποπτεύσουσιν futurum indic. in eadem phrasi conjungi cum οὐ μή. Qui Parisiensibus librorum institoribus nuper operam suam addixit, ut ante triginta circiter annos excuso Soph. præfationem, notas, metrica scholia adderet, ne situ corrumperetur, sumtusque nunquam exsarciret suos, ad illum tragici locum sic commentatur. Cl. Brunck. ex Cl. Dawes. legibus edidit

ὑποπτεύσουσι. Conf. not. in Ajac. v. 561. Temperare mihi nequeo, quin cum illo homine pauca verba commutem. "Dic mihi, amabo, Clarissime Professor, undenam recivisti me ὑποπτεύσουσι edidisse ex Dawes. legibus? Ignorabas utique quid me permovisset ad eam lectionem amplectendam. Quanto tibi satius erat mei non meminisse, quam meas rationes temere sic hariolari! Scias velim in quatuor codicibus melioris notæ ὑποπτεύσουσιν a me fuisse repertum, quorum scriptura leges illas Dawesianas, quas tu ne quidem intelligis, confirmat. In Aj. 560. οὔ τοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσει. Sic in uno Cod. perspicue scriptum reperi: in alio, ὑβρίσῃ, superposita ultimæ literæ diphthongo ει: in utroque vetus glossa ἀτιμάσει, quæ manifesto ad ὑβρίσει refertur, non autem ad ὑβρίσῃ. Age jam videamus, quid ad eum locum, quo nos amandas, nugeris. 'Etiam in his aoristum primum subjunctivum locum habere vetat Cl. Dawes. Misc. Crit. p. 222. et probat Cl. Brunck. Sed exceptionem nullam aoristo passivo concedit. Non meminerat scilicet in Œd. Tyr. οὐ μὴ στερηθῇς. 790. nec in Æsch. Sept. ad Theb. οὔ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ. v. 38. De versu autem Trachin. 996. οὐ μὴ 'ξεγείρῃς, ubi Cl. vir legere jubet οὐ μὴ 'ξεγερεῖς. V. not. ad locum.' Nondum nos docuisti particulas οὐ μὴ, qua lege aut qua ratione cum aor. 1. subj. vocis activæ construantur; nec argumenta Dawes. adtigisti, nedum ea convelleris. Sed quid tibi vis cum tua exceptione aor. subj. vocis passivæ? Nonne illud est, quod modo aiebam, te Dawes. leges ne quidem intelligere? Nam ille in egregia illa observatione ad Nub. 366. de voce passiva ne verbum quidem facit. Sed paulo infra, scilicet p. 229. ubi de particularum ὅπως μὴ, quarum eadem est ratio, constructione agit, hæc habet: 'Idem dictum puta de altero vocularum pari ΟΥ ΜΗ.' Et mox: 'Legitime quidem construitur vocula ὅπως, altera μὴ vel comite vel absente, cum aoristo secundo formæ vel activæ vel mediæ, uti et cum aoristo primo passivæ.' Postrema hæc tam de οὐ μὴ, quam de ὅπως μὴ ex Dawes. sententia intelligenda esse adeo manifestum est, ut Th. Burgess, qui summa cum laude Dawes. operis novam ed. adornavit, binas observationes in indice conjunxerit his verbis: 'ΟΥ ΜΗ non nisi cum futuro indicativi vel cum aoristo altero subjunctivi activæ, vel aoristo primo passivæ vocis construitur.' V. jam quam bene Dawes. reprehenderis. Qui autem vir acutissimus et Græce doctissimus negasset particulas οὐ μὴ cum aor. 1. subj. formæ passivæ construi, quod tu illi adfingis? Sane illæ cum verbis omnibus passivis construi debent, quorum tamen multa aoristo secundo prorsus carent: necesse est ergo, ut primum adsciscant. Denique videamus in nota ad Trachin. quo nos rursus ablegas, meliora sis nos edocturus. Ibi 980. medio in systemate anapæstico leguntur hi versus: οὐ μὴ 'ξεγείρῃς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, | κἀκκινήσῃς, κἀναστήσῃς. Prioris versiculi corruptum metrum manifesto ostendit vitiosam esse lectionem. Sciunt pueri qui nondum ære lavantur, ει et η perpetuo a librariis commutata fuisse. Tu vero, ut Dawes. obloquaris, potius quam facillimam probes emendationem, οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, | κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις. nobis tuum somnium narras, μὴ 'γείρῃς, quod a veteri lectione longius abest, nervosque abscidit verbo, demta præpositione minime hic vacante. Emendationem illam recipiet dehinc quisquis erit sana mente Soph. editor: et, crede mihi, lex Dawes. vigebit, quamdiu non ab alio, quam a te, impugnabitur. Ut autem semel hac observatione defungar, mihique in posterum nihil aliud opus sit dicto, si Codd. lectiones adnotavero regulam firmantes, locum solutæ orationis scriptoris proponam, in quo duo itidem modi conjuncti, ut in primo e Soph. exemplo, qui itidem male vulgo constitutus est, quemque itidem e veteri libro emendabo. Initium est fragmenti Diotogenis Pythagoræi apud Stob. p. 251. quod sic legendum est: Τὼς δὲ νόμως οὐκ ἐν οἰκήμασι καὶ θυρώμασιν ἐπῆμεν δεῖ, ἀλλ' ἐν τοῖς ἤθεσσι τῶν πολιτευομένων. τίς ὧν ἀρχὰ πολιτείας ἁπάσας; νέων τροφά. ΟΥ γὰρ ΜΗ πόκα τὸν καρπὸν ὀνασίφορον ἀμπέλοι ΓΕΝΝΑΣΟΝΤΙ, μὴ φυτοτροφεῖσαι καλῶς, ΟΥΔ' ἵπποι ΜΗ πόκα ΓΕΝΩΝΤΑΙ καλοὶ, πωλοτροφίαν παρέντες. Latini etiam scriptores duplici negatione more Græcorum utuntur. Plaut. Epid. v. 1. 57. 'neque ille haud objiciet mihi | pedibus sese provocatum.' Bacch. iv. 9. 114. 'Neque ego haud committam, ut si quid peccatum siet, | fecisse dicas de mea sententia.' Terent. Andr. i. 2. v. ult. 'Ne temere facias. Neque tu haud dices tibi non prædictum. Cave.'" Brunck.

τῶν ψηφισμάτων. Versus supplendi gratia ex Mss. addendum est τούτων. V. etiam Suid. v. ἀποτραχηλίζοντες et v. ψηφοφορία, ubi loci hujus meminit. Kust.

τούτων. Hanc vocem addidit Kust. ex Mss., ut ait. Est autem necessaria ad complementum versus. Berg. Frob. ψη-

φισμάτων πρὶν ἂν. Fo. τούτων: at Ms. Suid. in ψηφοφόρια omittit τούτων. Bent. κοὐχὶ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων πρὶν ἂν Τοὺς (sic) σκέλους λαβὼν ὑμᾶς τὶς ἐκτραχηλίσῃ φέρων. Ita ed. 1532. ubi Pors. sic Suid. nisi quod θέλων in ψηφοφο. Ed. 1547. τοῦ σ. λ. ὑμᾶς τὶς. Pors. ψηφισμάτων τούτων ed. Kust. ex Mss. Vat. et Voss. τούτων omittit utrobique Suid. ὑμᾶς Suid. vv. ἀποτραχηλίσῃ. ψηφοφορία. ed. Kust. qui et edidit ὑμᾶς λαβών τις. Malim λαβών τις ὑμᾶς. Sed cum Suid. v. ψηφοφορία pro φέρων exhibeat θέλων, manifesto legendum est θένων. Dobr. ὑμᾶς λαβών τις Brunck. e Mss. et tacite Invern. Sed Pors. ordo melior. Nub. 1045. recte Mss. σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφυκτον, i. e. ἔχω σε ἄφυκτον, μέσον λάβων. Vide Acharn. 273. Eccl. 260. Id. τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις. Sic recte ad metri legem edidit Kust. nec alio ordine collocatæ sunt voces in duobus Reg. Ante Kust. prorsus ἀμέτρως legebatur τοῦ σκέλους λαβὼν ὑμᾶς τις, quod tamen revocavit Berg. homo vanissimus, qui in edendo Aristoph. nulli rei magis studuisse videtur, quam ut a Kust. descisceret. Brunck. Lege τις ὑμᾶς et sic Ms. Bent. Suid. l. c. ἐκτραχηλίσῃ θέλων: an leg. θένων. V. Kust. Id.

706. Alloquitur Lysistratam ex arce venientem cum tristi vultu. Causa autem tristitiæ est incontinentia et libido mulierum, quæ in arce non possunt coerceri, ne ad viros elabantur. Berg.

709. ποιεῖ μ' ἄθυμον περιπατεῖν τἄνω κάτω. Male distinctus est hic versus. Excudi debuit, ποιεῖ μ' ἄθυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω. Id est καὶ περιπατεῖν ἄνω κάτω. Recte in Regio B. post ἄθυμον positum est comma. Brunck. Concinnius hoc foret: ποιεῖ μ' ἄθυμον περιπατεῖν ἄνω κάτω. Hotib. ποεῖ Ms. Trin. Dobr. In schedis, ποιεῖ μ' ἀθυμεῖν. Id.

712. φράζει Ms. Trin. Dobr.

713. Sumtus hic versus ex Æsch. Prom. 197. ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε, | ἄλγος δὲ σιγᾷν· πανταχῇ δὲ δύσποτμα. Brunck.

714. Frob. τι. Ms. ὅτι. Bent. ο,τι Mss. Dobr.

715. βινητιῶμεν. Qui potuit brevius vel Attica simplicitate dignius morbi causam indicare? Non possis hanc breviloquentiam Romano pede assequi, nisi si dixeris *perpruriscimus*, atque adeo addideris *ex unguiculis*, quæ tamen tria verba verbuli illius Græci ἔμφασιν non est ut exprimant. Sed bene quod nupta verba non possunt nisi recte enunciari. Atque utinam hominum nequitia ea non esset, ut statim intelligeret τοῦτος, ut ait Æsch. ἐξ αἰνιγμάτων. Fl. Chr. βινητιᾷν occurrit apud Athen. in iambis Machonis p. 583. c. apud eundem p. 9. ex Menandro ὑποβινητιῶντα βρώματα. Apud eundem Plat. comicus, ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς βινητιᾷν. Nam βινητιᾷν ibi legendum esse ex metro patet, pro κινητιᾷν, quod idem significat. Berg. ᾗ Ms. Trin. Dobr.

719. Ms. διαδράσκουσι. Bent. διαδιδ. Ms. Trin. Dobr.

720. διαλέγουσαν. Ad hunc locum respexit Suid. v. διαλέγουσαν. Kust. Scio διαλέγεσθαι γυναιξὶν esse ὁμιλεῖν et συνουσιάζειν. Hoc loco est διορύττειν et οἰκοδομεῖν, velut usus est ipse Thucyd. ut διαλέγειν ὀπὴν sit foramen fodere et fenestram facere. In re architectonica etiam ὀπὰς vocant tignorum et asserum cubilia et cava columbaria. Fl. Chr. Xenophon in Apomnem. iv. p. 472. Berg. διαλέγουσαν. Berg. versionem retinui *pertundentem*. Fucum nobis fecit Schol. exponens διορύττουσαν, detorto in obscenum sensum hoc verbo. Quam bene hæc conveniant, non video. Longe melius Hesych. διαλέγειν, ἀνακαθαίρειν. Verti debuit, *foramen repurgantem*. Brunck.

721. Πανὸς αὔλιον. Panis antrum subter rupes, quæ *Macræ* dicebantur, ad latus arcis septentrionale. In eo compressa Creusa ab Apolline, ibidem post exactos menses Ionem peperit. In cognomine Eurip. dramate Creusæ arcana sua revelanti, 946. οἶσθα Κεκροπίας πέτρας, | πρόσβορρον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν; respondet senex patris illius olim pædagogus: οἶδ', ἔνθα Πανὸς ἄδυτα, καὶ βωμοὶ πέλας. Ibid. 11. ἔνθα προσβόῤῥους πέτρας | Παλλάδος ὑπ' ὄχθῳ τῆς Ἀθηναίων χθονὸς | Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος. V. Meurs. Ath. Att. ii. 6. ubi tamen Panis non meminit, cui sacrum fuit hoc antrum. Brunck. Add. Musgrav. ad ejusdem fab. 504. Dind.

722. ἐκ τροχειλίας. Legendum τροχιλιᾶς, ut sit tribrachus. Est autem *trochlea* indidem e Latinis fictum nomen. Recte autem Venet. ed. habet κατειλυσπωμένην per υ non per ι. Nam κατειλυσπᾶσθαι est εἰλούμενον σπᾶσθαι. Lycophron ait, teste Hesych. καταρτωμένην, quod hic convenit. Sed εἰλυσπᾶσθαι est serpentum et vermium more tractim incedere. Fl. Chr. Gry. et Ms. τροχιλίας. Bent. Frob. κατειλισπωμένην. Gry. et Hesych. κατειλυσπωμένην. Bent. κατιλ. Ms. Trin. Dobr. κατιλυσπωμένην Schol. Id.

723. στρουθοῦ. Fortassis hic Libyca est avis struthio. Tamen στρουθὸς dicitur et impudicus et πόρνος, et pars illa, quæ

honeste nominari non potest. Fl. Chr. V. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 156. Dind. τὸν δ' αὐτ. Ms. Trin. Dobr.

725. εἰς Ὀρσιλόχου χθές. Et obscenus et obscurus hic mihi videtur locus. Tamen ut effugium inscitiæ quærerem, interpretatus sum εἰς Ὀρσιλόχου, *ad Orsilochi ædem*, sane temere faciens et sine ullo rationis fulcro. χθὲς autem sæpe est πάρελκον et πάρεργον, et sic usurpatum a Platone, qui dixit, κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ. Fl. Chr. V. Schol. Berg. ἐς Ms. Trin. Dobr.

727. ἕλκουσιν. Wakefield. ad Eurip. Ion. 1430. in Tragœdiar. delectu t. ii. p. 133. corrigendum videtur πλέκουσιν, collato Hesych. v. πλέκει. Dind. ἤδη γοῦν Elmsl. ad Acharn. p. 53.

729. Μιλήσια. Milesia vellera erant in pretio. Berg.

730. ὑπὸ τῶν σέων. A recto σεὺς, unde accusativus pluralis σέας occurrit apud Lucian. ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον, ipso statim initio, ubi tamen doctissimus Grævius in Add. vocem illam vitii arguit, quasi ne Græca quidem sit et nusquam alibi occurrat, aliter certe sensurus, si ei loci hujus Aristoph. in mentem venisset. V. etiam Etym. v. σεὺς et Thom. Mag. v. σέες. Kust. κατακαπτόμενα. Sic legit auctor Etymol. M. in σεὺς p. 709. extrema, ubi κατακαμπτόμενος male editum pro κατακαπτόμενα. Lectionem hanc, viro docto, cujus non recordor, probatam, prætuli vulgatæ κατακοπτόμενα, quam nunc meliorem esse agnosco, et reponi velim. V. Scal. not. ad Plaut. Mostell. iii. 2. 140. Bene verteretur, *quam tineæ secant*, vel, *quam cædunt tineæ*. Thom. M. σέες Ἀττικοὶ, καὶ σέας, ἀπὸ τῆς σεὺς ἀχρήστου εὐθείας, ὥσπερ καὶ υἱέας, ἀπὸ τῆς υἱεύς — σῆτες δὲ καὶ σῆτας, Ἑλληνικὸν, ἀπὸ τοῦ σὴς σητός. Observationem confirmat ex Luciano adv. indoctum libros multos ementem, ubi legitur t. iii. p. 99. ἢ πόθεν γάρ σοι διαγνῶναι δυνατὸν, τίνα μὲν παλαιὰ καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ φαῦλα καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνοις. Hinc apparet Codd. lectionem κατακοπτόμενα locum suum optime tueri. Brunck. κατασκοπτ. Ms. Trin. Dobr.

732. διαπετάσασ'—. Mendam ed. Junt. διαπετάσασα nullus editor adeo cordatus fuerit ut elueret. Accurata scriptura est cum elisione et apostropho in Aug. et A. quorum auctoritas tamen hic non requiritur. Brunck. ἐπὶ τῆς κλίνης. Hinc mens muliercule cognoscitur, eam propter alia domum properare. Berg.

733. — νυν ut Kust. Ms. Trin. (sed v. not. ad 200.) Dobr.

734. In prioribus edd. totus hic versus Lysistratæ tribuitur contra sensum et auctoritatem Mss. Nam priora illa, ἀλλ' ἐῶ 'πολέσθαι τἄρια loquitur femina, Lysistratæ respondens: *sed an lanam perire sinam?* Nimirum ἐῶ hic non est imperativus passivus, ut Biset. et Fl. Chr. male existimarunt, sed præsens indicativi, quod hic more Atticorum pro futuro ponitur. Deinde quæ sequuntur, ἣν τούτου δέῃ, Mss. recte Lysistratæ tribuunt, ut sensus sit, *imo lanam perire sinas, si sic fieri oporteat.* Pro τούτου enim vel cum Mss. legendum est τοῦτο, addita particula expletiva γε, versus gratia, vel οὕτως. Kust. τοῦτο Ms. Trin. ut Kust. Dobr. ἀλλ' ἐῶ 'πολέσθαι τἄρι'; ἣν τούτου δέῃ. Vulgo minus bene τἄρια sine elisione. Tum quod Kust. habet ἣν τοῦτο δέῃ mendum est typographicum, quod religiose servavit nuperrimus editor apud Bat. Priores edd. omnes habent τούτου, quod metri lex flagitat. Initio versus nonnemini placere poterit lectio Cod. A. vulgata mollior, ἐῶ δ' ἀπολέσθαι τἄρι'; Brunck. Lege ἀλλ' ἔα 'πολέσθαι — τούτου. Bent. V. Reisig. i. p. 209. Dind. Mss. et Schol. τοῦτο. Lege τουτί. Pors.

735. τῆς ἀμοργίδος. Id est λινοκαλάμης vel byssi. Quin etiam potest accipi pro amictu tunicæ. Sed hic de lini segete accipiendum contendo. Videtur hæc dictio ficta a verbo ἀμέργειν, quod est decerpere et colligere, ut intelligas fuisse δράγμα et manipulum istius segetis. Fl. Chr. V. Polluc. vii. 74. ibique interpretes, itemque Suid. v. ἀμοργὶς, ubi locus hic exponitur. Kust. V. ad 150. Berg. Ἡ Γυν. τάλαιν' Ms. Trin. Dobr.

736. ἄλοπον. Id est ἀλέπιστον. Nam id genus lini velut desquamatur et decorticatur, quod περιλεπίζεσθαι dicitur, ut postea ab operariis mulieribus neatur et texatur. Apud Suid. vox hæc ἄλοπον cubat in mendo. Ego excitatam emendabo facile: nam pro ἴσως πιστὸν lego ἀλέπιστον. Tamen ἄπτιστον esse ἀλέπιστον et πτίσσειν τὸ λεπίζειν καὶ κόπτειν, testatur Erot. in Lex. Hippocr., neque sane ego putem aliter dictum in Evangelio Nardum πιστικήν. Ludit autem hic in nominibus ἄλοπον et λέλοιπα, proinde ut in illo vulgari et proverbiali senario, γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος. Paulo post lege χώρει πάλιν δεῦρ', ut elidatur ο parvum propter τὸ ἀλλὰ sequens. Fl. Chr. αὖθ' ἠτέρα. Scribendum αὖθ' ἡτέρα. Reisig. i. p. 23. ἄμοργι (sic) Ms. Trin. Dobr.

737. Suid. ἄλοπον. Pors.

738. νὴ τὴν Φωσφόρον. V. supra 444. Berg. Ἄλλη. ἀλλὰ νὴ Ms. Trin. Dobr.

739. ἀποδείρασα. Subindicat rem obscenam. V. supra 158. Berg. ἀπέρχομαι. Ms. Vat. ἐπέρχομαι. Sed sensus requirit ἐπανέρχομαι, i. e. *redibo*. Kust. ἔγωγ' ἀποδείρασ'—. Sic Regii. Perperam vulgo ἐγὼ δ'—. Sæpissime ἐγὼ δὲ pro ἔγωγε a librariis positum fuisse observavi ad Eurip. Hippol. 483. — ἀπέρχομαι. Sic, ut impressi, Aug. et A. In B. αὐτίκα μάλα ἐπέρχομαι. Legi possit ἀνέρχομαι vel ἐπανέρχομαι. Sed vulgatum bonum est: subauditur οἴκοθεν, ἐξ οἴκου. Brunck. ἔγωγ' Ms. Trin. Dobr.

740. μὴ μὴ 'ποδείρῃς. Male vulgo sine elisione μὴ ἀποδείρῃς. Brunck. ἄρξῃ τούτου σύ. Mss. habent ἄρξῃ τοῦτο σύ, quæ lectio metro est convenientior. Kust. τοῦτο. Ita Mss. teste Kust. In aliis edd. præter Kust. τούτου, quod tamen aptius cum verbo ἄρξῃ construitur quam τοῦτο. Berg. Scal. et Ms. τοῦτο σύ: lege τουτονί. Bent.

741. ἡτέρα Ms. Trin. Dobr.

742. ὦ πότνι' Εἰλείθυι' —. Claudicat versus. Prima in πότνια nusquam apud comicum producitur, nec salva prosodiæ lege produci potest. Scribendum sine elisione, ὦ πότνια Εἰλείθυι' —. Brunck. ἀλλ' ὦ πότνι' Εἰλ. corrigit Pors. in censura p. 577. Sed nihil mutandum. V. Reisig. i. p. 102. Dind. πότνι'. sic Suid. Ms. ὅσιον χ. Pors.

743. ἕως ἂν, *donec, usquedum*. Eo sensu particulas ὡς ἂν ab ullo poeta Attico usurpatas fuisse negavi in nota ad Eurip. Phœn. 89. quod effatum librorum cuidam censori temerarium visum fuit. Si lis ex Aristoph. usu dirimenda sit, non equidem causa cecidero. Quippe in iis quæ comici nostri supersunt ne semel quidem ὡς ἂν pro *donec* reperietur. Non cavillationibus, sed exemplis ejusmodi observationes refelli debent. Brunck. ὅσιον. Fl. Chr. male interpretatur *sanctum*. Nam contra ὅσιον χωρίον hic dicitur *locus profanus*, et in quo partum edere fas esset. ἀκρόπολις enim, quam mulieres occupasse poeta fingit, erat locus sacer, præcipue ob templum Minervæ, quod illic erat, in quo proinde parere per religionem non licebat. Hinc mulier ait, *o veneranda Lucina, partum inhibe donec* (ex sacra acropoli) in locum profanum venero. Hic est verus hujus loci sensus. Kust. V. Schol. Sed in nullo templo fas erat parere. Hinc Eurip. reprehenditur Ran. 1106. quod in tragœdiis suis fecisset τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς. Berg. Suid. in ὅσιον habet ἀπέλθῃ: an fo. ἀπέλθω pro μόλω 'γώ. Bent. μόλω 'γώ. ἀπέλθω Suid. Ms. Pors. Ed. Med. ὦ πότνι' (sic) ἀπέλθῃ. Dobr.

745. Totus Lys. Ms. Trin. Dobr.

746. Ἡ Γυν. præf. Ms. Trin. Dobr.

749. ἀλλ' ἢ χαλκίον. Sic Regii [et Ms. Voss. ap. Bent.]: vulgo ἀλλὰ χαλκίον. Brunck. ἀλλ' ἢ χ. Ms. Trin. Dobr.

751. ἱερὰν κυνῆν. Ad hunc locum doctissimus Biset. ait se ignorare, quare κυνῆν ἱερὰν vocet, et putat μεγάλην significare. At non meminerat eas mulieres in acropoli fuisse, ubi erat Palladis simulacrum, quæ dea armata fingebatur, et galea, credo, erat ad pedes juxta. Eam ergo ceperat mulier et vesti subjecerat, ut prægnans videretur. Ideo eam galeam sacram vocat Lysistrate eo quod erat Palladis. De quo dubito eo quod colossæum erat id simulacrum. Fuerat cujusdam ducis, qui eam Palladi sacraverat. Palmer.

752. κυεῖν. Alludit ad κυνῆν. Habebat autem vestem fartam galea, ut gravida videretur. V. Schol. ad v. 743. Berg.

753. εἶχες. Lege εἶχες, non ἔχεις, translato ι ad priorem ε. Mox legerem τόκος ἐν πόλει, non ὁ τόκος. Fl. Chr. Frob. ἔχεις: Scal. εἶχες et Ms. Bent. εἶχες Mss. Dobr.

754. ὁ τόκος ἐν. Scal. ὁ τόκετος. Ms. ὁ τόκος ἔτ' ἐν. Bent. ἐν τῇ πόλ. Mss.—ἐς Trin. Dobr. ὁ τόκος ἔτ' Kust. Pors.

755. Similiter in Augusti Bodii opusculo, inscripto Burlesken, calceorum purgator præ timore nescio cujus Anthropophagi doctissimi confugit in ipsam monstri crepidam ingentem, in eaque conditus theatro se evolvit. Hotib.

756. Ms. τί προφασίζει. Bent. τί λέγεις; τί προφασίζει περιφανῆ πράγματα; Vulgo, τί λέγεις; προφασίζῃ περιφανῆ τὰ πράγματα. In B. τί προφασίζει; περιφανῆ τὰ πράγματα, syllaba ultra numerum excurrente. In A. τί προφασίζῃ περιφανῆ πράγματα; Hinc proclive fuit genuinam lectionem reconcinnare. Meliore distinctione vulgata juvari possit: τί λέγεις; προφασίζει. περιφανῆ τὰ πράγματα. In hac necessarius est articulus: in nostra otiosus esset et contra linguæ indolem. Quid intersit manifestum reddet utriusque phraseos Gallica versio. *Que dites-vous? vous cherchez des prétextes. La chose est claire. Que dites-vous? pourquoi envelopper de prétextes une chose évidente?* Brunck. V. Reisig. i. p. 209. Dind. τί προφασίζει π. τὰ π. Ms. Trin. Dobr.

757. τἀμφιδρόμια. Dies hæc erat quinta post partum, qua lavant obstetrices et infantem cursu circumferunt per focum, et qua munera natalitia feruntur a propin-

quis ut polypodes et sepiæ. Decima autem die nomen imponebatur. Fl. Chr. V. Schol. et lexicographos Græcos. Berg. οὐ τἀμφιδρόμια. Perperam vulgo οὔτ' ἀμ —. Regii οὐδ' ἀμ —. V. Meurs. Gr. Fer. in Ἀμφιδρόμια. Brunck. Lege οὐ τἀμφιδρόμια: Ms. οὐδ' ἀμφ —. Bent. οὐδ' t. et sch. Ms. Trin. Dobr.

758. Frob. δύναμ' ἔγωγ': lege δύναμαι 'γωγ'. Ms. δύναμαί γ' ἔγωγ'. Bent. ἀλλ' οὐ δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει. Sic A. [V. Reisig. i. p. 209.] Vulgo, ἀλλ' οὐ δύναμαι 'γωγ' οὐδὲ —. Pejus in B. δύναμαί γ' ἔγωγ' οὐδέ. Brunck. Scribendum videtur ἀλλ' οὐδὲ δύναμαι 'γωγε. Elmsl. ad Acharn. p. 72. γ' ἔγωγ' Ms. Trin. Dobr. κοιμᾶσθ' ἐν πόλει. V. Brunck. ad Thesm. 916.

759. τὸν ὄφιν — τὸν οἰκουρόν. Herodot. in Urania [c. 41.]: λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως ἐνδιαιτᾶσθαι ἐν τῷ ἱρῷ. Berg. τὸν ὄφιν ἴδον τὸ οἰκουρόν. Lege τόν. Est autem οἰκουρὸς ὄφις draco custos ædis Poliadis, quem nonnulli acropolis custodem putant, alii unum, alii duos esse dicunt in fano Erechthei. Fl. Chr. τὸν ὄφιν εἶδον. Sic bene Regii. Perperam vulgo ἴδον, quod poeticum in sermone comico locum non habet. Huc respexit Hesych. in οἰκουρὸν ὄφιν, ad quam glossam v. interpretes et imprimis Valck. ad Herodot. p. 638. Brunck. εἶδον Ms. Trin. Dobr. Lege εἶδον ex Schol. Pors.

760. Dele γε. Bent. Versum corruptum esse monuit Elmsl. ad Acharn. p. 61. et ad Eurip. Med. p. 105. Reisig. in diariis Jenens. a. 1817. fol. 224. p. 404. scribendum videtur, ἐγὼ δέ γ' ὑπὸ γλαυκῶν τάλαιν' ἀπόλλυμαι. τῶν γλαυκῶν. Plurimæ Athenis noctuæ, unde proverbium γλαῦκ' Ἀθήναζε. Hinc etiam Minervæ tutelari sacra est avis. Berg.

761. κακκαβιζουσῶν. Perdices etiam vocantur κακκάβαι, proprieque de his altilibus dicitur κακκαβᾶν et κακκαβίζειν. Sane enim perdix dicta est ab illo crepitu, quem edit qui quasi est peditus aut cacatus. Tamen etiam ad alia animalia transfertur, ut ex Theophrasto recitat Athen. causamque addit de noctuis, eas nempe interdiu cæcutire, noctu tantum videre et venari, neque tamen omnino nocte, sed ἀκρέσπερον id est mane et vesperi, ut vult Aristot. Propterea Virgil. ait, *seros exercet noctua cantus.* Sunt autem, teste eodem Athen. qui existiment musicæ primordia ab avibus sumpta per solitudinem cantillantibus. Fl. Chr. κακκαβιζουσῶν, *tutubantium.* Hoc in versione reponendum, ubi male *cacabantium.* Plaut. Men. iv. 2. 90. 'Tu, tu istic, inquam. Vin' afferri noctuam quæ *Tu Tu* usque dicat tibi? nam nos, jam nos defessi sumus.' Ad quem locum v. interpretes. Brunck. κακκαβαζουσῶν Ms. Trin. (sed v. not. ad 200.) Dobr.

764. ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὖ οἶδ' ὅτι —. Sic bene Regii [et Ms. Voss. ap. Bent.], otiosas non agnoscentes particulas quas alius inseruit librarius. Brunck. Legebatur ἐκείνους γ'; ἀργαλέας τ'. Dind. et γ' et τ' om. Ms. Trin. Dobr.

765. ἄγουσι νύκτας. Soph. Elec. 268. ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν; Berg. ἄγουσι. Jortino in Tracts Philological ii. p. 64. scribendum videtur ἄγεσθε. Dind. —σχησθ' Ms. Trin. Dobr.

766. καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον —. Sic ex Aug. edidi. In A. προσταλαιπωρήσατ' ὀλίγον —. B. [et Ms. Voss. ap. Bent.] ut vulgo, προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον. Brunck. καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον. Sic recte Kust. Quod edidit Brunck. καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ', repudiandum esset, licet in mille codicibus reperiretur. Pors. V. ad Eurip. Med. 356. Dobr. —σατ' ἔτ' Mss. Id.

768. μὴ στασιῶμεν. Omnino legendum puto στασιάσωμεν. Per στάσιν autem διχοστασίαν intelligit, ut et magnus magister in Politicis usurpat. Fl. Chr. Futurum στασιῶμεν habent Junt. et Rav. unde totum locum ita constituo: ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν ἀεί, | εἰ μὴ στασιῶμεν ἔτι. τίς ἐστιν οὑτοσί; Elmsl. ad Acharn. p. 72. Sed v. Herman. præf. ad Epitom. Doctr. Metr. p. xii. Dind. ἡμῶν Ms. Trin. Dobr.

769. λέγ' αὐτόν. His verbis præscripta in Regiis chori persona. Brunck.

769-70. Χο. Γυν. λέγ' — Λυσ' ἀλλ' Ms. Trin. Dobr.

770. ἀλλ' ὁπότ' ἄν. Videtur præ oculis habuisse oraculum, quod exstat apud Herodot. in Eratone: ἀλλ' ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενα νικήσασα | ἐξελάσῃ καὶ κῦδος ἐν Ἀργείοισιν ἄρηται. Berg. πτήξωσι. Hoc verbum proprie de Avibus usurpatur. Eurip. Herc. 974. ἄλλος δὲ βωμὸν, ὄρνις ὥς, ἔπτηξ' ὕπο. Berg. χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον. Sic a Lycophrone in obscuro poemate ipsa Cassandra vocatur hirundo, τὴν Φοιβόληπτον αἰνέσει χελιδόνα. Sed et notandum est hac voce etiam designari τὸ γυναικεῖον μόριον. Fl. Chr.

771. φαλήτων. Dicitur φαλῆς et φαλλός. V. in Acharn. 259. et 262. Sed in Acharn. de artificiali sermo est, hic autem de naturali. Berg.

772. ὑπέρτερα νέρτερα θήσει. Alias idem

quod ἄνω κάτω ποιήσει τὰ πράγματα: de qua phrasi ad Eq. 862. Berg. νέντερα (sic) Ms. Trin. Dobr.

774. ἢν δ' ἀποστῶσι. Id est φύγωσι καὶ μακρὰν γένωνται. Sed legerem ἢν δ' ἄρ' ἀποστῶσιν. Fl. Chr. ἢν δὲ διαστῶσι. Sic recte legit non solum Ms. Voss. sed etiam vetus Schol. Nam ἢν δ' ἀποστῶσι, quod priores edd. habent, in metrum manifesto peccat. Kust. Lege ἢν δ' ἄρ' ἀποστῶσιν [et sic ed. Amst. 1670.]. Ms. ἢν δὲ διαστῶσιν. Bent. ἢν δὲ διαστῶσι καὶ ἀναπτῶνται. Sic bene duo Reg. servata ratione epici metri et imitatione veterum oraculorum. Vulgo διαστῶσιν κἀναπτῶνται. In Aug. ἢν δὲ ἀποστῶσιν. Pejus Junt. ἢν δ' ἀποστῶσι. Brunck. καὶ ἂν. Ms. Trin. Dobr.

776. καταπυγωνέστερον. Supra 137. de muliebri sexu. Berg. Ita Suid. in καταπυγωνέστερον: Ms. —ωνίστερον. Bent. οὐδ' — -γωνίστερον t. et sch. Ms. Trin. Dobr.

777. σαφὴς γ' ὁ χρησμός. Sic Regii. Vulgo particula omissa. Brunck. σαφὴς γ' Ms. Trin. Dobr.

782. Pæonicos dimetros ac tetrametros catalecticos in disyllabum Aristoph. adhibuit in choro Lysistratæ, qui 781. incipit. Sed locus mutilus est, quod quum non animadvertisset Brunck. alia delevit, alia ad suam scilicet pæonicorum formam accommodavit. Scribe sic: μῦθον βούλομαι | λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκου- | σ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν, | οὕτως· | ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὃς | φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν, | κἀν τοῖς ὄρεσσιν ᾤκει, | κᾆτ' ἐλαγοθήρα | πλεξάμενος ἄρκυς, | καὶ κύνα τιν' εἶχεν, | κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους. Antistropha sic scribenda videtur: κἀγὼ βούλομαι | μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι | τῷ Μελανίωνι. | Τίμων | τις ἦν ἀΐδρυτος ἀβάτοισιν ἐν | σκώλοισι, τὰ πρόσωπα περιειργμένος, | Ἐριννύων ἀποῤῥώξ. | οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων | ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους, | κοὐκέτι κατῆλθεν, | πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς. Versiculum κοὐκέτι κατῆλθεν quidam Biseto teste addiderunt, recte. Septimus versus forsitan etiam sic legi possit: κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει | Ἐριννύος ἀποῤῥώξ, ut sit pæonicus cum anacrusi iambica, quemadmodum is, qui præcedit. Herman. de metris p. 367. 368. Pæonici catalectici in disyllabum, itemque anacrusin iambicam habentes, rarius inveniuntur. Exemplo sit hic locus in Lys. 781. qui quum pessime habitus sit ab librariis, nec quidquam prosit Suid. mentionem ejus faciens in v. ἀποῤῥῶγας, Ἐριννύων ἀποῤῥώξ, Μελανίωνος σωφρονέστερος, Τίμων, venia erit conjectura tentanti, quæ librorum inopia sanari nequeunt. μῦθον | βούλομαι λέξαι τίν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ' | αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν, | οὕτως· | ἦν ποτὲ νέος Μελανίων τις, ὃς | (5) φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν | κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει, | κᾆτ' ἐλαγοθήρα, | πλεξάμενος ἄρκυς, | καὶ κύνα τίν' εἶχεν, | (10) κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους. Antistrophici sic habent: κἀγὼ | βούλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι | τῷ Μελανίωνι. | Τίμων | ἦν τις ἀΐδρυτος ἀβάτοισιν ἐν | (5) σκώλοισι, τὰ πρόσωπα περιειργμένος | Ἐριννύος ἀποῤῥώξ, | . . . . . . | οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων | ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους | (10) πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς. Herman. Elem. Doctr. Metr. p. 512. Venustissima hæc stropha sic expedienda est: Μῦθον βούλομαι λέξαι τιν' ὑμὶν, (*dochm.*) | Ὅν ποτ' ἤκουσ' αὐτὸς, ἔτι παῖς ὤν, (*compositus ex trochæo et pæon. dim. catal. in disyllabum, quo sæpius hic utitur hoc loco.*) Similes sunt 1014. seqq. Οὕτως. | Ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, (*similis secundo horum versuum.*) | Ὅς, φεύγων γάμον, ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν, (*pæon. trim. cum basi 3 vel 4 temporum.*) | Κἂν ὄρεσιν ᾤκει, κᾆτ' ἐλαγοθήρα, (*asynart. ex 2 pæon. dim. catal. in disyllabum.*) | Πλεξάμενος ἄρκυς, καὶ κύνα τιν' εἶχε, (*similis præcedenti.*) | Κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους. (*Monui de hoc genere versuum pæonicorum ad 539.*) | Οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη, (*similis primo horum versuum.*) | Κεῖνος· ἡμεῖς (*troch.*) | Τ' οὐδὲν ἧττον τοῦ Μελανίωνος, (*similis secundo.*) | Οἱ σώφρονες. (*iamb.*) Legitur autem vulgo Κἂν τοῖς ὄρεσιν, sicut infra 1193. φέρειν τοῖς παισὶν, et κατῆλθεν, utrumque inconcinne. Posterius vitium correxit G. Herman. de Metris p. 367. Paulo corruptior est antistropha, quam sic restituere mihi videor: Κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν | Ἀντιλέξαι τῷ Μελανίωνι. | Τίμων | Ἦν ἀΐδρυτός τις, ἀβάτοισιν | Ἐν σκώλοισι τὰ πρόσωπα περιειργμένος, Ἐ- | ριννύος ἀποῤῥώξ. Οὗτος ἂν ὁ Τίμων | Ὤιχεθ' ὑπὸ μίσους, κοὐκέτι κατῆλθε, | Πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς. | Οὕτω κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει | Τοὺς πονηροὺς | Ἄνδρας αἰεὶ, ταῖσι δὲ γυναιξὶν. | Ἦν φίλτατος. De levibus quibusdam maculis, quas elui, nihil amplius dicam. Ἐριννύος pro inconcinno Ἐριννύων dedit l. l. G. Herman. Versu 6 vulgo legitur, itidem inconcinne, Οὗτος οὖν ὁ Τίμων. Ἂν pro οὖν inveniri constat; quanquam et temere, interpretandi causa, inculcari solent hæ et similes particulæ γὰρ, δὲ, καὶ, μὲν, οὖν, ut, si quis rescribi jubeat potius Οὑτοσὶ ὁ Τίμων, ei non magnopere ego repugnarim. Hotib.

782-3. ἤκου σαυτὸν (sic) Ms. Trin. Dobr.

785. Μειλανίων [sic ed. Far. Berg.]. Proverbium est Μελανίωνος σωφρονέστερος. Fortassis ille est Milanion de quo Propert. dixit: 'Partheniis errabat in antris Ibat et hirsutas sæpe videre feras.' Sed quod ait de leporum captura, crediderim allusum ad aquilæ speciem illam, quæ μελαναίετος et λαγοθήρας dicitur. Lege autem κἀν τοῖς ὄρεσι pro καὶ ἐν. Fl. Chr.

785-96. οὗτος φ. γ. ἀ. ἐς ἐρημίαν καὶ κύνα τίν' εἶχε, κᾆτ' ἐλαγωθήρει, κοὐκέτ' ἦλθεν οἴκ. ὑ. μ. οὕτως—ἧττον Μελανίωνος σωφρονέστεροι Suid. Ms. v. Μελανίωνος σ. quibusdam omissis, aliis transpositis. Ed. Med. οὗτος φ. γ. ἀ. ἐς ἐ. καὶ τοῖς ὄρεσιν ᾤκει, καὶ κύνα τίν' εἶχε. κᾆτ' ἐλαγοθήρει. κοὐκ ἔτ' ἦλθεν οἴκαδ' ὑ. μ. οὕτως τ. γ. ἐ. ἐκεῖνος ἠ. δ' οὐ. ἧ. τοῦ Μελανίωνος σωφρονέστεροι. Dobr. μειλανίων Mss. Id.

786. καὶ Suid. in Μελανίωνος. Bent.

788. Ms. ἐνώκει. Bent. ἐνῴκει Ms. Trin. Dobr.

789. Suid. in l. c. καὶ κύνα τιν' εἶχε κᾆτ' ἐλαγοθήρει: v. 792. omisso. Bent. κᾆτ' ἐλαγωθήρα. Male vulgo ἐλαγοθήρει. Duo Reg. et Schol. ἐλαγοθήρα. Sed quum Atticismi, tum metri ratio flagitat id quod reposuimus, ἐλαγωθήρα. Brunck. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 627. Dind. — οθήρει Trin. — οθήρα scholio præf. — θήρα P. Dobr.

792. Suid. κοὐκ ἔτ' ἦλθεν οἴκαδ'. Bent. κοὐκέτι κατῆλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μίσους. Sic omnino legendum, ut hic versiculus pari suo congruat, μενος κἀκ' ἀνδράσιν πονηροῖς. Est uterque iambicus hypercatal. Vulgo legitur κοὐκέτι κατῆλθεν πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους. Adverbio πάλιν sententiam frustra onerari nemo non videt. Brunck.

795. ἡμεῖς δ'—. Sic Regii: vulgo ἡμεῖς τ'—. Brunck. ἡμεῖς δ' Ms. Trin. Dobr.

796. τοῦ Μελανίωνος. Comma hic feci. Sensus enim et ordo est: ἡμεῖς τε οἱ σώφρονες βδελυττόμεθα τὰς γυναῖκας οὐδὲν ἧττον τοῦ Μελανίωνος. Nempe illud οὐδὲν ἧττον refertur ad βδελυττόμεθα sive ἐβδελύχθημεν, quod ἀπὸ κοινοῦ sumitur ex 794. non autem ad σώφρονες. Ne quis hic putet cum Erasmo proverbii alicujus mentionem fieri, nempe hujus, σωφρονέστερος Μελανίωνος. Berg. Suid. Μελανίωνος σωφρονέστεροι. Bent. τοῦ μειλαν. Ms. Trin. Dobr.

797. Frob. ΗΡ. quod delet Bent. Editor. Hic versus in Venet. ed. profertur a choro mulierum, tertius a virorum choro, quartus a mulierum, quintus a virorum, usque ad illa κἀγὼ κ. τ. λ. Fl. Chr.

798. τ' ἄρ' Suid. in κρόμμυον: lege κρομμύων ἄρ' οὐ δέει, i. e. δέῃ, χρήζεις, non opus est tibi cepis, ut fleas. Bent. κρόμμυον γάρ. Id est καὶ ἄνευ κρομμύων κλαύσεις, legoque τ' ἄρ' pro γάρ. Proverbium est κρομμύου ὀσφραίνομαι et κρόμμυα ἐσθίειν. Unde Bias, quum ab Alyatte accerseretur, dixit, Ἀλυάττῃ φημὶ κρόμμυα ἐσθίειν. Fl. Chr. Schol.: κλαύσῃ γὰρ καὶ χωρὶς κρομμύων. Nempe quia cepæ odor lacrymas ciet. In Ran. 661. quidam interrogatus cur lacrymaret, dicit κρομμύων ὀσφραίνομαι. Quodsi verbum ἔδομαι exponas non per edam in futuro, ut plerumque solet, sed per edo, ut Fl. fecit, qui ἔδει exposuit edis, tunc alia expositio posset afferri. οὐκ ἔδει γὰρ κρόμμυον, non edis enim cepam, id est, non olet tibi graviter os tuum. Itaque osculeris me licet. Nam esus cepæ ingratum facit osculum. V. Thesm. 501. Quodsi Schol. expositio admittatur, et ἔδει obtineat futuri significationem, ut plerumque solet, tunc legendum in contextu, κρόμμυόν γ' ἄρ' οὐκ ἔδει, id est, cepam itaque non edes. Atque hac ratione valet altera etiam expositio Schol. quæ hæc est: ἢ κατὰ τὸ εἰρημένον ἄνω, (v. 690.) Ἵνα μήποτε φάγῃ σκόροδα καὶ κυάμους μέλανας. V. ibi not. Hac ratione sensus loci est, nunquam attinges annum posterum; nam occidam te, si me osculaberis. Berg. τ' ἄρ' Ms. Trin. Dobr. κρόμμυόν τ' ἄρ' —, id est τοι ἄρα. Sic optime duo Reg. [V. Elmsl. ad Acharn. p. 103.] Vulgo γὰρ, quod male scriptum conjunctim pro γ' ἄρ'. Hoc autem antea depravatum fuerat ex τ' ἄρ'. Brunck. Pro γὰρ Fl. Chr. τ' ἄρ' et ita Schol. et Suid. v. κρόμμυα, qui Schol. partim exscripsit. κρόμμυον τ' ἄρ' Suid. Ms. in v. Pors. et ed. Med. Dobr.

799. Vulgo inepte κἀνατείνας τὸ σκέλος λακτίσαι. Saltem adscripsissent τὸ πέος: nam hoc intelligendum. Nosti Ovid. illud: 'Et percussori plaudit amica suo:' quomodo et κρούω similiaque usurpantur. Inconcinne quoque: cf. antistrophicum 823. Hotib. Verba τὸ σκέλος ejicienda esse monuerunt etiam Bent. et Reisig. i. p. 201. Dind. κἀνατείνας τὸ σκέλος λακτίσαι. Dele τὸ σκέλος. Herodot. ii. 162. ὁ Ἄμασις, ἔτυχε γὰρ ἐπ' ἵππου καθήμενος, ἐπάρας ἀπεματάϊσε. Pors. τὸ σκέλος addit Herodot. imitans Phavorinus Stob. cxii. p. 586. 39. citatus a Wessel. Dobr. Collato Herodot. τὸ σκέλος delet Reisig. p. 202. et recte monet dici quidem ἀνατείνας (τοὐμὸν σκέλος) λακτίσαι, sed innui, ἀνατείνας τὼ σὼ σκέλη, λαικάσαι. De ellipsi videndi Bos. annotatores ad vv. σκέλος et χείρ. Addo Menandrum apud Schol. ad

Plut. 689. Huc refero ἄρας, ἐπαίρων Œd. Tyr. 1270. 1276. ἐπαίρειν Evangel. Athen. xiv. p. 644. F. ἔνθεις ποτ' Vesp. 1156. (cf. 1163. Lys. 282.) et ut videtur Aristoph. Eq. 1127. qui locus an respiciatur in Schol. Av. 1258. an potius comicus Luciani Amor. 53. t. ii. p. 457, 81. non liquet. Id.

800. λόχμην πολλήν. Id est, barba tibi velletur, quam nimis densam gestas. Hoc proverbiale facit Suid. aitque Phormionem pilosum et hirsutum fuisse et nates nigras habuisse. Alibi imperatorem strenuum et Crotoniatem facit, de quo meminerit Theopompus. Existimabant autem fortes viros τοὺς μελαμπύγους et δασυπύγους (nam pili nigredinem videntur facere): contra imbelles et femineos τοὺς λευκοπύγους. Apud eundem Suid. atque Athen. reperias φορμίσιον δασὺν γενέσθαι καὶ αἰνίττεσθαι τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Fl. Chr.

801. Μυρωνίδης. Schol. δύο Μυρωνίδαι ἦσαν, ὡς ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις δεδήλωται. (nihil tale hodie ibi exstat in Schol.) Nempe Bœotos vicit iste Myronides. V. Thuc. lib. i. Berg.

802. μελάμπυγος. Qui tales essent, eos putabant fortes, ut contra, qui essent λευκόπυγοι, eos molles et effeminatos. V. Hesych. et Suid. Berg.

804. Φορμίων. Dux celebris, cujus mentio in Eqq. 558. Berg.

807. τῶ μελ. Ms. Trin. Dobr.

808. Τίμων. V. Suid. v. Τίμων et v. ἀποβρὼξ, et Plut. in M. Antonio p. 948. qui ad locum hunc Aristoph. respexit. Kust. Iste μισάνθρωπος satis notus est, aut esse debet ex Luciani egregio libello, cui titulus Timo. Berg.

809. Ms. ἦν τις ἀΐδρυτος et Suid. in ἀποβρῶγας et Scal. v. Hesych. ἀΐδρυτος; forte ἀϊδρευτοῖς ἐν. Suid. in Τίμων habet ἀνίδρυτος ἀβάτοις ἐνὶ σκόλοισι περιειργμένος: lege Τίμων | ἦν ἀ— τις ἀβατ —; Bent. ἀνίδρυτος. V. Harpocrat. v. ἀνίδρυτος et ibi Valesium, et Hesych. v. οὐδὲν ἱερόν. Ceterum vox hæc, haud temere alibi obvia, occurrit etiam apud Eurip. Iphig. Taur. 971. ubi de Furiis Orestem agitantibus tragicus ille inquit, δρόμοις δ' ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεί. Mss. in loco hoc Aristoph. habent ἀΐδρυτος. Kust. Per consequens autem ἀΐδρυτος malum significat; nam ἵδρυσις competit diis et quidem bonis. Berg. ἦν τις Mss. Trin. Dobr. Τίμων ἦν τις Schol. Suid. ἀποβρῶγας. Pors. ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισι, Lego ἐν σκώλοισι. Est autem σκῶλος genus spinæ, unde in apologo asinus ad lupum ait, ἔκ μοι σκῶλον ἔρυσσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ. Legendum autem ἀΐδρυτος, ut et in Venet. ed. qua voce innuitur τὸ κακὸν, καὶ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο. Ceterum dicitur et σκόλος et σκόλον et σκόλοψ. Sed de vera hujus loci lectione dubitandum non est. Nam apud Suid. sic hunc locum explanatum reperio: Τίμων τις ἀνίδρυτος ἀβάτοις ἐν σκόλοισι περιειργμένος etc. Quem ait a pyro arbore lapsum, claudum fuisse et mortuum ex putredine, quum medicos non admitteret, post mortem inaccessum fuisse locum circumque a mari ruptum. ἄβατον, inquit, οἷον ἀκάνθαις τεθριγκωμένον καὶ σκληροῖς σκόλοψι καὶ πάτταλοις ἠφανισμένον. Ita erat σκυθρωπὸς et μισάνθρωπος. Hunc porro secundum chorum mulierum, qui volet, poterit reducere ad modos superioris chori virorum, et fortassis fecerat comicus noster. Fl. Chr. εὐσκώλοισι est vitium typorum pro ἐν σκώλοισι, quod habent vett. edd. Reisk. ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισι. Vulgo ἀβάτοισιν εὐσκώλοισι. In A. ἀσκώλοισι. V. Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 122. Brunck. Add. t. ii. p. 52. Toup. scribi vult, ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισι | τὸ πρόσωπον περιειργασμένος. Dind.

811. Ms. περιειργασμένον. Bent. περιειργασμένος Schol. probante Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 122. Pors. —ένος ἐρινύων. Mss. Trin. (sed v. not. ad 200.) Dobr.

812. Frob. ἐρινύων: lege ἐριννύων. Bent. ἐρινύων cum unico ν scriptum in B. V. quæ notavi ad Æsch. S. Th. 490. Brunck. Add. Blomfield. ad Æsch. Prometh. p. 102. Dind. ἀποῤῥώξ. V. Valck. de Aristobulo p. 16. Böttigers Furienmaske p. 61. Heyn. ad Hom. t. iv. p. 392. Dind.

813. Lege νυν encliticum. Bent.

815. Voculam κάκ' metro necessariam inserui, quam codices non agnoscunt. Brunck. Nondum satis exæquatus est hic versus antithetico suo. Scribendum κακὰ πονηροῖς ἀνδράσιν. Trimetri sunt pæonici, quos sic dimetiare: κουκετι κα | τηλθ' οικαδ' | ὑπο μισους. || μενος κακα | πονηροις | ανδρασιν. Monuerunt rei metricæ magistri pedem, cui nomen *Antibacchia*, melicis carminibus parum esse congruentem, ἀνεπιτήδειον πρὸς μελοποιΐαν. Est tamen apud comicum haud infrequens. Observari potuit supra 542. ουτε πο-|νο | κατα κοπος ἑ | λοι μου κα | ματηρος. Brunck.

818. Post hunc versum lacuna est in utroque Regio usque ad 889. qui in A. post 818. continuatur: in B. vacuum relictum spatium quatuor circiter plagularum. Brunck. Lege αἰεί. Bent. Post 818. "Desunt quædam in Ms. V." Margo. Dobr.

822. *μηδαμῶς ἔδεισά γε.* In Venet. ed. habes *σ' ἔδεισά γε.* Dubium autem mihi est, num post *μηδαμῶς* distinguendum sit, ut dicat, *minime gentium; te enim metuo.* Fl. Chr. Gry. *μηδαμῶς σ'.* Bent. *μηδαμῶς ἔδεισά γε.* Stribliginem interpunctione tollimus scribentes, *μηδαμῶς· ἔδεισά γε.*. at extrema tamen ista prorsus sunt insulsa et inficeta. Maximo est autem opere attendendum, antistrophica illa, 797—804. et 821—828. tanto esse acumine perfecta atque elaborata, ut non in sententiis solum summa versetur æqualitas atque convenientia, sed voces etiam sint adhibitæ aut eædem prorsus nonnullæ utrobique, aut soni imitatione simillimæ. Cui quidem rei, quum sit scenicorum propria poëtarum, tragici accuratam adhibuerunt diligentiam, Comicus vero argutam plane, supra quam cuiquam credibile sit nostrorum comœdiæ scriptorum: idque principium habemus illius sonorum in fine versuum congruentiæ, qua hujus ætatis poëmata exornantur. Et habet sane ea res, si verum fateri volumus, plurimum festivitatis ac venustatis in comœdia; id quod hoc ipso exemplo liquet. In stropha ait senex, *βούλομαι σε γραῦ κύσαι*: respondet mulier, *κρομμύων τἄρ' οὐκ ἔδει*: antistropha quærit mulier, *τὴν γνάθον βούλει θένω*; antistropha habemus, *μηδαμῶς· ἔδεισά γε.* utrinque *ἔδει.* Sed quid faciamus de illo, *σά γε*? Finge tibi scripturam, *ἔδειχε*, *σαι* id est, *ἔδει χέσαι*: idque refertur sono ad superius *κύσαι.* Reisig.

824. *τὸν σάκανδρ' ἐκφανεῖς.* Lego *τὸν σάκανδρον.* Nam trochaici sunt versiculi. Est autem *σάκανδρος γυναικεῖον αἰδοῖον.* Hesych. *σάκαν* vocat. Fl. Chr. Frob. *σάκανδρ'*: al. *σάκανδρον*: ita Suid. Bent. Suidas, *σάκανδρος, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.* Derivatur a *σάκος, barbam* significante. V. Conc. 502. Brunck.

827. *ἀπεψιλωμένον.* Hoc graphice admodum depingit initio statim Concionatricum, et proprie est, quod dixit Laberius, *cum cano eugio puellitarier.* Nam eugium, ut Græcis *εὔδιαιον*, pars illa est inter muliebria naturalia. Ad eas partes purgandas psilothro utebantur. Itaque dixit *ἀπεψιλωμένον*: nam hirsutam illam specum et pilis armatam quasi velitem faciebant et *ψιλὴν* curiosa conlucatione densæ et nigræ istius segetis. Sed ohe dicamus et huic fumo lucem dare desinamus. Fl. Chr. V. Eccl. 12. Berg.

831. *ἄνδρ' ὁρῶ.* Legerem *ἀλλ' ἄνδρ' ὁρῶ*, vel *ἄνδρ' ἄνδρ' ὁρῶ.* Sed videone, inquit, virum furentem et vere *μανικόν.* Fl. Chr. Lege *ἄνδρα* bis. Bent. *ἄνδρ', ἄνδρ' ὁρῶ.* Claudicat in vulgatis versus, semel tantum posita vocula *ἄνδρ'.* Emendandi viam, quam aliquoties ingressus sum, stravit Orvill. ad Charit. p. 200. ubi memoriæ lapsu suppleti hujus versus laudem Kust. tribuit, quam sibi vindicat Fl. Brunck.

832. *'Αφροδίτης ὀργίοις.* V. infra 898. Berg. Gry. *εἰλυμένων.* Bent.

835. *παρὰ τὸ τῆς Χλόης.* Cereris est epitheton Chloe, cujus fanum fuit in Attica regione columnis septum, ut ait Hesych. Sic autem dici potest, quum messis adhuc est in herba. Fl. Chr. Subintellige *ἱερόν.* Est autem Chloe Cereris cognomen, a virescentibus segetibus. V. Athen. p. 618. Sic ferme *flava Ceres* apud Virgil. Berg. Cereris *Χλόης* dictæ templum erat in urbe prope arcem. V. Meurs. Gr. Fer. in *Χλόεια.* Brunck.

836. Lysistratæ hic versus absurde continuatur in vulgatis libris, in quibus totius hujus lepidissimi colloquii ita confusæ et perturbatæ sunt personæ, ut vix se quis eo extricare et actionem scenæ mente concipere queat. In Aug. lineola mutatæ personæ index huic versui præfixa: quæ vero initio seq. v. præfigi debuit, male omissa: at rursus posita est ante *νὴ Δία.* Melius in Cod. *ὦ νὴ Δί'*—ut infra 837. *ὦ πρὸς τῶν θεῶν.* Brunck. Sic distinguend. *Feminæ. ὦ νὴ Δί', ἐστὶ δῆτα· per Jovem est omnino vir aliquis. τίς κἄστιν ποτε; quisnam tandem ille est?* respondet Lysistrata, *ὁρᾶτε, γιγνώσκει τις ὑμῶν*; Reisk.

838. Malim *ἐμὸς ἀνήρ.* Elmsl. ad Acharn. p. 72. Sed v. Herman. præf. ad Epitom. doctr. metr. p. xii. Dind. *Κινησίας.* Cinesiæ dithyramborum poetæ aliquoties meminit comicus. Sed hic videtur tantum propterea introducere *Κινησίαν*, quia hoc nomen derivatur a *κινεῖν*, quod pro *βινεῖν* sæpe accipitur. Tales allusiones ad etymologiam sunt frequentes apud comicum. V. ad 850. et seq. Berg.

839-41. (In ed. 1532. Dobr.) Corrupte Suid. v. *ἠπεροπ. εἴη. ἐστὶ* Suid. ed. Ms. *κἀξυπεροπεύειν.* Sic Suid. Ms. Pors. Ed. Med. in *ἠπεροπ. σ. ἔ. ἐστὶ τοῦτ' ὁ. κ. τρέφειν οὐκ ἐξηπεροπεύειν καὶ πάνθ'.* Dobr.

840. *κἀξυπεροπεύειν.* Etiam legi potest per *η*, ut sit pro *καὶ ἐξηπεροπεύειν.* Est autem *ὑπέχειν* hoc loco *παρέχειν*, et morigeram esse, aliquando *ὑφίστασθαι* et *ἀποκρίνεσθαι*, ut Aristoteles, *ῥᾴδιον ὑπέχειν τὰς θέσεις.* Fl. Chr.

841. *ὢν σύνοιδεν ἡ κύλιξ.* Nam fœdus factum est inter eas per calicem et vinum, ne quæ virum suum aut alienum fovere vellet *ἄρθρα ἐν ἄρθροις.* Fl. Chr. Supra 209. et sqq. apud calicem jurant mulieres se non velle viris facere copiam sui cor-

poris. Berg.

843. παραμένουσά γ' ἐνθαδί. Perperam vulgo παραμένουσ' ἐνθαδί, deficiente ad integritatem versus syllaba. Brunck. παραμένουσά γ' ἐνθαδί etiam Bent. Dind. L. συνηπεροπεύσω σοι παραμένουσ'. Pors.

844. ξυνσταθεύσω. Respicit ad ὀπτᾷν v. 839. nam eadem aut cognata est horum verborum significatio. V. supra 378. Berg. ξυνσταθεύσω. Cf. Markland. ad Eurip. Iph. Aul. 407. Pors.

845. ὁ σπασμός. Multæ sunt convulsionum species secundum partes affectas. Hæc in pene est et dicitur satyriasis. Nam et σάτυρον grammatici volunt vocari ἔντασιν. Quin satyrion herba dicta συνεργὸς πρὸς τὰς ἀφροδισίας ὁρμάς. Hic vero Cinesias dithyrambicus poeta perhibetur et famosus propter impietatem et παρανομίαν. Qui Pæonides fuit: legendum enim Παιονίδης, non Παιονείδης. Tamen in Ran. fabula Thebanus fuisse dicitur pessimus poeta lento et pigro corpore et in sceleti formam facto. Is fertur pyrrhicham fecisse et propter frequentes motus nomen tulisse Motorium: id enim est ὁ Κινησίας. Comicorum iram in se traxit, nam conatus est facere ut essent ἀχορήγητοι. Ne multa, vix audeam præstare conjecturam aut affirmare hunc esse Cinesiam hoc loco, qui in Ran. tangitur. Fl. Chr. De convulsione hac, qua penis afficitur, infra etiam 1089. Mox 967. tales convulsiones vocat ἀντισπασμούς. Berg.

846. τέτανος. In eadem significatione supra v. 553. Berg. Plaut. in Cistellaria ii. 1. 4. 'Jactor, crucior, agitor, stimulor, versor in amoris rota miser.' Quod ad verba Græca attinet, similiter Plut. 876. ubi v. not. Id.

849. Avv. 1174. λαθὼν κολοιοὺς, φύλακας ἡμεροσκόπους. Berg.

850. Μυῤῥίνην. In hoc etiam nomine alludit ad etymologiam, ut paulo ante 838. ut sub nomine proprio res ipsa significetur. Derivatur autem Μυῤῥίνη a μύρτον, quod pudendum muliebre significat quandoque, ut infra 1004. Berg.

851. τὴν Μυῤῥίνην. Ne quid in versu redundet, delendus articulus τήν. Kust. Vulgo legitur, ἰδοὺ, καλέσω 'γὼ τὴν Μυῤῥίνην σοι. σὺ δὲ τίς εἶ; metro corrupto. Diversa, sed non melior, cod. lectio: ἰδοὺ, καλέσω τὴν Μυῤῥίνην νῦν σοι. σὺ δὲ τίς εἶ; Hinc expuncto νῦν, illinc 'γὼ, constant numeri. Superest adhuc suspicio de forma minus Attica καλέσω, quam librario imputo. Scripserat, ni fallor, comicus, ἰδοὺ, καλῶ τὴν Μυῤῥίνην σοι; σὺ δὲ τίς εἶ; Et sic infra 864. rursus καλῶ rescribi velim. V. ad Ran. 298. Brunck.

851. et 864. καλῶ male conjicit Brunck. Soph. Philoct. 1452. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Aoristus est subjunctivi. In priore loco Lysistratæ per ἰδοὺ irridentur Cinesiæ verba, ἐκκάλεσόν μοι Μυῤῥίνην, ut in ἰδοὺ λέγειν Eq. 343. et alibi; unde manifestum est futuro ibi locum non esse. Quin solœcum esse suspicor καλῶ post φέρε, sive pro futuro, sive pro præsente subjunctivi capiatur. Dobr. ad Plut. 965. p. 119.

852. Παιονίδης Κινησίας. Habent hæc quidem formam nominum propriorum hominis, et nunc introducitur persona sub his nominibus, sed vi vocis res consignificatur. Παιονίδης enim est a παίειν, quod de re Venerea usurpatur, ut Pac. 874. Vocem Κινησίας etiam ejusdem esse significationis dixi paulo ante ad 838. Berg. F. Πεονίδης a πέος. Bent.

855. αἰεὶ et mox λάβοι Suid. in αἰεί. Bent. ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα. Non hoc tam insolenter dictum, quam rebatur Biset. Æsch. S. Theb. 51. οἶκτος δ' οὔ τις ἦν διὰ στόμα. Brunck.

858. Antidotus apud Athen. p. 240. περὶ τοῦ παρασιτεῖν εἴ τις ἐμπέσοι λόγος. Berg.

860. λῆρός ἐστι τἄλλα πρός. Isocrates p. 160. 40. Berg.

861. τί οὖν δώσεις τί μοι. Distingue: τί οὖν; δώσεις τί μοι; Kust.

862. Lege ἔγωγέ σοι. Bent. Vulgo legitur, metro pessundato, ἔγωγε νὴ τὸν Δί', ἢν βούλῃ γε σύ. Nec aliter Cod. nisi quod Δία plene habet sine elisione; versu non melius ideo fluente. Nihil interpretes ad hunc versum, quem ego non male restituisse mihi videor. V. seq. τοῦτο, δεικτικῶς, scilicet rigentem nervum. Brunck. Legas licet, ἔγωγέ νυν, νὴ τὸν Δί', ἢν βούλῃ γε σύ. Hotib.

864. φέρε νῦν καλέσω. Lege νιν i. e. αὐτόν. Paulo post pro αὕτη ξυνῆλθεν legerem αὐτὴ 'ξῆλθεν pro ἐξῆλθεν. Fl. Chr. καλέσω. V. Brunck. ad 851. Dind. καταβᾶσα. ἀναβᾶσα. Nam in imo stabat Cinesias, in edd. agebant feminæ. Reisk.

865. Lysias contra Andocidem: καί τοι τίς χάρις τῷ βίῳ κακοπαθεῖν μὲν πολλάκις, ἀναπαύσασθαι δὲ μηδέποτε; Berg.

866. Frob. ξυνῆλθεν: lege 'ξῆλθεν ut Gry. Bent. αὐτὴ 'ξῆλθεν. Male Cod. ut vett. edd. αὐτὴ ξυνῆλθεν. Fl. Chr. conjecturam, seu potius certam emendationem, prudenter receperunt editores. V. not. ad 702. Brunck.

869. ἔστυκα. στύειν est tentigine laborare. Proverbium est apud Suid. οὐδὲν μέγα φρονεῖ ἐστυκὼς ἀνήρ. Eustath. magis integrum proponit ex rhetore Æl. Dionysio. Meminit hujus proverbii vir

doctus et diligens Had. Junius, recteque notat lactucam ab Atheniensibus ἄστυτιν dictam, quod ejus usus laxos nec rigentes ad Venerem reddat. Fl. Chr.

873. οὐκ in fine versus scribendum, sequente versu a vocali incipiente. Sic bene vulgo Ran. 68. κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ | ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον. Brunck.

876. ἐκπεπτριμμένος. Infra 1090. et alibi sæpe. Berg.

878. Mœris: Μάμμην, καὶ μαμμίαν, τὴν μητέρα, Ἀττικοί· Ἕλληνες τὴν μάμμην. Ad quem locum videndi interpretes. Brunck.

879. μαμμία. Attici matrem vocabant μαμμίαν, quia infantes τὸ φαγεῖν vocabant μαμμᾶν, ut notant bonæ notæ grammatici. Et sane Latinum *mamma* pro papilla hinc puto fluxisse. Fl. Chr.

884. οἷον τὸ τεκεῖν. Eurip. Iph. Aul. 917. δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρει φίλτρον μέγα. Berg. τί γὰρ πάθω. Hæc aliquando putavi non a Cinesia, ut notatur, sed a Myrrhina dici. Nunc cohibeo assensionem, et recte arbitror proferri ab ipso viro. Est autem hic ἀγαθὸν, ἱλαρὸν, καὶ καλόν. Fl. Chr. τί γὰρ πάθω; Perperam vulgo verba hæc Cinesiæ tribuuntur, quæ mulieri continuanda. Formulam illustravit Valck. ad Eurip. Phœn. p. 335. Ea utitur noster Conc. 860. Nub. 798. Av. 1432. Librarii error in personarum distinctione alium peperit errorem: ut enim postrema hæc verba cum sequentibus connecteret, particulam γὰρ posuit, pro ea quam adhibere debuit poeta, quamque reposui: ἐμοὶ μὲν αὐτή—. Brunck.

885. In Bekk. Anecd. i. p. 355. hæc sic scripta afferuntur: ἐμοὶ γὰρ αὐτῇ καὶ νεωτέρα δοκεῖ | πολλῷ γεγενῆσθαι κἀγανώτερον βλέπειν. Dind.

887. δυσκολαίνει. Hic τὸ δυσκολαίνειν est δυσφορεῖν. Alias δυσκολία Aristoteli est ἀπόκρισις συλλογισμοῦ φθαρτική. Est autem βρενθύεσθαι, ἐπαίρεσθαι et προσποιεῖσθαι ὀργίζεσθαι. Fl. Chr. βρενθύεται. V. Pac. 25. Berg. βρενθύεται. De hoc verbo v. Hemsterh. ad Lucian. p. 367. Brunck.

888. ταῦτ' αὐτὰ δῆσθ'. Puto δ' ἦσθα pro δ' ἦν. Hæc, inquit, quæ me desiderio torquent, vel lege δῆτα. Tamen ἦς pro ἦν dicitur, ut apud Theoc. ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. Fl. Chr. Frob. δῆσθ' ἄκαμ'. Lege δή 'σθ' ἃ κἄμ' vel δῆτ' ἐσθ' ἅμ'. Bent.

889. τεκνίδιον κακοῦ πατρός. Alludit ad versum Æsch. ex Prometh. soluto, puto. Quum enim Prometh. liberatorem suum Herculem cum arcu et sagittis auxiliaturum sibi vidisset, dixit, ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον, i. e. *hæc cara proles patris invisissimi*. Plutarch. vitam Pompeii ab hoc Æsch. versu ordiri voluit. Paulo post pro διατιθεῖσ', quasi sit pro διατιθεῖσα, lego, ut in Venet. ed. διατίθεις, et mox ἄπειμ' ἐκεῖσε extrito ι, et σὺ δ' ἀλλά, non ἄλλα. Fl. Chr.

890. "Incipit Ms. Voss." margo. Ms. Trin. Dobr.

891. Ms. KIN. et 893. αὐτή τε λυπεῖ, i. e. λυπῇ. Bent. Male vulgo huic versui præfixa est persona Lysistratæ, quæ postquam 864. Myrrhinam evocatura intro abiit, non amplius prodit in scenam. Hoc quidem vidit Berg.; sed male constituta verba insulse vertit. γυναιξὶ sine ν in fine exhibent duo Reg. tum habent κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς, αὐτή τε λυπεῖ, sensu perspicuo et optimo. In Aug. ut in vett. edd. est etiam κἀμέ τ': sed in Cod. post ποιεῖς non distinctum, nec initio seq. versus ante αὐτή ducta lineola mutatæ personæ index. At vulgo, quum duo præcedentes versus Lysistratæ, dudum e scena egressæ, tributi fuerint ista lectione, χ' ἑτέραις πείθει γυναιξὶν, κἄμ' ἔτ' ἄχθεσθαι ποιεῖς; initium versus 893. seu verba αὕτη με λυπεῖ Cinesiæ tribuuntur. Absurda autem ista sic reddidit Berg.: *Cinesias. Cur, o improba, hæc incipis, aliisque pares mulieribus, et me anxium facis? hæc me contristat.* Quænam est illa, quæ pronomine *hæc* demonstratur? λυπεῖ est 2. pers. passiva, quam pro 3. activa accepit. Facile sagacior quispiam inspecta vet. ed. mendam deprehendisset, quæ tota est in με pro τε posito, quod postremum hic requiri satis indicat prius τε præcedentis versus, cui alterum reddi debebat: καὶ ποιεῖς ἐμέ TE ἄχθεσθαι, αὐτή TE λυπῇ. Brunck. Κιν—ποεῖς Ms. Trin. Dobr.

892. κἀμέτ'—ποεῖς Ms. Trin. Dobr.

893. Med. apud Eurip. 1361. Jason hæc dicit: καὐτή γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ. Brunck. αὐτή τε λ. sine Κι. Ms. Trin. Dobr.

895. χεῖραν διατιθεὶς. In Junt. διατιθεῖσ', tanquam si participium esset διατιθεῖσα. Adsueti non erant sequioris ævi librarii veteri formæ verbi τιθέω, quæ nullibi fere occurrit, quin aliquo in Cod. depravata reperiatur. Eqq. 717. μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεὶς. Ibi Codd. optimus habet ἐντιθῶς, forma qua pueri verbum hoc conjugare docentur. Eurip. Ione 747. et 1540. ἔτου νυν' ἴχνος δ' ἐκφύλασσ' ὅπου τιθεῖς — | ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθεὶς τὴν αἰτίαν —. Duorum Reg. codd. alter habet τιθεὶς et προστιθεὶς, tanquam si participia essent. In Soph. Phil.

recte aliquando extendetur 992. ὦ μῶρος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν | θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθείς. Cf. vulgatam lectionem in Johnsoni edd. sive Britannis, sive nupera Parisina 1817. Brunck. V. Pors. ad Eurip. p. 130. Buttman. Gr. Gr. t. i. p. 524. Dind.

896. κρόκης φορευμένης. Suid. [et Zonar. t. i. p. 535.] legit κρόκης διαφορουμένης, sed invito metro. V. eum v. διαφορουμένης. Kust.

898. Citat Suid. in ἀνοργίαστα. Bent. V. supra 882. Berg.

901. Post hunc versum is, qui sequi debebat, omissus fuit in omnibus edd. magno cum sententiæ et venustatis dispendio. Causam omissionis manifestam vides. Duobus continuis versibus in eadem verba τοιγὰρ ἂν δοκῇ desinentibus, a superiore ad inferiorem deflexit librarii oculus, alioqui non animadvertentis absurde Cinesiæ tribui ista, κἄγωγ᾽ ἄπειμ᾽ ἐκεῖσε. Versum qui desiderabatur, personis recte distinctis, exhibent tres Codd. [et Ms. Voss. ap. Bent.] solus quidem B. in contextus serie, duo reliqui in margine ab eadem manu. Brunck. δοκῇ, | ποιήσομεν καὶ ταῦτα. Μυρ. τοὶ γάρ ἂν δοκῇ | κἄγωγ᾽ tum om. Μυρ. Ms. Trin. Dobr.

904. κατακλίθητι. κατακλίνηθι tacite Elmsl. ad Acharn. p. 265. Dind. Plut. 1056. βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; Berg. Citat Suid. v. καίτοι. ii. p. 288. qui et Schol. notulam, οὐ κρύπτω τὸν ἐμὸν πόθον, suam fecit. Pors.

906. Ms. κατακλινεῖ σ᾽. Bent. ὦ Μύρριον. Sic optime Regii. Vulgo jugulato metro, ὦ Μυρρίνιον. Diminutivum Μύρριον deductum a nomine primitivo μύρρα, unde Μυρρίνη. Hoc certum, et longe præstat Orvil. commento Μυρίδιον, quem v. ad Charit. p. 239. Brunck. κατακλινεῖ ὦ M. Dobr.

907. Μανῆ. Manes servi nomen sæpe occurrens apud comicum. Berg.

910. κατακλινεῖ in futuro: sic Regii [et Bent.]. Vulgo κατακλίνει. Brunck. Ms. ὦ τάλαν. Bent. κλινεῖ Ms. Trin. (sed v. not. ad 200.) Dobr.

911. δράσειε τοῦτο. Lege vel bis τοῦτο, ut sit τοῦθ᾽ ὅπου etc. vel δράσειε τοῦθ᾽ ὅπου τουτὶ Πανὸς καλόν. Sed nihilominus obscurus mihi est locus, ac nescio an πανόσκαλον melius, de quo Hesych. nisi quod per ω effert τὸ σκῶλον. Mihi autem videtur innui antrum Panis. Fl. Chr. ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς καλόν. Sic non solum habent omnes quas vidi edd. sed etiam Mss., quam proinde lectionem male sollicitat Biset. legendum existimans ὅπου τὸ Πανὸς αὔλιον. Verum quidem est supra 721. legi ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὔλιον: non tamen inde petenda est medicina huic loco, qui nullo vitio laborat. Sensus enim verborum istorum hic est. Quum Myrrhina ad Cinesiam maritum dixisset, *ubi, miselle, hoc quis facere queat?* (nimirum, tecum concumbere, et quidem ita, ut nemo id videat) Cinesias respondet, καλὸν (sc. ἐστὶ τοῦτο δρᾶν) ὅπου τὸ τοῦ Πανός· *commodum et opportunum erit hoc facere, ubi Panis est antrum*, vel *fanum*. Hoc enim sensu τὸ καλὸν apud Atticos interdum sumitur, ut Pac. 277. 291. Eccl. 321. Thesm. 299. τὸ τοῦ Πανὸς autem apud Atticos dici κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ἱερὸν, vel ἄντρον, vix tirones ignorant. Ceterum ex Mss. pro τοῦτο Πανὸς, ut priores edd. habent, reposuimus τὸ τοῦ Πανός. Kust. Lege τοῦθ᾽; Κι. ὅπου τὸ Πανὸς αὔλιον: v. 722. vel ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς καλὸν ut Ms. Bent. V. Schol. Ut hic τὸ τοῦ Πανὸς, ita paulo ante v. 835. τὸ τῆς Χλόης. Subaudi ἱερόν. Sic Terent. *ad Dianæ*. Berg. ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς, καλόν. V. supra 721. Conc. 321. ἦ πανταχοῦ τοι νυκτὸς ἐστὶν ἐν καλῷ. Thesm. 292. ποῦ, ποῦ καθίζωμ᾽ ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων | ἵν᾽ ἐξακούω; Hic καλόν ἐστι, vel καλὸν ἂν εἴη, diversa loquendi forma idem valet, ac illis in locis ἐν καλῷ εἶναι. Ceterum duo Reg. bene habent τὸ τοῦ Πανὸς, quod e suis reposuit Kust. In Aug. ut in Junt. ὅπου τοῦτο Πανός. Brunck.

912. καὶ πῶς ἔθ᾽ ἁγνὴ δῆτ᾽ ἂν ἔλθοιμ᾽ ἐς πόλιν; Sic ad linguæ normam legendum. Male vulgo duæ voces coaluerunt ἀνέλθοιμ᾽ —. Πῶς cum optativo non construitur, nisi comite particula ἄν. V. Dawes. Misc. Crit. p. 207. Brunck. ἔθ᾽ Ms. Trin. Dobr.

913. τῇ κλεψύδρᾳ. Clepsydra fons Athenis, quæ prius dicta ἐμπεδὼ (puto qua ratione ἀΐδης dicitur ἔμπεδος) et sub terram fertur viginti stadiis ab acropoli. Sic autem vocatur, ait Suid. quia interdum exundat, interdum vero deficit. Sed verecunde arbitror ludere comicum ad virilem penem, qui etiam dicitur κλέψυδρος, quia ὕδωρ κλέπτει, ut dixit in Vesp. fabula. Fl. Chr. Clepsydra fons erat Athenis ex arce fluens. V. Hesych. in κλεψύδρυτον ὕδωρ. Brunck.

914. —ορμήσω Ms. Trin. Dobr.

917. ἀρκεῖ χαμαὶ νῷν. Nicænetus apud Athen. p. 673. ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευρῇσι χαμεύνη. Berg.

918. Soph. Aj. 1347. aut 1359. ἀλλ᾽ αὐτὸν ἔμπας ὄντ᾽ ἐγὼ τοιόνδ᾽ ἐμοὶ οὐκ ἄν γ᾽ ἀτιμάσαιμ᾽ ἄν. Berg.

919. Ms. ἦ τοι: mox lege φιλεῖν μὴ θέλῃ ᾽στιν ut Ms. Bent. ἦ τοι γυνή. Sic Regii: vulgo ἡ δὴ γυνή. Male iidem

φιλεῖν pro φιλεῖ. In A. φιλεῖ primo scriptum fuit: postea superscriptum ν. Brunck. ἦ τοι γ. φιλεῖν Ms. Trin. Dobr. ἦ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη 'στὶν, καλῶς. Sic vulgo interpungunt, καλῶς referentes ad φιλεῖ. Perperam. Junge δήλη 'στὶν καλῶς. Soph. Œd. R. 1008. ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς. ubi Glossator Augustanus καλῶς recte interpretatur πάνυ. Schæfer. ad Greg. Corinth. p. 531.

921. καί τοι, τὸ δεῖνα, ψιαθὸς ἐστ' ἐξοιστέα. Voces τὸ δεῖνα cum ceteris partibus sermonis non construuntur, quod distinctione indicativi. Est ἐπιφώνημα, seu interjectio affectum animi significans, sive mirantis, sive dolentis, sive indignantis, nec alio verbo melius reddi potest, quam comicis Latinis frequentissimo *Perii*. Plaut. Truc. iii. 2. 21. 'Perii! rabonem? quam esse dicam hanc beluam?' Terent. Eun. ii. 3. 69. 'Perii! nunquamne etiam me illam vidisse?' V. aliud exemplum supra 202. Alibi, ut Pac. 268. alia comicis Latinis non minus frequenti interjectione usus sum, *Malum*. Quid sibi vellet istud τὸ δεῖνα non intellexerunt interpretes. Verti equidem, *At, perii! teges efferenda est*. Berg. vero insulse, *sed illud erat efferendum, teges inquam*. Et ubicunque recurrit illud ἐπιφώνημα, eadem elegantia et perspicuitate vim ejus exprimit. In Acharn. 1149. τὸ δεῖνα aliud quid significat; nempe κατ' εὐφημισμὸν ut ait Schol. τὸ αἰδοῖον. Scilicet idem olim quod hodie contigit, ut proletarius sermo animi affectus quosdam significaret vocabulis e re Venerea sumtis. Italorum etiam politissimi vocem *cazzo*, qua primaria sua significatione non utuntur, nisi indecore εὐθυῤῥημονοῦντες, frequenter pro interjectione adhibent, plane idem significante quod comici τὸ δεῖνα, et Latinorum *Perii*. Nostrum autem quis sibi in tota vita adeo temperavit, ut illi nunquam exciderit 'ce mot des Français révéré, Mot énergique, au plaisir consacré, Mot que souvent le profâne vulgaire Indignement prononce en sa colère?' Brunck.

923. αἰσχρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε. Vox τόνου auctore Suida etiam significat τοῦ κραββατίου τὰ σχοινία. Sed lege hic cum Venet. ed. ἐπ' ἐπιτόνου. Est autem ἐπίτονος δέρμα, ᾧ κατησφάλισται ὁ ἱστὸς (sic enim lego apud Hesych. non τὸν ἱστὸν) τῆς νεώς. Suid. ad hunc locum dixit γελοῖον ἐπὶ δέρματος, Ὅμηρος, ἐπίτονος βέβλητο. Fl. Chr. Ed. illa, quam dicit habere ἐπ' ἐπιτόνου, est, ut puto, Far. nam et hæc ita habet et est Venet. etiam. Placet autem illud ἐπ' ἐπιτόνου, quamvis Schol. (quem v.) aliter legerit. Berg. Leg. ἐπ' ἐπιτόνου γε. Bent. γὰρ ἐπιτόνου. Ms. Trin. Dobr. αἰσχρὸν γὰρ ἐπ' ἐπιτόνου γε. Sic recte edidit Zanet. et legitur etiam in posteriori Venet.: in aliis γὰρ ἐπὶ τόνου. In A. conjunctim ἐπιτόνου, ut legit etiam Schol. qui nugatur ellipsim hic esse statuens præpositionis ἐπὶ, quam olim scriptam, absorpsit postea sequens syllaba. Sunt autem ἐπίτονοι lora, quibus lecti instruuntur ad sustinendas culcitas, aut stragulas, aut tegetes. Brunck. Vulgata scriptura ἐπὶ τόνου revocanda est. V. Reisig. i. p. 69. τόνος ex Lys. affert Pollux x. 37. Dind. Suid. v. ἐπίτονος. Pors. αἰσχρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε. δός μοι νῦν κύσαι. Ita recte pleræque edd. saltem quod ad literas. (Nam aliæ ἔπι τόνου, aliæ cum Schol. ἐπιτόνου, id est ἐπὶ τόνου. V. Collat. ad Nub. 161. Eccl. 1228.) ἐπ' ἐπιτόνου e Suid. ut videtur, invexit editor Venetæ 1538. apud Zanet. Pollux x. 37. ὁ δὲ τόνος (*the sacking*) ἐν τῇ Λυσιστράτῃ, quod huc refert Jungerman. Herodot. ix. 118. τοὺς τόνους ἕψοντες τῶν κλινέων, unde explica τὸν τόνον τῶν ὅπλων vii. 36. bis. V. Athen. xiv. p. 637. F. Ibid. xv. p. 672. E. Vide an legendum καλεῖσθαι Τόνεα τὴν ἑορτήν, ὅτι ἐν τόνῳ (vel τόνοις) συνέβη περιειληθῆναι τὸ βρέτας. Adde Eq. 529. et Schol. Dobr.

924. Alteram MT. delet Ms. et — 925. addit MT. Bent. Pac. 275. ἧκε νῦν ταχύ. Berg. Om. Mu. ante ἧκε Ms. Trin. Dobr.

925. Μυῤ. ἰδοὺ Ms. Trin. Dobr.

927. Ms. οὐδὲ δέομαι: lege ἀλλ' οὐδὲ δέομαι 'γωγε: ut infra 933. δέομαι 'γωγ'. Bent. Versum corruptum esse censet Reisig. in diariis Jenens. a. 1817. fol. 224. p. 406. Elmsl. ad Acharn. p. 72. scribendum videtur ἀλλ' οὐδὲ δέομαι 'γωγε. Dind. ἀ. οὐδὲ δέομαι οὐδὲν ἔγωγ (sic) Ms. Trin. (sed v. not. ad 200.) Dobr.

928. ἀλλή τοι τὸ πέος. ἀλλ' εἰ pro εἰ μὴ vel ἄρα. Delendum autem puto τοι. Proverbium est Ἡρακλῆς ξενίζεται de tarde venientibus dictum, quia qui hospitio accipiebant Herculem, multum temporis exspectabant donec satur fieret: nam erat πολυφάγος et ἀδηφάγος, et cui illud Theocr. competeret πεινῶντι μὲν οὐδέποκ' ἔνδοις. Ait igitur, non opus est mihi pulvinarii, nisi mentula sit velut Hercules hospitio acceptus et diu moraturus, quasi dicat, statim expedi vero. Tamen existimo per hoc proverbium innui, properandum esse, neque moram trahendam, quia ubi accipitur Hercules magnus comedo, eo non tarde veniendum. Quod autem ait ὦ χρυσίον, notandum est apud Hesych. sic etiam dici τὸ τῶν παίδων αἰδοῖον. Fl.

Chr. ἀλλ' ἢ τὸ πέος. Sic primum emendaveram, tam certus genuinam lectionem restituisse, quam nunc, postquam eandem in ambobus Reg. reperi. In Aug. et in binis Venet. ἀλλ' ἥ τοι τὸ πέος, syllaba ultra numerum excurrente: ceteræ edd. et ἀμέτρως et absurde ἄλλῃ τοι τὸ πέος. Cf. Vesp. 60. et Suid. in Ἡρακλῆς ξενίζεται. Brunck. Ms. ἀλλ' ἢ τό. Bent. Ἡρακλῆς ξενίζεται. V. Schol. et Suid. Apud Eurip. in Alcest. Hercules hospitio Admeti excipitur, ubi servus, qui ei ministraverat, dicit 747. πολλοὺς μὲν ἤδη, κἀπὸ παντοίας χθονὸς, ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτου δόμους, οἷς δεῖπνα προὔθηκ'· ἀλλὰ τοῦδ' οὔπω ξένου κακίον' ἐς τήνδ' ἑστίαν ἐδεξάμην. deinde post duos versus: — οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο τὰ προστυχόντα ξένια, συμφορὰν μαθὼν, ἀλλ' εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν. Forte etiam data opera quandoque morabantur, ut magis irritarent Herculem, et forte nonnulli aliquando spem ei fecerunt cœnæ, deinde lupum hiantem deluserunt; unde risus materia comicis fuit Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος, ut est Vesp. 60. Sic et iste Cinesias, qui misere exspectat et sperat concubitum, deludetur. Berg. ἀλλ' ἢ τὸ π. Ms. Trin. Dobr.

929. In Mss. duo hi versus personis rectius sic assignantur: ΜΥΡ. ἀνίστασ', ἀναπήδησον. ΚΙΝ. ἤδη πάντ' ἔχω. | ΜΥΡ. ἅπαντα δῆτα; ΚΙΝ. δεῦρό νυν, ὦ χρύσιον. Kust. Μυρ. ἀνίστ. — Κιν. ἤδη Ms. Trin. Dobr. Longe aliter, ac vulgo, personis distributa sunt quæ sequuntur: nempe ut in duobus Reg. binisque aliis Codd. quorum collationes Kust. habuit. Eadem in Aug. lineolis indicata distinctio. *Surge*, ait Myrrhina, *ut cervical tibi subponam.* Verba ἅπαντα δῆτα interrogative cum ironia proferri possunt: *omniane, quæso? me tamen nondum.* Vel affirmative, *omnia sane, ut dicis.* Brunck. ἀνίστασο. Penem alloquitur. Berg.

930. δεῦρό νυν, ὦ χρύσιον. Sic ille in Acharn. 1201. appellat meretriculas: φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω. Berg. Cf. Jacobs. ad Antholog. Palat. t. iii. p. 696. Dind. Μυ. ἅπαντα δ'. Κιν. δεῦρο Ms. Trin. (sed v. not. ad 200.) Dobr.

931. λυόμενον Suid. ed. Ms. στρόφιον. Pors.

933. νὴ Δί' ἀπολοίμην ἆρα. Qui non animadverterunt editores ad metri legem scribendum esse ἆρα, non autem, ut vulgo, ἄρα, næ illi prosodiæ prorsus erant rudes. Scilicet versum dimetientes mediam in σισύραν producebant, quæ corripitur semper. Conc. 347. ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν. 421. χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω. Av. 122. ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν. Vesp. 738. λείχειν, χλαῖναν μαλακήν, σισύραν. Cf. Toup. ad Suid. iii. 132. Brunck.

934. Lege μὰ τὸν Δί' οὐ δέομ' ἀλλά: vel μὰ Δί' οὐ δέομαι 'γωγ' ἀλλά. Ms. οὐδὲ δέομαι. ἀλλά. Bent. μὰ Δί' οὐ δέομαι 'γωγ'· ἀλλὰ —. Sic ad metri integritatem legendum, ut Thesm. 594. οὐκ οἴομαι 'γωγ', ὦ πολυτιμήτω θεώ. Infra 1114. τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. Vulgo claudicante metro οὐ δέομαί γ' ἀλλά. Pejus B. οὐ δέομαι ἀλλά. In A. bona lectio οὐ δέομαι δῆτ'. ἀλλά. Illam tamen sinceriorem puto cujus vestigia servant alii libri. Brunck. Metrum vacillat. Repone οὐ δέομαι γάρ. Eurip. Orest. 212. ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντι γάρ. Eadem medicina forsan indiget Av. 821. καλὸν γὰρ ἀτεχνῶς, ut scilicet Epops præcedentis exclamationis rationem reddere censeatur. Pors. οὐδὲ δέομαι. ἀλλὰ Ms. Trin. Dobr.

935. ποήσεις Ms. Trin. Dobr.

936. ἄνθρωπος. Possit aliquis putare hæc a Myrrhina dici, ut ἄνθρωπον de suo viro dicat. Sed qui considerabit Hesych. verba, quibus apud Laconas feminam proprie vocari ἄνθρωπον constat, deinde quæ postea dicuntur ab ipso Cinesia, ut puto, ἐπιτέτριφέ με ἡ γυνὴ, sententiam mutabit, neque Cinesiæ personam Myrrhinæ persona. Fl. Chr. Alciphron. Epist. 19. libr. i. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀποσταίην τῆς ἀνθρώπου. Plura videri possunt in notis meis ad illum auctorem. Berg. ἡ 'νθρωπος. Male vulgo omisso articulo ἄνθρωπος. Schol. ἀντὶ τοῦ ἡ γυνὴ, ἡ ἄνθρωπος εἶπε. Brunck. ἥνθρωπος Toup. in Suid. i. p. 13. Cur. Noviss. in Suid. p. 106. ex Schol. Pors.

939. ἥν τε βούλῃ. Sic bene Regii, ut supra 194. Solœce vulgo βούλει. Brunck. βούλῃ ἣν Ms. Trin. Dobr.

940. Fo. βδεῦ: v. Prolegom. Bent. P. xiii. ed. Kust. in Ἄλλως περὶ κωμῳδίας, ubi legitur in Frob. βδεῦ: at Kust. ζεῦ. Editor not. Bent.

941. πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα. Vulgo πρότεινε δή. Regii πρότεινε νῦν. Glossema est δὴ pro νυν enclitico. Brunck. π. νῦν τ. Ms. Trin. Dobr.

943. εἰ μὴ διατριπτικόν. Vel propter moram et tarditatem, qua prudens utitur conjux Myrrhina, unguentum illud vocat διατριπτικὸν, vel quia trita unguenta sunt suaviora. Notandum est autem per unguentum Rhodium allusisse videri comicum ad μόριον τῆς γυναικὸς, quia apud Mitylenæos ῥόδον et ῥοδωνιὰν sic vocent, aliquando τὸ τοῦ ἀνδρὸς, teste Hesych. ut etiam vocatur μύρτος τὸ γυναικεῖον. Fl. Chr. εἰ μὴ διατριπτικόν γε. Sic bene

Schol. et A. Vulgo τε. Copula hic locum non habet. BRUNCK. γε Ms. Trin. DOBR.

944. τὸ Ῥόδιον — μύρον. Apparet, Rhodium unguentum vilius fuisse aliis unguentis. V. Eustath. in Od. p. 82. lin. 25. edit. Basil. ubi loci hujus est mentio. BERG.

945. ἀγαθόν· ἔα 'ὔτ', ὦ δαιμονία. Sic emendate scribi debet. Vulgo ἔα αὔτ', quod si plene pronuntietur, et aures ingrato hiatu offendit, et numeros solvit. ἔα αὔτ' pes est bacchius, quem nullibi versus iambicus admittit: duæ voces tanquam una efferuntur εαυτ': et sic versui constat rhythmus. ἐῶ, ἔα apud poetas Atticos sæpe in unam syllabam coalescunt; sed in ἔα ultima, quæ longa est, nunquam eliditur. V. ad Ran. 1243. BRUNCK. Cf. Wolf. Analecta ii. p. 456. DIND. Ἀγαθόν; ἔα αὔτ', ὦ δαιμονία. — Ληρεῖς ἔχων. Malim ἔα τ', ὦ δαιμονία, i. e. ἔα τοι. [Idem placuit Pors. apud Kidd. ad Dawes. p. 625. DIND.] V. ad Av. 1454. Exempla contractionum harum et similium ἔα 'ὔτ', μὴ 'ὔτοῦ, μὴ 'ὔρω, quæ Dawes. placent ac Brunck. sunt incerta. V. ad Ran. 169. HOTIB. Ran. 202. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων. BERG.

946. ὁ πρῶτος ἐψήσας. Sic bene ambo Reg. [et Ms. Voss. ap. Bent.] Vulgo πρῶτον. BRUNCK. πρῶτος Ms. Trin. DOBR.

947. ἀλάβαστον ex B. reponi jubet Brunck. ad Acharn. p. 267. DIND. V. Schol. BERG.

948. ᾧ 'ζυρὰ, pro ὦ οἰζυρά. Ad vulgarem pronuntiandi morem, qui Athenis obtinebat, referendum videtur, quod media. hic in οἰζυρὸς corripiatur, quod sane analogiæ repugnat, nec aliorum poetarum exemplis confirmari posse arbitror. Etymol. M. p. 620. l. 3. οἰζυρὸς, τὸ ζυ μακρόν. In Daphnidis et puellæ colloquio inter Theocr. ubi ediderunt, τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει, Scal. ὀΐζυρὸν contra prosodiam reponebat: nec scio an melius locum tueatur ὀΐζυον significatione transitiva. Ut autem ad ᾧ 'ζυρὰ revertar, si unico in hoc loco reperissem, vitii suspectum mihi fuisset: sed recurrit Nub. 655. οὐ γὰρ, ᾧ 'ζυρὲ, | τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν. quo in loco non magis quam hic variant Codd. BRUNCK.

950. ὑπολύομαί γ' οὖν. Puto esse calceos demere, ut ὑποδύομαι contra. Facilis lapsus τοῦ Δ et τοῦ Λ, ut ne sequaris edd. quæ habent ὑποδύομαι. FL. CHR. ὑπολύομαι γοῦν. Sic duo Codd. In A. ἀποδύομαι γοῦν. Supra bis dixit ἐκδύομαι. Supererat ut calceos exueret. Male vulgo divisim γ' οὖν. BRUNCK. V. supra 155. DIND.

951. ΚΙ. delet Ms. et addit in 952. BENT. Cinesias, vir mollis atque uxorius, quem in spem copiæ ipsi faciendæ femina erexit ea lege, ut pro induciis ineundis dicat in concione, profiteri jussus, id velit necne, ut respondeat βουλεύσομαι? Aures non præbeo: tarda res est consultatio: Glaucon ille (Xenoph. Mem. Soc. iii. 6. 12.), ridicula jussus facere: Σκέψομαι, respondet; Micio Terentianus, Post, inquit, consulam. Idem minus civiliter dixissent Οὐ ποιήσω, non faciam. Quali responso deterritam fuisse feminam a tali viro, non est quod credamus. Reponendum βουλήσομαι, i. e. βούλομαι, sicut Soph. Œd. Tyr. 1056. Œd. Col. 1254. et passim; nec quis obmoveat τὸ ἂν δοκῇ supra 902., siquidem ibi de populi decreto agitur, hic de solius Cinesiæ suffragio. HOTIB. ποεῖσθαι — Om. Κιν. Ms. Trin. (sed v. not. ad 200.) DOBR.

952. ἀπολώλεκεν. Deseruit eum mulier atque abiit. BERG. Κιν. ἀπ. Ms. Trin. DOBR.

953. κἀποδείρασα. V. Schol. Forte ut supra 168. κύνα δέρειν δεδαρμένην. BERG. τὰ δ'
τά τ' Ms. Trin. DOBR.

954-958. Stropham efficiunt primam: 959-961. mesodum: 962-966. antistropham primam. REISIG. i. p. 265.

956. Scribendum, πῶς ταυτηνὶ παιδοτροφήσω. REISIG. l. l.

957. ποῦ χηναλώπηξ. Species est avis. Hoc nomine vocatus est Lysistratus, mollis homo, pauper et aleator, ἐν ἀγορᾷ Χολαργέων: nec id solum, sed colax et adulator. Alii Theagenem dicunt. Uter uter fuerit, sive Lysistratus, sive Theagenes, certe artem exercuit lenoniam. FL. CHR. V. Schol. qui citat Eqq. 1066. ubi v. not. Apparet autem hunc et χηναλώπεκα dictum fuisse et κυναλώπεκα. Sic Socrates jurabat modo μὰ τὸν κύνα, modo τὴν χῆνα. BERG. ποῦ Κυναλώπηξ. Sic ambo Reg. Vulgo χηναλώπηξ. Quis non miretur editores latuisse, versus hos esse anapæsticos, quorum legi illud χηναλώπηξ neutiquam accommodari potest? At Kust. socordiam non video, quomodo excusari queat, qui repertæ in scholiis, quæ ille primus edidit, genuinæ vocis ne meminerit quidem in notis, nedum illam in textum referret. Berg. nota nihil est ineptius. Innuitur Philostratos, famosus illius ætatis leno, cujus meminit comicus etiam Eq. 1069. BRUNCK. κυναλ. Ms. Trin. DOBR. Lege ex Schol. κυναλώπηξ: PORS.

958. μίσθωσόν μοι κύσθην. V. schol. BERG. μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην. Sic omnino legendum, quod e Schol. discere poterant nuperi editores. In B. liquido et emen-

date scriptum τὴν τίτθην. In A. τὴν τίθην. Vulgo barbare τὴν κύστην. Aug. τὴν κύστιν, quod saltem Græcum est. Berg. spreta Schol. lectione, cujus venustatem non adsequebatur, legebat τὴν κύσθην, quæ vox ne Græca quidem est: oportebat τὸν κύσθον: et vertit, *conduc mihi cunnum mercede.* Cui talia placuerint, ille οὔ ποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου. Coriaceum penem erectum manu tenens et ostendens Cinesias, tanquam si puellula esset partu recenti edita, quærit: *Quomodo istam educabo? ubi Cynalopex? loca mihi mercede nutricem.* Intelligebant ex alumni visu spectatores, et ex notissimo lenonis cognomine, quanam nutrice opus esset. Facetum hoc et comicum est: quod antea legebatur, inficetum et absonum. Nominis τίτθη veram scripturam hic locus ostendit: ut mendosa est in A. sic aliis in auctoribus peccatum a librariis, quorum error fraudi fuit Scal. apud Ammon. p. 135. scribere jubenti τιθὴ pro τιτθὴ, cui morem non gessit Valck. noster. BRUNCK. Ms. et Schol. τίτθην. BENT. τὴν τίθην (sic) "τίτθην Mss. Trin." DOBR. μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην. The article is improper here: it interferes with the sense. The verse should certainly be printed thus: μίσθωσόν μοι τίνα τίτθην. μισθῶ | σόν μοί | τίνᾰ τίτ | θην. JOHN SEAGER.

959. Frob. ΧΟ. ΓΥ. Gry. ΧΟ. ΓΕ. Ms. ἔχοι δεινῷ γ'. BENT. ἐν δεινῷ γε. Chorus commiserationem suam ostendit erga Cinesiam. Facete autem imitatur choros tragicorum, qui idem faciunt erga eos, quos vident maximis malis implicitos. Malum, quo Cinesias tenetur, nihil aliud est nisi tentigo penis. BERG. ἔχοι pro ἐν Ms. Trin. DOBR.

962. ποῖος γὰρ ἂν ἢ νέφρος ἀντίσχοι. Aristoph. Avv. dixit ἢ pro ἔα et in hac fabula ἢ δεκέτις supra. Est autem per synæresin vel crasin, ut etiam habes in Vesp. ἆρα δεινὸς ἢ τότε. Sunt autem νέφροι *renes* vel *nefrundines*, εἰς οὓς νείφεται τὸ οὖρον. Sed et νεφροὶ sunt λογισμοὶ, ἐπειδὰν τὰς ὑπογαστρίους ὀρέξεις οἱ νεφροὶ διεγείρουσι: ἐντεῦθεν κινοῦνται τῆς ἐπιθυμίας οἱ λογισμοί. Ceterum ἀντίσχοι est ὑπομεῖναι. FL. CHR. Om. ἂν Ms. Trin. DOBR.

963. ποία ψυχή. V. Schol. Ceterum hic subauditur ἡ, ut sit ἡ ποία ψυχή. BERG. Alieno loco hic positum mihi videtur nomen ψυχὴ, quod librarius repetiit e 960. τείρει ψυχήν. Ad institutam partium enumerationem non pertinet ψυχή. Scripserat, ni fallor, comicus, ποία ψωλή; ποῖοι δ' ὄρχεις — de his non dicas, ὡς οὐ ξύμφορον. BRUNCK.

964. ποῖος δ' ἂν ὄρρος. Legerem propter metrum ποῖος δ' ὄρρος. Est autem ὄρρος quæ dicitur τράμις vel ταῦρος, ὁ μεταξὺ τῶν διδύμων. Et κατατεινόμενος est μακρότητα παρέχων. FL. CHR. ὄρρος. Est pars quædam circa genitalia virorum inter medios testiculos, alias ταῦρος dicta, teste Schol. Ran. 224. ab ista voce ταῦρος est ἀταυρώτη, *virgo intacta*: item mulier a concubitu abstinens, ut supra 217. BERG. ποῖος ἂν ὄρρος. Metrum jugulans particula male vulgo inserta, ποῖος δ' ἂν —. Recte eam omittit B. [et Ms. Voss. ap. Bent.] BRUNCK. ποῖος ἂν Ms. Trin. DOBR. ποῖον ἂν lege ex Schol. vel dele ἂν, quod verisimilius videtur. PORS.

966. καὶ μὴ κινῶν τοὺς ὄρθρους. Nescio quid sit ὄ. Quid si legas, καὶ μὴ κύνων τοὺς ὄρθρους? quasi producant noctes ista uropygia. Dicitur autem ὄρθρος et ὄρθρον. Revocabo querelam imperitorum antiquam: corruptus est locus, quem sanare non est opis meæ præsentis. Tantum hoc addam, postea huc fortassis respicere, quod ait πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει. FL. CHR. μὴ βινῶν. Sic ambo Reg. [et Ms. Voss. ap. Bent.]: vulgo κινῶν. Frequens horum verborum permutatio. Quia κινεῖν ad rem Veneream non raro traducitur, eandemque vim significandi habet quam βινεῖν, loco hujus magis notum illud librarii sæpe posuerunt. BRUNCK. βινῶν Mss. DOBR. τοὺς ὄρθρους. V. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ὄρθροις. Deerit præpositio aliqua, ut κατὰ aut πρός. Arrigunt autem plerumque mane. V. infra 1089. BERG.

967. ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν. Sic distingui oportet. Genitivi pendent a suppresso admirationis adverbio ὦ. Sic Nub. 153. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Loquendi formam imitantur Latini. Plaut. Most. iii. 3. 9. 'Di immortales, mercimoni lepidi!' BRUNCK.

967-972. efficiunt stropham: 973-979. antistropham. Lacunam, quæ in stropha est v. 967. Reisig. i. p. 267. sic explendam esse suspicatur: ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῶν ῥοπαλισμῶν, | καὶ τῶν δεινῶν ἀντισπασμῶν. DIND.

968. ἐπόησ'. Ms. Trin. DOBR.

970. Ms. ΧΟ. ΓΥ. pro ΚΙ. BENT. Sic Mss. DOBR.

972. δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ. Monometer est seu basis. Vulgo contra artem ὦ repetitum. Mox 977. ἐς τὴν γῆν, non εἰς, habent ambo Reg. Lege in schol. ad 973. θωμοὶ δὲ λέγονται οἱ τῶν πυρῶν σωροί. Male excusum πυρσῶν. Hesych. θωμὸς, σωρὸς σταχύων. BRUNCK. Probari non potest, quod posuit ex conjectura Brunck. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ, nec dixit usquam Aristoph. Ζεῦ sim-

pliciter, nam antiquis in libris legitur ὦ Ζεῦ, ὦ Ζεῦ. Illud igitur pæne necessarium est, ut sic scribantur versus 971. 972. : ποία γλυκέρα; | μιαρὰ, μιαρὰ δῆτ', ὦ Ζεῦ. Alterum vero illud ὦ Ζεῦ non delendum, sed retinendum est, ut medium sit inter stropham et antistropham. Reisig. i. p. 267.

972-5. Sic Suid. ed. Ms. θωμ. Pors.

973. ὥσπερ τοὺς θωμούς. Acervi sunt lignorum vel spicarum. τυφὼς autem est συστροφὴ ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς γῆς. Hæc apud Suid. reperiuntur, non alia mente, quam ut locum hunc exponant. Fl. Chr.

977. ἐς Ms. Trin. Dobr.

979. περὶ τὴν ψωλήν. Perstat in metaphora: nam ψωλὸς est titio vel torris. Huc autem alludit, quum ait ψωλήν. Est etiam ψωλὸς et ἀπεσκολυμμένος, ὁ λιπόδερμος καὶ περιτετμημένος. Fl. Chr.

980. γερωχία. Lege ἁ γερωχία. Teste Hesych. et γερωνία et γεροντία dicitur apud Laconas, qui γεροδίκτας vocabant τοὺς δημάρχους. Sed quid sit γερουσία apud Spartanos, testantur et Demosth. εἰς Λεπτίνην et Aristot. libr. ii. Politic. Certe summus magistratus. Fl. Chr. V. Schol. Venit præco Spartanus pacis ineundæ causa, quia nec Spartani amplius possunt durare sine complexu mulierum, quæ jurarunt, se viros non admissuras nisi pace prius facta. Iste præco Dorice hic et in sequentibus loquitur. Habet autem arrectum penem, ut Athenienses inde cognoscant miserabilem statum virorum in Lacedæmone. Penis ille erat tantum artificialis, grandior, ut spectatoribus magis esset conspicuus, et coriaceus, dicebaturque φαλῆς. Omnes autem viri in hac comœdia deinceps introducuntur cum ejusmodi phalete. Huc faciunt quæ Schol. de comico nostro dicit Nub. 542. τοὺς μὲν γὰρ φάλητας εἰσήγαγεν ἐν τῇ Λυσιστράτῃ. V. infra ad 990. et 1075. Berg. Frob. ἐστιν. insere ἁ: Ms. ἀγερ—. Schol. ἡ γερουσία. Bent. γερωσία. Sic bene A. Vulgo γερωχία. Hinc emendari possit Hesych. in γερωνία. Brunck. παῖ—ἀγερωχία. "ἀγερωχία Mss." Trin. Dobr.

981. ἤτοι πρυτάνεις. Ed. Far. πρυτάνιες, quod et Doricum est, ut debet, et ad metrum hic necessarium. Pro ἤτοι autem lego ἢ τοὶ etiam Dorice. Communi autem dialecto totus versus potest reddi: ἢ οἱ πρυτάνεις· θέλω τι μυθίσαι (sive usitatius μυθήσασθαι) νέον. V. ut Schol. Berg. Lege ἤ τοι πρυτάνεες. Ms. πρυτάνιες. Gry. πρυτανίεις. Bent. πρυτάνυες—μύσύξαι. Ms. Trin. Dobr. Πρυτάνιες. Sic tres Codd. Vulgo Πρυτάνεις claudicante versu. Tum ambo Reg. μυσίξαι itidem e dialecto, ut supra 94. μύσιδδέ τοι. Vulgo μυθίξαι. Brunck. Quod legitur μυθίξαι mutari debet in μυσίξαι: sed quum præterea *Senatus* ore Laconico non videatur dici potuisse γερωχία, locum, prouti videbatur reficiendus, adscribam: πᾶ τᾶν 'Ασανᾶν ἐντί γ' ἁ Γερωϝία, | ἢ τοὶ Πρυτάνεις; λῶ τιμυσίξαι νέον. Laconice ἡ γερουσία, secundum usitatam in talibus consuetudinem, dicebatur Γερωΐα, vel, digamma Æolico interposito, Γερωϝία. Eo autem hoc in loco prætulerim Γερωϝία, quoniam edd. exhibent γερωχία. alias placuisset Γερωΐα, quam formam ad Hesych. illustravit Kœn. p. 822. n. 16. hoc ceteris Aristoph. congrueret. V. 1299. ἐκλιπῶα Μῶα· v. 1301. κλεῶα etc. in quibus ου in ω mutato, σ, vocalibus interpositum, fuit ejectum. Valcken. in epist. ad Roëver. p. lxxii. (in Opusculis t. i. p. 387.) Ms. μυσύξαι super υ scripto ι. Bent. μουσίξαι Valck. ad Theoc. Adoniaz. Digress. iv. p. 279. τοι πρυτανίες ed. Venet. probante Berg. Pors.

982. σὺ δ' εἶ τίς; πότερον ἄνθρ. Metri gratia versum hunc ita scribendum puto: σὺ δὲ πότερον εἶ ἄνθρωπος, ἢ Κονίσαλος; V. nos ad Suid. v. Κονίσσαλος. In Ms. Voss. legitur, σὺ δ' εἶ πότερον ἄνθρωπος etc. Recte itidem, quod ad metrum attinet. Kust. Lege τί; πότερ'; Ms. σὺ δ' εἶ πότερον. Bent. Om. τις Mss. Dobr. σὺ δ' εἶ πότερον —. Vulgo syllaba redundante, σὺ δ' εἶ τίς; πότερον —. Illud τις Reg. non agnoscunt. Kust. ad Suid. in Κονίσσαλος versum sic emendabat: σὺ δὲ πότερον εἶ ἄνθρωπος ἢ Κονίσσαλος. Poterat etiam sine ullius vocis dispendio, et cum eodem hiatu, σὺ δὲ τίς; πότερ' εἶ ἄνθρωπος ἢ Κονίσσαλος. Sed sunt hi versus pravi commatis. Scripturam nominis Κονίσσαλος, quam habet Suid. duplici σ, male prætuli. Codd. comici, Hesych. auctor Etymol. M. alteram, quæ impressorum librorum est, unico σ, confirmant. A κονίσω futuro verbi κονίω, cujus penultima longa est, derivatur κονίσαλος, ut ab ἵξω, ἴξαλος. Sic κονίποδες Conc. 848. antepenult. producta, ab eodem futuro κονίσω. De nominis significatione v. Hesych. interpretes ad κονιορτόποδες et seq. aliquot glossas: cf. Eustath. ad Il. Γ. p. 373. Brunck. σὺ δὲ τίς cum Biseto scribi vult Maltby ad Morell. Lex. Prosod. p. 547. Genuinam scripturam σὺ δ' εἶ τί; πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσαλος; restituit Reisig. i. p. 85. Dind. Lege τίς δ' εἶ σύ; πότερ'. Pors. Antea in schedis, σὺ δὲ τίς; Dobr. Κονίσαλος. Deos minorum gentium, ut Priapos, sic vocabant ἐκ τοῦ μὴ ὀκνεῖν καὶ ἐπὶ κόνεως μίγνυσθαι. Sane Conissalus et Orthanas dii erant Athenis, quales Priapi

Latinis, de quibus Strabo libr. xiii. Geogr. et Athen. libr. x. meminere. Apud Hesych. mendosos arguo Codd., qui habent ὀρειθανῆς: legendum enim suspicor ὀρθάνης vel ὀρθάνας. Vocem autem κονίσαλον dicit esse saltationem satyricam, atque adeo ἐντεταμένον τὰ αἰδοῖα, ut Orthophallica intelligas. Ibi Hesych. etiam mendosus, ut obiter id doceam, videtur voce Κόννις. Ait enim, Κόννις· ἀλείτις. Nisi insanum in modum fallor, legendum est Κοννᾶς· αὐλητής: ut sit Connas tibicen, de quo Cicero in erudita et verecunda ad Pætum epistola. Initio hujus versus legendum censeo σὺ δὲ τίς; non σὺ δ' εἶ. Fl. Chr.

983. κάρυξ. Sic Regii: vulgo κήρυξ. Suid. κυρσάνιε, νεανία, ἔφηβε, ἢ εὐτελέστατε. κυρσὸς γὰρ, εὐτελὲς λάχανον. κυρσανίους δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους. Cf. Hesych. interpretes ad κυρσάνιοι. Brunck. κάρυξ Ms. Trin. Dobr. κυρσάνιε. Sic vocabant Lacedæmonii adolescentes, atque adeo viles homines. Hesych. in ea voce audebo etiam emendare, ac vero emendationem præstare sine superbia tamen, ut ait comicus Afer. Nam pro κυρακίσκους non dubitem reponere μειρακίσκους. Fl. Chr. Hesych. et ab eo, credo, Suid. interpretantur hanc vocem κυρσάνειε, νεανία, ἔφηβε: sed hoc loco non potest id significare, aut mutanda foret persona Probuli, quem alloquitur Laco. Nam quomodo virum ætate provectum sic compellaret? Citavimus supra Thucyd. qui vocat πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἀρχὴν eum magistratum, nec εὐτελέσιν mihi convenire videtur. Suspicor sensum alium, cui subest aliquid turpiculi et facetiarum comicarum. Probulus Laconem conisalum vocavit turpi vocabulo: vicem reddens eum Laco vocat κυρσάνειον. κύρσεον Galenus interpretatur πρωκτόν. Hinc forte formatur ea vox: nam χαυνόπρωκτον intelligi vult Atheniensem vocari a Lacone, quasi κύρσεον ἀνειμένον habentem. Nam quod ad Hesych. et Suid. non aliunde habent eam vocem, quam ex hoc loco, ideo licet eorum conjecturas vel approbare vel rejicere. Palmer. ὦ κυρσάνιε. Id est ὦ νεανία, ὦ ἔφηβε, aut etiam ὦ εὐτελέστατε. Ita Schol. et Suid. V. infra 1250. ναὶ τὼ σιὼ autem est pro νὴ τὼ θεὼ, ut supra 81. et alibi. Berg. Ad Hec. 1161. p. 72. Opusc. p. xciv. Dobr.

984. ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας γα περὶ διαλλαγῶν Pors. ad Eurip. p. 103., recte repugnante Reisig. Syntagm. Crit. p. 16. Dind.

985. ὑπὸ μάλης. Vel χλαίνης vel μασχάλης. Ut a maxilla, mala, sic a μασχάλη, μάλη. Fl. Chr.

986. Lege ἐγᾦγα. Ms. ἐγώνγα. Bent. ἐγώνγα. Sic ambo Reg. In Aug. ἐγώνγε: at infra 990. recte habet ἐγώνγα, ut iterum Regii. Utroque in loco impressi ἐγᾦγα. Brunck. Hic et infra 990. ἐγῶνγα Ms. Trin. Dobr. ποῖ μεταστρέφει. In Venet. ed. habes hoc loco præpositam Probuli personam. Quod autem ait βουβωνιᾷς, sic in Ran. etiam usus: ὑπαὶ κόπων γὰρ τοὺς νεφροὺς βουβωνιῶ. Paulo post lege per unicum λ σκυτάλα Λακωνικά. Fl. Chr.

987. Ms. δέ: lege δαί. Bent. τί δὲ π. Ms. Trin. Dobr.

988. πάλαι ὕργα. Sic habent libri editi; quod quum corruptum crederet Bisetus, scribendum putabat πάλαι ὀργᾷ, i. e. *jamdudum vehementer concupiscit* (sc. *concubitum*). Sed libenter emendationis hujus ei gratiam facimus. Nam comicum nostrum aliter scripsisse mox dicetur. Ms. Voss. habet παλεός γα, prout etiam legit vetus Schol. ad hunc locum, qui παλεὸς per additionem τοῦ π dictum putat pro ἠλεὸς vel ἀλεὸς i. e. *stultus, vanus*. Lectionem hanc videtur etiam confirmare Suid. qui in collectaneis suis ad hunc, ut puto, locum respiciens, inquit, παλεὸς, ὁ σκώπτης. τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἄφρονος. Ms. Vat. habet παλαιός γα, quæ lectio recte se habet, dummodo secundum dialectum Laconicam (Laco enim hic loquens introducitur) pro σ finali scribatur ρ, ut sit παλαιόρ γα: quæ est ipsissima lectio vulgata, dummodo, quæ male divisa sunt, rite conjungantur. Significat hic autem παλαιὸρ (uti et interdum vulgare παλαιὸς), *stultus, vanus:* quo sensu etiam vox ei gemina ἀρχαῖος interdum apud Græcos accipi notum est. Hesych. παλαίωρ (lege παλαιόρ)· μωρός. Ubi eum ad hunc ipsum locum comici nostri respexisse non dubito. Idem, ἀλαιὸς, παλαιὸς, ἄφρων. Pro τὸ γα est particula expletiva dialecti Doricæ, pro quo secundum dialectum communem dicitur γε. Sic ergo sensus loci hujus clarus erit, dicetque caduceator Lacedæmoniorum, *stultus est, per Castorem, hic homo.* Kust. Frob. πάλαι
ερος
ὕργα. Ms. παλεος (sic) ut Schol. παλεὸς, πλεονάζει, etc. sed lege propius ad receptam lectionem παλαιόρ γα. Hesych. παλαίωρ, μῶρος: lege vel ex ipsa serie παλαιόρ: ρ pro σ terminatio Laconum.
ερὸς
Bent. παλεὸς γανὴ Ms. Trin. Dobr. παλεός γα. In aliis edd. præter Kust. est πάλαι ὕργα· unde itidem bona lectio po-

test concinnari, dummodo ita scribatur, παλαιόρ γα dialecto Laconica pro παλαιός γε. mutatur enim in hac dialecto σ in ρ. Significat autem παλαιόρ etiam *stultum*, uti et vox synonyma ἀρχαῖος quandoque. Berg. παλαιόρ γα. Hoc reponere debuerat Kust. qui perite vidit genuinam eam esse lectionem, cujus elementa omnia repræsentant veteres edd. sed male distincta, πάλαι ὄργα. Nec diversa est in Aug. scriptura. Laconicum est παλαιὸρ pro παλαιός. V. Hesych. interpretem ad v. σιόρ. In A. ut in recentioribus edd. παλεός γα. Vocem παλεὸς adsciverunt forte e Suid., qui eam a Schol. ad hunc locum habet. Hic vero λῆρον ληρεῖ. Pro παλαιόρ γα absurdissime in B. παλεολόγα. V. seq. ὤνθρωπος edidi, addito ex linguæ indole articulo, quod suasit etiam Toup. ad Suid. i. 107. Brunck. V. Opusc. p. 372. Dobr.

990. οὐ τὸν Δία. Pro οὐ μὰ τὸν Δία, Schol. Vel tantum pro μὰ τὸν Δία. Occurrit autem apud Soph. Elec. 1351. aut 1246. ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν, τόδε μὲν οὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι. Et in Œd. Tyr. 668. aut 674. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἥλιον. Berg. ἔγωγα. Ms. ἐγώνγα quod est magis Doricum vel Laconicum. Kust. μὴ δ' αὖ πλαδδίῃ. Mss. —πλαδδείῃ: et sic Schol. vetus. At altera lectio metro magis convenit. Est autem πλαδδίῃ a verbo Laconico πλαδδίω, quod dictum est pro πλάδδω, idque pro πλάζω vel πελάζω (Lacones enim τὸ ζ vertebant in duplex δδ), *appropinquo, accedo, congredior;* ut Lacon hic dicat, *ne accedas prope*. Forte enim rectius scribetur μὴ δ' αὖ πλαδδίῃς, in persona secunda, vel, si tertia persona retineatur, censendum est, Laconem hæc secum tacitum et submissa voce dicere: *vereor* (scil.) *ne ad me accedat, nervumque meum inflatum contrectet*. V. supra 171. ubi ab eodem themate legitur πλαδδικῶ, sed ubi vel scribendum est πλαδδίῃ, ut hic, vel πλαδδίειν in infinitivo, ut Suid. v. ῥυχάχετον locum illum citans legit. Pro πλαδδιεῖν enim, ut hodie apud eum legitur, mutato tantum accentu scribere præstat πλαδδίειν: nisi forte quis contendere velit descendere hoc a themate πλαδδιέω. Kust. Male vulgo πλαδδίῃ excusum cum ι subscripto. Imperativus est formæ Doricæ πλαδδίη, ut πάδη, ἐρώτη, ἔμβη, ὅρη. V. Kœn. ad Corinth. p. 79. et 105. [230.] Brunck. πλαδδείη Ms. Trin. Dobr. ἔγωγγα Mss. πλαδδείη Schol. Citat Suid. v. μηδ' αὖ. Pors.

991. σκυτάλα Λακωνικά. Notum quid hoc sit alias. Hic autem alluditur ad σκύτινον αἰδοῖον, quod describit comicus in Nub. 538. ubi negat illam comœdiam habere tale quid: οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχύ. Dicitur autem alias φαλῆς, ut dixi paulo ante ad 979. Berg. Ms. σκύταλη et mox σκυτάλη. Bent.

992. Lege KI. — 993. Ms. ΠΡ. — 996. lege KI. Bent.

993. ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τἀληθῆ λέγε. Lege εἰδότ' ἐμέ. Pors. Cf. eum ad Med. 1011. ubi in Iph. Aul. 662. numeros restituit. Dobr.

995. ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα. Idiotismus Laconicus mere Doricus pro ὀρθὰ Λακεδαίμων πᾶσα. Quum vero ait Πελλάνας δὲ δεῖ, fortassis quia tunicæ Pelleneæ laudabiles (ex Pind. Strab. et Hesych.) quæque festis Junoniis ferebantur. Nam postea ait εἰ σωφρονεῖτε, θοιμάτια λήψεσθε. Fl. Chr. ὀρσά. Pro ὀρθή. Schol. Vult autem dicere omnes viros *arrigere*. πᾶα autem pro πασᾶ, et τοὶ pro οἱ. Berg. V. Valck. ad Theoc. Adoniaz. p. 274. c. Dind.

996. ἑστύκαντι. Pro ἑστύκασι. Berg. Πελλάνας. Pro Πελλήνης. Dicit autem Schol. meretricem fuisse hujus nominis. Alias est urbis nomen etiam. Berg.

997. ἀπὸ τοῦ δέ. Pro ἀπὸ τίνος. Schol. Quædam editt. male ἀπό του δέ: non enim est indefinitum, sed interrogativum. Berg. Frob. ἔπεσεν: Scal. ἐπέπεσεν: Ms. ἐνέπεσεν. Bent. ἐνέπεσεν Mss. Dobr.

998. ἀπὸ Πανός; Schol. κατ' ἐρώτησιν. Est autem Pan libidinosus et ἐρωτικός. V. ad 911. Berg. Λαμπιτώ. Lampito Lacedæmonia, Plinio teste, fertur omnium feminarum felicissima, quia fuit regis filia, regis uxor, regis mater. Quod ultimum deest felicitati Margaritæ regis nostri conjugis, quæ si mater esset, et ipsa felicius et nos omnes Galli viveremus. Fl. Chr. Sic vulgo legitur hic versus: ἀπὸ Πανός; Οὐκ, ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἰῶ Λαμπιτώ. Nonne ergo animadverterunt ultimam in ἀρχὰ corripi non posse, ut cum duabus seq. syllabis anapæstum faciat? Præterea quid sibi vult dubitandi verbum οἰῶ? Legendum, Οὔκ· ἀρχὰ μὲν οἷα Λαμπιτώ· *caput quidem huic rei sola Lampito*. Brunck. οὐκ habet Ms. dele tamen. Bent. Laconum lingua dicebatur οἰῶ, testibus Schol. Aristoph. ad Lys. 997. et Suid. apud quem in Med. quidem ed. sic legitur: οἰῶ ἀντὶ τοῦ οἴομαι· ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἶον λαμπιτὰ ἀντὶ τοῦ ὡς οἴομαι ἀρχὴ τῆς μάχης ἡ λαμπιτά. Postea locum correxere, etiam H. Stephanus e vet. Cod. in Thesauro vol. ii. p. 1259. Brunck. horum, ut videtur, auctorum immemor in Aristoph. versu contra omnes libros οἷα pro οἰῶ

scripsit, quum verbum dubitandi *οἰῶ* hic non aptum putaret. Postea vero in addendis ad 1256. *οἰῶ* multo aptius, quam *οἶα*, adhiberi fassus est. Sed numeri laborantes sic corrigendi videntur: *ἀπὸ Πανός; οὐκ· ἀλλ' ἄρχε μέν, οἰῶ, Λαμπιτώ.* Herm. de emend. rat. Gr. Gr. p. 46. Ni magnopere fallor, scribendum, *οὐκ· ἀλλ' ἄρχεν οἶο Λαμπιτώ*, et v. sequente, *ἔπειτα τἄλλαι.* Elmsl. ad Acharn. p. 239. *οἴω* Suid. ed. Ms. *Λαμπιτώ.* sed *οἰῶ* in v. Pors. *οἰῶ* cet. ut Kust. Ms. Trin. Dobr.

999. *ταὶ κατὰ Σπάρταν.* Sic Aug. Vulgo *κατὰ τὰν Σπάρταν.* Articulus hic non magis necessarius, quam supra 984. *ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας.* Brunck. *ἔπειτ' ἄλ.* " *κατὰ τὰν* Mss." Ms. Trin. Dobr.

1000. *ὑσπλάτιδος.* Sic vocat *βαλβῖδα, ἀφετηρίαν* et *καμπτῆρα*: *carceres* Latini vocant. Fl. Chr. V. ad Acharn. 482. alias et *ὕσπληγξ* dicitur. Berg. Ms. *ἅπερ— ὑσπλάγιδος* et in Schol. Bent. *ὑσπλαγίδος.* Hoc jam reposueram e Piers. ad Mœr. p. 376. emendatione, quæ mihi tunc non minus certa videbatur, quam nunc, postquam eandem scripturam reperi in ambobus Reg. perspicue sic *ὑσπλαγίδος*, accentu in penultima. Vulgo *ὑσπλάτιδος.* Cf. not. supra 702. Brunck. *ὑσπλαγίδος* Trin. et Schol. Dobr. *ἀπῆλαον.* Pro *ἀπήλαυνον.* Berg. Ms. et Schol. *ἀπήλων.* Bent. *ὑσσάκων.* Certum est pudendum muliebre intelligi. Hesych. sic vocat *πάσσαλον κερατινόν.* Puto *ὕσσακον* fictam vocem ab *ὗς* et *σάκας*, ut superius dixit. Fl. Chr. Valck. ad Theoc. Adoniaz. 281. a. dubitanter proponit conjecturam *νυσσάκων.* Dind. *ἀπήλων τοὺς* Ms. Trin. Dobr. *ὑσπλάτιδος.* Sic Suid. ed. Ms. v. Pors. *ὑσπλάγιδος, μογιῶμες, λυχνοφοριῶντες* corrigit Pors. e Valck. Piers. et Kœn. scil. Dobr.

1001. Annon scribendum sit *νυσσάκων* dubitat Valck. ad Theoc. Adoniaz. Digress. iv. p. 281. "ut" scilicet "*τὴν νύσσαν, νύσσακα* dixisse censeantur." *ὑσσάκτων* Suid. in v. (ed. Ms. scil. Dobr.) Pors. V. not. ad 200. Dobr.

1002. Lege Κι. *πῶς.* Bent. *μογίομες· ἂν γὰρ τάν.* Pro *μογοῦμεν· ἀνὰ τήν.* De *ἂν* Schol. *τὸ τέλειον ἀνά.* Berg. *μογιῶμες* et v. seq. *λυχνοφοριῶντες*, idiomata sunt Laconicæ dialecti, a librariis et typographis male habita. Vulgo *μογίομες, λυχνοφορίοντες.* A communibus verbis *μογέω, λυχνοφορέω*, Laconica formantur *μογιάω, λυκνοφοριάω*, ut supra 198. *ἐπαινιῶ* pro *ἐπαινέω.* V. laudatum Kœn. ad Corinth. [p. 229.] A dialecto longius adhuc recedit scriptura in A. *μογέομες, λυχνοφορέοντες.* *ᾗπερ* edidi ex Aug. in quo veteris scripturæ remanent vestigia, ut et in primariis editt. Hæ *αἶπερ* habent: ille *αἶπερ.* In antiquo exemplari *ι*, quod nunc subscribi solet, ad latus erat positum. Brunck. *πῶς οὖν ἔχετε; μογιῶμες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν.* Sic Brunck. ex conjectura. Vulgo *μογίομες*, quod verum esse arbitror cum Herman. in litteris nuper ad me datis:—"Scripturam *μογίομες*, inquit, spero aliquando idonea auctoritate munitum iri. Nunc illud tantum afferam, Laconicum videri *ιο* pro *ου*: quod ut in futuris usurpatum est, ita verisimile est ne a præsenti quidem alienum fuisse." Erfurdt. im Königsb. Archiv. iii. p. 430. Cf. Reisig. i. p. 19. Dind. *πῶς οὖν ἔχετε; μογιόμες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν.* Ita Junt. *μογιῶμες* et mox *λυχνοφοριῶντες* Brunck. ex emendatione Kœn. ad Gregor. Dial. Dor. xli. Valck. ad Theoc. p. 280. c. Brevem vocalem servat Elmsl. ad Acharn. 729. ΚΟΣΜΙΟΝΤΕΣ bis (quin et ΟΡΜΙΟΜΕΝΩΝ) e marmoribus Cretensibus exhibet Hessel. in Append. Præf. Inscr. Gudianarum. Sed ΚΟΣΜΕΟΝΤΕΣ Chishul. p. 113. alterum locum detruncans p. 122. Quare hunc locum doctioribus relinquo. Dobr.

1003. *αἶπερ λυχνοφορίοντες.* Id est *ὥσπερ λυχνοφοροῦντες κεκύφασι διὰ τὸν ἄνεμον.* Hoc ait quia tenti rigore nervi curvari coguntur. Fl. Chr. Gry. *λυχνοφορίοντες.* Suid. *λαμπρόφοροι ὄντες* in *ἀποκεκύφαμεν* et *λαμπρόφοροι.* Bent. *ἅπερ.* Ed. Far. *αἶπερ*; eadem tamen supra 84., ubi hæc particula Dorica occurrit, *ἅπερ.* Scribitur autem hæc Dorica particula diversimode in ed. Far. et aliis: nam aliquoties occurrit *αἶπερ, αἵπερ, ᾗπερ, ᾗπερ, αἵπερ, ἅπερ.* Rectius autem per circumflexum, quia est pro *ᾗπερ* i. e. *ὥσπερ*, ut *ἅπερ* h. l. exponit Schol. Berg. *λυχνοφορίοντες.* Sic recte Ms. Voss. itemque ed. Paris. At quædam edd. male *λυχλοφορίοντες.* Suid. legit *λαμπροφόροι* tam v. *ἀποκεκύφαμεν* quam v. *λαμπροφόροι*, sed inepte. Kust. *λυχνοφορίοντες ἀποκεκύφαμες.* Pro *λυχνοφοροῦντες ἀποκεκύφαμεν.* Solent autem illi, qui lychnos gerunt in vento, se incurvare, ne exstinguantur. Sic et isti incurvi incedunt, ne, nervo ipsis rigente et prominente, derideantur, a quibus videntur. Hæc præeunte Schol. et Suid. Berg. Reiskio scribendum videtur *ἐπικεκύφαμες.* Dind. Corrupte Suid. *ἀποκεκύφαμεν.* Pors.

1004. *οὐδὲ τῶ μύρτω.* Pro *οὐδὲ τοῦ μύρτου*, i. e. *τοῦ γυναικείου μορίου*, ut exponit Schol. Berg. *θιγῆν.* Pro *θιγεῖν.* At Ms. Voss. habet *σίγειν*, quod est magis Laconicum. Lacones enim *τὸ θ* in *σ* mu-

tabant, veluti dicentes 'Ασᾶναι pro 'Αθῆναι, σιὸς pro θεὸς, etc. Kust. Ms. et Schol. οὔτε—σιγεῖν. Bent. οὔτε σίγειν Trin. et Schol. Dobr. τῶ μύρτω σίγειν. Sic A. In B. σιγεῖν. In Aug. vero θιγῆν, quod præferunt etiam vett. edd. Quum verbum θίγω barytonum sit, non credo terminationem infinitivi ειν mutasse Laconas in ην, quod illis solemne est in verbis formæ contractæ, ut supra 171. πλαδδιῆν. Brunck. σίγειν probat Valck. ad Theoc. Digress. iv. p. 280. qui et γε mox inserit post πρὶν, et postea legit ποιησούμεσθα. Malim πρὶν ἂν — ποιησώμεσθα. Favet tamen illi aliquatenus Suid. v. μύρτον, qui habet ποιησόμεσθα. τῶ μύρτω θίγειν Suid. (scil. Ms. in μύρτον, ubi θίγειν Med. Dobr.) ἅπαντες om. Suid. λόγου Suid. ποττάν. Sic Ms. v. μύρτον. (Ed. Med. ποτὶ τάν. Dobr.) Pors.

1005. ἐῶντι. Pro ἐῶσι. Berg. Malim ἐᾶντι. Elmsl. ad Acharn. p. 240. πρίν γ' ἅπαντες. Sic perspicue tres Codd. Malebat Kœn. [ad Gregor. p. 247.] πρίν γα πάντες. Brunck. πρὶν χ' ἅπαντες Elmsl. ad Acharn. p. 71. et ad Eurip. Med. p. 119. Dind. ἐξ ἑνὸς λόγω. Pro ἐξ ἑνὸς λόγου, ut est Plut. 760. Berg.

1006. ποιησώμεσθα. Sic A. In B. prorsus omissum est verbum. Vulgo ποιησόμεσθα. Doricam futuri indicativi formam ποιησούμεσθα reponit Valck. ad Theoc. Idyl. xv. p. 280. ubi hunc locum emendatum proposuit, uti eum exhibuimus. Sed πρὶν cum subjunctivo construitur, ut Conc. 629. 752. sæpius quidem cum particula ἂν: ita ut, si quid mutandum esset, mallem, ἐῶντι, πρίν γ' ἂν πάντες ἐξ ἑνὸς λόγω | σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν 'Ελλάδα. Brunck. ποττάν. Pro πρὸς τάν, τὰν pro τήν. Berg.

1007. Lege KI. Bent. Huic versui præfixa pers. in impressis 'Αθηναῖος. Recte in A. Πρόβουλος. Brunck. τουτὶ τὶ τὸ πρᾶγμα. Legendum puto τουτὶ τὸ πρᾶγμα: nam τὸ τὶ imprudenti exscriptori fluxit ex syllaba præcedente. In illo autem versu αὐτοκράτορας existimo legendum προπέμπειν, non simpliciter πέμπειν: et in versu πωτάομαι vel πάντα est pro πάντη, vel legendum κράτιστα πάντα γὰρ λέγεις. Fl. Chr.

1009. ἀλλ' ὡς τάχιστα φράσον περὶ τῶν διαλλαγῶν. Sic optime A. In B. reclamante metro, φράζε περὶ τῶν —. Vulgo φράζε περὶ διαλλαγῶν. Supra 984. ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν. Brunck. Vulgatam scripturam recte revocarunt Elmsl. ad Acharn. p. 73. Reisig. i. p. 209. Dind. π. τῶν δι. Ms. Trin. Dobr.

1010. αὐτοκράτορας πρέσβεις. Avv. 1549. etiam legati dicuntur αὐτοκράτορες. Berg. πέμπειν ἐνθαδί. Metri gratia legendum est ἀποπέμπειν ἐνθαδί, ut recte habent Mss. Kust. πρέσβεις ἀποπέμπειν. Perperam in A. et cum ruina metra πρέσβεις πέμπειν. Cf. not. ad 408. Brunck.

1013. πωτάομαι. Pro πωτάσομαι. Comm. πωτήσομαι, pro quo et ποτήσομαι. Berg. πάντα. Pro πάντη sive πάντῃ. Nam accusativus πάντα hic in metro stare non potest. Berg. Lege παντᾶ: v. 180.—ibid. Ms. et Schol. ποτάομαι. Bent. F. ποτιδέχομαι, accepto, laudo, συναινῶ consilium. Reisk. ποτάομαι Ms. Trin. Dobr. πόρδαλις Suid. Ms. παρδ. Pors.

1014. Ab hoc v. usque ad 1035. si duos primos mulierum chori excipias, sunt versus omnes asynarteti e dimetro trochaico, et dimetro pæonico, constante ex pæone primo et cretico, seu dimetro iambico brachycatal. cujus primus pes semper est dactylus. Versus 1016. 1017. 1035. et sequentes tetrametri sunt trochaici. Hoc præstruendum, ut depravati versus ad metri normam exigi queant. Brunck. Citat hunc locum Suid. v. οὐδέν ἐστι. Kust.

1016. Hic et sequens versus in impressis metro soluti sunt. In priore σὺ ante ξυνίεις inserendum. [Vidit hoc etiam Bent.] Carere quidem sententia potest pronomine, sed illud abesse metri non patitur ratio, cujus ignorantia librarium in fraudem egit. Alter vulgo sic legitur: ἐξὸν, ὦ πόνηρε σὺ, βεβαίαν νῦν μ' ἔχειν φίλην: quæ vocum collocatio metrum prorsus perimit. In A. σοι βεβαίαν μ' ἔχειν φίλην. Sic etiam B. nisi quod σὺ pro σοι habet. In Aug. et in Junt. σὺ βεβαίαν μ' ἔχων. Vides voculam νῦν, quæ in recentioribus edd. est, a nullo veterum librorum agnosci. Bene sit tamen illi, qui eam inseruit. σοι Cod. A. firmatum, repositum jam fuerat in minoribus edd. Batavis, forte Fl. Chr. suasu, qui sic legendum esse viderat. Inde facile versus in integrum restituitur, repositis in suam sedem singulis vocibus: ἐξὸν, ὦ πόνηρε, σοι μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην. Brunck. Scribendum, ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεῖσ', εἶτα πολεμεῖς ἐμοί, | ἐξὸν ὦ πονηρέ σοι βέβαιά γ' ἔμ' ἔχειν φίλην; Herman. Elem. Doctr. Metr. p. 606. ξυνιεῖς. Accentu mutato scribe ξυνίεις. Schæfer. Melet. Crit. p. 86. Cf. Pors. apud Maltby ad Morel. Lex. Prosod. p. 292. Kidd. ad Dawes. p. 503. Dind.

1017. ὦ πονηρὲ σύ. Malim σοι: sed ἔχειν legendum esset, ut et legitur in Venet. ed. Paulo post lego νῦν δ' οὖν οὔ σε περιόψομαι, et mox pro τότ' ἀπέδυν legerem τόδ'. Fl. Chr. σοὶ φίλην βεβαίαν νῦν μ'

ἔχειν. Bent. Reisig. i. p. 307. corrigit, ἐξὸν ὦ πόνηρ' ἐρᾶν βέβαιον ἔμ' ἔχων φίλην; Dind. Ms. Trin. νῦν. om. versus præced. habet ut Kust. Dobr.

1018. οὐδεπώποτε. Reisk.

1019. νῦν δ' οὖν οὔ σε περιόψομαι. Sic Regii. Vulgo νυνὶ δ' οὔ σε, quod æque bonum est. In Aug. metro ruente νῦν δ' οὔ σε, ut in primariis edd. unde liquet alterum vulgatum ab emendatore esse. Brunck. νυνὶ δ' οὔ σε Kust. Bent. Dind. νῦν δ' οὖν οὔ Ms. Trin. Dobr.

1020. ὡς καταγέλαστος εἶ. Sic bene tres Codd. Mala manus pronomen inseruit, quod vulgo habetur, ὡς σὺ κατ—. Brunck. Male ed. Kust. ὡς σύ. Pors. ὁρῶ servat om. σὺ Ms. Trin. Dobr.

1023. ἀπέδυν. Exuerant viri vestem. Supra 665. dicit chorus, ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθα. Berg. καὶ τότ' ἀπέδυν. Sic bene Aug. et primariæ edd. In aliis καὶ τόδ' —. Adverbium τότε tempus præteritum notat, tam quod diu, quam quod proxime effluxit: redditur per *olim, prius, modo*. V. Thesm. 15. Soph. El. 278. 676. et Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 313. et 420. Brunck. ὑπὸ γῆς — τόδ' Trin. τότ' ante sch. Ms. Trin. Dobr.

1025. κἂν μή με. Lege κἂν με μὴ λυπῇς, vel potius κἂν με μὴ 'λύπεις, pro μὴ ἐλύπεις, *nisi molestus fuisses mihi*. Fl. Chr. κἄν με μὴ 'λύπεις (id est ἐλύπεις), ἐγὼ σοῦ γ' ἂν τοδὶ τὸ θηρίον —. Reisk. Ms. μή με. Lege με μὴ ut Gry. Ms. κἄν. Bent. σου κἂν Ms. Trin. Dobr. κἄν με μὴ 'λύπεις. Sic ad sensum et metri legem scribendum, uti jam Fl. visum est. In B. scriptum λυπεῖς. Vulgo κἂν μή με λυπῇς —. Tum σοῦ κἂν τόδε præferunt ambo Reg. Vulgo σοῦ γ' ἂν τόδε. Brunck. V. Reisig. Comment. de part. ἂν p. 103. τὸ θηρίον. Culex est, ut in seqq. patet. Berg.

1026. τὼ 'φθαλμὼ Ms. Trin. Dobr.

1027. τοῦτ' ἄρ' ἦν τοὐπιτρίβον. Lego τοῦτ' ἄρ' ἦν μοι τοὐπιτρίβον etc. propter metrum; sed et adderem μ' ὁ, ut sit τὸ ἐπιτρίβον με. Est autem ἐκσκάλευσον ἐξένεγκον. Mox pro δύσκολός γ' ἔφυσ' ἀνὴρ lego δύσκολος ἔφυς ἀνήρ. Sic certe postulat mensura pedum. Fl. Chr. τοῦτ' ἂν ἦν Schol. τοῦτ' ἄρ' ἦν με ed. Kust. Pors. ὁ δακτύλιος hic alludit tantum ad verbum δάκνειν, quia culex δάκνει τὸν ὀφθαλμόν, ut ipse statim post dicit. Talia multa sunt apud comicum nostrum. V. Schol. Berg. δακτύλιος. Vulgo ὁ δακτύλιος. Articulum, qui versui officit, non agnoscunt Reg. Male conjectura hic cessit Fl. Vett. edd. Italicæ et prior Basil. quas consulere poterat, habent τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρίβον. In Frob. officina typothetæ incuria με omissum fuit, quæ menda in aliquot alias edd. transiit. Culicem δακτύλιον appellat, derivato nomine a δακεῖν, quare reddidi *mordaculus ille*. Brunck. Ms. et Gry. ἦν με. Ms. delet ὁ. lege δάκτυλος. Bent. —βον δακ. Ms. Trin. Dobr. Licet cogitetur de verbo δάκνειν, quod recte animadvertit Berg. tamen nihil prorsus causæ et rationis est, cur Aristoph. hanc bestiam nomine δακτύλιος appellaverit, si nulla plane fuit annuli significatio. Deinde inconcinne hic adjecta est enunciatio sine ullo vinculo, ἐκσκάλευσον αὐτό. Sed interpunctionem corrigo hoc modo: τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρῖβον· δακτύλιος οὑτοσί, | ἐκσκάλευσον αὐτό· κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι. Alloquitur mulierem illam tanquam δακτύλιον φαρμακίτην, quales mos erat veteribus emere contra bestiarum morsus: eamque rogat, ut sibi eruat fodicantem culicem. De tali annulo ipse dixit Plut. 884. 885. ibidem grammatici, Albertusque ad Hesych. vol. i. p. 879. Reisig. i. p. 181.

1028. ἐκσκάλευσον. Sic optime ambo Reg. [et Ms. Voss. ap. Bent.] Vulgo ἐκσάλευσον. Perperam in A. mutato versus genere, δεῖξον ἐξελοῦσά μοι. Brunck. V. not. ad 200. Dobr. Respexit Suid. v. ἐκσάλευσον, ut monuit Toup. in Suid. i. p. 124. ἐκσάλευσον. Suid. ed. Ms. Pors.

1030. δύσκολος ἔφυς. Male vulgo inter illas voces inserta particula γε, quæ metro magis adhuc quam sententiæ inutilis est. Brunck. Dele γ'. Pors.

1031. Herodot. in Clione: ὦ βασιλεῦ, ὗς χρῆμα μέγιστον ἀνεφάνη ἡμῖν ἐν τῇ χώρῃ. Berg. ἦμ' ὦ · (sic. i. e. μ) Ms. Trin. Dobr.

1032. Meminerunt hujus loci Steph. Byzant. v. Τρικόρυνθον et Suid. v. ἐμπίς, ubi vide nos. Kust. ἐπτὶς Ms. Trin. Dobr. Τρικορυσία. Populus est Æantidis tribus Tricorynthon, teste Steph. qui hunc comici nostri diserte locum laudat. Est autem ἀλσώδης et κάθυγρος τόπος, ubi multæ sunt ἐμπίδες. Didymus in feminino genere effert, Dionysius masculino, Euphorion neutro. Strabo libr. ix. Τρικόρυθον vocat. Fl. Chr.

1033. ἐφρεωρύχει. Hic pro *fodere* simpliciter usurpatur, quod videntur facere bestiolæ illæ, quæ vacivas aures ingrediuntur, quas auriscalpas vocare possumus. Nos idiomate Gallico dicimus *persoreilles*. Fit tamen gens Athenis τῶν φρεωρύχων, ut notant grammatici. Fl. Chr.

1034. Hic deficit Ms. Voss. Bent.

1035. καίτοι γε πάνυ. Dele illud γε, ut noxium mensuræ pedum. Quod autem ait ὥρας Ἱκοισθ', puto esse ταχέως, ut in Vesp. ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ. Mox quum ait τοὔμπαλιν, est ἀνάπαλιν et τὸ ἐναντίον. Fl. Chr. γε delet etiam Pors. apud Maltby ad Morelli Lex. prosod. p. 292. Elmsl. ad Acharn. p. 166. placet καίτοι πάνυ γε. Vulgatam scripturam defendit Reisig. i. p. 296. Dind. γε delet Pors. in schedis. V. ad 1016. et ad Thesm. 716. Dobr.

1036. Lege φιλήσω σ' vel φίλησον vel φιλήσῃς, et sic Gry. Bent. μὴ φιλήσῃς. Sic bene Aug. et B. Perperam A. οὐ φιλήσεις. Vulgo μὴ φίλησον. Negat οὐ: vetat μή. Hoc cum verbis temporis præsentis in imperativo, cum verbis aoristis in subjunctivo construitur. V. Thom. in μή. Ideo si duo verba ex hac particula pendeant diversorum temporum, in diversis etiam modis ponuntur, ut supra 733. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῇ. Solœcum fuisset ἄπελθε. Scribere potuit etiam poeta, καὶ φιλήσω. — Οὐ μὴ φιλήσεις. οὐ μὴ cum futuro indicativi vetantis est: et ω ου in unam syllabam coalescunt. V. supra ad 273. Thesm. 269. βάδιζε τοίνυν. — Μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐκ, ἤν γε μὴ —. Brunck. Cf. Pors. ad Eurip. p. 90. et editores Gregorii Cor. p. 16. 17. Dind. φιλήσῃς P. Dobr. Ad Hec. 1166. Opusc. p. xcv. Dobr.

1037. ὥραισιν Ἱκοισθ'. Ms. Vat. ὥρας Ἱκοισθ'. De hac autem phrasi Attica, quæ etiam apud Lucianum aliquoties occurrit, v. omnino Casaub. ad Athen. Kust. V. supra ad 395. Berg. μὴ 's ὥρας Ἱκοισθ' Bent., Burges ad Eurip. Troad. p. 161. Dind.

1038. Citat Suid. v. τοὔπος et versum sequentem v. οὔτε σὺν πανωλέθρ. Kust. κἄστ' ἐκεῖνο τοὔπος. V. Schol. In Schol. addidi οἰκεῖν, ut est apud Stob. Serm. lxvii. Sunt autem versus Susarionis, ut margo ibi indicat: alias pro οἰκεῖν legitur εὑρεῖν, ut apud Suid. in οὔτε σύν. Ubi v. not. Kust. Berg.

1038-9. κἄστ' — οὔτε σὺν πανωλέθροισιν οὐδ' (sic) ἄ. πανωλέθρων Suid. τοὔπος (ed. et Ms. ut videtur. Dobr.) Pors.

1039. οὔτε σὺν πανωλέθροισιν. Metricæ rationis imperitus erat editor e recentioribus nescio quis, a quo invectum ξύν. Vett. edd. ut Codd. habent σύν —. In Junt. συμπανωλέθροισιν. —οὔτ' ἄνευ. Sic bene Regii: vulgo οὐδ' —. Exstant in eam sententiam Susarionis veteris comici versus, in Schol. olim laudati, sed quorum particula tantum in iis hodie legitur. Eos adponam ex Bent. dissertatione Phalaridea de origine comœdiæ: Ἀκούετε λεώς· Σουσαρίων λέγει ταδί, | υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος. | κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται, | οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ. | καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν. Brunck. Recte ed. Kust. si σὺν pro ξὺν reponas, οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὐδ' ἄνευ πανωλέθρων. πανωλέθροισιν pro voce nihili πανωλεθρίοισιν restituendum est Æsch. Pers. 562. Versus noster recte legitur apud Suid. ii. p. 743. Alibi recte citat οὔτ' ἄνευ. V. Adverss. p. 266. Dobr.

1040. καὶ τολοιπὸν οὐκέτι. Sic præter Codd. vett. edd. omnes. In nescio qua recentiori, forte Genev., vocula καὶ typothetæ errore omissa fuit, quæ menda deinceps in reliquas omnes transiit, non animadversa ab editoribus versus labe. In utroque Reg. præfixa est huic versui persona χορὸς γυναικῶν. Brunck.

1041. In edd. ante Brunck. scribitur οὐδ' ὑφ' ὑμῶν, quod revocandum. V. Reisig. i. p. 213. Dind. Comparabat Pors. Eurip. Andr. 732. ed. Beck. οὔτ' οὖν τι δράσω φλαῦρον, οὔτε πείσομαι. Dobr.

1043. Nemini ignotum est, qui de antistrophicis tragicorum et comicorum carminibus Herman. aliorumque disputationes legerit, haud raro strophen et antistrophum intervallo satis longo separari. Exemplum præbebit Soph. Philoc. ubi senarii civ. quorum primus est 403. inter duo μέλη sibi invicem respondentia interpositi sunt. Alterum exemplum ex Eurip. Hippol. indicarunt viri docti. Numerus versuum interpositorum longe major est quam in Philoctete, scilicet ad ccc. (vv. 337-668.) in quibus occurrit integrum chori carmen e duabus strophis totidemque antistrophis conflatum. Tertium exemplum ex Aristoph. Lysistrata ipse primus, ni fallor, hodie literarum Græcarum studiosis indico. [Fallit Elmsl. quod primus sibi videtur indicasse bina illa carmina antistrophica Lysistratæ. Rem satis apertam jam superiore sæculo viginti abhinc annis indicavit obiter God. Herman. libro de metris, p. 369. p. 359. et p. 113. Reisig. i. p. 41. 1043. στρ. 1059. ἀντιστρ. Bent.] Inter strophen et antistrophum interpositi leguntur senarii cxi. anapæstici tetrametri vi. Quod autem magis observatione dignum videtur, utraque integri carminis pars, vel, si mavis, utrumque carmen, in strophen et antistrophum divisum est. Idem igitur versuum ordo non bis, ut plerumque fit, sed quater occurrit. Quo facilius quid velim intelligat lector, quatuor ordines sive systemata ex ed. Brunck. descripta apponam. Brunck. quidem edd. superiorum

scripturam aliquoties mutavit, sed cum nulla carminis antistrophici suspicio ei oborta esset, receptam scripturam metri causa non solicitavit. Ipse pauca mutavi, de quibus singillatim dicam, postquam ipsa Aristoph. verba descripsero. Versus omnes sunt trochaici, præter 4. 5. 6. 7. 8. qui pæonici sunt. Versus 6. primam syllabam superfluam habet. (I. v. 1043.) 1. Οὐ παρασκευαζόμεσθα | 2. τῶν πολιτῶν οὐδέν', ἄνδρες, | 3. φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲεν, | 4. ἀλλὰ πολὺ τοὔμπαλιν, | 5. πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν | 6. καὶ δρᾶν. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ | 7. καὶ τὰ παρακείμενα. | 8. ἀλλ' ἐπαγγελλέτω πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ, | 9. εἴ τις ἀργυρίδιον δεῖ- | 10. ται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ' ἢ τρεῖς, | 11. †ὡς πόλλ' ἔσω 'στὶν, | 12. κἄχομεν βαλάντια. | 13. κἄν ποτ' εἰρήνη φανῇ, | 14. ὅστις ἂν νυνὶ δανείσῃ- | 15. ται παρ' ἡμῶν, | 16. ἂν λάβῃ μηκέτ' ἀποδῷ. (II. v. 1058.) 1. Ἑστιᾶν δὲ μέλλομεν ξέ- | 2. νους τινὰς Καρυστίους, ἄν- | 3. δρας καλούς τε κἀγαθούς. | 4. κἄστιν ἔτνος τι, καὶ | 5. δελφάκιον ἦν τί μοι, | 6. καὶ τοῦτο τέθυχ', ὥστε τὰ κρέ' | 7. ἔσθ' ἁπαλὰ καὶ καλά. | 8. ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. πρῷ δὲ χρὴ | 9. τοῦτο δρᾶν λελουμένους, αὐ- | 10. τούς τε καὶ τὰ παιδί', εἶτ' εἴ- | 11. σω βαδίζειν, | 12. μηδ' ἐρέσθαι μηδένα, | 13. ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς, | 14. ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν, | 15. γεννικῶς, ὡς | 16. ἡ θύρα κεκλείσεται. (III. v. 1189.) 1. Στρωμάτων δὲ ποικίλων καὶ | 2. χλανιδίων καὶ ξυστίδων καὶ | 3. χρυσίων, ὅσ' ἐστί μοι, | 4. οὐ φθόνος ἔνεστί μοι | 5. πᾶσι παρέχειν φέρειν | 6. τοῖς παισὶν, ὁπόταν τε θυγά- | 7. τηρ τινὶ κανηφορῇ. | 8. πᾶσιν ὑμῖν λέγω λαμβάνειν τῶν ἐμῶν | 9. χρημάτων νῦν ἔνδοθεν, καὶ | 10. μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάν- | 11. θαι τὸ μὴ οὐχὶ | 12. τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι, | 13. χἄττ' ἂν ἔνδον ᾖ φορεῖν. | 14. ὄψεται δ' οὐδὲν σκοπῶν, εἰ | 15. μή τις ὑμῶν | 16. ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει. (IV. v. 1203.) 1. εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν | 2. ἐστι, βόσκει δ' οἰκέτας καὶ | 3. σμικρὰ πολλὰ παιδία, | 4. ἔστι πάρ' ἐμοῦ λαβεῖν | 5. πυρίδια λεπτὰ μὲν, | 6. ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος ἰ- | 7. δεῖν μάλα νεανίας. | 8. ὅστις οὖν βούλεται τῶν πενήτων ἴτω | 9. εἰς ἐμοῦ σάκους ἔχων καὶ | 10. κωρύκους, ὡς λήψεται πυ- | 11. ρούς. ὁ Μανῆς δ' | 12. οὑμὸς αὐτοῖς ἐμβαλεῖ. | 13. πρός γε μέντοι τὴν θύραν | 14. προαγορεύω μὴ βαδίζειν | 15. τὴν ἐμὴν, ἀλλ' | 16. εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα. I. 3. Οὐδεέν. Sic Aug. apud Brunck. Οὐδὲ ἓν divisim uterque Reg. apud eundem. Οὐδὲν edd. ante Brunck. et Cod. Voss. cujus apographum in bibliotheca Collegii SS. Trinitatis servatur. Hunc locum silentio prætermiserunt Pors. Præf. ad Hec. p. xxxvii. et Censor Edinburg. xix. p. 76. I. 11. ὡς πόλλ' ἔσω 'στίν. Corrupta scriptura, quam emendare nequeo. Metro satisfieret, si rejiceretur prima syllaba ὡς. Sed neque ἔσω pro εἴσω usurpant comici, neque εἴσω, si bene memini, pro ἔνδον. II. 4. 5. Priori versiculo deest syllaba. V. an legendum, κἄστιν ἔτνος, ἔστι καὶ Δελφάκιον ἔν τί μοι. II. 6. Καὶ τοῦτο τέθυχ'. Hæc scriptura in analogiam linguæ Græcæ peccare videtur, quæ postulat ut τέθυκα mediam producat, haud secus ac δέδυκα, λέλυκα, πέφυκα. Nullum novi verbum, quod vocalem in futuro et aoristo productam in παρακειμένῳ activo corripiat. Cod. Voss. τεθύκει habet, τεθυκί' edd. vett. Legendum suspicor τέθυθ'. Τέθυμαι secundam corripit. Sic βέβηκα, βέβἄμαι (unde παραβεβάσθαι); κέκρῖκα, κέκρῐμαι; δέδωκα, δέδομαι; πέπωκα, πέπομαι; λέλυκα, λέλῠμαι. Legendum λέλυσαι pro λέλυσο apud Aristoph. Thesm. 1208. Ὥστε τὰ κρέα. Sic Rav. et Voss. necnon edd. omnes ante Brunck. qui e Regiis ὡς τὰ κρέα dedit. II. 7. Ἔσθ' ἁπαλά, Ita de meo dedi. [Idem conjecit Bent.] Vulgo, Ἔξεσθ' ἁπαλά. II. 10. 11. Εἴσω. Sic Regii. Ἔσω Rav. Voss. edd. II. 15. 16. ὡς ἡ θύρα κεκλείσεται. [In idem incidit Reisig. i. p. 41. DIND.] Vulgo, ἴσως δ' ἡ θ. κ. III. 3. Ὅσ' ἐστί μοι. Vulgo, ὅσ' ἐστὶν ἐμοί. III. 5. Πᾶσι. Vulgo, πᾶσιν. III. 13. Χἄττ' ἂν ἔνδον ᾖ. Ita rescribo pro vulgata scriptura, Χ' ἅτ' ἔνδον ᾖ. IV. 12. Οὑμὸς αὐτοῖς ἐμβαλεῖ. Vulgo, Αὐτοῖς οὑμὸς ἐμβαλεῖ. P. ELMSL. in Mus. Crit. Cantabrig. ii. p. 177-180. 1043. et sqq. σύστημα α'. | 1058. et sqq. σύστημα β'. | 1189. et sqq. σύστημα γ'. | 1203. et sqq. σύστημα δ'. Inter hæc esse vidit Herman. de Metr. p. 369. et p. 113. = 204, 5. duo carmina antistrophica: at quatuor systemata Elmsl. et sic Bent. qui ter Elmsl. præripuit emendationes in 1062. 1192. et 1212. Sed omnes eruditos elusit levis corruptela in 1051. et sqq. sic eluenda: εἴ τις ἀργυρίδιον δεῖ—ται, λαβεῖν μνᾶς δύ' ἢ τρεῖς, Ὡς πλέα 'στιν, Ἄχομεν, βαλάντια. Κἂν ποτ' εἰρήνη φανῇ, Ὅστις ἂν μνᾶν μοι δανείσῃ—ται, παρ' ἡμῶν Ἂν λάβῃ, μήκετ' [sic] ἀποδῶ. Hic vulgantur ὡς πόλλ' ἔσω 'στιν, κἄχομεν — νυνὶ δανείσηται. Reisig. in Conject. p. 317. emendare vult τρεῖς, πολλὰ σᾶ 'στί, quod facetum est: quasi Lysistrata dare potuisset aliquid e rebus non salvis. Ipse reposui πλέα vocem sæpe corruptam. In Thesm. 702. vulgo ὡς ἅπαντ' ἐστὶν τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας: at Ms. et Junt. ἅπαν γάρ ἐστιν: unde Berg. et Bent. ἅπαντ' ἄρ' ἐστι: sed ἅπαντα τόλμης πλέα κἀναισχυντίας, exhibet

Suid. in ἅπαντα, unde erui potest ὡς ἅπαντ' ἔργ' ἐστὶ τόλμης καὶ πλέα 'ναισχυντίας. Quocum opportune contulit Toup. ii. p. 443. e Soph. ἀναιδείας πλέαν: et plura similia Blomfield. ad Prom. 721. quibus adde ibid. 989. φρονήματος πλέως et Herodot. vii. 47. δείματος — ὑποπλέως, et Ran. 1372. ἀτοπίας πλέως. Quo respexit Phryn. Arab. p. 21. ἀτοπίας πλέως ἄνθρωπος. χρῶ. At Suid. ἀτοπίας πλέον πρᾶγμα. Mox ἄχομεν est pro ἃ ἔχομεν sicut ἂν pro ἃ ἄν. Deinde vice νυνί, quod friget admodum, reposui μνᾶν μοι. Denique in antitheticis lege ὥσπερ δίκαι' εἰς ἑαυτῶν. Γαμικὸς, ὡς ἔθ—ει, θύρα κεκλείσετ' οὔ. Inepte vulgo γεννικῶς ἴσως δ' ἡ θύρα κεκλείσεται. Meam conjecturam illustrat mos satis notus veterum, qui fores claudere inter nuptias solebant. Cf. Theoc. Idyll. xv. 77. ἔνδοι πᾶσαι· ὁ τὰν νύον εἶπ' ἀποκλάξας, et Catull. vi. 231. 'claudite ostia, virgines.' παρὰ προσδοκίαν igitur Lysistrata dicit θύρα γαμικὸς οὐ κεκλείσεται, ὡς ἔδει. Ubi οὐ a me restituitur, qua voce sæpe versus clauditur, vid. Tro. 1226. Herc. F. 1225. Med. 1230. Antig. 255. Phil. 545. El. 905. Postremo δὴ et δεῖ permutantur in Phœn. 1704. G. Burges in Classical Journal xxx. p. 289.

1044. Versus est dimeter iambicus. In Regiis scriptum οὐδὲ ἕν. In Aug. οὐδεέν. Perperam vulgo οὐδέν. Brunck. Lege οὐδὲ ἕν. Bent. Ita Ms. apud Brunck. et Voss. apographus teste Elmsl. ideoque fallitur Bent. ad v. 1034. Editor not. Bent.

1047. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακά. Cladem Siculam et aliam ad Eretriam acceptam, in qua Athenienses duce Timochare a Lacedæmoniis duce Hegesandrida victi sunt navali pugna, proculdubio innuit, quæ evenit æstate anni xxi. belli Pelopon. de qua Thucyd. libr. viii. et si bene memini, Xenophon Hellenic. initio. Palmer. τὰ κακὰ om. Ms. sed habet καί. in παρακείμενα scil. Ed. Med. Παρακείμενα. τὰ νῦν ἱκανὰ κακὰ τὰ παρακείμενα. Dobr.

1048. καὶ delendum. Reisk. Herman. de Metris p. 369. scribendum videtur, καὶ ταῦτα παρακείμενα. Dind.

1049. ἀλλ' ἐπαγγελλέτω. Id est αἰτείτω, ἐπιτασσέτω, κελευέτω. Fl. Chr.

1051. Hæc Reisig. i. p. 317. sic corrigit: εἴ τις ἀργυρίδιον δεῖ- | ται λαβεῖν μνᾶς | ἢ δύ' ἢ τρεῖς, πολλὰ σᾶ 'στι κἄχομεν βαλάντια. Sciendum est autem, hujus ipsius scripturæ vestigium præcipuum quoddam in antiquioribus exemplaribus exstare. Bernard. enim Junt. bono omine prodidit πόλλ' ἐσῶσιν, quod recepit Gelen. in Frob. exemplar. In cætera, Venet. Zanet. Wech. Bruh. typothetæ immigravit ex Cratandrio delictum, — ἐστῶσιν. Primus, quod sciam, Portus — ἔσω 'στὶν ex sententia Fl. Chr. intulit. Reisig. i. p. 318.

1053. ὡς πόλλ' ἔσω 'στίν. Male, ut puto in Venet. ed. legitur ἐστῶσιν. Rectum enim ἔσω 'στὶν, intus sunt. Paulo post pro τεθνκί' ὥστε malim τέθυχ', ut in eadem Venet. ed. pro τέθυκα. Sed et πρωΐ, quod sequitur, unica syllaba metiendum puto, et pro μηδ' ἔρχεσθαι legendum μηδ' ἔρεσθαι, ut habent Venet. exemplaria. γεννικῶς autem est ἰσχυρῶς et γενναίως. Fl. Chr. Hujus versiculi corrupti sunt numeri. Scriptum oportuit, τρεῖς, ὡς ἔσω πόλλ' ἐστίν. Dimeter est iambicus: ut autem transpositæ sunt duæ voces, nihil plane est. Pæonici sunt hujus cantici plerique versiculi: haud abs re fuerit advertere, ubi comicus pro licentia in melicis concessa a prosodiæ legibus recesserit. Prima in ἔτνος producitur 1060. itidem in κεκλείσεται, 1071. Versiculos istos sic dimetiare: κἄστιν ετ | νος τι και. ισως δ' ἡ | θυρα κεκ | λεισεται. Prior creticus est; alter bacchius. Brunck.

1053-4. ὡς πόλλ' ἔσω 'στὶν, Κἄχομεν βαλάντια. "Neque ἔσω pro εἴσω usurpant comici, neque εἴσω, si bene memini, pro ἔνδον." Elmsl. Mus. Crit. Cant. t. i. p. 180. Aristophani certe eximebat ἔσω Pors. et hic legendum monebat ὡς πολλὰ σᾶ 'στὶν, 'ἄχομεν βαλάντια. Supra 489. ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν. In Hermippo Suid. v. ἀγῆλαι, collato Ruhnk. ad Tim. p. 5. lege φέρε νῦν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγώ. Dobr. σᾶ etiam Reisig. p. 317. et in Hermippo ἰοῦσ' ἐγὼ Elmsl. ad Med. p. 95. Id.

1056. Hujus et seq. versus tum scripturam, tum divisionem exhibeo, quam præfert uterque Regius, nisi quod in altero ἂν ''ν [etiam a Bent. repositum] excudi curavi, ut in iis scribi debuit, et alibi in vulgatis libris bene excusum occurrit, ut Thesm. 344. Frequens, quod aliis observatum fuit, librariorum hic error: v. Markland. ad Eurip. Suppl. 364. Prior versus trochaicus est, alter iambicus. Vulgo in tres lineas, versus enim appellare pudet, ad istum modum digesti sunt: ὅστις ἂν δανείσηται | παρ' ἡμῶν ἂν νυνὶ λάβῃ | μηκέτ' ἀποδιδῷ. Brunck.

1057. Lege μηκέθ' ἡμῖν ἀποδιδῷ. Bent. ἃ 'ν λάβῃ Markland. ad Eurip. Suppl. 364. optime. Eurip. Bacch. 843. ἃ 'ν δοκῇ. Ita recte edidit Barnes.; male Musgravii ed. retinet ἂν, quo mendo laborat versus Alexidis apud Athen. i. 19. p. 23. D. Pors.

1058. Καρυστίους. V. Schol. Hinc

mulieres vellent eos convivio excipere, utpote *μοιχότροποι*, ut legitur in Thesm. 399. Berg.

1060. Lege *κἄστι μὲν ἔτνος*. Bent. Videtur Aristoph. *κἄστιν ἔτ' ἔτνος τι,*— dixisse. Reisig. i. p. 114.

1062. Mendam typographicam [*τέσυχ'*] corrige *τέθυχ' — ὡς τὰ κρέα*. Sic Regii: vulgo *ὥστε τὰ*—. Brunck. Frob. *τεθύκι'*: lege *τέθυχ' ὥστε τὰ κρέ'* vel *τέθυθ'* i. e. *τέθυται*. Bent. Inconsulte Petr. Elmsl. in Museo Crit. Cantabr. vol. ii. p. 180. *τέθυχ'*, quod primum Venet. exemplari Zanet. pro mendoso *τεθυκί'* repositum est, *καὶ τοῦτο τέθυχ', ὥστε κρέ' ἔδεσθ' ἁπαλὰ καὶ καλά*., mutari voluit in *τέθυθ'*, elisa diphthongo *αι* perfecti passivi *τέθυται*· Putabat enim in *τέθυκα* pænultimam produci. Sed corripi eam in verbis *τέθυκα* et *λέλυκα* docuit Draco Stratonicensis p. 46. l. 26. p. 87. l. 25. Reisig. in Syntagm. Crit. p. 32.

1064. *ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ*. Sic infra 1210. *ἴτω εἰς ἐμοῦ*. V. Nub. ad 992. Berg.

1065. Lege *πρῴ*. Bent.

1066. *λελουμένους*. V. Avv. 131. ubi similis invitationis formula. Berg.

1068. Lege *ἔσω χρὴ βαδίζειν*. Bent. Versus est trimeter iambicus, qui sic, ut eum exhibui, bene digestus est in utroque Reg. ubi tamen minus bene *εἴσω* et *μηδένα*. Vulgo autem sic distincti sunt versus: *αὐτούς τε καὶ τὰ παιδί'· εἶ- | τα εἴσω βαδίζειν· | μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα*. Brunck. Frob. *ἔρχεσθαι*. Ven. et Gry. *ἔρεσθαι*: lege *ἔχεσθαι μηδένα*. Bent.

1070. Unus versus est in Regiis trochaicus trimeter catalect. Male vulgo in duos distinctus. Brunck. Brunck. 1070 et 1071. in unum conjunxit. Dind.

1071. *ἴσως δ' ἡ θύρα κεκλείσεται*. An *ἴσως* est *fortassis* et *τάχα* (ut de senibus omnia ambigentibus scribit Aristot. in Rhet.) an *pariter* et *ἰσοτρόπως*, ut sit sensus, tam vobis erit aperta hic janua quam vestra domestica. Fl. Chr. Præter expectationem; jam enim omnes putabant, se laute cœnaturos: sed ecce janua erit clausa. V. infra 1201-2. 1213-15. et Eccl. 1141. Berg. V. Reisig. i. p. 40-1. Dind.

1072. *ἕλκοντες ὑπήνας*. Quidem Codd. habent *ἀπήνας*: ut de curribus, non barba, intelligat: sed *ὑπήνας* rectum puto. Nam syrma barbæ dicitur, ut in philosophis Hegesander dixit *σακκογενειοτρόφος*. Fl. Chr. Biset. vult legi *ἔχοντες*: sed meo quidem judicio melius legitur *ἕλκοντες*: nam qui prolixas mystaces gerunt, ut faciebant Lacones, eas sæpe trahunt, *ἕλκουσι*. Palmer. At Apollonii Tyanei tempore non habebant *ὑπήνας* Lacedæmonii; nam scribit in epistola 71. quæ est ad Ephoros et Lacedæmonios, *ἄνδρας ὑμῖν ἐθεασάμην ὑπήνην μὴ ἔχοντας*. Berg.

1072-3. *οἰδὲ* Suid. *χωρ. ἕλ. ὑπ.* Suid. Ms. in *χοιροκομεῖον*. (et ed. Med. Dobr.) Pors.

1073. *χωροῦσιν ὥσπερ*. Lego propter metrum *χωροῦσ' ὥσπερ* et *μηροῖσιν ἔχοντες*, ut in Venet. ed. et apud Suid. qui ait, *ἦλθον γὰρ ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες*. Est autem hic *χοιροκομεῖον πάσσαλος*, non ut in Vesp. *ἀγγεῖον κανωτὸν* vel *πλεκτόν*. Fl. Chr. *χοιροκομεῖον*. V. Pollux x. 159. Schol. ad Vesp. 840. et Suid. v. *χοιροκομεῖον*. Kust. V. Schol. Sed cur talium paxillorum præcipue meminit hic, quibus *χοῖροι, porci*, alligantur? Nimirum quia *χοῖρος* etiam appellatur pudendum muliebre: v. Acharn. 773. Et virile membrum vocatur quandoque *πάτταλος*, ut Eccl. 1012. Recte hoc et Biset. vidit. Berg. *χοιροκομεῖον*. Duplex fertur hujus vocis interpretatio. Vel enim est *πάτταλος ἐν ᾧ δεσμεύοντες τοὺς χοίρους τρέφουσι*: vel *πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τοὺς νέους ἔτρεφον χοίρους περιδήσαντες*. Utramque e Schol. habet Suid. Prior placuit Biseto aliisque, argutias quærentibus in adlusione ad muliebre pudendum, quod etiam indigitatur nomine *χοῖρος*, et ad caudam salacem, quæ *πάτταλος* appellatur. Sed nugæ sunt. Si quos domi saginabant porcellos, eos paxillo adligabant, putasne paxillum illum tam diversum fuisse ab aliis, quibus in humum depactis quævis animalia adligari poterant, ut peculiari nomine insigniri debuerit? *χοιροκομεῖον* hic idem prorsus est, quod Vesp. 844. scilicet hara e vimine texta et plicatilis, qua, duabus extremitatibus ad parietem adnexis, circumsepiebatur spatium quoddam, intra quod conclusi saginabantur porcelli. Qui vocem hanc exponunt doctissimi grammatici Pollux et Hesych. *paxilli* nullam mentionem faciunt. Ille x. 159. *καὶ χοιροτροφεῖον δὲ, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς Εὔπολις καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις· τὸ δ' αὐτὸ καὶ χοιροκομεῖον ἐν Ἀριστοφάνους Λυσιστράτῃ*. Hic, *χοιροκομεῖον, λεπτόν τι πλεκτὸν, ὡς ὀρνιθοτροφεῖον*. Istiusmodi quidpiam vas textile circa coxas habere videbantur Spartani legati, quia, ut ait Suid. veniebant *ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες*, quæ verba male Kust. accepit, scilicet prominente ex adversa parte vestis sinu, idque propter *τὴν τοῦ αἰδοίου τάσιν*. Verti itaque debuit, *adveniunt tanquam suile vimineum circa femora adligatum habentes*. Altera expositio ridiculum est grammaticorum commentum. Quidni etiam paxillos memorant singulis animalibus ligandis aptos,

κυνοκομεῖον, ἀρνεκομεῖον, πωλοκομεῖον, ὀνοκομεῖον? Quidni ὀρνιθοκομεῖον *paxillum avi ligando aptum?* Anne nomen instrumenti domestici vilis et quotidiani usus modo *vas vimineum* significabit, modo *paxillum?* In Junt. et priore Basil. male legitur ἔχοντας, ut in Aug. Mendam sustulerat jam prior Venet. Bene Regii ἔχοντες, quod Kust. e Suid. in χοιροκομεῖον reponere poterat. Brunck.

1074. πρῶτα μέν μοι χαίρετε. Elegans est lectio Cod. Aug. Inepte vulgo μέντοι. Venustam habet ἔμφασιν istud μοι, quod abundare videtur. Sic supra 125. τί μοι μεταστρέφεσθε; τί μοι μυᾶτε; 707. τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων; Thesm. 291. καὶ πρὸς φάλητα νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας. Cf. not. ad v. 202. Brunck.

1076. τί δή ποθ' ὔμμε. Legerem τί δεῖ. [Sic etiam Bent.] *Quid necesse est vos,* etc. deinde ὀρῆν γὰρ ἔξεσθ', i. e. *videre licet quo in statu simus.* Fl. Chr. τί δή πόθ' ὔμμε πολλὰ μυσίδδειν. Pro τί δὴ πρὸς ὑμᾶς πολλὰ μυθίζειν, pro quo usitatius μυθεῖσθαι. Subaudiendum autem χρὴ sive δεῖ, nisi forte pro δὴ scribendum δεῖ, aut δὴ pro δεῖ ponitur. Berg. Quod Brunckius ποτ' ὔμμε de Æolico more traduxit, id nec ego unde sumpserit habeo, nec ipse prodidit memoriæ quicquam: ante Brunck. usque ab Junt. libro editum est ποθ' ὔμμε. Reisig. Syntagm. Crit. p. 15. μουσίδδην (—δδειν apud Dind.) Valck. ad Theoc. Adoniaz. Digress. iv. p. 279. Pors.

1077. ὀρῆν etc. Pro ὁρᾶν γὰρ ἔξεστιν ὡς ἔχοντες ἥκομεν. Berg.

1078. βαβαί, νενεύρωται. Hic apponi debet persona chori senilis, ut in illo ἄφατα Laconum. Est autem νενεύρωται ἐνισχύρωται. Mox legendum ἄμμιν, non ἀμῖν, (brevis enim ultima) et σέτω pro θέτω. Puto etiam τεθερμῶσθαι esse θερμανθῆναι, qua ratione θερμασίαν θερμωλὴν vocat fere semper Hippocrates. Fl. Chr. V. Schol. Horat. 'cujus ab indomito constantior inguine nervus, Quam nova collibus arbor inhæret.' Berg. νενευρωμένη δὲ συμφορὰ Schol. Pors.

1080. ὅπᾳ. Pro ὅπῃ. Berg. θέλει. Ms. Vat. recte σέλει et in vers. seq. ἐλσὼν pro ἐλθὼν, secundum dialectum nimirum Laconicam. V. supra ad 1003. Kust. σέλει Valck. ad Theoc. Adoniaz. Digress. iv. p. 277. et mox ἐλσών. Pors.

1081. παντᾷ. Ed. Far. πάντα, quod est pro πάντῃ, ut supra 1012. Berg. ἐλσών. Ita Ms. Vat. et Schol. qui exponit ἀντὶ τοῦ ἐλθών. Berg. ἀμῖν. Ed. Far. ἀμὶν, ut versus flagitat: est autem pro ἡμῖν. Id. ἀμὶν præterquam e dialecto est, sic hoc loco scribi debet ob metrum, quod a primis editoribus observatum, posteriores, ut alia multa, susque deque habuerunt. Brunck. ἄμιν Hermann. de emend. rat. Gr. Gr. p. 81. Dind. εἰράναν σέτω. Pro εἰρήνην θέτω. Berg.

1082. τοὺς 'Αθηναίους Suid. Pors.

1083. "παῖδας P. ἄνδρας Voss." Kust. Imo ἄνδρας in Trin. non est ex Ms. Voss. sed ex ed. 1547. Dobr.

1084. θαιμάτι'. Sic bene Aug. et Junt. Vulgo θοιμάτι'. Brunck.

1085. Adducit locum hunc Suid. v. ἀσκητικὸν, ubi nos vide. Kust. ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα. Nam ἀθλητὴς et ἀσκητὴς olim idem erant. Et sic usus est Hippocrat. ut notat Erotian. Fl. Chr. τι χρῆμα Suid. in ἀσκητικόν. Schol. τό. Bent. ἀσκητικόν. V. Kust. ad Suid. hac voce. Brunck. τι χρῆμα Suid. v. ἀσκητικόν. Pors.

1086. Persona vulgo est ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ. Quum perspicuitati studerem, maxime in personarum distinctione, quæ plurimum confert ad fabulæ intelligentiam actionisque scenicæ, hunc interlocutorem eo nomine insignivi, quo eum appellat Laco 1097. licet prababilius sit, id nomen non esse proprium viri, sed blande compellandi vocabulum. Reponi possit ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α. et 1225. præponi persona ΑΘΗΝΑΙΟΣ Β. Brunck. Cf. Brunck. infra ad 1242.

1088. Lege τ' αὐτῇ. Bent. John Seager in Classical Journal iii. p. 498. malit χ' αὔτη ξυνᾴδει χ' ἀτέρα· ταυτὰ νόσω. Reisig. i. p. 180. χαὔτη ξυνᾴδει, χἀτέρα ταύτῃ νόσος. Dind.

1089. σπασμός. Ut supra 845. Berg.

1090. Non satis intelligo ταυτὶ δρῶντες —an pro οὕτω διακείμενοι, τοιάδε πάσχοντες. Reisk.

1092. Κλεισθένη βινήσομεν. Quia iste erat effeminatus, mollis et delicatulus, ut persæpe notatur a comico. Berg. Clisthenes Sibyrtii filius homo erat effeminatus et mollis, quem sæpe exagitat comicus. Brunck. ὅπως μὴ Suid. v. βινεῖν. Pors.

1093. Lege θοιμάτια et in 1084. Bent. θαιμάτια Dawes. Misc. Crit. p. 229. θοιμάτιον Suid. in v. ed. Ms. Pors.

1094. τῶν 'Ερμοκοπιδῶν. Hermarum mutilatores dicti fuerunt Hermocopidæ: hoc factum Athenis, tempore Pelopon. belli, Arimnesto archonte, quum in Siciliam navigare vellent. Alcibiades, teste Plutarch. in illius vita, cum suis consortibus falso crimine dictus est 'Ερμοκοπίδης. Sane eruditus scriptor inter Christianos Arnobius hominum fuisse formas ait, et Hermas Alcibiadis nuncupat libr. vi. contra ethnicos. Eos autem Hermocopidas signorum violatores interpretatus est

apud Plutarch. Cruserius non satis, ut arbitror, signatis vocabulis. Pausanias ait in συναγωγῇ Atticorum nominum sic vocatos, qui Mercurii statuis, quas Hermas vocat, collum et pudenda præcidissent. Meminit Thucyd. συγγραφῇ sexta, et annotat illa Schol. ipsius, citatque ipsum Pausaniam auctorem in vocabulorum Atticorum collecto compendio. Fl. Chr. Ea Hermarum ἀποκοπὴ, de qua tanti sermones facti sunt Athenis, facta est paulo ante bellum Siculum, anno 17. belli Pelopon. Laconem vero στύοντα monet chorus, ut vestibus velaret τὴν στύσιν et caveret ab Hermocopidis, qui τῶν Ἑρμῶν τὰ αἰδοῖα ἐκόπησαν. V. Thucyd. libr. vi. [et ad eum Dukerus. Brunck.] Palmer. Mutilationem Hermarum sive statuarum Mercurii, quæ nota est vel ex Cornelio Nepote in Alcibiade, contigisse quatuor annis ante tempus hujus comœdiæ dicit Schol. Sciendum autem est Mercurium effingi solitum cum magno et arrecto pene. Schol. hic in Lys. 1081. ὁ Ἑρμῆς Πριαπώδες ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ ἐντέταται μεγάλως. Notum autem est Priapo luculentam fuisse mentulam. Herodot. in Euterpe de statuis Mercurii: τοῦ δὲ Ἑρμέω τὰ ἀγάλματα ὀρθὰ ἔχειν τὰ αἰδοῖα ποιεῦντες, οὐκ ἀπ' Αἰγυπτίων μεμαθήκασιν, ἀλλ' ἀπὸ Πελασγῶν πρῶτοι μὲν Ἑλλήνων ἁπαντῶν Ἀθηναῖοι παραλαβόντες. Dicit ergo apud comicum hic chorus Spartanis magnas mentulas habentibus, ut sibi caveant ab illis, qui Mercurialibus statuis omnes partes eminentes detruncaverant, ne forte et ipsis mentulæ detruncentur; quia nempe haberi possint pro Mercurii statuis; ac proinde verendum esse, ne idem etiam patiantur. Berg.

1095. ναὶ τὼ σιώ. Pro νὴ τὼ θεώ. V. supra ad 81. Berg.

1096. παντᾷ. Ed. Far. πάντα, quod est pro πάντῃ. V. supra 1081. Berg. παντᾶ γα Reisio. i. p. 253. τὸ ἔθος. Legendum hic τὸ ἔσθος facile divinaveram sine Cod. Venet. At Πολυχαρίδαν usurpat pro Atheniensi: quia teste Hesych. sic vocabatur Athenis γένος ἐξ οὗ ἱερεὺς τοῦ Κραναοῦ. Fl. Chr. τὸ ἔσθος. Ad tegenda veretra, ne mutilatores Hermarum ea videant et amputent. Berg. Lege τόδ' ἔσθος. Bent. ἐμβαλώμεθα. Sic quidem libri: legendum tamen videtur ἀμβαλώμεθα. Brunck. [Cf. Elmsl. ad Acharn. p. 210.] τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα. Vellem reperisse ἀναβαλώμεθα, quod proprium est amiciendi verbum, vel saltem ἐπιβαλώμεθα. Utrumvis vulgato melius videri possit, nisi forte idiotismus hic est Laconici sermonis. Brunck.

1097. Post hunc versum lacuna est in utroque Regio usque ad 1237. φίλοι Τελαμῶνος—sine defectus indicio in A. vacuis in B. quinque fere paginis. Brunck.

1098. ὦ Πολυχαρίδα. Infra etiam 1247. Non respondent autem Lacones salutationi Atheniensium; sed verbis chori, qui jubebat eos cavere, ne cum nudis veretris videantur a mutilatoribus Hermarum. Berg. Lege Πουλυχαρίδα. Bent. ἂν pro αὖ Reisk. δεινά τἂν ἐπεπόνθεμες Elmsl. ad Acharn. p. 102. Dind,

1099. Frob. αἴκ' ἴδον — φασμένως: Al. αἴκεν ἴδον —φλασμένως. Bent. αἴκ' εἶδον ἀμέ. In Aug. αἴκ' ἴδον, ut in vett. edd. Qui metro subvenire voluerunt posteriores editores, male reposuerunt αἴκεν ἴδον. V. supra ad 759. Perperam etiam vulgo legitur ἀμὲς ἄνδρες, quod et κακόφωνον et male Græcum: ἀμὲς nominativus est; quem sensus flagitat, accusativus est ἀμέ. Sup. v. post πεπόνθαμες minor distinctio poni debuit. Brunck. Scriptum ab Aristoph. videtur, αἴκ' ἄμ' ἐσεῖδον ἄνδρες —. Reisig. Syntagm. Crit. p. 14. τἄνδρες Elmsl. ad Acharn. p. 202. Dind. ἀναπεφασμένως. Potior est lectio Venet. ed. quæ habet ἀναπεφλασμένως. Neque tamen alteram rejiciendam puto. Nam πεφασμένως, qua est usus voce Lysias, est φανερῶς. Fl. Chr. αἴκεν ἴδον ἀμὲς ἄνδρες ἀναπεφασμένως. Pro εἴ κεν ἴδον (i. e. εἰ ἴδον ἂν) ἡμᾶς ἄνδρες ἀναπεφασμένους. Potest autem ἀναπεφασμένως etiam adverbialiter hic accipi. Ceterum ed. Far. hic habet ἀναπεφλασμένως, quasi ab ἀναφλᾶν, quod Schol. ad Ran. 430. exponit, μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον: potest autem hoc etiam hic stare. Berg.

1100. Lege αὐθέκαστα: v. Suid. Bent.

1102. Lege ταυτογί. Bent.

1105. ναὶ τὼ etc. Pro νὴ τὼ θεὼ κἂν θέλητε. Berg. Λυσίστρατον. Fuit enim tempore Cimonis etiam Lysistratus, de quo in bello Pelopon. multa Thucyd. Paulo post pro οὐδὲν ἡμᾶς legitur in Venet. Cod. οὐδὲν ὑμᾶς: utraque lectio recipi potest. Fl. Chr. Non tam ad personam respicit, quam ad significationem vocis. Cupiunt enim habere, qui contentiones inter Græcos et bella dissolvat. Idem animadvertendum de nomine Lysistratæ. V. initium notarum in hanc comœdiam. Berg.

1106. Ed. Ven. ὑμᾶς. Bent.

1108. Hi versus qui vulgo choro continuantur, alii personæ tributi sunt in Aug. Brunck. Aug. Cod. fidem derogare debebam, in quo perspicuo errore huic versui præfixus est index mutatæ

personæ. Quatuor isti versus recte in impressis choro continuati erant. Id.

1109. Versus hic anapæsticus uno pede brevior est. Kust. δεινὴν ἀγαθήν. Ita Suid. in ἴϋγξ: an leg. δεινὴν δειλὴν ἀγαθὴν, ut omnia contraria sint: ut etiam τὸ σεμνὸν est τῷ ἀγανῷ. Bent. [Tyrwhitt. inseruit δειλήν.] Excidit librarii culpa nomen aliquod adjectivum; nam versus toto pede mutilus est. Brunck. δεινὴν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον. (Ita ed. 1532. Dobr.) Sic et Suid. Ms. v. ἴυγξ. Videtur addendum ἀγανὴν, quod hic typorum errore positum est pro ἀγαθήν. Pors. Suid. Med. δεῖ δή σε νυνὶ γ. δεινὴν ἀγαθὴν φ. σ. ἀγανὴν π. —ἴυγγι κοινῇ πάντ' ἐπέτρεψαν. Dobr.

1112-13. Imago petita ab amantibus, quam fœde deturpavere interpretes Fl. Chr. et Brunck. Hotib.

1113. μὴ ἠπειρωμένους. Legendum πειρωμένους, quo verbo insimulat istos παιδεραστείας. Error scripturæ fluxit ex repetita vocali finiente η. Fl. Chr. Sane id se facturos minabantur Athenienses paulo ante 1091. si diutius carendum esset mulieribus. Notum autem est πειρᾶν et πειρᾶσθαι verbum esse Venereum. Berg.

1114. ἡ διαλλαγή. Per prosopopœiam introducit Diallagen, i. e. Pacem. Sic in Acharn. 986. et seqq. quidam alloquitur τὴν διαλλαγὴν tanquam puellam formosam et amabilem. Et Eqq. 1383. τὰς σπονδὰς, qua voce etiam pax significatur: δεῦρ' ἴθ' αἱ σπονδαί. Berg.

1115. Hic apposita est in Germanica ed. chori persona, quam non habet Venet.; et quamvis utraque lectio potest defendi, tamen melius est continuari a Lysistrata orationem quasi imperante. Fl. Chr. ΧΟ. Hoc deest in ed. Far. et continuatur oratio a Lysistrata, quod in versione observavi. Alloquitur autem τὴν Διαλλαγήν. Berg. Hic versus et sex sequentes absurde vulgo tribuuntur choro. Nec Cod. nec vett. edd. distinctionem hanc agnoscunt. Chori personam hic primum præfixam invenio in ed. Frob. Brunck.

1117. ἡμῶν ἄνδρες. Hic, ut 152. omnino requiritur articulus. Scribendum ἡμῶν ᾦνδρες. Brunck.

1118. οἰκείως. F. ἐπιεικῶς, ni vulgata idem notet. Reisk.

1119. ἣν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε. Legerem τίς, vel διδῶσιν. Si manum, inquit, non dent, duc eos pene. σάθη et σάθον veretrum. Hesych. obiter emaculandus est voce σάθα, μοῖρα, lege μόρια. Fl. Chr. τῆς σάθης ἄγε. Hesych. σάθη (male legitur σάθει) τὰ ἀνδρεῖα ἀναγκαῖα. Ad quam glossam v. interpretes. Brunck.

1120. σύ. Eandem intelliges, Compositionem, Διαλλαγὴν, quæ jam adduxit Spartanos, ut jussa erat. Hotib.

1124. νοῦς δ' ἔνεστί μοι. Apud Suid. habes μοῦσα δ' ἔνεστί μοι, voce μοῦσα, male, ut ego quidem puto. Quamvis postea ait οὐ μεμούσωμαι κακῶς, i. e. πεπαίδευμαι et ἤσκημαι. Fl. Chr. Citat hunc locum Suid. v. μουσωθῆναι, ubi pro νοῦς legit μοῦσα. Kust. Valde blanditur lectio, quam conservavit Suid. μοῦσα δ' ἔνεστί μοι, melior et ipsa fortasse futura, si legemus, μοῦσα δ' ἔστι μοι. Pors. Dissentit Reisig. i. p. 249. et Admonit. p. 2. Dind. Lege ex Suida v. μουσωθῆναι, μοῦσα pro νοῦς. V. Eurip. Med. 1092. (1079.) quem locum non dubium est quin hic respexerit Aristoph. μοῦσα Suid. ed. Ms. Pors.

1125. αὐτὴ δ' ἀφ' αὑτῆς vel ἀπ' ἐμαυτῆς. Reisk.

1128. λοιδορεῖσθαι Suid. ed. Ms. χέρνιβος. Pors.

1129. οἱ μιᾶς τε χέρνιβος. Ad loci hujus illustrationem egregie faciunt ea, quæ affert Athen. libr. ix. p. 409. Hesych. v. δαλίον et nos ad Suid. ead. voc. Kust. Hesych. in δαλίον scribit, ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάπτειν εἰς τὴν χέρνιβα καὶ περιῤῥαίνειν τὸν βωμόν. In hoc Hesych. loco alias ἐμβάλλειν scribitur; ego autem ἐμβάπτειν hic nunc scripsi, quia aptius videbatur. Utitur hoc verbo in eadem re comicus in Pace 959. ubi etiam v. not. Berg. μιᾶς τ' ἐκ χέρνιβος. Reisk. Lege μιᾶς ἐκ. Suid. τε in χέρνιβος. Bent. μιᾶς ἐκ χέρνιβος. Sic manifestum est legi debere. Perperam vulgo μιᾶς τε χέρνιβος. Brunck. μιᾶς τε. Sic Suid. (ibid. sc. Dobr.) Pors. Vulgo μιᾶς τε χέρνιβος, mendose. Brunck. pro arbitrio μιᾶς ἐκ χ. Legendum μιᾶς γε χ., intellecta præpositione, sicut passim. Similiter peccatum 1162. ut facillime ΓΕ et ΤΕ inter se permutantur. Hotib.

1131. πόσους. Proprie subauditur βωμούς, et intelliguntur aræ, apud quas in aliis etiam civitatibus communiter sacrificant. Berg.

1133. Aliter atque aliter possunt intelligi hi duo versus. Nam si interpungatur post βαρβάρων, sensus erit, *quum hostes barbaros habeamus vicinos, quos bello petere deberemus, tamen Græcos homines et Græcas urbes exercitu collecto perditum itis.* Si vero post στρατεύματι ponatur distinctio, sensus erit, *cum exercitu ex barbaris collecto viros et urbes Græcas perditum itis.* Quod si hanc ultimam

interpretationem quis præferat, satis quadrabit ad annum supra notatum. Nam et Persarum auxilia aderant Laconibus jam ab anno 20. ejus belli, ut ex Thucyd. patet libr. viii. et anno superiore Athenienses evocaverant Thracas et Machærophoros, qui Mycalessum everterunt. Palmer. *στρατεύμασιν quum liceret barbaros perdere, perditis Græcos militaribus expeditionibus.* Reisk. *στρατεύμασιν.* Male vulgo *στρατεύματι.* In his terminationibus frequens librariorum lapsus. Brunck.

1135. δεῦρ' ἀεί. Id est *ἕως δεῦρο. ἀεὶ* enim apud Atticos interdum accipitur pro *ἕως*, quod notandum est. Eurip. Med. 670. *ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον.* Ubi Schol.: *ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ νῦν ἄπαις ὑπάρχεις. τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ, ἕως τοῦ δεῦρο· καὶ σημείωσαι.* Idem loquendi genus occurrit apud eundem Eurip. in Phœn. 1215. V. etiam Harpocr. v. ἀεὶ, et ibi Maussac. necnon Henr. Valesium in notas Maussaci. Kust. Æsch. Eumenid. 599. *καὶ δεῦρό γ' αἰεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι·* ubi Schol. *δεῦρό γ' αἰεὶ* exponit *ἕως δεῦρο*, id est *usque adhuc, hactenus:* additque, *τὸ αἰεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις*, id est, *particulam ἀεὶ pro ἕως ponunt Attici sæpe:* ubi Stanl. citat Harpocr. in ἀεί. Eurip. Ion. 56. *καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον.* Idem Hel. 767. *τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει.* Berg. De formula Attica *δεῦρ' ἀεὶ* significante *ἕως τοῦ δεῦρο*, v. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 413. Brunck. Cf. Pors. ad Eurip. p. 238. Dind.

1138. Περικλείδευσα ποτέ. Lego *Περικλείδας ποτέ.* Nam sic vocat Plutarch. in vita Cimonis, et hos versus Aristoph. laudat, aitque Cimonem suasisse hoc auxilium dissuadente Ephiollo et prohibente. Fl. Chr. Lege *Περικλείδευς.* Ita Laco quidam *Ἐπιτάδευς* apud Plutarch. in Agide. Bent. In Aug. *Περικλείδησα.* Emendationem in veteri exemplari adscriptam male accepit librarius: α pro η reponi debuit, *Περικλείδας*, quæ Laconica nominis est forma. Plutarch. in Cimone p. 129. ed. Bryani: *πέμπουσιν οὖν οἱ Λακεδαιμόνιοι Περικλείδαν εἰς Ἀθήνας, δεόμενοι βοηθεῖν, ὃν φησι κωμῳδῶν Ἀριστοφάνης, καθεζόμενον ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ὠχρὸν ἐν φοινικίδι, στρατιὰν ἀπαιτεῖν.* Brunck.

1140. ἐπὶ τοῖς βωμοῖς. Lege metri gratia *ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς.* Kust. [Eodem modo Bent.] Vel sic ut constituit Kust. vel ad hunc modum potest restitui *ὠχρὸς ἐπὶ τοῖς βωμοῖσιν ἐν φοινικίδι.* Reisk. *ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς.* Vulgo pessumdato metro *ἐπὶ τοῖς βωμοῖσιν*: quæ quidem lectio imperito nescio cui editori debetur; nam in vett. edd. est *ἐπὶ τοῖς βωμοῖς.* Brunck.

1141. ἡ Μεσσήνη. Quum Ilotæ et Messenii insurrexerunt, propter Ithomam arcem, tum Lacedæmonii opem petierunt ab Atheniensibus, qui Cimonem Miltiadis filium cum imperio miserunt; ut præter Thucyd. libr. i. diserte Plutarch. narrat in vita ipsius Cimonis. Fl. Chr.

1142. χὠ θεὸς σείων ἅμα. Eodem tempore ingenti terræ motu Sparta est concussa, cujus aliquoties meminit Thucyd. Intelligitur autem per *θεὸν* Neptunus, quem causam putabant terræ motuum. Acharn. 509. *καὐτὸς ὁ Ποσειδῶν, οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς σείσας ἅπασιν ἐμβάλῃ τὰς οἰκίας.* Berg.

1144. Κίμων. Thucyd. libr. i. *Λακεδαιμόνιοι δὲ, ὡς αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἐν Ἰθώμῃ ἐμηκύνετο ὁ πόλεμος, ἄλλους τε ἐπεκαλέσαντο ξυμμάχους, καὶ Ἀθηναίους. οἱ δ' ἦλθον Κίμωνος στρατηγοῦντος πλήθει οὐκ ὀλίγῳ.* Ceterum ut hic Lysistrata in memoriam revocat Lacedæmoniis hoc Atheniensium beneficium, ita apud Thucyd. libr. iii. Platæenses, qui eodem illo tempore opem tulerant Lacedæmoniis, illius beneficii memores eos esse jubent. Berg. *ἔσωσε τὴν*—. In Junt. mendose et cum versus ruina *ἔσωσεν*, quod per omnes deinceps edd. propagatum fuit. Aug. recte supra *ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς*, et hic *ἔσωσε.* Sed quis adeo ineptus sit, ut in his Cod. auctoritatem requirat? Brunck.

1148. ἀδικοῦμες. (pro *ἀδικοῦμεν*) Biset. ea non capit, et putat de quodam loco mentionem fieri, cujus nomen ad *τὸ κακέμφατον* accedebat: at non erat, quare se torqueret. Sensus est: *injurios nos esse dicitis, sed scitote, si duriores conditiones pacis proponatis, nos valedicturos mulieribus, et ad Venerem masculam defecturos, ut remedium τῆς στύσεως habeamus.* Hæc Laco breviter, ut solent Lacones, loquitur. In talibus non oportet multum immorari. Palmer. *ἀδικοῦμες.* Hic per metrum non licuit poetæ Laconica forma uti *ἀδικιῶμες.* [V. Elmsl. ad Acharn. p. 193.]—*ἄφατος καὶ καλὸς*, idem quod *ἄφατον ὡς καλός.* Av. 427. *ἄφατον ὡς φρόνιμος.* Brunck. Imo leg. *ἄφατος ὡς καλός.* Schæfer. ad Gregor. p. 25. Lege *ἄφατον ὡς.* Bent.

1150. οὐκ ἴσθ'. Sic Aug. Vulgo *οὐκ οἶσθ'.* Idem Cod. infra 1154. *ξυνεκμαχοῦντες*, uti absque eo etiam scripsissem. Brunck. Lege ex Suid. v. *κατωνάκαι, οὐκ ἴσθ' ὅθ'*, ut supra 1138. *ἴσθ'* Suid. ed. Ms. Pors. *οἶσθ'* ed. Med. Dobr. *ἴσθ'* Kust.

1151. κατωνάκας. Vestis erat servilis et minus decora, cui in inferiore parte assuta erat pellis. Athenienses sub Pisistratidis tales vestes gestare coacti sunt,

ne facile in publicum prodirent in tam turpi habitu, et contra tyrannos conspirarent. V. Hesych. et Suid. Apud Athen. p. 271. servi commemorantur κατωνακοφόροι. Berg.

1152. Θετταλῶν. Thessalos in societatem adsciverant Pisistratidæ. Herod. in Terpsichore: οἱ δὲ Πεισιστρατίδαι προπυνθανόμενοι ταῦτα, ἐπεκαλέοντο ἐκ Θετταλίης ἐπικουρίην. ἐπεποίητο γάρ σφι συμμαχίη πρὸς αὐτούς. Θετταλοὶ δέ σφι δεομένοισι ἀπέπεμψαν κοινῇ γνώμῃ χρεώμενοι χιλίην τε ἵππον, καὶ τὸν βασιλῆα τὸν σφέτερον Κινέην. Miserunt autem tunc Lacedæmonii contra Pisistratidas, primo quidem Anchemolium cum navibus, qui victus est et periit; deinde Cleomenem regem suum, qui Pisistratidas excedere ex arce et Athenis coegit, ut ibidem tradit Herodot. Berg. V. Advers. p. 249. Dobr.

1153. ἑτέρους. Lege ἑταίρους et ξυνεκμαχῶντες. Nam μαχᾷν est pugnaturire, θέλειν μάχεσθαι. Fl. Chr. Legendum est ἑταίρους Ἱππία, i. e. *socios Hippiæ*, ut recte habet Suid. v. κατωνάκαι. Kust. ἑτέρους ἱππίους. ἑταίρους Ἱππία ex Suid. v. κατωνάκαι Kust. ἑταίρους ἱππίαν, ut videtur, Suid. Ms. Pors. ἑταίρους ἱππία ed. Med. Dobr.

1154. Non liquet de verbo ξυνεκμαχεῖν sitne satis probum et quid significet, num profligare hostem prælio ex aliqua regione, juncta cum altero opera, an absolvere, perficere societatem belli. Reisk.

1155. κἠλευθέρωσαν Elmsl. in Mus. Crit. Cantabr. v. p. 35. Dind.

1157. χαἰωτέραν. Lacedæmonii χαὰ vocant τὰ ἀγαθά. V. supra [90.] At ὑπηργμένων est κεχορηγημένων. Fl. Chr.

1159. Scribendum videtur ὑπηργμένων γε. Male hoc loco utitur Meinekius in Curis Crit. in comicorum fragmenta p. 10. Dind.

1162. ἀμές γε etc. Pro ἡμεῖς γε βουλόμεθα, εἴ τις ἡμῖν τὸ ἔγκυκλον. Est autem encyclus proprie vestimenti muliebris genus; hic autem metaphorice ita vocat castellum Pylon. Berg. λῶμες. Vulgo λώμεσθ'. Forma activa λῇ occurrit v. seq. λῶ 981. λῇς 95. 1188. λῆτε 1105. Unde λῶμες hic scribendum esse recte censet Kœn. ad Cor. p. 115. [252.] Brunck. λῶμες Bent.

1163. λῇ τοὐτ' ἀποδῶμεν. Pro βούλεται ἀποδοῦναι. Berg. ἀποδόμεν. Sic scribendum e notissimo dialecti idiomate, pro ἀποδοῦναι. Male vulgo ἀποδῶμεν, quæ non est forma infinitivi, sed prima pers. plur. aoristi subjunctivi. Brunck.

1164. ὥσπερ. Mallem ἅσπερ, i. e. ἥσπερ, *cujus*: nam pro particula ὥσπερ, quum Dorice scribit, ponit ᾇπερ. Berg. ἅσπερ (vel τᾶσπερ) πάλαι δεόμεθα καὶ βλιμάδδομες Elmsl. ad Acharn. p. 128. Dind. βλιμάττομες. Pro βλιμάττομεν. Berg. Proprie βλιμάζειν est τοὺς ὄρνιθας ἐκ τῶν στηθῶν πειράζειν et ψηλαφᾷν: inde ἐπιθυμεῖν, teste Suid. Hesych. βλίμασις, τιτθῶν (puto στηθῶν, ut prius) ἄλειψις, lego θλίψις. Paulo post τούτου τοῦ χωρίου, dele secundum τοῦ, nocivum metro. Fl. Chr. βλιμάττομες. Huc respicit Suid. in βλιμάζειν, βλιμάττομεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν. Sed, quod me fugit, quum textum descripsi, restituenda est Laconica forma, a librariis obliterata, βλιμάδδομες. Ut supra 82. γυμνάδδομαι pro γυμνάζομαι: 94. μύσσιδδε pro μύθιζε: 1302. ψιάδδοντι pro ψιάζοντι: 1313. θυρσάδδω et παίδδω pro θυρσάζω et παίζω: ita hoc loco a βλιμάζω, βλιμάδδω, βλιμάδδομες. Communis forma occurrit Av. 530. οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες. Brunck.

1165. In schedis μέντ' οὐ. Dobr.

1167. ἀντὶ τούτου χωρίου. Sic recte vulgatam scripturam χωρίου emendat Dawes. Miscell. Crit. p. 307. [et Bent.] Brunck. Cf. Reisig. i. p. 178. Dind. χωρίον Dawes. Eadem correctio adhibenda videtur Eurip. Hippol. 19. ὁμιλίαν. Pors. Ed. Wechel. τούτου τοῦ χωρίου. ubi Pors. "Delent τοῦ aliæ edd. χωρίον Ms. Rav., ut conjecerat Dawes. Ita in Diodor. Sic. xv. 81. p. 66, 10. pro πάντα τὸν πρὸ τούτου χρόνου lege χρόνον." Dobr.

1168. Hunc locum docte explicuit Palmer. pro ea qua erat historiæ et geographiæ peritia. Quid autem Ἐχινοῦς, Μηλιεὺς κόλπος, et τὰ Μεγαρικὰ σκέλη, ad aliam deflexa significationem, innuant, nemo non intelligit. Brunck.

1169. Ἐχινοῦντα. Echinus urbs Acarnaniæ, quum Echinunta a quibusdam vocari ait Stephanus. Rhianus vocari ait Ἔχιον ἄστυ. Existimant tamen locum sic dictum διὰ τὸ τραχὺ καὶ ὀξὺ, ab echino animalculo. Sed quidni a serpentibus? Nam Rhianus ἔχιον ἄστυ dixit. Idem Stephanus ait Μῆλον etiam esse κώμην τῆς Ἀκαρνανίας, præter alteram insulam Cycladum, ex qua Diagoras Meliensis, Socrates et Aristoph. Echinum, Lamiam, et Maliacum sinum et Thaumacon in Thessalia describit Strabo libr. ix. Fl. Chr. Ea loca repetunt Athenienses, quæ in possessionem Laconum vel sociorum venerant antea, sed diversis temporibus. Nam Megarica crura, quæ repetunt, destructa fuerant a Megarensibus jam a belli Peloponnesiaci anno primo, ut Thucyd. libr. iv. Urbes vero ad sinum Meliensem in Lacedæmoniorum redactæ sunt potestatem ab Agide Decelia profecto hieme

anni xix., quæ subsecuta est cladem in Sicilia acceptam, ut idem Thucyd. libr. viii. Et de Echinunte quidem nihil Thucyd. nominatim; tamen ad idem tempus referri debet Echinuntis occupatio, et intelligi fuisse fructum ejus expeditionis, quam in Œtæos et Meliensis sinus habitatores fecerat Agis; et ex hoc loco complementum fieri potest historiæ Thucyd. qui de Echinunte tacuit. Unum me torsit hoc loco, quod nullam mentionem faciat de Decelia, quæ illos ita male vexabat. Sed eum scrupulum posterior exemit cogitatio. Nam ea potissimum loca repetunt Athenienses, quæ erant ad maris imperium opportuna, quippe id affectantes: Decelia vero pace facta prorsus inutilis fuisset Lacedæmoniis; erat enim munimentum tantum, non civitas, idque mediterraneum. Ceterum doctissimus Biset. in hoc loco, puto, lapsus est, dum hanc Echinuntem, de qua comicus hoc loco, putat fuisse in Acarnania. Fuit quidem ejus nominis locus in Acarnania, de quo Plinius et Stephanus; sed de illo loco parum celebri non agitur hic, sed de urbe sita ad Meliensem sinum, opportuna ad totum illud littus retinendum. Pejus tamen errat in explicatione vocis Μηλιᾶ, ubi sic commentatur: Μῆλος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Nam Μηλιᾶ contractum est a Μηλιέα a recto Μηλιεὺς, non a Μῆλος, quæ insula antea a Nicia vastata fuerat et erat in Atheniensium potestate. Ideo de ea hoc loco non fit mentio, sed de Meliensi sinu, qui et a quibusdam Μαλιακὸς, ab aliis etiam Λαμιακὸς vocatus ab urbe Lamia vicina; sed Atheniensibus et Thucyd. semper Μηλιεὺς κόλπος dictus est, quem sequitur ubique Polyb. Palmer.

1171. πάντα γ' ὦ Α. Male vulgo sine elisione γε ὦ. Brunck. λυσσάνιε. Suid. μαινόμενε, ut sit a λύσσα, *rabies*. Berg. λυσσάνιε. Scribendum [cum Bent.] λισσάνιε, et verti debuit, *o dulcissime*. V. Hesych. [et quem Bent. addit, Photium] in hac voce. Brunck.

1172. Lege περὶ τοῖν σκελοῖν. Bent.

1173. γεωργεῖν γυμνός. Virg. 'Nudus ara, sere nudus.' Berg.

1174. κοπραγωγῆν γᾶ [sic]. Pro κοπραγωγεῖν γε. Alias vitiose scribitur γᾶ, ut vel ex metro apparet. πρῴ autem sive potius πρῴ est pro πρωΐ. Vidit hæc et Biset. Berg. Al. γᾶ πρῴ. Bent. In Aug. et in Junt. sic legitur hic versus: ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γᾶ πρῶτα ναὶ τὼ σιώ. Hancque lectionem retinent vett. edd. omnes. Quæ in recentioribus obtinet, sciolo nescio cui, syllabas numeranti, debetur: ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γᾶ πρῴ ναὶ τὼ σιώ. Profecto malus ille fuit versuum artifex. Proclive erat emendare; ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα πρῶτα ναὶ σιώ. γα Dorica particula pro γε. ναὶ σιὼ sine articulo in hac fabula 81. 90. Brunck. πρῶτα. Scribe e dialecto πρᾶτα, ut Acharn. 743. Id. Censeo scripsisse Aristoph. ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα λῶ ναὶ τὼ σιώ. Mirifice in his descripta Spartiatarum est in agris colendis opella. Sed nonnulli videntur Laconis sententiam parum perspexisse. Male Brunck. Berglerum sequutus, quum Attici verba, ἐγὼ γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι, transtulisset, *jam exuta veste nudus arare volo*, Lacedæmonii illa sic vertit: *at pol ego stercus convehere quam primum.* Quid? ergo Lacedæmonios cives, qui cultionem agrorum indignam libero homine haberent atque servis committerent, convehere stercus velle, negotium longe vilissimum omnium? Immo aptissime Spartiates Attico serere jam atque arare cupienti se respondet *certe stercorare* velle agros. Scilicet non plaustris cophinisque stercore convehendo, sed κοπραγωγῷ γαστέρι, ut ventris onus agens sub dio in agris deponeret. Tantum est laboris, quod profitetur ad agros colendos se collaturum. Reisig. Syntagm. Crit. p. 17. 18.

1178. ἐστύκαμες. Ed. Far. ἐστύκαμεν, quod hic rectius; loquitur enim Atheniensis. Berg. ἐστύκαμεν. Perperam vulgo ἐστύκαμες, tanquam si loqueretur Laco. Brunck.

1181. ἁμοῖσι. Pro ἡμετέροισι. Berg.

1182. καλῶς λέγεται. Legendum λέγετε, ut sit pes tribrachys, æquiparans iambum. Quum autem ait ἐν ταῖσι κίσταις, puto allusionem fieri ad κύστιν. Fl. Chr.

1187. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος. Eurip. Med. 105. ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω. Alias ὡς τάχιστα, ut mox apud comicum et ὅσον τάχος, quod occurrit et apud nostrum in Thesm. 734. Eurip. Androm. 1066. οὐχ ὅσον τάχος χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν; et ὅσον τάχιστα. Rheso 672. ἀλλ' ὅσον τάχιστ' ἐχρῆν φεύγειν. Quandoque omittitur ὡς vel ὅσον. Rheso 986. χωρεῖτε, συμμάχους δ' ὁπλίζεσθαι τάχος ἄνωχθε. Æsch. Eumenid. 179. ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος χωρεῖτε. occurrit et alibi apud eundem. Berg.

1189. στρ. 1203. ἀντιστρ. Bent.

1189-1215. V. supra 1043. Dind.

1190. Lege ΧΟ. ΓΥ. Bent. χρυσίων. Sincerum esse arbitror χρυσίδων. Brunck. Legendum metri causa ὅσ', ἐστί μοι et φέρειν παισίν. Articulos perperam addere solent monachi. V. ad 782. seqq. Versus

quoque harum stropharum male digeruntur in vulgatis; sed ejusmodi vitia corrigere longum est. HOTIB. Lege ἐστ' et 1192. πᾶσι et 1200. κἀθ' ἄτ'. BENT.

1192. Hic et sequens versiculus sic melius distinguentur: πᾶσι παρέχειν φέρειν | τοῖς παισὶν, ὁπόταν τε θυγάτηρ. Prior est dimeter pæonicus; alter dimeter iambicus. BRUNCK.

1194. ὁπόταν κανηφορῇ. Solœce vulgo κανηφορεῖ. BRUNCK. κανηφορῇ. Supra 647. BERG.

1199. τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι. Melius Venet. ed. τύπους ἀνασπάσαι, id est *signa revellere et dissolvere*. FL. CHR. τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι. Sic habent edd. Paris. et Genev. At ed. Venet. τοὺς τύπους ἀνασπάσαι, quam lectionem Fl. Chr. alteri præfert. Sed quo minus ei assentiamur, intercedunt veteres grammatici, qui ex hoc loco Aristoph. notant, ῥύπον ab Atticis dictum fuisse τὸν κηρὸν [τὸν] εἰς τὸ κατασημαίνεσθαι ἐπιτήδειον, i. e. *ceram sigillatoriam*, sive *signando aptam*. V. omnino Polluc. libr. x. sect. 59. et Hesych. v. ῥύπος. KUST. At ed. Venet. Far. τύπους, id est *signa*, quod etiam usurpatur in hac re. Eurip. Hippol. 862. τύποι σφενδόνης χρυσηλάτου. Julian. Epist. 8. ὀλίγῃ σφραγῖδι μεγάλου χαρακτῆρος τύπον ἀνεμαξάμην. Schol. ad Vesp. 583. τῷ κογχυλίῳ τῷ ἐπικειμένῳ ταῖς σφραγῖσι τοῦ μὴ ἀφανίζεσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς. BERG. Pollux x. 59. Οὐ μὴν ἀγνοητέον, ὅτι τὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ κατασημαίνεσθαι κηρὸν οἱ παλαιοὶ ῥύπον ὠνόμαζον καὶ ῥύπους, ὡς ἐν Λυσιστράτῃ Ἀριστοφάνης· Καὶ μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι. Hujus observationis si meminisset Flor. mendosam Venet. ed. lectionem τοὺς τύπους præferendam non duxisset. Hesych.: ῥύπος. ῥύπον Ἀττικοὶ, τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρὸν λέγουσι. BRUNCK.

1200. Metrum poscit χ' ἅττ' ἂν ἔνδον ᾖ φορεῖν. Cf. antistrophicum 1218. HOTIB. Cf. Reisig. i. p. 213. DIND.

1201. Numeris caret hic versus, cui contribuenda est præcedentis ultima syllaba, ad hunc modum: ὄψεται δ' οὐδὲν, σκοπῶν, εἰ μὴ | τὶς ὑμῶν ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει. Jam pro versu nullo habes trimetrum pæonicum. BRUNCK.

1207. ἄρτος ἀπὸ χοίνικος. Sic nos Gallofranci dicimus *un pain d'un boisseau*. Chœnix sextarii mensura est demensum diurnum; propterea dictum ἡμεροτρόφιον. Apud Hesych. habes ἀπὸ μέρους τροφή: non dubitem emendare ἡμέρας τροφή. Quod autem panem νεανίαν vocat, puto esse νεανικὸν, et sic grandem ut saturare valeat νεανίαν, atque, ut ait Theocr. ἄνδρα φυτοσκάφον. FL. CHR.

1211. τοὺς κορύκους. κόρυκος vel κορύκιον calathus est plectilis, quo panis conditur, ut inde vernacule dixerimus *panier*. σάκος autem vel σάκκος similis fere θυλάκῳ. FL. CHR. Suid. in σάκους: lege σάκκους. BENT.

1212. ὁ Μανῆς. Manes pro servo, ut habes in ludo cottaborum, de quibus no s abunde in Irena. At εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα dictum ex proverbio, *cave canem*. FL. CHR. Scribe οὑμὸς αὐτοῖς. Herman. de metris p. 117. [Eodem modo Bent.] Legendum ὁ Μανῆς δ' αὐτὸς 'οὐμὸς ἐμβαλεῖ, ipse meus servus infundet saccis. Ita sæpius erratur: v. ad Ran. 326. seqq. Vulgatum αὐτοῖς versum jugulat. Transpositione, quæ ratio est G. Hermanni, in hujusmodi quidem locis cur minus utendum arbitrer, significavi ad 281. HOTIB. ὁ ὑμὸς αὐτοῖς PORS.

1215. εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα. Cf. Plauti interpretes ad Most. iii. 2. 162. BRUNCK.

1216. Lege vel παραχωρεῖν οὐ θέλεις [ita Scal. et Tyrwhitt. in not. Mss.] vel θύραν σύ· ΘΕ. παραχωρ—. BENT. Unicus est in tota hac fabula locus, qui mihi adhuc negotium facessat, et quem nescio an recte constituerim. Aliter vulgo divisæ personis loquendi vices. Prodeunt in scenam homines aliquot otiosi et circumforanei, qui convivio interesse cupientes, a servo janitore ostium sibi aperiri flagitant: horum unus ait ἄνοιγε τὴν θύραν. Hæc verba et quæ sequuntur ad finem quinti versus vulgo tribuuntur famulo, quod absurdum est. BRUNCK. ΘΕΡ. ἄνοιγε τὴν θύραν. ΧΟΡ. ΓΥΝ. οὐ παραχωρεῖν θέλεις; | ΘΕΡ. ὑμεῖς — — τὸ χωρίον. | ΧΟΡ. ΓΥΝ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'. ΘΕΡ. εἰ—ταλαιπωρήσομεν. | ΧΟΡ. ΓΥΝ. χἠμεῖς—ξυνταλαιπωρήσομεν. Censor ed. Brunck. in Biblioth. Gotting. vett. litt. et art. i. p. 156. qui in reliquis Brunck. sequitur, nisi quod 1244. choro mulierum tribuit. DIND. I think it should be thus disposed: Circumforaneus I. ἄνοιγε τὴν θύραν. Famulus. οὐ παραχωρεῖν θέλεις; | ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι | ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον | οὐκ ἂν ποιήσαιμ'. (By admitting such persons.) Circumforaneus I. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν, | ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν. (He offers his assistance.) Circumforaneus II. χ' ἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν. JOHN SEAGER in Classical Journal iii. p. 498. 499. ἄνοιγε. Hæc aliquis dicit ad servum janitorem ingredi cupiens ad convivium: cum quo plures etiam adsunt. BERG. L. παραχωρεῖν οὐ θέλεις; PORS.

1217. ὑμεῖς τί κάθησθε. Servus, qui

est janitor, quosdam vocat, ut sibi sint adjutores in abigendis iis, qui intrare volunt. Berg.

1219. οὐκ ἂν ποιήσαιμι. Hæc illi dicunt quos janitor vocabat. Berg.

1220. προσταλαιπωρήσομεν. Ut constet pedibus suis versus senarius, lego ταλαιπωρήσομεν. Fl. Chr. ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν. Vulgo redundante syllaba προσταλαιπωρήσομεν. Pejus in Aug. προσταλαιπωρήσαιμεν. Qui sæpe e compositis simplicia faciebant librarii, ut observatum ad 408. iidem præpositiones temere addebant verbis, si quod forte compositum eorum memoriæ observabatur, de sensu parum solliciti, quid autem metri leges admitterent aut repudiarent, nihil pensi habentes. Sic in Eurip. Hippol. 31. ἐγκαθείσατο pro καθείσατο intruserunt. Brunck. Lege χαρίσασθαι. Bent. χαρίσασθαι Taylor. ad Lys. p. 491. Pors.

1222. κωκύσεσθε. Sic bene Aug. [et Bent. coll. 361. et 449.] Vulgo titubante metro κωκύσετε. Brunck.

1225. Atheniensis e convivio egrediens narrat, quales se ibi gesserint Lacedæmonii et Athenienses. Berg.

1226. χαρίεντες. Alexis apud Athen. p. 235. τηνικάδε χαρίεις τ' εἰμί, καὶ ποιέω πολὺν γέλωτα, καὶ τὸν ἑστιῶντ' ἐπαινέω. Berg.

1228. Deest in Venet. ed. hic apposita chori persona et continuatur oratio ab Atheniensi. Fl. Chr. ὅτιὴ νήφοντες. [Sic Bent.] Male vulgo cum versus ruina ὅτι νήφοντες. Brunck. ὅτι νήφοντες. ὅτιή. Pors.

1230. μεθύοντες. Quasi consilia ebriorum sint meliora, ut Persæ putabant. V. ad Eqq. 88. Eccl. tamen 139. consilia ebriorum dicit esse παραπεπληγμένα. Berg. Lege αἰεί. Bent. μεθύοντες αἰεί. Vulgo ἀεί. V. quæ notavi ad Æsch. Pers. 174. et Eurip. Phœn. 84. Mihimet ipsi constare volui. Sed si quis istud αἰεὶ e scenicis exsulare juberet, illi non refragarer.—πανταχοῖ. Vulgo minus bene πανταχοῦ. Hæc accurate distinxit Phot. cujus observationem e Lex. Ms. protulit Hesychii interpres ad πανταχῶς. Πανταχῇ, πάντα τρόπον. καὶ πανταχοῦ ἐν παντὶ τόπῳ· καὶ πανταχόθι. πανταχοῖ δὲ καὶ πανταχόσε, εἰς πάντα τόπον. Sæpe confusa a librariis ista adverbia. Av. 165. ubi vulgo legitur, μὴ περιπέτεσθε πανταχῇ κεχηνότες, membr. habent πανταχοῦ: at vero legendum πανταχοῖ. Brunck.

1237. ᾄδοι Τελαμῶνος. *Canere de Telamone* proverbium est relatum ab Eustath. in Bœotia, et recensuit Erasmus. Sed de Clitagora, quæ fuit poetria Lesbia, certum est hoc nomine melos vocatum quoddam, cujus initium fuerit, Κλειταγόρα, ut illius παῖ Τελαμῶνος, de quo in Vesp. diximus. Fl. Chr. Intelligit scolion, carmen conviviale de Ajace Telamonis filio, cujus initium refert Schol. exstat autem apud Athen. p. 695. inter plura scolia, παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσ' σ' [sic] ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν κ' Ἀχιλλέα. Berg. Telamon est nomen scolii. V. Toup. Cur. Posterior. in Theoc. xv. 98. Antiphanes apud Athen. xi. 15. p. 503. ε. ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων Τούτων περάνης. τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιῶνα, μήδ' Ἁρμόδιον, ubi vulgo male legitur τόν τε Τελαμῶνα. Pors. Κλειταγόρας ᾄδειν δέον. Clitagora fuit poetria: v. ad Vesp. 1238. Apparet autem pro scoliis cantari solita in conviviis ejus carmina, quorum materiam verosimile est non fuisse de bello et viris bellicosis. Berg.

1238. ἐπῃνέσαμεν ἄν. *Laudabamus*, inquit, *etsi quis absurda caneret in nostro convivio; tam pacifici eramus*. Est autem absurdum in convivio, quod propter pacem modo initam erat institutum, cantare carmina de bello, aut bellicosis viris; quale est illud de Telamonis filio; et non potius carmen aliquod Clitagoræ feminæ a bello abhorrentis. Unde Pac. 1270. quum puer instante jam convivio caneret de armatis juvenibus, alter eum objurgans dicit, παῦσαι ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον, εἰρήνης γ' οὔσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ κατάρατον. Berg.

1239. In Venet. ed. tres hos versus sequentes famulus vel θεράπων pronunciat. Fl. Chr. Hunc versum et sequentes duos servus, ὁ θεράπων, pronunciat in ed. Far. Recte quidem, quod ad priores duos attinet; loquitur enim ille servus janitor de iis, qui ingredi ad convivium volebant. V. supra ad 1216. Sed tertium versum illi debent pronuntiare, qui ingredi volebant. Berg.

1242. Lege Πουλυχαρίδα. Bent. Ista Legatus dicit puero tibicini, qui eum e convivio exeuntem comitatus fuerat; unde liquet vocem πολυχαρίδας non esse nomen proprium, sed blandam compellationem, qua utebantur Lacones. Nimis ineptum est, quod hoc nomine Atheniensem virum induxi. Reponenda sunt omnino personarum nomina ad eum quem dixi modum in nota ad 1086. Brunck.

1243. διποδιάξω. διποδία vel διποδισμὸς, εἶδος ὀρχήσεως (male apud Suid. δισποδια). Erat autem saltatio, in qua junctis pedibus labore et conatu magno picas imitabantur. Sunt vero φυσαλλίδες αὐλοί. Fl. Chr. Suid. διςποδιάξω et mox κἀείσω deir καὶ in διςποδία: lege κὰς pro καί.

Bent. Laconicæ saltationis gestus erat, ut observatum Meursio in Orchestra, Διποδία, Διποδισμός. Brunck. διποδιάξω γε. Scribe e dialecto γα. Id. διπποδιάξω Suid. ed. Med. v. Pors. κάϊσω καλόν. Est locus corruptus, qui in Ms. Vat. rectius, ut puto, sic legitur, καὶ κινήσω καλόν. Kust. κάείσω. Hoc ex emendatione est nescio cujus, sed bona. Sic jam legebat Meurs. loco citato. Aug. et vett. edd. κάϊσω. Notissima phrasis est ᾄδειν εἴς τινα, nec loci sensus de quopiam alio verbo cogitare sinit. Ambo Reg. dant καὶ κινήσω καλὸν, quam lectionem in Vat. etiam Ms. repertam probat Kust. posthabita metri lege, quæ illam respuit. V. enim qui versum illum dimetiare: ἵν' εγω | διποδι | αξω | γε και κι | νησω | καλον. Præterea quid significat κινήσω καλὸν εἰς τοὺς Ἀθηναίους? hujus similes aliquot Kust. not. non fuerunt, ut Lysistratæ nostræ consilium, πολλαῖσιν ἀγρυπνίαισιν ἐῤῥιπτασμέναι. Suspicari quis possit voces illas καὶ κινήσω glossema esse, olimque scriptum fuisse κάϊξω pro καὶ ἀΐξω. Sed hoc si metro satisfacit, probabili sensu cassum esse. Id.

1244. ἐς τὼς Ἀσαναίως. Pro ἐς τοὺς Ἀθηναίους. Berg. κὴς ἡμᾶς. Regii καὶ ἐς ἡμᾶς, unde Doricum κὴς facile erat eruere. Vulgo titubante versu καὶ ἡμᾶς. Brunck. Lege κᾀς ἡμᾶς, propter metrum. V. Valck. ad Theoc. falso inscriptum Idyl. xxx. 44. p. 166. ubi idem mendum exemit. Pors.

1245. λαβὲ δὴ σὺ τὰς — Sic bene A. In B. λαβὲ δὴ τὰς —. Vulgo λαβὲ δῆτα τὰς—[V. Reisig. i. p. 210.] Hesych. φυσαλλίδες, φυσητήρια, αὐλοί. Eundem ad modum scripta est hæc vox in A. duplici λ: in duobus aliis unico, ut apud Suid. Pessima est veterum editionum scriptura φυσσαλίδας. In φυσᾷν prima longa est. Brunck. Ms. Vat. φυσαλλίδας. Kust.

1246. ὡς ἥδομαί γ' ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους. [Sic Bent.] Vulgo fœdissima metri corruptela legitur, ὡς ἥδομαί γ' ὁρῶν ὑμᾶς ὀρχουμένους, quod tamen concoxerunt interpretes. In duobus Reg. ἥδομαί γ' ὑμᾶς ὀρχουμένους, omisso ὁρῶν, quod versus integritati adeo necessarium est, ut dubitari non possit, quin a poeta sit: et hoc habet Aug. sed sede sua, ut vulgo, motum. Alias salva sententia abesse posset. Quin scita est phrasis ἥδομαι ὑμᾶς ὀρχουμένους, cujus tamen elegantiam non credo librariis ita placuisse, ut ejus specie ducti ὁρῶν consulto omiserint. V. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 328. et Valck. ad Hippol. 1339. Brunck.

1247. et sqq. ὅρμαον | ὅρμαον | τοῖς κυρσανίαις | ὦ Μναμοσύνα | τὰν τεὰν (5) | μῶαν, ἅ- | τις οἶδ' ἄμμ' | Ἀσαναί- | ως τ', ὅκα | τοὶ μὲν ἐπ' (10) | Ἀρταμιτίῳ πρό- | κρονον θείκελοι ποτ- | τὰ κᾶλα, τὼς | Μήδως τ' ἐνικ- | άσαμεν· ἄμμε δ' αὖ Λε-(15) | ωνίδας ἆγεν, ἅπερ | τὼς κάπρως θήγ- | οντας ὅσδῳ | τὸν ὅδοντ- | α· πολὺς δ' (20) | ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρὸς ἤνσ- | ει, πολὺς δ' ἅμα κατὰ σκελοῖν· | ἦν δὲ τὤνδρες | οὐκ ἐλάσσως | τᾶς ψάμμω (25) | τοὶ Πέρσαι· | Ἀγρότερ' Ἄρταμι σηρ- | οκτόνε δεῦρο μόλ', ὦ, | ποττὰς σπονδὰς, ὡς συνέχῃς πόλυν [sic] | ἄμμε χρόνον· νῦν κὰν φιλίᾳ γ' ἀὲς (30) | εὔπορος εἴης ταῖς | συνθήκαις, καὶ τᾶν | αἱμυλᾶν ἀλ- | ωπέκων παυ- | σαίμεθ'· ὦ, (35) | δεῦρ' ἴθ', ὦ | σιὰ κυναγ- | ὲ παρσένε. V. 2. ὅρμαον reduplicavi. V. 3. Redde τοῖς κυρσανίαις—juvenibus. Intelligere nequeo τὼς κυρσανίως. V. 5. Inepte Brunck. e Ms. τάν τ' ἐμὰν μῶαν. Memoriæ dicuntur filiæ esse Musæ. V. 14. Pro ἐνίκων dedi ἐνικάσαμεν ob scolion apud Athen. xv. p. 694. d. sic legendum: Ἐνικάσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθ—α, νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντ—ες παρὰ, Πανδρόσου λέ—ῳ φιλίαν, Ἀθανᾶν, ubi vulgatur ὡς φίλην: at per λέῳ Πανδρόσου intellige plebem Atticam, sic appellatam a Pandroso, filia Cecropis. V. 18. Vulgo θήγοντας οἴω: Brunck. οἴω temere rejecit. Ipse erui ὅσδῳ, etenim apris est proprium dentes arbore exacuere. V. Æsopi Fab. clxxxv. Ὗς ἄγριος ἑστὼς παρά τι δένδρον τοὺς ὀδόντας ἠκόνα. Neque hic est unicus locus, ubi ὄσδος corrumpitur. In Theoc. Idyll. xix. 29. legitur Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ. At Mss. ἀνέδραμε κόσμος. Tu lege Πιείρᾳ τ' ἐλάτας ἅτ' ἀνέδραμεν ὄσδος ἀρούρᾳ, collato Idyll. xxiv. 101. νέον φύτον ὡς ἐν ἀλώᾳ Ἐτρέφετ': et Homerico ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, et Eurip. Hec. 20. Τροφαῖσιν ὥς τις πτόρθος ηὐξόμην. Illa ἐλάτη est pinus arbor. V. 22. Vulgo πολύς θ' ἅμα καὶ κατὰ τῶν σκελῶν ἀφρὸς ἵετο. At ἵετο est e gl. ἤνσει, mox Ms. καὶ κατῶν. Sed aliud hic aliquid legebat Hesych. Ἀφρὸς κυρίως θάλλον καὶ ἀφρῶδες δὲ διαχώρημά ὡς Ἀριστοφάνης. Πολὺς δέμας κατὰ τήν. Ita Ms. teste Schowio. Emendat Kust. θαλάσσιον — πολὺς δ' ἅμα κατὰ τοῖν (σκελοῖν). At τοῖν metrum respuit, neque articulus adesse poterat propter locutionem similem apud scholia pleniora in Rav. quam in Cod. Voss. sic Ἀφρός· πολὺς δ' (lege γὰρ) ἀφρὸς ἦν περὶ στόμα, (Cod. Voss. τὸ στόμα) καὶ (lege ὡς) Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δέ. Ἀφρὸς βροτείας (Voss. βορῆς) ἐῤῥυηκότα στόμα. Lege Ἀφρὸς δὲ βροτὸεις ἐῤῥύη κατὰ στόμα: qui versus Æsch. fuit dictus de Oreste

furibundo. Cf. Orest. 220. στόματος ἀφρώδη πέλανον. Quod ad βροτόεις, ea vox restituitur Æsch. Suppl. 892. in Class. Journ. No. vi. p. 417.: quod ad ἐῤῥύη, cf. illa Xenoph. κατάπλεον αἵματος· ἐῤῥύη γὰρ—ἐκ τῆς ῥινὸς et Ἐῤῥύη ἐκ τοῦ σώματος αἷμα: quod ad κατὰ στόμα cf. Med. 1174. διὰ στόμα Χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν: ubi Ald. κατὰ στόμα. V. 28. Vulgo μόλε δεῦρο παρσένε σιὰ, et in 36. δεῦρ' ἴθι δεῦρ' ὦ κυναγέ. Transposui σιά: cui, olim omissæ, additur παρσένε a librario, indicandi causa, quem in locum reponi debeat. G. Burges in Classical Journal xxx. p. 289-291. Thiersch. in Jacob. Florilegio poetico p. 347-349. hoc carmen sic descripsit: Ὅρμαον | τὼς κυρσανίως, ὦ Μναμόνα, | τάν τ' ἐμὰν Μῶαν, ἅτις | οἶδεν ἄμμε τώς τ' Ἀσαναίως· | ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ | πρόκροον θείκελοι ποττὰ κᾶλα, | τὼς Μήδως τ' ἐνίκων. | Ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας | ἄγεν ᾇπερ τὼς κάπρως | θάγοντας τὸν ὀδόντα· πολὺς δ' | ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει, | ἦν γὰρ τῴνδρες οὐκ ἐλάσσως | τᾶς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι. | Ἀγρότερ' Ἄρτεμι σηροκτόνε, | μόλε δεῦρο παρσένε σιὰ | ποττὰς σπονδὰς, | ὡς συνέχῃς πολὺν ἄμμε χρόνον. | Νῦν δ' αὖ φιλία | αἰὲς εὔπορος εἴη | ταῖς συνθήκαις, καὶ τᾶν | αἱμυλᾶν ἀλωπέκων παυσαίμεθα· | ὦ δεῦτ', ἴθι δεῦρ' | ὦ κυναγὲ παρσένε. Reisig. in Syntagm. Crit. p. 43. α'. ὅρμαον | β'. τὼς κυρσανίως ὦ Μναμόνα | τὰν τεὰν Μῶαν, ἅ- | τ' οἶδεν ἀμὲ τώς τ' Ἀσαναίως· | β'. ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ | πρόκροον θείκελοι | πὸτ τὰ πολλὰ κᾶλα, τὼς Μήδως | α'. τ' ἐνίκων· | Α'. ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας | Α'. ἄγεν ᾇπερ τὼς κάπρως | (ἐπῳδός.) θάγοντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα. | Β'. πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει, | Β'. πολὺς δ' ἅμα κὰτ τῶν σκελῶν ἵετο. | (ἐπῳδός.) ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ ἐλάσσως | τᾶς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι.

1247. ὅρμαον. Fortassis pro ὅρμα οὖν. Quod autem ait Μναμόνα, nescio quid sit, nisi quod scribit Hesych. Μνανόοι, μοῦσαι, μνηστῆρες. Idem μῶαν esse ait ᾠδὴν ποιάν. Sed et pro οἶδεν legerem ᾄδεν. Fl. Chr. ὅρμαον. Pro ὅρμασον, et hoc pro ὅρμησον. Canit autem Dorice. Berg. ὅρμαον, Μῶα, et supra 995. πᾶα, pro ὅρμασον, Μῶσα, πᾶσα, idiomata sunt Laconicæ dialecti, de quibus v. Valck. in Theocr. p. 274. Brunck.

1248. τὼς κυρσανίως. Pro τοὺς κυρσανίους, id est ἐφήβους. V. Schol. et supra 982. Berg. Μναμόνα. Ms. Vat. μναμοσύνα, quod in textum recepimus. Kust. Lege μναμόσυνα. V. Schol. Bent. ὦ Μναμοσύνα. Sic Regii. Aug. et vett. edd. ὦ μναμόνα. Brunck.

1249. τὰν τεὰν Μῶαν. Pro τὴν τεὴν (i. e. τὴν σὴν) Μοῦσαν, ἥτις. Berg. τάν τ' ἐμὰν Μῶαν. Sic bene Regii: vulgo τὰν τεάν. Brunck.

1250. ἀμὲ τώς τ' Ἀσαναίως. Pro ἡμᾶς τούς τ' Ἀθηναίους. Berg. ἄμμε. Sic scriptum in A. Vulgo ἀμέ. Brunck.

1251. ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ. Pro ὅτε οἱ μὲν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ. Berg. ἐπ' Ἀρταμιτίῳ. Artemisium promontorium Eubœæ. Philistus vocat Ἀρτεμίτιον. Fl. Chr.

1252. πρόκροον. Forte pro προέκρουον, ut et Biset. putat. Forte προκρούειν ut προκόπτειν. θείκελοι autem pro θεοείκελοι. Berg. πρόκροον θείκελοι ποττὰ κᾶλα, *in naves Persarum*. Sic in utroque Reg. scriptum: male vulgo καλά. πρόκροον autem e dialecto est pro προὔκρουον. Brunck. θείκελοι. Pro θεοείκελοι, ut puto. Nam Hercules in bello ad Thermopylas Leonida duce dicitur ἀποθεωθῆναι. Fl. Chr.

1253. ποττά. Pro πρὸς τά. τὼς Μήδως autem pro τοὺς Μήδους. Berg. ποττὰ καλά. An πότνα καλὰ, ut ad deam referatur? an ποττὰ καλὰ ad res egregias et pulcra facinora, πρὸς τὰ καλὰ ἔργα? an potius κάλα sunt ligna, ut per ea naves intelligantur secundum responsum oraculi, quod ligneos muros jubebat ædificare? μᾶλλον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Fl. Chr.

1254. ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας. Pro ἡμᾶς δ' αὖ Λεωνίδας. V. Herod. in Polymnia. Berg.

1255. ἄγεν. Forte ἄγεν pro ἦγεν, pro quo usitatum ἤγαγεν. Berg. αἶπερ. Ed. Far. αἶπερ· eadem tamen supra 1000. ubi hæc particula Dorica occurrit, habet αἶπερ, uti et infra 1312. V. ibi not. τὼς κάπρως autem pro τοὺς κάπρους. Berg. V. Reisig. Syntag. Crit. cap. iii. κάπρως θάγοντας. Sic etiam de apro Philippus dixit in libro iv. Florilegii epigrammatarii: θηκτὸν ὀδόντα βρύχοντα. Nisi mea me fallit conjectura, quæ pro θνητὸν reposuit θηκτὸν in epigrammate Philippi. Fl. Chr.

1256. θαγόντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα. θαγόντας aor. 2. a θήγω: potest etiam legi θάγοντας in præsenti, pro θήγοντας. Ceterum comicus videtur imitatus locum Eurip. Phœn. 1390. Huc pertinet illud Ran. 823. θήγοντος ὀδόντα ἀντιτέχνου. Virgil. iii. Georg.—'dentesque Sabellicus exacuit sus.' οἰῶ autem est *puto*; sed hoc loco abundat, ut aliquoties in antecedentibus. Berg. Vulgo θάγοντας οἰῶτα, ὀδόντα, ad quæ Berg. sic commentatur: 'οἰῶ autem est *puto*; sed hoc loco abundat, ut aliquoties in antecedentibus.' Abundat quidem, sed ita absurde, ut plane ejiciendum sit, librarioque reddendum, qui

illud infersiit. Brunck. Nulla profecto erat causa, cur insertum, idque eleganter, in hoc versu verbum οἴω ejicerem; abundat hic, ut 156. Nec deerunt fortasse, quibus minus probabitur, idem verbum οἴω in 998. mutatum a me fuisse in οἶα: neque etiam nunc conjecturæ istius pœnitet, quæ me primum melioris sensus specie deluserat. Non satis adtenderam ad venustum usum verborum dubitandi, οἶμαι, δοκέω, νομίζω, ἐοικέναι, quæ apud quosvis scriptores, præsertim vero Atticos, sic adhibentur, etiam quum quis de re certa, et quam maxime compertam habet, loquitur. οἶμαι centies ita apud comicum occurrit. Verbi δοκέω frequentissimus est Xenophonti usus. V. Hutchins. ad K. Π. præf. ultima verba: ὅσα οὖν καὶ ἐπυθόμεθα καὶ ᾐσθῆσθαι δοκοῦμεν περὶ αὐτοῦ, ταῦτα πειρασόμεθα διηγήσασθαι. Et tribus istis exemplis verbi οἴω mediæ sententiæ interjecti, quæ Laconum sermo in hac fabula exhibet, pronum est colligere fuisse hunc idiotismum illis perquam familiarem. Id.

1257. ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρός. V. locum modo ex Eurip. adductum. Pro γέννας autem ed. Far. γένας. Berg. ἤνσει. Pro ἤνθει, ab ἀνθῶ. Id.

1258. Vulgo πολύς θ' ἅμα καὶ κατὰ τῶν σκελῶν ἀφρὸς ἵετο. Uterque Reg. πολὺς δ'—. Tum A. καὶ κατῶν, mendose pro κάττῶν. Nomen ἀφρὸς, e superiori versu male repetitum, glossema est, quod expungi debuit. Brunck.

1260. ἦν γὰρ τ' ᾦνδρες οὐκ ἐλάσσως. Pro ἦσαν γὰρ θ' οἱ ἄνδρες οὐκ ἐλάσσους. Berg. ἦν. Pro ἦσαν. Sic apud Soph. Trach. p. 349. ed. Henr. Steph. [v. 527.] ἦν δ' ἀμφίπληκτοι κλίμακες, pro ἦσαν. V. ibi Schol. Kust.

1261. τᾶς ψάμμας τοί. Pro τῆς ψάμμης. (sive τῆς ψάμμου οἱ. Berg.) Erant, inquit, Persæ (Medos vocat Thucyd. sed Medorum nomine Persæ innuuntur vel teste Horatio: 'neu sinas Medos,' etc.) innumerabiles instar arenæ. ψάμμην enim puto esse ψάμμον, vel ψάμαθον: alias significat ἄλφιτα. Hoc autem loco ἦν positum puto pro ἦσαν. Fl. Chr.

1262. ἀγρότερ' Ἄρτεμι. Thesm. 120. Ἄρτεμιν ἀγροτέραν. Berg. ἀγρότερ' Ἄρταμι. Male vulgo Ἄρτεμι. Ut supra 1251. Ἀρταμιτίῳ scriptum e dialecto, pro Ἀρτεμισίῳ, ita hic scribi debuit Ἄρταμι pro Ἄρτεμι. V. Kœn. ad Corinth. p. 139. [305.] Brunck. Ἄρτεμι σηροκτόνε. Pro θηροκτόνε. Eurip. Iph. Aul. 1570. ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι παῖ Διός. Berg.

1263. παρσένε σιά. Pro παρθένε θεά. Berg.

1264. ποττάς. Pro πρὸς τάς. Berg.

1265. ἁμέ. Pro ἡμᾶς. Berg.

1267. αἰές. Pro αἰὲν i. e. ἀεί. Berg. φιλία τ' αἰὲς Schæfer. ad Bucol. p. 232. Dind.

1268. ταῖς συνθήκαις. Sic Regii. Vulgo ταῖσιν. Brunck.

1269. τᾶν αἱμυλᾶν. Pro τῶν αἱμυλῶν ab αἱμύλη, sive τῶν αἱμύλων ab αἱμύλος. Berg.

1274. τάσδε τε ὑμεῖς. Id est καὶ ὑμεῖς Ἀθηναῖοι τάσδε. Male vulgo τὰς δέ τε. In Regiis scriptum τασδεί. Brunck.

1276. ἐπ' ἀγαθαῖς συμφοραῖς. Nomen συμφορᾶς est τῶν μέσων. Sic Alcæus dixit πῖν' ἐπὶ συμφορᾷ, id est ἀγαθῇ τύχῃ. Æsch. etiam Agam. dixit συμφορᾶς χάριν, id est εὐτυχίας. Fl. Chr. Eurip. Alcest. 1155. χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖσι συμφοραῖσιν ἱστάναι. Berg.

1277. Ms. εὐλαβώμεθα. Bent. ὀρχησάμενοι θεοῖσιν postquam in honorem deorum saltaveritis. De hac loquendi formula videndus Valck. ad Eurip. Phœn. p. 582. ὀρχήσασθαι θεοῖσιν plane eodem modo dictum, quo τοῖς θεοῖς πιεῖν dixit Anacreon, Od. xxxi. Brunck.

1279. et sqq. πρόσαγε χόρον [sic] | ἄγε Χάριτας, | ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν | ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορ- | ον Ἰήϊον (5) | ἐπὶ δ' εὔφρονα | Νύσιον, ὃς μετὰ Μαινάσιν | Βάκχιος ὄμμασι δαίεται | διὰ πυρὶ | φλεγόμενος, (10) | ἐπί τε πότνιαν | ἄλοχον ὀλβίαν, | εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπιμάρτυσι χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν | ἡσυχίας πέρι τῆς ἀγανόφρονος, ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις, | ὡς ἐπὶ νίκῃ εὐοί (15) | εὐοὶ εὐοὶ εὐοί | ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιήων αἴρεσθ' ἄνω· | σὺ δὲ, Λάκων, πρόφαινε μοῦσαν ὀπὶ νέᾳ νέαν. V. 2. Vulgo ἔπαγε. At sæpe sic usurpatur simplex post compositum. Cf. Bacch. 1054. Κάτηγεν ἦγεν. Alcest. 411. ὑπάκουσον ἄκουσον. Med. 1247. κατίδετ' ἴδετε. V. 14. Inepte vulgo ἡσυχίας — μεγαλόφρονος. Dedi, quod ipse comicus præcipit Av. 1321. ἀγανόφρονος Ἡσυχίας: v. et Ibyci fragmentum apud Athen. xiii. p. 564. Εὐρύαλε γλυκεί — ων Χαρίτων θάλος Καλλικόμων (τε κορ—ων) μελέδημα, σέ γ' Ἁ Κύπρις ἅτ' ἀγανοβλέφαρος Πειθ—ὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν: sic enim ille locus scribi debet: cf. quoque Cratini verba apud Lex. Bekker. p. 335. ἀγονόφρονες ἡδυλόγοι σοφίαι. Hanc conjecturam iratus video mihi præripuisse Reisig. in Conject. p. 165. V. 18. Pro ἐπὶ dedi ὀπί: vocem ipsam usurpat Homer. et ὀπὸς comicus in Thesm. 127. G. Burges in Classical Journal xxx. p. 291. Thiersch. in Jacob. Florilegio poetico p. 349. 350. hoc carmen sic descripsit: πρόσαγε χορόν· ἔπαγε Χάριτας, ἐπὶ δὲ καὶ | κάλεσον Ἄρτεμιν, | ἐπὶ δὲ Δίδυμον ἀγέχορον, ἰήϊον | εὔφρον', ἐπὶ δὲ

Νύσιον, | ὃς μετὰ Μαινάσιν ὄμμασι δαίεται, | Δία δὲ πυρὶ φλεγόμενον | ἐπὶ δὲ πότνιαν ἄλοχον ὀλβίαν, | εἶτα δὲ δαίμονας, | οἷς ἐπὶ μάρτυσι χρησόμεθ' οὐκ ἐπι- | λήσμοσιν ἡσυχί- | ας περὶ τῆς μεγαλήτορος, ἣν ἐποί- | ησε θεὰ Κύπρις, | Ἀλαλαί, | ἰὴ παιήων αἴρεσθ' ἄνω | ἰαίως ἐπὶ νίκῃ ἰαί | εὐοὶ εὐοί, εὐαὶ εὐαί | Λάκων πρόφαινε δὴ σὺ Μοῦσαν | ἐπὶ νέᾳ νέαν. Dind. Hic versus et sequentes vulgo Lysistratæ continuantur. In Regiis adscripta chori persona. Brunck.

1281. Δίδυμον ἄγε χορόν. Scribendum ἀγέχορον, si per Δίδυμον intelligitur Apollo, qui ita dici potest, vel quia uno partu est editus cum Diana, ut recte Biset.: vel quia in Didymis, loco quodam Mileti, est oraculum Apollinis, unde etiam Διδυμαῖος dicitur; v. Schol. Potest autem et ἄγε χορὸν scribi et sic verti: *adduc et geminum chorum*. V. Schol. Sed prior expositio magis placet. Berg. δίδυμον ἀγέχορον. Vulgo ἄγε χορόν. Pejus Regii ἄγετε χορόν. Facilem certamque emendationem præcepit Berg. Brunck. ἀγέχορον ἰκίον. Ed. Venet. habet οἰκεῖον, male, ut arbitror. Nam ἰκίον videtur esse ab insula, quæ Ἴκος dicitur, una ex Cycladibus: deinde metrum videtur postulare pedem pyrrhichium. ἐπιδενύσιον autem mutarem libenter et dividerem in tria ἐπὶ δὲ Νύσιον. Quod vero ait μετὰ Μαινάσι, nullus est error; nam præpositio hæc etiam dativis jungitur; ut Homer. μετὰ τοῖσιν ἔβη. Sed mox pro Διάτε legerem Δία τε, ut ad Jovem referatur. Fl. Chr. Frob. ἴκιον. Scal. ἰήϊον. Ms. ἴδιον. Bent. ἰήϊον. Est epitheton Apollinis; Vesp. 870. ἰήϊε Παιάν. Ed. Far. pro ἰήϊον habet οἰκεῖον, quod non placet. Berg.

1282. Νύσιον. Bacchi epitheton a loco. Berg.

1285. Frob. διάτε. Scal. διά τε. ut Ms. Bent.

1287. οἷς ἐπὶ μάρτυσι χρησόμεθ' —. Tmesis pro οἷς μάρτυσι ἐπιχρησόμεθα. Sic divisim scriptum in Regiis. Vulgo οἷς ἐπιμάρτυσι, quod minus placet, maxime ob sequens epitheton ἐπιλήσμοσιν. Brunck.

1289. ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος. In Avv. 1321. τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας. Berg. ἀγανόφρονος Reisig. i. p. 165. Dind.

1291. ἀλαλαὶ ἰὴ Παιήων. Ita et Avv. 1761. Berg. Choro tribuit Suid. v. ἀλαλαὶ (ἀλαλαλαὶ ed. Med.) Pors.

1296. ἐπὶ νέα. Verti quasi esset ἐπὶ νέᾳ. Schol. tamen ἐπὶ νέα in accusativo pl. neutrius generis videtur legisse, qui exponit, ἐπὶ νεώτερα πράγματα νέαν μοῦσαν; sed hoc non satis placet. Berg.

1297-1322. Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα, | μῶα μόλ', ἰώ, Λάκαινα, πρεπτὸν ἁμὶν | κλεῶα τὸν Ἀμ- | ύκλαισι σιὸν, | χαλκίοικον Ἀσάναν, (5) | Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς, | τοὶ παρ' Εὐρώτ- | αν σιάδδον- | ται· μόλ', ἔμβας, ὤ, | εἷα κοῦφα πάλλ- (10) | ω', ὡς Σπάρταν | ὑμνείωμες, | τᾷ σιῶν χόροι [sic] μέλ- | οντι καὶ ποδῶν κτύπ- | ος, ὅτε πῶλοι καὶ κῶραι (15) | παρὰ τὸν Εὐρώταν ἀμπάλλ- | οντι πυκνὰν ποδοῖν ἀνκόνισιν | τάν τε κόμαν σείονθ' ὥστε Βακχᾶν | θυρσαδδωᾶν | καὶ παιδδωᾶν, (20) | ἁγῆται δ' | ἁ Λατοῦς | ἁγνὰ χοραγ- | ὸς εὐπρεπής· | ἀλλ' ἄγετε κόμαν παραμπυ- (25) | κίδδε χερὶ, ποδοῖν τε πάδη, | ᾇ τις ἔλαφος, πεδοῖ, κρότ- | ον δ' ἅμα πόη 'ν χορείᾳ | φυλέτᾳ, καὶ, | τῶν σιῶν τὰν (30) | κράτισταν [sic], χαλκίοικ- | ον ὕμνη πάμμαχον. V. 8. Vulgo ψιάδδοντι, quod nemo intellexit. Dedi σιάδδονται, i. e. θειάζονται. Etenim Tyndaridæ post mortem sunt Diis adscripti. V. 9. Vice μόλ' ἔμβα reposui μόλ' ἔμβας. Etenim mentione facta Amyclarum, facete comicus appellat, quasi personam, illud calceamenti genus, quod fieri solet Amyclis, teste Hesych. Λακωνικαὶ, ὑποδήματα, ἃ καλεῖται Ἀμυκλάδες. V. 15. Vulgo ἅτε vel ᾇτε. Redde ὅτε, *quando*. V. 17. Exstat vel ἀγκονεύουσαι vel ἀγκονέουσαι. Dedi ἀνκόνισιν, i. e. ἀνακόνισιν. Agnoscit H. Steph. Ὑποκόνισις, apud Theophrastum. Patet igitur et aliud compositum bene Græcum esse dictum. V. 18. Ita Kœn. ad Greg. p. 79. pro ταὶ δὲ κόμαι σείοντ'. V. 22. Ita Berg. pro Λήδας. Non Ledæ, sed Latonæ filia choros ducebat. V. 25. Vulgo ποδοῖν τε πάδδη πάδδη. Ms. et Junt. πάδη. Hoc probum, et ex altero effice πεδοῖ. Certe in tali re mentio terræ est usitata. Horat. 'nunc pede libero Pulsanda tellus,' ad Alcæi exemplar νῦν χθόνα πρὸς βίαν παίην: iterum Latinus, 'Gaudet invisam pepulisse terram Ter pede fossor.' Aliis fortasse displicebit ποδοῖν τε. Ii legere poterunt πόδικρα πάδη: advocato Hesych. ποδίκρα, ὄρχησις πρὸς πόδα γιγνομένη. Λάκωνες, et collato Lys. 82. καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι. V. 28. ε. χορωφελέταν, quod intelligi nequit, erui χορείᾳ φυλέτᾳ. Hesych. Φυλέτης, ἐκ τῆς (αὐτῆς) φυλῆς ὅ ἐστιν ὁμόψυχος. V. 32. ὕμνη pro ὕμνει, ut πόη pro πόει. G. Burges in Classical Journal xxx. p. 291. 292. (α΄.) Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα | (α΄.) Μῶα μόλ' ἐμὰ Λάκαινα πρεπτὸν ἅμιν | (β΄.) κλεῶα τὸν Ἀμύκλαισιν Ἀπόλλω | (β΄.) σιὸν καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν, | (γ΄.) Τυνδαρίδας τ' ἀγασὼς, (5) | τοὶ δὴ πὰρ τὸν Εὐρώταν ψιάδδοντι. | (δ΄.) εἷα μάλ' ἔμβη, εἷα, | (δ΄.) ὣ ἴα κοῦφα πάλλων | (ε΄.) ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες, | (ε΄.) τᾷ σιῶν

χοροὶ μέλοντι, | (γ′) τᾶ τε ποδῶν κτύπος, ᾇ | πῶλοι ταὶ δὲ κώραι πὰρ τὸν Εὐρώταν | (ϛ′.) ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν | ἀγκονιῶαι, ταὶ δὲ κόμαι | (ζ′.) σείονθ', ᾇπερ τᾶν Βακχᾶν | θυρσαδδοᾶν καὶ παιδδοᾶν. | (ζ′.) ἀγῆται δ' ἁ Λήδας παῖς | ἁγνὰ χοραγὸς εὐπρεπής. | (η′.) ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδε, (η′.) τᾷ χειρὶ τοῖν ποδοῖν τε πάδη, | (ϛ′.) πάδη ᾇτ' ἔλαφος, κρότον | δ' ἅμα ποίη χορωφελέταν. | (ἐπῳδός.) καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατί- | σταν χαλκίοικον ὕ- | μνη τὰν πάμμαχον. Schema systematis antea prorsus confusi et obscuri hoc est:

α′. α′. β′. β′.

γ′. δ′. δ′. ε′. ε′. γ′. ϛ′. ζ′. ζ′. η′. η′. ϛ′.

ἐπῳδός.

Reisig. Syntagm. Crit. p. 13. V. Herman. in Diariis Lipsiens. a. 1818. fol. 121. Dind. Thiersch. in Jacob. Florilegio poetico p. 352. hoc carmen sic descripsit: Ταΰγετον | αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα Μῶα | μόλε Λάκαινα, πρεπτὸν ἁμὶν | κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιὸν | καὶ Χαλκίοικον Ἀσάναν, | Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς, | τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι. | εἶα μάλ' ἔμβη, | ὠΐα κοῦφα πάλλων, | ὡς Σπάρταν ὑμνείωμες | τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι | καὶ ποδῶν κτύπος. ἅτε πῶλοι | αἱ κόραι πὰρ τὸν Εὐρώταν | ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν ἐγκονίωαι, | ταὶ δὲ κόμαι σείονται | ᾇπερ Βακχᾶν θυρσαδδωᾶν καὶ παιδδωᾶν. | ἁγῆται δ' ἁ Λατοῦς παῖς | ἁγνὰ χοραγὸς εὐπρεπής, | ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδε, | χερὶ ποδοῖν τε πάδη | ᾇ τις ἔλαφος· κρότον δ' ἅμα ποί- | η χορωφελέταν | καὶ τᾶν σιᾶν δ' αὖ τὰν κρατίσταν | Χαλκίοικον ὕμνη | τὰν πάμμαχον.

1297. ἐραννὸν ἐκλιπῶα Μῶα. Pro ἐρατεινὸν ἐκλιποῦσα Μοῦσα. Vox ἐραννὸς et apud alios occurrit. Berg.

1298. πρεπτὸν ἁμὶν κλεῶνα. Mostella et imagines πρεπτὰ vocat Hesych. et hic delubrum esse Apollinis puto. At κλεῶνα mendosum suspicor. In ed. Venet. legitur κλεῶα, melius meo quidem judicio, ut sit pro κλείουσα. Idem grammaticus exponit ψιαδεῖν, παίζειν, quod alii dicunt ἐψιάειν, vel ἐψιάσθαι. Fl. Chr. πρεπτόν. Formatum a πρέπω· ἁμὶν autem pro ἡμῖν, Berg. ἆμιν Hermann. de emend. rat. Gr. Gr. p. 81. Dind.

1299. κλεῶα. Pro κλείουσα, a κλέος. σιὸν autem pro θεόν. Berg. Ms. et Gry. κλεῶα. Bent. κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιόν — κλεῶα, ἐκλιπῶα, pro κλεῶσα, ἐκλιπῶσα, eaque pro communibus κλέουσα, ἐκλιποῦσα. V. supra ad 1247. Vulgo legitur κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιόν. Nomen Ἀπόλλω glossema est, et ejici debuit, quod jam monuit Valck. loco laudato. Dativus Ἀμύκλαις vel est pro genitivo Ἀμυκλῶν, [sed v. Schæfer. ad Bos. Ellips. p. 698. Dind.] quod schema breviter observavi ad Apollonium iii. 862. χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν: vel potius pendet a suppressa præpositione ἐν, cujus frequens ellipsis. Sic Acharn. 697. ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν ; | εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν. Brunck. Delet Ἀπόλλω ut Schol. Valck. ad Theoc. Adoniaz. Digress. iv. p. 275. Pors.

1300. Χαλκίοικον. Ita dicta fuit Minerva apud Spartanos, vel quod æreum ei esset ibi templum, vel quod a Chalcidensibus conditum. V. Suid. in Χαλκίοικος. Ἀσάναν autem pro Ἀθήνην. Berg. Χαλκίοικον. Minervæ cognomen apud Spartanos, de cujus ratione v. Meurs. Misc. Lac. i. 3. Brunck.

1301. Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς. Pro Τυνδαρίδας τε ἀγαθούς. Sunt autem Castor et Pollux. Berg.

1302. ψιάδδοντι. Pro ψιάζουσι a ψιὰ, quod est χαρὰ, teste Suid. ἐψιᾶσθαι etiam est *ludere*. Berg. ψιάδοντι Scal. et Ms. Bent.

1303. εἶα μάλα ἐμβηώϊα κοῦφα πάλλων. Puta εἶα *paleas* esse et *aceres*, et ἐμβηώϊα *altum petentes*, quod ait propter pugilum et equorum certamina, in quibus multus in cœlum attollitur pulvis. Nam antiquos dixisse ὠϊα, quæ nunc ὑπερῷα, scripsit Clearchus in Amatoriis, ut recenset Athen. Unde Helena, quæ in altis ædibus educata fuit, credita est ex ovo genita olorino, vel anserino potius, ut est apud eundem Dipnosophistam. Dixit autem πάλλων per enallagen numeri; nam debuit πάλλοντες. Legerem autem μέλοντι, non μέλλοντι. *Cui*, inquit, *curæ chori deorum*. At vero πῶλοι κόραι sunt παρθένοι, alias ἑταῖραι, quas ἀγκονευούσας ait, id est ἐγκονεούσας, verbo ficto a labore per pulverem. Nam vetus poeta inter exercitia Laconum ait, *Eurotas, pulvis, labor*. Ab eo verbo ἄγκονος est δοῦλος et ὑπηρέτης, et fortassis *ancillari* inde; quanquam alii ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Fl. Chr. ἔμβη. Sic recte Aug. V. supra ad 990. Vulgo εἶα μάλα ἔμβα. Brunck. Ab Kust. primum vulgarem formam reperio ἔμβα illatam tacite. Reisig. in Syntagm. Crit. p. 16.

1304. ὠϊα κοῦφα πάλλων. Aug. et vett. edd. ὠΐα. Kust. mutationis non reddita ratione, ὦ εἶα, quod e scripto libro habuisse videtur: sic enim duos versiculos exhibent Reg.: εἶα μάλα, ἔμβα εἶα. ὦ εἶα. κοῦφα πάλλων. ὠϊα tam neutro genere

effertur, quam feminino ὠΐαι, quam vocem Hesych. exponit, ὠΐαι, ἄκραι, ἔσχατα, μηλωταὶ, λέγναι. Brunck. Quam e vett. edd. revocavi lectionem, vereor ut exemplis adstrui possit. τὰ ὤϊα vox nihili esse videtur, cujus frustra patrocinium susceperim. Sincerum est ὦ εἶα, quod tuentur ambo Regii, quodque tam frequens est apud comicum. κουφὰ neutrum plurale adverbii præstat usum: πάλλων activum participium neutraliter adhibetur, ut mox infra ἀμπάλλοντι. Nihil hic erat impediti. Id. V. Reisig. in Syntagm. Crit. p. 18. 19. Dind.

1305. ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες. Vulgo ὦ Σπάρταν ὑμνείωμες. Bene uterque Reg. ὡς. Tum B. ὑμνίωμες, servato dialecti idiomate, de quo supra ad 1002. Scribi debuit ὑμνιῶμες.—ὡς perinde ac ὅπως, ut, causam finalem significans, raro apud comicum occurrit sine particula ἄν. Ter in hac fabula sic nudum reperitur, hic et 183. 1265. ubique in Laconum ore. Tragici ὡς et ὅπως sine ἂν sæpissime adhibent. Verum ubi ὅπως non *causam finalem* significat, sed *modum rationemque agendi*, et per *quomodo* verti potest, ut supra 289. nunquam, nisi solœce, cum aoristo primo subjunctivi construitur, sed cum futuro indicativi. Solœcum est, quod vulgo apud Soph. legitur Aj. 556. δεῖ σ' ὅπως πατρὸς | δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης. legendum est δείξεις. Pendent ista ὅπως δείξεις a verbo suppresso δρᾷν, vel simili. δεῖ σε δρᾷν ὅπως δείξεις. Miræ imperitiæ sunt, quas Parisinus Professor ad hunc locum nuper commentatus est, diversas significationes particulæ ὅπως confundens, et exempla advocans, quæ nihil ad rem faciunt. Brunck.

1306. τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι. Pro τῇ (quod pro ᾗ) θεῶν χοροὶ μέλουσι. Berg.

1308. Scal. τοί τε πῶλοι καί: frustra. Ms. ut editum. Hesych. πῶλοι, παρθένοι. Bent. ᾇτε πῶλοι δ' αἱ κόραι. Sic optime Regii, nisi quod scriptura ἅτε pro ᾇτε exhibet, librarii errore. Versus hic est trochaicus. Absurde vulgo αἵ τε πῶλοι ταὶ κόραι—αἶτε conjunctim excusum in Junt. depravatum est ex Dorico ᾇτε. Brunck.

1309. πάρ. Pro παρά. Berg.

1310. ἀμπάλλοντι. Pro ἀμπάλλουσι. V. ad Ran. 1400. Berg.

1311. ἀγκονεύουσαι. Id est ἐγκονοῦσαι. Berg. ἐγκονιῶσαι. Sic e dialecto scribendum. Quod vulgo habetur ἀγκονεύουσαι, vel quod est in B. ἀγκονέουσαι, nauci non sunt. Bene quidem animadvertit Berg. nihil aliud vulgato significari posse, quam ἐγκονοῦσαι: sed lectionis monstrum procurandum erat. V. modo Hesych. interpretem ad ἀγκόνους. Brunck.

1312. Pro communi πηδάω Dorienses παδῶ pronunciarunt. Demta litera superflua conveniet Aristophanis chorus Laconicus Lys. 1314. ταὶ δὲ κόμαι σείοντ' (i. e. σείονται) ᾇπερ Βακχᾶν Θυρσαδδωᾶν καὶ ΠΑΔΩΑΝ, aut, quod magis arridet, τὰν δὲ κόμαν σείοντ' (i. e. σείοντι, Dorice pro σείουσι) ᾇπερ Βάκχαι, Θυρσαδδῶαι καὶ ΠΑΔΩΑΙ, *crinem rotant* (ταὶ κόραι vs. 1310.) *instar Baccharum, thyrsos gerentes et salientes;* ut ipsæ puellæ τὰν κόμαν σείειν dicantur, velut Bacchæ, quas *movere* et *rotare crines* Latini dicunt: v. elegantissimæ vir doctrinæ Jan. Broukhous. ad Tibull. ii. 5. 66. πάδδη in eodem choro quoque litera liberandum est 1317. (πᾶ δὴ habent nonnullæ edd.) ut πάδη imperativus sit Laconicus et vere Doricus a πηδάω, vel παδάω, qualis ἐρώτη ab ἐρωτάω in Acharn. 800. ὅρη ab ὁράω apud Theoc. Id. viii. 50. xv. 2. et 12. Kœn. ad Greg. Cor. p. 184. 185. Dind.

1312. αἶπερ. Pro ᾗπερ. V. 1255. Βακχᾶν pro Βακχῶν. Berg. σείονθ' ᾇπερ. Male vulgo σείοντ'. A prima ed. in reliquas omnes transiit hæc menda. Regii literam aspiratam habent, sed male ἅπερ. Aug. αἶπερ, ut supra 1308. αἶτε. Brunck. V. Reisig. in Syntagm. Crit. p. 15. Dind.

1313. θυρσαδδοᾶν καὶ παδδοᾶν. Nescio quid sit παδδοᾶν, nisi *Padusas* intelligat Bacchas, id est saltantes. Est quidem πάδος arbor vel frutex, de quo Theophr. libr. iv. cap. 1. Histor. Plin. lib. iii. cap. 16. *Pades* ait. Quam esse aliam putem arborem? Nam illam Theophrasti Padum, *Putier* vel *obier* sunt qui esse velint. Sed et πηδὸς est remus et lignum teres, qui fortassis fuit pro hasta Mænadibus thyrsigeris. Fl. Chr. θυρσαδδωᾶν καὶ παδδωᾶν. Pro θυρσαζουσῶν καὶ παιζουσῶν, ut ipse ait Schol. Berg. θυρσαδδωᾶν καὶ παιδδωᾶν, id est θυρσαζουσῶν καὶ παιζουσῶν. V. supra ad 1164. Vulgo legitur καὶ παδδωᾶν. Quod reposui liquido exhibent duo Reg. quorum auctoritatem secutus sum. Doctorum virorum de hoc loco conjecturas v. apud Valck. in Theoc. p. 275. Brunck. παδδωᾶν. Hæc vox negotium facessivit interpretibus. Biset. putat hoc Dorice dictum esse pro communi πηδωσῶν, a πηδᾶν, *saltare*: sed in quo fallitur; nam τὸ δ hac ratione geminari non posset. Quare scribendum est, unico tantum ι addito, παιδδωᾶν, pro παιζουσῶν: nam Lacones, ut notum est, τὸ ζ vertebant in duplex δδ, et τὸ σ in medio elidebant, itemque diphthongum ου mutabant in ω, ut dicentes e. g. Μῶα pro Μοῦσα. Τὸ παι-

ζειν autem signate dici de illis qui choreas agitabant, de quibus toto hoc loco agitur, alibi in notis hisce amplius demonstravimus. Kust. κ' εὐαδδωᾶν Valck. et Hering. apud Valck. ad Theoc. Adoniaz. Digress. iv. p. 275. Pors.

1314. ἀγῆται. Pro ἡγεῖται. Ed. Far. hic habet ἀγῆται, quod magis est Doricum, ut patet ex Ἀγησίλαος. Berg. ἁ Λήδας παῖς. Helena est. Sed mallem ἁ Λατοῦς παῖς, Latonæ filia, ut intelligatur Diana. Berg.

1316. παραμπυκίδδετε. Pro παραμπυκίζετε, ab ἄμπυξ *redimiculum*. Berg. Lego παραμπυκίδδεται, id est παραπλέκεται τὰς τρίχας. Fl. Chr. ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδέ τε. Unus versus est in utroque Reg. male vulgo in duos digestus. Trimeter est pæonicus. Hoc primum. Deinde male vulgo ἀλλά γε et παραμπυκίδδετε in plurali, quum sit singularis: καὶ κόμαν παραμπύκιζε χερὶ, καὶ πῆδα ποδοῖν — singularis est imperativi πάδη, ut παραμπύκιδδε. Brunck. Scribe, ne litera mutata quidem aut transposita, ἀλλ' ἄγε, κόμαν Παραμπύκιδδέ τε Χειρὶ, ποδοῖν τε πάδη, Αἴ τις ἔλαφος. Ed. Kust. πάδδη, πάδδη. ἀλλ' ἄγε pro ἀλλά γε recte restituit Casaub. Alexidi apud Athen. iv. 21. p. 170. Frustra παραμπυκίδδομαι commemorat Valck. ad Theocr. Adoniaz. iv. Digress. p. 289. quæ forma hic non exstat. παραμπυκίζεται Suid. ed. Ms. in v. Phot. Pors.

1317. χερί. Sic Regii. Vulgo χειρί. Iidem bis perperam πάδδη, quod ut in πάδη mutandum, sic bene vulgatum παδδωᾶν 1313. mutari poterat in παδωᾶν. Hic Aug. bene πάδη: perperam Juntina πᾶ δή. Brunck. πᾶ δὴ αἴτις ἔλαφος. Puto uno verbo παδῇ esse πηδᾷ. At αἴτις est ὥσπερ τις, ut apud Laconas dicitur, et antea habes non semel. Quid sit autem χοροφελέτας nondum scire potui. Fl. Chr. Locus hic varie scribitur. Ms. Vat. habet πάδδη, πάδδη, iterata voce. [V. 1317. Berg.] Puto rectum esse πάδη, per simplex δ, pro πῆδα, i. e. *salta*, quod etiam Biset. suspicatus est. Kust. Ms. πάδη. Bent.

1318. αἴ τις. Pro ἤ τις, id est ὥσπερ τις. Berg. ἅ τις ἔλαφος. κρότον δ' ἅμα ποί- | η χοροφελέταν. Sic distincti hi versus in utroque Reg. bene. In Aug. male in tres digesti: αἴ τις ἔλαφος | κρότον δ' ἅμα πό- | η χοροφελέταν. Sed vides tamen alteram syllabam verbi ποίη ultimo versui contributam esse. Prior versus est trimeter pæonicus catal. alter trochaicus monometer hypercatal. Brunck. L. ποίει. Pors.

1319. Scal. χοροφελ— et Ms. Bent.

1320. κρατίσταν. Ms. Vat. hic addit καὶ Ἀθηνᾶν. At Laconice dicendum erat Ἀσανᾶν. Kust. Vulgo καὶ τὰν σιὰν δ' αὐτὰν κρατίσταν. In duobus Reg. est δ' αὖ τὰν, unde veram restitui lectionem: καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατίσταν. [Sic Kœn. ad Greg. p. 237.] Brunck.

1321. Χαλκίοικον. Minerva Spartana sic dicta vel ab æreis ædibus, vel quia Chalcidenses condidit in Eubœa. Sed et Χαλκίναος vocata est. Apud Arnob. Christianum de gentilitate scriptorem habes Chalcidicum bis deformatum in Chalciœcum. Sed sane apparet vel ex Homero Chalcidica dicta deorum aulas et domicilia et ὑπερῷα, non a Chalcide, sed ab ære sic dicta, ut dixit idem princeps poeta χαλκοβατὲς δῶ. Ausonius ex eo dixit Chalcidicum ædificium cœleste. Cujus vocis etiam Victruvius meminit, ubi nollem a doctissimo Philandro mutari in *Causidicam*. Fl. Chr. De Minerva Spartana, Χαλκίοικος dicta, abunde jam dixerunt alii. V. præter alios Meurs. Miscell. Lacon. lib. i. cap. 3. Kust. Has notas in Lysistratam raptim tantum concinnavimus, et quidem intra sesquidiei spatium, quas proinde æqui bonique lector consulet. Quædam, fateor, a nobis prætermissa sunt loca, partim obscura, partim etiam corrupta, quæ opem nostram efflagitare videbantur: sed quo minus plura adderemus, temporis angustia obstitit. Kust.

LONDINI: EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.